ROGER ZELAZNY

ATUURILE OSÂNDEI

CRONICILE DIN AMBER
VOLUMUL III

PALADIN
FANTASY

ROGER ZELAZNY

FANTASY MASTERS

„Poveștile lui Zelazny sunt incredibile! Îi invidiez cu adevărat pe cei care nu le-au citit, dar sunt pe cale s-o facă."

Theodore Sturgeon

„O serie îndrăzneață și grandioasă."

The Magazine of Fantasy and Science Fiction

„Atunci când povestește despre zei și vrăjitori, Zelazny folosește cuvinte magice de parcă el însuși ar fi un vrăjitor."

Philip Jose Farmer

„Ritmul acțiunii și dezvăluirea misterelor se desfășoară cu o iuțeală și un avânt de care majoritatea autorilor nici măcar nu visează să fie capabili. În tot acest răstimp, Zelazny alunecă cu grație printre stilul dur al literaturii cu detectivi blazați și genul poetic liric."

https://text.npr.org

„Roger Zelazny este un autor New Wave deplin, care dă dovadă de o asemenea cutezanță, încât pare imposibil să scrie ceva fără să perturbe vreo personalitate desuetă... un scriitor redutabil, tulburător în scurgerea intrigilor și universului său imaginar."

David Brin

„«Cronicile din Amber» reprezintă cea mai prețioasă scriere fantastică a lui Zelazny – un univers fictiv grandios, cu lumi alternative, magie, dueluri și rivalități sângeroase."

www.fantasybookreview.co.uk

ROGER
ZELAZNY

Atuurile osândei

Cronicile din Amber

volumul 3

Traducere din limba engleză
de Bogdan Perdivară

PALADIN

Colecție coordonată de Mihai-Dan Pavelescu
Redactori: Adrian Crețu, Mădălina Rașoga
Tehnoredactor: Roxana Ciobanu
Coperta: Alexandru Daș

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ZELAZNY, ROGER
Cronicile din Amber / Roger Zelazny ; trad. din lb. engleză de Bogdan Perdivară. București: Editura Paladin, 2019-
4 vol.
ISBN 978-606-9000-00-7
Vol. 3.: Atuurile osândei. - 2021. - ISBN 978-606-9000-88-5

I. Perdivară, Bogdan (trad.)

821.111

Roger Zelazny
The Great Book of Amber
Compilation copyright © 1999 by Avon Books, Inc.
Trumps of Doom copyright © 1985 by The Amber Corporation
First Avon Books Mass Market Printing: February 1986
Blood of Amber copyright © 1986 by The Amber Corporation
First Avon Books Mass Market Printing: July 1987
Sign of Chaos copyright © 1987 by The Amber Corporation
First Avon Books Mass Market Printing: July 1988

© Editura Paladin, 2021, pentru prezenta ediție
Editura Paladin este un imprint al Grupului Editorial Art

Cartea a șasea
Atuurile osândei

Capitolul 1

Tare enervant mai e să aştepţi să încerce să te omoare cineva. Dar era 30 aprilie şi firește că urma să se întâmple, ca întotdeauna. Îmi luase ceva să mă prind, însă acum măcar ştiam când are să se petreacă. În trecut, fusesem prea ocupat ca să fac ceva în privinţa asta. Însă îmi terminasem treaba. Nu întârziasem decât pentru ea. Simţisem că trebuia să lămuresc lucrurile înainte să plec. M-am dat jos din pat, am intrat în baie, am făcut duş, m-am spălat pe dinţi etc. Îmi lăsasem iarăşi barbă, aşa că n-a trebuit să mă bărbieresc. Nu tresăltam cuprins de intuiţii ciudate ca acum trei ani, la aceeaşi dată, când mă trezisem cu o durere de cap şi o premoniţie, deschisesem larg ferestrele şi, intrând în bucătărie, descoperisem că toate ochiurile de la aragaz fuseseră lăsate deschise şi neaprinse. Nu. Nu era nici măcar ca acum doi ani pe 30 aprilie, în celălalt apartament, când mă sculasem în zori simţind mirosul slab de fum care mă anunţa că ardea locuinţa. Cu toate astea, m-am ţinut departe de lustre, în caz că becurile ar fi fost umplute cu ceva inflamabil, şi am atins uşor cu degetul întrerupătoarele în loc să le apăs energic. Însă nu s-a întâmplat nimic neobişnuit.

Programez de obicei cafetiera cu o seară înainte, ca să am cafea proaspătă când mă trezesc. În dimineaţa asta totuşi nu voiam să beau ceva care nu era pregătit sub ochii mei. Aşa că am pus de cafea din nou şi, aşteptând să se facă, mi-am verificat bagajul. Tot ce preţuiam în acest loc se afla în două lăzi nu prea mari: haine, cărţi, picturi, nişte instrumente, câteva suveniruri şi aşa mai departe. Am încuiat lăzile. Un rând

de haine, un pulover, o carte bună, broşată, şi un teanc de cecuri de călătorie şi-au găsit locul în rucsac. Voiam să las cheia la administrator pe drumul spre ieşire, ca să le-o dea celor ce aveau să se mute în locul meu. Lăzile urma să fie puse la păstrare.

În dimineaţa asta nu intenţionam să alerg.

În vreme ce-mi sorbeam cafeaua, trecând de la o fereastră la alta şi oprindu-mă la fiecare ca să arunc priviri piezişe asupra străzilor şi a clădirii de peste drum (tentativa de anul trecut fusese cu o armă cu lunetă, iar prima oară când se întâmplase, acum şapte ani, mă plimbam liniştit, într-o frumoasă după-amiază primăvăratică, când un camion, derapând, trecuse peste bordură şi aproape că mă făcuse afiş pe un zid de cărămidă. Reuşisem să mă arunc din calea lui şi să mă rostogolesc pe asfalt. Şoferul intrase în comă şi nu-şi mai revenise. Atunci mi se păruse una dintre acele întorsături bizare ale sorţii care, din când în când, ne invadează tuturor viaţile).

Însă în anul următor, la aceeaşi dată, pe când veneam seara târziu de la casa unei prietene, fusesem atacat de trei bărbaţi – unul având cuţit, iar ceilalţi nişte ţevi – fără să-mi fi arătat măcar politeţea ca, mai întâi, să-mi ceară portofelul.

Lăsasem cadavrele la uşa unui magazin de muzică din apropiere şi, cu toate că mă gândisem la asta în drum spre casă, abia în următoarea zi îmi dădusem seama, deodată, că se făcea un an de la accidentul cu camionul. Dar nu-mi bătusem nici atunci capul, gândind că totul era o stranie coincidenţă. Bomba trimisă prin poştă, care distrusese jumătate dintr-un alt apartament, în anul ce urmase, mă făcuse să mă întreb dacă natura statistică a realităţii nu era cumva deformată în preajma mea în acel anotimp. Iar ceea ce urmase după încă un an mă ajutase să mă conving că aşa stăteau lucrurile.

Cuiva îi făcea plăcere să încerce să mă ucidă o dată pe an, atâta tot. După ce dădea greş, urma un an de pauză înaintea unei noi încercări. Aproape că părea un joc.

Însă anul ăsta voiam și eu să joc. Grija mea de căpătâi era că făptașul sau făptașa nu părea să fie niciodată de față la producerea evenimentului, preferând să stea pitit, să recurgă la subterfugii sau interpuși. Voi desemna această persoană cu litera L (inițială care poate fi uneori de la „laș", alteori de la „lichea" în cosmologia mea privată), fiindcă X a fost prea mult utilizat și fiindcă nu vreau să-mi fac de lucru cu pronume ce pot sau nu să corespundă cu făptura în cauză.

Am spălat ceașca și recipientul de cafea și le-am pus pe suportul de vase. Mi-am luat rucsacul și am plecat. Domnul Mulligan nu era acasă sau dormea, așa că am lăsat cheia în cutia lui poștală înainte de a porni în susul străzii ca să iau micul dejun la un local din apropiere.

Erau puține mașini și toți șoferii conduceau cu atenție. Am pornit încet la drum, ascultând și uitându-mă peste tot. Dimineața era plăcută și prevestea o zi frumoasă. Speram să rezolv iute situația, ca să mă pot bucura de ea după pofta inimii.

Am ajuns nevătămat în local și m-am așezat lângă geam. Chiar când ospătarul venea să-mi ia comanda, am văzut pe stradă o siluetă familiară, umblând cu pași legănați – un fost coleg de clasă și mai târziu coleg de muncă pe nume Lucas Raynard: un metru optzeci și trei, păr roșcat și arătos în ciuda, sau poate datorită unui nas rupt la modul artistic, cu vocea și purtările unui comis-voiajor, ceea ce și era.

Am bătut în geam și m-a văzut, a fluturat din mână, s-a răsucit pe călcâie și a intrat.

— Merle, am avut dreptate, a zis apropiindu-se de masa mea și punându-mi în treacăt palma grea pe umăr înainte de a se așeza și de a-mi lua din mână meniul. Nu te-am găsit acasă și m-am gândit că s-ar putea să fii aici.

A coborât ochii asupra listei și a început s-o parcurgă.

— De ce? am întrebat.

— Dacă aveți nevoie de mai mult timp, o să revin, a spus chelnerul.

— Nu, a replicat Luke şi a comandat o cantitate enormă de mâncare.

Am adăugat şi comanda mea. Apoi el a zis:

— Fiindcă eşti plin de tabieturi.

— Tabieturi? am replicat. Abia dacă trec pe-aici din când în când.

— Ştiu, a răspuns, dar o făceai de obicei când erai sub presiune. Adică... înainte de examene sau când te supăra ceva.

— Hm..., am mormăit.

Parcă era ceva adevăr în spusele lui, cu toate că, până atunci, nu observasem asta. Am început să rotesc scrumiera imprimată cu un cap de unicorn, o versiune mai mică a celui de pe ochiul de geam cu vitraliu de lângă uşă.

— Nu-mi dau seama de ce, am rostit în cele din urmă. Şi, până la urmă, ce te face să crezi că m-ar supăra ceva?

— Mi-am amintit de paranoia pe care o ai cu data de treizeci aprilie, din cauza celor două accidente.

— Mai mult de două. Nu ţi-am povestit despre toate.

— Deci tot mai crezi în chestia asta?

— Da.

A ridicat din umeri. Chelnerul a venit şi ne-a umplut ceştile cu cafea.

— Bun, a încuviinţat Lucas. Ţi s-a întâmplat ceva azi?

— Nu.

— Mare pagubă. Sper să nu-ţi stea mintea numai la asta.

Am sorbit din cafea.

— Nicio problemă, i-am zis.

— Bine, a oftat el, întinzându-şi membrele. Uite ce-i, abia ce m-am întors ieri în oraş...

— A fost o călătorie reuşită?

— Am bătut recordul de vânzări.

— Super.

— În orice caz... La întoarcere am aflat că ai plecat.

— Da... Mi-am dat demisia acum vreo lună.

— Miller a tot încercat să te găsească, dar ţi-ai decuplat telefonul. A şi trecut de vreo două ori pe la tine, dar nu te-a găsit.

— Ghinion.

— Vrea să te-ntorci.

— Am terminat cu locul ăla.

— Stai să auzi propunerea, da? Lui Brady i se face vânt şi vei fi noul şef la Design, plus un spor de douăzeci la sută la salariu. Asta mi-a spus să-ţi transmit.

Am chicotit încetişor.

— Ştii ce, chiar nu sună deloc rău. Dar, cum ziceam, am terminat.

— Ah! a exclamat cu o sclipire în ochi şi cu un zâmbet viclean. Deci ţi-ai aranjat o chestie altundeva. Se întreba şi el cum stă treaba. Bun, dacă aşa stau lucrurile, mi-a spus să-i dai de ştire ce ofertă ţi-au făcut ceilalţi şi cică o să se dea peste cap să mărească suma.

Am clătinat din cap.

— Se pare că nu m-am făcut înţeles. Am terminat. Punct. Nu vreau să mă-ntorc. Nici n-o să mă angajez în altă parte. Am încheiat cu genul ăsta de chestii. M-am săturat de computere.

— Dar tu chiar eşti priceput. Ia zi, o să intri în învăţământ?

— Nicidecum.

— Păi... la naiba, ceva trebuie să faci! Ţi-a picat vreo pleaşcă?

— Nu, cred c-o să călătoresc un pic. Am stat prea mult într-un singur loc.

A ridicat ceaşca de cafea şi a golit-o. Apoi s-a rezemat de spătarul scaunului, şi-a aşezat palmele peste abdomen şi a mijit ochii. A rămas aşa un timp, tăcut, iar într-un târziu a zis:

— Spuneai că ai terminat. Te referi la munca asta şi la viaţa pe care o duci aici, sau mai e şi altceva?

— Nu pricep.

— Aveai tu un fel al tău de-a dispărea – la fel făceai şi-n facultate. Lipseai un timp şi, pe nepusă masă, reapăreai. Şi mereu erai evaziv în privinţa asta. Parcă trăiai un fel de viaţă dublă. Are de-a face cu toată chestia?

— Nu-nţeleg ce-ţi imaginezi, am zis şi el a zâmbit.

— Ba cum să nu, a sărit şi, cum eu n-am replicat, a urmat: Ei bine, atunci baftă cu ce ai de gând, orice ar fi!

Mereu în mişcare, rareori în stare să stea locului, şi-a făcut de lucru cu un inel de chei cât am mai băut o ceaşcă de cafea, sucindu-le şi zornăind cu ele pe masă alături de un breloc strălucitor. Chelnerul ne-a adus ce comandaserăm şi, un timp, ne-am mulţumit să mâncăm în tăcere.

Apoi m-a întrebat:

— Mai ai *Steluţa*?

— Nu, am vândut-o toamna trecută. Am fost foarte ocupat şi n-am mai avut timp să ies pe mare. Şi nu-mi plăcea s-o văd nefolosită.

A dat din cap a încuviinţare.

— Păcat, a spus. Ne-am distrat cu ea pe cinste în facultate. Şi dup-aia. Mi-ar fi plăcut s-o mai scot o dată în larg, de dragul vremurilor de altădată.

— Da.

— Ia spune, pe Julia ai mai văzut-o în ultimul timp?

— Nu, de când ne-am despărţit. Cred că-i tot combinată cu un tip, unul Rick. Tu ai mai văzut-o?

— Da, am trecut aseară pe la ea.

— De ce?

A ridicat din umeri.

— Era din gaşcă… şi ne-am cam înstrăinat toţi.

— Ce mai face?

— Încă arată bine. A întrebat cum îţi merge. Şi mi-a dat asta… să ţi-o dau.

A scos din buzunarul interior al sacoului un plic închis şi mi l-a întins. Purta numele meu, cu scrisul ei. L-am desfăcut şi am citit pe hârtia dinăuntru:

Merle, am greşit. Ştiu cine eşti şi că eşti în pericol. Trebuie să te văd. Am ceva ce o să-ţi trebuiască. E foarte important. Te rog să mă suni sau să treci pe la mine cât de curând poţi.

Cu drag,

Julia

— Mersi, am zis deschizându-mi rucsacul şi băgând acolo plicul.

Era un mesaj pe cât de uluitor, pe atât de neliniştitor. Foarte neliniştitor. Trebuia, mai târziu, să decid ce-i de făcut în privinţa asta. Încă o plăceam mai mult decât aş fi vrut să recunosc, însă nu eram sigur că voiam s-o revăd. Ce voia să spună totuşi când zicea că ştie cine sunt?

M-am silit să mi-o scot iarăşi din minte.

Am privit o vreme curgerea şirului de maşini, sorbind cafea şi gândindu-mă cum îl cunoscusem pe Luke, când eram boboci, la Clubul de Scrimă. Era incredibil de bun.

— Mai scrimezi? l-am întrebat.

— Uneori. Tu?

— Când şi când.

— Tot n-am apucat să aflăm cine-i mai bun.

— N-avem timp acum.

A chicotit şi a împuns spre mine, de câteva ori, cu cuţitul.

— Aşa zic şi eu. Când pleci?

— Probabil mâine. Mai am de rezolvat nişte chestii şi după ce le termin, o iau din loc.

— Încotro?

— Pe ici, pe colo. Încă n-am stabilit exact.

— Eşti nebun.

— Hm. *Wanderjahr*, aşa i se spunea cândva. N-am apucat să profit de-al meu şi vreau s-o fac acum.

— Sună, de fapt, destul de bine. Poate ar trebui să încerc şi eu cândva.

— Poate. Eu credeam că ţi-ai luat porţia de călătorii iniţiatice.

— Cum adică?

— Nu doar eu obișnuiam să mă plimb.

— A, chestia aia, a zis și a dat din mână a lehamite. Chestia aia era muncă, nu distracție. Trebuia să-mi câștig și eu pâinea. Te duci să-i vezi pe-ai tăi?

Ciudată întrebare. Până atunci nici eu și nici el nu mai aduseserăm vorba despre părinții noștri decât în termenii cei mai generali.

— Nu cred. Ai tăi cum sunt?

S-a uitat în ochii mei. Surâsul continuu de pe buzele lui devenise parcă mai vizibil.

— Greu de spus, a replicat. Nu prea mai ținem legătura.

Am zâmbit la rându-mi.

— Știu ce zici.

Am terminat de mâncat și am mai stat la o ultimă ceașcă de cafea.

— Deci n-o să stai de vorbă cu Miller? a întrebat.

— Nu.

A strâns iarăși din umeri. A venit nota de plată, pe care a pus imediat mâna:

— Fac cinste, a zis. Că doar eu am un loc de muncă.

— Mersi. Poate mă revanșez cu o cină. Unde locuiești?

— Stai așa, a spus și a băgat mâna în buzunarul cămășii, de unde a scos un plic de chibrituri și l-a aruncat spre mine. În motelul New Line.

— Să trec... pe la șase?

— În regulă.

Ne-am ridicat, am ieșit și ne-am despărțit pe stradă.

— Pe mai târziu, a zis.

— Da.

La revedere, Luke Raynard. Ciudat om. Ne știam de aproape opt ani. Ne distraserăm. Ne confruntaserăm în diverse sporturi. Alergaserăm aproape în fiecare zi împreună. Fuseserăm amândoi în echipa de atletism. Uneori ne dăduserăm întâlniri cu aceleași fete. Era o dilemă – puternic, isteț și la

fel de discret cu viaţa-i privată ca şi mine. Între noi există o legătură pe care n-o înţelegeam pe deplin.

M-am întors în parcarea de la apartamentul meu şi m-am uitat sub capota şi şasiul maşinii înainte să-mi azvârl înăuntru bagajul şi să pornesc motorul. Am şofat încetişor, uitându-mă la lucruri ce fuseseră noi acum opt ani, luându-mi rămas-bun. În ultima săptămână, îmi luasem la revedere de la toţi oamenii care contau pentru mine. Cu excepţia Juliei.

Era unul dintre lucrurile pe care mă simţeam tentat să le amân, însă nu aveam vreme. Avea să fie acum ori niciodată, iar curiozitatea îmi fusese stârnită. Am oprit în parcarea unui mall şi am găsit un telefon public, însă n-a răspuns nimeni când am sunat la Julia acasă. M-am gândit că era la muncă, poate că lucra din nou cu normă întreagă, însă la fel de bine ar fi putut să facă un duş ori să fi ieşit la cumpărături. Am decis să trec pe la ea, să verific. Nu locuia departe. Şi orice ar fi avut ea pentru mine, obiectul respectiv era un pretext bun ca s-o văd pentru ultima oară.

M-am învârtit câteva minute prin zonă până să găsesc un loc de parcare. Am încuiat maşina, m-am întors spre intersecţie pe jos şi am luat-o la dreapta. Parcă se mai încălzise puţin. Pe undeva, se auzea lătrat de câini.

Am parcurs cu paşi mari distanţa până la imensa casă victoriană care fusese transformată în apartamente. Din faţă, nu zăream fereastra Juliei. Locuia la ultimul etaj şi apartamentul ei avea vedere spre spate. Am încercat să-mi înăbuş amintirile în vreme ce mergeam pe alee, însă fără folos. Gândurile la zilele petrecute împreună mă copleşeau, mă încolţeau dimpreună cu un potop de sentimente vechi. M-am oprit. Ce prostie că venisem! De ce să-mi bat capul pentru ceva ce nu-mi lipsise deloc? Şi totuşi...

La naiba, voiam s-o mai văd o dată. Nu mai era loc de dat înapoi. Am urcat treptele. Uşa era întredeschisă, aşa că am intrat.

Acelaşi foaier. Aceleaşi panseluţe obosite în ghivece, cu frunzele prăfuite, pe cufărul din faţa oglinzii cu ramă

aurită, oglindă ce ne reflectase de atâtea ori, cu distorsiuni, îmbrățișările. Trecând pe lângă ea, mi-am văzut fața oglindită, deformată.

Am urcat treptele cu mochetă verde. Undeva, în spate, a început să urle un câine.

Primul palier era neschimbat. Am păşit în holul scurt, pe lângă gravurile cenuşii şi măsuța veche, am cotit şi am urcat spre al doilea etaj. Când eram pe la jumătate, am auzit un scrâşnet de deasupra şi un sunet ca de sticlă sau de vază rostogolindu-se pe parchet. Apoi iarăşi tăcere, în afara vântului care sufla peste streaşina acoperişului. Simțeam o neliniște vagă frământându-se în mine, aşa că am grăbit pasul. M-am oprit în capul scării şi nimic nu părea să fie anormal, însă când am tras aer în piept, am simțit un iz ciudat. Nu-l puteam defini exact – sudoare, igrasie, poate pământ umed; cu siguranță ceva organic.

M-am apropiat de uşa Juliei şi am aşteptat câteva clipe. Mirosul era parcă mai puternic aici, însă n-am auzit niciun sunet.

Am ciocănit uşor în uşa de lemn de mahon. Mi s-a părut că aud ceva mişcându-se înăuntru, însă doar un moment. Am bătut iar.

— Julia? am strigat. Eu sunt, Merle.

Nimic. Am bătut mai tare.

Am auzit ceva căzând, prăbuşindu-se cu zgomot. Am încercat clanța. Uşa era încuiată.

Am sucit şi am smucit mânerul până l-am smuls din uşă cu tot cu broască. Apoi m-am mişcat iute spre stânga, dincolo de canatul cu balamale. Am întins mâna stângă şi am apăsat uşurel cu degetele în lemnul uşii.

Am deplasat uşa cam o palmă şi m-am oprit. Nu se mai auzeau alte sunete şi nu se zărea decât o bucată de perete şi de tavan, plus un pic dintr-un tablou în acuarelă, din canapeaua roşie şi din covorul verde. Am deschis mai mult uşa. Mirosul era mai intens acum.

Am făcut o jumătate de pas către dreapta și am apăsat ușor și continuu.

Nimic, nimic, nimic...

Mi-am tras mâna, ca ars, când mi-a apărut înaintea ochilor. Întinsă pe jos. Plină de sânge...

Pe dușumea și pe covor se lățise o pată de sânge în colțul din stânga mea. Am zărit mobile răsturnate, perne sfâșiate...

Mi-am stăvilit imboldul de a da buzna înăuntru.

Am făcut cu grijă un pas, apoi încă unul, cu toate simțurile în alertă. Am trecut pragul. În odaie nu mai era altceva... altcineva. Frakir mi s-a încleștat la încheietura mâinii. Ar fi trebuit să spun ceva atunci, însă mintea îmi era în altă parte.

M-am apropiat și am îngenuncheat lângă Julie. Mi s-a făcut rău. Din ușă, nu izbutisem să văd că jumătate din față și brațul drept îi lipseau. Nu respira și carotida nu pulsa. Avea pe ea un halat de culoarea piersicii, sfâșiat și plin de sânge; la gât purta un pandantiv albastru.

Sângele care se scursese pe parchet era plin de urme. Însă nu ale unui om. Păreau să fi fost făcute de tălpi late, alungite, cu trei degete înzestrate cu gheare.

Curentul de aer de care fusesem doar pe jumătate conștient – ce venea de după ușa deschisă a dormitorului – s-a diminuat deodată și duhoarea aceea s-a intensificat. Am simțit o altă pulsație iute la încheietură. Însă niciun sunet. Tăcerea era absolută, dar știam că făptura e acolo.

M-am răsucit, îngenuncheat cum eram, și mi-am încordat picioarele, pregătit să sar...

Am văzut o mulțime de colți și două buze însângerate, dezgolite în jurul lor. Era botul unei creaturi ce aducea a câine, cântărind peste o sută de kilograme, acoperită cu o blană aspră, cu aspect de mucegai. Urechile îi erau ca mănunchiuri de ciuperci, iar ochii, galben-cărămizii, mari și sălbatici.

Fiindcă nu mă îndoiam de intențiile sale, i-am aruncat în cap clanța cu care rămăsesem în mână aproape reflex. I-a ricoșat din proeminența osoasă de deasupra ochiului stâng,

dar fără vreun efect vizibil. Tot fără niciun sunet, creatura s-a repezit spre mine.

Nici măcar nu era timp pentru vreo vorbă către Frakir.

Lucrătorii din abatoare știu că pe fruntea animalelor există un loc anume, la întretăierea dintre o linie imaginară ce unește urechea dreaptă cu ochiul stâng și altă linie imaginară ce unește urechea stângă cu ochiul drept. Ca să dea lovitura de grație, ei țintesc cu un deget sau două mai sus de locul unde se încrucișează cele două linii. Unchiul meu m-a învățat asta, deși nu lucra în abator. Știa doar cum să ucidă chestii.

M-am răsucit deci în față și lateral odată cu saltul creaturii și am izbit-o în punctul letal. S-a mișcat însă mai iute decât mă așteptasem și, când pumnul meu a lovit, era în plin avânt. Mușchii gâtului au ajutat-o să absoarbă forța loviturii.

Însă am făcut-o să scoată primul sunet: un schelălăit. A clătinat din cap, s-a răsucit iute și s-a năpustit iarăși la mine. Din piept scotea acum un mârâit gros. A ridicat labele. Mi-am dat seama că de data asta n-o să mă pot feri.

Unchiul mă mai învățase și cum să apuc un câine de pielea de sub fălci și de pe grumaz. Trebuie să înhați bine dacă animalul e mare și trebuie să nimerești locul întocmai. Și în acel moment nu prea aveam de ales. Dacă încercam o lovitură cu piciorul și greșeam, mi l-ar fi smuls probabil cu totul.

Am întins mâinile în față și m-am pregătit de impact. Lighioana era mai grea decât mine și trebuia să fac față și forței de inerție.

Parcă vedeam cum rămân fără degetele de la o mână, însă le-am vârât sub falcă și am strâns bine. Mi-am ținut brațele întinse și m-am aplecat să rezist șocului. Forța atacului m-a zguduit, însă am reușit să mențin strânsoarea și să absorb impactul.

În vreme ce-i ascultam mârâielile și-i priveam botul înspumat aflat la nici jumătate de metru de fața mea, mi-am dat seama că nu mă gândisem ce să fac mai departe. Unui câine

i-aş fi putut stâlci capul de orice suprafaţă dură aflată la îndemână; carotidele îi sunt prea adânc sub carne ca să te poţi baza doar pe apăsare ca să-l dobori. Însă făptura asta era puternică şi strânsoarea mea începea să slăbească de la zbaterile-i nebuneşti. În vreme ce-i ţineam la distanţă fălcile şi continuam să împing, am văzut că era mai înaltă decât mine. Puteam încerca s-o pocnesc cu piciorul în pântece, dar mi-aş fi pierdut probabil echilibrul, expunându-mi stomacul colţilor săi.

Însă animalul mi s-a smucit din mâna stângă, nelăsându-mi altă alegere decât să-mi folosesc mâna dreaptă ori s-o pierd. L-am împins, aşadar, de pe mine cât de tare am putut şi m-am retras. Nu vedeam în preajmă nimic, nicio armă pe care aş fi putut s-o folosesc.

S-a repezit iar, aruncându-se la gâtul meu, prea iute şi prea de sus ca să-l pot lovi cu piciorul în cap. Nici nu mă puteam feri.

Labele sale din spate erau la înălţimea abdomenului meu. Speram ca unchiul să fi avut dreptate şi-n privinţa asta: i-am prins strâns labele şi m-am răsucit cu toată puterea în jurul axei, lăsându-mă într-un genunchi ca să evit fălcile, cu bărbia coborâtă pentru a-mi apăra beregata şi cu capul mult retras. Când m-am răsucit, am auzit pocnete de oase şi capul dihaniei a coborât aproape îndată ca să-mi atace încheieturile mâinilor. Însă mă ridicam deja în picioare, împingând ca un arc.

A căzut pe spate, s-a învârtit în aer şi aproape că şi-a recăpătat echilibrul. Însă când labele i-au atins duşumeaua, a scos un sunet între schelălăit şi mârâit şi s-a prăbuşit cu capul înainte.

Exact în clipa în care mă pregăteam să-i aplic o lovitură în creştet, s-a sculat, mişcându-se mai rapid decât aş fi crezut-o în stare. A ridicat laba dreaptă din spate, echilibrându-se pe trei labe, încă mârâind, cu ochii aţintiţi în ai mei şi saliva băloşindu-i mandibula. M-am mişcat uşurel în stânga, convins că se va arunca iarăşi asupra mea, poziţionându-mă

pieziș, cum nu mă învățase nimeni, fiindcă se mai întâmplă uneori să am și idei originale.

De data asta, lighioana a fost mai lentă. Aș fi putut – cine știe? – s-o dau gata cu o lovitură năucitoare în frunte, dar n-am încercat. Am apucat-o iarăși de grumaz și acum era teritoriu familiar. N-avea să mai scape preț de câteva momente, câte îmi trebuiau. Fără să-i curm avântul, m-am răsucit, m-am lăsat în jos și am tras brusc și cu putere, imprimându-i direcția dorită.

S-a învârtit în aer și s-a izbit cu spinarea de fereastră. A trecut prin geam cu zăngăneli de sticlă spartă, luând cu ea și o bucată bună de ramă, draperia și suportul ei.

Am auzit bufnetul, trei etaje mai jos. M-am sculat și m-am uitat prin golul lăsat. Am văzut creatura zvâcnind de câteva ori și apoi rămânând nemișcată pe betonul curții interioare unde stătusem de multe ori cu Julia la o bere, sub clar de lună.

M-am întors lângă corpul Juliei și i-am luat mâna într-a mea. Începeam să-mi dau seama că sunt furios. Cineva plănuise asta. Oare să fi fost iarăși L? Să fi fost acesta cadoul de 30 aprilie pe anul în curs? Aveam senzația că așa stăteau lucrurile și voiam să-l sfârșesc pe L așa cum sfârșisem lighioana care săvârșise fapta. Trebuia să existe un motiv. Trebuia să existe un indiciu.

M-am ridicat în picioare, m-am dus în dormitor, am luat o pătură și am acoperit-o pe Julia. Mecanic, mi-am șters amprentele de pe clanța căzută și am început să mă învârt prin apartament.

Le-am găsit pe polița șemineului, între ceas și un teanc de cărți broșate cu tematică ocultă. În clipa în care le-am atins și le-am simțit răceala, am înțeles că situația era chiar mai gravă decât crezusem. Ele erau probabil obiectul ce-mi aparținea, cel despre care Julia scrisese în bilet că-mi va trebui – doar că de fapt nu erau ale mele, deși, cercetându-le, cumva le recunoșteam, dar, în același timp, mă și uimeau. Erau cărți, Atuuri, însă unele cum nu mai văzusem.

Nu era un set complet, ci doar câteva cărți de joc. Cărți de joc bizare. Le-am băgat în buzunar la repezeală când am auzit sirena. Acum nu era vreme de dat în cărți.

M-am repezit pe trepte în jos și am ieșit pe ușa din spate fără să întâlnesc pe nimeni. Animalul zăcea unde căzuse și toți câinii din vecini discutau despre asta. Am sărit peste garduri și am călcat răzoare de flori, luând-o de-a dreptul prin curțile oamenilor către stradă, unde-mi lăsasem mașina.

Nu peste mult timp, puneam distanță între mine și locul acela, încercând să-mi îndepărtez din memorie imaginile cu urme însângerate de labe.

Capitolul 2

M-am îndepărtat în viteză de golf şi am ajuns într-o zonă liniştită, plină de verdeaţă. Am oprit automobilul, am coborât şi am luat-o pe jos.

După ce am mers destul timp, am zărit un părculeţ pustiu. M-am aşezat pe o bancă, am scos Atuurile şi am început să le studiez. Câteva îmi păreau cumva familiare, restul mă mirau peste măsură. M-am uitat îndelung la o carte şi mi s-a părut că aud alarma unei sirene. Le-am lăsat din mână. Nu recunoşteam stilul. Era cât se poate de stânjenitor.

Mi-am amintit de povestea unui toxicolog de renume mondial ce înghiţise fără să vrea o otravă pentru care nu exista antidot. În minte îi stăruia o întrebare: Luase oare o doză fatală? Căutase prin manualele clasice, scrise chiar de el cu ani în urmă. Într-una dintre cărţi scria că luase într-adevăr o cantitate mortală. Se uitase în altă carte, scrisă de un coleg la fel de eminent. Potrivit aceleia, doza luată ar fi fost doar jumătate din cea necesară pentru a răpune pe cineva cu masa lui corporală. Aşa că se aşezase şi se pusese pe aşteptat, sperând că el fusese cel care greşise.

Mă simţeam aşa, fiindcă sunt expert în treburi din astea. Crezusem că pot recunoaşte lucrul mâinilor oricui ar fi fost în stare să producă asemenea obiecte. Am luat între degete unul dintre cartonaşe, de care mă simţeam bizar de fascinat – înfăţişa un mic promontoriu înverzit, întinzându-se în apa unui lac liniştit şi un crâmpei strălucitor, care licărea, cu neputinţă de identificat, în dreapta imaginii. Am suflat peste carte, aburind-o preţ de o clipă, şi i-am dat un bobârnac. A

răsunat ca un clopot de sticlă şi a pâlpâit, trezită la viaţă. Umbre au pornit să plutească şi să pulseze, în vreme ce scena devenea nocturnă. Mi-am lăsat peste ea palma şi imaginea a încremenit iarăşi – din nou cu lacul şi pajiştea în toiul zilei.

Era priveliştea unui loc îndepărtat. Timpul curgea mai repede acolo decât în locul în care mă aflam acum. Interesant.

M-am căutat prin buzunare după o pipă veche cu care-mi mai trec uneori timpul, am umplut-o, am aprins-o şi m-am pus pe pufăit şi gândit. Cărţile erau funcţionale, nu nişte imitaţii iscusite, şi, cu toate că nu le înţelegeam menirea, nu asta era preocuparea mea de căpătâi în momentul de faţă.

Azi era 30 aprilie şi înfruntasem iarăşi moartea. Încă nu izbutisem să ajung faţă în faţă cu persoana care se juca aşa cu zilele mele. L atacase din nou prin interpuşi. Şi câinele pe care-l ucisesem nu fusese unul obişnuit. Iar cărţile de joc... de unde făcuse Julia rost de ele şi de ce voise să mi le dea mie? Cărţile şi câinele indicau o putere mai mare decât a unei persoane oarecare. În tot acest timp, mă gândisem că sunt subiectul atenţiei nedorite a vreunui psihopat, de care mă puteam ocupa oricând aş fi avut chef, însă întâmplările acestei dimineţi puneau cazul într-o lumină complet nouă. Însemna că aveam, pe undeva, un inamic al naibii de redutabil.

M-am înfiorat. Voiam să vorbesc iarăşi cu Luke, să-l determin să reconstruiască discuţia pe care o avuseseră cu o seară înainte, să-mi dau seama dacă Julia spusese ceva ce mi-ar fi putut folosi. Aş fi vrut totodată să mă întorc la ea acasă şi să cercetez locul cu mai multă atenţie. Dar asta nici nu intra în discuţie. Poliţiştii tocmai sosiseră, când pornisem la drum. Acolo nu mă mai puteam întoarce, cel puţin pentru o vreme.

Rick... Îl aveam pe Rick Kinsky, tipul cu care începuse să se vadă Julia după despărţirea noastră. Îl ştiam din vedere – genul slăbuţ, mustăcios, intelectual, cu lentile groase de ochelari şi tot tacâmul. Ţinea o librărie în care pusesem piciorul o dată sau de două ori. Dar asta era tot în ceea ce-l privea.

Poate ştia ceva despre Atuuri şi despre felul cum ajunsese Julia într-o situaţie care s-o coste viaţa.

Am mai stat niţel pe gânduri, apoi am pus cărţile deoparte. N-aveam de gând să-mi mai fac de lucru cu ele. Nu încă. Voiam, mai întâi, cât mai multe informaţii.

M-am întors la maşină. Mergând într-acolo, m-am gândit că ziua de 30 aprilie nu se sfârşise încă. Dacă L considerase că întâlnirea de dimineaţă nu mă avusese pe mine drept ţintă directă? În acest caz, ar fi fost timp destul pentru o altă tentativă. Aveam impresia şi că, dacă începeam să dau de firul acestei poveşti, L avea s-o lase baltă cu ziua de 30 şi să mi se arunce la beregată oricând ar fi avut ocazia. Am decis să nu las garda jos cu niciun chip de acum înainte, să mă socotesc în stare de asediu până aveam să rezolv problema. Şi întreaga mea energie avea să fie îndreptată spre rezolvarea aceea. Pentru binele meu, trebuia să-mi distrug cât mai curând duşmanul.

Să mă sfătuiesc cu cineva? m-am întrebat. Şi dacă da, cu cine? Erau încă multe pe care nu le ştiam despre originea mea...

Nu, nu încă, am decis. Trebuia să fac efortul să mă descurc singur. Nu doar că-mi doream asta, ci trebuia şi să exersez. Acolo de unde vin eu, e necesar să poţi face faţă unor treburi neplăcute.

Am şofat, căutând un telefon public şi încercând să nu mă gândesc la Julia aşa cum o văzusem ultima oară. Câţiva nori se apropiau dinspre vest. Ceasul îmi ticăia la încheietură, lângă nevăzuta Frakir. La radio erau prezentate, pe un ton grav, ştiri internaţionale.

Am oprit la o prăvălie şi am folosit telefonul de acolo ca să încerc să dau de Luke la motelul în care stătea. Nu l-am găsit. Aşa că am mâncat un sandviş, am băut un *milkshake* şi am mai încercat o dată. Încă nu se întorsese.

Bun, dau de el mai târziu, mi-am zis şi am pornit spre oraş. Din câte-mi aminteam, librăria unde lucra Rick se numea The Browserie.

Am trecut pe-acolo și am văzut că încă era deschis. Am parcat două intersecții mai departe și m-am întors pe jos. Cât străbătusem orașul, fusesem destul de atent, dar nu observasem niciun semn că aș fi fost urmărit.

O pală de vânt răcoros m-a atins în timp ce mă îndreptam spre librărie; erau semne de ploaie. L-am zărit pe Rick prin vitrină, așezat la tejghea și citind o carte. Nu se mai vedea altcineva.

Un clopoțel mic a clincănit la intrarea mea, iar Rick și-a ridicat privirea. Și-a îndreptat umerii și, pe măsură ce mă apropiam, a făcut ochii mari.

— Bună, am zis, după care am făcut o pauză scurtă. Rick, nu știu dacă mă mai ții minte.

— Ești Merle Corey, a spus cu voce domoală.

— Așa-i. M-am sprijinit de tejghea, iar el s-a retras. Mă întrebam dacă m-ai putea ajuta cu niște informații.

— Ce informații?

— Despre Julia.

— Uite ce-i, a răspuns, nu m-am apropiat de ea decât după despărțirea voastră.

— Hm. Nu, nu, n-ai înțeles. Nu-mi pasă de asta. Îmi trebuie niște informații mai recente. A încercat să ia legătura cu mine săptămâna trecută și…

A clătinat din cap.

— Nu mai știu nimic de ea de vreo două luni.

— Zău?

— Da, nu ne mai vedem. Preocupări diferite, înțelegi?

— Și Julia era în regulă când… ați încetat să vă mai vedeți?

— Așa cred.

M-am uitat drept în ochii lui și a tresărit. Nu-mi plăcea acest „așa cred". Am înțeles că se temea nițel de mine, așa că am decis să insist.

— Cum adică „preocupări diferite"? am întrebat.

— Păi… știi, încetul cu încetul a devenit ciudată, a zis.

— Nu știu. Spune-mi tu.

Și-a umezit buzele și și-a ferit privirea.

— Nu vreau să am necazuri, a rostit.

— Nici eu n-aș vrea să le provoc. Care a fost problema?

— Ei bine, Julia se temea.

— Se temea? De ce?

— De... tine.

— De mine? E ridicol. Nu i-am dat niciodată motive să se sperie de mine. Ce-a zis?

— N-a folosit atâtea vorbe, dar îmi dădeam seama că nu-i în apele ei ori de câte ori era adus în discuție numele tău. Apoi a început să aibă preocupările alea bizare.

— M-ai pierdut. Cu totul. A devenit ciudată? Preocupări bizare? Cum ar fi? Ce s-a întâmplat? Chiar nu înțeleg și tare aș vrea.

S-a ridicat și s-a îndreptat spre partea din spate a librăriei, făcându-mi semn din priviri să-l urmez. Și l-am urmat.

A încetinit pasul când a ajuns într-o secțiune cu cărți despre remedii naturiste, agricultură ecologică, arte marțiale, leacuri pe bază de plante și nașteri la domiciliu, însă a trecut mai departe către zona dedicată ocultului.

— Aici, a spus oprindu-se. A împrumutat niște cărți din astea, le-a adus înapoi și pe urmă a luat altele.

Am strâns din umeri.

— Atâta tot? Nu-i chiar așa de ciudat.

— Dar chiar o pasionau.

— La fel și pe mulți alții.

— Stai să termin, a continuat Rick. A început cu teosofie, ba chiar a început să frecventeze întâlnirile unui grup local. I-a trecut destul de repede, numai că a ajuns să cunoască oameni cu alte legături. În scurt timp a început să umble cu sufiști, cu mistici, chiar și cu un șaman.

— Interesant, am zis. Și yoga nu?

— Yoga nu. Am întrebat-o același lucru și mi-a spus că ea căuta putere, nu dansuri samadhi. În orice caz, își făcea cunoștințe tot mai ciudate. Atmosfera a devenit prea ezoterică pentru mine, așa că i-am zis „la revedere".

— Oare de ce? m-am întrebat.

— Uite, aruncă o privire la asta.

Mi-a aruncat în braţe o carte neagră şi s-a retras un pas. Am prins-o. Era un exemplar al Bibliei. Am deschis-o la pagina de gardă.

— Ceva special cu ediţia asta? am întrebat.

A oftat.

— Nu. Scuze.

Mi-a luat-o din mână şi a pus-o la loc în raft.

— Aşteaptă doar un minut, a spus.

A revenit la tejghea şi a scos, dintr-un raft din spate, un semn de carton. Pe el scria TOCMAI AM ÎNCHIS. DESCHIDEM DIN NOU LA..., iar dedesubt era un cadran de ceas cu limbi care se puteau mişca. Le-a potrivit peste o jumătate de oră şi a pus semnul în uşă. A tras apoi zăvorul şi mi-a făcut semn să-l urmez într-o odaie din spate.

Acolo se găseau o masă de scris, două scaune şi cutii cu cărţi. S-a aşezat la masă şi mi-a făcut semn din cap spre scaunul cel mai apropiat. Am luat loc. A activat robotul telefonic, a luat dinaintea lui un teanc de formulare şi plicuri, a deschis un sertar şi a scos o sticlă de Chianti.

— Bei un pahar? a întrebat.

— Sigur, mersi.

S-a ridicat şi a intrat într-o baie mică. A luat două pahare de pe un raft şi le-a spălat. Le-a adus, le-a pus pe masă, le-a umplut şi a împins unul spre mine. Paharele purtau însemnele hotelului Sheraton.

— Scuze că am aruncat în tine cu Biblia, a zis ridicând paharul şi sorbind.

— Arătai de parcă te aşteptai să dispar într-un nor de fum.

A dat din cap aprobator.

— Sunt foarte convins că motivul pentru care ea doreşte putere are de-a face cu tine. Eşti implicat în vreo formă de ocultism?

— Nu.

— Uneori dădea de înţeles că ai putea fi o creatură supranaturală.

M-a umflat râsul. La fel şi pe el, după o clipă.

— Nu ştiu, a spus după aceea. Pe lume-s tot felul de ciudăţenii. Nu pot fi toate în regulă, dar...

Am strâns din umeri.

— Cine ştie? Crezi, aşadar, că era în căutarea vreunei metode care să-i dea puterea de a se apăra de mine?

— Asta-i impresia pe care mi-a lăsat-o.

Am luat o gură de vin.

— Nu are nicio noimă, i-am zis.

Dar, chiar când am rostit aceste cuvinte, am ştiut că era probabil adevărat. Şi că, dacă eu îi deschisesem Juliei drumul către ceea ce o distrusese, atunci eram în parte răspunzător pentru moartea ei. Pe lângă durere simţeam acum şi povara vinovăţiei.

— Termină-ţi povestea, am spus.

— Cam asta ar fi, a replicat. M-am săturat de oameni care voiau să discute numai despre rahaturi cosmice şi am ieşit din scenă.

— Atâta tot? Nu şi-a găsit metoda corectă, maestrul potrivit? Ce s-a mai întâmplat?

A luat o gură bună de vin şi m-a privit ţintă.

— Chiar îmi plăcea de ea, a zis.

— Sunt sigur.

— Tarotul, Cabala, Zorii Aurii, Crowley, Fortune – într-acolo s-a îndreptat după aceea.

— Şi a rămas acolo?

— Nu ştiu sigur, dar aşa cred. Abia după un timp am auzit de asta.

— Ritualuri magice, deci?

— Probabil.

— Cine face asta?

— Multă lume.

— Adică... pe cine a găsit? Asta ai aflat?

— Cred că pe Victor Melman.

S-a uitat la mine de parcă aş fi ştiut cine este individul, dar am clătinat din cap:

— Scuze, nu-mi spune nimic numele.

— Ciudat om, a zis Rick şi a căzut pe gânduri, sorbind din pahar şi lăsându-se pe speteaza scaunului, cu mâinile la ceafă, coatele trase în faţă şi cu privirea pierdută undeva în direcţia toaletei. Am auzit spunându-se – de mulţi tipi, unii demni de încredere – că omul ăsta chiar are o chestie, că e în posesia a ceva, că a avut parte de un soi de iluminare, a fost iniţiat, are un fel de putere şi uneori e un profesor extraordinar. Are însă nişte probleme de ego, care par să însoţească mai tot timpul asemenea chestii. În plus, mai există ceva dubios. Am auzit că n-ar fi numele lui adevărat, că are cazier, că-i mai degrabă psihopat decât magician. Nu ştiu. Oficial e pictor – şi încă unul destul de bun. Se vinde bine.

— L-ai cunoscut?

O pauză, apoi Rick zise:

— Da.

— Ce impresii ţi-a făcut… faţă în faţă?

— Nu ştiu. Ei bine… nu pot fi obiectiv. N-aş şti să-ţi spun.

Am rotit uşurel vinul din pahar.

— Cum aşa?

— Cândva am vrut să studiez cu el. M-a refuzat.

— Deci te ţineai şi tu de aşa ceva. Credeam…

— Nu mă ţin de nimic! a izbucnit Rick. Adică, la un moment dat, am încercat de toate. Toată lumea trece prin fel de fel de faze. Am vrut să mă dezvolt, să avansez. Cine nu vrea? Însă niciodată n-am ajuns la asta, a zis îndreptându-şi umerii şi sorbind din vin. Uneori mi se părea că-s aproape, că exista o putere, o viziune pe care aproape o puteam atinge sau vedea. Aproape. Dar apoi se ducea. Şi totu-i o tâmpenie, oricum. Te amăgeşti singur. Uneori chiar mi se părea că izbutisem. După aia treceau câteva zile şi-mi dădeam seama că mă mintisem din nou singur.

— Toate astea s-au întâmplat înainte s-o cunoşti pe Julia? am întrebat, iar el a dat din cap a aprobare.

— Aşa-i. Probabil că asta ne-a ţinut laolaltă un timp. Încă-mi place să vorbesc despre mizeriile astea, chiar dacă nu mai cred în ele. Iar ea a luat totul prea în serios şi n-am avut chef să mai parcurg o dată drumul respectiv.

— Înţeleg.

Şi-a golit paharul şi l-a umplut la loc din sticlă.

— Toate metodele astea nu duc nicăieri, a continuat. Există un număr infinit de căi de a te minţi singur, de a te convinge că lucrurile sunt ceea ce nu sunt. Eu voiam magie, cred, iar în lume nu există magie adevărată.

— Atunci de ce-ai aruncat în mine cu Biblia?

A pufnit a lehamite.

— Putea să fie şi Coranul ori Vedele, presupun. Ar fi fost grozav să te văd cum dispari în flăcări. Dar n-a mers.

Am zâmbit.

— Cum dau de Melman?

— E pe-aici pe undeva, a zis coborându-şi privirea şi deschizând un sertar. Uite.

A scos o agendă micuţă şi s-a apucat s-o răsfoiască. A copiat o adresă pe un cartonaş şi mi l-a întins. A mai luat o gură de vin.

— E studioul lui, dar tot acolo şi locuieşte, a adăugat.

Am încuviinţat şi mi-am lăsat paharul pe masă.

— Îţi rămân recunoscător pentru tot ce mi-ai spus.

A ridicat sticla.

— Mai vrei unul?

— Nu, mulţam.

A strâns din umeri şi l-a umplut pe al lui până la buză.

M-am sculat.

— Ştii, chiar e trist, a zis.

— Ce?

— Că nu există magie, că n-a existat niciodată şi că nici n-o să existe vreodată.

— Asta-i treaba.

— Lumea ar fi un loc mult mai interesant.

— Da.

Am dat să plec.

— Fă-mi un serviciu, a spus Rick.

— Ce anume?

— Când ieşi, pune ceasul ăla la ora trei şi trage uşa după tine.

— Sigur.

L-am lăsat acolo şi am făcut ceea ce mă rugase. Cerul devenise mult mai întunecat, vântul ceva mai rece. Am încercat iarăşi să dau de Luke, de la o cabină telefonică din colţul străzii, însă tot nu se întorsese.

Am fost fericiţi atunci. O zi splendidă. Vreme perfectă. Tot ce am făcut ieşise minunat. Ne-am dus la o petrecere seara, apoi am cinat, târziu, într-un locşor foarte drăguţ peste care dăduserăm din întâmplare. Pe urmă ne-am lungit la un pahar, detestând că ziua era pe sfârşite. Aşa că am decis să ne bucurăm mai mult de clipele plăcute şi am mers cu maşina pe o plajă pustie, unde ne-am bălăcit, ne-am uitat la lună şi am simţit adierea vântului. Multă vreme. Am făcut atunci ceva ce-mi promisesem, cumva, că nu voi face. Nu socotise Faust că merită să-ţi dai sufletul în schimbul unui moment de frumuseţe?

— Haide, am zis aruncându-mi cutia goală de bere într-un coş de gunoi şi luând-o de mână. Să facem o plimbare.

— Încotro? a întrebat ea în vreme ce-o ajutam să se ridice.

— În ţara zânelor, am răspuns. Meleagurile din poveştile străvechi. Paradisul. Haide.

Râzând, m-a lăsat s-o conduc în lungul plajei, spre un loc unde se îngusta, oprindu-se în faleza înaltă. Luna era mărinimoasă şi galbenă, marea intona cântecul meu preferat.

Am trecut mână în mână pe lângă rocile abrupte, unde o cotitură bruscă ne scotea de pe fâşia de nisip. M-am uitat după peştera ce trebuia să se ivească în curând, înaltă şi îngustă...

— O peșteră, am anunțat după câteva clipe. Să intrăm.

— O să fie beznă.

— Bine, am spus și am intrat amândoi.

Lumina lunii ne-a mai urmat câțiva pași, lăsându-mă să întrezăresc pasajul ce ducea către stânga.

— Pe aici.

— E întuneric!

— Chiar așa. Ține-te de mine și o să fie în regulă.

Încă cincisprezece-douăzeci de pași, iar în dreapta am zărit o geană de lumină. Am călăuzit-o într-acolo și, pe măsură ce înaintam, cărarea se lumina tot mai mult.

— Poate ne rătăcim, a zis ea cu voce blândă.

— Nu mă rătăcesc niciodată, i-am răspuns.

Lumina se întețea. Pasajul mai făcea o cotitură și am apucat pe acolo, ieșind în cele din urmă la poalele unui munte, cu o pădure în față și cu soarele înălțat ca în toiul dimineții peste coroanele copacilor.

Ea a încremenit, cu ochii albaștri măriți de uimire.

— E zi! a exclamat.

— *Tempus fugit*, am replicat. Haide.

Julia cea cu păr de abanos și cu mine ne-am plimbat o vreme prin codru, ascultând ciripitul păsărilor și adierea vântului, apoi am condus-o printr-un canion cu bolovani colorați și ierburi, pe lângă un pârâu ce se vărsa într-un râu.

Am urmat râul până am ajuns, deodată, la o prăpastie de unde se prăvălea de la mare înălțime, răspândind curcubeie și ceață. Stând acolo, privind peste valea întinsă de dedesubt, vedeam zori și pâcle un oraș cu turle și cupole, aur și cristal.

— Unde suntem? a întrebat ea.

— La doi pași. Vino.

Am condus-o către stânga, apoi în jos pe o cărare ce ne-a dus în partea din față a prăpastiei, trecând în cele din urmă de cascadă. Umbre și mărgeluțe de diamant... un vuiet aproape la fel de maiestuos ca puterea tăcerii...

Am trecut în cele din urmă printr-un tunel, întâi umed, apoi tot mai uscat cu cât ce se ridica. Am ajuns astfel într-o

galerie de unde, printr-o deschizătură în stânga, am privit noaptea și stelele, stelele, stelele... Un tablou nesfârșit, zugrăvit în puzderii de noi constelații, îndeajuns de strălucitoare încât să ni se răsfrângă umbrele pe peretele din spate. Julia s-a sprijinit de parapetul scund, cu pielea ca marmura lustruită, și a privit în jos.

— Sunt și acolo jos, a spus. Și de-o parte și de-alta! Doar stele cât vezi cu ochii. Pretutindeni...

— Da. Drăguțe, nu-i așa?

Am rămas acolo vreme îndelungată, privind, până s-o pot convinge să mergem mai departe prin tunel. Am ajuns la un amfiteatru clasic, în ruine, sub un cer de după-amiază târzie. Iedera creștea în voie peste gradenele părăginite și coloanele năruite. Ici și colo zăcea sfărâmată câte o statuie, doborâtă parcă de un cutremur. Foarte pitoresc. Mă gândisem c-o să-i placă și avusesem dreptate. Ne-am așezat pe rând, vorbindu-ne cu voci tunătoare. Acustica era excelentă.

Apoi am pornit mai departe, de mână, pe nenumărate căi sub ceruri multicolore, ajungând până la urmă lângă un lac liniștit cu un soare ce apunea în undele sale de pe celălalt mal. În dreapta mea, era o stâncărie ce licărea. Am urcat pe un promontoriu mic, acoperit cu covoare moi de mușchi și ferigi.

Am cuprins-o în brațe și am stat așa multă vreme, în timp ce vântul cânta printre ramuri ca o lăută și păsări nevăzute îi țineau hangul. Ceva mai târziu, i-am descheiat bluza.

— Chiar aici? a zis.

— Îmi place aici. Ție nu?

— E frumos. Bine. Așteaptă nițel.

Ne-am întins acolo și am făcut dragoste până ce umbrele ne-au învăluit. După o vreme, potrivit dorinței mele, ea a adormit.

Am aruncat asupra ei o vrajă ca să rămână adormită, fiindcă începeam să mă întreb dacă fusese înțelept să fac călătoria asta cu ea. M-am îmbrăcat, am îmbrăcat-o și pe ea și am purtat-o în brațe înapoi. Am luat-o pe o scurtătură.

Pe plaja de unde porniserăm, am lăsat-o jos și m-am întins la rându-mi alături. Curând am adormit și eu.

Nu ne-am trezit până ce soarele nu s-a înălțat bine și am auzit vocile celor veniți să se scalde.

Ea s-a ridicat în coate și s-a uitat îndelung la mine.

— Noaptea trecută, a spus, poate n-a fost un vis. Dar nici real nu putea să fie, așa-i?

— Probabil, am zis și ea s-a încruntat.

— Cu ce ești de acord mai precis? a întrebat.

— Cu micul dejun. Hai să căutăm ceva de mâncare. Vino.

— Stai așa, a spus așezându-și palma pe brațul meu. S-a întâmplat ceva neobișnuit. Ce-a fost?

— De ce să distrugi magia, vorbind despre ea? Hai să mâncăm.

În următoarele zile m-a tot descusut, însă am refuzat cu înverșunare să vorbesc despre asta. O prostie, totul fusese o prostie. N-ar fi trebuit niciodată s-o iau în călătoria aceea. Din cauza asta ne-am certat, iar în cele din urmă ne-am despărțit.

Acum, conducând mașina și gândindu-mă, mi-am dat seama și de altceva în afara propriei mele stupidități. Mi-am dat seama că o iubisem, că încă o iubeam. Dacă n-aș fi dus-o pe drumul acela sau dacă i-aș fi recunoscut acuzațiile ulterioare de vrăjitorie, poate că ea n-ar mai fi apucat pe calea pe care o luase, căutând putere... probabil ca să se apere. Ar fi fost încă în viață.

Mi-am mușcat buza și am urlat. Am depășit mașina ce frâna înaintea mea și am trecut pe roșu. Dacă ucisesem ceea ce iubeam, eram sigur că opusul nu avea să fie adevărat.

Capitolul 3

Durerea şi furia îmi sugrumă lumea şi nu mă împac defel cu asta. Parcă-mi paralizează amintirea unor vremuri mai bune, cu prieteni, locuri, lucruri, opţiuni. Prins în menghina unor sentimente puternice, zguduitoare, mă simt împuţinat în această îngustime a minţii proprii. Presupun că e în parte din cauza că am renunţat la o serie de alegeri, limitându-mi oarecum liberul-arbitru. Nu-mi place asta, dar, după un anumit punct, am prea puţin control. Mă face să mă simt ca şi cum m-aş fi predat unui soi de determinism, chestie care mă irită şi mai tare. Apoi, cerc vicios, asta îmi alimentează emoţia ce mă mână şi o sporeşte. Calea simplă pentru a rezolva situaţia este un plonjeu cu capul înainte pentru a-i elimina obiectul. Calea grea e mai filosofică, o retragere, o recăpătare a controlului. Ca de obicei, e de preferat calea cea grea. Fiindcă un salt cu capul înainte poate duce şi la ruperea gâtului.

Am parcat în primul loc liber pe care l-am văzut, am coborât geamul şi mi-am aprins pipa. M-am jurat să nu plec până nu-mi recapăt calmul. Toată viaţa am avut tendinţa să reacţionez exagerat. Pare să fie o trăsătură de familie. Dar n-am vrut să fiu precum ceilalţi. Ei îşi complică mult situaţia în felul ăsta. Reacţia deplină, totul-sau-nimic, poate fi în regulă în cazul în care câştigi mereu, însă calea aceasta duce adesea la tragedie – sau măcar la operă – dacă se întâmplă să te confrunţi cu ceva extraordinar. Şi aveam indicii că aşa era acum. Eram, prin urmare, neghiob. Mi-am spus asta până am ajuns s-o cred.

Apoi am ascultat de vocea sinelui meu raţional, care era de acord că acţionam ca un neghiob – fiindcă nu-mi înţelesesem propriile sentimente când aş fi putut face ceva în privinţa lor, fiindcă dezvăluisem o putere şi nu acceptasem consecinţele, fiindcă nu intuisem natura ciudată a duşmanului meu în toţi aceşti ani, fiindcă-mi simplificam acum, în minte, viitoarea întâlnire. N-avea să meargă dacă puneam mâna pe Victor Melman şi încercam să scot adevărul de la el cu de-a sila. Am decis să acţionez cu grijă, să-mi acopăr mereu urmele. Viaţa nu-i niciodată simplă, mi-am zis. Stai cuminte şi adună-te, trage-ţi sufletul.

Am simţit, încet, cum mă destind. Puţin câte puţin, lumea s-a mărit iarăşi în jur şi mi-am dat seama că era posibil ca L să mă cunoască foarte bine, că aranjase în aşa fel lucrurile încât să mă facă să mă pripesc, să cedez impulsurilor de moment. Nu, n-aveam de gând să fiu precum ceilalţi...

Am stat acolo şi am gândit mult timp înainte să pornesc iarăşi motorul şi să plec încetişor.

Locul se afla lângă o clădire de cărămidă murdară situată la o intersecţie. Avea patru niveluri, graffiti obscene pe marginea dinspre alee şi pe zidul ce dădea către strada mai îngustă. Am descoperit desenele, câteva geamuri sparte şi ieşirea de incendiu cât m-am învârtit agale în jurul imobilului, cercetându-l atent din priviri. Începuse să cadă o ploaie măruntă. Etajele inferioare erau ocupate de Brutus Storage Company, potrivit panoului aflat lângă treptele dintr-un hol mic, în care am intrat. Duhnea a urină şi pe pervazul prăfuit al unei ferestre din dreapta mea zăcea o sticlă de Jack Daniel's goală. Două cutii poştale erau prinse pe peretele scorojit. Pe una scria „Brutus Storage", cealaltă purta iniţialele „L.M.". Ambele erau goale.

Am urcat treptele, aşteptându-mă să le aud scârţâind. Dar n-a fost aşa. În holul de la primul etaj erau patru uşi fără clanţă, toate închise. Contururile unor obiecte ce puteau fi cutii de carton se întrezăreau prin panourile translucide

încastrate în partea de sus a uşilor. Din spatele lor nu se auzea niciun zgomot.

Am surprins o pisică neagră moţăind pe următorul şir de trepte. Şi-a arcuit spinarea, mi-a arătat colţii, m-a scuipat şi-a şters-o în susul scării.

Următorul palier avea tot patru uşi – dintre care trei păreau nefuncţionale, iar a patra era lucioasă, cu pete negre. Pe ea se vedea o plăcuţă de alamă cu inscripţia „Melman". Am bătut la uşa aceea.

Nu mi s-a răspuns. Am mai încercat de câteva ori, cu acelaşi rezultat. Dinăuntru nu venea niciun sunet. Aici părea să locuiască, iar spaţiul de la al treilea etaj, unde exista posibilitatea unui luminator, era ocupat de atelier. Am urcat şi ultimul rând de trepte.

Am ajuns sus şi am văzut că una dintre cele patru uşi de acolo era întredeschisă de-o palmă. M-am oprit o clipă şi am tras cu urechea. Se auzeau sunete slabe de mişcare. Am înaintat până la uşă şi am bătut de câteva ori. Am auzit cum cineva trage aer în piept, surprins. Am împins uşa.

Se afla la vreo şase metri, sub un luminator mare, şi se întorsese spre mine – un bărbat înalt, cu umeri laţi, barbă şi ochi negri. În mâna stângă ţinea o pensulă, iar în cea dreaptă, o paletă. Peste jeanşi avea un şort pătat cu vopseluri şi purta o bluză sport de tartan. Pe şevalet, în spatele lui, se vedea conturul a ceva ce putea fi o madonă cu prunc. În jur erau o mulţime de alte pânze, toate cu faţa la perete sau acoperite.

— Salut, am spus. Eşti Victor Melman?

A încuviinţat din cap, fără să zâmbească şi fără să se încrunte, şi a pus pe o masă alăturată paleta, iar pensula, într-un borcan cu solvent. A luat o cârpă ce părea umedă, cu care şi-a şters mâinile.

— Şi tu? a întrebat azvârlind deoparte cârpa şi întorcându-se spre mine.

— Merle Corey. O cunoşteai pe Julia Barnes.

— Nu neg. Faptul că vorbeşti la trecut pare să indice că…

— Da, e moartă. Vreau să vorbesc despre asta cu tine.

— Bine, a zis desfăcându-şi şorţul. Să mergem jos. Aici n-ai pe ce să te aşezi.

A atârnat şorţul de-un cui, lângă uşă, şi a ieşit. L-am urmat. A încuiat atelierul înainte să coboare treptele. Mişcările îi erau line, aproape graţioase. Auzeam ploaia răpăind pe acoperiş.

Cu aceeaşi cheie a descuiat uşa neagră de la etajul al doilea. A deschis-o larg şi s-a dat într-o parte, făcându-mi semn să intru. Am făcut întocmai, traversând un hol ce ducea pe lângă o bucătărie cu masa plină de sticle goale, vrafuri de farfurii şi cutii de pizza. De dulapuri se sprijineau saci plini cu gunoi menajer; podeaua arăta lipicioasă pe ici şi colo, iar locul mirosea ca o fabrică de condimente combinată cu un abator.

Livingul în care am nimerit apoi era mare, cu două canapele negre ce păreau confortabile, aşezate una în faţa celeilalte de ambele părţi ale unei îmbulzeli de carpete orientale şi măsuţe de tot soiul, pe care se aflau scrumiere pline ochi. În colţul îndepărtat al încăperii un pian de concert frumos stătea în faţa unui perete acoperit cu o draperie grea, roşie. Multe rafturi joase erau pline cu cărţi şi materiale legate de ocultism, iar teancuri de reviste zăceau atât peste ele, cât şi pe câteva scaune învecinate. Ceva ce aducea cu un colţ de pentagramă ieşea puţin de sub carpeta cea mai mare. Aerul stătut mirosea a tămâie şi iarbă. În dreapta mea, o trecere în arcadă dădea în altă încăpere, iar în stânga era o uşă închisă. Picturi de natură semireligioasă – despre care m-am gândit că erau ale lui – erau agăţate pe câţiva pereţi. Aveau ceva din Chagall. Nu erau rele deloc.

— Ia loc.

A făcut semn spre un scaun şi m-am aşezat.

— Bei o bere?

— Nu, mulţumesc.

S-a aşezat şi el pe canapeaua cea mai apropiată şi m-a ţintuit cu privirea.

— Ce s-a întâmplat? a vrut să știe.

I-am întors uitătura.

— Julia Barnes era interesată de practici oculte, am spus. A venit la tine să afle mai multe. Și în dimineața asta a murit, în circumstanțe foarte neobișnuite.

Colțul stâng al gurii i-a zvâcnit abia sesizabil. Altă mișcare n-a făcut.

— Da, o interesau asemenea subiecte, a zis. A venit să-mi ceară călăuzire și i-am oferit-o.

— Vreau să știu de ce a murit.

A continuat să mă privească fix.

— I-a venit timpul. Li se-ntâmplă tuturor până la urmă.

— A fost ucisă de un animal care n-ar trebui să existe aici. Știi ceva despre asta?

— Universul e un loc mai ciudat decât își pot imagina cei mai mulți dintre noi.

— Știi sau nu știi?

— Te știu pe tine, a replicat zâmbind pentru prima oară. A vorbit despre tine, firește.

— Ce înseamnă asta?

— Înseamnă că știu că și tu te pricepi la asemenea trebușoare.

— Și dacă ar fi așa?

— Artele au un fel al lor de a aduce împreună oamenii potriviți, la momentul potrivit, când se-ntâmplă câte ceva deosebit.

— Și crezi că despre asta-i vorba?

— O știu.

— Cum?

— Așa a fost făgăduit.

— Mă așteptai, deci?

— Da.

— Interesant. Ai vrea să-mi dai mai multe amănunte?

— Aș prefera să-ți arăt.

— Spui că ceva a fost făgăduit? Cum? De cine?

— Totul o să devină mai limpede în curând.

— Și moartea Juliei?

— Aș spune că și ea.

— Și cum ai de gând să-mi oferi această iluminare?

A zâmbit.

— Vreau doar să te uiți la ceva, a spus.

— Bine, de acord. Arată-mi.

A încuviințat din cap și s-a sculat.

— E aici, a precizat întorcându-mi spatele și îndreptându-se spre ușa închisă.

M-am sculat și eu, urmându-l în cealaltă parte a odăii.

A dus mâna la piept și a ridicat de acolo un lănțișor. L-a scos peste cap și am văzut că de lanț era prinsă o cheie. A folosit-o ca să descuie ușa.

— Intră, a zis împingând-o și dându-se deoparte.

Am intrat. Nu era o cameră mare și era întunecoasă. Melman a apăsat un întrerupător și un bec albastru de putere mică s-a aprins în tavan. Am văzut atunci că exact în fața mea se afla o fereastră, dar geamul ei fusese acoperit cu vopsea neagră. Nu existau mobile, dacă nu puneai la socoteală câteva pernuțe răspândite pe dușumea. O porțiune din peretele din dreapta era acoperită cu o draperie neagră. Ceilalți pereți erau goi.

— Mă uit, am spus.

A chicotit.

— O clipă, stai o clipă, m-a sfătuit. Ai idee care-i preocuparea mea de căpătâi în artele oculte?

— Ești cabalist.

— Da, a recunoscut. Cum ți-ai dat seama?

— Cei atrași de disciplinele orientale tind să fie foarte ordonați, în vreme ce cabaliștii par să fie mereu neglijenți.

A pufnit.

— Totul ține doar de ce-i cu adevărat important pentru tine, a zis apoi.

— Exact.

A șutat într-o pernuță, azvârlind-o în mijlocul odăii.

— Ia loc, a spus.

— Prefer să stau în picioare.

A strâns din umeri.

— Bine, a zis și a început să îngâne ceva cu voce slabă.

Am așteptat. După o vreme, încă vorbind domol, s-a apropiat de draperia neagră. A dat-o în lături dintr-o singură mișcare, lăsându-mă să privesc.

Dezvăluise o întruchipare a Copacului Vieții cabalistic, înfățișându-i pe cei zece sefiroți în unele dintre aspectele lor qliphothice. Pictura era executată cu măiestrie, iar senzația de recunoaștere pe care am simțit-o privind m-a neliniștit. Nu era vreun tablou oarecare de la magazinul de misticism cu toptanul, ci mai degrabă unul original. Nu era totuși în stilul celorlalte lucrări. Avea însă un aer familiar.

Cercetând-o, n-am mai avut nicio îndoială că fusese pictată de aceeași persoană care realizase și Atuurile pe care le găsisem în apartamentul Juliei.

Melman și-a văzut de incantații în vreme ce eu priveam pictura.

— E făcută de tine? l-am întrebat.

Nu mi-a răspuns. În schimb, a înaintat și a arătat cu degetul spre al treilea sefirot, cel numit Binah. L-am studiat. Părea să reprezinte un vrăjitor înaintea unui altar întunecat, și...

Nu! Nu era cu putință! N-ar fi trebuit să...

Am simțit o legătură cu silueta schițată acolo. Nu era doar simbolică. Omul era real și mă invoca. Se făcea mai mare, tridimensional. Încăperea dispărea din jurul meu. Era aproape ca...

Gata! Locul în care mă găseam era cuprins de amurg, o poieniță într-o pădure cu copaci contorsionați. Lespedea din fața mea era luminată într-o nuanță aproape sângerie. Vrăjitorul, cu fața ascunsă de glugă și de umbre, manipula obiecte pe piatră, cu mâinile mișcându-i-se prea iute ca să le pot urmări. Îi auzeam totuși, slab, incantațiile.

În cele din urmă, a ridicat un singur obiect în mâna dreaptă și l-a ținut nemișcat. Era un cuțit negru de obsidian. Și-a lăsat pe altar brațul stâng, trecându-l peste suprafața de piatră și măturând de acolo celelalte obiecte.

Apoi, pentru prima oară, s-a uitat la mine.

— Vino încoace, a spus.

Am început să zâmbesc din cauza neghioabei simplități a solicitării.

Însă imediat am simțit că mă mișc fără să vreau și am știu că asupra mea, în umbră, fusese aruncată o vrajă.

I-am mulțumit altui unchi, care locuia în cel mai îndepărtat loc posibil, și am început să vorbesc în thari, rostind o vrajă la rându-mi.

Un țipăt pătrunzător, ca al unei păsări de pradă noptatice, a spintecat aerul. Vrăjitorul nu fusese abătut de la ceea ce făcea, nici picioarele nu-mi erau libere, însă reușisem să întind în față mâinile. Le-am ținut la înălțimea potrivită și, când au atins marginea altarului, am conlucrat cu vraja de invocare, sporind forța pașilor ca de automat pe care-i făceam. Mi-am îndoit brațele din coate.

Vrăjitorul întindea deja lama pumnalului spre degetele mele, însă nu conta. Am ridicat cu toată puterea lespedea, răsturnând-o.

Altarul s-a prăvălit către el. Vrăjitorul a dat să-l evite, însă l-a nimerit peste un picior, ori poate i le-a prins pe amândouă. Îndată, în clipa în care a căzut, am simțit că vraja se spulberă. Puteam să mă mișc iarăși liber și mintea mi se limpezise.

Și-a tras genunchii spre piept și a început să se rostogolească exact în clipa în care săream peste altarul răsturnat și întindeam spre el brațul. I-am urmat mișcarea. A făcut o tumbă în josul unei pante mici și a trecut printre două pietroaie, intrând în codrul întunecat.

Ajungând la marginea luminișului, am văzut puzderie de ochi, sute de ochi sălbatici, strălucitori. Incantația sporea, părea mai aproape acum, părea să vină din spatele meu.

M-am întors iute.

Altarul era devastat. O altă siluetă cu glugă se afla în spatele său, mult mai solidă decât prima. Rostea cuvintele incantației cu o voce bărbătească ce-mi suna cunoscut. Frakir mi-a pulsat la încheietură. Am simțit cum în jurul meu e țesută o vrajă, însă de data asta nu mai eram nepregătit. Printr-un cuvânt, am înălțat un vânt înghețat care a spulberat vraja ca pe un fum. Veșmintele mele își schimbau forma și culoarea. Purpuriu, cenușiu... pantaloni deschiși la culoare, mantie neagră, la fel ca piepții cămășii. Negre-mi erau cizmele și cureaua lată, cu mănușile vârâte la brâu, iar argintia Frakir, brățara împletită pe încheietura mâinii, era la vedere acum și strălucea. Am ridicat brațul stâng și mi-am ferit ochii cu dreptul, invocând o strălucire de lumină.

— Tăcere, am spus apoi. Mă insulți.

Scandarea a încetat. Gluga i-a fost suflată de pe frunte și am privit chipul înspăimântat al lui Melman.

— Foarte bine. Mă voiai, am zis, și acum ai pus mâna pe mine. Ai spus că totul se va limpezi. Nu s-a limpezit. Limpezește tu.

Am făcut un pas în față.

— Vorbește! am spus. De voie sau de nevoie. Dar de vorbit, o să vorbești. Alegerea îți aparține.

Și-a lăsat capul pe spate și a răcnit:

— Stăpâne!

— Cheamă-ți stăpânul, n-ai decât. O să aștept. Fiindcă are și el niște răspunsuri de dat.

A mai strigat o dată, însă n-a căpătat niciun răspuns. A dat s-o rupă la fugă, dar eram pregătit pentru asta cu o invocație mai puternică. Copacii s-au prăbușit până să ajungă Melman la ei, apoi au fost cuprinși într-un vârtej năprasnic, deși aici n-ar fi trebuit să fie decât nemișcare. Vântul a dat ocol poienii, cenușiu și roșiatic, alcătuind un zid de nepătruns. Ne găseam acum în noapte pe o insulă rotundă, cu un diametru de câteva sute de metri și cu margini ce se erodau încetișor.

— N-o să vină, am zis, iar tu nu te duci nicăieri. Nu te poate ajuta. N-o să te ajute nimeni. Acest loc e unul de magie înaltă și tu îl profanezi cu prezența ta. Știi ce se află dincolo de vântul ce se apropie? Haosul. Și lui te voi da pradă dacă nu-mi spui totul despre Julia, stăpânul tău și motivul pentru care ai cutezat să mă aduci aici.

S-a retras dinaintea haosului și s-a-ntors cu fața spre mine.

— Du-mă înapoi în apartamentul meu și-ți mărturisesc totul, s-a tânguit el.

Am clătinat din cap.

— Ucide-mă și nu vei afla niciodată.

Am strâns din umeri.

— În cazul ăsta… o să-mi mărturisești doar ca să opresc durerea. Apoi te voi da Haosului.

Am pășit spre el.

— Stai! a strigat ridicând brațul. Lasă-mi viața pentru ce-o să-ți zic.

— Nu facem niciun târg. Vorbește!

Vârtejul se rotea și insulița noastră se micșora. Voci șoptite, rostind crâmpeie de cuvinte, se auzeau prin vânt și forme nedesluşite pluteau în vijelie. Melman s-a retras cât mai departe de marginea care se fărâmița.

— Bine, s-a supus el, vorbind cu voce mai tare. Da, Julia a venit la mine, așa cum mi se spusese, și am învățat-o unele lucruri – nu dintre cele pe care i le-aș fi arătat chiar cu un an în urmă, ci altele noi, pe care și eu le-am dobândit de puțină vreme. Mi s-a cerut s-o inițiez astfel.

— De către cine? Zi-mi numele maestrului tău.

A făcut o grimasă.

— N-a fost atât de nechibzuit, încât să-și spună numele, fiindcă aș fi putut încerca să capăt cumva control asupra lui. Nu-i uman, la fel ca tine, ci o ființă dintr-un alt plan al existenței.

— De la el ai tabloul cu Arborele?

Melman a încuviințat din cap.

— Da, și m-a transportat până la fiecare sefirot. Locurile acelea erau magice. Am obținut puteri.

— Și Atuurile? Tot el le-a făcut? El ți le-a dat, ca să i le transmiți mai departe ei?

— Nu știu nimic de vreun Atu, a răspuns.

— Uite-le! am strigat și le-am scos de sub mantie, răsfirându-le ca un prestidigitator și pășind mai aproape de el.

I le-am vârât sub nas și l-am lăsat să se uite câteva clipe la ele, retrăgându-mi brațul înainte să-și poată da seama că ar fi reprezentat o cale de scăpare.

— Nu le-am văzut în viața mea, a zis.

Pământul continua să se erodeze. Ne-am retras către un punct mai central.

— Tu ai trimis lighioana care a răpus-o?

A clătinat cu vehemență din cap.

— Nu. Știam că urma să moară, fiindcă el mi-a spus că asta te va aduce la mine. Mi-a mai zis și că va fi sfârtecată de o fiară din Netzach – însă eu fiara aceea n-am văzut-o și n-am nimic de-a face cu invocarea ei.

— Și de ce a vrut el să te întâlnești cu mine, să mă aduci aici?

A hohotit sălbatic.

— De ce? a repetat. Ca să te omor, firește. Mi-a spus că, dacă te-aș putea sacrifica în acest loc, aș obține puterile tale. A spus că ești Merlin, fiu al Iadului și al Haosului, și dacă te-aș putea ucide aici voi deveni magicianul cel mai puternic din lume.

Lumea noastră se îngustase, abia dacă mai avea o sută de metri în diametru, iar viteza cu care se micșora sporise.

— Era adevărat? a întrebat Melman. Aș fi obținut toate astea dacă reușeam?

— Puterea e ca banii. O capeți de obicei dacă ești priceput și dacă e singurul lucru pe care ți-l dorești de la viață. Dar s-o câștigi în felul ăsta? Nu prea cred.

— Vorbesc despre sensul vieții. Știi asta.

Am clătinat din cap.

— Doar un neghiob ar crede că viaţa are un singur sens, am zis. Dar destul cu asta! Descrie-ţi stăpânul.

— Nu l-am văzut niciodată.

— Cum?

— Adică l-am văzut, doar că nu ştiu cum arată. Purta mereu glugă şi o mantie neagră. Şi mănuşi. Nici nu ştiu ce soi de făptură e.

— Cum v-aţi cunoscut?

— A apărut într-o zi la mine în atelier. Am întors capul şi l-am văzut, pur şi simplu, acolo. Mi-a oferit putere, a promis c-o să mă înveţe lucruri în schimbul serviciilor mele.

— Cum puteai şti că se va ţine de cuvânt?

— M-a luat într-o călătorie prin locuri ce nu aparţin lumii ăsteia.

— Înţeleg.

Insuliţa noastră de existenţă era acum cât un living mai mare. Vocile vântului erau batjocoritoare, apoi alinătoare, înfricoşate, triste şi furioase. Imaginile din vârtejul care ne cuprindea se schimbau necontenit. Pământul începuse să se cutremure fără oprire. Lumina era sumbră. O parte din mine voia să-l ucidă îndată pe Melman, însă dacă el nu fusese cu adevărat cel care-i făcuse rău Juliei...

— Învăţătorul tău ţi-a spus de ce mă vrea mort? l-am întrebat.

Şi-a trecut limba peste buze şi a aruncat o privire Haosului ce avansa.

— A zis că-i eşti duşman, însă nu mi-a menţionat şi de ce. Şi a mai spus c-o să se întâmple azi, că vrea să se întâmple azi.

— De ce tocmai azi?

A surâs.

— Fiindcă-i Noaptea Valpurgiei presupun, a replicat, deşi de fapt el n-a amintit asta.

— Atâta tot? Şi n-a adus niciodată vorba despre locurile lui de baştină?

— A zis odată ceva despre un loc numit Fortăreaţa celor Patru Lumi; părea să fi fost important pentru el.

— Şi nu ţi s-a părut niciodată că nu făcea decât să se folosească de tine?

A zâmbit.

— Sigur că mă folosea. Toţi folosim pe câte cineva. Aşa merg lucrurile pe lume. Însă a plătit cu putere şi cunoaştere. Şi cred că promisiunea lui încă poate fi dusă la îndeplinire.

A părut să se uite spre ceva din spatele meu. Cel mai vechi truc dintre toate, însă m-a făcut să mă răsucesc. Nu era nimeni. M-am întors pe loc înapoi către el.

În mână avea pumnalul negru. Cred că-l ţinuse ascuns în mânecă. A fandat spre mine, îngânând o vrajă.

Am dat înapoi, adăpostindu-mă după o rotire a mantiei. El a păşit într-o parte, fluturând pumnalul, s-a răsucit şi a înaintat iarăşi. De data asta, cu paşi mici, încercând să-mi dea târcoale, cu buzele încă mişcându-se. Am îndreptat o lovitură de picior spre mânerul cuţitului, dar şi l-a tras înapoi cu repeziciune. Mi-am înfăşurat atunci peste braţ marginea stângă a mantiei. Când a lovit iarăşi cu pumnalul, am blocat fandarea şi l-am apucat de biceps. Trăgându-l spre mine şi apăsându-l, l-am apucat de coapsa stângă cu mâna dreaptă şi m-am îndreptat, ridicându-l sus în aer, după care l-am aruncat.

În vreme ce mă răsuceam, completând aruncarea, mi-am dat seama ce făcusem. Prea târziu. Cu atenţia îndreptată asupra adversarului, uitasem să fiu atent la înaintarea rapidă a vârtejului distrugător. Marginile Haosului erau mult mai aproape decât crezusem, iar Melman a avut timp doar de-o ultimă înjurătură scurtă înainte ca moartea să-l ducă în locul unde nu mai există niciun fel de incantaţie.

Am înjurat şi eu, fiind sigur că aş mai fi putut scoate multe de la el, şi am clătinat din cap, acolo, în centrul lumii mele ce se micşora întruna. Ziua nu se sfârşise încă şi deja era cea mai memorabilă Noapte a Valpurgiei de care avusesem parte vreodată.

Capitolul 4

Drumul înapoi a fost lung. Mi-am schimbat hainele pe parcurs. Ieșirea din labirint a căpătat forma unei ulicioare înguste dintre două clădiri de cărămidă murdare. Încă ploua și ziua se transforma în seară. Mi-am văzut mașina parcată peste drum, la marginea unui petic luminos lăsat pe asfalt de un bec stradal rămas nespart. M-am gândit o clipă cu regret la veșmintele uscate pe care le aveam în portbagaj, apoi am pornit iarăși spre panoul cu Brutus Storage.

La biroul de la parter clipea slab un bec, revărsând un strop de lumină peste aleea altminteri cufundată în beznă. Am urcat greoi treptele, ud până la piele și într-o stare de alertă rezonabilă. Ușa apartamentului s-a deschis când am apăsat pe clanță. Am aprins lumina și am intrat, încuind ușa după mine.

Din câteva priviri mi-am dat seama că locul era pustiu; mi-am schimbat cămașa udă cu una uscată din dulapul lui Melman. Pantalonii lui îmi erau largi și cam lungi. Mi-am transferat Atuurile în buzunarul de la piept, ca să le feresc de umezeală.

Pasul al doilea: am început să răscolesc sistematic interiorul.

După câteva minute am dat peste jurnalul lui ocult, ținut într-un sertar încuiat al noptierei. Era la fel de alandala ca restul, cu greșeli de ortografie, cuvinte tăiate și ceva pete de bere și de cafea. Părea să conțină o grămadă de fleacuri, amestecate cu preocupările lui obișnuite – visele și meditația. Am tot întors filele, căutând momentul în care-și întâlnise

maestrul. Am ajuns la paginile respective, pline în mare parte cu exclamații entuziaste legate de Arborele ce-i fusese oferit. Am decis să las pe mai târziu jurnalul, când o ultimă răsfoire a scos la iveală un poem scurt. Pompos, plin de aluzii și copleșit de extaz. Ochii mi-au căzut pe versul „Umbre infinite ale Amberului, mânjite de mângâierea ei mârșavă" Prea multe aliterații, însă intenția conta. Am simțit că mi se trezește iar sentimentul că sunt vulnerabil, ceea ce m-a făcut să-mi iuțesc scormonitul prin lucruri. Voiam, brusc, să ies odată de-acolo, să mă îndepărtez și să mă gândesc la tot ce se întâmplase.

În odaie nu mai erau alte surprize. Am ieșit, am adunat un braț de ziare mototolite, le-am dus la toaletă, le-am îndesat în cadă și le-am dat foc, deschizând fereastra, înainte de a ieși. Apoi am trecut pe la sanctuar, am desprins de pe perete tabloul cu Arborele Vieții, m-am întors în baie și l-am adăugat la pălălaie. Am stins lumina și am tras ușa după mine. Sunt un critic de artă foarte pretențios.

M-am dus apoi să arunc o privire la hârtiile de pe rafturi, însă căutarea n-a dat roade. Eram la al doilea teanc când a sunat telefonul.

Lumea parcă a înghețat, în vreme ce gândurile îmi goneau frenetic prin minte. Bineînțeles. Astăzi era ziua în care ar fi trebuit să ajung aici și să fiu ucis. Dacă ar fi fost să se întâmple, existau șanse bune să se fi întâmplat deja. Așadar, la telefon putea să fie L, apelând ca să afle dacă mai eram pe această lume. Am localizat telefonul în holul umbrit de lângă dormitor. Am știut îndată că o să ridic receptorul. Voiam să-l las să sune de două-trei ori – adică douăsprezece până la optsprezece secunde –, timp în care să decid dacă răspunsul meu avea să fie o replică batjocoritoare, o insultă sau o amenințare, ori dacă urma să mă prefac și să văd ce pot să aflu. Chiar dacă prima opțiune m-ar fi uns la inimă, prudența îmi dicta să apelez la varianta a doua și tot prudența mă îndemna să mă limitez la cuvinte monosilabice și să mă prefac răgit și cu

răsuflarea tăiată. Am ridicat receptorul, gata să aud în sfârşit vocea lui L şi să-mi dau seama dacă-l cunoşteam ori ba.

— Da? am spus.

— Deci? S-a terminat? am auzit replica.

La naiba! La telefon era o femeie. Greşisem sexul, însă întrebarea suna potrivit. Una din două nu-i aşa de rău, totuşi. Am lăsat aerul să-mi iasă din piept cu zgomot şi am zis:

— Da.

— Care-i problema?

— Sunt rănit, am gemut răguşit.

— E grav?

— Aşa cred. Am... totuşi... ceva aici. Ai face... bine... să vii.

— Ce e? Vreun lucru de-ale lui?

— Da... Nu mai pot vorbi. Ameţesc. Vino.

Am pus receptorul în furcă şi am zâmbit. Mi se părea o farsă bine jucată şi aveam senzaţia că o păcălisem de-a binelea.

Am traversat încăperea până la acelaşi scaun pe care stătusem mai devreme, am tras spre mine una dintre măsuţe, pe care se afla o scrumieră mare, m-am aşezat şi am căutat pipa. Era vremea să aştept, să mă arăt răbdător, să gândesc niţel.

Câteva clipe mai târziu, am simţit o furnicătură familiară, aproape electrică. M-am ridicat într-o clipită şi am înhăţat scrumiera, azvârlind chiştoacele ca pe nişte gloanţe în jur şi blestemându-mi prostia, în vreme ce cercetam frenetic odaia.

Acolo! Lângă draperiile roşii de lângă pian. Căpătând formă...

Am aşteptat ca silueta să se închege pe deplin, apoi am aruncat cu scrumiera în ea, cât am putut de tare.

Şi s-a ivit – înaltă, cu părul roşcat şi ochi negri, în mână cu ceva ce arăta ca un pistol de calibrul .38.

Scrumiera a izbit-o în pântece, făcând-o să se îndoaie de mijloc cu un icnet.

Până să se îndrepte, eram deja lângă ea.

I-am smuls pistolul din mână şi l-am azvârlit în cealaltă parte a camerei. Am apucat-o apoi de încheieturile mâinilor, am răsucit-o şi am trântit-o în scaunul cel mai apropiat. Încă avea, în mâna stângă, un Atu. I l-am înhăţat imediat. Era o reprezentare a acestui apartament, în acelaşi stil ca Arborele şi cărţile de joc din buzunarul meu.

— Cine eşti? m-am stropşit.

— Jasra, a scuipat la rându-i, mortăciune!

A deschis larg gura şi capul i s-a lăsat în faţă. I-am simţit atingerea umedă a buzelor pe dosul antebraţului stâng, fără ca încheietura mâinii stângi să i se dezlipească de braţul scaunului. La câteva secunde după aceea, am simţit o durere sfredelitoare. Nu era o muşcătură, ci mai degrabă ca şi cum un cui înroşit mi-ar fi fost înfipt în carne.

I-am dat drumul, smucindu-mi braţul rănit. Mişcarea era ciudat de înceată, slăbită. O senzaţie rece, ca o amorţeală, a început să-mi cuprindă braţul. Mâna mi-a căzut moale, părând să dispară cu totul. Femeia s-a desprins cu uşurinţă de prinsoarea mea, m-a atins uşor cu buricele degetelor în piept şi a împins.

Am căzut pe spate. Eram foarte slăbit şi nu-mi puteam controla mişcările. Când m-am prăvălit la podea, n-am simţit nicio durere şi a fost un adevărat chin să întorc capul şi să mă uit la ea cum se ridică pe picioare.

— Distracţie plăcută! am auzit-o rostind. După ce te trezeşti, restul scurtei tale existenţe va fi dureros.

A ieşit din raza mea vizuală şi, peste câteva secunde, am auzit-o ridicând receptorul.

Eram sigur că îl sună pe L şi credeam ceea ce-mi zisese. Dar urma, cel puţin, să-l cunosc pe misteriosul artist.

Artist! Am încercat să-mi îndoi degetele de la mâna dreaptă. Mi le puteam mişca, deşi cu greutate. Încordându-mi fiece părticică din corp şi de voinţă ce-mi rămăseseră sub control, m-am sforţat să duc mâna la piept. Mişcarea a fost o zvâcnire derulată cu încetinitorul. Însă măcar căzusem pe

partea stângă, iar spatele îmi masca strădania de a ieși din starea de imobilitate, așa că femeia nu vedea ceea ce făceam.

Mâna îmi tremura, părând să-și încetinească mișcarea și mai mult când a ajuns la buzunarul de la piept. Apoi, parcă după o veșnicie, am încercat să apuc de margini o carte. Am reușit într-un târziu să desprind una și s-o trag suficient de sus ca s-o pot privi. Însă amețeam și vederea mi se încețoșase. Nu eram sigur că aș fi putut să inițiez un transfer. Auzeam vocea Jasrei ca de la o distanță imensă, conversând cu cineva, dar nu eram în stare să înțeleg vorbele.

Mi-am concentrat puțina atenție rămasă asupra cărții. Înfățișa un sfinx ghemuit pe o lespede albastră de piatră. Am încercat contactul. Nimic. Mintea parcă-mi era înfășurată în vată. Abia dacă eram în stare să mai încerc o dată.

Am simțit un fel de răceală și am avut impresia că sfinxul se mișcă ușor pe postament. Mi s-a părut că mă acoperă un văl negru.

Și asta a fost tot.

Mi-a luat mult timp să-mi revin. Cunoștința a început să pâlpâie iar, însă aveam membrele ca de plumb și vederea înnegurată. Odată ce mă înțepase, femeia parcă-mi injectase o toxină paralizantă. M-am silit să-mi mișc degetele de la mâini și de la picioare, dar nu puteam fi sigur că reușeam. Am încercat să le mișc mai iute și să respir mai adânc. Și până la urmă a funcționat.

După o vreme, am auzit un fel de vuiet. S-a domolit apoi și mi-am dat seama că era chiar pulsul meu, care-mi izbea în timpane. A mai trecut ceva timp și mi-am simțit și bătăile inimii, iar vederea a început să mi se limpezească. Lumina, întunericul și lipsa de contururi s-au transformat în nisip și pietriș. Simțeam acum, peste tot, frig. Am început să tremur, apoi tremuratul a trecut și am observat că mă puteam mișca. Mă simțeam însă foarte slăbit, așa că n-am făcut-o. Nu acum.

Auzeam un zgomot surd și neclar, și totodată un miros neobișnuit.

— Te-ntreb încă o dată. Ești treaz?

Întrebarea venise din aceeași direcție ca sunetul slab de mai devreme.

Am decis că nu sunt gata să întrunesc condițiile stării de veghe, așa că n-am răspuns. Am mai așteptat nițel ca viața să-mi revină în membre.

— Tare-aș vrea să știu dacă mă auzi, a rostit iarăși vocea. Ar fi bine să terminăm odată povestea asta.

Curiozitatea mi-a învins prudența, făcându-mă să ridic capul.

— Ia te uită! Știam eu!

Pe lespedea cenușiu-albăstruie de deasupra mea se afla ghemuit un sfinx, cu trup albastru de leu, aripi mari cu pene strânse peste trup și un chip ce mă cerceta, nici de bărbat și nici de femeie. Și-a lins buzele, dezvăluind un șir impresionant de colți.

— Să terminăm cu ce? am întrebat și m-am ridicat cu greutate în capul oaselor, trăgând cu putere, de mai multe ori, aer în piept.

— Cu ghicitul, a răspuns făptura. Chestia la care mă pricep eu.

— Îți propun s-o lăsăm pe altă dată, am spus așteptând să-mi treacă junghiurile din brațe și din picioare.

— Îmi pare rău, dar trebuie să insist.

Mi-am frecat locul în care fusesem înțepat și m-am uitat chiorâș la creatură. În majoritatea poveștilor pe care mi le aminteam despre sfincși ei devorau persoane care nu știuseră să le răspundă la ghicitori. Am clătinat din cap.

— N-o să-ți fac jocul.

— În cazul ăsta, pierzi prin abandon, a replicat începând să-și încordeze mușchii gâtului.

— Stai așa! am ripostat ridicând un braț. Dă-mi răgaz să-mi recapăt puterile și probabil c-o să-mi schimb părerea.

S-a așezat la loc și a zis:

— De acord. Asta o să facă totul mai oficial. Ia o pauză. Anunță-mă când ești gata.

M-am sculat în picioare împleticindu-mă și am încercat să mă dezmorțesc, punându-mi sângele în mișcare. Cât am făcut asta, am aruncat în jur priviri cercetătoare. Ne aflam în albia nisipoasă a unui pârâu secat, presărată ici și colo cu pietre portocalii, cenușii și albastre. Platforma îngustă pe care stătea cocoțat sfinxul se ridica la vreo opt metri; un perete stâncos la fel de înalt se afla cam la aceeași distanță în spatele meu. Către dreapta, stâncile erau mai abrupte, în vreme ce în stânga terenul se aplatiza. Câteva tufișuri țepoase populau crăpăturile din rocă. Se lăsa seara. Cerul galben era lipsit de strălucire, iar soarele nu se zărea. Am auzit un șuierat de vânt îndepărtat, însă nu l-am simțit. Locul era răcoros, dar nu rece.

Am ochit în apropierea mea o piatră de mărimea unei gantere. Am făcut doi pași laterali – continuând să-mi rotesc brațele și să-mi întind oasele – și piatra mi-a ajuns lângă piciorul drept.

Sfinxul și-a dres vocea.

— Ești gata? a întrebat.

— Nu. Dar sunt sigur că asta n-o să te oprească.

— Ai dreptate.

M-a cuprins o poftă nestăvilită să casc, ceea ce am și făcut.

— Parcă n-ai vlagă-n tine, a observat făptura. Ascultă acum: În flăcări mă înalț de la pământ. Vântul mă bate și sunt izbit de ape. În curând, voi avea totul sub control.

Am așteptat. A trecut cam un minut.

— Deci? a spus în cele din urmă sfinxul.

— Deci ce?

— Știi răspunsul?

— La ce?

— La ghicitoare, firește!

— Păi… o așteptam. N-ai pus nicio întrebare. Ai făcut doar niște afirmații. Nu pot răspunde la o întrebare dacă nu știu care este ea.

— Este formatul tradițional. Interogativul e implicat de context. Firește, întrebarea este: „Ce sunt eu?"

— La fel de bine puteai să mă-ntrebi şi „Cine e-ngropat în mormântul lui Grant?" Dar treacă-meargă. Păi, ce să fie? Pasărea Phoenix, desigur – cuibăreşte pe pământ, se ridică în flăcări şi străbate aerul, norii, către înălţimi...

— Greşit.

A zâmbit şi a desfăcut aripile.

— Aşteaptă, am zis. E corect, se potriveşte. Poate nu-i răspunsul pe care-l vrei, dar întruneşte condiţiile.

A clătinat din cap.

— Eu sunt autoritatea finală în privinţa răspunsurilor. Eu dau definiţiile.

— Asta se cheamă că trişezi.

— Ba nu!

— Să presupunem că beau jumătate din conţinutul unei sticle. Sticla este atunci pe jumătate plină, sau pe jumătate goală?

— Oricare. Amândouă.

— Exact. Acelaşi lucru e şi în cazul de faţă. Dacă se potriveşte mai mult de-un răspuns, trebuie să le accepţi pe toate. Cum e cu undele şi cu particulele.

— Nu-mi place abordarea asta. Ar deschide tot soiul de căi spre ambiguitate. Ar putea să-mi ducă la faliment afacerea cu ghicitul.

— Nu-i vina mea, am spus în vreme ce strângeam şi desfăceam pumnii.

— Dar pui o problemă interesantă.

Am încuviinţat energic.

— Numai că ar trebui să existe un singur răspuns corect.

Am strâns din umeri.

— Nu trăim într-o lume tocmai ideală, am sugerat.

— Hm.

— Putem admite că-i egalitate, am propus. Nu pierde şi nu câştigă nimeni.

— Mă nemulţumeşte din punct de vedere stilistic.

— Într-o mulţime de jocuri funcţionează excelent.

— Plus că mi s-a făcut și cam foame.

— Adevărul iese la suprafață.

— Dar nu vreau să fiu nedrept. În felul meu, slujesc adevărul. Faptul că ai menționat egalitatea indică posibilitatea unei soluții...

— Mă bucur că vezi lucrurile...

— ...care poate lămuri situația. Zi-mi ghicitoarea ta.

— E ridicol. Nu știu ghicitori.

— Atunci ai face bine să scoți una cât mai iute. Fiindcă doar așa poți scăpa din ghearele morții. Altfel, voi considera că ai pierdut.

Mi-am rotit brațele și am făcut câteva genuflexiuni. Îmi simțeam corpul în flăcări. Dar parcă mă mai întremasem.

— Bine, am acceptat. Fie. Un moment.

La naiba...

— Ce-i verde și roșu și se învârte întruna?

Sfinxul a clipit de două ori și s-a încruntat. Am folosit momentele următoare ca să trag aer adânc în piept și să alerg puțin pe loc. Nu mai simțeam arsura, mintea mi se limpezea, pulsul se stabilizase...

— Ei bine? am întrebat după câteva minute.

— Mă gândesc.

— Nu te grăbi.

Am schițat câteva mișcări de box, apoi niște exerciții izometrice. Cerul se mai întunecase, și către dreapta mea se zărea acum o spuzeală de stele.

— Ăăă... nu vreau să te zoresc, am spus, dar...

Sfinxul a pufnit.

— Încă mă gândesc.

— Poate ar trebui să stabilim o limită de timp.

— N-ar trebui să mai dureze mult.

— Te deranjează dacă mă odihnesc?

— N-ai decât.

M-am lungit pe nisip, am închis ochii și, înainte să adorm, am reușit să îngân un cuvânt prin care Frakir să mă păzească.

M-am trezit cu un frison, cu lumină în ochi și o adiere de vânt pe față. Abia după câteva secunde mi-am dat seama că se făcuse dimineață. Către stânga cerul se lumina, în vreme ce spre dreapta stelele păleau. Mi-era sete. Mi-era și foame.

M-am frecat la ochi. M-am ridicat în picioare. M-am căutat de pieptene și l-am trecut prin păr. Am înălțat privirea spre sfinx.

— ... se învârte întruna, l-am auzit îngânând.

Mi-am dres vocea. Nicio reacție. Fiara se uita în gol. M-am întrebat dacă n-aș fi putut s-o șterg frumușel...

Nu. Privirea i s-a îndreptat spre mine.

— Bună dimineața, am zis cu glas voios, stârnindu-i un scurt scrâșnet din colți. Gata, ai avut la dispoziție mult mai mult timp decât mine. Dacă n-ai ghicit până acum răspunsul, nu mai am chef să joc.

— Nu-mi place cimilitura ta, a spus lighioana în cele din urmă.

— Îmi pare rău.

— Care-i răspunsul?

— Te dai bătut?

— N-am încotro. Care-i răspunsul?

Am ridicat o mână.

— O clipă! S-o luăm în ordine. Mai întâi, ar trebui să aflu răspunsul la ghicitoarea ta. După aceea te lămuresc și eu.

A încuviințat cu o înclinare a capului.

— Așa ar fi drept. Bine... Fortăreața celor Patru Lumi.

— Poftim?

— Ăsta-i răspunsul. Fortăreața celor Patru Lumi.

Mi-au venit în minte vorbele lui Melman.

— De ce? am vrut să știu.

— Se află la răscrucea dintre lumile celor patru elemente, se înalță în flăcări din pământ și este bătută de vânturi și de ape.

— Și care-i faza cu „voi avea totul sub control"?

— Poate se referă la privelișteori la planurile imperialiste ale stăpânului său. Ori amândouă.

— Cine-i stăpânul său?

— Nu știu. Acest detaliu nu-i esențial pentru răspuns.

— De unde ai aflat totuși ghicitoarea?

— De la un călător, cu câteva luni în urmă.

— Și de ce, dintre toate ghicitorile pe care le știi, ai ales-o tocmai pe asta pentru mine?

— Eu nu i-am dat de cap, deci probabil că-i bună.

— Ce s-a ales de călător?

— Și-a văzut de drum, nesfârșiat. Fiindcă a știut să răspundă la ghicitoarea mea.

— Cum îl chema?

— Nu s-a prezentat.

— Fii bun și descrie-mi-l.

— Nu pot. Era bine înfofolit.

— Altceva n-a mai zis despre Fortăreața celor Patru Lumi?

— Nu.

— Ei bine, cred c-o să-i urmez exemplul și o s-o iau din loc.

M-am întors către panta din dreapta mea.

— Stai!

— Ce mai e?

— Răspunsul la ghicitoarea ta. Eu am onorat înțelegerea. Trebuie să-mi spui ce-i verde și roșu și se învârte întruna.

Mi-am coborât privirea în pământ, căutând piatra în formă de ganteră. Am făcut câțiva pași și m-am oprit lângă ea.

— O broască la proțap.

— Poftim?

Mușchii umerilor i s-au încordat, a mijit ochii și și-a dezvelit colții numeroși. I-am șoptit lui Frakir câteva vorbe și am simțit-o frământându-se, în vreme ce mă așezam pe vine și apucam piatra cu palma dreaptă.

— Asta e, am zis ridicându-mă. E o chestie din aia vizuală...

— E o ghicitoare necinstită! a declarat sfinxul.

Cu degetul arătător de la mână stângă am schițat două gesturi scurte.

— Ce faci acolo? a întrebat fiara.

— Trasez linii de la urechile tale către ochi.

Chiar în momentul acela, Frakir a ieşit şi mi-a alunecat de la încheietura stângă în palmă, împreunându-se cu degetele mele. Privirea sfinxului a străfulgerat spre brăţară. Am ridicat piatra la nivelul umărului drept. Un capăt al Frakirului rămăsese liber şi se bălăngănea din mâna mea întinsă. A început să strălucească, apoi să se învăpăieze ca un fir de cupru încins.

— Consider că suntem la egalitate, am spus. Ce crezi?

Sfinxul s-a lins pe bot.

— Da, a zis într-un târziu, oftând. Presupun că ai dreptate.

— Atunci îţi doresc o zi bună.

— Da. Îmi pare rău. Perfect. O zi bună. Dar, înainte să pleci, mi-ai putea spune cum te cheamă – de curiozitate?

— De ce nu? Sunt Merlin, fiu al Haosului.

— Ah! Ar fi venit cineva să te răzbune.

— Posibil.

— În cazul ăsta cred că o remiză e cea mai nimerită. Du-te.

Am mai mers câţiva paşi cu spatele, după care m-am răsucit pe călcâie şi am început să urc povârnişul din dreapta. Am fost cu ochii-n patru până m-am îndepărtat de acolo, însă nu m-a urmărit nimeni.

Am început să alerg uşor. Îmi era foame şi sete, dar era improbabil să găsesc vreun mic dejun în locul acesta dezolant şi stâncos, sub cerul ca lămâia. Frakir s-a retras şi şi-a domolit strălucirea. Am început să respir adânc, înaintând, îndepărtându-mă de soarele ce răsărea.

Vânt în păr, praf în ochi... M-am îndreptat spre o grămadă de bolovani şi am trecut printre ei. Dintre umbrele lor, cerul părea acum verzui. Am ieşit dintre pietroaie pe o câmpie lină, cu scânteieri în depărtare şi câţiva nori deasupra, în stânga mea.

Am înaintat iute şi am ajuns pe o culme mică, apoi am coborât pe cealaltă parte, unde mănunchiuri de iarbă se unduiau în vânt. În depărtare se vedea o pădurice... Am

pornit într-acolo, speriind o lighioană mică cu blană portocalie care mi-a sărit în cale și-a zbughit-o către stânga. Apoi o pasăre neagră s-a ridicat de la pământ și, scoțând un țipăt de jale, a săgetat văzduhul în aceeași direcție. Am continuat să alerg, în vreme ce văzduhul se întuneca.

Verde era cerul și mai deasă iarba, tufele erau și ele ca smaraldul... Vânt puternic șuiera la intervale neregulate... Mai aproape de copaci... Dintre ramuri se auzeau triluri. Norii alunecau pe cer...

Mușchii mi se dezbară de încordare și mă simt cuprins de o fluiditate familiară... Trec pe lângă primul copac, pășind pe numeroasele frunze căzute... Trec printre trunchiurile acoperite de mușchi... Calea pe care o urmez s-a bătătorit acum, devine o potecă ce poartă amprentele unor tălpi bizare... Coboară, se curbează, se lărgește, se îngustează iar... De ambele părți, pământul se ridică... Arborii scot note de violoncel... Printre frunze se văd petice de cer de culoarea turcoazelor... Fâșii de nori șerpuiesc ca niște râuri de argint... Pâlcuri mici de flori albastre se arată pe marginile cărării... Malurile albiei se înalță și mai mult, sunt deasupra capului meu... Drumul devine stâncos... Alerg mai departe...

Cărarea se lărgește, se lărgește și coboară... Simt mirosul apei încă dinainte s-o văd ori s-o aud curgând... Cu grijă acum, printre bolovani... Mai încetișor pe-aici... Mă întorc și văd pârâul, cu albia mărginită de stânci înalte, un metru sau doi de mal înainte de unduirea apei...

Și mai încet, pe lângă șuvoiul gâlgâitor, scânteietor... Îi urmez cursul... Meandre, copaci înalți, rădăcini ieșite din pământ în malul din dreapta, lut cenușiu-gălbui la baza malului surpat...

Malul se lățește, albia e mai puțin abruptă... Mai mult nisip și mai puține pietre sub tălpi... Coboară, coboară... La nivelul capului, apoi al umerilor... Încă o șerpuire, o pantă coborâtoare... Până la brâu... Arbori cu frunze verzi împrejur, cer albastru deasupra, către dreapta o potecă bătătorită...

Urc pe un povârniș, îl urmez... Copaci și tufișuri, cântec de păsări și adiere răcoroasă... Trag aer în piept, măresc pasul... Traversez o podișcă de lemn, iar pașii se aud cu ecou, dedesubt un izvor susură către pârâul acum ascuns vederii... cu bolovani acoperiți de mușchi străjuindu-i undele reci... Un perete scund de stâncă în dreapta... Urme de căruțe în față...

Flori de câmp de-o parte și de alta... Un hohot de râs răsună departe... nechezat de cal... scârțâitul unui atelaj... La stânga... calea se lărgește... Umbră și soare, umbră și soare... petice pestrițe... Râu spre stânga, mai lat acum, scânteietor... O trâmbă de fum deasupra următorului deal...

Încetinesc când mă apropii de culmea dealului. Ajung sus la pas, îmi scutur de praf hainele, îmi pieptăn părul, simțindu-mi membrele amorțite, plămânii mi se umplu cu aer, dâre de transpirație îmi răcoresc trupul. Scuip praf. Mai în vale, către dreapta, se află un han de țară; văd câteva mese pe veranda de lemn lucrat grosolan, care dă spre râu, și alte mese într-o grădină învecinată. La revedere, timpul prezent! Am sosit.

Am coborât până acolo și am descoperit o pompă de apă într-un ungher dosnic al clădirii, unde m-am spălat pe față și pe mâini, simțindu-mi antebrațul stâng încă dureros și nițel inflamat în locul unde mă înțepase Jasra. M-am dus pe verandă și m-am așezat la o masă mică, făcându-i semn unei ospătărițe. După un timp mi-a adus terci de ovăz, cârnați, ouă, pâine, unt, gem de căpșuni și ceai.

Am dat gata la iuțeală totul și am mai cerut o porție. Parcă-mi revenisem acum, așa că am înghițit încet, savurând mâncarea și privind curgerea râului.

Treaba se sfârșise cam neobișnuit. Eu tânjeam după o călătorie de plăcere, după o vacanță prelungită, fără griji, odată ce-mi terminasem munca. Neînțelegerea cu L fusese tot ce-mi stătuse în cale – și mă gândisem că o voi rezolva numaidecât. Mă găseam acum implicat în ceva ce nu înțelegeam, ceva primejdios și bizar. Sorbindu-mi ceaiul și lăsându-mă cuprins de

căldura acestei zile, mă lăsam alinat de o stare temporară de liniște și de pace. Știam însă că nu avea să dureze. Pentru mine nu exista odihnă și nici siguranță până nu rezolvam problema. Privind în urmă, am înțeles că pentru a găsi o soluție, pentru a scăpa cu fața curată din povestea asta, nu mai puteam avea încredere doar în reacțiile mele. Era vremea să pun la cale un plan.

Identitatea lui L și eliminarea sa erau în capul listei cu lucruri de știut și de făcut. Și mai importantă era necesitatea de a afla motivațiile sale. Impresia inițială, că aveam de-a face cu un psihopat oarecare, dispăruse. L era prea bine organizat și deținea abilități neobișnuite. Am început să caut în trecutul meu posibili candidați. Însă, cu toate că-mi veneau în minte câțiva capabili să ducă la bun sfârșit ceea ce se întâmplase până acum, niciunul dintre ei nu-mi purta o ură așa intensă. Totuși, Amberul fusese menționat în jurnalul straniu al lui Melman. Teoretic, asta făcea întreaga poveste o afacere de familie și, presupun, mă obliga cumva s-o supun atenției celorlalți, dar ar fi însemnat să cer ajutor, să mă dau bătut, să accept că nu mă puteam ocupa de propriile-mi probleme. Iar amenințările la adresa vieții mele erau treaba mea. Julia era problema mea. Și răzbunarea tot a mea avea să fie. Trebuia să mă gândesc mai mult la asta...

Roata-fantomă? M-am gândit la ea, am dat deoparte gândul, l-am reluat. Roata-fantomă... Nu, n-a fost încă testată. Este în curs de dezvoltare. Îmi trecuse prin minte doar fiindcă reprezenta proiectul drag mie, realizarea de căpătâi a vieții mele, surpriza mea pentru ceilalți.

Dar nu făceam decât să caut o cale ușoară de scăpare. Mi-ar fi trebuit mai multe informații, ceea ce însemna, firește, că trebuia să mă duc după ele.

Roata-fantomă...

Era necesar să aflu mai multe. Aveam cărțile de joc și jurnalul. Deocamdată nu voiam să-mi fac de lucru cu Atuurile, de vreme ce prima oară când încercasem păruse să fie

o capcană. Intenţionam să parcurg, cât de curând, jurnalul, deşi impresia iniţială fusese că era prea subiectiv ca să-mi fie cu adevărat de folos. S-ar cuveni să mai dau o raită pe la locuinţa lui Melman şi să mai arunc o ultimă privire, în caz că-mi scăpase ceva. După aceea să-l caut pe Luke şi să încerc să obţin o informaţie – fie şi vreun crâmpei – utilă. Da...

Am oftat şi mi-am întins oasele. Am mai privit o vreme râul, terminându-mi ceaiul. Am trecut-o pe Frakir peste un pumn de bani şi am selectat suficiente monede transformate cât să-mi achit consumaţia. Apoi m-am aşternut iarăşi la drum. Era timpul s-o iau la fugă înapoi.

Capitolul 5

Am urcat pe stradă alergând în lumina după-amiezii târzii și m-am oprit lângă mașină. Cât pe ce să n-o mai recunosc. Era plină de praf și de pete lăsate de apă. Cât lipsisem totuși? Nu încercasem să calculez diferența temporală dintre locul acesta și locul celălalt, însă mașina arăta ca și cum ar fi fost expusă intemperiilor preț de mai bine de o lună. Părea, cu toate astea, intactă. Nu fusese vandalizată și...

Privirea mi-a alunecat peste capotă și în față. Clădirea care găzduise Brutus Storage Company și pe răposatul Victor Melman nu mai era în picioare. Locul era acum ocupat de un schelet ars și prăbușit; rămăseseră doar două bucăți de zid. Am pornit într-acolo.

Mergând, am cercetat ce mai rămăsese. Resturile carbonizate erau stinse, reci. Dâre cenușii și cercuri de funingine indicau că apa ce fusese pompată pentru stingerea focului se evaporase între timp. Izul de cenușă nu era chiar atât de puternic.

Eu pornisem oare pălălaia, aprinzând focul acela în cadă? Nu credeam. Focul meu fusese mic și în spațiu izolat, fără să dea semne, cât fusesem pe-acolo, că s-ar extinde.

Un băiat pe o bicicletă verde a pedalat pe lângă mine în vreme ce studiam ruinele. A revenit după câteva minute și s-a oprit la vreo trei metri. Părea să aibă în jur de zece ani.

— Am văzut-o, mi-a zis. Am văzut-o cum arde.

— Când a fost asta? l-am întrebat.

— Acum trei zile.

— Se știe cum a început?

— Ceva în magazie, ceva inflo...

— Inflamabil?

— Da, a spus cu un zâmbet ce-i dezvăluia strungăreața. Poate înadins. Ceva cu o asigurare.

— Serios?

— Da. Tati zice că poate le mergeau prost afacerile.

— Nu-i ceva nemaiauzit. A pățit cineva ceva?

— Se crede că poate artistul care locuia sus a fost ars, fiindcă nu l-au găsit. Dar nici oase sau ceva de genul ăsta. A fost un foc ca lumea. A ars mult timp.

— S-a întâmplat ziua sau noaptea?

— Noaptea. De acolo m-am uitat, a spus arătând un loc de peste stradă, în direcția din care venisem. Au aruncat foarte multă apă.

— Ai văzut pe cineva ieșind din clădire?

— Nu. Am ajuns aici după ce arsese destul de mult.

Am clătinat din cap și am dat să mă întorc spre mașină.

— Ai crede că gloanțele explodează într-un așa foc, nu? a zis băiatul.

— Da.

— Doar că n-au explodat.

M-am întors spre el.

— Cum adică?

Puștiul se căuta prin buzunare.

— Io și niște prieteni ne jucam pe-aici ieri, mi-a explicat, și am găsit o grămadă de gloanțe.

A desfăcut palma, lăsând la vedere câteva obiecte metalice. Când am dat să mă apropii, s-a lăsat pe vine și a pus unul dintre cilindri pe trotuar. A întins iute mâna, a apucat o piatră de lângă el și a ridicat-o.

— Nu! am strigat.

Piatra a izbit cartușul și nu s-a întâmplat nimic.

— Ai putea s-o pățești în felul ăsta..., am început să spun, dar m-a întrerupt.

— Nici vorbă. Fraierele astea de gloanțe n-o să explodeze în veci. Nici măcar chestia aia roz nu se poate aprinde. Ai un chibrit?

— Chestie roz? am rostit în vreme ce a ridicat piatra, scoţând la iveală un cartuş turtit şi o dâră subţire de pulbere roz.

— Aia, a zis arătând cu degetul. Aiurea, nu? Eu credeam că praful de puşcă e gri.

M-am lăsat şi eu pe vine şi am atins substanţa. Am frecat-o între degete. Am adulmecat-o. Până şi pe limbă am pus-o. Nu-mi dădeam seama ce naiba era.

— Mă dau bătut, i-am spus. Şi nu arde?

— Nu. Am pus niţică pe-un ziar şi am dat foc la hârtie. Doar se topeşte şi curge, atâta tot.

— Ţi-au mai rămas cartuşe?

— Păi... da.

— Îţi dau un dolar pe ele.

Mi-a arătat iarăşi dinţii şi spaţiul dintre ei, iar mâna i-a dispărut în buzunarul blugilor. Am trecut-o pe Frakir peste nişte bani din Umbre şi am tras din grămăjoară un dolar. Copilul a luat dolarul şi mi-a dat la schimb două cartuşe de calibrul .30 cu urme de funingine pe ele.

— Mersi, a zis.

— Cu plăcere. Mai e ceva interesant pe-aici?

— Nu. Restul e cenuşă.

M-am suit în maşină şi am luat-o din loc. Am oprit la prima spălătorie auto care mi-a ieşit în cale, fiindcă ştergătoarele nu reuşiseră să cureţe decât o pojghiţă subţire din mizeria groasă de pe parbriz. În vreme ce tentaculele de cauciuc plescăiau pe capotă printr-o mare de spumă, am verificat dacă mai aveam plicul de chibrituri pe care mi-l dăduse Luke. Îl aveam. Bun. Văzusem afară un telefon public...

— Bună ziua. Motelul New Line, a răspuns vocea unui tânăr.

— Acum câteva zile s-a cazat la voi o persoană pe nume Lucas Raynard, am spus, şi-aş vrea să aflu dacă a lăsat vreun mesaj pentru mine. Sunt Merle Corey.

— O secundă.

Pauză, foşnete pe linie, apoi:

— Da, a lăsat.

— Ce zice?

— E într-un plic închis. Aş prefera să nu-l deschid.

— Bine, o să trec pe-acolo.

Am luat maşina şi am pornit spre motel. L-am găsit la recepţie pe cel cu care vorbisem la telefon. Mi-am spus numele şi am cerut plicul. Recepţionerul – un tip blond, mărunţel, cu o mustaţă zbârlită – m-a ţintuit o clipă cu privirea, zicând apoi:

— Vă vedeţi cu domnul Raynard?

— Da.

Bărbatul a deschis un sertar şi a scos un plic mic şi cafeniu, cu marginile umflate, pe care erau scrise numele lui Luke şi numărul camerei sale.

— N-a lăsat o adresă la care să fie găsit, a explicat el deschizând plicul, iar camerista a găsit inelul ăsta pe policioara din baie. Aţi fi bun să i-l înapoiaţi?

— Sigur, am spus şi mi l-a dat.

M-am aşezat într-o zonă comună din stânga recepţiei. Inelul era din aur roz şi avea o piatră albastră. Nu-mi aminteam să-l fi văzut vreodată pe Luke purtându-l. L-am lăsat să alunece pe inelarul mâinii mele stângi şi s-a potrivit perfect. Am decis să-l port până aveam să-l restitui.

Am deschis scrisoarea, scrisă pe o hârtie cu antetul motelului, şi am citit:

Merle, îmi pare rău pentru cină. Am aşteptat să dai un semn. Sper că totul e în regulă. Plec în dimineaţa asta spre Albuquerque. Voi fi acolo trei zile. Apoi am drum la Santa Fe, unde-o să mai stau trei. În ambele oraşe o să mă cazez la Hilton. Voiam să mai discut ceva cu tine. Caută-mă, te rog.

Luke

Hm. Am sunat la agentul meu de voiaj şi am aflat că, dacă mă grăbeam, aveam un zbor spre Albuquerque în

după-amiaza aceea. Fiindcă intenționam să stau de vorbă față în față, nu prin telefon, am decis să fac drumul. Am trecut pe la agenție, mi-am luat biletul, am plătit cu bani peșin, am șofat până la aeroport și am lăsat mașina acolo, luându-mi la revedere de la ea, fiindcă mă îndoiam că aveam s-o mai văd vreodată. Mi-am săltat pe umăr rucsacul și am păşit spre poarta de îmbarcare.

Restul a mers ca uns. Privind cum pământul se îndepărtează sub mine, am știut că încheiam o etapă a existenței. Ca atâtea alte lucruri, nu era defel așa cum aș fi vrut să fie. Crezusem că voi rezolva destul de rapid problema cu L sau că o voi da uitării și voi putea să vizitez oameni pe care voisem de ceva vreme să-i văd, să mă opresc prin locuri în privința cărora fusesem mereu curios. După aceea să apuc prin Umbră pentru o ultimă verificare a Roții-fantomă, revenind la partea mai luminoasă a existenței mele. Prioritățile îmi fuseseră însă date peste cap... și totul din cauză că L și moartea Juliei aveau într-un fel legătură și fiindcă implica o putere de altundeva din Umbră, una pe care n-o înțelegeam.

Acest ultim gând mă necăjea cel mai tare. Îmi săpam singur mormântul, îmi puneam prietenii și rudele în primejdie din cauza mândriei? Voiam să mă ocup eu însumi de asta, dar cu cât gândeam mai mult, cu atât deveneam mai impresionat de puterile arătate de adversarii pe care-i întâlnisem și de informațiile insuficiente pe care le aveam despre L. Nu era cinstit să nu-i anunț și pe ceilalți – pentru că și ei puteau fi în pericol. Mi-ar fi plăcut să dau de capătul întregii povești de unul singur și să le-o pun în brațe. Tare mi-ar fi plăcut, însă...

La naiba! Trebuia să-i avertizez. Dacă L mă găsea și se întorcea asupra lor, era necesar ca ei să știe. Dacă asta făcea parte din ceva mai extins, trebuia să afle. Prin urmare, trebuia neapărat să-i informez, oricât mi-ar fi displăcut.

M-am aplecat și palma mi-a rămas suspendată deasupra rucsacului băgat sub scaunul din față. N-ar fi stricat, mi-am zis, să aștept până mă întâlneam cu Luke. Plecasem din oraș

și eram probabil în siguranță acum. Aveam șansa ca Luke să-mi ofere ceva indicii, mai multe date utile când îmi spuneam povestea. Așa că mai puteam aștepta nițel.

Am oftat. Am primit de la însoțitoarea de zbor ceva de băut și am sorbit pe îndelete. Dacă aș fi șofat până la Albuquerque, ar fi durat prea mult. Scurtătura prin Umbră n-ar fi funcționat, fiindcă nu mai fusesem acolo și nu știam cum să găsesc locul. Păcat, mi-ar fi plăcut să am mașina cu mine. Luke probabil că ajunsese între timp la Santa Fe.

Mi-am sorbit băutura și am început să caut forme în nori. Lucrurile pe care le-am văzut se potriveau cu dispoziția mea, așa că mi-am scos cartea și am citit până ce avionul a început coborârea. Când m-am uitat iarăși pe hublou, am văzut un șir de munți. Din difuzor, o voce întreruptă de pârâituri m-a asigurat că vremea era plăcută. „Oare ce face tata?" m-am întrebat.

Am ieșit din aeroport, am trecut pe lângă un magazin de suveniruri cu bijuterii indiene, ulcele mexicane și alte fleacuri de prost gust, am găsit un telefon și am sunat la hotelul Hilton. Am aflat că Luke predase deja camera. Apoi am telefonat la hotelul din Santa Fe. Era cazat acolo, însă nu l-au găsit în cameră când au sunat din partea mea. Mi-am făcut o rezervare și am închis. O femeie de la un ghișeu de informații mi-a spus că puteam să iau un autobuz spre Santa Fe peste o jumătate de oră și mi-a indicat de unde să cumpăr bilet. Citisem undeva că Santa Fe este una dintre puținele capitale de stat fără un aeroport mare.

În vreme ce mă îndreptam spre nord pe autostrada interstatală I-25, trecând printre umbrele prelungi din vecinătatea munților Sandia, Frakir s-a strâns ușor pe încheietură, oprindu-și după o clipă apăsarea. Apoi iarăși. Și iarăși. M-am uitat iute prin autobuz, căutând primejdia în privința căreia fusesem avertizat.

Eram așezat în spatele vehiculului. În față se afla un cuplu de vârstă mijlocie, care vorbeau cu accent texan și purtau

o cantitate ostentativă de bijuterii cu turcoaze şi argint; la mijlocul autobuzului, trei femei vârstnice discutau despre evenimente din New York; vizavi stătea un cuplu de adolescenţi ce păreau foarte absorbiţi unul de celălalt; doi tineri cu rachete de tenis se aflau în spatele lor, pe diagonală, şi vorbeau despre facultate; în spatele lor era o călugăriţă care citea. M-am uitat iarăşi pe geam şi n-am văzut nimic deosebit de ameninţător nici pe autostradă, nici în apropierea ei. Nu voiam să atrag asupra mea atenţia pe care mi-ar fi adus-o practicile localizării.

Aşa că am rostit un singur cuvânt în thari, frecându-mi încheietura, şi avertismentele au încetat. Cu toate că restul călătoriei a fost lipsit de evenimente, nu m-am simţit în apele mele, chiar dacă uneori câte o falsă alarmă mai era posibilă din cauza naturii sistemelor nervoase. Privind rocile argiloase, solul roşiatic şi galben, podurile peste albii de râuleţe secate, munţii ce se profilau în depărtare şi culmile din apropiere presărate cu pitoni pentru căţărare, mi-am tot frământat mintea cu întrebări. Este L pe-acolo pe undeva, cumva, urmărindu-mă? Aşteptând? Şi dacă da, de ce? Nu se putea să stăm de vorbă cu calm despre asta, la o bere? Poate că la mijloc nu era decât o neînţelegere.

Simţeam însă că nu-i nicio neînţelegere. M-aş fi mulţumit totuşi să ştiu ce se întâmpla, chiar dacă nu se rezolva nimic. Ba chiar aş fi făcut cinste cu berea.

Când am intrat în oraş, lumina soarelui la apus stârnea scăpărări pe culmi; umbrele alunecau peste crestele verzi-cenuşii; majoritatea clădirilor pe care le vedeam erau văruite în alb. Când am coborât din autobuz, mi s-a părut că-i cu zece grade mai răcoare decât în Albuquerque. Dar acum mă aflam mai sus cu aproape şase sute de metri şi cu o oră şi un sfert mai aproape de seară.

Am ajuns la hotel şi mi-am luat camera în primire. Am încercat să-l sun pe Luke, însă fără rezultat. Am făcut un duş şi mi-am schimbat hainele. Am mai sunat o dată la camera

lui, dar tot niciun răspuns. Între timp mi se făcuse foame și speram să cinez cu el.

Am decis să mă duc la bar și să-mi trec vremea cu o bere, apoi să încerc iarăși. Speram că n-avea vreo întâlnire importantă.

Un domn Brazda, pe care l-am abordat în hol, întrebându-l cum să ajung, s-a dovedit a fi directorul. S-a interesat în ce cameră stau, am schimbat câteva politeţuri și mi-a arătat coridorul spre bar. Am pornit într-acolo, însă n-am apucat să merg mult.

— Merle! Ce mama dracului cauţi aici? s-a auzit o voce familiară.

M-am întors și l-am văzut pe Luke, care tocmai intrase în holul de la recepţie. Asudat și zâmbitor, purta uniformă de camuflaj și bocanci plini de praf, o șapcă tot de camuflaj și faţa îi era brăzdată de murdărie. Ne-am strâns mâinile și i-am spus că vreau să stăm de vorbă.

— Dar ce-i cu tine, te-ai înrolat în armată sau te-ai înscris în vreo organizaţie?

— Nu, am hoinărit prin munţi toată ziua, a răspuns. Mereu fac așa când ajung aici. E fantastic.

— O să-ncerc și eu cândva. Acum... se pare că mi-a venit rândul să fac cinste cu cina.

— Că bine zici. Dă-mi voie să fac un duș și să mă schimb. Ne vedem la bar în cincisprezece-douăzeci de minute. OK?

— Ne vedem acolo.

Am pornit pe coridor și am găsit barul. Era de mărime medie, întunecos, răcoros și destul de aglomerat, împărţit în două săli, cu scaune joase, confortabile, și măsuţe.

Un cuplu tânăr tocmai elibera o măsuţă de colţ din stânga mea, cu paharele în mâini, pentru a urma o chelneriţă în încăperea adiacentă, unde se servea masa. Le-am luat locul. A sosit o picoliţă și am comandat o bere.

Așezat acolo, sorbind din bere și lăsându-mi mintea să examineze evenimentele încurcate din ultimele zile, mi-am

dat seama că una dintre siluetele care treceau pe acolo se oprise în loc. Rămăsese într-o parte, cât s-o înregistrez doar ca pe o prezență vagă, periferică.

A rostit, cu voce domoală:

— Scuză-mă. Pot să te întreb ceva?

Am întors capul și am zărit un omuleț scund și îndesat cu aspect hispanic, cu părul și mustața presărate cu fire sure. Era îndeajuns de bine îmbrăcat și de îngrijit ca să pară patronul vreunei afaceri locale. Când a zâmbit – un zâmbet fulgerător, ca o zvâcnire, ce dezvăluia că e agitat –, am observat că avea un dinte ciobit.

— Mă numesc Dan Martinez, s-a prezentat fără să-mi întindă mâna și a aruncat o privire scurtă către scaunul de vizavi de mine. Aș putea să iau loc un minut?

— Despre ce-i vorba? Dacă vinzi ceva, nu mă interesează. Aștept un prieten și...

A clătinat din cap.

— Nu, nimic de genul acesta. Știu că aștepți pe cineva – pe un domn Lucas Raynard. De fapt, despre el este vorba.

Am făcut semn spre scaun.

— Bine, ia loc și întreabă.

A făcut întocmai și, sprijinindu-și mâinile pe masă, s-a aplecat spre mine.

— V-am auzit discutând în hol și am avut impresia că-l cunoști destul de bine. Dacă nu te superi, îmi poți spune de când vă cunoașteți?

— Dacă asta-i tot ce vrei să afli, ar fi cam opt ani. Am fost colegi de facultate și câțiva ani după aceea am lucrat la aceeași companie.

— Grand Design, a spus el, firma de computere din San Francisco. Nu-l știi dinainte de facultate, nu?

— Se pare că tu știi destul de multe. Ce vrei, până la urmă? Ești vreun fel de polițist?

— Nu, deloc. Te asigur că nu încerc să-l bag în necazuri pe prietenul tău. Încerc să mă scutesc pe mine de necazuri. Dă-mi voie să te întreb...

Am clătinat din cap.

— Gata cu întrebările. Nu-mi place să vorbesc cu necunoscuți despre prietenii mei fără un motiv foarte întemeiat.

Și-a ridicat mâinile de pe măsuță și a deschis larg brațele.

— Mă aștept să-i zici despre întâlnirea asta. Și chiar vreau, de fapt, s-o faci. Mă cunoaște. Vreau să afle că mă interesez de el, bine? Ar avea de câștigat. La naiba, doar întreb... un prieten, nu? Cineva care-ar fi dispus să mintă ca să-l ajute. Și-mi trebuie doar două informații simple, care...

— Și mie îmi trebuie un motiv simplu: la ce-ți folosesc informațiile astea?

A oftat.

— Bun, a spus. El mi-a oferit – pe termen limitat, atenție! – o oportunitate de investiții foarte interesantă. Ar implica o sumă mare de bani. Există un factor de risc, ca în majoritatea afacerilor făcute de companii noi într-un sector extrem de competitiv, însă profiturile posibile fac afacerea foarte îmbietoare.

Am dat din cap a încuviințare.

— Și te-ar interesa să știi dacă-i cinstit.

A chicotit.

— Nu prea-mi pasă de asta. Singura mea grijă e dacă-mi poate furniza produsul fără obligații contractuale.

Omul avea un fel de-a vorbi care-mi amintea de cineva. Am încercat, însă nu mi-am putut aminti de cine anume.

— Ah, am zis luând o gură de bere. Azi îmi merge cam greu mintea. Scuze. Firește, afacerea are de-a face cu computerele.

— Sigur că da.

— Vrei să știi dacă actualul lui angajator prinde de știre dacă face afaceri aici cu ce aduce cu el.

— Într-un cuvânt... da.

— Mă dau bătut. La așa ceva ar trebui să răspundă cineva mai competent decât mine. Drepturile de proprietate

intelectuală sunt un domeniu cam alunecos. Nu știu ce vinde el și nici de unde provine ce vinde – e mereu pe drumuri. Dar și dac-aș ști, n-am nici cea mai vagă idee despre poziția ta legală.

— Nici nu mă așteptam la mai mult de-atât, a zâmbit Martinez.

I-am zâmbit la rându-mi.

— Ți-ai trimis deci mesajul, am spus, iar el a înclinat din cap și a dat să se ridice.

— A, încă ceva, a zis.

— Da?

— A spus vreodată ceva, a început Martinez privindu-mă drept în ochi, despre niște locuri numite Amber sau Curțile Haosului?

Mi-a observat cu siguranță tresărirea, ceea ce i-a dat, probabil, o impresie falsă. Sunt sigur că a fost convins că mințeam atunci când i-am zis adevărul-adevărat.

— Nu, nu l-am auzit niciodată să se refere la locurile astea. De ce întrebi?

A clătinat din cap, și-a tras scaunul în spate și s-a ridicat de la măsuță. Zâmbea iarăși.

— Nu-i important. Îți mulțumesc, domnule Corey. *Nus a dhabzhun dhuilsha.*

Și, spunând acestea, a dispărut, practic, după colț.

— Stai așa! am strigat atât de tare, încât în încăpere s-a lăsat tăcerea și câțiva clienți au întors capetele spre mine.

M-am sculat și am dat să mă iau după el, însă m-am auzit strigat pe nume.

— Hei, Merle, unde fugi? Sunt deja aici!

M-am întors. Luke tocmai intrase prin spatele meu, cu părul încă ud de la duș. A venit spre mine, m-a bătut pe umăr cu palma și s-a lăsat în scaunul pe care Martinez tocmai îl eliberase. În vreme ce mă așezam din nou la masă, a arătat cu capul spre berea mea pe jumătate băută.

— Aș vrea și eu una din asta, a zis. Doamne, cât mi-e de sete! Apoi: Unde te duceai când am intrat?

N-aveam chef să-i povestesc despre recenta întâlnire, mai ales după felul ciudat în care se sfârşise. Se părea că-l ratase pe Martinez.

— La budă.

— E-n cealaltă parte, mi-a spus indicându-mi direcţia din care intrase. Am trecut pe lângă ea. Privirea i-a alunecat în jos. Auzi, inelul pe care-l porţi...

— A, da. L-ai uitat la motelul New Line. L-am luat să ţi-l înapoiez când am primit mesajul de la tine. Uite, lasă-mă să...

Am tras de el, însă nu se lăsa scos de pe deget.

— Pare să se fi înţepenit, am băgat de seamă. Ciudat, mi-a fost foarte uşor să-l pun.

— Poate ţi s-a umflat degetul, a remarcat Luke. Probabil de la altitudine. Suntem într-o zonă destul de înaltă.

A făcut semn spre chelneriţă şi a cerut o bere, în vreme ce eu continuam să sucesc inelul pe deget.

— Cred că ar trebui să ţi-l vând, a zis. Îţi fac o ofertă bună.

— Rămâne de văzut. Mă întorc într-un minut.

A ridicat moale o mână şi-a lăsat-o să cadă la loc în vreme ce mă îndreptam spre toaletă.

Nu mai era nimeni, aşa că am rostit cuvintele care-o eliberau pe Frakir din vraja de blocare pe care o rostisem în autobuz. A urmat, îndată, mişcare. Până să apuc să dau altă comandă, Frakir a devenit vizibilă şi lucitoare, s-a desprins de la încheietură, s-a târât pe dosul palmei mele şi s-a prins strâns de inelar. Am privit, cu fascinaţie, cum degetul se înnegreşte şi începe să doară de la strânsoare.

Apoi presiunea a slăbit, lăsându-mi pe deget nişte dâre. Pricepeam ideea. Am scos inelul urmând calea care-mi fusese trasată pe piele. Frakir s-a mişcat iarăşi, ca şi cum ar fi încercat să înhaţe inelul; am mângâiat-o.

— Perfect, am spus. Mulţam. Întoarce-te la locul tău.

A urmat un moment de ezitare, însă voinţa mea s-a dovedit destul de puternică şi fără o comandă oficială. S-a retras la loc în jurul încheieturii şi s-a făcut nevăzută.

M-am întors la bar. I-am întins lui Luke inelul și m-am așezat, sorbind o gură de bere.

— Cum ai reușit să-l scoți?

— Cu puțin săpun.

L-a înfășurat în batistă și l-a băgat în buzunar.

— Presupun că nu-ți pot lua banii pe el.

— Așa s-ar părea. Dar nu ți-l pui pe deget?

— Nu, e un cadou. Știi ce, nu prea m-am așteptat să apari pe-aici, a comentat băgând mâna într-un bol cu arahide ce apăruse în absența mea. Mă gândeam c-o să suni după ce primești mesajul meu și c-o să putem stabili ceva pentru mai târziu. Dar mă bucur c-ai venit, totuși. Cine știe când mai apucam să ne vedem? Aveam ceva planuri care-au început să se miște mai repede decât aș fi crezut – despre asta voiam să stau de vorbă cu tine.

Am dat aprobator din cap.

— Și eu aveam niște chestii de vorbit cu tine.

A încuviințat și el din cap.

La toaletă, hotărâsem să mă abțin să aduc deocamdată vorba despre Martinez și lucrurile pe care le zisese și le lăsase să se înțeleagă. Deși nu părea să implice ceva care să mă mai intereseze, mereu mă simt mai în siguranță când discut cu cineva – fie el și prieten – dacă am măcar un crâmpei de informație despre care el să nu știe. Am decis s-o las așa deocamdată.

— Hai să fim civilizați și să păstrăm chestiile importante până după masă, a spus Luke făcându-și șervețelul bucățele, pe care le-a adunat într-o grămăjoară. Să ne ducem undeva unde putem discuta între patru ochi.

— O idee bună, am încuviințat. Vrei să mâncăm aici?

A clătinat din cap.

— Am mai mâncat aici. E bună mâncarea, dar aș vrea altceva. Am chef să merg la un local din apropiere. Mă duc să văd dacă au mese libere.

— Bine.

A dat peste cap ce mai avea în pahar şi a plecat.

...Menţionarea Amberului. Cine naiba era Martinez? Trebuia neapărat să aflu, fiindcă mi se părea evident că nu era cine pretindea să fie. Ultimele cuvinte le rostise în thari, limba mea maternă. Nu-mi dădeam seama cum de era posibil. Mi-am blestemat propria inerţie, care mă făcuse să tărăgănez prea mult povestea cu L. Asta se datora exclusiv aroganţei mele. Nu anticipasem câtă bătaie de cap avea să-mi aducă. Aşa îmi trebuia dacă nu apreciasem corect avertismentele.

— Am rezolvat, a zis Luke apărând de după colţ. S-a căutat în buzunar şi a aruncat nişte bani pe masă. Avem rezervare. Bea ce mai ai şi hai să mergem.

Am terminat berea, m-am ridicat şi l-am urmat. Ne-am întors la recepţie, apoi ne-am îndreptat spre un coridor lung ce ducea în spatele clădirii. Am ieşit în aerul proaspăt al serii, am traversat parcarea şi am ajuns pe strada Guadalupe. De acolo mai era puţin până la intersecţia cu Alameda. Am traversat iarăşi şi am trecut pe lângă o biserică mare, după care am făcut dreapta la următoarea intersecţie. Luke mi-a arătat un restaurant numit *La Tertulia,* aflat peste stradă.

— Am ajuns, a spus.

Am traversat şi am ajuns la intrare. Era o clădire veche din chirpici, în stil spaniol, oarecum elegantă în interior. Am comandat sangria, *pollo adobo,* budincă de pâine şi multe cești de cafea, respectând înţelegerea ca în timpul mesei să nu abordăm subiecte serioase.

Pe parcursul cinei, Luke a fost salutat de două ori, de tipi diferiţi care au trecut prin încăpere şi s-au oprit să schimbe câteva politeţuri.

— Ştii pe toată lumea din oraşul ăsta? l-am întrebat ceva mai târziu, făcându-l să se hlizească.

— Fac multe afaceri aici.

— Chiar aşa? Pare un oraş destul de mic.

— Da, dar impresia e înşelătoare. E capitala statului. Foarte multă lume e interesată să cumpere ce vindem noi.

— Deci ajungi des pe-aici?

A dat afirmativ din cap.

— E unul dintre punctele cele mai fierbinți prin care mă poartă afacerile.

— Și cum gestionezi treburile când faci drumeții prin păduri?

A ridicat privirea de la mica formație de luptă pe care o organizase din obiectele de pe masă, s-a uitat la mine și a zâmbit.

— Trebuie să mă și destind. Mă obosesc orașele și birourile. Trebuie să ies, să umblu, să mă plimb cu canoea, caiacul ori ceva de genul ăsta... Altfel simt că-mi plesnește capul. De fapt, ăsta-i unul dintre motivele pentru care am inițiat afacerile de aici – accesul rapid la o grămadă de locuri faine.

A luat o gură de cafea.

— Știi, a urmat, e o noapte așa de frumoasă, c-ar trebui să facem o plimbare cu mașina, ca să-ți faci o impresie.

— Sună bine, am zis îndreptându-mi umerii și căutându-l din priviri pe chelner. Dar nu-i prea întuneric pentru a mai vedea ceva?

— Nu. Luna e sus, stelele-s pe cer, văzduhul e foarte limpede. O să vezi.

Am plătit nota și am plecat. Într-adevăr, luna se ridicase.

— Mașina-i în parcarea hotelului, a spus când am ajuns în stradă. Pe aici.

Odată întorși în parcare, s-a apropiat de o berlină, a deblocat portierele și mi-a făcut semn să urc. A pornit, a virat la prima intersecție și a urmat Alameda către Paseo, a făcut dreapta și a urcat pe o stradă numită Otero, apoi a dat în Hyde Park Road. De-acolo traficul a fost redus. Am trecut de un indicator ce arăta că ne îndreptăm spre o pârtie de schi.

În vreme ce străbăteam șoseaua șerpuitoare ce urca spre munte, am simțit cum mă cuprinde o încordare. Curând am lăsat în urmă orice semn al prezenței umane, iar noaptea și tăcerea ne-au învăluit. Nu mai erau lumini stradale. Prin

geamul deschis, simţeam mireasma pinilor. Aerul era răcoros. Mi-am odihnit mintea, uitând de L şi de orice altceva.

M-am uitat la Luke. Se concentra la drum şi era încruntat. Mi-a simţit însă privirea, fiindcă a părut să se relaxeze brusc şi mi-a aruncat un zâmbet larg.

— Cine începe? a întrebat.

— Tu.

— Bine. Când am vorbit, în dimineaţa aceea, că pleci de la Grand D, ai zis că n-o să lucrezi în altă parte şi că n-ai de gând să predai în şcoală.

— Exact.

— Ai spus că-ţi doreşti să călătoreşti.

— Da.

— Ceva mai târziu m-am gândit la o chestie.

Am rămas tăcut, în vreme ce-mi arunca o privire.

— M-am întrebat, a reluat după un timp, dacă nu te-ai apucat să-ţi întinzi antenele ca să-ţi înfiinţezi firma ta ori ca să cauţi un cumpărător pentru ceva ce ai de vânzare. Pricepi la ce mă refer?

— Crezi că am inventat ceva şi n-am vrut să încapă pe mâinile celor de la Grand Design.

A bătut cu palma în scaun.

— Am ştiut mereu că nu eşti fraier, a spus. Deci o arzi pe-aici cât timp pui la punct inovaţia, apoi treci la vânat cumpărătorul cu cel mai mult mălai.

— Dacă aşa ar sta lucrurile, ceea ce crezi tu ar avea sens. Dar nu-i cazul.

A chicotit.

— Stai liniştit. Doar fiindcă lucrez pentru Grand D nu-nseamnă că-s şi lacheul lor. Ar trebui să ştii asta.

— Ştiu.

— Şi n-am întrebat doar ca să te trag de limbă. Am cu totul alte intenţii. Aş vrea să te văd reuşind, să te văd că dai lovitura.

— Mersi.

— S-ar putea chiar să-ți fiu de ajutor – un ajutor valoros – în chestiunea asta.

— Încep să-mi dau seama încotro bați, Luke, dar...

— Ascultă-mă doar, bine? Dar mai întâi răspunde-mi, dacă ești bun, la o întrebare. Nu-i așa că n-ai semnat nimic cu nimeni din domeniu?

— N-am semnat.

— Nici nu credeam. Ar fi prematur.

Copacii ce mărgineau șoseaua erau mai impozanți acum, adierea nopții, mai rece. Luna părea mai mare, mai strălucitoare decât fusese jos, în oraș. Am mai virat de câteva ori, ajungând în cele din urmă la o serie lungă de serpentine care ne-au purtat tot mai sus. Când și când, vedeam panta abruptă din stânga. Nu existau parapete de protecție.

— Uite ce-i, a zis, nu-ncerc să-mi vâr nasul în nimic. Nu-ți cer să mă implici și pe mine de dragul vremurilor de altădată. Asta-i una, negustoria-i alta – deși nu strică niciodată să faci afaceri cu cineva de încredere. Să-ți spun niște chestii de viață. Dacă ai un concept fantastic, sigur, poți să-l vinzi pe-o căruță de bani multora din domeniu – numai să ai grijă, să fii foarte atent. Dar asta-i treaba. Ai pierdut găina cu ouăle de aur. Dacă vrei să-ți meargă cu adevărat bine, îți pornești firma ta. Uită-te la Apple. Dacă ce vinzi tu prinde, poți oricând să vinzi totul pentru mult mai mult decât ai obține dacă pui la bătaie doar ideea. Ești un geniu al designului, dar eu știu piața. Și cunosc lume – în toată țara – care ar avea suficientă încredere să bage-n noi suficiente parale cât să ne luăm zborul. Ce naiba, doar n-o să rămân toată viața la Grand D. Ia-mă în echipă și o să fac rost de finanțare. Tu te ocupi de prăvălie, eu – de afacere. E singura cale s-o scoți la capăt cu ceva mare.

— Fir-ar să fie! am oftat. Omule, ceea ce zici sună bine, realmente. Dar visezi cai verzi pe pereți. N-am nimic de vânzare.

— Pe bune! Știi că poți avea încredere în mine. Chiar dacă refuzi s-o apuci pe calea asta, n-o să-i pomenesc nimănui

despre așa ceva. Nu-mi înjunghii amicii pe la spate. Cred numai că faci o greșeală dacă nu dezvolți tu singur produsul.

— Luke, vorbesc serios.

A rămas tăcut un timp, după care i-am simțit iarăși privirea. I-am aruncat o uitătură și am văzut că zâmbea.

— Care-i următoarea întrebare? am vrut să aflu.

— Ce e Roata-fantomă?

— Poftim?

— Super-proiectul secret al lui Merle Corey, Roata-fantomă. Un computer ce încorporează chestii cum nu s-au mai văzut. Semiconductori lichizi, rezervoare criogenice, plasmă...

M-a bușit râsul.

— Dumnezeule! am exclamat. E o glumă, atâta tot. Un hobby nebunesc. O joacă de-a proiectarea – o mașinărie care n-ar putea niciodată să fie construită pe Pământ. Sau, în fine, probabil că în mare parte ar putea, dar n-ar funcționa. E ca un desen de-ale lui Escher – arată mișto pe hârtie, dar nu se poate transpune în realitate.

Apoi, după ce am gândit o clipă, am întrebat:

— Dar cum se face c-ai auzit de asta? N-am spus nimic nimănui.

Și-a dres vocea și-a mai luat un viraj. Coroanele copacilor brăzdau luna. Câteva picături de umezeală apăruseră pe parbriz.

— N-ai fost chiar așa de secretos, a răspuns. De câte ori veneam pe la tine vedeam desene, grafice și notițe răspândite pe tot biroul tău și munceai din greu la asta. N-aveam cum să nu observ. Ba chiar trecuseși numele pe foi – „Roata-fantomă". Și n-aducea cu nimic din ce apăruse pe la Grand D, așa că am presupus că-i proiectul tău de suflet și biletul tău spre prosperitate. Niciodată nu mi-ai părut genul de visător idealist. Ești sigur că nu-mi ascunzi nimic?

— Dacă ar fi să construim din lucrul ăsta cât se poate construi aici, am replicat cu sinceritate, n-ar face decât să zacă și să arate ciudat. N-ar face absolut nimic.

A clătinat din cap.

— Sună cam lipsit de logică, a zis. Nu-i stilul tău, Merle. De ce ți-ai pierde vremea concepând o mașină care n-ar funcționa?

— A fost un exercițiu în teoria designului.

— Scuză-mă, dar sună ca dracu'. Vrei să spui că nu-i niciun loc în univers în care mașinăria asta a ta să funcționeze?

— N-am zis asta. Încercam doar să explic că am conceput-o ca să funcționeze în condiții ipotetice, bizare.

— A, cu alte cuvinte, dacă găsesc un asemenea loc pe altă lume, putem să-i dăm drumul?

— Ăăă... da.

— Ciudat mai ești, Merle, știi asta?

— Îhî.

— Încă un vis făcut praf și pulbere. Ei bine... există ceva neobișnuit în privința Roții ăsteia care-ar putea fi adaptat aici și acum?

— Nu chiar. Aici nu și-ar putea executa funcțiile.

— Și ce-i așa de special cu funcțiile astea, până la urmă?

— E o groază de rahat teoretic ce implică spațiul, timpul și niște noțiuni ale unor tipi pe nume Everett și Wheeler. Se pretează doar unei explicații matematice.

— Ești sigur?

— Oricum, ce contează? N-am produsul și n-avem o companie. Îmi pare rău. Transmite-i lui Martinez și asociaților că-i o situație încurcată, fără o soluționare convenabilă.

— Poftim? Cine-i Martinez?

— Unul dintre potențialii investitori în compania Corey & Raynard Inc. Dan Martinez – de vârstă mijlocie, cam scund, o atitudine cumva distinsă, un dinte din față ciobit...

S-a încruntat.

— Merle, habar n-am despre cine naiba vorbești.

— A venit cât te așteptam la bar și părea să știe o groază de chestii despre tine. A început cu întrebări despre ceea ce acum înțeleg că are de-a face cu ce mi-ai descris tu. S-a purtat de parcă tu l-ai fi invitat să investească în proiect.

— Nici vorbă, nu-l cunosc pe tip. De ce nu mi-ai spus mai devreme?

— A șters-o rapid și tu n-ai vrut să discutăm afaceri până după cină. Oricum, nu mi s-a părut așa important. Ba chiar m-a rugat să te informez că se interesează de tine.

— Dar ce voia să știe, mai exact?

— Dacă poți asigura acces degrevat de obligații contractuale și dacă-i poți ține pe investitori departe de încurcături legale, din ce mi-am dat seama.

A lovit cu palma în volan.

— N-are nicio noimă. Chiar nu are.

— Mie mi se pare că-i posibil să fi fost angajat pentru o anchetă – sau chiar să te ia nițel mai tare și să se asigure că joci cinstit – de către tipii pe care-i vizai pentru investiție.

— Merle, mă crezi atât de tâmpit, încât să-mi pierd vremea umblând după investitori înainte să mă asigur că există vreun obiect al investiției? N-am vorbit cu nimeni despre asta în afară de tine și cred că nici de-acum înainte n-o voi face. Cine crezi că poate fi? Și ce voia?

Am clătinat din cap, însă mi-am amintit cuvintele rostite în thari.

De ce nu?

— M-a mai întrebat și dacă te-am auzit vreodată menționând un loc numit Amber.

Se uita în oglinda retrovizoare când am spus asta și-a mișcat iute volanul ca să ia o curbă bruscă.

— Amber? Glumești.

— Nu.

— Ciudat. Probabil a fost o coincidență…

— Ce anume?

— Săptămâna trecută am auzit menționat un soi de tărâm de vis numit Amber, dar n-am zis nimănui nimic. Erau doar bălmăjeli la băutură.

— Cine a vorbit despre asta?

— Un pictor pe care-l cunosc. Dus cu sorcova, dar foarte talentat. Îl cheamă Melman. Îmi place mult cum pictează și

i-am cumpărat câteva tablouri. Ultima oară când am fost în oraș, am trecut pe la el să văd dacă are ceva nou. N-avea, dar am rămas la el până destul de târziu. Am vorbit, am băut și am fumat niște chestii de-ale lui. I s-a urcat la cap și-a început să vorbească despre magie. Nu trucuri cu cărți de joc și din astea. Chestii cu ritualuri, te-ai prins?

— Da.

— Ei, și după un timp a început să facă niște chestii. Dacă n-aș fi fost și eu prăjit rău, aș fi jurat că a mers – că a levitat, a invocat flăcări, a chemat și a izgonit tot soiul de monștri. Cred că a pus LSD în ce mi-a dat. Dar totul părea al naibii de real!

— Așa...

— În orice caz, a pomenit de un fel de oraș arhetipal. A folosit așa de multe adjective, că nu mi-am dat seama dacă suna mai mult a Sodoma și Gomora, ori a Camelot... A numit orașul Amber și-a spus că era condus de o familie pe jumătate demență și că ar fi populat de odraslele lor nelegitime și de locuitori ai căror strămoși au fost aduși de prin alte locuri, cu multă vreme în urmă. Cică umbre ale acestei familii și ale orașului ar apărea în majoritatea legendelor majore, ce-o mai însemna și asta. Nu mi-am dat seama dacă vorbea metaforic sau foarte la obiect. De la el am auzit menționat locul ăsta.

— Interesant... Melman a murit. Casa i-a ars acum câteva zile.

— N-am știut, a zis aruncând iar o privire în oglindă. L-ai cunoscut?

— L-am întâlnit după ce ne-am văzut ultima oară. Kinsky mi-a spus că Julia se tot vedea cu el. Voiam să aflu amănunte, așa că i-am făcut o vizită. Fiindcă... ei bine, Julia a murit.

— Cum s-a-ntâmplat? Am văzut-o săptămâna trecută.

— Într-un fel foarte bizar. A fost ucisă de un animal neobișnuit.

— Dumnezeule!

A frânat brusc și a scos mașina de pe șosea, intrând pe un drumeag din stânga. Dădea către o pantă abruptă,

împădurită. Luminițele orașului se vedeau în zare deasupra copacilor.

Luke a oprit motorul și a stins farurile. A scos dintr-un buzunar o pungă de tutun și a rulat o țigară. L-am văzut aruncând priviri furișe în sus și în față.

— Te tot uiți în oglinda retrovizoare.

— Da. Eram aproape convins că am fost urmăriți încă din parcarea de la Hilton. Și că mașina s-a ținut în spatele nostru destul de mult timp. Dar se pare c-a dispărut.

Și-a aprins țigara și a deschis portiera.

— Hai să luăm aer.

L-am urmat și am rămas câteva momente, privind de-a lungul văii. Lumina lunii era îndeajuns de puternică încât copacii din jur să-și proiecteze umbrele în jurul nostru. Luke a aruncat țigara și a călcat pe ea.

— Ce mizerie! a zis. Așa se-ntâmplă când te implici prea mult! Știam că Julia se vede cu Melman. Am mers la ea în noaptea în care m-am văzut cu el. I-am dus chiar și un pachețel pe care m-a rugat el să i-l dau.

— Niște cărți de joc, am spus, și Luke a încuviințat.

Le-am scos din buzunar și le-am ridicat spre el, să le vadă. Abia dacă s-a uitat în treacăt, în lumina difuză, însă a încuviințat iarăși din cap.

— Da, cărțile astea, a zis, apoi m-a întrebat: Încă-ți plăcea de ea, așa-i?

— Da, așa cred.

— La naiba! a oftat. O să trebuiască să-ți spun niște lucruri, bătrâne. Și nu toate plăcute. Acordă-mi un minut, să le pun în ordine. Mi-ai dat multă bătaie de cap, sau mi-am dat-o singur, fiindcă tocmai am decis o chestie.

A lovit cu piciorul în pământ și câteva pietricele s-au rostogolit pe deal în jos.

— Bun, a spus. Dă-mi cărțile.

— De ce?

— O să le rup bucăți-bucățele.

— Ei, pe naiba! Care-i motivul?

— Sunt periculoase.

— Asta știu deja. Le păstrez.

— Nu-nțelegi.

— Explică-mi.

— Nu-i așa de simplu. Trebuie să decid ce să-ți zic și ce nu.

— Ce-ar fi să-mi spui totul?

— Nu pot. Crede-mă...

M-am aruncat la pământ de îndată ce am auzit primul glonț, care a ricoșat dintr-un bolovan din dreapta noastră. Luke însă a început să alerge în zigzag spre un pâlc de copaci din stânga noastră. Încă două focuri. El avea un obiect în mână și l-a ridicat.

Luke a tras de trei ori. Atacatorul a mai tras, la rându-i, o dată. Am auzit un icnet după al doilea glonț al lui Luke. M-am grăbit să mă ridic în picioare și să alerg înspre el, cu o piatră în pumn. Am auzit un trup prăbușindu-se după al treilea foc de armă.

Am ajuns lângă Luke în momentul în care întorcea cadavrul cu fața în sus, la timp ca să văd ceva ce aducea cu un norișor albastru-cenușiu ieșindu-i din gură, pe lângă dintele ciobit, pierzându-se apoi în aer.

— Ce dracu' a fost asta? a întrebat Luke în vreme ce vaporii se împrăștiau.

— Ai văzut și tu, nu? Habar n-am.

Și-a coborât privirea asupra mogâldeței întinse pe pământ, pe a cărei cămașă se lățea o pată întunecată și a cărei mână încă strângea un revolver de calibrul .38.

— Nu știam că porți armă, am zis.

— Când ești pe drumuri așa de mult ca mine, te pregătești pentru ce-i mai rău. În fiecare oraș în care ajung îmi iau una nouă, apoi o vând când plec. Nu pot merge cu o armă în avion. Cred că pe asta n-o mai vând. Nu l-am mai văzut pe tipul ăsta, Merle. Tu?

Am dat din cap că da.

— E Dan Martinez, cel despre care ţi-am povestit.

— Fir-ar să fie, încă o nenorocită de complicaţie. Poate-ar trebui să intru la vreo mănăstire Zen şi să mă conving că nimic nu contează. Cred că...

A dus pe neaşteptate la frunte degetele mâinii stângi.

— Aoleu! a exclamat. Merle, cheile sunt în contact. Treci în maşină şi du-te înapoi la hotel în momentul ăsta. Eu rămân aici. Grăbeşte-te!

— Ce se-ntâmplă? Ce...

A ridicat arma, un pistol automat cu ţeavă scurtă, şi a îndreptat-o spre mine.

— Acum! Taci din gură şi du-te!

— Dar...

A coborât ţeava şi-a tras un glonţ în pământul dintre picioarele mele. Apoi a îndreptat-o spre abdomenul meu.

— Merlin, fiu al lui Corwin, a şuierat printre dinţii încleştaţi, dacă n-o iei la fugă în clipa asta, eşti un om mort!

I-am urmat sfatul, ridicând o trâmbă de pietricele şi lăsând în urmă dâre de cauciuc când am întors maşina. Am pornit în viteză către vale şi am derapat la prima curbă la dreapta. La următoarea, în stânga, am frânat. Apoi am încetinit.

Am tras maşina pe stânga, la poalele unei stânci ascuţite, lângă nişte tufişuri. Am oprit motorul şi luminile şi am tras frâna de mână. Am deschis încetişor portiera şi n-am închis-o complet după ce am coborât. Sunetele se propagă la distanţe mari în asemenea locuri.

Am luat-o înapoi, păstrându-mă pe partea mai întunecată a şoselei. Era linişte deplină. Am trecut de prima curbă şi m-am îndreptat spre a doua. Ceva a zburat de la un copac la altul. O bufniţă, cred. La apropierea de a doua curbă, m-am mişcat mai încet decât aş fi vrut, ca să păstrez tăcerea.

Am ajuns în patru labe, profitând de ascunzişurile oferite de bolovani şi de tufe. M-am oprit şi am cercetat locul de unde plecasem mai devreme. Nu se zărea nimic. Am înaintat cu grijă, gata să mă opresc, să mă arunc la pământ, să mă rostogolesc ori s-o iau la sănătoasa dacă situaţia o cerea.

Dacă nu puneam la socoteală ramurile bătute de vânt, nu se mișca nimic. Nu vedeam pe nimeni.

M-am săltat pe vine și am continuat să înaintez, tot încetișor, ținându-mă la adăpost.

Luke nu era aici. Plecase. M-am apropiat și mai mult, apoi m-am oprit din nou și am ciulit urechea, ascultând cel puțin un minut. Niciun sunet nu trăda vreo mișcare.

M-am îndreptat spre locul în care căzuse Martinez. Corpul dispăruse. M-am învârtit prin zonă, însă fără să descopăr vreun indiciu în privința celor întâmplate cât lipsisem. Nu credeam că-i cazul să-l strig pe Luke, așa că n-am făcut-o.

M-am întors la mașină fără nicio problemă, am urcat la volan și am pornit spre oraș. Nici măcar nu puteam presupune ce naiba se întâmplase.

Am lăsat automobilul în parcarea hotelului, aproape de locul din care plecaserăm. Am intrat, m-am dus la camera lui Luke și am ciocănit la ușă. Nu mă așteptam să mi se răspundă, dar părea ceva potrivit de făcut înainte de a intra cu forța.

Am avut grijă să nu rup decât încuietoarea, lăsând intactă ușa și cadrul, fiindcă domnul Brazda păruse om de treabă. A durat puțin mai mult, însă pe coridor nu era nimeni. Am întins brațul prin crăpătura ușii și am aprins lumina, am cercetat iute din priviri încăperea, apoi m-am strecurat repede înăuntru. Am stat câteva minute, ciulind urechea, dar de pe coridor nu venea niciun semn de mișcare.

Camera era ordonată. Valiza pe suportul pentru bagaje, goală. Haine în dulap – cu nimic în buzunare, doar două cutii de chibrituri, un stilou și un creion. Într-un sertar se mai găseau câteva obiecte vestimentare și lenjerie. Obiectele de toaletă erau puse în borseta lor sau aranjate frumos pe policioara din baie. Nimic neobișnuit. Un exemplar din *Strategia* lui B.H. Liddell Hart se afla pe noptieră, cu un semn de carte cam la două treimi din grosime.

Hainele de camuflaj fuseseră aruncate pe un scaun, lângă care se aflau bocancii prăfuiți, cu ciorapii alături. În bocanci

nu era nimic în afara unor elastice de ajustat pantalonii. Am căutat prin buzunarele cămășii, care păreau goale la început, însă degetele mele au descoperit într-unul dintre ele câteva ghemotoace mici de hârtie. Uluit, am desfăcut câteva. Mesaje secrete, stranii? Nu... Nu avea sens să mă las cuprins de paranoia dacă niște firimituri maronii răspundeau la întrebare. Tutun. Erau bucăți de țigară, chiștoace de la țigări fumate în expediție. Mi-am amintit de câteva drumeții făcute cu el. Nu fusese întotdeauna atât de atent.

Am trecut la pantaloni. Într-un buzunar lateral am dat peste o eșarfă umedă, iar în celălalt, peste un pieptene. Nimic în buzunarul drept din față, un cartuș în cel stâng. Dintr-un impuls, am decis să păstrez cartușul și am continuat să mă uit sub saltele și în spatele sertarelor. Până și în bazinul toaletei m-am uitat. Nimic. Nimic nu lămurea comportamentul ciudat al lui Luke.

Am lăsat pe noptieră cheile mașinii, am ieșit și m-am întors în camera mea. Nu-mi păsa dacă avea să afle că-i intrasem nepoftit în odaie, ba chiar îmi plăcea ideea. Mă cam enervase că umblase în notițele mele despre Roata-fantomă. Pe lângă asta, îmi datora o explicație al naibii de bună pentru purtarea lui de pe munte.

M-am dezbrăcat, m-am spălat, m-am băgat în pat și am stins lumina. I-aș fi lăsat și un bilețel, însă nu-mi place să las urme și eram aproape sigur că n-avea să se mai întoarcă.

Capitolul 6

Era un bărbat scund și îndesat, rumen la față, cu părul negru presărat de fire albe, cu un început de chelie în creștetul capului. Mă aflam în biroul lui din casa periurbană din nordul statului New York, bând bere și povestindu-mi necazurile. Era o noapte răcoroasă, cu cer presărat cu stele, iar el, un bun ascultător.

— Zici că Luke n-a apărut nici în ziua următoare, a spus. Ți-a trimis vreun mesaj?

— Nu.

— Și ce ai mai făcut în ziua aia?

— Dimineața i-am verificat camera. Era exact cum o lăsasem. Am trecut pe la recepție, dar n-am aflat nimic. Am luat micul dejun și am mai verificat o dată. Tot nimic. Așa că am făcut o plimbare lungă prin oraș. Am revenit imediat după prânz, am mâncat și am urcat în camera lui. Nicio schimbare. Am luat cheile mașinii și m-am întors în locul unde fuseserăm cu o noapte înainte. Acum, la lumina zilei, nu se vedea nimic neobișnuit. Chiar am coborât panta și m-am uitat cu luare-aminte. Nu exista niciun cadavru și niciun alt indiciu. M-am întors la hotel, am pus cheile la loc, m-am mai învârtit prin zonă până la cină, am mâncat, apoi te-am sunat pe tine. Când m-ai sfătuit să vin încoace, am făcut rezervare și m-am dus la culcare devreme. Am luat autobuzul de dimineață, apoi avionul din Albuquerque.

— Ai mai încercat să verifici și-n dimineața asta?

— Da. Nimic nou.

A clătinat din cap și și-a aprins iarăși pipa.

Se numea Bill Roth şi fusese prietenul şi avocatul tatei câtă vreme locuise în zona asta. Era, foarte posibil, singurul om de pe Pământ în care tata avusese încredere; aveam la rândul meu încredere în el. Îl vizitasem de mai multe ori în cei opt ani petrecuţi aici – cel mai recent, din păcate, cu un an şi jumătate în urmă, la înmormântarea soţiei lui, Alice. Îi relatasem povestea tatei aşa cum o auzisem chiar de la el, lângă Curţile Haosului, fiindcă avusesem senzaţia că ar fi vrut ca Bill să ştie ce se întâmplase, că-i datora o explicaţie după tot ajutorul pe care i-l oferise. Iar Bill păruse să înţeleagă cu adevărat şi să creadă totul. Însă el îl cunoscuse pe tata mult mai bine decât mine.

— Ţi-am mai zis că aduci mult cu tatăl tău?

Am încuviinţat.

— Dincolo de trăsăturile fizice, a urmat Bill. Pentru o vreme, avea obiceiul să apară ca un pilot de vânătoare doborât în spatele frontului inamic. N-o să uit cât voi trăi noaptea în care a apărut călare, cu sabia la şold, şi m-a pus să-i depistez un maldăr de compost ce dispăruse. A chicotit. Iar acum, povestea ta mă face să cred că s-a deschis din nou cutia Pandorei. Nu puteai veni pentru un divorţ, ca orice tânăr rezonabil? Sau să-ţi faci testamentul, ori să-ţi deschizi un fond de rezervă? Un acord de parteneriat? Ceva asemănător? Nu, asta aduce mai degrabă cu genul de probleme pe care le avea Carl. Până şi celelalte chestii pe care le-am făcut pentru Amber par să pălească prin comparaţie.

— Ce alte chestii? Vrei să spui Înţelegerea – când Random i-a trimis Fionei o copie a Tratatului Căderii Modelului, încheiat cu Regele Haosului Swayvil, ca să-l traducă, iar tu ai avut ca sarcină să cauţi puncte slabe şi scăpări în formulări?

— Aia, da, deşi a trebuit să vă studiez mai întâi limba. Ulterior, Flora a vrut să-şi refacă biblioteca – lucru deloc uşor –, apoi să-i descopăr o iubire din tinereţe – nu ştiu dacă din dorinţa de a-l revedea pe respectivul ori ca să se răzbune. M-a plătit totuşi în aur, ceea ce mi-a dat posibilitatea

să cumpăr locşorul din Palm Beach. După aceea... la naiba! M-am gândit un timp, în perioada aia, să adaug pe cartea de vizită „Consilier al Curţii din Amber". Însă genul ăsta de muncă era de înţeles. Şi aici fac tot timpul lucruri similare. Însă ce-mi spui tu poartă semnele distinctive ale magiei negre şi ale morţii subite ce păreau să-l urmeze peste tot pe tatăl tău. Mă sperie de moarte şi n-am nici cea mai vagă idee cum te-aş putea sfătui într-o asemenea privinţă.

— Ei bine, aş zice că ceea ce ţine de magie neagră şi de moarte subită e specialitatea mea, am punctat eu. De fapt, se poate să-mi influenţeze prea mult felul în care gândesc. Un punct orb este, prin definiţie, ceva de care nu eşti conştient. Ce-mi scapă, atunci?

Bill a luat o gură de bere şi şi-a aprins iarăşi pipa.

— Bun, a spus. Amicul tău, Luke... de unde e de fel?

— Parcă de undeva din Vestul Mijlociu. Nebraska, Iowa, Ohio... unul dintre statele astea.

— Hm... Şi cu ce se ocupă taică-său?

— N-a adus niciodată vorba despre asta.

— Are fraţi sau surori?

— Nu ştiu. Nu mi-a zis.

— Nu ţi se pare cumva neobişnuit că n-a povestit niciodată, în cei opt ani de când îl cunoşti, despre familia lui ori despre oraşul de baştină?

— Nu. În definitiv, nici eu n-am vorbit despre ale mele.

— Nu-i ceva firesc, Merle. Tu ai crescut într-un loc bizar, despre care nu puteai vorbi. Aveai motive întemeiate să eviţi astfel de subiecte. Se pare că şi Luke. În plus, când ai ajuns prima dată aici, nici măcar nu erai sigur de felul în care se poartă oamenii de obicei. Ţi-ai pus vreodată vreo întrebare în privinţa lui?

— Desigur. Dar el mi-a respectat reticenţa şi m-am simţit obligat să fac la fel. S-ar putea spune că am avut un acord tacit că asemenea chestiuni erau inabordabile.

— Când v-aţi cunoscut?

— În primul an de studenție. Aveam multe cursuri comune.

— Și unul, și altul străini în oraș, fără alți prieteni. Așa că v-ați apropiat de la bun început...

— Nu. Abia dacă ne vorbeam. Îl credeam un nemernic arogant ce se consideră de zece ori mai bun decât orice alt om pe care-l cunoscuse vreodată. Nu-mi plăcea de el și nici el nu mă simpatiza prea mult.

— De ce?

— Și lui i se părea că-s la fel.

— Deci abia treptat ai ajuns să-ți dai seama că vă înșelați amândoi?

— Nicidecum. Aveam dreptate amândoi. Am ajuns să ne cunoaștem mai bine încercând să ne impresionăm unul pe altul – dacă făceam ceva ieșit din comun, el încerca să mă depășească. Și viceversa. Așa am ajuns să practicăm același sport, să ieșim cu aceleași fete, să obținem note mai bune decât celălalt.

— Și?

— La un moment dat, am ajuns, cred, să ne respectăm reciproc. Când am intrat amândoi în finala olimpică, s-a declanșat ceva. Am început să ne dăm ghionturi prietenești și să râdem, apoi am ieșit la masă și am stat de vorbă toată noaptea, iar el mi-a zis că nu dă două parale pe Olimpiadă și i-am răspuns că nici eu. A spus că voise doar să-mi arate că era mai bun decât mine, dar că nu-i mai păsa. Decisese că suntem amândoi suficient de buni și că de-acum putea s-o lase baltă. La fel credeam și eu. I-am mărturisit asta și de-atunci am rămas prieteni.

— Pot să-nțeleg asta, a zis Bill. E un tip special de prietenie. Sunteți prieteni în anumite privințe.

Am râs și am băut.

— Nu se-ntâmplă așa cu toată lumea?

— La început, da. Câteodată lucrurile rămân așa. Nu-i nimic în neregulă cu asta. Doar că prietenia voastră pare mult mai specială decât în general.

Am încuviințat ușor din cap.

— Probabil.

— Totuși, n-are noimă. Doi tipi atât de apropiați cum sunteți voi... fără un trecut pe care să vi-l împărtășiți.

— Cred că ai dreptate. Ce-nseamnă asta?

— Nu ești o ființă umană normală.

— Nu, nu sunt.

— Nu sunt sigur în ceea ce-l privește pe Luke.

— Și ce-ar putea fi?

— Asta-i specialitatea ta.

Am dat aprobator din cap.

— În afara acestei chestiuni, mai e ceva care mă deranjează, a continuat Bill.

— Ce anume?

— Individul ăsta, Martinez. S-a ținut după voi prin pădure, s-a oprit când v-ați oprit și voi, v-a pândit și apoi a deschis focul. Pe cine urmărea? Pe amândoi? Doar pe Luke? Sau doar pe tine?

— Nu știu. Nu știu pe cine a țintit cu primul glonț. După aceea a tras asupra lui Luke, fiindcă el deja ripostase.

— Exact. De-ar fi fost L, sau vreun trimis de-ai lui, de ce s-ar fi obosit să converseze cu tine la bar?

— Am impresia, acum, că întreaga istorie a fost înjghebată ca să ducă la întrebarea lui finală, și anume dacă Luke știe ceva despre Amber.

— Iar reacția ta, mai degrabă decât răspunsul, l-a făcut să creadă că știe.

— Păi, având în vedere felul în care mi s-a adresat Luke la final, se pare că-i adevărat. Crezi că a încercat să doboare pe cineva din Amber?

— Poate. Totuși, Luke nu-i de acolo?

— În timpul pe care l-am petrecut în Amber după război, n-am auzit de nimeni ca el. Și am avut parte de multe prelegeri despre genealogii. Când vine vorba despre ele, rubedeniile mele parc-ar fi niște babe bârfitoare. Sunt mult mai

puţin organizate decât cei din Haos, nu pot decide nici măcar cine-i mai în vârstă, fiindcă unii dintre noi au fost născuţi în planuri temporale diferite. Sunt totuşi destul de meticuloase.

— Haos? Aşa-i! Ai multe rude şi în cealaltă parte! S-ar putea să...

Am clătinat din cap a neîncredere.

— Nu-i posibil. Ştiu foarte bine familiile de acolo şi cred că i-am cunoscut pe toţi cei care pot manipula Umbra, care-o pot traversa. Luke nu-i unul dintre ei şi...

— Ia stai! Cei care pot păşi în Umbră există şi la Curţile Haosului?

— Da. Sau pot să stea pe loc şi să aducă la ei lucruri din Umbră. E un fel de inversare a...

— Credeam că trebuie să parcurgi Modelul ca să capeţi puterea aceea.

— Au un echivalent numit Logrus, un fel de labirint haotic, care se modifică întruna. E foarte periculos. Pentru un timp te dezechilibrează şi mental. Nu-i deloc distractiv.

— L-ai străbătut?

— Da.

— Şi Modelul?

Mi-am umezit buzele, amintindu-mi.

— Da. A fost cât pe ce să mă omoare. Suhuy aşa a crezut, însă Fiona a fost de părere că l-aş putea parcurge cu ajutorul ei. Am fost...

— Cine-i Suhuy?

— Maestrul Logrusului. Îmi este şi unchi. El considera că Modelul din Amber şi Logrusul sunt incompatibile, că n-aveam să pot purta în mine imaginile amândurora. Random, Fiona şi Gerard m-au dus să văd Modelul. Am luat legătura cu Suhuy şi l-am lăsat să-l privească. A spus că i se pare antitetic şi că ori voi fi ucis de încercarea de a traversa Modelul, ori Modelul va alunga din mine imaginea Logrusului, cel mai probabil prima variantă. Însă Fiona a susţinut că Modelul ar trebui să poată cuprinde orice, inclusiv Logrusul,

și, din ce am înțeles despre el, ar trebui să fie în stare să ocolească orice, chiar și Modelul. Așa că au lăsat-o la alegerea mea și am știut că trebuie să-l parcurg. Zis și făcut. Am scos-o la capăt și încă port întipărite în mine Logrusul și Modelul. Suhuy a recunoscut că Fi avusese dreptate, presupunând că exista o legătură cu originea mea amestecată. Însă ea n-a fost de acord și...

Bill a ridicat mâna.

— Stai puțin. Nu pricep cum l-ai adus pe unchiu-tău Suhuy în subteranele castelului din Amber, așa, cât ai bate din palme.

— Am un set de Atuuri ale Haosului, dar și Atuuri de Amber, pentru rudele mele de la Curți.

A clătinat din cap.

— Tot ce-mi povestești este fascinant, dar ne îndepărtăm de subiect. Mai există cineva care poate păși în Umbră? Sau alte căi de a o face?

— Da, este posibil în diverse feluri. Există făpturi magice, ca Unicornul, care hălăduiesc pe unde poftesc. Și poți urmări un călător prin Umbră sau o făptură magică atâta vreme cât nu-i pierzi urmele și te ții de ele, oricine ai fi. Iar un singur călător prin Umbră poate conduce o armată. Sunt apoi locuitorii regatelor din Umbră ce se găsesc mai aproape de Amber sau de Haos. Datorită apropierii de cele două centre de putere, la ambele capete se nasc vrăjitori puternici, unii dintre ei chiar foarte dăruiți, dar imaginile lor despre Model sau Logrus sunt imperfecte, așa că nu-s niciodată la fel de bune ca originalele. Însă, de ambele părți, n-au nevoie de inițiere ca să cutreiere pe-acolo. Pânza ce separă tărâmurile e mai subțire aici. Ba chiar facem negoț cu ei. Cu timpul, căile bătătorite devin tot mai ușor de urmat, însă e mai greu de ieșit. S-a întâmplat totuși să pătrundă armate numeroase și de aceea am păstrat patrulele. Julian în Arden, Gerard pe mare și așa mai departe.

— Mai este vreo altă cale?

— Poate o furtună-umbră.

— Asta ce-i?

— E un fenomen natural, deşi nu pe deplin cunoscut. Cea mai bună comparaţie la care mă pot gândi e o furtună tropicală. O teorie spune că originea lor are de-a face cu frecvenţa undelor ce pulsează dinspre Amber şi Haos, modelând natura umbrelor. Când se stârneşte, o asemenea furtună poate străbate foarte multe umbre până să se potolească. Uneori asemenea furtuni fac pagube mari, alteori, foarte mici. Însă adeseori, prin înaintarea lor, transportă diverse lucruri.

— Inclusiv persoane?

— S-au văzut cazuri.

Bill şi-a terminat paharul. L-am dat şi eu peste cap pe-al meu.

— Şi cu Atuurile cum e? a întrebat. Ar putea cineva să înveţe să le folosească?

— Da.

— Câte seturi există?

— Nu ştiu.

— Cine le face?

— Avem câţiva experţi la Curţi. Acolo mi-am însuşit cunoştinţele. Mai sunt Fiona şi Bleys în Amber, care cred că-l învăţau pe Random.

— Vrăjitorii de care spui... din regatele învecinate... ar putea vreunul să facă Atuuri?

— Da, însă ale lor n-ar fi perfecte. Din câte am înţeles, trebuie să fii iniţiat fie într-ale Modelului, fie în Logrus ca să le execuţi cum trebuie. Unii ar putea produce vreun set imperfect a cărei utilizare ar fi riscantă – uneori poţi să ajungi la destinaţie, dar alteori rişti să mori în vreun fund uitat de lume.

— Şi pachetul de cărţi pe care l-ai găsit la Julia acasă?

— E veritabil.

— De unde crezi că a apărut?

— Cineva care știa ce trebuie făcut a instruit pe altcineva în măsură să învețe, iar eu n-am auzit despre asta. Asta a fost tot.

— Înțeleg.

— Mă tem că nimic din toate astea nu duce nicăieri.

— Dar am nevoie de ele ca să-mi pot forma o idee. Cum altfel să stabilesc direcția investigației? Ești gata de încă o bere?

— Stai.

Am închis ochii și mi-am adus în minte imaginea Logrusului schimbător, mereu altul. Mi-am limpezit dorința și două linii șerpuitoare din interiorul apariției fantomatice și-au sporit strălucirea și grosimea. Am mișcat brațele încet, imitându-le ondulările, zvâcnirile. În cele din urmă, liniile și brațele mele s-au făcut una. Am deschis palmele și am întins liniile către depărtare, prin Umbră.

Bill și-a dres vocea.

— Ăăă... ce faci acolo, Merle?

— Caut ceva, am răspuns. Așteaptă puțin.

Liniile aveau să se întindă printr-o Umbră nesfârșită, până ce aveau să găsească obiectul dorinței mele sau până ce-mi pierdeam răbdarea ori concentrarea. Am simțit în cele din urmă că ceva trage, se smucește ca un pește în cârlig.

— Uite-le, am spus și le-am tras iute spre mine.

Câte o sticlă de bere rece ca gheața mi-a apărut în fiecare mână. I-am întins una lui Bill.

— Asta voiam să spun cu inversarea mersului prin Umbră, am zis trăgându-mi răsuflarea, adânc, de câteva ori. Am adus două beri din Umbră. Te-am scutit de un drum la bucătărie.

S-a uitat la eticheta portocalie, cu scris neobișnuit, verde.

— Nu recunosc marca asta, a spus, cu atât mai puțin limba. Ești sigur că se poate bea?

— Da, am comandat bere adevărată.

— Și... nu te-ai gândit să ceri și un deschizător de sticle, așa-i?

— Fir-ar! Scuze. O să...

— Nu-i nimic.

S-a ridicat, s-a dus la bucătărie și s-a întors cu unealta. Când a deschis prima sticlă, a ieșit ceva spumă și a trebuit s-o țină deasupra coșului de gunoi până s-a potolit. La fel și cu cealaltă.

— Lucrurile se cam agită când le tragi de-acolo așa repede cum am făcut, i-am explicat. De obicei nu-mi fac rost de bere în felul ăsta și am uitat...

— E-n regulă, a zis Bill ștergându-și mâinile cu batista.

A sorbit din sticla lui.

— Măcar e de calitate, a observat. Mă-ntreb dacă... dar nu, lasă...

— Ce?

— Poți aduce o pizza?

— Cu ce vrei să fie?

În dimineața următoare ne-am plimbat mult pe lângă un pârâu aflat în spatele unei ferme al cărei proprietar era vecin și client al lui Bill. Pășeam încet. Bill, cu un baston în mână și pipa în gură, și a continuat șirul de întrebări început cu o seară în urmă.

— Ceva ce-ai spus nu mi-a atras atenția cuvenită la momentul acela, a zis, fiindcă mă interesau alte aspecte ale situației. Deci tu și cu Luke ați ajuns până în finala Olimpiadei și v-ați retras?

— Da.

— De la ce probă?

— Participaserăm la mai multe probe de atletism. Amândoi eram alergători și...

— Și el obținea cam aceleași rezultate ca tine?

— Era mereu al naibii de aproape. Sau eu de el, uneori.

— Ciudat.

— Ce anume?

Malul devenea mai abrupt. Am traversat pârâul pe niște pietre. Celălalt mal era cu vreun metru mai lat și relativ neted, cu o cărare bătătorită în lungul său.

— Mi se pare mai mult decât o coincidenţă oarecare, a spus, ca el să fie la fel de bun ca tine la sport. Din ce-am auzit, voi, cei din Amber, sunteţi de câteva ori mai puternici decât oamenii normali şi-aveţi un metabolism foarte sofisticat, care vă ajută să vă vindecaţi repede şi să rezistaţi mult. Cum se poate ca Luke să fi fost egalul tău în asemenea performanţe?

— E un atlet excelent şi se menţine în formă. Pe-aici mai sunt şi alţii aşa – foarte puternici şi rapizi.

A clătinat din cap, în vreme ce înaintam pe cărare.

— Nu contest asta, a zis, doar că-s cam multe coincidenţe. El îşi ascunde trecutul la fel ca tine, după care iese la iveală că de fapt ştia oricum cine eşti. Spune-mi, e cu adevărat un mare pasionat de artă?

— Poftim?

— De artă zic. Îi pasă cu adevărat de artă într-atât încât să colecţioneze lucrări?

— Da. Mergeam deseori la vernisaje şi expoziţii de pictură.

A pufnit şi a lovit cu bastonul o pietricică, care a plescăit în apă.

— Păi, a observat Bill, asta îmi slăbeşte o premisă, fără să-mi distrugă totuşi întreaga teorie.

— Nu pricep...

— Mi s-a părut straniu şi că-l cunoştea pe pictorul ăla ocult şi nebun, dar acum nu mi se mai pare aşa ciudat, dacă zici că era talentat şi că Luke colecţiona cu adevărat obiecte de artă.

— N-avea de ce să-mi spună că-l cunoştea pe Melman.

— Adevărat. Însă toate astea, plus abilităţile lui fizice... Nu fac decât să construiesc un caz bazat pe dovezi circumstanţiale, firește, dar simt că tipul ăsta e foarte aparte.

Am încuviinţat din cap.

— M-am gândit la asta de câteva ori, de noaptea trecută încoace, am zis. Dacă nu-i cu adevărat de-aici, chiar nu ştiu de unde dracu' poate fi.

— Atunci se poate să fi epuizat direcția asta de investigație, a spus Bill călăuzindu-mă pe după un cot al pârâului și oprindu-se să vadă un stol de păsări care se înălța de pe un smârc aflat de cealaltă parte a apei. S-a uitat înapoi, în direcția de unde veniserăm, și a continuat: Aș vrea să știu – complet în afara subiectului – care-i… ăăă… rangul tău.

— Ce vrei să zici?

— Ești fiul unui prinț de Amber. Asta ce înseamnă că ești?

— Te referi la titluri? Sunt Duce al Granițelor Vestice și Conte de Kolvir.

— Ce înseamnă asta?

— Că nu sunt prinț de Amber. Că nimeni nu trebuie să-și facă griji în privința vreunui complot din partea mea sau a unei vendete referitoare la succesiune.

— Aha…

— Ce vrei să spui prin „aha" ăsta?

A ridicat din umeri.

— Am citit prea multă istorie. Nimeni nu-i în siguranță.

Am ridicat din umeri la rându-mi.

— Din ce-am auzit ultima dată, acasă era liniște.

— Asta-i o veste bună.

După alte câteva coturi de pârâu, am ajuns la o zonă largă, cu pietricele și nisip, ce se înălța ușor vreo zece metri până la un mal abrupt, cam de trei metri înălțime. Vedeam urmele lăsate de nivelul apei și rădăcinile ieșite din sol ale copacilor ce creșteau de-a lungul malului. Bill s-a așezat pe un bolovan, la umbra lor, și și-a aprins pipa. M-am așezat în stânga lui. Apa susura și unduia liniștitor; i-am urmărit, o vreme, sclipirile.

— E frumos aici, am zis după un timp. Îmi place.

— Da.

I-am aruncat o privire. Bill se uita înapoi, la drumul pe care veniserăm.

Am coborât vocea:

— E ceva acolo?

— Mi s-a părut că văd mai devreme, a şoptit, pe cineva mergând în spatele nostru. L-am pierdut însă din vedere.

— Poate-ar trebui să mă-ntorc să văd.

— Probabil că nu-i nimic. Ziua e frumoasă. Multora le place să se plimbe pe-aici. Mă gândeam că, dacă aşteptăm câteva minute, ori apare, ori ştim că s-a îndreptat în altă direcţie.

— Poţi să-l descrii?

— Nu. Am văzut doar o siluetă, o fracţiune de secundă. Nu cred că avem motive de îngrijorare. Doar că povestea ta m-a cam pus în gardă... sau m-a făcut paranoic. Nu ştiu care dintre ele.

Mi-am scos pipa, am umplut-o, am aprins-o şi ne-am pus pe aşteptat. Am lăsat să treacă mai bine de cincisprezece minute, dar n-a apărut nimeni.

În cele din urmă, Bill s-a ridicat şi şi-a întins oasele.

— Cred că a fost alarmă falsă, a spus.

A pornit iar la drum şi m-am alăturat lui.

— Nu-mi dă pace nici femeia aceea, Jasra, a continuat el. Ai zis că a părut să se folosească de un Atu... şi că avea în gură un ac cu care te-a luat pe nepusă masă?

— Exact.

— Ai mai întâlnit pe cineva ca ea?

— Nu.

— Ai vreo bănuială?

Am clătinat din cap.

— Şi de ce să aibă de-a face cu Noaptea Valpurgiei? Înţeleg că o dată anume poate avea însemnătate pentru un psihopat şi înţeleg că oamenii din diverse religii primitive dau importanţă schimbării anotimpurilor. Numai că L pare prea bine organizat ca să fie un caz psihiatric. În privinţa celuilalt...

— Melman considera că-i important.

— Dar pe el îl preocupau asemenea lucruri. M-ar fi mirat dacă nu venea cu vreo corespondenţă de felul ăsta,

intenționată sau nu. A recunoscut că maestrul lui nu-i spusese niciodată că așa stau lucrurile. A fost ideea lui. Dar tu deții cunoștințe în domeniu. Din câte știi, dacă ucizi pe cineva cu o origine ca a ta în perioada asta a anului are vreun sens anume, se obține putere adevărată?

— N-am auzit de așa ceva, dar sunt multe despre a căror existență n-am habar. Sunt foarte tânăr în comparație cu majoritatea inițiaților. De fapt, unde încerci să ajungi cu asta? Zici că nu crezi să fie vreun nebun, însă nici povestea cu Noaptea Valpurgiei nu ți se pare că ar sta în picioare.

— Nu știu, gândeam și eu cu voce tare. Ambele variante îmi par cam șubrede, atâta tot. Uite, de pildă, Legiunea Străină Franceză le dă permisie tuturor soldaților pe 30 aprilie ca să se îmbete, plus două zile după aceea ca să se trezească din beție. E aniversarea bătăliei de la Camarón, una dintre marile lor victorii. Dar mă îndoiesc să aibă în vreun fel de-a face cu povestea noastră. Și de ce sfinxul? De ce ar exista un Atu care te duce într-un loc unde ești obligat să participi la un joc de ghicitori stupide care te poate ucide?

— Am senzația că se intenționa mai degrabă varianta a doua.

— Așa cred și eu. Dar e cu siguranță bizar. Știi ce? Pun pariu că așa sunt toate – capcane de vreun fel sau altul.

— S-ar putea.

Am băgat mâna în buzunar ca să scot cărțile.

— Lasă-le, a spus Bill. Să nu ne-o căutăm cu lumânarea. Poate ar trebui să renunți la ele, măcar pentru un timp. Le-aș putea păstra în seiful meu, la birou.

Am râs.

— Seifurile nu-s atât de sigure. Nu, mersi, vreau să le țin asupra mea. S-ar putea să existe o cale de a le verifica fără niciun risc.

— Tu ești expertul. Ia zi-mi, ceva din lumea către care duce cartea nu s-ar putea strecura încoace fără știrea ta?

— Nu, nu așa funcționează. E nevoie de atenția ta. De foarte multă atenție.

— Oricum, e ceva. Eu...

S-a uitat iarăşi în spate. Venea cineva. Fără să vreau, mi-am flexat degetele.

Apoi l-am auzit scoţând un oftat puternic de uşurare.

— E-n regulă, a spus. Îl cunosc. E George Hansen, fiul proprietarului fermei de lângă noi. Salut, George.

Silueta, apropiindu-se, a făcut semn din mână. Un tânăr de înălţime medie, îndesat. Cu păr nisipiu. Purta jeanşi şi un tricou cu Grateful Dead, cu un pachet de ţigări băgat în mâneca dreaptă, suflecată. Părea să aibă vreo douăzeci de ani.

— Salut, a răspuns venind lângă noi. Fainã zi, este?

— Chiar aşa, a răspuns Bill. De asta am ieşit la plimbare în loc să stăm în casă.

Privirea lui George s-a mutat asupra mea.

— Şi eu la fel, a zis apucându-şi buza de jos între dinţi. O zi cu adevărat bună.

— El e Merle Corey. A venit în vizită.

— Merle Corey, a repetat George în vreme ce întindea mâna. Bună, Merle.

I-am strâns mâna, care era uşor umedă.

— Recunoşti numele?

— Ăăă... Merle Corey, a repetat.

— L-ai cunoscut pe tatăl lui.

— Da? A, sigur!

— Sam Corey, a sfârşit Bill şi mi-a aruncat o privire peste umărul lui George.

— Sam Corey, a repetat George. Ca să vezi! Îmi pare bine să te cunosc. Rămâi mult pe-aici?

— Probabil câteva zile. Nu ştiam că-l cunoşti pe tata.

— Un om de ispravă. De unde eşti?

— Din California, dar a venit vremea schimbării.

— Încotro te-ndrepţi?

— Plec din ţară, de fapt.

— Europa?

— Mai departe.

— Sună grozav. Mi-ar plăcea și mie să călătoresc.

— Poate o să ai ocazia.

— Poate. Bun... vă las să vă bucurați de plimbare. Îmi pare bine de cunoștință, Merle.

— Încântat.

S-a retras făcând din mână și s-a îndepărtat.

M-am uitat la Bill și am băgat de seamă că tremura.

— Ce se-ntâmplă? am șoptit.

— Îl știu de mic pe băiatul ăsta. Crezi că se drogheză?

— Probabil că nu folosește droguri injectabile. N-am văzut înțepături de ace. Și nu mi s-a părut a fi dus cu mintea.

— Nu-l cunoști. Mi s-a părut foarte... diferit. Și din impuls am zis că pe tatăl tău îl cheamă Sam, fiindcă mi s-a părut că ceva nu-i în regulă. Tonul vocii e altul, i s-a schimbat postura, felul în care pășește. E de nerecunoscut. Mă așteptam să mă corecteze și pe urmă aș fi făcut o glumiță despre senilitatea prematură. Însă nu m-a corectat. În schimb, a prins informația. Merle, mă apucă groaza! L-a cunoscut foarte bine pe tatăl tău – îl știa drept Carl Corey. Tatălui tău îi plăcea să-și țină casa în ordine, dar nu se dădea în vânt după plivit, tuns iarba și greblat frunzele. George i-a făcut treburile astea ani buni, cât era la școală. Știa că nu-l cheamă Sam.

— Nu-nțeleg.

— Nici eu, și nu-mi place defel.

— Deci se poartă ciudat... și crezi că ne-a urmărit?

— Acum sunt convins. E prea de tot ca să fie o coincidență, coordonată cu sosirea ta.

M-am răsucit pe călcâie.

— Mă duc după el.

— Nu, nu te duce.

— N-o să-i fac rău. Există și alte căi.

— Mai bine să-l lăsăm cu impresia că ne-a păcălit. L-ar putea încuraja mai târziu să facă ori să spună ceva care ne-ar putea fi de folos. Pe de altă parte, indiferent ce-ai face – fie ceva

subtil, fie magic –, s-ar putea să-l alerteze. Las-o baltă, bucură-te c-ai fost prevenit și fii cu ochii-n patru.

— De acord. Ai dreptate.

— Să ne întoarcem acasă, apoi să mergem în oraș, să mâncăm de prânz. După aceea, vreau să mă opresc la birou, să iau niște documente și să dau câteva telefoane. La ora două am întâlnire cu un client. Cât rezolv problemele, poți să iei mașina și să te-nvârți prin zonă.

— Perfect.

Pe drumul de întoarcere pe lângă pârâu, m-am gândit. Erau unele lucruri pe care nu i le dezvăluisem lui Bill. Nu avusesem de ce, de pildă, să-i spun că purtam la încheietura mâinii stângi o coardă invizibilă pentru sugrumat înzestrată cu niște capacități neobișnuite. Una dintre însușirile acelea e că în general mă avertizează în privința intențiilor necurate care mă au drept țintă, cum făcuse în prezența lui Luke vreme de aproape doi ani, până ce deveniserăm prieteni. Oricare ar fi fost motivul purtării neobișnuite a lui George Hansen, Frakir nu-mi dăduse vreun semn că tânărul mi-ar fi vrut răul.

Însă, ciudat lucru... era ceva în felul în care vorbise, în care rostise cuvintele...

După prânz, m-am dus la o plimbare cu mașina, lăsându-l pe Bill să se ocupe de-ale lui. Am pornit către locul în care locuise, cu ani în urmă, tata. Trecusem de câteva ori pe-acolo, însă nu intrasem niciodată. N-aveam de ce, presupun. Am parcat pe marginea șoselei, în rampă, și m-am uitat de acolo la casă. Bill îmi zisese că acolo locuia acum un cuplu de tineri cu câțiva copii – ceva ce am băgat și eu de seamă, după jucăriile răspândite prin curte. M-am întrebat cum ar fi fost să cresc într-un asemenea loc. Probabil m-aș fi descurcat. Casa părea bine întreținută, însuflețită. Mi-am imaginat că oamenii din ea erau fericiți.

M-am întrebat pe unde se afla tata... dacă se mai număra, măcar, printre cei vii. Prin Atuul lui nu-l mai putea ajunge

nimeni, deşi asta nu demonstra neapărat ceva. Există diverse modalităţi prin care să blochezi contactul prin Atuuri. Şi, de fapt, se spunea că una dintre modalităţi s-ar fi aplicat cazului său, deşi nu-mi plăcea să mă gândesc la ea.

Circula zvonul că tata ar fi înnebunit în Curţile Haosului, în urma unui blestem aruncat asupra lui de mama mea, şi că acum hălăduia prin Umbră fără ţintă. Mama refuzase până şi să comenteze subiectul. Conform altei versiuni, ar fi pătruns într-un univers creat de el însuşi şi nu se mai întorsese, lucru pe deplin posibil şi care l-ar fi putut scoate în afara razei de acţiune a Atuurilor. O altă variantă afirma că tata pierise pur şi simplu după ce plecase de la Curţi. Mai multe rubedenii mă asiguraseră că-l văzuseră părăsindu-şi sălaşul. Aşadar, dacă informaţiile privitoare la moartea lui erau corecte, nu murise în Curţile Haosului. Mai erau unii care susţineau că-l văzuseră după aceea în locuri foarte depărtate unele de altele şi că întâlnirile acelea implicaseră, invariabil, un comportament bizar din partea lui. Un asemenea martor îmi declarase că-l întâlnise călătorind în compania unei dansatoare mute – o doamnă micuţă şi drăguţă cu care se înţelegea prin semne – şi că nici el nu rostise prea multe vorbe. Altul povestise că-l văzuse făcând scandal într-o bodegă, din care până la urmă îi dăduse afară pe ceilalţi clienţi ca să se poată bucura de muzica trupei din local fără a fi deranjat. Nu puteam fi sigur de autenticitatea vreuneia dintre relatări. Şi-mi luase totuşi mult timp până să aflu zvonurile acelea. Nu izbutisem să-l găsesc nici prin invocarea Logrusului, deşi încercasem în repetate rânduri. Însă firește că, dacă se afla suficient de departe, era posibil ca puterea mea de concentrare să fi fost insuficientă.

Cu alte cuvinte, nu ştiam pe unde naiba umbla taică-meu, Corwin de Amber, şi nimeni altcineva nu părea să aibă habar. Regretam profund asta, fiindcă singura mea întrevedere mai consistentă cu el fusese când îi ascultasem lunga istorisire, lângă Curţile Haosului, în ziua Bătăliei Căderii Modelului. Ea

îmi schimbase viața. Îmi dăduse tăria de a pleca de la Curte, hotărât să caut experiență și educație în lumea-umbră în care el sălășluise atâta amar de vreme. Simțisem nevoia să înțeleg lumea asta dacă voiam să-l înțeleg mai bine pe el. Credeam acum că reușisem întru câtva asta și mai mult de-atât. Însă el nu mai era disponibil ca să ne continuăm conversația.

Eram pe cale să încerc moduri noi de a-l găsi – acum, că Proiectul Roata-fantomă era aproape finalizat –, când începuse cea mai recentă ploaie cu rahat. După ce mai umblam prin țară, călătorie plănuită să se finalizeze cu o vizită la Bill peste o lună sau două, intenționasem să mă retrag și să mă apuc de treabă.

Însă acum... îmi căzuseră pe cap altele. Problemele trebuiau rezolvate înainte să pornesc în căutare.

Am trecut cu mașina încet pe lângă casă. Prin geamurile deschise răzbătea muzică. Mai bine să nu știu exact cum e înăuntru. Uneori e cel mai bine să păstrezi nițel mister.

În seara aceea, după cină, m-am așezat pe verandă cu Bill, încercând să mă gândesc la alte subiecte de discuție, însă n-am reușit. El a reluat tema de căpătâi pe care o tot dezbătuserăm până atunci.

— Altă chestie, a zis.

— Așa?

— Dan Martinez a deschis conversația cu tine făcând aluzie la încercările lui Luke de a găsi investitori pentru o companie IT. Mai târziu ți s-a părut că întreaga poveste putea fi doar o momeală ca să te țină cu garda jos și-apoi să arunce întrebarea aceea despre Amber și Haos.

— Corect.

— După aceea, Luke a discutat cu tine despre respectivul proiect. A insistat totuși că nu luase legătura cu niciun potențial investitor și că nu auzise în viața lui de Dan Martinez.

Am încuviințat.

— Atunci ori Luke a mințit, ori Martinez îi aflase cumva planurile.

— Luke n-a mințit, am spus. M-am gândit la toată afacerea, să știi. Cunoscându-l bine, nu cred că Luke ar fi căutat investitori fără să fie sigur că există ceva concret în care să fie investiți banii. Sunt convins că a zis adevărul. Mi se pare mai degrabă că asta a fost, probabil, singura coincidență reală din tot ce s-a întâmplat până acum. Am senzația că Martinez cunoștea multe lucruri despre Luke și că voia o ultimă informație – ce știe el despre Amber și Curți. Consider că a fost foarte viclean și că, pe baza a ceea ce știa deja, a fost în stare să plănuiască ceva care să mi se pară plauzibil, știind că lucrasem la aceeași firmă cu Luke.

— E posibil, presupun. Dar când Luke chiar a...

— Încep să cred, l-am întrerupt, că și povestea lui Luke era praf în ochi.

— Nu pricep.

— Mi se pare că a înjghebat-o în același fel ca Martinez. Și din motive similare – ca să mi se pară mie credibilă și să obțină informațiile care-i trebuiau.

— M-ai pierdut. Ce informații?

— Despre Roata-fantomă. Voia să știe ce este.

— Și a fost dezamăgit, aflând că era doar un exercițiu de design exotic, menit altor scopuri decât clădirii unei companii?

Bill mi-a surprins zâmbetul, în vreme ce aprobam cu o înclinare a capului.

— Mai e ceva? a întrebat. Stai, nu-mi spune. Ai mințit și tu. E ceva real.

— Da.

— Probabil că nici n-ar trebui să-ntreb – în afara cazului în care crezi că-i relevant și vrei să-mi divulgi. Dacă-i ceva foarte important, informațiile mi-ar putea fi stoarse, știi bine. Toleranța mea la durere e scăzută. Gândește-te la asta.

Așa că am căzut puțintel pe gânduri.

— Tot ce se poate, am zis în cele din urmă, dar într-un fel secundar, la care sigur nu te-ai referit. Nu văd totuși cum

ar putea fi – cum spui – relevant, pentru Luke sau pentru altcineva, de vreme ce nimeni nu ştie, în afară de mine, despre ce-i vorba. Nu. Nu văd cum ar intra în ecuaţie, în afara curiozităţii lui Luke în privinţa proiectului. Cred că o să-ţi urmez sugestia şi n-o să discut despre asta.

— Mie-mi convine. Mai este, apoi, chestiunea dispariţiei lui Luke...

Un telefon a sunat în casă.

— Scuză-mă, a spus Bill ridicându-se şi îndreptându-se spre bucătărie.

După câteva momente, a strigat:

— Merle, e pentru tine!

M-am ridicat şi am intrat. I-am aruncat o privire întrebătoare, la care a strâns din umeri şi a clătinat din cap. M-am gândit, iute, la locurile unde se aflau celelalte două telefoane din casă. Am arătat spre el, am arătat spre camera lui de lucru şi am mimat că ridic un receptor şi-l duc la ureche. A surâs şi a încuviinţat din cap. Am apucat receptorul şi am aşteptat până am auzit clicul, apoi am început să vorbesc sperând că cel care sunase avea să creadă că vorbeam de la o derivaţie a liniei.

— Alo.

— Merle Corey?

— Eu sunt.

— Îmi trebuie nişte informaţii pe care cred că-i posibil să le ai.

Era o voce masculină, cumva familiară, însă nu întru totul.

— Cu cine vorbesc? am întrebat.

— Îmi pare rău, nu-ţi pot zice.

— Atunci aşa o să răspund şi eu la întrebarea ta.

— Vrei măcar să-mi dai voie să întreb?

— Dă-i înainte.

— Bun. Tu şi Luke Raynard sunteţi prieteni.

S-a oprit.

— S-ar putea spune asta, am răspuns ca să umplu tăcerea.

— L-ai auzit vorbind despre locuri numite Amber şi Curţile Haosului.

Din nou o afirmaţie, nu o întrebare.

— Posibil.

— Ştii ceva, personal, despre locurile respective?

O întrebare, în sfârşit.

— Posibil, am repetat.

— Te rog. E serios. Îmi trebuie mai mult decât un „posibil".

— Scuze. „Posibil" e tot ce-o să capeţi dacă nu-mi zici cine eşti şi de ce vrei să ştii toate astea.

— Îţi pot fi de mare folos, dacă eşti onest cu mine.

Mi-am stăvilit un răspuns exact la timp şi am simţit că pulsul începe să-mi crească. Ultima frază o rostise în thari. Am păstrat tăcerea. Apoi individul a spus:

— Ei bine, n-a mers şi n-am reuşit să-mi dau seama.

— Ce n-ai reuşit să-ţi dai seama?

— Dacă el e din vreunul dintre locurile alea sau dacă tu eşti de-acolo.

— Ca să-ţi zic verde-n faţă, ce te priveşte pe tine?

— Fiindcă unul dintre voi s-ar putea să fie în mare primejdie.

— Cel care este de prin locurile alea, sau cel care nu este?

— Nu-ţi pot spune asta. Nu-mi permit încă o greşeală.

— Cum adică? Ce greşeală ai făcut deja?

— Nu-mi zici... fiindcă vrei să-ţi aperi pielea, ori ca să-ţi ajuţi un prieten?

— S-ar putea, am răspuns, dacă aş şti că aşa stau cu adevărat lucrurile. Dar mi se pare posibil ca pericolul să fii chiar tu.

— Te asigur că nu-ncerc decât să ajut persoana potrivită.

— Vorbe, vorbe şi iar vorbe. Şi dacă am fi amândoi din locurile respective?

— Fir-ar! Nu. Aşa ceva n-ar fi posibil.

— De ce?

— Nu contează. Cum să te conving?

— Hm... Stai o clipă. Să mă gândesc. Gata. Ce spui de asta? Ne întâlnim undeva. Alegi tu locul. Mă uit bine la tine

și schimbăm informații, rând pe rând, până ce toate cărțile sunt pe masă.

Au urmat câteva clipe de tăcere:

— Doar așa ești de acord? a întrebat necunoscutul.

— Da.

— Lasă-mi timp de gândire. O să revin curând.

— Încă ceva...

— Ce?

— Dacă eu sunt cel cu pricina, sunt în pericol chiar acum?

— Așa cred. Da, probabil că ești. La revedere, a zis și a închis.

Am reușit să oftez și totodată să înjur, în vreme ce puneam receptorul în furcă. Tot mai mulți care știau despre noi apăreau ca pe bandă rulantă.

Bill a intrat în bucătărie cu o expresie uluită pe chip.

— Cum naiba știe ăla, cine-o fi el, că ești aici? au fost primele lui cuvinte.

— Asta era întrebarea mea. Gândește-te la alta.

— Mă gândesc. Dacă vrea să aranjeze ceva, chiar vrei să te duci?

— Firește. Am propus asta fiindcă vreau să dau ochii cu el.

— Cum ai spus și tu, primejdia s-ar putea să fie chiar el.

— Pentru mine nu contează. Și el o să fie în pericol.

— Nu-mi place treaba asta.

— Nici mie nu-mi convine, dar e cea mai bună ofertă pe care-am avut-o.

— E decizia ta, până la urmă. E rău că nu există nicio cale de a-l localiza în prealabil.

— Mi-a trecut și mie asta prin minte.

— Ascultă, ce-ar fi să-l presezi puțin?

— Cum?

— Părea cam agitat și cred că nici lui nu i-a plăcut propunerea ta. Hai să nu fim aici când sună iarăși. Să nu-i lăsăm impresia că stăm pironiți și așteptăm apelul lui. Fă-l să aștepte

niţel. Fă-ţi rost de nişte haine şi hai să petrecem câteva ore la club. O să fie mai bine decât să dăm iama prin frigider.

— Bună idee. Ar fi trebuit să fiu în vacanţă acum. Probabil că mai bine de-atât n-o să am parte. Nu-i rău deloc.

Mi-am împrospătat din Umbră garderoba, mi-am aranjat barba, am făcut duş şi m-am îmbrăcat. Apoi ne-am dus la club şi am mâncat în tihnă pe terasă. Vremea era numai bună, cerul plin de stele, iar luna cuprindea totul cu razele ei lăptoase. Ne-am abţinut să continuăm discuţia despre problemele mele. Bill părea să-i ştie pe aproape toţi de acolo, aşa că mi s-a părut un loc primitor. De mult nu mai petrecusem o seară atât de relaxantă. Ne-am mutat apoi să bem ceva la barul clubului, care, din ce am înţeles, fusese cândva unul dintre preferatele tatei. Din încăperea învecinată se auzea zvon de muzică de dans.

— A fost o idee bună, am zis. Mersi.

— *De nada*, a spus Bill. Am petrecut momente frumoase aici cu taică-tău. N-ai aflat cumva, întâmplător…

— Vești despre el? Nu, nimic nou.

— Îmi pare rău.

— Te anunţ când apare.

— Sigur că da. Scuze.

Drumul spre casă cu maşina s-a dovedit lipsit de evenimente şi nu ne-a urmărit nimeni. Am ajuns puţin după miezul nopţii, i-am urat lui Bill noapte bună şi m-am dus direct la mine în cameră. Mi-am scos sacoul cel nou şi l-am agăţat pe umeraş, apoi mi-am scos din picioare pantofii cei noi. Am observat imediat dreptunghiul alb de pe pernă.

Am traversat odaia din doi paşi şi l-am înşfăcat. PĂCAT CĂ N-AI FOST AICI CÂND AM SUNAT, stătea scris cu majuscule pe bilețel. DAR TE-AM VĂZUT LA CLUB ÎN SEARA ASTA ŞI POT ÎNŢELEGE DE CE AI VRUT SĂ IEŞI ÎN ORAŞ. MI-A DAT O IDEE. HAI SĂ NE ÎNTÂLNIM LA BARUL DE ACOLO, MÂINE-SEARĂ, LA ZECE. M-AŞ SIMŢI MAI BINE CU MULTĂ LUME ÎN JUR, DAR LUME CARE NU TRAGE CU URECHEA.

La naiba! Primul impuls a fost să-i zic lui Bill. Însă primul gând, urmând impulsului, a fost că n-ar fi putut face nimic în afară de a-şi pierde somnul, de care avea probabil mai multă nevoie decât mine. Aşa că am împăturit peticul de hârtie şi l-am băgat în buzunarul cămăşii, după care am pus-o pe umeraş.

Am dormit adânc, fără vreun coşmar care să-mi anime somnul, ştiind că Frakir m-ar fi trezit dacă apărea vreun pericol. Am dormit pe săturate şi a fost plăcut. Când m-am trezit, era o dimineaţa însorită şi păsările ciripeau.

Am coborât în bucătărie, nu însă înainte de a-mi da cu apă pe faţă, de a-mi aranja părul şi de a „pescui" din Umbră nişte pantaloni de casă şi un tricou. Pe masa din bucătărie am găsit un bilet. Mă cam săturasem de bileţele, însă acesta era de la Bill, care spunea că fusese nevoit să plece la birou şi mă îndemna să-mi pregătesc un mic dejun cu tot ce-mi făcea cu ochiul. Urma să revină curând.

M-am uitat prin frigider şi am scos nişte brioşe, o felie de pepene galben şi suc de portocale. Pregătisem cafea proaspătă imediat după ce mă sculasem şi mi-am luat o ceaşcă pe verandă.

Stând acolo, m-am gândit că poate ar fi trebuit să las şi eu un bilet şi să-mi văd de drum. Misteriosul meu corespondent – care putea foarte bine să fie L – sunase aici şi intrase prin efracţie. Părea irelevant de unde ştiuse că sunt aici. Era casa unui prieten şi, cu toate că nu mă deranjează să-mi împărtăşesc unele probleme cu prietenii, ideea de a-i pune în pericol nu-mi place. Însă se făcuse zi, iar întâlnirea fusese stabilită pentru diseară. Nu mai era aşa mult până ce avea să se aleagă ceva din toată afacerea. Era aproape prostesc să plec într-un asemenea moment. De fapt, poate că ar fi fost mai bine să stau până atunci. Puteam ţine situaţia sub observaţie şi să-l protejez pe Bill dacă se întâmpla ceva astăzi.

Brusc mi-a venit în minte o imagine cu cineva obligându-l pe Bill, sub ameninţarea armei, să scrie biletul acela, apoi

răpindu-l și ținându-l ostatic pentru a mă sili să răspund la întrebări.

Am dat buzna înapoi în bucătărie și am sunat la cabinetul lui. Horace Crayper, secretarul, a răspuns după al doilea apel.

— Bună, sunt Merle Corey. Domnul Roth e acolo?

— Da, însă acum e cu un client. Să-i transmit să vă sune?

— Nu, nu-i atât de important. Oricum ne vedem mai târziu. Nu-l deranja. Mulțumesc.

Mi-am mai turnat o ceașcă de cafea și m-am întors pe verandă. Genul ăsta de probleme face rău la nervi. Am decis că, dacă nu se rezolva totul cumva în seara asta, era vremea să plec.

O siluetă s-a ivit de după colțul casei.

— Bună, Merle.

Era George Hansen. Frakir a pulsat abia simțit, ca și cum ar fi vrut să mă avertizeze, dar s-ar fi răzgândit. Ambiguu. Neobișnuit.

— Salut, George. Cum merge?

— Destul de bine. Domnul Roth e acasă?

— Mă tem că nu. A trebuit să plece în oraș. Cred că se întoarce fie la prânz, fie mai târziu.

— Ah... mă rugase acum câteva zile să trec pe la el când am timp. Avea niște treburi de care trebuia să mă ocup.

S-a apropiat și a pus un picior pe treaptă. Am clătinat din cap.

— N-am cum să te ajut. Nu mi-a zis nimic. Va trebui să vorbești direct cu el.

A încuviințat cu o mișcare din cap, a desfăcut mâneca tricoului, din care a scos pachetul de țigări, l-a scuturat ca să iasă una, după care a aprins-o. A suflecat iarăși mâneca, apoi a pus pachetul la loc. Acum purta un tricou cu Pink Floyd.

— Cum te simți aici? a întrebat.

— E foarte plăcut. Vrei o ceașcă de cafea?

— Dacă nu-i cu supărare...

M-am ridicat de pe scaun și am intrat.

— Cu-n pic de frișcă și zahăr! a strigat după mine.

I-am pregătit o ceașcă și, când m-am întors cu ea, l-am văzut așezat pe celălalt scaun de pe verandă.

— Mulțumesc, a spus și, după ce a sorbit din cafea, a continuat: Știu că pe tatăl tău îl cheamă Carl, chiar dacă domnul Roth a zis Sam. Cred că s-a încurcat.

— Sau i s-a încurcat limba, am replicat făcându-l să zâmbească.

Ce era oare în neregulă cu felul în care vorbea? Vocea îi semăna cu a bărbatului pe care-l auzisem în receptor astă-noapte, deși glasul îi fusese foarte controlat și rostirea îndeajuns de lentă încât să contracareze eventuale indicii verbale. Nu comparația asta mă deranja.

— Era ofițer în rezervă, așa-i? Și un fel de consultant guvernamental?

— Da.

— Pe unde mai e acum?

— Călătorește mult... pe alte continente.

— O să-l vezi când pornești și tu în voiaj?

— Așa sper.

— Ar fi ca lumea, a spus trăgând din țigară și sorbind încă o gură de cafea. Ce bună e! Dar nu-mi amintesc să te fi văzut pe-aici, a zis pe neașteptate. N-ai stat cu taică-tău, nu-i așa?

— Nu. M-au crescut mama și alte rude.

— Destul de departe de-aici, nu?

— Da, în străinătate.

— Cum o cheamă pe ea?

Aproape că i-am spus. Nu știu de ce, însă am schimbat numele în „Dorothy" înainte să-mi iasă pe gură.

I-am aruncat o privire și l-am văzut cum strânge din buze. Se uitase la mine cu multă atenție.

— De ce-ntrebi?

— N-am vreun motiv anume. Am o tendință genetică să-mi bag nasul peste tot. Mama era bârfitoarea orașului.

A râs și a luat o înghițitură mare de cafea.

— Cât stai? a întrebat apoi.

— Greu de zis. Probabil că nu foarte mult.

— Păi, sper să te distrezi, a spus terminându-şi cafeaua şi punând ceaşca pe balustradă. S-a ridicat, şi-a întins articulaţiile şi-a adăugat: Mi-a făcut plăcere să stăm de vorbă.

Pe la jumătatea şirului de trepte, s-a oprit şi s-a întors spre mine.

— Am senzaţia c-o să ajungi departe. Baftă!

— Poate şi tu. Te pricepi la vorbit.

— Mersi pentru cafea. Ne mai vedem.

— Da.

A luat-o după colţ şi-a dispărut. Nu ştiam, pur şi simplu, ce să cred despre el şi, după câteva încercări, am renunţat să mă mai străduiesc să-mi dau seama. Când inspiraţia tace, raţiunea oboseşte iute.

Tocmai îmi făceam un sandviş când Bill s-a întors acasă, aşa că i-am făcut un sandviş şi lui, în vreme ce se schimba de haine.

— Ar fi trebuit ca luna asta s-o iau uşor, a zis în vreme ce mâncam, dar era un client vechi, cu afaceri urgente, aşa că nu-l puteam refuza. Ce-ar fi ca în după-amiaza asta să urmăm pârâul în cealaltă direcţie?

— Sigur că da.

În timp ce traversam câmpul, i-am povestit despre vizita lui George.

— Nu, a zis Bill, nu i-am spus că aş avea ceva de lucru pentru el.

— Cu alte cuvinte…

— Cred că a trecut să te vadă pe tine. De la ei de-acasă e uşor să mă vezi plecând.

— Aş vrea să ştiu ce voia.

— Dacă-i suficient de important, probabil că o să te-ntrebe până la urmă.

— Dar timpul se scurge. Am decis să plec mâine-dimineaţă, poate chiar diseară.

Odată ajunşi la pârâu, i-am pomenit despre bileţelul găsit pe pernă şi despre întâlnirea din seara asta. I-am zis şi ce părere aveam despre riscurile de a-l expune la vreun glonţ rătăcit ori chiar tras cu intenţie.

— S-ar putea să nu fie atât de grav..., a început, însă l-am întrerupt:

— M-am hotărât, Bill. Nu-mi place să-mi scurtez vizita, fiindcă nu ne-am mai văzut de mult, dar nu mă aşteptam la atâtea încurcături. Şi dacă plec... ştii c-o să dispară şi problemele.

— Se poate, însă...

Am continuat aşa un timp, urmând cursul apei. În cele din urmă, am considerat subiectul încheiat şi ne-am întors la o nouă evaluare fără rezultat a nedumeririlor mele. Mă mai uitam când şi când peste umăr, dar în spatele nostru nu se vedea nimeni. La intervale neregulate, auzeam totuşi zgomote prin tufele de pe celălalt mal, dar putea foarte bine să fie vreun animal deranjat de vocile noastre.

Umblam aşa de mai bine de o oră când am avut presimţirea că cineva foloseşte Atuul care mă înfăţişa. Am încremenit.

Bill s-a oprit şi s-a întors către mine.

— Ce...

Am ridicat mâna.

— Apel de la mare distanţă, am zis.

O clipă mai târziu am simţit primele semne ale contactului. Am auzit iarăşi sunetele din tufele de pe malul opus.

— Merlin.

Era vocea lui Random. L-am şi văzut, o secundă mai târziu, aşezat la un pupitru în biblioteca din Amber.

— Da? am răspuns.

Imaginea s-a coagulat, a devenit pe deplin reală, de parcă m-aş fi uitat printr-o arcadă într-o încăpere vecină. În acelaşi timp, continuam să văd totul din jur, deşi parcă deveneau tot mai periferice. L-am văzut, de pildă, pe George Hansen

iţindu-se printre tufele de peste pârâu şi uitându-se ţintă la mine.

— Vreau să te-ntorci în Amber în clipa asta, mi-a spus Random.

George a început să înainteze şi a intrat în apă plescăind.

Random a ridicat mâna şi a întins-o spre mine.

— Haide.

Probabil că silueta începuse să-mi sclipească deja. L-am auzit pe George strigând:

— Opreşte-te! Stai! Trebuie să vin şi eu cu...

Am întins o mână şi l-am apucat de umăr pe Bill.

— Nu te pot lăsa cu ţicnitul ăsta. Hai cu mine.

Am prins, cu cealaltă mână, braţul lui Random.

— În regulă, am spus înaintând.

— Opreşte-te! a ţipat George.

— Mă opresc pe naiba! am zis lăsându-l agitându-şi mâinile în încercarea de a se agăţa de noi.

Capitolul 7

Random a părut surprins când ne-a văzut pe amândoi apărând în bibliotecă. S-a ridicat în picioare – era mai scund decât amândoi – şi şi-a îndreptat atenţia asupra lui Bill.

— Cine-i el? m-a întrebat.

— Avocatul tău, Bill Roth. Ai mai avut de-a face cu el, dar prin intermediari. M-am gândit că ţi-ar plăcea să…

Bill a dat să se lase într-un genunchi, cu un „Maiestatea Voastră" pe buze, însă Random l-a apucat de umeri, oprindu-l.

— Lasă prostiile astea! a spus. Nu suntem la Curte. I-a strâns mâna, zicând: Poţi să-mi spui Random. Mi-am tot zis să-ţi mulţumesc personal pentru felul în care ai lucrat la tratat, însă n-am apucat s-o fac. Mă bucur să te cunosc.

Nu-l mai văzusem pe Bill rămas fără cuvinte. Se uita lung la Random, la încăpere, la un turn ce se vedea pe fereastră, în depărtare.

În cele din urmă, a îngăimat:

— E real.

— Parcă am văzut pe cineva dând buzna spre tine, aşa-i? m-a întrebat Random trecându-şi mâna prin părul şaten, răvăşit. Presupun că ultimele cuvinte pe care le-ai rostit acolo nu mi se adresau mie.

— Aveam o mică problemă, am răspuns. De-asta l-am şi adus de fapt pe Bill. Vezi tu, cineva a tot încercat să mă omoare şi…

Random a ridicat mâna, întrerupându-mă.

— Scuteşte-mă deocamdată de detalii. Lasă-le pe mai târziu. În clipa asta avem de-a face cu o ticăloşie mai mare decât

de obicei și s-ar putea ca problemele tale să fie parte din ea. Dar trebuie să-mi trag puțin sufletul.

Abia atunci am băgat de seamă ridurile adânci de pe chipul lui tineresc și mi-am dat seama că trece prin momente dificile.

— Care-i necazul? am întrebat.

— Caine e mort. A fost ucis în dimineața asta.

— Cum s-a-ntâmplat?

— Era plecat în Umbra Deiga – un port îndepărtat, cu care avem relații comerciale. Îl însoțea Gerard și voiau să renegocieze un vechi tratat comercial. A fost lovit în inimă și a murit pe loc.

— L-au prins pe arcaș?

— Pe naiba arcaș! A fost cineva cu o pușcă, de pe un acoperiș. A scăpat.

— Credeam că praful de pușcă nu funcționează aici.

A ridicat palmele în sus.

— Deiga ar putea fi îndeajuns de departe în Umbră ca să funcționeze. Nu-și amintește nimeni să fi făcut vreo testare acolo. Și, în orice caz, tatăl tău a născocit cândva o combinație care se aprinde aici.

— Exact. Aproape că uitasem.

— În fine, înmormântarea e mâine…

— Bill! Merlin!

Mătușa Flora – care refuzase propunerile lui Rossetti, una dintre ele fiind aceea de a-i servi ca model – intrase în încăpere. Înaltă, zveltă și strălucitoare, a pășit iute spre noi și l-a sărutat pe Bill pe obraz. A fost prima dată când l-am văzut pe avocat roșind. Mătușa a făcut la fel și cu mine, însă eu m-am arătat mai puțin mișcat, amintindu-mi că fusese, cândva, temnicera tatei.

— Când ați ajuns? a întrebat cu o voce la fel de încântătoare.

— Chiar acum.

Ne-a cuprins îndată cu brațele pe amândoi și a încercat să ne scoată din odaie.

— Avem multe de discutat.

— Flora! a strigat Random.

— Da, frate?

— Îi poți face domnului Roth un tur complet, dar acum am nevoie ca Merlin să rămână aici.

S-a îmbufnat pentru o clipă, apoi mi-a eliberat brațul.

— Acum înțelegi ce-i aia monarhie absolutistă, i-a explicat lui Bill. Vezi și tu în ce fel corupe puterea.

— Eram corupt și înainte să am puterea, a replicat Random, și-i mai bine să fii bogat. Îți dau permisiunea de a pleca, surioară.

A pufnit și a plecat, conducându-l pe Bill de braț.

— Întotdeauna e mai liniște aici când își găsește câte-un iubit prin Umbră, a observat Random. Anul ăsta, din păcate, a stat mai mult pe-acasă.

Am scos un țâțâit de prefăcută indignare. El mi-a făcut semn să iau loc pe un scaun, apoi s-a apropiat de un dulăpior.

— Bei un pahar de vin?

— Sigur că da.

A turnat în două pahare, mi-a adus unul și s-a așezat în stânga mea. Între noi era o măsuță.

— În după-amiaza asta, cineva a-ncercat să-l omoare și pe Bleys, a zis, în altă umbră. L-a nimerit, însă nu-i grav. Atentatorul a scăpat. Bleys era într-o misiune diplomatică, atâta tot, într-un regat aliat.

— Crezi că-i aceeași persoană?

— În mod cert. Până acum n-am mai avut lunetiști pe-aici. Și deodată să apară doi? În mod sigur e același ins. Sau aceeași conspirație.

— Ai vreun indiciu?

A clătinat din cap și a gustat vinul.

— Am vrut să vorbesc doar cu tine, înaintea celorlalți. Aș vrea să știi două lucruri.

Am sorbit din vin, așteptând.

— Primul e că toate astea mă bagă rău în sperieți. Odată cu atentatul la viața lui Bleys, nu mai pare a fi ceva îndreptat

asupra lui Caine personal. S-ar părea că cineva ne-a pus gând rău – sau cel puțin unora dintre noi. Acum tu spui că cineva îți vrea și ție pielea.

— Nu știu dacă există vreo legătură...

— Nici eu nu știu, dar nu-mi place să văd manifestându-se un asemenea tipar. Principala mea temere este că în spatele conspirației ar putea fi unul ori mai mulți dintre ai noștri.

— De ce?

Și-a ațintit privirea în pocal.

— Vreme de secole, vendeta personală a reprezentat calea prin care ne-am rezolvat neînțelegerile, nu neapărat cu consecințe fatale – deși a existat mereu o posibilitate –, însă într-o manieră ce implica intrigi cu scopul de a stânjeni, dezavantaja, schilodi sau exila pe vreunul dintre noi și de a ne întări propriul statut. Toate astea au atins apogeul în succesiunea la tron. Mă gândeam că totul s-a rezolvat când m-am ales eu cu poziția asta, pe care, cu siguranță, nu mi-o doream. N-am pus gând rău nimănui și am încercat să fiu drept. Știu cât de sensibili sunt toți. Dar nu cred să fie vorba despre mine și succesiune. N-am mai simțit că ceilalți mi-ar purta pică. Mi s-a părut că, odată ce au decis că eram răul cel mai mic posibil, au colaborat cu adevărat ca să facă lucrurile să meargă. Nu, n-aș crede că vreunul dintre ceilalți îmi vrea coroana. După ce s-a rezolvat problema urmașului la tron, a fost armonie și ne-am purtat binevoitor unul cu altul. Mă întreb însă dacă nu cumva se reia vechea schemă – dacă unii dintre noi n-au reluat jocul de altădată, ca să-și rezolve nemulțumiri personale. Chiar n-aș vrea să avem iar parte de bănuieli, precauții, aluzii, neîncredere, trădări. Am da dovadă de slăbiciune. Întotdeauna se va găsi vreo amenințare posibilă în fața căreia ar trebui să fim puternici. Am stat de vorbă cu fiecare în parte și firește că toți neagă c-ar ști ceva despre comploturi și vendete, dar i-am văzut cum își pierd încrederea unii în alții. A devenit un automatism mental. Și nu i-a venit greu niciunuia să aducă vorba despre ceva pe care

ceilalți l-ar fi avut de împărțit cu Caine, deși ne-a salvat pe toți doborându-l pe Brand. La fel și cu Bleys – toți au găsit motive pentru toți ceilalți.

— Îl vrei deci pe ucigaș cât mai repede, din cauza felului în care a afectat morala de grup.

— Exact. N-am nevoie de bârfe și de ranchiună. Rănile-s încă proaspete, așa că ne putem trezi cât de curând cu intrigi și cu răzbunări reale, dacă nu le și avem deja, iar o neînțelegere măruntă ar putea duce iarăși la violență.

— Crezi că-i unul dintre ceilalți?

— Rahat! Și eu sunt exact ca ei. Devin suspicios din reflex. Se prea poate, dar nu există nicio dovadă.

— Cine altcineva ar putea fi?

Și-a desfăcut picioarele, apoi le-a încrucișat iar. A mai luat o înghițitură de vin.

— La naiba! Avem dușmani câtă frunză și iarbă. Totuși, cei mai mulți dintre ei n-ar avea îndrăzneala să ne atace. Știu la ce represalii se pot aștepta odată ce aflăm cine-i făptașul.

Și-a dus mâinile la ceafă și s-a uitat lung către rafturile cu cărți.

— Nu știu cum să-ți zic, a început după un timp, dar trebuie.

Am așteptat. El a rostit apoi dintr-o suflare:

— Se vorbește c-ar fi Corwin, dar nu cred una ca asta.

— Nu, am zis încet.

— Ți-am spus că nu cred. Tatăl tău înseamnă mult pentru mine.

— De ce ar crede cineva asta?

— Umblă zvonul că ar fi înnebunit. Ai auzit și tu. Dacă a revenit cumva la o stare de spirit din trecut, din perioada în care relațiile cu Caine și Bleys nu erau tocmai cordiale… de fapt, nu erau cordiale cu niciunul dintre noi? Asta susțin ei.

— Nu-mi vine să cred.

— Voiam să te avertizez în legătură cu ceea ce se vorbește.

— E de preferat să nu cârtească nimeni în fața mea.

A oftat.

— Nu-ncepe şi tu acum, te rog. Sunt neliniştiţi. Nu ţi-o căuta cu lumânarea.

Am sorbit din vin.

— Da, ai dreptate, am zis.

— Acum trebuie să-ţi ascult povestea. Dă-i drumul, complică-mi şi mai mult viaţa.

— Bine. Măcar sunt novice în a-ţi complica viaţa.

Aşa că am istorisit totul de la început. A durat mult şi, până să isprăvesc, se întunecase. M-a întrerupt doar pentru clarificări sporadice şi nu s-a dedat la speculaţii, cum făcuse Bill.

După ce am terminat, s-a sculat în picioare şi a aprins câteva lămpi cu ulei. Aproape că-l puteam auzi cum gândeşte.

Apoi, într-un târziu, a spus:

— Nu ştiu ce să-ţi zic în privinţa lui Luke. Nu-mi sună nicicum cunoscut. Doamna cu chestia care înţeapă mă tulbură totuşi puţin. Parcă am auzit ceva despre asemenea persoane, dar nu-mi amintesc în ce context. O să-mi aduc aminte. Însă aş vrea să aflu mai multe despre proiectul tău, Roata-fantomă. Ceva mă nelinişteşte.

— Sigur că da, însă mai întâi trebuie să-ţi spun altceva.

— Ce anume?

— Am dezvăluit destul de multe, atât ţie, cât şi lui Bill. Mă simt de parcă ce i-am zis lui a fost un fel de repetiţie. Însă un lucru nu i l-am adus la cunoştinţă, fiindcă atunci nu mi s-a părut important. L-aş fi uitat probabil cu totul, în lumina celor întâmplate, până ce a apărut în discuţie chestia cu lunetistul – apoi mi-ai reamintit că Corwin a găsit un înlocuitor pentru praful de puşcă, o substanţă care ar funcţiona aici.

— Toată lumea şi-a adus aminte, crede-mă.

— Am uitat de cele două cartuşe pe care le am în buzunar şi pe care le-am luat din ruinele depozitului unde-şi avea Melman studioul.

— Şi...

— Nu au praf de pușcă în ele, ci ceva roz, care nici măcar nu ia foc. Pe umbra Pământ, cel puțin.

Am scos unul.

— Pare un cartuș de carabină, a spus.

— Așa cred.

Random s-a ridicat și a tras de un cordon împletit ce atârna lângă una dintre etajerele cu cărți.

Nici nu se întorsese la locul lui, că s-a auzit o bătaie în ușă.

— Intră! a strigat.

Și-a făcut apariția un servitor în livrea, un tânăr blond.

— Ai fost rapid, i-a zis Random.

Omul părea nedumerit.

— Maiestatea Voastră, nu pricep...

— Ce-i de priceput? Am sunat, tu ai venit.

— Sire, nu eram de serviciu în anticameră. Am fost trimis să vă spun că cina e gata.

— Aaa... zi-le că vin în scurt timp. După ce discut cu cel pe care l-am chemat.

— Da, sire.

Omul a ieșit cu spatele, după o scurtă plecăciune.

— Mă gândisem eu că-i prea bine ca să fie adevărat, a murmurat Random.

Un alt bărbat a apărut la scurtă vreme după aceea, mai vârstnic și mai puțin elegant înveșmântat.

— Rolf, vrei să dai o fugă la armurărie și să vorbești cu cine-i de serviciu acolo? a întrebat Random. Cere-i să se uite peste armele aduse de Corwin pe Kolvir, în ziua morții lui Eric. Poate găsește una de calibrul .30, în stare bună. Spune-i s-o curețe și s-o trimită la mine. Acum o să mergem la cină. Poți să lași arma acolo, în colț.

— De calibrul .30, sire?

— Exact.

Odată ce Rolf a plecat, Random s-a ridicat în picioare și și-a întins membrele. A băgat în buzunar cartușul de la mine și a făcut semn către ușă.

— Hai la masă.

— Bună idee.

În sala de ospețe eram opt persoane. Random, Gerard, Flora, Bill, Martin – care fusese și el chemat ceva mai devreme, în aceeași zi –, Julian – abia sosit din Arden –, Fiona – abia venită dintr-un loc îndepărtat – și eu însumi. Benedict era așteptat dimineața, iar Llewella în seara asta, dar mai târziu.

M-am așezat în stânga lui Random, iar Martin în dreapta lui. Nu-l mai văzusem de mult pe Martin și eram curios ce mai făcuse. Însă atmosfera nu era propice conversației. De îndată ce vorbea cineva, toți ceilalți vădeau o atenție încordată – mult mai mare decât ar fi dictat simpla politețe. Mi se părea iritant și cred că la fel și lui Random, fiindcă a trimis după Pantaloni-În-Vine, bufonul Curții, ca să umple tăcerea grea.

La început, măscăriciul s-a descurcat mai greu. Prima dată a făcut niște jonglerii cu mâncare, pe care o tot înghițea pe măsură ce se mișca în jurul mesei, apoi s-a șters la gură cu un șervet împrumutat și s-a apucat să ne facă cu ou și cu oțet pe fiecare, pe rând. După aceea a început un monolog umoristic care mi s-a părut foarte amuzant.

Bill, aflat în stânga mea, a murmurat:

— Știu destul thari ca să pricep mare parte din ceea ce spune, iar aia-i o glumă de-ale lui George Carlin. Cum de...

— Păi, când poantele lui Pantaloni încep să sune răsuflat, Random îl trimite prin cluburi din Umbră, am explicat, ca să facă rost de materiale noi. Se duce mai mereu prin Vegas, din câte știu. Uneori merge și Random cu el, să joace cărți.

După un timp, glumele au început să stârnească și râsete, ceea ce a detensionat întru câtva atmosfera. Când Pantaloni s-a oprit să bea ceva, am putut vorbi fără să devenim centrul atenției, fiindcă începuserăm să discutăm în grupuri separate. Imediat ce s-a întâmplat asta, un braț gros a trecut prin spatele lui Bill și mi-a căzut pe umăr. Gerard se lăsase pe speteaza scaunului, înclinându-se spre mine pieziș.

— Merlin, a zis, mă bucur să te revăd. Când ai posibilitatea, aş vrea să schimbăm câteva vorbe doar noi doi.

— Sigur că da, însă eu şi Random avem ceva de făcut după cină.

— Când ai posibilitatea, a repetat.

Am dat din cap a încuviinţare.

Câteva momente mai târziu, am avut senzaţia că cineva încearcă să ajungă la mine prin intermediul Atuului.

— Merlin!

Era Fiona. Dar stătea la celălalt capăt al mesei...

Imaginea ei a devenit însă limpede şi i-am răspuns cu un „da". Privind apoi peste masă, am văzut că se uita ţintă în propria-i batistă. A ridicat ochii spre mine, a zâmbit şi a înclinat capul.

Păstrasem în minte imaginea ei, pe care am auzit-o rostind:

— Nu-mi place să ridic vocea, din mai multe motive. Sunt sigură că după cină vor sări toţi pe tine şi voiam să-ţi spun că ar trebui să facem o plimbare, ori să ieşim cu barca pe unul dintre lacuri, să ne ducem la Cabra cu Atuul sau să mergem să aruncăm o privire la Model, cât mai curând. Pricepi?

— Pricep. Ţinem legătura.

— Excelent.

Contactul s-a oprit atunci, iar când m-am uitat iarăşi la ea, am văzut-o împăturindu-şi batista şi examinându-şi farfuria.

Random n-a mai rămas, ci, după ce a terminat cu desertul, le-a urat noapte bună celorlalţi şi ne-a făcut semn lui Martin şi mie să-l însoţim.

Când am ieşit, Julian s-a atins uşor de mine, încercând să arate întru câtva mai puţin sinistru şi aproape reuşind.

— Ar trebui să ieşim curând la o cavalcadă în Arden, a zis.

— O idee bună, am aprobat. Ţinem legătura.

Am ieşit din sala de ospeţe. Flora m-a ajuns din urmă pe coridor. Încă îl ţinea pe Bill după ea.

— Înainte de culcare, a spus, treci pe la mine să bem un păhărel. Sau vino mâine la ceai.

— Mulțumesc. O să ne vedem. Momentul depinde de cum se prezintă lucrurile.

A dat din cap a încuviințare și mi-a aruncat unul dintre zâmbetele ce provocaseră în trecut atâtea dueluri și crize în Balcani. Apoi și-a văzut de drum, iar noi am făcut la fel.

În vreme ce urcam treptele spre bibliotecă, Random a întrebat:

— Ăștia au fost toți?

— Ce vrei să zici?

— Au stabilit toți, deja, întâlniri cu tine?

— Nu e nimic stabilit. Măcar au încercat.

Random a râs.

— Nici nu credeam c-o să piardă vremea. Vei avea parte de suspiciunile tuturor. Poate-i mai bine așa. Unele dintre ele s-ar putea să-ți fie de folos mai târziu. Probabil că-și caută aliați... iar tu pari o alegere destul de sigură.

— Chiar vreau să trec pe la toți. Îmi pare rău că trebuie să fie așa.

A făcut semn cu brațul când am ajuns în susul scării. Am apucat pe culoarul ce ducea către bibliotecă.

— Unde mergem? a întrebat Martin.

Deși semăna cu Random, Martin avea un chip mai puțin viclean și era mai înalt. Dar nu prea înalt.

— Să luăm o pușcă, a răspuns Random.

— Da? De ce?

— Vreau să testez muniția adusă de Merlin. Dacă se poate trage cu ea, viețile noastre s-au ales cu o complicație în plus.

Am intrat în bibliotecă. Lămpile cu ulei încă ardeau.

Arma stătea cu țeava în sus într-un colț. Random a luat-o, a scos cartușul din buzunar și l-a introdus în încărcător.

— Bun. Pe ce s-o încercăm?

A ieșit în hol și s-a uitat împrejur.

— Aha! Perfect!

A dus pușca la umăr, a țintit o armură de pe culoar și a apăsat pe trăgaci. S-au auzit o detunătură și un țiuit metalic. Armura s-a zguduit.

— La naiba! a exclamat Random. A funcţionat! De ce eu, Unicornule? Voiam o domnie paşnică.

— Pot să-ncerc şi eu, tată? a întrebat Martin. Mi-am dorit întotdeauna să am o astfel de ocazie.

— De ce nu? Mai ai cartuşe, Merlin?

— Da, am zis şi, scormonind în buzunar, am scos două şi i le-am pus în palmă lui Random. Unul dintre ele n-ar trebui să meargă, oricum. Doar s-a amestecat cu celelalte.

— Bine.

Random a încărcat arma şi i-a înmânat-o lui Martin, explicându-i cum se trage. Am auzit în depărtare cum se dădea alarma.

— O să ne trezim pe cap cu toată garda palatului, am observat.

— Foarte bine, a replicat Random în vreme ce Martin ducea puşca la umăr. Când şi când nu strică o simulare mai realistă.

Puşca a bubuit şi armura a zăngănit iar. Cu o expresie uluită, Martin i-a înapoiat arma lui Random, care s-a uitat la cartuşul ce-i rămăsese în palmă.

— Ce naiba! a zis el, apoi a încărcat arma şi a tras fără să ochească.

S-a auzit un al treilea pocnet, urmat de ţiuitul unui ricoşeu, în vreme ce gărzile ajungeau în capătul scării.

— Cred că pur şi simplu eu nu trăiesc o viaţă corectă, a remarcat Random.

După ce le-a mulţumit străjilor pentru reacţia promptă la un exerciţiu de alarmă şi le-am auzit murmurând că regele exagerase cu băutura, ne-am întors în bibliotecă, iar el m-a întrebat.

— Pe al treilea l-am găsit în buzunarul hainelor lui Luke, am răspuns şi m-am apucat să explic circumstanţele.

— Nu-mi mai permit să nu ştiu nimic despre Luke Raynard, a spus în cele din urmă. Cum interpretezi ce s-a întâmplat în ultimul timp?

— La etajul clădirii care a ars locuia Melman, care voia să mă sacrifice. La parter își avea sediul Brutus Storage Company, care se pare că ținea în depozit muniție de genul ăsta. Luke a recunoscut că-l cunoștea pe Melman. N-aveam habar nici că ar putea fi vreo legătură între Brutus și muniție, însă faptul că se aflau în același imobil e parcă prea de tot.

— Dacă o aduc în asemenea cantități încât le trebuie spații de depozitare, atunci avem necazuri. Vreau să știu cine era proprietarul clădirii și cine era proprietarul companiei, dacă-i o altă persoană.

— N-ar trebui să fie foarte greu de verificat.

— Pe cine să trimit să facă asta? a căzut Random pe gânduri, apoi a pocnit din degete, zâmbind. Flora urmează să execute o misiune pentru Coroană.

— Foarte inspirat...

Martin a zâmbit și a clătinat din cap.

— Mă tem că nu pricep ce se-ntâmplă, ne-a zis, și aș vrea să-nțeleg.

— Uite ce, mi s-a adresat Random, pune-l la curent cât mă duc să-i dau Florei însărcinarea. Poate să plece îndată după înmormântare.

— Da, am zis în vreme ce se îndrepta spre ușă și am spus iarăși povestea, totuși într-o variantă mai prescurtată.

Martin nu avea nicio idee și nu deținea nicio informație, așa cum mă așteptasem. Își petrecuse anii din urmă într-un decor mai pastoral, din câte auzisem, și-mi lăsa impresia că-i mai atașat de zonele rurale decât de orașe.

— Merlin, a zis, ar fi trebuit să-i înștiințezi pe cei din Amber mai demult de toată harababura asta. Suntem toți afectați.

„Și ce se întâmplă la Curțile Haosului?", m-am întrebat. Arma s-ar fi declanșat acolo? Însă Caine și Bleys fuseseră țintele. Nimeni nu mă chemase înapoi la Curți ca să mă informeze despre vreun incident. Și totuși... poate că trebuia să-mi implic, la un moment dat, și celelalte rubedenii.

— Până acum câteva zile, lucrurile au fost mult mai simple, i-am spus lui Martin, apoi, când au început să se miște repede, am fost prea absorbit de ele.

— Însă atâția ani... și tentativele de asasinat...

— Nu scriu acasă ori de câte ori îmi julesc un deget. Nimeni nu face asta. La vremea aceea nu vedeam nicio legătură între evenimente.

Știam însă că el avea dreptate, iar eu greșeam. Din fericire, Random s-a întors chiar atunci.

— N-am prea reușit s-o conving că reprezintă o onoare, a zis, dar o s-o facă.

Am mai sporovăit un timp despre chestiuni mai generale, mai ales despre ce făcuserăm în ultimii ani. Mi-am amintit de interesul lui Random în privința Roții-fantomă și am adus vorba despre proiect. El a schimbat imediat subiectul, lăsându-mi impresia că voia să-l păstreze pentru o discuție între patru ochi. După o vreme, Martin a început să caște și ne-a molipsit și pe noi. Random a decis să ne ureze noapte bună și a sunat un servitor care să mă conducă la camera ce îmi fusese pregătită.

L-am rugat pe Dik, care mă călăuzise până în dormitor, să-mi găsească materiale pentru desenat. În zece minute, a făcut rost de tot ce-mi trebuia.

Drumul de întoarcere ar fi fost lung și dificil, iar eu eram obosit. Așa că m-am așezat la masă și am început să schițez un Atu pentru barul de la clubul în care mă dusese Bill în seara trecută. Am lucrat vreo douăzeci de minute până să fiu mulțumit.

Acum se mai punea doar problema planurilor temporale diferite, un lucru ce varia întotdeauna. Rata de 2,5:1 se aplica doar între Amber și umbra pe care locuisem recent. Era foarte posibil să fi ratat întâlnirea cu anonimul care-mi intrase fără voie în cameră.

Am pus totul deoparte, cu excepția Atuului. M-am ridicat în picioare.

Am auzit un ciocănit în ușă. M-am simțit ispitit să nu răspund, însă curiozitatea a avut câștig de cauză. Am traversat încăperea, am tras zăvorul și am deschis ușa.

Am văzut-o pe Fiona, care-și lăsase de data asta părul să-i cadă pe umeri. Purta o rochie de seară verde, atrăgătoare și o broșă micuță ce i se asorta de minune cu părul.

— Bună, Fi, am spus. Ce te aduce la mine?

— Te-am simțit că lucrezi cu anumite forțe, a răspuns, și n-am vrut să ți se-ntâmple ceva înainte să apucăm să vorbim. Pot să intru?

— Firește, am zis dându-mă în lături. Dar mă cam grăbesc.

— Știu, dar te-aș putea ajuta.

— Cum? am întrebat închizând ușa.

S-a uitat prin odaie și a ochit Atuul pe care abia-l terminasem. A tras zăvorul și s-a apropiat de masă.

— Foarte drăguț, a observat studiindu-mi lucrătura. Într-acolo te îndrepți, așadar? Unde se află?

— E un bar dintr-un club aflat în locul de unde abia am sosit. Trebuie să mă văd acolo, la ora locală zece, cu o persoană pe care n-o cunosc. Sper să obțin informații despre cine a încercat să mă ucidă și de ce, ba chiar, posibil, să aflu câte ceva și despre alte chestiuni care m-au preocupat în ultimul timp.

— Du-te și lasă Atuul aici. În felul ăsta, o să-l pot folosi ca să spionez. Dacă ai cumva nevoie de ajutor, o să ți-l pot oferi.

Am întins mâna și am strâns-o pe a ei. M-am așezat apoi la masă și mi-am concentrat atenția.

După câteva momente, scena a căpătat perspectivă și culoare și totul a înaintat către mine, mărindu-se, umplându-mi spațiul dimprejur. Am căutat cu privirea ceasul de pe perete pe care mi-l aminteam, la dreapta barului...

9.48

Mai bine de-atât n-aș fi izbutit să aproximez. Îi vedeam acum pe clienții din local, le auzeam vocile. Am căutat cel mai bun punct de sosire. Capătul din dreapta al barului, aproape de ceas, unde nu era nimeni. Perfect...

Mi-am făcut apariția încercând să arăt ca și cum fusesem acolo de ceva vreme. Trei clienți și-au îndreptat spre mine privirile. Le-am zâmbit și i-am salutat din cap. Bill mi-l prezentase pe unul dintre ei cu o seară înainte. Pe altul îl văzusem, însă nu vorbisem cu el. Amândoi mi-au răspuns la salut, ceea ce a părut să-l convingă pe al treilea că eram real, de vreme ce și-a îndreptat din nou atenția asupra femeii care-l însoțea.

Barmanul s-a apropiat de mine în scurt timp. Mă ținea și el minte de seara trecută, fiindcă a întrebat de Bill.

Am luat o bere și m-am retras cu ea la masa cea mai izolată, unde m-am așezat cu spatele la perete, uitându-mă din când în când la ceas, supraveghind totodată cele două intrări ale localului. Am încercat să simt prezența Fionei.

S-a făcut ora zece, apoi zece și ceva. Clienții veneau și plecau. Niciunul nu părea interesat în mod deosebit de mine, deși atenția mea, pe de altă parte, fusese atrasă de o tânără neînsoțită, cu păr deschis la culoare și un profil ca desprins de pe o gravură, deși asemănările se opreau aici, fiindcă gravurile nu zâmbesc prea mult, iar ea a surâs a doua oară când mi-a aruncat o privire, după care s-a concentrat iute în altă parte. La naiba, mi-am spus, de ce trebuie să fiu vârât până-n gât într-o situație de viață și de moarte? În aproape oricare alte împrejurări, mi-aș fi terminat berea, m-aș fi dus să-mi iau alta, aș fi strecurat câteva politeți și aș fi întrebat-o dacă nu vrea să mi se alăture. Și, de fapt...

M-am uitat iarăși la ceas.

10.20

Cât timp îi mai puteam acorda vocii misterioase? Să presupun că fusese George Hansen și că renunțase la întâlnire, văzând că dispar din senin? Cât avea să mai stea aici tânăra cea drăguță?

Am mârâit ușor, nemulțumit. Ocupă-te de treaba pentru care ai venit aici. I-am cercetat subțirimea taliei, buzele pline, încordarea umerilor...

10.25

Am observat că halba se golise. M-am dus la bar s-o umplu și am rămas cu ochii pironiți pe șuvoiul care curgea din robinet.

— Te-am văzut stând acolo, am auzit deodată vocea ei. Aștepți pe cineva?

Emana o mireasmă puternică de parfum ciudat.

— Da, am zis, dar încep să cred că-i prea târziu.

— Am o problemă similară, a rostit în vreme ce mă întorceam spre ea. Zâmbea iar. Am putea aștepta împreună, a concluzionat.

— Vino la masa mea, te rog. Prefer să-mi petrec vremea cu tine.

Și-a luat paharul și m-a urmat la masă.

— Merle Corey, m-am prezentat după ce ne-am așezat.

— Meg Devlin. Nu te-am mai văzut pe aici.

— Sunt în trecere. Să înțeleg că tu ești localnică?

A încuviințat ușor din cap.

— Locuiesc într-un complex nou de apartamente, la vreo trei kilometri de aici.

Am aprobat de parcă aș fi știut exact unde se află.

— Tu de unde ești? a vrut să știe.

— Din centrul universului, am spus și m-am grăbit să adaug: San Francisco.

— Aha, am stat mult acolo. Cu ce te ocupi?

Am rezistat impulsului de a-i zice că sunt vrăjitor și i-am descris, în schimb, ultima slujbă de la Grand Design. Despre ea am aflat că fusese model, se ocupase de achiziții pentru un lanț de magazine și apoi avusese în grijă un butic. Am aruncat o privire spre ceas.

Era 10.45. Mi-a surprins privirea.

— Cred că am fost trași pe sfoară amândoi, a spus.

— Probabil, m-am arătat de acord, dar, din decență, ar trebui să mai așteptăm până la ora unsprezece.

— Așa cred.

— Ai mâncat?

— Mai devreme.

— Ți-e foame?

— Nițel. Da. Ție?

— Da, și am văzut mai devreme că niște oameni mâncau aici. Să verific.

Am aflat că puteam primi sandvișuri și am luat două, cu ceva salată drept garnitură.

— Sper că întâlnirea ta nu includea o cină târzie, am zis brusc.

— Nu s-a adus în discuție și nu-mi pasă, a replicat mușcând din sandviș.

S-a făcut și ora unsprezece. Terminasem de mâncat și de băut și nu mai voiam altceva.

— Măcar n-am pierdut seara degeaba, a spus ea mototolindu-și șervețelul și punându-l deoparte.

I-am privit genele, fiindcă îmi plăceau. Era puțin machiată, sau în nuanțe foarte deschise. Nu conta defel. Eram pe cale să întind mâna și să-mi pun palma peste a ei, dar mi-a luat-o înainte.

— Ce-aveai de gând să faci în seara asta? am întrebat-o.

— Păi... să dansez puțin, să beau ceva, poate o plimbare sub clar de lună. Prostioare din astea.

— Parcă aud muzică în sala alăturată. Am putea să dăm o tură.

— Da, am putea. De ce nu?

În vreme ce ieșeam din bar, am auzit-o, ca o șoaptă, pe Fiona:

— *Merlin, dacă pleci din imaginea Atuului, n-o să mai pot lua legătura cu tine.*

— Stai un minut, am răspuns.

— Poftim? a întrebat Meg.

— Ăăă... aș vrea să trec mai întâi pe la toaletă.

— Bună idee. O să fac și eu la fel. Ne întâlnim în hol peste câteva minute.

La baie nu mai era nimeni, dar m-am băgat într-o cabină în caz că intra cineva. Am găsit Atuul Fionei în pachetul pe care-l aveam cu mine și, peste câteva clipe, am luat legătura cu ea.

— Uite ce-i, Fi, în mod clar n-o să mai apară nimeni. Însă restul serii promite să fie plăcut și mă gândeam că, dacă tot sunt pe-aici, să mă distrez nițel. Așa că mulțam de ajutor. O să mă-ntorc mai târziu.

— Nu știu... Date fiind împrejurările, nu-mi place să te văd că pleci cu cineva străin. S-ar putea să fii încă în pericol.

— Nu cred. Am un mod de a afla și n-am fost avertizat în privința asta. În plus, sunt sigur că fusese un tip pe care l-am cunoscut pe-aici și care a renunțat când m-a văzut că o șterg cu Atuul. O să fiu în regulă.

— Nu-mi place, a insistat.

— Sunt băiat mare, pot să am grijă de mine.

— Presupun că așa-i. Cheamă-mă imediat, dacă apar probleme.

— N-o să apară. Poți să te duci la culcare.

— Cheamă-mă dacă ești gata să te întorci. Nu-ți face griji că mă trezești. Vreau să te aduc personal înapoi acasă.

— Bine, așa o să fac. Noapte bună.

— Rămâi în gardă.

— Mereu sunt așa.

— Atunci, noapte bună.

A întrerupt contactul.

Câteva minute mai târziu, eu și proaspăta mea cunoștință ne aflam pe ringul de dans, rotindu-ne, ascultându-ne și atingându-ne. Meg avea o tendință accentuată să conducă. Dar ce naiba, pot să mă las condus. Am încercat chiar să fiu atent din când în când, însă pe-acolo nu exista nimic mai amenințător decât muzica tare și hohotele bruște de râs.

Pe la unsprezece și jumătate am revenit la bar, ca să verificăm dacă apăruse cineva. Mai erau câteva cupluri, însă nu și cel cu care ar fi trebuit să se vadă Meg. Și nimeni nici măcar nu m-a salutat din capul. Am revenit, așadar, la muzică.

Puțin după miezul nopții am venit iarăși să aruncăm o privire, cu rezultate similare. În cele din urmă, ne-am așezat și am comandat un ultim pahar.

— Ei bine, a fost plăcut, a zis ea lăsându-şi palma pe masă în aşa fel încât s-o pot acoperi cu a mea.

Ceea ce am şi făcut.

— Da, am răspuns, şi aş vrea să putem face mai asta des, dar mâine plec.

— Încotro?

— Înapoi spre centrul universului.

— Păcat. Pot să te duc undeva cu maşina?

Am încuviinţat din cap.

— Unde te duci şi tu.

A zâmbit şi mi-a strâns palma într-a ei.

— Bine, a aprobat. Hai pe la mine să-ţi fac o cafea.

Ne-am terminat băuturile şi am pornit spre parcare, oprindu-ne de câteva ori să ne îmbrăţişăm. Am încercat iarăşi să fiu atent la împrejurimi, însă păream singuri în toată parcarea. Maşina ei era un Porsche roşu, mic şi curăţel, decapotabil.

— Vrei să conduci tu? a întrebat.

— Nu, tu conduci şi eu mă uit după călăreţul fără cap.

— Poftim?

— E o noapte minunată şi mi-am dorit întotdeauna un şofer care să arate exact ca tine.

Am urcat şi am pornit, cu ea la volan. Rapid, firește. Părea că-i în firea lucrurilor. Şoseaua era pustie şi m-am simţit cuprins de un sentiment de exaltare. Am ridicat o mână şi am invocat un trabuc aprins din Umbră. Am pufăit de câteva ori şi l-am aruncat când am vuit peste un pod. Am privit constelaţiile, care îmi deveniseră familiare în aceşti ultimi opt ani. Am tras aer adânc în piept şi l-am expirat încetişor. Am încercat să-mi analizez sentimentele şi mi-am dat seama că sunt fericit. Nu mă mai simţisem de mult aşa.

Câteva luminiţe au apărut dincolo de un şir de copaci aflaţi în faţă. După un minut am ajuns la o curbă şi am văzut că lumina venea dinspre un mic complex imobiliar aflat în dreapta. Meg a încetinit şi a virat când am ajuns acolo.

A oprit într-o parcare cu locuri numerotate, de unde, pe o alee mărginită de tufișuri, am mers până la intrarea în clădire. A deschis și am traversat holul spre ascensoare. Drumul până sus s-a terminat prea rapid și, odată ce am ajuns în apartamentul ei, chiar a făcut cafea.

Ceea ce nu mă deranja. Cafeaua era bună. Ne-am așezat unul lângă altul și am sorbit-o. Aveam timp berechet.

Și, dintr-una într-alta, ne-am trezit în dormitor ceva mai târziu, cu hainele azvârlite pe un scaun. Simțeam nevoia să mă felicit fiindcă întâlnirea pentru care mă întorsesem nu se concretizase. Meg avea pielea catifelată și caldă și avea toate rotunjimile necesare în toate locurile necesare. O menghină îmbrăcată în catifea, cu miere... mireasma parfumului ei...

Am rămas apoi întinși în pat, cuprinși de toropeală, într-o stare de oboseală temporară pe care nu vreau să risipesc metafore. Îi mângâiam părul, când s-a întins, a întors ușurel capul și m-a privit cu ochi mijiți.

— Spune-mi ceva, a rostit.

— Sigur.

— Care-i numele mamei tale?

Am simțit ca și cum ceva ascuțit mi-ar fi trecut de-a lungul spinării. Eram curios unde voia să ajungă.

— Dara.

— Și al tatălui tău?

— Corwin.

A zâmbit.

— Mă gândeam eu, dar trebuia să fiu sigură.

— Pot pune și eu întrebări? Sau doar unul dintre noi poate juca jocul ăsta?

— Te scutesc de oboseală. Vrei să știi de ce am întrebat asta.

— Îți merge mintea.

— Scuză-mă, a zis mișcând un picior.

— Să înțeleg că numele lor înseamnă ceva pentru tine?

— Ești Merlin, a spus cu voce sigură, Duce de Kolvir și Prinț al Haosului.

— La naiba! am reacţionat. Ai zice că toată lumea din umbra asta ştie cine sunt! Faceţi parte dintr-un club sau ceva de genul ăsta?

— Cine mai ştie? a întrebat repede, lărgind brusc ochii.

— Un tip pe nume Luke Raynard, un individ mort pe nume Dan Martinez, un localnic pe nume George Hansen, probabil, şi alt tip mort pe nume Victor Melman. De ce? Îţi spun ceva numele astea?

— Da, cel periculos este Luke Raynard. Dacă eşti persoana potrivită, te-am adus aici ca să te avertizez în privinţa lui.

— Cum adică „persoana potrivită"?

— Dacă eşti cine spui că eşti – fiul Darei.

— Avertizează-mă atunci.

— Am făcut-o deja. Să n-ai încredere în el.

M-am săltat în şezut şi mi-am tras o pernă la spate.

— Ce vrea de la mine? Colecţia de timbre? Cecurile de călătorie? Ai putea fi mai explicită?

— A încercat de mai multe ori să te ucidă, cu ani în urmă...

— Poftim? Cum?

— Prima dată a fost implicat un camion care a fost cât pe ce să te calce. Apoi, în anul următor...

— Zei din ceruri! Chiar ştii ce s-a-ntâmplat! Zi-mi şi datele la care a încercat să mă omoare.

— 30 aprilie, întotdeauna pe 30 aprilie.

— Dar de ce? Ai idee şi de ce?

— Nu.

— Rahat! Cum de ştii toate astea?

— Eram în preajmă. Urmăream totul.

— Şi de ce n-ai făcut nimic?

— N-am putut. Nu ştiam de partea cui eşti.

— M-ai pierdut complet. Cine naiba eşti şi în ce fel ai de-a face cu toate astea?

— La fel ca Luke, nu sunt ceea ce par.

Din încăperea alăturată s-a auzit ţârâitul strident al unei sonerii.

— Vai mie! a spus şi-a ţâşnit din pat.

M-am luat după ea şi am ajuns în vestibul chiar când apăsa un buton pe interfon.

— Alo?

— Scumpo, eu sunt, a venit răspunsul. Am ajuns cu o zi mai devreme. Deschide uşa, te rog. Am nişte pachete în braţe.

Hopa!

Şi-a luat degetul de pe buton şi a apăsat altul, răsucindu-se în acelaşi timp către mine.

— E soţul, a zis cu respiraţia tăiată. Trebuie să pleci acum. Te rog! Ia-o pe scări!

— Dar încă nu mi-ai spus nimic!

— Ţi-am zis destule. Te rog să nu faci scandal!

— Bine, am încuviinţat dând fuga înapoi în dormitor, trăgându-mi pantalonii şi încălţându-mă.

Mi-am îndesat ciorapii şi lenjeria în buzunarele pantalonilor, apoi am îmbrăcat cămaşa.

— Nu-s mulţumit, am spus. Ştii mai mult de-atât şi vreau să aflu.

— Asta-i tot ce vrei?

Am sărutat-o pe obraz în pripă.

— Nu chiar. O să revin.

— Să n-o faci. N-o să mai fie la fel. Ne vom întâlni din nou la momentul potrivit.

Am pornit spre uşă.

— Nu-i suficient, am zis deschizând-o.

— Va trebui să fie.

— Rămâne de văzut.

Am zbughit-o pe hol şi am împins uşa de sub semnul IEŞIRE. Am încheiat nasturii cămăşii şi i-am băgat poalele în pantaloni în vreme ce coboram treptele. M-am oprit la parter ca să-mi pun ciorapii. Apoi mi-am trecut o mână prin păr şi am deschis uşa ce dădea spre holul de la intrarea în imobil.

N-am văzut pe nimeni. Bun.

Am ieşit din clădire şi am pornit pe alee, când un automobil negru a oprit în faţa mea, am auzit zumzetul electric al geamului şi am văzut o strălufgerare roşie.

— Urcă, Merlin, s-a auzit o voce cunoscută.

— Fiona!

Am deschis portiera şi m-am strecurat înăuntru. Maşina a pornit imediat.

— Ea era? m-a întrebat.

— Cine?

— Persoana pe care te-ai dus s-o întâlneşti în club.

Nu mă gândisem până acum la asta.

— Ştii ce, am spus după o scurtă gândire, cred că se poate să fi fost ea.

A ieşit în şosea şi a pornit în direcţia din care venisem mai devreme.

— Ce fel de joc face? a întrebat Fiona.

— Tare aş vrea să ştiu şi eu.

— Povesteşte-mi. Poţi trece peste anumite aspecte.

— Bine, fie, am zis şi i-am relatat cele întâmplate.

Până să apuc să termin, mi-am dat seama că ajunseserăm în parcarea clubului.

— De ce am venit aici? am întrebat.

— De aici am luat maşina. S-ar putea să fie a unui prieten de-ai lui Bill. M-am gândit să fiu de treabă şi să i-o aduc înapoi.

— Ai folosit Atuul făcut de mine ca să ajungi la bar? am întrebat.

— Da, imediat după ce v-aţi dus la dans. M-am uitat la voi vreo oră, mai mult de pe terasă. Şi doar te-am avertizat să fii cu ochii-n patru.

— Scuze, m-a luat valul.

— Am uitat că pe-aici nu se serveşte absint. A trebuit să mă mulţumesc cu o margarita cu gheaţă.

— Îmi pare rău şi pentru asta. Apoi ai şterpelit maşina şi te-ai luat după noi când am plecat?

— Da. Am aşteptat în parcarea ei şi am păstrat o legătură minimă cu tine prin Atu. Dacă simţeam pericol, aş fi venit după tine.

— Mersi. Ăăă... cât de minimă?

— Dacă te gândeşti la ceva anume, e bine să ştii că nu sunt voyeur. Foarte bine, acum ne-am lămurit.

— Mai e mult din povestea asta.

— Să ne oprim aici deocamdată. Acum vreau să aflu un singur lucru. Ai cumva vreo poză cu Luke Raynard?

— Posibil, am spus căutând portofelul. Da, cred că da.

Mi-am scos chilotul din buzunarul de la spate al pantalonilor şi am continuat cu explorările.

— Cel puţin nu porţi boxeri, a comentat Fiona.

Am scos portmoneul şi am aprins plafoniera. Când am deschis portofelul, Fiona s-a aplecat spre mine, lăsându-şi palma pe braţul meu. Am descoperit, în cele din urmă, o poză color clară cu mine şi cu Luke la plajă, însoţiţi de Julia şi de o fată pe nume Gail cu care se întâlnea Luke.

I-am simţit palma strângându-mi braţul. A icnit scurt.

— Ce-i? am întrebat. Îl ştii?

A clătinat din cap, parcă prea grăbită.

— Nu, nu. Nu l-am văzut în viaţa mea.

— Nu te pricepi la minţit, mătuşică. Cine-i?

— Nu ştiu.

— Haide! Aproape mi-ai rupt braţul când l-ai văzut.

— Nu forţa nota.

— E viaţa mea la mijloc.

— Cred că la mijloc e mai mult decât viaţa ta.

— Şi?

— Deocamdată lasă lucrurile aşa.

— Mă tem că nu pot. Trebuie să insist.

S-a întors şi mai mult către mine. Din buricele degetelor cu manichiură impecabilă a început să se ridice fum. Frakir mi-a zvâcnit la încheietură, ceea ce însemna că era destul de iritată ca, la o adică, să nu mă lase să scap uşor.

Am schițat un gest defensiv și am decis să bat în retragere.

— Bine, să presupunem că am terminat și să mergem acasă.

Și-a îndoit degetele și fumul a dispărut. Frakir a amuțit. Fiona a scos din geantă un set de Atuuri și l-a ales pe cel care înfățișa Amberul.

— Dar mai devreme sau mai târziu va trebui neapărat să știu, am adăugat.

— Mai târziu, a răspuns ea în vreme ce imaginea Amberului se lărgea înaintea noastră.

Întotdeauna mi-a plăcut la Fiona că nu credea că trebuie să ascundă ceea ce simte.

Am ridicat mâna, am stins plafoniera și am văzut Amberul înconjurându-ne.

Capitolul 8

Cred că gândurile mele în timpul ceremoniilor funerare sunt tipice. Ca lui Bloom în *Ulise*, îmi trec prin cap cele mai lumești gânduri despre decedat și ceea ce se întâmplă în jur. În restul timpului, mintea îmi rătăcește pur și simplu.

Pe fâșia largă de țărm de la poalele sudice ale masivului Kolvir se află o capelă mică dedicată Unicornului, una dintre cele câteva din regat, înălțate în locuri unde a fost zărită creatura fabuloasă. Cea de față părea mai potrivită pentru funeraliile lui Caine, fiindcă el – asemenea lui Gerard – își exprimase dorința să fie înmormântat într-una dintre grotele marine de la poalele muntelui, cu fața către apele pe care navigase atât de mult. I se pregătise un asemenea locaș, și după serviciul religios avea să urmeze o procesiune finală. Era o dimineață cețoasă, vântoasă și răcoroasă pe mare, cu doar câteva pânze zărindu-se, intrând sau ieșind din portul aflat la vreo doi kilometri vest de noi.

Presupun că, teoretic, slujba ar fi trebuit oficiată de Random, a cărui autoritate regală îl făcea și mare preot, însă în afară de citirea unor pasaje de la începutul și sfârșitul Trecerii Prinților din Cartea Unicornului, el l-a însărcinat pe Gerard să se ocupe de restul ceremoniei ca locțiitor, de vreme ce Caine se înțelesese cu Gerard mai bine decât cu oricine altcineva din familie. Așa că vocea tunătoare a lui Gerard a umplut clădirea micuță de piatră, citind secțiuni lungi despre mare și perpetua schimbare a lumii. Se spune că Dworkin însuși a scris cartea, în vremuri în care mintea-i era mai limpede, și că pasajele acelea lungi veneau de la

Unicorn însuşi. Nu ştiu. N-am fost acolo. Se mai spune şi că am fi descendenţii lui Dworkin şi ai Unicornului-mamă, ceea ce dă naştere unor imagini mentale neobişnuite. Până la urmă, originile a orice au tendinţa să devină mitologie. Cine ştie? Nu mă număr printre martori.

— „...Şi totul se reîntoarce în mare", rostea Gerard.

M-am uitat în jur. În afara familiei, erau de faţă alţi patruzeci-cincizeci de oameni, majoritatea nobilime din oraş, câţiva negustori cu care Caine avusese relaţii bune, reprezentanţi ai unor tărâmuri din umbre vecine, unde Caine petrecuse timp atât în calitate oficială, cât şi în interes personal şi, firesc, Vinta Bayle. Bill îşi exprimase dorinţa de a participa, aşa că se afla în stânga mea. Martin era în dreapta. Fiona şi Bleys nu erau prezenţi. Bleys îşi invocase drept scuză rănile, în vreme ce Fiona dispăruse pur şi simplu. Random nu izbutise, de dimineaţă, să dea de ea. Julian a plecat înainte de finalul ceremoniei, să verifice străjile pe care le poziţionase în lungul plajei, după ce cineva atrăsese atenţia că un eventual asasin ar fi putut obţine bonusuri însemnate cu atâţia dintre noi strânşi într-un spaţiu aşa mic. De aceea, pădurarii lui Julian, înarmaţi cu săbii scurte, pumnale şi arcuri sau lănci, fuseseră răspândiţi strategic peste tot. Din când în când, se auzea urletul vreunui copoi de-ai săi, căruia îi răspundeau îndată alţii, vaiete neliniştitoare ce se alăturau valurilor, vântului şi cugetărilor despre fragilitatea fiinţei. Încotro se dusese Fiona? m-am întrebat. Se temuse de o capcană? Avea ceva de-a face cu noaptea trecută? Cât despre Benedict... el trimisese condoleanţe şi salutări, menţionând treburi urgente ce-l împiedicau să ajungă la timp. Llewella nu venise, pur şi simplu, şi nu putuse fi contactată prin Atu. Flora se afla în faţa mea, la stânga, foarte conştientă că arăta minunat şi în culori închise. Poate că o nedreptăţesc, nu ştiu. Însă îmi părea mai degrabă nerăbdătoare decât contemplativă.

Am ieşit din capelă la final, coşciugul lui Caine a fost luat pe umeri de patru mateloţi şi am format o procesiune

îndreptându-ne spre peșteră și sarcofagul său. Soldați de-ai lui Julian ne însoțeau ca escortă armată.

În vreme ce înaintam, Bill m-a înghiontit și a indicat din cap în sus, către Kolvir. M-am uitat într-acolo și am zărit o siluetă cu mantie neagră și glugă stând în picioare pe o platformă de piatră, în umbra unei muchii stâncoase. Bill s-a aplecat spre urechea mea, ca să-l pot auzi prin sunetele viorilor și ale fluierelor.

— E și asta parte din ceremonie? a întrebat.

— Nu, din câte știu.

M-am desprins din alai și am grăbit pasul. Cam într-un minut am fi trecut direct pe sub ființa aceea. L-am ajuns pe Random din urmă și i-am pus o mână pe umăr, iar când a întors capul, i l-am arătat, în față, pe omul cu mantie. S-a oprit și s-a uitat lung, mijind ochii.

Mâna dreaptă i s-a ridicat către piept, unde purta Giuvaierul Judecății, ca la majoritatea ceremoniilor oficiale. Vântul s-a întețit dintr-odată.

— Stop! a strigat Random. Opriți procesiunea! Toată lumea să rămână pe loc!

Făptura s-a mișcat ușor, întorcând capul parcă pentru a-l privi cu atenție pe Random. Pe cer, ca printr-un efect cinematografic, un nor a început să crească, din nimic, deasupra Kolvirului. De sub mâna lui Random a țâșnit o licărire roșiatică, pulsând.

Silueta a înălțat brusc capul și o mână i-a dispărut sub mantie, ieșind o clipă mai târziu pentru a azvârli ceva, iute, înspre noi. Un obiect mic, negru, a părut să plutească prin aer, apoi și-a început coborârea.

— Toată lumea culcat! a răcnit Gerard.

Random nu s-a mișcat, în vreme ce noi ne aruncam la pământ. A rămas în picioare, privind, în vreme ce din nor a izbucnit un fulger, săgetând către pisc.

Tunetul ce-a urmat a coincis aproape exact cu explozia produsă sus, deasupra capetelor noastre. Distanța fusese

prea mare. Bomba se declanşase înainte să ajungă la noi – deşi probabil că şi-ar fi atins scopul dacă am fi continuat să mergem, trecând pe sub stâncă şi permiţându-i atentatorului s-o lase direct peste noi. Când n-am mai văzut steluţe dansându-mi înaintea ochilor, am privit iarăşi ţancul de stâncă. Forma întunecată dispăruse.

— L-ai nimerit? l-am întrebat pe Random.

A strâns din umeri, coborându-şi braţul. Giuvaierul nu mai pulsa.

— Toată lumea în picioare! a strigat. Funeraliile continuă.

Aşa am şi făcut. N-au mai apărut incidente şi totul s-a desfăşurat potrivit planului.

Când sicriul a fost coborât în criptă, mintea mea, şi probabil a tuturor, făcea deja presupuneri. Era posibil ca atacatorul să fi fost una dintre rubedeniile absente? Şi dacă da, cine fusese? Ce l-ar fi putut îmboldi să acţioneze astfel? Unde era acum? Ce alibiuri avea? Se putea să fi fost implicat un grup? Să fi fost cineva din afară? Dacă da, cum căpătase acces la explozibil? Sau îl adusese de altundeva? Obţinuse, poate, formula corectă de la cineva din partea locului? Dacă fusese un străin, ce motiv ar fi avut şi de unde sosise? Tocmise vreunul dintre noi un asasin? De ce?

M-am gândit în treacăt şi la Caine, însă mai degrabă ca parte a puzzle-ului decât ca la un individ. Nu-l cunoscusem prea bine. Dar câţiva dintre ceilalţi îmi mărturisiseră că era o persoană incomodă. Era dur, cinic şi avea o anume cruzime în purtare. Îşi făcuse destui duşmani de-a lungul anilor şi părea mai curând mândru de asta. Cu mine se comportase mereu bine, însă nici n-avuseserăm vreodată ceva de împărţit. Aşa că nu aveam pentru el sentimente atât de profunde ca pentru ceilalţi. Julian era făcut din acelaşi aluat, însă era mai cizelat. Şi nimeni nu putea şti cu certitudine ce se afla dincolo de aparenţe. Caine... mi-aş fi dorit să te cunosc mai bine. Sunt sigur că plecarea ta dintre noi mă afectează în feluri pe care nici măcar nu le înţeleg.

Îndreptându-ne apoi către palat, pentru praznicul tradițional, m-am întrebat, nu pentru prima oară, în ce fel erau conectate problemele mele cu ale celorlalți. Fiindcă asta simțeam. Și nu mă deranjează micile coincidențe, dar în cele mari nu mă încred.

Iar Meg Devlin? Știa și ea ceva despre asta? Era posibil. Măritată sau nu, am decis, trebuia să mă întâlnesc cu ea. Cât de curând.

Mai târziu, în sala de ospețe, pe fondul discuțiilor și al zăngăniturilor tacâmurilor și al veselei, mi-a apărut în minte o ipoteză și am decis s-o testez imediat. Scuzându-mă în fața glacialei, dar atrăgătoarei Vinta Bayle, a treia fiică a unui nobil mărunt și, din câte se părea, ultima iubită a lui Caine, am străbătut sala către capătul opus, spre micul grup ce-l înconjura pe Random. Am așteptat câteva minute, întrebându-mă cum să intru în vorbă, până ce m-a zărit. S-a retras imediat de lângă ceilalți, scuzându-se, a venit la mine și m-a apucat de braț.

— Merlin, n-am vreme acum, dar vreau să-ți spun că nu consider încheiată conversația noastră. Vreau să ne vedem iarăși în după-amiaza ori seara asta – după ce mă eliberez de obligații. Așa că nu pleca nicăieri până nu stăm de vorbă.

Am încuviințat din cap.

— O întrebare scurtă, am zis când am văzut că intenționează să se întoarcă la ceilalți.

— Dă-i drumul.

— Pe umbra Pământ, de unde tocmai am plecat, mai sunt și alții din Amber – agenți de vreun fel?

A clătinat din cap.

— N-am trimis pe nimeni și cred că nici ceilalți n-au făcut-o. Am câteva contacte în diverse zone, dar sunt toți din partea locului, ca Bill.

A mijit ochii.

— Ai aflat ceva nou? a întrebat după aceea.

Am încuviințat iarăși din cap.

— Ceva important?

— Se poate.

— Aş vrea să am vreme să aud despre ce-i vorba, dar va trebui să aştept până mai târziu.

— Înţeleg.

— O să trimit după tine, a pus capăt discuţiei şi a revenit la tovarăşii săi.

Asta spulbera singura explicaţie la care mă putusem gândi pentru Meg Devlin. Elimina şi posibilitatea de a mă duce s-o văd de îndată ce puteam pleca de aici.

M-am consolat cu încă o porţie de mâncare. După un timp, Flora a intrat în sală, i-a cercetat din priviri pe meseni şi s-a îndreptat spre locul de lângă mine, la fereastră.

— N-ai nicio şansă să vorbeşti cu Random acum fără a fi nimeni în jurul lui, a spus ea.

— Ai dreptate. Vrei ceva de mâncare sau de băut?

— Nu acum. Dar poate mă ajuţi cumva. Eşti vrăjitor.

Nu-mi plăcea începutul, dar am întrebat:

— Care-i problema?

— M-am dus la Bleys în cameră, să văd dacă nu vrea să ni se alăture. A plecat.

— N-avea uşa încuiată? Majoritatea procedează aşa aici.

— Ba da, era încuiată pe dinăuntru. Probabil a folosit un Atu. Fiindcă n-a răspuns, am forţat uşa, fiindcă a mai avut parte de o tentativă de asasinat.

— Şi la ce ţi-ar folosi un vrăjitor?

— Poţi să-i dai de urmă?

— Atuurile nu lasă urme. Dar şi dac-aş putea, nu sunt foarte sigur că aş face-o. El ştie mai bine ce are de făcut şi fără îndoială doreşte să fie lăsat în pace.

— Dar dacă e implicat? Pe vremuri, el şi Caine au fost în tabere diferite.

— Dacă e implicat în ceva ce ne pune pe noi ceilalţi în pericol, ar trebui să te bucuri că nu se mai află aici.

— Aşadar, nu mă poţi ajuta, ori nu vrei?

— Aș zice că amândouă. Decizia de a-l căuta ar trebui să vină de la Random, nu crezi?

— Poate.

— Te sfătuiesc să ții asta pentru tine până se ivește momentul să vorbești cu el. N-are rost să speculăm inutil. Dacă vrei, îi spun eu. M-a asigurat că-și va face timp să discutăm.

— Despre ce?

Hopa!

— Nu sunt sigur. Vrea să-mi spună ori să-mi ceară ceva.

Fiona m-a măsurat atentă din priviri.

— Nici noi n-am apucat să stăm la taclale.

— Se pare că asta facem acum.

— Pot să aflu care-ți sunt problemele într-una dintre umbrele mele preferate?

— De ce nu? am zis și m-am lansat iarăși într-un rezumat al afurisitei de situații. Simțeam totuși că asta avea să fie ultima oară. Odată ce Flora afla amănunte, eram convins că le va împărtăși celorlalți.

Nu i-am oferit însă nicio informație care să intereseze pe altcineva. Am mai pălăvrăgit nițel – bârfe mărunte –, apoi a decis că era vremea pentru o gustare. A pornit în direcția platourilor cu mâncare și nu s-a mai întors.

Am mai vorbit cu câțiva dintre ceilalți – despre Caine, despre tatăl meu, dar fără să aflu nimic ce nu știam deja. Mi-au fost prezentate câteva persoane pe care nu le cunoscusem. De vreme ce nu aveam altceva mai bun de făcut, am memorat o mulțime de nume și de relații de rudenie.

Când, în cele din urmă, reuniunea a ajuns la final, nu l-am scăpat pe Random din priviri și m-am străduit să ies din sală în același timp cu el.

— Mai târziu, a spus în treacăt și a pornit mai departe însoțit de doi bărbați cu care discuta.

M-am întors în odaia mea și m-am întins pe pat. Când lucrurile sunt în fierbere, te odihnești de câte ori poți.

Am adormit după un timp și am visat...

Se făcea că mă plimbam prin grădina oficială din spatele palatului. Mai eram cu cineva, dar nu știam cine este. Totuși, nu părea să conteze. Am auzit un urlet familiar. Și, deodată, un mârâit. Mai întâi n-am văzut nimic. Apoi, cât ai clipi, au apărut trei lighioane uriașe, asemănătoare unor câini, aidoma celei pe care o răpusesem în apartamentul Juliei. Goneau spre mine, străbătând grădina. Urletul a continuat, deși nu fiarele îl scoteau, ci se mulțumeau să mârâie, cu boturile pline de bale, apropiindu-se. La fel de brusc mi-am dat seama că era doar o închipuire și că mai visasem de câteva ori aceeași succesiune de evenimente, însă fără să-mi amintesc la trezire. Cu toate că eram conștient că visez, sentimentul amenințării în fața atacului creaturilor ce se repezeau spre mine devenise intens. Cele trei erau înconjurate de un fel de lumină albicioasă, distorsionată. Uitându-mă în spatele lor, prin halourile acelea, nu zăream grădina, ci o pădure. Când au ajuns aproape și au atacat, a fost ca și cum ar fi dat peste un zid de sticlă. S-au retras și s-au năpustit iarăși spre mine, însă au fost din nou blocate. Au sărit, au mârâit și au scheunat, încercând iarăși. Era de parcă aș fi stat într-un clopot de sticlă sau în interiorul unui cerc magic. Nu mă puteau ajunge. Urletul a crescut în intensitate, s-a apropiat și le-a abătut atenția.

— Oho! a exclamat Random. Ar trebui să te taxez pentru că te-am scăpat din coșmar.

...M-am trezit, întins pe pat. Afară se întunecase. Am înțeles că Random mă chemase prin Atu și că intrase pe frecvența visului meu când mă contactase.

Am căscat și i-am răspuns în gând:

— Mulțam.

— Trezește-te și hai să stăm de vorbă.

— Da. Unde ești?

— La parter. În salonul mic din holul principal dinspre sud. Beau cafea. Vom fi doar noi.

— Ne vedem în cinci minute.

— Bine.

Imaginea lui Random s-a estompat. M-am ridicat, mi-am azvârlit picioarele peste marginea patului și m-am sculat. M-am dus la fereastră și am deschis-o larg, inhalând aerul proaspăt al toamnei. Pe umbra Pământ era primăvară, aici toamnă – cele două anotimpuri preferate ale mele. Ar fi trebuit să mă simt înviorat, întărit. Însă – o iluzie a întunericului, un ecou al visului – mi s-a părut, preț de o clipă, că aud nota finală a unui urlet. M-au cuprins fiorii și am închis geamul. Visele se dezlipesc greu de noi.

Am coborât în salonașul indicat de Random și m-am așezat pe una dintre canapele. Înainte de a deschide discuția, Random m-a lăsat să beau jumătate dintr-o ceașcă de cafea.

— Povestește-mi despre Roata-fantomă.

— E un dispozitiv de supraveghere parafizică și totodată o bibliotecă.

Random și-a lăsat jos ceașca și a înclinat capul într-o parte.

— Poți fi mai explicit?

— Ei bine, experiența mea de lucru cu computerele m-a dus la ideea că principiile de bază ale procesării datelor ar putea fi aplicate cu rezultate interesante într-un loc unde informatizarea n-ar funcționa. Cu alte cuvinte, trebuia să descopăr în umbre un mediu unde operațiunile să rămână în mare aceleași, însă construcția fizică, toate perifericele, tehnicile de programare și aporturile de energie să fie de o natură diferită.

— Ăăă... Merlin, deja m-ai pierdut.

— Am conceput și am construit un echipament de procesare a datelor într-o umbră în care un computer obișnuit n-ar funcționa, fiindcă am folosit materiale diferite, un concept total diferit și o sursă de energie diferită. Totodată, am ales un loc unde se aplică alte legi ale fizicii, pentru ca sistemul să opereze într-un alt mod. Am izbutit să scriu programe care n-ar fi funcționat pe umbra Pământ, unde am locuit în ultimii ani. Și cred că am reușit să creez un obiect unic. I-am

spus Roata-fantomă din cauza unor aspecte legate de felul în care arată.

— Şi e un dispozitiv de supraveghere şi o bibliotecă. Ce vrei să zici cu asta?

— El răsfoieşte prin Umbră de parc-ar fi paginile unui volum sau un pachet de cărţi de joc. O poţi programa dacă vrei să verifici ceva şi va ţine lucrul acela sub observaţie. Intenţionam să fie o surpriză. Ai putea, de exemplu, să determini dacă unii dintre potenţialii tăi inamici se mobilizează, să urmăreşti înaintarea furtunilor-Umbră sau...

— Ia stai, m-a întrerupt ridicând un braţ. Cum? Cum răsfoieşte prin umbre aşa cum ai spus? Ce face dispozitivul să funcţioneze?

— Practic creează echivalentul unei multitudini de Atuuri într-o clipită, apoi...

— Stop! Dă înapoi. Cum poţi scrie un program care să creeze Atuuri? Credeam că ele pot fi făcute doar de cineva iniţiat în Model sau în Logrus.

— În cazul de faţă, maşinăria în sine face parte din aceeaşi clasă de obiecte magice ca sabia tatei, Grayswandir. Am inclus în construcţie elemente ale Modelului însuşi.

— Şi voiai să ne faci o surpriză?

— Da, odată ce terminam.

— Şi când va fi asta?

— Nu sunt sigur. Pentru ca programele să devină pe deplin operaţionale, trebuie să strângă o cantitate de date absolut necesară. Am pornit acum ceva vreme şi în ultimul timp n-am avut timp s-o verific.

Random a mai turnat cafea şi a sorbit.

— Nu văd cum ne-ar scuti aşa mult timp sau eforturi, a zis într-un târziu. Să presupunem că am o curiozitate în legătură cu ceva din Umbră. Investighez personal sau apelez la cineva. Să spunem că, dimpotrivă, vreau să folosesc dispozitivul tău. Tot trebuie să consum timp ducându-mă în locul unde îl ţii.

— Nu. Poţi invoca o telecomandă.

— Să invoc o telecomandă?

— Exact.

Am scos Atuurile şi l-am extras pe ultimul din set. Înfăţişa o roată argintie pe fundal negru. I l-am întins lui Random să-l studieze.

— Cum se foloseşte? a întrebat.

— Ca oricare altul. Vrei s-o chemi la tine?

— Fă tu asta. Prefer să mă uit.

— Bine. Dar, cu toate că am trimis-o să culeagă date de prin umbre, deocamdată nu cred să fi aflat prea multe lucruri utile.

— Nu vreau s-o chestionez, ci mai degrabă să văd cum arată.

Am ridicat cartonaşul şi m-am uitat ţintă, trecând dincolo de el cu ochii minţii. Am simţit, după câteva clipe, contactul. Am chemat-o la mine.

S-a auzit un pocnet scurt şi am avut senzaţia că aerul se electrizează când roata incandescentă, cu diametrul de doi metri şi jumătate s-a materializat în faţa mea.

— Diminuează mărimea terminalului, am ordonat.

S-a micşorat până la o treime din imaginea ce căpătase formă; i-am cerut să se oprească. Arăta ca o ramă de tablou difuză, cu scântei dansând când şi când în interior şi distorsionând ceea ce se afla în spatele ei.

Random a dat să întindă o mână.

— Nu, am zis. S-ar putea să te curentezi. Încă n-am făcut toate reglajele.

— Poate transmite energie?

— Ar putea, da. Nu-i mare greutate.

— Dacă i-ai cere să transmită energie…

— Sigur că da. Trebuie să facă asta pentru a menţine în funcţiune terminalul şi pentru a utiliza scanerele prin Umbră.

— Voiam să întreb dacă ar putea descărca energie la capătul ăsta.

— Da. Dacă i-aş impune, ar putea crea o sarcină electrică şi s-o elibereze.

— Care sunt limitele?

— Poate folosi toată energia disponibilă.

— Şi de câtă dispune acum?

— Păi... în teorie, tot ce are o planetă. Dar...

— Să presupunem că i-ai cere să apară lângă cineva, să se încarce bine, apoi să descarce energia asupra persoanei respective. Ar putea electrocuta?

— Cred că da. Nu văd de ce n-ar face-o. Însă nu ăsta-i este scopul...

— Merlin, surpriza ta este cu siguranţă o surpriză, dar nu sunt sigur că-mi place.

— Prezintă siguranţă. Nimeni nu ştie unde se află. Nu se poate ajunge la ea. Atuul ăsta e singurul. Doar eu îl pot folosi. Voiam să mai fac unul, doar pentru tine, după care, când va fi gata, să-ţi arăt cum funcţionează dispozitivul.

— Trebuie să mă gândesc la asta...

— Fantomă, la distanţă de cinci mii de văluri de Umbră, câte furtuni de Umbră sunt momentan active?

Cuvintele s-au auzit rostite prin inel:

— Şaptesprezece.

— Sună ca...

— I-am dat vocea mea. Fantomă, arată-ne câteva imagini ale celei mai mari dintre ele.

Un haos de nedescris a umplut cadrul.

— Tocmai m-am gândit la ceva, a spus Random. Poate să transporte şi obiecte?

— Sigur, ca un Atu obişnuit.

— Dimensiunea iniţială a cercului e mărimea sa maximă?

— Nu. Dacă vrei, o putem face mult mai mare. Ori mai mică.

— Nu e cazul. Dacă însă o măreşti şi-i soliciţi să transmită furtuna sau cât din ea poate controla?

— Uau! Nu ştiu. Dar ar încerca. Ar fi, probabil, ca şi cum ar deschide o fereastră gigantică.

— Merlin, închide chestia asta. E primejdioasă.

— Repet, nimeni în afară de mine nu știe unde se află Roata-fantomă și singura cale de a ajunge la ea este să...

— Știu, știu. Dar cineva o poate accesa cu Atuul potrivit, sau pur și simplu dacă o găsește?

— Păi... da. Nu m-am obosit cu coduri de securitate, fiindcă am considerat-o inaccesibilă.

— Ar putea fi o armă de toată frumusețea, puștiule. Oprește-o. Acum.

— Nu pot.

— Cum așa?

— De la un terminal aflat la distanță, nu i se poate șterge memoria ori întrerupe alimentarea. Pentru a face asta, ar trebui să mă deplasez până acolo.

— Atunci îți sugerez s-o faci. Vreau s-o închizi până va avea integrate mai multe sisteme de siguranță. Chiar și așa... Ei bine, vom vedea. N-am încredere într-o asemenea forță. Mai ales că nu există apărare împotriva ei. Ar putea lovi aproape fără avertisment. Ce-a fost în capul tău când ai construit-o?

— Procesare de date. Uite ce-i, suntem singurii care...

— Există posibilitatea ca Roata-fantomă să fie găsită de cineva care să găsească o cale de a o folosi. Știu că-ți îndrăgești munca și apreciez intenția pe care ai avut-o, dar trebuie oprită.

— N-am făcut nimic ofensator la adresa ta.

Era vocea mea, însă venea dinspre inel.

Random s-a uitat la Roată, apoi la mine și iarăși la Roată.

— Ăăă... nu despre asta-i vorba, a rostit el către dispozitiv. Potențialul tău mă îngrijorează. Merlin, închide terminalul!

— Transmisie încheiată, am zis. Retragerea terminalului.

A pâlpâit o clipă și s-a stins.

— Ai anticipat comentariul acela? m-a întrebat Random.

— Nu, m-a surprins și pe mine.

— Surprizele încep să-mi placă tot mai puțin. Poate că umbra aceea o modifică în moduri subtile. Știi foarte bine părerea mea. Las-o baltă.

Am plecat privirea.

— Cum dorești, sire.

— Scutește-mă. N-o face pe martirul. Fă ce ți-am spus.

— Consider că-i nevoie doar de adoptarea câtorva măsuri de securitate. Nu există niciun motiv pentru a renunța la proiect.

— Dacă lucrurile n-ar fi fost atât de agitate în perioada asta, poate ți-aș fi făcut pe plac. Ne confruntăm însă cu destul de multe probleme: lunetiști, atentatori cu bombe și toate lucrurile despre care mi-ai vorbit. Nu-mi trebuie un motiv de îngrijorare în plus.

M-am ridicat în picioare.

— Bine. Mulțumesc pentru cafea, am zis. Te anunț când e gata.

A încuviințat din cap.

— Noapte bună, Merlin.

— Noapte bună.

Odată ajuns în holul mare de la intrare, l-am văzut pe Julian, în mantie verde, vorbind cu doi dintre oamenii săi. Pe pardoseală, între ei, zăcea cadavrul unui animal mare. M-am oprit și m-am holbat. Era una dintre lighioanele afurisite pe care le visasem, asemănătoare cu cea ucisă în apartamentul Juliei.

M-am apropiat.

— Bună, Julian. Ce-i asta? am întrebat arătând cu degetul spre stârv.

A clătinat din cap.

— Nu știu. Dulăii mei au omorât trei din ăștia în Arden. I-am adus încoace pe băieți, cu unul dintre hoituri, ca să i-l arăt lui Random. Știi cumva unde e?

Am arătat peste umăr cu degetul mare.

— În salonul mic.

A pornit într-acolo. M-am apropiat de animalul răpus și l-am împins cu vârful piciorului. Trebuia oare să mă-ntorc și să-l anunț pe Random că înfruntasem o astfel de dihanie?

„Pe naiba!", am decis imediat. Nu-mi imaginam că informația avea importanță vitală.

M-am întors la mine în cameră, m-am spălat și mi-am schimbat hainele. Am trecut apoi pe la bucătărie și mi-am umplut rucsacul cu provizii. Nu aveam chef să-mi iau rămas-bun de la nimeni, așa că am ieșit prin spatele palatului și am coborât în grădinile regale pe scara din dos.

Întuneric. Cer înstelat. Răcoare. Am simțit un fior înghețat pe măsură ce mă apropiam de locul unde apăruseră câinii în visul meu. Dar nu se auzeau nici urlete, nici mârâituri. Nimic. Am trecut prin zona aceea și mi-am continuat drumul către partea din spate a grădinii, un loc de unde mai multe cărări duceau spre peisaje mai sălbatice. M-am îndreptat spre a doua potecă la stânga. Era un traseu mai lung decât un altul pe care l-aș fi putut alege – cu care se intersecta, oricum, mai în față –, însă mai ușor de parcurs, ceea ce simțeam că-mi trebuie acum, în toiul nopții. Nu eram încă familiarizat cu terenul accidentat de pe cealaltă potecă.

Am mers pe creasta Kolvirului cam o oră până am găsit poteca descendentă pe care o căutam. M-am oprit, am luat o gură de apă și m-am odihnit câteva minute înainte să încep coborâșul.

Este foarte dificil să intri în Umbră de pe Kolvir. Trebuie să te afli la o oarecare distanță față de Amber ca s-o poți face cum trebuie. Deocamdată eram nevoit să merg, ceea ce îmi convenea, fiindcă era o noapte numai bună pentru drumeții.

Coborâsem o bucată bună de drum când creștetul capului mi-a fost scăldat de o lumină strălucitoare, iar luna, trecând peste un pisc al Kolvirului, și-a aruncat razele peste poteca mea sinuoasă. Asta m-a făcut să mai iuțesc pasul. Voiam ca până dimineață să las muntele în urmă.

Eram supărat pe Random că nu-mi dăduse ocazia să-mi justific munca. Nu fusesem cu adevărat pregătit să-i prezint rezultatele. Dacă n-ar fi fost înmormântarea lui Caine, nici nu m-aș fi întors în Amber până nu puneam totul la punct.

N-avusesem de gând să aduc vorba acum despre Roata-fantomă, numai că se intersectase în treacăt cu misterul care mă cuprinsese, iar Random voise să afle întreaga poveste. Nu-i plăcuse ceea ce văzuse, era limpede, însă avanpremiera fusese prematură. Dacă închideam dispozitivul, aşa cum mi se ordonase, pierdeam toate realizările obţinute până acum. Roata-fantomă se afla în faza de scanare a Umbrei, de autoformatare. Oricum intenţionasem s-o verific pentru a-i estima progresele şi pentru a corecta orice defecte vizibile apărute în sistem.

M-am gândit la asta în vreme ce cărarea se făcea tot mai abruptă, şerpuind pe versantul vestic al Kolvirului. Random nu-mi ordonase să renunţ la tot ce acumulase sistemul până acum. Îmi spusese doar să-l închid. Din punctul meu de vedere, decizia îmi aparţinea. Aveam astfel cale liberă să verific, să-i trec în revistă funcţiile şi să-i revizuiesc programarea, asigurându-mă că-i în ordine. Puteam după aceea să transfer totul într-o stare mai stabilă, înainte de a opri sistemul. Prin urmare, nu s-ar fi pierdut nimic, memoria ar fi rămas intactă până la momentul repunerii în funcţiune.

Poate...

Dar dacă făceam tot ce-mi stătea în puteri să fac Roata impecabilă, inclusiv să adaug câteva măsuri de protecţie – care, în opinia mea, nu erau necesare –, doar ca să-l mulţumesc pe Random? Apoi aş fi putut lua legătura cu el, explicându-i ce făcusem şi întrebându-l dacă era mulţumit aşa. În caz contrar, urma să închid complet sistemul. Poate îşi reconsidera punctul de vedere. Merita încercat...

Am purtat o conversaţie imaginară cu Random până ce luna a început să dispară în stânga mea. Coborâsem mai bine de jumătate din culme şi drumul era acum mai uşor de parcurs. Simţeam deja puterea Modelului diminuându-se.

M-am mai oprit de două ori ca să beau apă şi o dată ca să mănânc. Cu cât mă gândeam mai mult, cu atât îmi dădeam seama că Random s-ar fi înfuriat dacă făceam cum

mă gândisem şi că probabil nici n-ar fi vrut să mă mai asculte o dată, insistând pe acelaşi subiect. Însă, pe de altă parte, mă înfuriasem şi eu.

Drumul era totuşi lung, cu puţine scurtături. N-avea să-mi lipsească timpul de gândit.

Cerul începea să se lumineze când am trecut de ultima parte pieptişă şi am ajuns la un traseu larg, ce începea de la poalele Kolvirului şi se îndrepta către nord-vest. Am privit către pâlcul de copaci de peste drum, unde se înălţa un arbore cu trunchi gros, uşor de recunoscut...

Cu o străfulgerare însoţită de un sfârâit şi de un bubuit, copacul a fost despicat la nici o sută de metri în faţă. Deşi îmi acoperisem urechile când izbise trăsnetul, timp de câteva secunde am auzit sunetul lemnului spintecat şi răsunetul bubuiturii.

Apoi o voce a strigat:

— Întoarce-te!

Am presupus că eu eram subiectul recomandării.

— Putem vorbi despre asta? am întrebat.

Nu mi s-a răspuns.

M-am ascuns în şanţul de la marginea drumeagului şi m-am târât de-a lungul lui până la un loc unde mă puteam camufla mai bine. Am ciulit urechile şi am privit cu multă atenţie, sperând că autorul isprăvii avea să-şi trădeze cumva poziţia.

Nu s-a întâmplat nimic, însă în următoarea jumătate de minut am cercetat din ochi dumbrava şi o porţiune din panta pe care coborâsem. Mi-a venit o idee.

Am invocat imaginea Logrusului şi două dintre liniile sale mi-au devenit braţe. Le-am întins, însă nu prin Umbră, ci către versant, unde un bolovan mărişor se ridica prin grohotiş.

L-am apucat şi am tras. Era prea masiv ca să se lase mişcat cu uşurinţă, aşa că am început să-l hâţân. Mai întâi uşurel. Am reuşit în cele din urmă să-l clintesc şi a început să se

rostogolească. A antrenat şi alte pietroaie, în cascadă. M-am retras. Câteva stânci mari au luat-o din loc, iscând surpături în munte. Un val de piatră, gemând şi huruind, a pornit la vale.

Simţeam vibraţia în vreme ce continuam să mă retrag. Nu anticipasem un rezultat atât de spectaculos. Pietroaiele săltau, alunecau şi cădeau în dumbravă. Am privit cum se clatină copacii, am văzut şi câţiva doborâţi. Am auzit trosnetele, pârâiturile, frângerea trunchiurilor.

Am mai aşteptat o jumătate de minut după ce mi s-a părut că s-a terminat. Aerul era plin de praf şi jumătate din pădurice era la pământ. M-am ridicat în picioare. Frakir îmi atârna pe mâna stângă, în timp ce înaintam prin pădurice.

Am căutat cu atenţie, dar nu era nimeni acolo. M-am suit pe trunchiul unui arbore căzut.

— Repet, vrei să vorbim despre asta?

Niciun răspuns.

— Bine, cum doreşti, am spus şi am pornit către nord, înspre Arden.

Înaintând prin pădurea străveche, am auzit când şi când tropote de cai. Dacă eram urmărit, călăreţii nu păreau dornici să mă ajungă din urmă. Cel mai probabil, treceam prin zona de patrulare a iscoadelor lui Julian.

Nici nu conta. Am găsit curând o potecă şi am început să fac micile modificări care să mă ducă tot mai departe de ei.

O nuanţă mai deschisă, de la cafeniu la galben, şi copaci ceva mai mărunţi... Mai puţine breşe în bolta de frunze... Un ciripit ciudat, o ciupercă neobişnuită...

Încetul cu încetul, codrul se schimba. Şi schimbarea se făcea mai rapid şi mai uşor cu cât mă îndepărtam de Amber...

Traversam poieni însorite. Cerul a devenit albastru-deschis... Copacii erau înverziţi, majoritatea tineri...

Nori învolburaţi se zăreau la orizont, pământul buretos s-a făcut mai tare, mai uscat...

Am iuţit pasul, îndreptându-mă spre vale. Iarba era mai abundentă. Pâlcurile de copaci păreau insule în marea

unduitoare de ierburi îngălbenite. Vedeam acum până departe. În dreapta mea, freamătul unei perdele din mărgeluşe – ploaia.

Am auzit bubuituri de tunet, deşi soarele continua să strălucească. Am tras în piept, din plin, aerul curat şi umed, alergând mai departe.

Ierburile au rămas în urmă, pământul era crăpat, cerul se înnegrise... prin brazdele adânci ale pământului curgeau şuvoaie de apă... torente se năpusteau de sus peste terenul stâncos...

Am început să alunec. De fiecare dată când îmi regăseam echilibrul, blestemam pentru graba cu care mă deplasam.

Norii s-au desfăcut ca o cortină, permiţând soarelui ca lămâia să împartă căldură şi lumină de pe cerul rozaliu. Tunetul s-a oprit în mijlocul vuietului şi vântul a pornit să şuiere...

Am urcat coasta unui deal şi m-am uitat de sus la un orăşel ruinat. De mult abandonat, năpădit de buruieni, cu movilite ciudate înşiruite de-a lungul străzii principale.

Am trecut prin el sub un cer de culoarea ardeziei şi am traversat cu grijă un iaz îngheţat, sub privirile lipsite de viaţă ale celor încremeniţi sub crusta de gheaţă a apei...

Cerul era mânjit de funingine, zăpada bătătorită şi răsuflarea mea întretăiată, când am intrat în pădurea scheletică pe ai cărei copaci rămăseseră cocoţate păsări degerate. Parcă era o gravură.

Alunecând pe pantă, rostogolindu-mă, apropiindu-mă de o zonă cu o temperatură mai ridicată, caracteristică primăverii... Iarăşi mişcare în jur... Noroi şi petice de verdeaţă... Maşini neobişnuite pe o autostradă îndepărtată...

O groapă de gunoi puturos, zemuind, fumegând... Mi-am croit drum printre mormane de resturi, colcăind de şobolani...

Departe... Sunt într-o mişcare continuă, respir mai greu... Cerul dincolo de pâclă... Un capăt de deltă... Ţărm... Piloni

de aur de-a lungul drumului... Câmpuri cu lacuri... Ierburi maronii sub un cer verde...

Încet acum... Pajişti întinse, un râu şi un lac... Mai încet... Adiere de vânt şi iarba, ca o mare... Îmi şterg fruntea cu mâneca... Inspir aer cu lăcomie... Păşesc...

Am traversat câmpia la pas. Preferam să mă odihnesc într-un loc plăcut ca acesta, unde aveam posibilitatea să văd până departe. Vântul adia melodios prin iarbă. Lacul cel mai apropiat era de culoarea lămâii verzi. Ceva în aer mirosea dulceag.

Mi s-a părut că văd o scurtă sclipire de lumină către dreapta, însă m-am uitat şi n-am observat nimic demn de luat în seamă. Puţin mai târziu, am fost sigur că aud un sunet înfundat de copite. Dar iarăşi n-am văzut nimic. Asta-i problema cu umbrele – nu ştii întotdeauna ce-i natural; nu ştii niciodată exact la ce să te aştepţi.

Au trecut câteva minute şi, înainte să zăresc ceva, l-am adulmecat.

Fum. Şi cât ai bate din palme, s-a iscat focul. O văpaie lungă mi-a tăiat calea.

Vocea s-a făcut din nou auzită:

— Ţi-am zis să te întorci din drum!

Vântul sufla flăcările către mine. Am vrut să mă îndepărtez, dar văpaia îmi dădea deja târcoale. Durează ceva ca să-ţi aduni starea mentală potrivită pentru preschimbarea umbrei, iar eu o pierdusem deocamdată pe-a mea. Mă îndoiam că aş fi reuşit să mă concentrez suficient într-un timp atât de scurt.

Am luat-o la fugă.

Biciul de foc se unduia în jurul meu, de parcă ar fi descris un cerc imens. Nu m-am oprit să-i admir precizia, fiindcă simţeam deja văpaia, iar fumul se îndesise.

Am avut impresia că aud iarăşi, prin vuietul flăcărilor, copite de cai. Ochii însă îmi lăcrimau şi fumul gros de-l tăiai cu cuţitul mă oprea să văd prea departe. Şi, din nou, nici urmă de cel care-mi întinsese capcana.

Şi totuşi... eram sigur acum... pământul se zguduia la înaintarea rapidă a unei făpturi cu copite ce se îndrepta către mine. Flăcările s-au înălţat mai mult, apropiindu-se, gata să închidă cercul în jurul meu.

Mă întrebam ce nouă ameninţare se apropie când un cal, cu călăreţ cu tot, mi-a apărut înainte ţâşnind printr-o spărtură din zidul de foc. Necunoscutul a tras de frâie, însă animalul – un murg – nu era prea bucuros de apropierea de flăcări: a nechezat, a muşcat zăbala şi a încercat de mai multe ori să se retragă.

— Iute! Urcă în spatele meu! a răcnit călăreţul şi m-am grăbit să încalec.

Cavalerul era o femeie cu păr negru. I-am văzut chipul preţ de o clipă. A izbutit să îndrepte calul către direcţia din care venise şi a scuturat frâiele. Murgul a dat să pornească, dar s-a ridicat brusc în două picioare. Am izbutit să mă ţin în spinarea lui.

Când copitele din faţă au atins pământul, calul s-a răsucit şi-a pornit spre flăcări. Aproape că intrase în ele, însă şi-a schimbat iarăşi direcţia.

— Afurisenie! am auzit-o pe călăreaţă în vreme ce trăgea aproape disperată de frâie.

Animalul s-a învârtit în jurul axei, nechezând asurzitor. Din bot îi picura spumă însângerată. Iar cercul de foc se închisese deja, fumul era gros şi flăcările erau aproape. N-aveam cum să ajut, în afară de a îmboldi cu călcâiele în coastele calului când a pornit să alerge iarăşi în linie dreaptă.

A sărit în flăcările din stânga noastră, aproape cu un strigăt. Nu ştiam cât de întins e focul. I-am simţit văpaia pe picioare şi miros de păr ars.

Animalul a nechezat apoi din nou şi călăreaţa i-a răspuns cu un strigăt. Mi-am dat seama că nu mă mai pot ţine pe cal. Am simţit că alunec în spate când am străpuns inelul de foc înspre zona pârjolită şi plină de fum peste care văpăile trecuseră deja. Am căzut printre moviliţe fierbinţi, negre,

ridicând cenușa. M-am rostogolit disperat spre stânga, am tușit și am strâns pleoapele ca să-mi apăr ochii de norul de cenușă ce mă înconjurase.

Am auzit-o pe femeie țipând și m-am ridicat, frecându-mă la ochi. Mi-am recăpătat vederea la timp ca să-l văd pe murg ridicându-se din locul unde căzuse, se părea, peste călăreață. Calul a zbughit-o îndată și s-a pierdut printre norii de fum. Femeia nu mișca; m-am grăbit să mă apropii. Am îngenuncheat, am îndepărtat scânteile de pe hainele ei și i-am verificat respirația și pulsul. A deschis ochii.

— Spatele... cred că mi l-am rupt, a îngăimat ea tușind. Nu prea simt... Scapă... dacă poți... Lasă-mă pe mine. Oricum... o să mor.

— Nici gând, am spus. Trebuie să plecăm de-aici. Dacă țin bine minte, e un lac în apropiere.

Mi-am scos mantia și am întins-o lângă femeie. Am tras-o pe ea cât de atent am putut, am înfășurat-o ca s-o apăr de flăcări și am început s-o târăsc în direcția care speram că-i bună.

Am ajuns pe un petic pârjolit, acoperit de fum. Gâtul mi se uscase, ochii îmi lăcrimau fără oprire și pantalonii îmi luaseră foc. Am făcut un pas mare în spate și am simțit cum călcâiul mi se afundă în noroi. Am continuat să merg.

Am intrat în apă până la brâu, susținând-o pe femeie. M-am aplecat, înlăturându-i mantia de pe chip. Ochii îi erau încă deschiși, dar păreau încețoșați și ficși. Până să-i iau pulsul, a scos un șuierat și mi-a rostit numele.

— Merlin, a zis cu voce uscată. Îmi pare... rău...

— Tu m-ai ajutat, iar eu n-am putut să te ajut. Iartă-mă!

— Îmi pare rău că n-am rezistat... mai mult. Nu mă pricep... la cai. Ești... urmărit.

— De cine?

— Am alungat... câinii. Dar focul... e al... altcuiva. Nu știu... al cui.

— Habar n-am despre ce vorbești.

I-am stropit obrajii cu puţină apă, să-i răcoresc. Din cauza funinginii şi a părului pârlit ce-i acoperea în dezordine faţa, îmi era greu să-mi dau seama cum arată.

— Cineva... în urma... ta, a spus cu voce tot mai slabă. Cineva... înainte. N-am ştiut... nimic... despre... el. Iertare.

— Dar cine e? Cine eşti tu? Cum se face că mă cunoşti? De ce...

A schiţat un surâs.

...dormit cu tine. Nu pot acum. Mă duc...

Ochii i s-au închis.

— Nu! am urlat.

Faţa i s-a schimonosit şi necunoscuta a tras în piept ultima-i suflare. A expirat apoi, şoptind:

— Lasă-mă... să mă scufund aici. Adio...

Un val de fum i-a trecut peste chip. Mi-am ţinut răsuflarea şi am închis ochii în vreme ce ne-a cuprins un nor şi mai mare. Când aerul s-a limpezit iarăşi, m-am uitat cu atenţie la ea. Nu mai respira; nu-i mai simţeam pulsul şi bătăile inimii. Nu exista nicio zonă nepârjolită unde să încerc vreo manevră de resuscitare. Pierise. Ştiuse că asta urma să se întâmple.

Am înfăşurat-o cu grijă în mantie, care a căpătat astfel rol de linţoliu. I-am acoperit, la sfârşit, şi faţa şi am prins giulgiul cu broşa pe care o foloseam ca să leg la gât capetele mantiei. Am împins apoi trupul către apă mai adâncă.

„Lasă-mă să mă scufund aici." Uneori, morţii se scufundă repede, altădată plutesc...

— Rămas-bun, doamnă! am zis. Aş vrea să-ţi fi ştiut numele. Mulţumesc din nou.

Am slăbit strânsoarea şi am lăsat trupul neînsufleţit să plutească. Apa s-a învolburat. Am mai stat aşa un timp, privind locul în care dispăruse salvatoarea mea, apoi am pornit spre mal. Prea multe întrebări şi niciun răspuns.

Undeva, un cal necheza înnebunit...

Capitolul 9

Câteva ore și multe umbre mai târziu, m-am oprit iarăși să mă odihnesc, într-un loc cu cer senin și fără prea mulți tăciuni aprinși prin preajmă. M-am scăldat într-un pârâu puțin adânc și am invocat haine curate din Umbră. Curat și uscat, m-am relaxat pe mal și mi-am pregătit ceva de mâncare.

Se părea că orice zi devenise acum 30 aprilie. Era de parcă mă știa toată lumea, de parcă jucau toți un joc dublu complicat. Oamenii mureau ca muștele în jurul meu și dezastrele deveneau evenimente banale. Mă simțeam ca un personaj dintr-un joc video. Ce avea să urmeze? O ploaie de meteoriți?

Trebuia să existe o soluție. Doamna fără nume care-și dăduse viața ca să mă scoată din foc spusese că cineva mă urmărea și că mai era cineva înaintea mea. Ce însemna asta oare? Să aștept ca urmăritorul să mă ajungă din urmă și să-i pun întrebarea lui ori ei, ca să aflu ce mama dracului se întâmplă? Sau s-o iau la picior, să mă întâlnesc cu cei care mă așteptau și să-i întreb pe ei? Aș fi căpătat același răspuns? Sau existau două răspunsuri diferite? Ar fi fost un duel satisfăcător pentru onoarea cuiva? Aș fi acceptat duelul. Sau, poate, o mită?

Aș fi plătit-o. Nu voiam decât un răspuns și puțină liniște. M-a umflat râsul. Parcă aș fi descris moartea – deși în privința părții cu răspunsul nu eram sigur.

— Rahat! m-am trezit vorbind cu voce tare și am aruncat o piatră în pârâu.

M-am ridicat și am trecut apa. Pe celălalt mal am văzut scrise în nisip literele: ÎNTOARCE-TE. Am călcat pe ele și am început să alerg.

Lumea s-a rotit în jur când am atins umbrele. Vegetația a dispărut. Pietricelele s-au făcut bolovani, s-au luminat, au început să scânteieze...

Am rupt-o la fugă printr-o vale cu prisme, sub un cer superb, purpuriu. Vântul cânta muzica văzduhului printre pietrele-curcubeu...

Veşminte umflate de suflul vântului... Purpuriul de deasupra căpăta culoarea lavandei... Țipete ascuțite, la limita audibilului... Pământul se crăpa...

Mai iute. Sunt un gigant acum. Același peisaj, însă infinitezimal. Ca un ciclop, strivesc sub talpă pietrele ce licăresc... Praf de curcubeu sub talpă, zdrențe de nori pe umeri...

Atmosfera se face mai densă, tot mai densă, aproape lichidă şi verde... Se învolburează... Mă străduiesc din răsputeri, dar înaintez cu încetinitorul... Mă cufund în aerul greu... Castele potrivite pentru acvarii rămân în urmă... Mă atacă proiectile strălucitoare, ca niște licurici... Nu simt nimic...

Verdele se albăstrește... se subțiază, se tot subțiază... Fum albastru şi aer ca miresme arse... Răsunetul unui milion de gonguri invizibile, neîntrerupt... Strâng din dinți.

Mai iute. Albastrul devine roz, presărat cu scânteieri... O limbă de foc... Alta... Flame fără căldură se leagănă ca algele mării... Sus, se ridică tot mai sus... Ziduri de flăcări se închid şi trosnesc.

Zgomot de paşi în urmă.

Nu mă uit. Preschimb.

Cer despicat în mijloc, având drept soare o cometă... Gata, s-a dus. Din nou, din nou. Trei zile în tot atâtea bătăi de inimă... Adulmec aerul... Iz de mirodenii... Flăcările se învârtejesc, coboară către pământul purpuriu... Prismă în cer... Alerg pe lângă un râu lucitor ce curge de-a curmezişul unui câmp de mucegai sângeriu, buretos... Sporii se transformă în giuvaiere, cad precum gloanțele...

Noaptea pe o câmpie de alamă, cu zgomot de paşi răsunând pentru eternitate... Plante cu măciulii rotunde, ca niște

dispozitive mecanice, cu flori metalice retrăgându-se pe tulpini metalice... Cling, cling, oftat... Ecouri doar, în spatele meu?

Mă întorc.

E aceea o siluetă întunecată pitindu-se după un copac-morișcă? Sau doar dansul umbrelor în ochii mei străbătători prin umbră? Înainte, prin sticlă și glaspapir, gheață portocalie, privelişti banale...

Nu e soare, doar lumină alburie... Nu există pământ... doar punți aeriene și insule ce plutesc prin văzduh... Lumea e o matrice de cristal...

Sus, jos, împrejur... printr-o gaură în aer și-apoi o cădere în gol...

Alunecare... pe o plajă de cobalt, lângă o mare arămie, domoală... Crepuscul fără stele... Licăriri vagi peste tot... Mort, un loc mort... Pietre albastre... Statui sfărâmate, înfățișând făpturi neomenești... Niciun freamăt...

Stop. Am desenat în jurul meu, pe nisip, un cerc magic și i-am conferit puterile Haosului. Mi-am întins apoi în mijlocul lui mantia cea nouă, m-am lungit pe ea și am adormit. Am visat că apa urca, amenințând să intre în cerc, și că o făptură verde, solzoasă, cu păr roșu-închis și colți ascuțiți, ieșise din mare și se pregătea să-mi bea sângele.

Când m-am trezit, am văzut că cercul fusese rupt și că făptura solzoasă cu păr roșu-închis și colți ascuțiți zăcea moartă pe plajă, la cinci metri de mine. Frakir i se prinsese strâns de beregată și împrejur nisipul era răscolit. Probabil că dormisem foarte adânc.

Mi-am recuperat coarda sugrumătoare și am traversat o altă punte peste infinit.

În următoarea parte a călătoriei am fost aproape prins într-o revărsare de ape întâia oară când m-am oprit să mă odihnesc. Însă acum eram cu ochii în patru și m-am ținut departe, suficient cât să mă mut în altă umbră. Am primit o altă avertizare – cu litere arzătoare scrise cu foc pe un versant

de obsidian –, care mă îndemna să mă retrag, să mă întorc acasă. Invitația mea la negocieri n-a fost băgată în seamă.

Am mers până ce s-a făcut iarăși vremea somnului și am poposit în Tărâmurile Beznei – tăcute, cenușii, umede și pâcloase. Am găsit o grotă ușor de apărat, i-am pus bariere împotriva magiei și am adormit.

După un timp, nu știu cât anume, am fost trezit din somnul adânc, fără vise, de o vibrație a lui Frakir pe încheietură. M-am deșteptat îndată, apoi m-am întrebat care putea fi motivul. Nu auzeam și nu vedeam nimic nelalocul său cât de departe ajungeam cu privirea. Însă Frakir – care nu-i sută la sută perfectă – are mereu un motiv pentru care dă alarma. Am stat puțin și mi-am adus în minte imaginea Logrusului. Când a apărut pe deplin înaintea mea, am băgat mâna în el ca și cum ar fi fost o mănușă și am căutat...

Arareori port cu mine vreo armă albă mai lungă decât un pumnal. E prea mare povara unui metru de oțel care să-mi atârne la brâu, să mă izbească, să se agațe prin tufe și, uneori, chiar să mă facă să mă împiedic. Ca majoritatea celor din Amber și de la Curți, tata poartă chestii grele și stânjenitoare, dar ei probabil că-s făcuți din alt aluat decât mine. În principiu, n-am nimic împotriva lor. Îmi place mult scrima și am fost bine pregătit în mânuirea săbiilor. Doar că mi se pare împovărător să port mereu una. Până și cureaua îmi produce, după un timp, o senzație neplăcută la șold. O prefer îndeobște pe Frakir și să improvizez. Însă...

Acum, eram dispus să admit, mi-ar fi prins bine o sabie zdravănă. Fiindcă auzeam șuierături, mugete și tropăieli de undeva mai departe, dinspre stânga.

M-am întins în Umbră, căutând o armă. M-am întins tot mai mult și mai mult...

La naiba! Mă aflam departe de orice cultură cu știința prelucrării metalelor, cu anatomie corespunzătoare și aflată în faza potrivită a dezvoltării sale istorice.

Nu m-am oprit, simțind că fruntea mi se umple brusc de transpirație. Ajunsesem departe, foarte departe. Iar sunetele

se apropiau, se înteţeau. Auzeam acum zăngăneli, tropăieli şi pufnete. Un răcnet. Contact!

Am simţit mânerul sabiei în palmă. Prinde şi invocă! Am chemat-o la mine şi forţa apariţiei sale m-a izbit de un perete de stâncă. Am rămas o clipă să-mi trag sufletul înainte s-o scot din teacă. În acel moment, lucrurile s-au liniştit.

Am aşteptat zece secunde. Cincisprezece. Jumătate de minut... Nimic.

Mi-am şters palmele de pantaloni, continuând să ascult. Am decis, până la urmă, să ies din grotă.

Afară nu era nimic, dacă nu puneam la socoteală ceaţa slabă, oricum nimic demn de atenţie.

Încă un pas... nu.

Încă unul. Eram în prag. M-am aplecat în faţă şi am aruncat priviri iuţi în dreapta şi-n stânga.

Da. Ceva era în stânga, jos, nemişcat, pe jumătate ascuns de ceaţă. Stătea ghemuit? Era gata să sară la mine?

Orice ar fi fost, nu mişca defel şi păstra o tăcere deplină. Am făcut şi eu la fel. După un timp, am observat o altă formă întunecată de acelaşi fel cu prima, în spatele ei – şi posibil o a treia, mai în spate. Niciuna nu părea să dezlănţuie genul de iad pe care-l ascultasem cu doar câteva minute în urmă.

Am rămas în alertă.

Trebuie să mai fi trecut câteva minute până am păşit afară. N-am stârnit nicio reacţie. Am mai făcut un pas şi încă unul.

În cele din urmă, mişcându-mă cu încetineală, m-am apropiat de prima mogâldeaţă. O lighioană urâtă, acoperită cu solzi de culoarea sângelui închegat. Vreo sută de kilograme, trup lung şi sinuos... Şi nişte colţi pe măsură, am observat când i-am desfăcut botul cu vârful armei. Ştiam că puteam face asta fără teamă, deoarece capul îi era aproape cu totul desprins de restul corpului. O tăietură iscusită. Din rană încă se prelingea un lichid galben-portocaliu.

De unde mă aflam, am văzut că şi făpturile celelalte erau de acelaşi fel. În toate privinţele. Erau şi ele moarte. A doua

pe care am examinat-o fusese zdrobită și rămăsese fără un picior. A treia fusese făcută bucăți. Creaturile răspândeau un miros slab de cuișoare.

Am inspectat zona, răscolită bine. Printre băltoacele din sângele acela ciudat se vedeau, parcă, urme de tălpi ce păreau omenești. Am căutat mai bine și am descoperit una intactă. Era îndreptată către direcția din care venisem.

Urmăritorul meu? Probabil L? Cel care-și chemase înapoi câinii? Îmi venise în ajutor?

Am clătinat din cap. Mă săturasem să găsesc o logică acolo unde nu exista niciuna. Am analizat mai departe, însă n-am mai găsit urme. M-am întors la grotă și am luat teaca. Am băgat arma în teacă, am prins-o de centură, pe care am trecut-o peste umăr, în așa fel încât sabia să-mi atârne la spate. Mânerul urma să stea ceva mai sus de rucsac. Nu vedeam cum aș fi putut alerga cu sabia izbindu-mă în coapse.

Am mâncat un codru de pâine și restul de carne. Am băut apă, apoi o înghițitură de vin. Mi-am reluat călătoria.

În următoarea zi am alergat – deși „zi" e un cuvânt întru câtva nepotrivit când te găsești sub ceruri netede ca staniolul, sub ceruri hașurate, sub ceruri iluminate perpetuu de focuri ca de artificii și de fântâni de lumină. Am alergat până am obosit, m-am odihnit, am mâncat și am mai alergat o bucată de vreme. Mi-am raționalizat mâncarea, fiindcă aveam senzația că altfel ar fi trebuit să invoc mai multă și o asemenea acțiune secătuiește trupul de energie. Am evitat scurtăturile, fiindcă scurtăturile prin umbre au prețul lor și nu voiam să ajung la destinație epuizat. M-am uitat de multe ori peste umăr și în general n-am văzut nimic suspect. Mi s-a părut totuși că, uneori, eram urmărit de la mare distanță. Erau posibile și alte explicații, firește, dacă luam în considerare cât de înșelătoare pot fi umbrele.

Am alergat până am ajuns aproape de destinație. N-am mai avut parte de nicio problemă și nici de ordine de a mă întoarce. M-am întrebat în treacăt dacă acesta era un semn

bun ori dacă ce era mai rău avea să urmeze. Oricum ar fi fost, ştiam că încă un pui de somn şi încă o bucată bună de drum aveau să mă aducă în locul unde voiam să ajung. Dacă adăugam o oarecare grijă şi câteva măsuri de precauţie, existau chiar motive de optimism.

Am străbătut în fugă o întindere de forme cristaline vaste, alcătuind un fel de pădure. Nu ştiam dacă sunt fiinţe vii sau vreun fenomen geologic. Distorsionau perspectiva şi îngreunau păşitul prin umbre. Însă n-am văzut niciun semn de viaţă în locul acela plin de netezimi sticloase, ceea ce m-a făcut să consider că puteam organiza aici ultima tabără.

Am rupt câteva braţe sticloase şi le-am înfipt în solul roz, care avea consistenţa chitului pe jumătate întărit. Am construit o palisadă circulară, înaltă cam până la umăr, cu mine în mijloc. Am desfăcut-o de la încheietură pe Frakir şi am rostit ordinele necesare în vreme ce o aşezam deasupra zidului meu improvizat şi lucitor.

Frakir s-a alungit, întinzându-se până a ajuns subţire ca un fir şi s-a împletit printre ramurile ca nişte cioburi. Mă simţeam în siguranţă acum. Nu credeam că ceva ar fi putut trece de barieră fără ca Frakir să se înfăşoare în jurul său, într-o strânsoare mortală.

Mi-am întins mantia pe jos, m-am lungit pe ea şi am dormit. Nu ştiu câtă vreme. Şi nu-mi amintesc de vreun vis. Nici alte lucruri care să mă tulbure n-au fost.

Când m-am trezit, am mişcat capul, însă oriunde m-aş fi uitat, priveliştea era la fel. Peste tot, numai mănunchiuri întrepătrunse de ramuri ca de sticlă. M-am ridicat încet în picioare şi le-am încercat. Erau tari ca piatra. Se transformaseră într-o cuşcă de sticlă.

Deşi am reuşit să sfărâm nişte rămurele mai mici, erau din cele de deasupra şi nu mă ajutau să mă eliberez. Cele pe care le plantasem la început se îngroşaseră vizibil şi păreau să fi prins rădăcini solide. Nici cele mai puternice lovituri de picior nu le-ar fi urnit.

Drăcia m-a înfuriat. Am izbit cu sabia, răspândind împrejur cioburi de sticlă. Mi-am acoperit faţa cu mantia şi am mai lovit de câteva ori. Am simţit apoi ceva rece pe mână şi, când m-am uitat, am văzut că se umpluse de sânge. Cioburile erau foarte tăioase. Am renunţat la sabie şi m-am năpustit cu picioarele în gratiile de sticlă, ce zăngăneau, însă rezistau.

Nu sufăr de claustrofobie şi viaţa nu-mi era în pericol iminent, totuşi, ceva mă irita peste măsură la închisoarea aceasta lucitoare. M-am agitat furios vreo zece minute până să mă calmez suficient cât să pot gândi limpede.

Am studiat încrengătura până am descoperit printre ramurile de cristal culoarea şi textura uniforme ale lui Frakir. Am atins-o cu degetele şi am rostit o comandă. Strălucirea i-a sporit, a căpătat pe rând toate culorile şi s-a oprit la o licărire roşie. Prima pârâitură s-a produs câteva secunde mai târziu.

M-am retras iute spre centrul ţarcului şi m-am înfăşurat cu totul în mantie. Dacă m-aş fi ghemuit, bucăţile care ar fi căzut mai de sus m-ar fi lovit cu mai multă putere. Aşa că am rămas în picioare, apărându-mi capul şi gâtul cu braţele.

Pârâiturile s-au înteţit, urmate de zăngăneli, trosnete şi pocnete. Am fost izbit peste umăr, dar mi-am menţinut echilibrul.

Cu ecouri cristaline şi scrâşnete, edificiul a început să se prăbuşească în jurul meu. Am rămas pe loc, deşi am mai fost lovit de câteva ori.

Când s-a lăsat liniştea, am desfăcut mantia şi am văzut că partea de sus, care închidea cuşca, fusese înlăturată şi că stăteam până la genunchi în ramuri căzute şi bucăţi de material dur asemănător coralilor. Câteva ramuri din margini se rupseseră aproape de nivelul solului. Altele erau acum înclinate nefiresc, iar de data asta câteva lovituri de picior bine plasate le-au doborât.

Mantia îmi fusese sfâşiată în mai mult locuri. Frakir mi s-a înfăşurat pe piciorul stâng şi a început să urce spre locul ei de pe braţ. În timp ce plecam, cioburile scârţâiau la fiecare pas.

Mi-am scuturat mantia şi m-am curăţat pe haine. Am mers vreo jumătate de oră, lăsând locul acela în urmă, înainte să mă opresc şi să mănânc ceva într-o vale fierbinte, neguroasă, din care se ridica un damf de sulf.

Am auzit un pocnet când aproape terminasem. O făptură violetă, cu coarne şi colţi, a trecut în goană pe o coamă de deal din dreapta, urmărită de o creatură cu piele portocalie, spână, cu gheare lungi şi coadă despicată. Ambele arătări urlau în tonalităţi diferite.

Am aprobat din cap. Era doar un episod normal de vânătoare.

Mi-am croit drum prin tărâmuri îngheţate şi pământuri fierbinţi, pe sub ceruri sălbatice şi domoale. Într-un târziu, după câteva ore, am văzut şirul nu prea înalt de dealuri întunecate şi aurora aruncându-şi scânteierile de sus, din spatele lor. Asta era. Trebuia doar să străbat locurile acestea. Aveam să-mi ating scopul, trecut de ultima şi cea mai dificilă barieră dintre toate.

Am mers mai departe. Abia aşteptam să termin cu asta şi să-mi văd de treburi mai importante. Aveam de gând să folosesc un Atu ca să mă întorc în Amber după ce isprăveam aici şi nu să mă-ntorc pe propriile-mi urme. Către destinaţia de-acum n-aş fi putut folosi vreun Atu, fiindcă locul nu putea fi reprezentat pe vreo carte.

Alergam, aşa că am crezut mai întâi că vibraţiile proveneau de la mine. Dar am renunţat să cred asta când în jurul meu, fără vreo noimă, au început să se rostogolească pietricele. De ce nu?

Toate necazurile se abătuseră deja asupra mea. Era ca şi cum straniul meu inamic ar fi bifat o listă cu dezastre şi ajunsese acum la „cutremur". Fie! Măcar prin preajmă nu exista nimic înalt, care să-mi cadă în cap.

— Distrează-te, nemernicule! am strigat. O să vină şi ziua în care n-o să ţi se mai pară amuzant!

De parcă ar fi reacţionat la cuvintele mele, zguduiturile s-au intensificat şi a trebuit să mă opresc, fiindcă altfel aş

fi fost trântit la pământ. Solul a început să se surpe ici şi colo, iar în alte zone să se înalţe. Am evaluat la repezeală situaţia, încercând să decid dacă să înaintez, să dau înapoi ori să rămân pe loc. În scoarţă începeau să apară crăpături şi auzeam un vuiet, ceva scrâşnind în adâncuri.

Pământul s-a cufundat brusc sub mine – cam un lat de palmă –, iar crevasele din jur s-au lărgit. M-am întors şi am început să alerg înapoi pe unde venisem. Acolo solul părea mai puţin răscolit.

Dar poate că greşeam. A urmat o zgâlţâitură deosebit de violentă, care m-a aruncat la pământ. Până să mă ridic, o fisură largă a apărut la un braţ de mine. Se mărea sub ochii mei. Am sărit în picioare, am trecut peste ea, m-am împiedicat, m-am ridicat iar şi am văzut încă o falie căscându-se, mai iute decât cea pe care reuşisem s-o evit.

Am făcut un alt salt, aterizând pe un petic înclinat de pământ. Peste tot în jur se vedeau crăpăturile vaste şi în zigzag, ca nişte fulgere negre, lăbărţându-se tot mai mult, cu un zgomot teribil. Porţiuni mari se prăbuşeau în abisuri. Şi insuliţa mea era pe cale să se scufunde.

Am sărit iar şi iar, încercând să ajung la o zonă ce-mi părea mai stabilă. N-am izbutit, căci am făcut un pas greşit şi am căzut. Am reuşit să mă prind însă de margine. Am atârnat aşa un moment şi am început să mă salt. Buza hăului se surpa. Mi-am înfipt degetele în pământ, căutând un punct de sprijin. Apoi m-am bălăngănit iar, tuşind şi înjurând.

Am căutat să-mi proptesc picioarele în peretele argilos de care atârnam. Am reuşit să scurm nişte găuri cu vârfurile încălţărilor, clipind des ca să-mi alung praful din ochi, încercând să mă ţin de ceva mai solid deasupra capului. Simţeam cum Frakir se desface şi devine un laţ mic, cu un capăt liber mişcându-se peste degetele mele, încercând să descopere ceva solid de care să se apuce pentru a-mi servi ca ancoră.

Dar nu. Mâna stângă mi-a cedat. Am rămas agăţat doar cu dreapta, încercând să mă prind cu cealaltă mână de altceva.

N-am reuşit decât să strâmesc un nou strat de pământ; mâna dreaptă începea să-mi alunece.

O umbră neagră deasupra, prin praf şi ochi înlăcrimaţi.

Mâna dreaptă se desprindea. M-am opintit în tălpi, încercând să mă prind de ceva, orice ar fi fost.

Cineva m-a apucat de încheietura mâinii drepte şi a tras. Strânsoarea era puternică. În câteva clipe a mai apărut o mână şi am fost tras în sus repede, lin. Am pus iarăşi picioarele pe pământ. Încheietura mi-a fost eliberată. M-am frecat la ochi.

— Luke!

Era înveşmântat în verde şi probabil că armele albe nu-l stânjeneau ca pe mine, de vreme ce o sabie măricică îi atârna la şoldul drept. Părea să folosească o mantie făcută sul pe post de rucsac, iar cheutoarea mantiei era ca o decoraţie în dreptul inimii – ceva cu lucrătură complicată, un fel de pasăre de aur.

— Pe aici, a zis întorcându-mi spatele.

L-am urmat.

M-a dus înapoi şi spre stânga, pe o rută tangentă cu aceea pe care o apucasem eu intrând în vale. Pe măsură ce ne grăbeam într-acolo, solul de sub tălpile noastre devenea mai ferm, căpătând, în cele din urmă, forma unui deluşor care părea nelalocul lui în frământarea aceea. Ne-am oprit şi ne-am uitat în urmă.

— Nu vă apropiaţi! a bubuit o voce.

— Mulţam, Luke, am spus gâfâind. Nu ştiu cum de-ai ajuns aici sau de ce, dar...

A ridicat un braţ.

— În clipa asta nu vreau să ştiu decât un lucru, m-a întrerupt frecându-şi perii unei bărbi ce părea să-i fi crescut într-un timp uluitor de scurt, gest care m-a făcut să bag de seamă că purta pe deget inelul cu piatră albastră.

— Te ascult.

— Cum se face că vocea care tocmai a vorbit suna leit cu a ta?

— Mi se părea mie că am mai auzit-o undeva.

— Haide! Sigur ştii. De fiecare dată când eşti ameninţat şi ţi se cere să te-ntorci din drum, ceva cu vocea ta rosteşte vorbele – ca un ecou.

— De când mă urmăreşti?

— De ceva vreme.

— Lighioanele alea moarte de lângă grota unde am poposit...

— Le-am venit eu de hac pentru tine. Încotro te îndrepţi şi ce-i lucrul acela?

— În momentul de faţă am doar bănuieli în privinţa a ce se-ntâmplă. Povestea e lungă. Iar răspunsul ar trebui să se găsească după dealurile din faţă.

Am arătat către auroră.

S-a uitat într-acolo şi a încuviinţat din cap.

— Hai să mergem, a zis.

— Suntem în mijlocul unui cutremur.

— Pare să fie limitat doar la valea asta, a comentat Luke. Putem să ocolim şi să ne vedem de drum.

— Şi, foarte probabil, o să ne întâmpine şi acolo.

A clătinat din cap.

— Mi se pare, a spus, că, indiferent ce ar fi forţa care încearcă să-ţi stăvilească drumul, secătuieşte după fiecare încercare şi are nevoie de timp să-şi revină suficient cât s-o ia de la capăt.

— Dar eforturile se tot îndesesc şi sunt tot mai spectaculoase de fiecare dată.

— Să fie pentru că ne apropiem de sursă?

— Posibil.

— Atunci să ne grăbim.

Am coborât coama dealului, apoi am urcat pe altul. Între timp, zguduiturile se transformaseră în tremurături rare. În curând, au încetat şi ele.

Am străbătut o altă vale, care ne-a dus un timp mai la dreapta destinaţiei noastre şi s-a curbat uşor către direcţia

corectă, spre ultimul şir de măguri pustii, cu luminiţe pâlpâind dincolo de culmi, pe o dâră albicioasă ca de nori aflată în josul unui cer violet. Alte pericole n-am mai avut de înfruntat.

— Luke, am întrebat după o vreme, ce s-a întâmplat pe munte, în noaptea aceea, în New Mexico?

— A trebuit s-o iau repede din loc.

— Şi cadavrul lui Dan Martinez?

— L-am luat cu mine.

— De ce?

— Nu-mi place să las dovezi în urma mea.

— Asta nu explică mare lucru.

— Ştiu, a zis începând să alerge uşor.

Am mărit şi eu ritmul.

— Şi ştii cine sunt, am urmat.

— Da.

— Cum?

— Nu acum, a zis el. Nu acum.

A grăbit pasul şi mai tare. M-am ţinut după el.

— De ce mă urmăreai?

— Ţi-am salvat pielea, aşa-i?

— Da, şi-ţi sunt recunoscător. Dar tot nu mi-ai răspuns la întrebare.

— Hai să ne întrecem până la stânca aia înclinată, a propus şi a început să alerge.

Am făcut la fel şi l-am ajuns din urmă. Însă, oricât am încercat, n-am izbutit să-l depăşesc. Şi răsuflam prea greu amândoi pentru ca întrebările ori răspunsurile să-şi găsească locul.

M-am străduit din răsputeri. La fel şi el. Stânca era încă departe. Ne-am ţinut umăr la umăr şi mi-am păstrat puţină energie pentru sprintul final. Era o nebunie, dar concurasem cu el de prea multe ori. Era aproape o rutină de-acum. O făceam din cauza asta şi a unei vechi curiozităţi. Devenise mai iute oare? Dar eu? Îmi pierdusem din viteză?

Braţele mi se mişcau pe lângă corp, tălpile loveau pământul cu un zgomot surd. Am căpătat control asupra respiraţiei

și am menținut-o la un ritm potrivit. Am reușit să i-o iau puțin înainte și el n-a reacționat. Stânca era parcă, deodată, mult mai aproape.

Am păstrat distanța dintre noi preț de o jumătate de minut, după care Luke s-a dezlănțuit. A ajuns în dreptul meu, apoi m-a depășit. Era vremea să bag viteză.

Am mișcat mai iute picioarele. Sângele îmi zvâcnea în timpane. Am gâfâit și m-am forțat până la ultima picătură de energie. Distanța dintre noi s-a micșorat iarăși. Stânca înclinată părea tot mai mare...

L-am ajuns din urmă înainte să atingă finișul, însă n-am putut, oricât mă sileam, să-l depășesc. Am ajuns în dreptul stâncii unul lângă altul și ne-am prăbușit împreună, extenuați.

— Finiș la fotografie, am gâfâit.

— O să declar că suntem la egalitate. Mereu mă surprinzi – exact la sfârșit.

Am scos sticla cu apă și i-am întins-o. A sorbit și mi-a înapoiat-o. Ne-am tot trecut sticla unul altuia până s-a golit.

— La naiba! a spus, ridicându-se cu greutate în picioare. Hai să vedem ce-i după dealurile alea.

M-am ridicat și eu și am pornit alături de el.

Când mi-am recăpătat în cele din urmă suflul, primul lucru pe care l-am rostit a fost:

— Pari să știi mai multe despre mine decât știu eu despre tine.

— Așa cred, a zis după câteva momente de tăcere, și aș vrea să nu fie așa.

— Ce înseamnă asta?

— Nu acum. Mai târziu. Nu citești *Război și pace* într-o pauză de cafea.

— Nu înțeleg.

— E vorba despre timp. Mereu e ori prea mult, ori nu-i suficient. Acum nu-i suficient.

— M-ai pierdut.

— Mi-ar plăcea să pot.

Dealurile se apropiau și pământul rămânea nemișcat sub tălpile noastre. Înaintam fără oprire.

M-am gândit la deducțiile lui Bill, la bănuielile lui Random și la avertismentele lui Meg Devlin. Mi-am adus aminte și de cartușele ciudate pe care le găsisem în buzunarul hainei lui Luke.

— Lucrul spre care ne îndreptăm, a continuat el înainte să-i pun o nouă întrebare, e Roata-fantomă, proiectul tău?

— Da.

A lăsat să-i scape un hohot scurt.

— Deci îmi spuneai adevărul în Santa Fe când ziceai că-i trebuie un mediu de operare neobișnuit. Nu mi-ai menționat totuși că ai găsit acel mediu și că ai construit-o aici.

Am aprobat din cap.

— Cum stai cu planurile pentru companie? am întrebat.

— A fost doar un pretext ca să te trag de limbă.

— Și care-i faza cu ceea ce-a spus Martinez?

— Nu știu. Chiar nu-l cunoșteam. Tot n-am înțeles ce voia sau de ce a tras în noi.

— Luke, ce cauți de fapt?

— În clipa asta nu vreau decât să văd chestia aia afurisită. Faptul că ai construit-o în mijlocul pustietății o înzestrează cu proprietăți speciale?

— Da.

— Cum ar fi?

— De pildă, unele la care nici nu m-am gândit măcar – din păcate.

— Dă-mi un exemplu.

— Regret. Jocul cu întrebări și răspunsuri se joacă în doi.

— Hei, sunt tipul care tocmai te-a scos dintr-un hău!

— Din ce-mi dau seama, ești și ăla care a încercat să mă omoare de mai multe ori... pe 30 aprilie.

— Nu și în ultimul timp. Pe cuvânt.

— Vrei să zici că ai încercat cu adevărat?

— Păi... da. Însă am avut motivele mele. Povestea e lungă și...

— Dumnezeule, Luke! De ce? Ce ți-am făcut?

— Nu-i așa simplu.

Am ajuns la poalele celui mai apropiat deal și Luke a început să urce.

— Nu, i-am spus. Nu poți trece peste el.

S-a oprit.

— De ce?

— Nu mai există atmosferă de la zece-cincisprezece metri altitudine.

— Glumești.

Am clătinat din cap.

— Pe cealaltă parte e și mai rău, am adăugat. Trebuie să găsim o trecătoare. E una mai departe, spre stânga.

Am apucat într-acolo. I-am auzit îndată pașii în urmă.

— Deci i-ai dat vocea ta, a zis.

— Și?

— Și-mi dau seama ce ai de gând și ce se-ntâmplă. A devenit o ființă cugetătoare în locul ăla dement unde ai construit-o. A luat-o razna și acum vrei s-o închizi. Știe asta și are puterea de a se apăra. Roata-fantomă a tot încercat să te întoarcă din drum, așa-i?

— Se prea poate.

— De ce n-ai folosit Atuul ca să ajungi acolo?

— Nu poți crea un Atu pentru un loc ce se schimbă neîncetat. Ce știi tu despre Atuuri, în orice caz?

— Destule.

Am văzut trecătoarea pe care o căutam, drept înainte.

M-am apropiat și m-am oprit acolo înainte să pătrund în ea.

— Luke, am spus, habar n-am ce vrei, nu știu de ce sau cum ai ajuns aici și nu pari dornic să-mi împărtășești asta. Dar o să-ți zic ceva, pe gratis. Ce fac eu poate fi foarte periculos. Poate-ai face bine să te întorci de unde-ai venit și să

mă lași să mă descurc singur. N-am niciun motiv să te pun în primejdie.

— Ba cred că ai. În plus, s-ar putea să-ți fiu de folos.

— Cum?

A ridicat din umeri.

— Hai să mergem, Merlin. Vreau să văd chestia aia.

— Bine. Urmează-mă.

Am luat-o înainte prin spațiul îngust, săpat în piatră.

Capitolul 10

Pasajul era lung, întunecos și strâmt pe alocuri, făcându-se tot mai rece pe măsură ce înaintam. Am ieșit până la urmă pe platoul stâncos ce dădea către o groapă adâncă din care ieșeau vapori. În aer stăruia un iz ca de amoniac și, ca de obicei, îmi simțeam picioarele reci și fața îmbujorată. Am clipit energic de câteva ori, cercetând apoi, prin pâcla mișcătoare, ultimele modificări ale labirintului. Un văl cenușiu-perlat acoperea întreaga zonă. Luminițe iuți, portocalii, străpungeau intermitent bezna.

— Ăăă... unde-i? a vrut Luke să știe.

Am arătat cu mâna în față, spre locul ultimei pâlpâiri.

— Acolo.

În clipa aceea ceața s-a risipit, dezvăluind șir după șir de muchii înălțate, întunecate și netede, separate de adâncituri negre. Părțile ieșite în relief se întindeau, în zigzaguri complicate, spre o insulă ca o fortăreață unde se zărea un zid scund, circular, dincolo de care erau câteva structuri metalice.

— E un labirint, a remarcat Luke. Îl străbatem prin șanțuri sau trecem pe deasupra?

Am zâmbit, studiind construcția.

— Depinde, am spus. Uneori pe jos, alteori pe sus.

— Și-acum încotro?

— Încă nu știu. Trebuie să studiez de fiecare dată configurația. Fiindcă, vezi tu, se tot schimbă. Și mai are un chichirez.

— Un chichirez?

— De fapt mai multe. Toată drăcia asta plutește pe un lac de hidrogen și heliu lichid. Labirintul se modifică, e de

fiecare dată altfel. Şi mai e chestiunea atmosferei. Dacă ai vrea să mergi pe sus, pe muchii, în multe locuri ai ajunge deasupra nivelului ei. N-ai rezista mult. Iar temperatura, în doar câţiva paşi, variază de la ger crunt la căldură sufocantă. Trebuie să ştii când să te târăşti, când să te caţări, când să faci alte lucruri şi totodată în ce direcţie să apuci.

— Şi cum îţi dai seama?

— Te duc până acolo, dar nu-ţi dezvălui secretul.

Ceaţa a început să se ridice iarăşi din adâncuri, adunându-se în norişori.

— Acum înţeleg de ce nu poţi face un Atu cu locul ăsta, a zis Luke, în vreme ce eu cercetam mai departe alcătuirea labirintului.

— Bun, am spus. Pe aici.

— Dacă ne atacă chiar acum, cât suntem în labirint?

— Poţi să rămâi aici dacă vrei.

— Nu. Chiar ai de gând să închizi totul?

— Nu sunt sigur. Haide.

Am făcut câţiva paşi înainte şi spre dreapta. Un cerc de lumină slabă a apărut în aer înaintea mea, apoi s-a mărit. Am simţit pe umăr mâna lui Luke.

— Ce..., a dat să zică.

— Până aici! a strigat vocea pe care o recunoşteam acum drept a mea.

— Cred că putem cădea la înţelegere, am răspuns. Am câteva idei şi...

— Nu. Am auzit ce a spus Random.

— Dacă există o alternativă mai bună, sunt pregătit să-i nesocotesc ordinul.

— Încerci să mă păcăleşti. Vrei să mă dezactivezi.

— Înrăutăţeşti situaţia cu toate manifestările astea de putere. O să vin imediat şi...

— Nu!

Un vânt puternic a început să sufle din interiorul cercului şi m-a izbit, făcându-mă să mă clatin. Mi-am văzut mâneca

devenind cafenie, apoi portocalie. A început să se destrame sub ochii mei.

— Ce faci? Trebuie să discut cu tine, să-ţi explic...

— Nu aici! Nu acum! Niciodată!

Am fost împins către Luke, care m-a prins, lăsându-se într-un genunchi. Ne-a învăluit un frig polar şi cristale de gheaţă au început să danseze înaintea ochilor mei. Apoi au început să pâlpâie culori vii, pe jumătate orbindu-mă.

— Opreşte-te! am strigat, însă fără vreun folos.

Pământul a părut să se încline sub noi şi, deodată, n-a mai fost pământ deloc. Însă nu mi se părea că m-aş prăbuşi, ci mai degrabă că rămăsesem suspendat în mijlocul acestei vijelii de lumină.

— Opreşte-te! am strigat iar, însă cuvintele s-au pierdut în văzduh.

Cercul de lumină a dispărut, ca şi cum s-ar fi retras printr-un tunel lung. Deşi simţurile-mi erau afectate, mi-am dat seama că Luke şi cu mine eram cei care dădeam înapoi din faţa luminii, că fuseserăm azvârliţi în afară, îndeajuns cât să ajungem înapoi pe coasta dealului. Însă în nicio direcţie, de jur împrejur, nu se vedea nimic solid.

Am auzit un bâzâit slab, care a crescut în intensitate, devenind un zumzet, apoi un huruit înfundat. Mi s-a părut că văd, în depărtare, o locomotivă micuţă cu aburi încercând să urce pe o coastă de munte foarte abruptă, după aceea o cascadă întoarsă cu susul în jos, cu cerul dedesubtul apelor verzi. O bancă dintr-un parc a trecut iute pe lângă noi, o femeie cu piele albastră şi chip îngrozit stând aşezată pe ea şi ţinându-se strâns.

M-am căutat grăbit în buzunar, ştiind că puteam fi distruşi în orice moment.

— Ce...! mi-a ţipat în ureche Luke, a cărui mână mă apucase de braţ cu atâta putere, că ameninţa să mi-l disloce. Ce-i asta?

— O furtună-umbră! am urlat. Ţine-te bine! am adăugat fără să fie nevoie.

O lighioană asemănătoare unui liliac mi-a fost azvârlită în față de vânt și-a dispărut o clipă după aceea, lăsându-mi o zgârietură umedă pe obrazul drept. Apoi ceva s-a izbit de piciorul meu stâng.

O culme de munte răsturnată a plutit pe lângă noi, îndoindu-se și unduindu-se. Vuietul a crescut în volum. Lumina părea să pulseze acum în jurul nostru, în dâre largi de culoare, atingându-ne cu o forță aproape fizică. Lămpi cu infraroșii și clopoței de vânt...

L-am auzit pe Luke țipând de parcă ar fi fost lovit, însă n-am reușit să mă întorc spre el, să-l ajut. Am traversat o regiune de scăpărări ca niște fulgere, cu părul făcut măciucă și pielea cuprinsă de furnicături.

Am scos din buzunar pachetul de cărți. Începeam să ne învârtim și mă temeam că-mi vor fi smulse din mână. Le-am ținut lipite de corp, temându-mă să umblu prin ele. Le-am tras încet în sus, cu grijă. Prima dintre ele, oricare ar fi fost aceea, urma să ne fie scăparea.

În jurul nostru se formau bulbuci negri care se spărgeau în învolburări de vapori puturoși.

Când am ridicat brațul, am văzut că pielea mi se făcuse cenușie, cu scânteieri fluorescente. Brațul încleștat de al meu arăta cadaveric. I-am aruncat o privire lui Luke și mi s-a părut că are pe chip un rânjet de hârcă descărnată.

Mi-am îndreptat atenția asupra cărții de joc. Era greu să-mi ațintesc privirea asupra ei prin cenușiul acela care făcea ca lucrurile să pară bizar de îndepărtate. Însă până la urmă s-a limpezit. Am văzut zugrăvit promontoriul ierbos pe care-l mai privisem cândva – cu câtă vreme în urmă? –, cu ape domoale și ceva cristalin și strălucitor apărând parțial în dreapta.

Mi-am încordat voința. Auzeam sunete de peste umăr, semn că Luke încerca să-mi spună ceva, însă nu-i înțelegeam cuvintele. Am continuat să privesc cu luare-aminte Atuul, care s-a limpezit, dar extrem de încet. Ceva m-a izbit puternic

în coaste, în dreapta. M-am străduit să ignor lovitura şi am continuat să mă concentrez.

În cele din urmă, scena întruchipată pe carte a părut să mă înconjoare, să se mărească. Simţeam starea de răceală familiară în vreme ce peisajul mă cuprindea. Lacul acela micuţ emana o stare de nemişcare aproape elegiacă.

M-am rostogolit pe iarbă, cu inima bubuindu-mi în piept şi cu o durere ce-mi zvâcnea în coaste. Răsuflam greu şi senzaţia subiectivă a lumilor care se năpusteau asupra mea era încă prezentă, ca imaginea rămasă pe retină a autostrăzii când închizi ochii după ce-ai şofat toată ziua.

Am simţit miros de apă dulce şi am leşinat. Eram vag conştient că sunt târât, purtat pe braţe, apoi ajutat să merg împleticit. A urmat un episod de pierdere a cunoştinţei, dublat de o perioadă de somn şi de visare.

...Se făcea că păşeam pe străzile unui Amber ruinat, sub un cer cu boltă joasă. Un înger olog, cu o sabie de foc, izbea din văzduh. Oriunde cădea lama se înălţau flăcări, fum şi praf. Aura îngerului era Roata-fantomă, din care ieşeau vânturi puternice întţesate de abominaţii ce treceau şuvoi pe lângă chipul îngerului ca un văl întunecat, viu, semănând haos şi distrugere oriunde cădeau. Palatul era pe jumătate prăbuşit şi rudele mele, atârnate în spânzurători, se roteau în bătaia vântului. Aveam o sabie într-o mână şi Frakir îmi atârna la încheietura celuilalt braţ. Urcam acum, pregătit să lupt cu duşmanul strălucitor-întunecat. Un sentiment oribil m-a cuprins pe când urcam cărarea pieptişă, de parcă pieirea mi-ar fi fost sigură. Chiar şi aşa, mi-am spus, creatura n-avea să plece de-aici fără să-şi lingă rănile.

M-a simţit când m-am apropiat şi s-a întors către mine. Când şi-a ridicat arma, chipul îi era încă ascuns. M-am aruncat spre monstru, regretând doar că n-avusesem vreme să înveninez lama. M-am rotit şi am fandat, încercând să lovesc undeva aproape de genunchiul său stâng.

A urmat o străfulgerare de lumină şi am început să mă prăvălesc, înconjurat de flăcări, ca o vijelie arzătoare. Am

căzut aşa ere întregi, oprindu-mă în cele din urmă cu spinarea pe o masă mare de piatră cu semnele unui cadran solar, cât pe ce să fiu străpuns de acul indicator, ceea ce părea o nebunie chiar şi pentru un vis. La Curţile Haosului nu existau ceasuri solare, de vreme ce acolo nu există soare. Mă găseam la marginea unei curţi, lângă un turn înalt, negru, şi nu eram în stare să mă mişc, darămite să mă ridic. Deasupra, Dara, mama mea, stătea la un balcon jos, în forma ei naturală, privindu-mă cu vitalitatea şi frumuseţea-i copleşitoare.

— Mamă! am urlat. Eliberează-mă!

— Am trimis pe cineva să te ajute, a răspuns.

— Şi ce-o să se aleagă de Amber?

— Nu ştiu.

— Şi tata?

— Nu-mi vorbi despre morţi.

Acul cadranului s-a rotit încetişor şi s-a poziţionat deasupra gâtului meu, începând să coboare treptat.

— Ajutor! am ţipat. Repede!

— Unde eşti? a strigat ea întorcând capul, cu ochi cercetători. Încotro te-ai dus?

— Tot aici sunt! am răcnit.

— Unde eşti?

Am simţit cum acul cadranului îmi atinge gâtul...

Viziunea s-a sfărâmat în cioburi.

Stăteam cu umerii sprijiniţi de o suprafaţă tare şi cu picioarele întinse. Cineva tocmai îşi pusese o mână pe umărul meu, atingându-mi apoi uşor gâtul.

— Merle, cum te simţi? Vrei să bei ceva? am auzit o voce cunoscută.

Am tras o gură bună de aer şi l-am dat afară. Am clipit de câteva ori. Lumina era albastră, lumea – o întindere de linii şi de unghiuri. Un polonic cu apă a apărut înaintea gurii mele.

— Uite.

Era vocea lui Luke.

Am băut până la ultima picătură.

— Mai vrei una?

— Da.

— Imediat.

I-am simțit corpul mișcându-se, am auzit pași îndepărtându-se. Am privit peretele slab luminat aflat la doi metri înaintea mea.

Am pipăit podeaua. Părea făcută din același material.

Luke s-a întors în scurt timp, zâmbind, și mi-a întins polonicul. L-am golit și pe acela și i l-am înapoiat.

— Mai vrei?

— Nu. Unde suntem?

— Într-o peșteră – un loc mare și drăguț.

— De unde ai adus apa?

— Dintr-o grotă de alături. Sunt câteva butoiașe. Și multă mâncare. Vrei să mănânci ceva?

— Încă nu. Cum te simți?

— Cam epuizat, dar întreg. Se pare că n-ai oase rupte, iar tăietura de pe față nu-ți mai sângerează.

— Măcar atât.

M-am ridicat încet în picioare și ultimele crâmpeie de vis s-au spulberat. Am văzut că Luke se întorsese cu spatele și se îndepărta. L-am urmat câțiva pași înainte de a mă gândi să-l întreb:

— Unde te duci?

— Aici, a răspuns, făcând semn cu polonicul.

L-am urmat printr-o deschizătură și am intrat într-o cavernă rece, cam de mărimea livingului fostului meu apartament. Patru butoaie erau înșiruite lângă peretele din stânga, iar Luke a atârnat polonicul de marginea de sus a celei mai apropiate. De peretele îndepărtat erau rezemate multe cutii mari de carton și maldăre de saci.

— Conserve, a zis Luke. Fructe, legume, șuncă, somon, biscuiți și dulciuri. Câteva lădițe cu sticle de vin. Un aragaz pentru camping. O grămadă de înregistrări audio. Chiar și-o sticlă, două de coniac.

S-a răsucit şi-a trecut iute pe lângă mine, ieşind.

— Acum încotro? am întrebat.

Însă grăbise pasul şi nu mi-a răspuns. A trebuit să mă silesc să-l ajung. Am trecut pe lângă mai multe deschizături şi pasaje până s-a oprit altundeva, arătând cu o mişcare a capului.

— Latrina e acolo. Nu-i decât o gaură cu nişte scânduri deasupra. Aş zice că-i o idee bună s-o ţinem acoperită.

— Ce naiba-i asta?

A înălţat mâna.

— Într-un minut o să se clarifice totul. Pe aici.

A dispărut după un cot de safir. Aproape complet dezorientat, m-am luat după el. După câteva unghere şi scurtături, am simţit că-s pierdut de-a binelea. Îl scăpasem pe Luke din vedere.

M-am oprit şi am ciulit urechea, dar, cu excepţia răsuflării mele, nu se auzea niciun sunet.

— Luke! Unde eşti? am strigat.

— Sus, a răspuns.

Vocea păruse să vină de deasupra şi de undeva din dreapta. M-am strecurat pe sub o arcadă joasă şi am pătruns într-o cameră luminată în albastru, făcută din aceeaşi substanţă cristalină ca şi restul peşterii. Am văzut, într-un cotlon, un sac de dormit şi o pernă. Lumina pătrundea printr-o deschizătură mică, aflată la trei metri mai sus.

— Luke? am întrebat iar.

— Aici, a venit răspunsul.

M-am aşezat sub deschizătură, mijind ochii din cauza luminii, şi am ridicat capul. Mi-am umbrit ochii cu palma. Am văzut conturându-se capul şi umerii lui Luke. Părul îi era ca o coroană de flacără arămie în ceea ce putea fi lumina zorilor sau a înserării. Luke zâmbea iarăşi.

— Să înţeleg că ieşirea e pe acolo?

— Pentru mine.

— Cum adică?

Am auzit un scrâşnet şi vederea mi-a fost în parte blocată de marginea unui bolovan mare.

— Ce faci?

— Deplasez pietroiul într-o poziţie din care să pot astupa rapid deschizătura, după care o să înfig câteva pene metalice.

— De ce?

— Există suficiente orificii pentru aer, deci n-o să te sufoci.

— Minunat. De ce mă aflu aici, totuşi?

— Să nu devenim existenţialişti tocmai acum. Nu suntem la seminarul de filosofie.

— Luke, la naiba! Ce se-ntâmplă?

— Ar trebui să-ţi fie limpede că am de gând să te fac prizonier. Apropo, cristalul albastru o să blocheze orice semnal trimis prin Atuuri şi-o să-ţi anuleze abilităţile magice care se bazează pe lucruri de dincolo de zidurile astea. Deocamdată am nevoie de tine viu, dar fără colţi cu care să poţi muşca, într-un loc unde să pot ajunge repede.

Am cercetat cu privirea deschizătura şi pereţii înconjurători.

— Să nu-ndrăzneşti! m-a ameninţat. Am avantajul poziţiei.

— Nu crezi că-mi datorezi o explicaţie?

M-a privit ţintă o clipă, apoi a încuviinţat.

— Trebuie să mă-ntorc şi să încerc să preiau controlul asupra Roţii-fantomă. Ai vreo sugestie?

Am râs.

— În perioada asta nu suntem în cele mai bune relaţii. Mă tem că nu te pot ajuta.

A încuviinţat iarăşi.

— O să-ncerc s-o scot cumva la capăt. Oho, ce armă! Dacă n-o voi putea folosi, mă voi întoarce să-ţi pun câteva întrebări. Gândeşte-te la asta, bine?

— O să mă gândesc la multe, Luke. Şi unele dintre gândurile alea n-o să-ţi placă.

— Nu te afli într-o poziţie din care să faci prea multe.

— Încă nu.

S-a proptit în bolovan și a început să-l miște.

— Luke! am strigat.

S-a oprit, s-a uitat la mine și a căpătat o expresie cum nu mai văzusem la el până atunci.

— Nu-i numele meu adevărat, a spus după un moment.

— Dar cum te cheamă?

— Sunt vărul tău Rinaldo. L-am omorât pe Caine și am fost cât pe ce să-l ucid și pe Bleys, însă am ratat atentatul cu bombă din timpul înmormântării. Cineva m-a observat. O să distrug Casa Domnitoare a Amberului, cu sau fără Roata-fantomă. Însă mi-ar fi mult mai ușor dac-aș avea genul ăla de putere.

— Care-i problema, Luke? Rinaldo? Pentru ce te răzbuni?

— Am venit mai întâi pentru Caine, fiindcă el mi-a ucis tatăl.

— N-am... n-am știut, am zis uitându-mă la lucirea cheutorii în formă de pasăre Phoenix de pe pieptul lui. N-am știut că Brand a avut un fiu.

— Ai aflat acum, amice. Ăsta-i alt motiv pentru care nu-ți pot da drumul și sunt silit să te țin închis într-un asemenea loc. Nu vreau să-i avertizezi pe ceilalți.

— Planul n-o să-ți iasă.

A tăcut câteva clipe, apoi a strâns din umeri, spunând:

— Câștig ori pierd, trebuie să încerc.

— De ce 30 aprilie? am întrebat brusc.

— Este ziua în care am primit vestea morții tatei.

A împins bolovanul, blocând complet deschizătura. Am auzit apoi niște lovituri de ciocan.

— Luke!

N-a mai răspuns. Îi vedeam umbra prin piatra translucidă. După un timp s-a îndreptat de mijloc, apoi a dispărut. I-am auzit cizmele scrâșnind pe pietriș.

— Rinaldo!

N-a răspuns nici de data asta și i-am auzit pașii îndepărtându-se.

Am numărat zilele după luminarea şi întunecarea pereţilor de cristal albastru. A trecut mai bine de o lună de la întemniţarea mea, deşi nu ştiu cât de iute zboară aici timpul în relaţie cu alte umbre. Am verificat fiecare cămăruţă şi coridor al acestei peşteri întinse, însă n-am găsit nicio cale de ieşire. Atuurile mele nu funcţionează aici, nici măcar Atuurile Osândei. Magia nu-mi foloseşte la nimic, fiind limitată de zidurile de aceeaşi culoare cu a inelului purtat de Luke. Am început să simt că m-ar bucura până şi evadarea într-o nebunie temporară, dar judecata mea refuză să se predea, căci prea multe sunt misterele ce-mi dau de furcă. Dan Martinez, Meg Devlin, a mea Doamnă a Lacului... De ce? Şi de ce a petrecut Luke, Rinaldo, duşmanul meu atâta vreme în tovărăşia mea? Trebuie să găsesc o cale pentru a-i preveni pe ceilalţi. Dacă reuşeşte să întoarcă asupra lor Roata-fantomă, atunci visul lui Brand – răzbunarea de coşmar de care mă tem – va fi adus la îndeplinire. Acum înţeleg că am făcut multe greşeli... Iartă-mă, Julia! Voi începe iarăşi să umblu în lungul şi-n latul temniţei mele. Pe undeva trebuie să fie o lipsă în logica albăstruie care mă înconjoară, împotriva căreia îmi îndrept gândurile, strigătele, râsul amar. Ies pe culoar şi pornesc prin tunel. Albastrul e pretutindeni. Umbrele nu mă vor adăposti printre ele, fiindcă aici nu există umbre. Sunt Merlin întemniţatul, fiul lui Corwin cel pierdut, şi visul meu de lumină s-a întors împotriva-mi. Îmi bântui închisoarea de parcă aş fi propria mea nălucă. Nu pot îndura ca totul să se sfârşească astfel. Poate voi găsi o cale în următorul tunel ori în cel de după...

Cartea a șaptea
Sângele din Amber

Prolog
Reflecții într-o peșteră de cristal

Vreme de opt ani, viața mi-a fost relativ liniștită – dacă nu pun la socoteală zilele de 30 aprilie, când cineva încerca invariabil să mă ucidă. În rest, cariera de cercetare, cu accent pe informatică, a decurs suficient de bine, și cei patru ani ca angajat la Grand Design au reprezentat dovada unei experiențe pline de satisfacții, permițându-mi să profit de ceea ce învățasem la locul de muncă și, pe deasupra, să lucrez la un proiect personal. Am avut în Luke Raynard un prieten bun, care lucra la aceeași companie, dar la vânzări. Navigam cu barca și-mi făcusem obiceiul să alerg.

Totul s-a dus pe copcă în ultima zi de 30 aprilie, chiar când credeam că lucrurile încep să capete contur. Proiectul meu de suflet, Roata-fantomă, era gata. Demisionasem, îmi făcusem bagajele, hotărât să pornesc spre umbre mai îmbietoare. Întârziasem prin oraș doar fiindcă se apropia din nou ziua care mă fascina într-un fel morbid și, de data asta, intenționam să descopăr cine se afla în spatele încercărilor de asasinat și de ce.

La micul dejun, în dimineața aceea, Luke a venit cu un mesaj de la fosta mea iubită, Julia. În bilet scria că ar vrea să mă vadă iarăși. Am trecut deci pe la ea și am găsit-o moartă, ucisă, pare-se, de aceeași fiară asemănătoare cu un câine care m-a atacat apoi și pe mine. Am izbutit să omor lighioana. În urma unei căutări rapide prin apartament, înainte de a o șterge de acolo, am descoperit un pachet subțire cu niște cărți de joc stranii, pe care le-am luat.

Pentru un vrăjitor ca mine, aduceau prea mult cu Tarotul magic al Amberului şi Haosului ca să nu-mi stârnească interesul.

Da, sunt vrăjitor. Numele meu este Merlin şi sunt fiul lui Corwin din Amber şi al Darei de la Curţile Haosului, cunoscut prietenilor şi cunoştinţelor drept Merle Corey: deştept, şarmant, amuzant, atletic... Pentru amănunte, citiţi cărţile lui Castiglione şi ale lui Byron, fiindcă eu sunt totodată modest, distant şi reticent.

Cărţile de joc s-au dovedit a fi adevărate obiecte magice, ceea ce a căpătat sens odată ce am aflat că Julia se întovărăşise, după despărţirea noastră, cu un ocultist pe nume Victor Melman. O vizită la atelierul acestui domn a dus la încercarea lui de a mă ucide ritualic. Am reuşit să mă eliberez de presiunea ceremoniei şi să-l iau la întrebări înainte ca situaţia şi propriul meu entuziasm să-i provoace moartea. Atât cu ritualurile.

Aflasem destule de la el ca să-mi dau seama că nu fusese decât un pion în jocul altcuiva. Altcineva îl stârnise să încerce partea cu sacrificiul şi părea foarte posibil ca persoana respectivă să fie chiar cea responsabilă de moartea Juliei şi de memorabila-mi colecţie de zile de 30 aprilie.

Dar n-am avut timp să mă gândesc la astea, fiindcă am fost înţepat (da, înţepat) la puţin timp după aceea de o roşcată atrăgătoare, care se materializase în apartamentul lui Melman în urma unei scurte conversaţii telefonice pe care o purtasem cu ea încercând să mă dau drept ocultistul. Înţepătura m-a paralizat, însă am izbutit s-o şterg înainte de a-şi face pe deplin efectul folosind una dintre cărţile magice pe care le găsisem la Julia. Cartea m-a dus într-un loc unde se afla un sfinx, care m-a lăsat să-mi revin înainte de a juca jocul lui stupid cu ghicitori care le place atât de mult sfincşilor, fiindcă, dacă pierzi, au dreptul să te mănânce.

Tot ce pot spune este că, în cazul de faţă, sfinxul s-a dovedit cam supărăcios.

În orice caz, am revenit pe umbra Pământ, unde mă stabilisem, şi am descoperit că atelierul de pictură al lui Melman

fusese făcut scrum cât lipsisem. Am încercat să-l sun pe Luke, deoarece voiam să cinez cu el, şi am aflat că nu mai stătea la motel. Îmi lăsase un mesaj că plecase în New Mexico şi-mi indica unde locuia acolo. Recepţionerul mi-a înmânat şi un inel cu piatră albastră pe care-l uitase Luke. L-am luat să i-l înapoiez când ne-am fi văzut.

Am zburat spre New Mexico şi am izbutit, până la urmă, să dau de Luke în Santa Fe. Cât îl aşteptam într-un bar ca să se pregătească de cină, m-a interpelat un bărbat pe nume Dan Martinez, care a lăsat impresia că Luke îi propusese o afacere şi că voia să se asigure că era un tip de încredere şi avea să se ţină de cuvânt. După cină, am plecat cu Luke la o plimbare cu maşina prin munţi.

Martinez ne-a urmărit şi a tras cu pistolul în vreme ce admiram frumuseţea nopţii. Poate că hotărâse să-l considere pe Luke incapabil să-şi ţină cuvântul. Luke m-a surprins, scoţând şi el o armă şi împuşcându-l pe Martinez. Apoi s-a întâmplat ceva şi mai bizar. Luke mi s-a adresat pe nume – cel adevărat, pe care nu i-l spusesem –, a adus vorba despre părinţii mei şi m-a poftit să mă sui în maşină şi s-o şterg naibii de-acolo. Şi-a subliniat punctul de vedere trimiţând un glonţ în pământ, lângă picioarele mele. Cum chestiunea nu părea negociabilă, am plecat. Mi-a mai zis şi să distrug Atuurile bizare care-mi salvaseră deja viaţa o dată. Şi aflasem, pe drum încoace, că-l cunoscuse pe Victor Melman.

Nu m-am îndepărtat. Am parcat în josul pantei şi m-am întors pe jos. Luke dispăruse. La fel şi cadavrul lui Martinez. Luke nu s-a întors la hotel în noaptea aceea şi nici a doua zi, aşa că am plecat la rândul meu. Singura persoană de încredere, care ar fi putut să mă ajute cu un sfat, era Bill Roth, un avocat din nordul statului New York care fusese cel mai bun prieten al tatei. I-am făcut o vizită şi i-am povestit totul.

Bill m-a determinat să mă întreb şi mai mult în privinţa lui Luke. Apropo, Luke e un atlet solid, isteţ şi roşcat, cu abilităţi neobişnuite, pe care-l crezusem prieten mulţi ani, cu

toate că nu știam mai nimic despre el (Bill mi-a atras atenția asupra acestui lucru).

Un flăcău din vecini, pe nume George Hansen, a început să dea târcoale locuinței lui Bill și să pună întrebări ciudate. Am primit un apel telefonic dubios și mi s-au pus întrebări similare. Ambii curioși erau interesați de numele mamei. Firește că am mințit. Faptul că mama e o membră a aristocrației negre de la Curțile Haosului nu era treaba lor. Însă cel care mă sunase îmi vorbea limba thari, ceea ce m-a făcut îndeajuns de curios cât să-i propun o întrevedere și un schimb de informații în seara aceea, la barul unui club local.

Însă unchiul Random, regele Amberului, m-a chemat acasă în vreme ce eram într-o drumeție cu Bill. George Hansen ne-a urmărit și a vrut să vină cu noi când am traversat umbrele realității, deși nu fusese invitat. Pe Bill l-am luat cu mine, fiindcă nu voiam să-l las cu cineva care se purta atât de bizar.

De la Random am aflat că unchiul Caine murise de glonțul unui asasin și că avusese loc o tentativă similară asupra unchiului Bleys, care scăpase doar cu câteva răni. Serviciul funerar pentru Caine urma să se țină în ziua următoare.

M-am prezentat la întâlnirea din seara aceea din club, dar misteriosul meu anchetator nu și-a făcut apariția. Însă tot răul spre bine, fiindcă am făcut cunoștință cu o femeie drăguță pe nume Meg Devlin și, dintr-una într-alta, am condus-o acasă și am ajuns să ne cunoaștem mult mai îndeaproape. Apoi, într-un moment în care aș fi crezut că gândurile îi zboară spre cu totul altceva, m-a întrebat cum o cheamă pe mama. Și – la naiba – i-am zis. Abia mai târziu mi-a trecut prin minte că poate chiar ea fusese persoana cu care trebuia să mă întâlnesc la bar.

Momentele petrecute împreună s-au sfârșit prematur din cauza interfonului – un bărbat care părea soțul lui Meg apăruse pe neașteptate acasă. Am procedat ca orice domn bine-crescut. Am șters-o rapid de-acolo.

Mătușă-mea Fiona, care e vrăjitoare (nu în același fel ca mine), nu fusese de acord cu întâlnirea asta. Însă era și mai puțin de acord cu Luke, fiindcă mi-a cerut o fotografie a lui după ce adusesem vorba despre ceva în legătură cu el. I-am arătat o poză din portofel în care apărea și Luke. Aș fi putut jura că l-a recunoscut de undeva, deși n-a vrut să admită. Dar faptul că atât ea, cât și fratele ei Bleys au dispărut în noaptea aceea din Amber părea mai mult decât o coincidență.

Viteza de derulare a evenimentelor a sporit și mai mult după aceea. În timpul înmormântării lui Caine a avut loc un atentat cu bombă asupra familiei mele. Asasinul a scăpat. Mai târziu, Random a părut deranjat de o demonstrație scurtă pe care i-am făcut-o cu Roata-fantomă, proiectul meu de suflet, pasiunea mea, realizarea mea de căpătâi în anii petrecuți la Grand Design. Roata-fantomă este o... ei bine, a început prin a fi un computer care avea nevoie pentru a funcționa de un set diferit de legi ale fizicii decât cele pe care le învățasem în școală. Presupunea ceva ce-ar putea fi numit magie. Am găsit însă un loc unde dispozitivul putea fi construit și utilizat și l-am construit acolo. L-am lăsat autoprogramându-se. Părea să devină conștient, iar asta l-a speriat pe Random. Mi-a ordonat să plec și să-l închid. Nu mă dădeam în vânt după ideea aceea, dar am pornit la drum.

Am fost urmărit în trecerea prin Umbră, am fost hărțuit, amenințat, ba chiar atacat. M-a salvat din flăcări o doamnă ciudată care mai târziu a murit într-un lac. O persoană misterioasă m-a apărat de niște bestii fioroase, apoi aceeași persoană m-a salvat dintr-un cutremur straniu – persoana s-a dovedit a fi Luke. M-a însoțit până la ultima barieră ca să mă confrunt cu Roata-fantomă. Creația mea era cam supărată pe mine și ne-a izgonit cu o furtună-umbră – o chestie în care, cu sau fără umbrelă, nu-i foarte plăcut să fii surprins. Am scăpat de vijelie cu ajutorul unuia dintre Atuurile Osândei, cum poreclisem ciudatele cărți de joc găsite la Julia în casă.

Am nimerit lângă o peșteră de cristal albastru și Luke m-a adăpostit acolo. Dragul de el! După ce a avut grijă să am tot

ce-mi trebuie, m-a întemniţat. Când mi-a spus cine era cu adevărat, mi-am dat seama că semăna cu tatăl lui, ceea ce o tulburase pe Fiona când îi văzuse fotografia. Fiindcă Luke era fiul lui Brand, asasin şi trădător ticălos care, cu câţiva ani în urmă, aproape reuşise să distrugă regatul şi odată cu el restul Universului. Din fericire, Caine izbutise să-l ucidă înainte de a-şi desăvârşi planurile. Luke, am aflat atunci, fusese cel care-l omorâse pe Caine pentru a-şi răzbuna tatăl. (Se părea că aflase vestea morţii tatălui său într-o zi de 30 aprilie şi-avea un mod neobişnuit de a o comemora.) La fel ca Random, a fost impresionat de Roata mea şi m-a înştiinţat că eram prizonierul său, fiindcă puteam să-i fiu de folos în eforturile de a controla maşinăria, pe care o considera arma perfectă pentru a-mi distruge familia.

A plecat să se ocupe de asta şi am descoperit repede că puterile îmi fuseseră anulate de o însuşire stranie a peşterii, lăsându-mă fără nimeni cu care să pot vorbi în afară de tine, Frakir, iar pe tine lăsându-te fără nimeni pe care să-l poţi strangula...

Ce-ai zice să asculţi câteva măsuri din „Over the Rainbow"?

Capitolul 1

Am aruncat mânerul după ce sabia s-a rupt. Nu-mi fusese de niciun ajutor împotriva zidului albastru ca marea, cu toate că-i încercasem puterea pe o porțiune pe care-o apreciasem drept cea mai subțire. Câteva așchii de piatră se aflau la picioarele mele. Le-am adunat și le-am strâns în pumn. Nu asta reprezenta calea de scăpare. Singura ieșire părea deschizătura prin care intrasem, dar ea nu mai era disponibilă.

M-am întors în odaia mea, adică în acea parte a peșterii unde-mi întinsesem sacul de dormit gros și cafeniu. M-am așezat pe el, am desfăcut o sticlă de vin și am luat o înghițitură. Transpirasem, izbind inutil cu sabia în perete.

Frakir s-a agitat pe încheietură, s-a desprins și a alunecat în palma mâinii stângi, încolăcindu-se în jurul celor două așchii albastre pe care încă le aveam. A șerpuit peste ele, cuprinzându-le, apoi a început să se legene ca un pendul. Am lăsat deoparte sticla și l-am privit. Balansul era paralel cu direcția tunelului pe care îl numeam acum casă. Mișcarea oscilatorie a continuat vreun minut, apoi a încetinit, oprindu-se când mi-a ajuns pe dosul palmei. A dat drumul așchiilor la baza degetului meu mijlociu și și-a reluat poziția normală, retrăgându-se pe încheietura mea.

M-am uitat atent. Am ridicat opaițul pâlpâitor și am analizat pietrele. Culoarea…

Da!

În contrast cu pielea, arătau aidoma pietrei din inelul lui Luke pe care i-l adusesem de la motel cu ceva timp în urmă. Coincidență? Sau exista o legătură? Ce încercase să-mi

comunice coarda mea de sugrumat? Şi unde mai văzusem o asemenea piatră?

La inelul de chei al lui Luke. Avea un breloc cu o piatră albastră într-o bucată de metal... Şi unde mai văzusem una?

Peştera în care eram privat de libertate avea puterea de a bloca Atuurile şi magia Logrusului. Dacă Luke luase cu el bucăţi din aceste stânci, probabil că exista un motiv special. Ce alte însuşiri mai avea piatra asta?

M-am străduit, timp de vreo oră, să aflu ceva în privinţa lor, însă rezistau sondărilor Logrusului meu. În cele din urmă, dezgustat, le-am vârât în buzunar, am mâncat puţină pâine cu brânză şi am mai luat o gură de vin.

Apoi m-am sculat şi am făcut încă un tur, inspectând capcanele. Cred că se făcuse o lună de când eram prizonier. Străbătusem toate tunelurile, coridoarele şi grotele căutând o ieşire, însă fără folos. Fuseseră momente în care mă năpustisem asupra lor cu turbare şi-mi însângerasem pumnii în muchiile reci. Alteori mă mişcasem grijuliu, căutând cu atenţie fisuri şi spărturi de vreun fel. De câteva ori, încercasem să mut din loc bolovanul ce bloca intrarea, dar nu izbutisem. Era bine înţepenit şi nu se clintea. Se părea că urma să mai stau ceva timp acolo.

Capcanele... Erau în aceeaşi stare ca ultima oară când le verificasem – bolovani în echilibru precar, gata să cadă când cineva se împiedica de sforile pe care le luasem de la lăzile din cămară.

Cineva? Păi, Luke, firește. Cine altul? El mă închisese aici. Dacă se întorcea – nu, când se întorcea –, capcanele aveau să-l aştepte. Era înarmat. Mă dezavantaja intrarea de deasupra, dacă mă mulţumeam doar să-l aştept jos. Nu, n-aveam de gând să stau acolo. Voiam să-l atrag, să-l fac să mă caute prin grote, apoi...

Oarecum îngrijorat, m-am întors în odaia mea.

M-am lungit pe sacul de dormit, mi-am încrucişat mâinile la ceafă şi am trecut în revistă planurile. Un bolovan putea

ucide un om și nu voiam să-l omor pe Luke. Nu din motive sentimentale, deși îl crezusem, până destul de curând, un prieten bun – nu și după ce aflasem că era asasinul unchiului Caine și că avea de gând să-mi omoare și celelalte rude din Amber. Asta din cauză că unchiul Caine îi lichidase tatăl – pe unchiul Brand –, pe care l-ar fi ucis bucuros oricare dintre ceilalți. Da, Luke – ori mai degrabă Rinaldo, cum aflasem că-l cheamă – îmi era văr și avusese un motiv de a se angrena în această vendetă de familie. Însă felul în care proceda mi se părea cam nestăpânit.

Totuși, nici faptul că aveam același sânge și nici vechile sentimente de prietenie nu mă îmboldeau să-mi demontez capcanele. Îl voiam pe Luke în viață, fiindcă erau prea multe lucruri pe care nu le pricepeam și pe care nu le-aș fi înțeles niciodată dacă ar fi murit fără să mi le spună.

Jasra... Atuurile Osândei... felul în care mi se dăduse de urmă cu atâta ușurință prin Umbră... toată povestea relației lui Luke cu pictorul și ocultistul nebun Victor Melman... tot ce știa despre Julia și moartea ei...

Am luat-o de la început. Am desfăcut capcanele. Planul cel nou era simplu și se baza pe ceva despre care credeam că Luke n-are habar.

Mi-am așezat sacul de dormit în alt loc din tunel, lângă încăperea pe al cărei acoperiș se găsea intrarea blocată. Am dus acolo și provizii. Eram decis să rămân în preajmă cât mai mult timp posibil.

Noua capcană era extrem de simplă, directă și de neevitat. Odată amplasată, nu-mi rămânea decât să aștept. Să aștept și să-mi amintesc. Și să plănuiesc. Trebuia să-i avertizez pe ceilalți, să fac ceva în privința Roții-fantomă. Trebuia neapărat să aflu ce știa Meg Devlin. Aveam nevoie de... multe lucruri.

Am așteptat. Am reflectat la furtuni din Umbră, la vise, la Atuuri stranii și la Doamna Lacului. După o lungă perioadă de trândăvie, în doar câteva zile viața îmi devenise foarte

animată. În vremea în care nu făcusem nimic, singura alinare fusese că linia temporală din prezent le depăşea probabil pe celelalte care erau importante acum pentru mine. Luna petrecută aici putea fi doar o zi în Amber ori chiar mai puţin. Dacă scăpam curând de aici, urmele pe care voiam să le adulmec puteau fi încă relativ proaspete.

Am stins într-un târziu opaiţul şi m-am dus la culcare. Prin lentilele de cristal ale închisorii mele trecea destulă lumină, crescând şi scăzând în intensitate, ca să deosebesc ziua de noapte. Îmi păstram obiceiurile zilnice potrivit acestor ritmuri.

Pe parcursul următoarelor trei zile, am citit iarăşi din scoarţă în scoarţă jurnalul lui Melman – plin de aluzii şi deloc bogat în informaţii utile – şi eram aproape convins că Omul cu Glugă, cum îşi numise vizitatorul şi învăţătorul în ale magiei, fusese probabil Luke. Cu excepţia câtorva referiri la androginie care mă uluiau. Spre sfârşit, se aducea vorba despre sacrificiul Fiului Haosului, referinţe pe care le puteam considera personale acum, că ştiam ce plănuise Melman ca să mă distrugă. Dar dacă Luke o făcuse, cum se explica purtarea lui ambiguă pe munte, în New Mexico, ocazie cu care mă sfătuise să distrug Atuurile Osândei şi mă alungase de-acolo aproape ca şi cum ar fi vrut să mă apere de ceva? Apoi recunoscuse că încercase de mai multe ori să-mi ia viaţa, însă negase că el ar fi fost de vină pentru ultimele tentative. Dacă el fusese în spatele tuturor, nu avea logică să nege. Ce altceva putea fi implicat? Cine altcineva? Şi cum? Era limpede că din puzzle lipseau piese, însă mi se păreau necunoscute minore, de parcă orice informaţie nouă cât de măruntă şi-o zguduire oricât de slabă a schelei argumentative ar fi făcut ca totul să se aşeze la locul potrivit, iar imaginea rezultată ar fi fost un lucru ce-ar fi trebuit de mult să-mi sară în ochi.

Aş fi putut ghici că vizita urma să aibă loc în seara asta, dar n-am făcut-o. Dacă mi-aş fi dat seama, aş fi renunţat la somn şi aş fi stat treaz şi vigilent. Cu toate că mă simţeam

destul de încrezător în eficiența capcanei mele, orice flecușteț e important în chestiunile cu adevărat cruciale.

Dormeam adânc și scrâșnetul de piatră pe piatră se auzea ca din depărtare. M-am foit puțin, cât au continuat sunetele să se audă, și mi-a mai luat câteva secunde până să înțeleg ce se întâmpla. M-am ridicat în capul oaselor, cu mintea încă împăienjenită, și m-am ghemuit lipit de peretele încăperii de lângă intrare, frecându-mă la ochi, trecându-mi mâna prin păr și căutând să-mi recapăt starea de alertă rătăcită în somn.

Primul zgomot pe care îl auzisem fusese probabil cel al înlăturării penelor de fier, operațiune ce necesitase zgâlțâieli sau opinteli în bolovan. Sunetele care se auzeau acum erau înfundate, fără ecou – din afară.

Am îndrăznit să arunc o privire în odaia de piatră. În tavan nu era nicio deschizătură pe unde să se vadă stelele. Deasupra, vibrațiile continuau. Zguduiturile erau urmate acum de un scrijelit, de un scrâșnet continuu. O minge de lumină cu o aură difuză se întrezărea prin piatra translucidă. Probabil un felinar. Era prea stabilă ca să fie o faclă. Și, în circumstanțele date, o faclă ar fi fost nepractică.

A apărut apoi o semilună de cer, cu două stele în apropierea colțului de jos. Semiluna s-a lărgit și am auzit gâfâielile și opintelile, mi se părea mie, a doi bărbați.

Am simțit că mă furnică buricele degetelor, de la surplusul de adrenalină ce-și făcea mendrele biologice. Nu luasem în calcul varianta ca Luke să mai vină cu cineva. Planul meu infailibil putea fi eronat.

Pietroiul se deplasa mai repede acum. Nu mai aveam vreme nici de înjurat. Mintea a început să-mi umble iute, căutând o soluție și încercând să intre în starea de concentrare necesară.

Am invocat vederea prin Logrus și a căpătat formă în fața mea. M-am sculat în picioare, sprijinindu-mă încă de zid, și am mișcat brațele în așa fel încât mișcările să corespundă cu unduirile aparent haotice ale capetelor apariției fantomatice.

Până să ajung la o confirmare satisfăcătoare, sunetele de deasupra încetaseră.

Deschizătura era acum vizibilă. Peste alte câteva clipe, lumina a fost înălțată și deplasată spre ea.

Am pășit în încăpere și am întins mâinile. Când bărbații, scunzi și negricioși, au apărut în raza mea vizuală, planul original a fost anulat complet, cât ai clipi. Ambii țineau în mâna dreaptă câte un pumnal. Niciunul dintre ei nu era Luke.

Am întins mănușile făcute din Logrus și i-am apucat pe fiecare de beregată cu câte un braț. I-am strâns până și-au pierdut cunoștința. Am continuat s-o fac și după aceea, apoi le-am dat drumul.

M-am agățat cu liniile strălucitoare de energie ale Logrusului de marginea de sus a intrării și am început să urc. Când am ajuns la deschizătură, m-am oprit s-o recuperez pe Frakir, care stătea colac dedesubt. Asta fusese capcana. Pentru a coborî, Luke, sau oricine altcineva, ar fi trebuit să treacă prin lațul alcătuit de Frakir, gata să se strângă instantaneu la orice mișcare.

Acum însă...

O dâră de foc se întindea în josul pantei din dreapta mea. Felinarul se spărsese și combustibilul aprins se transformase într-un pârâiaș de flăcări. Cei pe care-i strânsesem de gât zăceau pe ambele laturi. Bolovanul care-mi blocase ieșirea se afla la stânga și cumva către spatele meu. Am rămas cum eram – cu capul și umerii scoși prin deschizătură, sprijinit în coate –, cu imaginea Logrusului dansându-mi înaintea ochilor și furnicăturile calde ale firelor sale de energie cuprinzându-mi brațele, în vreme ce Frakir îmi cobora pe umăr în jos.

Parcă fusese prea ușor. Nu-l vedeam pe Luke având încredere în doi slujitori ca să mă ia la întrebări, să mă ucidă sau să mă ducă în altă parte – oricare le-ar fi fost misiunea. De aceea nu ieșisem cu totul din peșteră, ci cercetam împrejurimile cufundate în beznă din punctul meu de observație relativ sigur.

În sfârşit, dădeam dovadă de prudenţă. Fiindcă altcineva împărţea cu mine noaptea. Era îndeajuns de întuneric, deoarece dârele de foc se micşorau de-acum, pentru ca vederea obişnuită să nu-mi ofere informaţia asta. Însă când invoc Logrusul, încordarea mentală care-mi îngăduie să-l zăresc îmi permite totodată să receptez şi manifestări imateriale.

Detectasem prezenţa cuiva sub un copac, la stânga mea, printre umbre între care n-aş fi putut desluşi silueta umană în faţa căreia plutea. Şi avea un tipar ciudat, aducând cu cel din Amber; se răsucea încetişor, întinzând tentacule de lumină gălbuie. Tentaculele se lungeau către mine şi mă uitam fascinat, ştiind deja cum să acţionez când avea să vină momentul.

Erau patru, mari, şi avansau încetişor, iscodind. Când au ajuns la câţiva metri de mine s-au oprit, s-au încordat şi s-au repezit ca nişte cobre. Mâinile îmi erau împreunate, uşor încrucişate, cu membrele de Logrus întinse. Le-am separat cu o mişcare laterală, înclinându-le totodată uşor spre înainte. Au lovit în tentaculele galbene, azvârlindu-le înapoi către propriul model. Am simţit furnicături în antebraţe. Apoi, folosind extensia mâinii drepte ca pe o lamă, am lovit în modelul ce rămăsese neclintit de parcă ar fi fost un scut. Am auzit un ţipăt scurt, ascuţit şi imaginea s-a estompat; am lovit iarăşi, iute, m-am săltat din gaură şi am pornit în jos pe pantă, simţind că mă doare braţul.

Imaginea – ce o fi fost – s-a destrămat şi-a dispărut. Puteam vedea mai limpede silueta ascunsă după copac. Părea să fie o femeie, deşi nu deslueam trăsăturile din cauza unui obiect mic pe care-l ridicase şi-l ţinea la nivelul ochilor. Temându-mă să nu fie vreo armă, l-am biciuit cu o prelungire a Logrusului, sperând să i-l smulg din mână.

M-am poticnit, simţind un recul ce mi-a zdruncinat mâna. Obiectul pe care-l lovisem era, probabil, vreo unealtă vrăjitorească puternică. Am avut, cel puţin, plăcerea de a o vedea pe femeie clătinându-se la rându-i. A slobozit un ţipăt scurt, însă n-a scăpat obiectul din mână.

O clipă după aceea, silueta a început să-i fie înconjurată de o licărire slabă, multicoloră. Am înțeles ce era. Îndreptasem forța Logrusului către un Atu. Trebuia să ajung la ea, fie și numai pentru a-mi da seama cine este.

Însă, chiar în momentul în care am intenționat să mă năpustesc într-acolo, am înțeles că nu pot ajunge la timp. Dacă nu cumva...

Am cules-o pe Frakir de pe umăr și am întins-o în linia forței Logrusului, manipulând-o în direcția potrivită și trimițându-mi comenzile odată cu zborul ei.

Îmi schimbasem perspectiva; prin curcubeul spălăcit care-o înconjura acum pe necunoscută i-am văzut, în sfârșit, chipul. Era Jasra, cea care aproape că mă ucisese cu o înțepătură în apartamentul lui Melman. Într-o clipă avea să dispară, luând cu ea șansa mea de a obține răspunsuri de care-mi depindea, poate, existența.

— Jasra! am strigat încercând să-i întrerup concentrarea.

N-a funcționat, însă Frakir da. Licărind argintiu, coarda mea sugrumătoare i s-a înfășurat peste beregată și a întins un capăt pentru a se prinde de o creangă din apropiere, în stânga Jasrei.

Imaginea femeii a început să se șteargă; nu-și dădea seama, se pare, că era prea târziu. Nu s-ar fi putut folosi de Atu fără să se decapiteze singură, după cum a și aflat în curând. I-am auzit strigătul gâtuit când s-a tras înapoi, a rămas nemișcată, pierzându-și haloul, și-a scăpat Atuul și a apucat coarda înfășurată de gât.

M-am apropiat și am întins mâna către Frakir, care și-a desfăcut un capăt de pe copac și l-a înfășurat iarăși pe încheietura mea.

— Bună seara, Jasra, am zis smucindu-i capul spre spate. Mai încearcă tu înțepătura otrăvită și-o să ai nevoie de un guler cervical. Pricepi?

A încercat să rostească ceva, dar n-a reușit. A dat din cap a încuviințare.

— O să slăbesc nițel strânsoarea, am spus, ca să-mi poți răspunde la întrebări.

Am ușurat prinsoarea lui Frakir. Femeia a început să tușească și mi-a aruncat o privire care ar fi transformat nisipul în sticlă. Haloul magic i se spulberase, așa că am lăsat și eu Logrusul să dispară.

— De ce mă urmărești? am întrebat. Ce reprezint eu pentru tine?

— Fiul pierzaniei, s-a stropșit și a încercat să mă scuipe, însă cred că gura îi era prea uscată.

Am smucit-o ușurel pe Frakir, făcând-o pe Jasra să tușească iar.

— Răspuns greșit. Mai încearcă.

A zâmbit, mutându-și privirea către un punct din spatele meu. Am riscat o privire, fără s-o las pe Frakir din mână. Aerul începea să licărească, în spatele și-n dreapta mea, un semn limpede că cineva urma să se ivească aici printr-un Atu.

Nu mă simțeam în stare să înfrunt o nouă amenințare, așa că am băgat mâna în buzunar și am scos niște Atuuri de-ale mele. Al Florei era deasupra. Fie, mergea și al ei.

Prin lumina slabă, m-am folosit de puterea minții dincolo de chipul de pe carte. Am simțit-o, distrasă mai întâi, apoi deodată alertă. Și am auzit un „Da?"

— Condu-mă la tine! am zis. Iute!

— E urgent?

— Foarte urgent.

— Ăăă... bine. Vino.

Am căpătat o imagine a ei în pat, care s-a făcut tot mai clară. A întins mâna.

Am atins-o, am cuprins-o într-a mea și am pășit înainte, auzind exact atunci vocea lui Luke:

— Oprește-te!

Am continuat să înaintez, trăgând-o pe Jasra după mine. A încercat să se smucească înapoi și a izbutit să mă oprească, făcându-mă să mă poticnesc de marginea patului. Atunci

l-am observat pe bărbatul cu păr negru şi barbă care mă privea cu ochi mari de pe cealaltă parte a patului.

— Cine...? Ce...? a îngăimat în vreme ce eu, cu un surâs amar, îmi recăpătam echilibrul.

Silueta fantomatică a lui Luke s-a ivit în spate, în urma prizonierei mele. A întins mâna şi-a smucit-o de braţ pe Jasra, care a scos un horcăit, fiindcă mişcarea bruscă o făcuse pe Frakir să se strângă şi mai tare în jurul gâtului ei.

La naiba? Ce-avea să urmeze?

Flora s-a ridicat imediat din pat, cu faţa schimonosită, aruncând deoparte cearşaful cu parfum de lavandă şi repezindu-şi înainte pumnul, cu o viteză uimitoare.

— Târfă ce eşti! a ţipat. Mă mai ţii minte?

Lovitura a nimerit-o în falcă pe Jasra; abia am apucat să-i dau drumul lui Frakir ca să nu fiu şi eu tras în spate, spre braţele deschise ale lui Luke.

Imaginea s-a estompat şi licărirea a dispărut. Între timp, bărbatul cu păr negru se dăduse jos din pat şi înşfăca diverse obiecte vestimentare. După ce le-a strâns pe toate, nu s-a obosit să se şi îmbrace, ci, făcându-şi ghem hainele şi acoperindu-şi părţile ruşinoase, s-a retras la repezeală spre uşă.

— Ron! Unde te duci? a întrebat Flora.

— Departe! a răspuns el deschizând uşa şi trecându-i pragul.

— Hei, aşteaptă!

— Nici gând! a venit răspunsul din cealaltă odaie.

— La naiba! a spus mătuşa mea aruncându-mi o privire contrariată. Te pricepi să dai peste cap vieţile oamenilor. Apoi: Ron, dar cum rămâne cu cina?

— Trebuie să mă văd cu psihiatrul meu, s-a auzit vocea lui, urmată în scurt timp de zgomotul unei uşi trântite.

— Sper că-ţi dai seama ce lucru frumos ai distrus, mi-a reproşat Flora.

Am oftat.

— Când l-ai cunoscut? am întrebat-o.

S-a încruntat.

— Păi… ieri. N-ai decât să te hlizești. Lucrurile astea nu au mereu de-a face cu timpul. De bună seamă, de data asta ar fi fost cu totul special. Numai cineva nesimțit ca tine sau ca tatăl tău ar putea înjosi o frumoasă…

— Scuze! am întrerupt-o. Mersi că m-ai tras aici. Firește că se va întoarce la tine. Doar că l-am cam băgat în sperieți. Cum ar putea să nu se întoarcă odată ce te-a cunoscut?

A zâmbit.

— Da, chiar că-i semeni lui Corwin, a zis. Mitocan, dar cu minte pătrunzătoare.

S-a ridicat, a traversat camera spre un șifonier de unde a scos un halat de culoarea lavandei și s-a îmbrăcat.

— Ce-a fost asta? a întrebat strângându-și cordonul.

— E o poveste lungă…

— Atunci mai bine o ascult cât prânzim. Ți-e foame?

Am rânjit larg.

— Păi, cum altfel? Haide.

M-a călăuzit printr-un living în stil franțuzesc provincial și apoi într-o bucătărie mare rurală plină cu gresie și aramă. M-am oprit s-o ajut, însă mi-a arătat un scaun lângă masă și mi-a spus să mă așez.

În vreme ce scotea din frigider felurite bunătăți, am vrut să-mi satisfac o curiozitate:

— Mai întâi…

— Da?

— Unde suntem?

— În San Francisco.

— De ce ți-ai stabilit reședința aici?

— După ce-am terminat cu trebușoara pentru Random, am decis să rămân. Orașul mă tenta iarăși.

Am pocnit din degete. Uitasem că fusese trimisă să afle cine era proprietarul depozitului unde-și avusese Melman casa și atelierul, iar Brutus Storage adăpostise o cantitate de muniție ce putea fi folosită în Amber.

— Deci cine era proprietarul? am întrebat-o.

— Brutus Storage. Melman închiria de la ei.

— Şi cine-i proprietar la Brutus?

— Compania J.B. Rand.

— Adresa?

— Un birou din Sausalito. A fost golit cu câteva luni în urmă.

— Şi cei care deţineau clădirea nu aveau o adresă a chiriaşului?

— Doar o căsuţă poştală. Abandonată şi aceea.

Am încuviinţat din cap.

— Bănuiam eu că aşa va fi. Povesteşte-mi despre Jasra. E limpede că o ştii pe doamna.

— Ce mai doamnă! a pufnit. O târfă regală, asta era când am cunoscut-o.

— Unde?

— În Kashfa.

— Unde-i asta?

— Un regat din umbre mic şi foarte interesant, puţin dincolo de marginea Cercului de Aur al celor cu care Amberul face comerţ. Splendoare barbară şi tot tacâmul. E o zonă... mai izolată cultural.

— Atunci cum se face că ştii toate astea?

S-a oprit un moment din ceea ce amesteca într-un castron.

— Păi... mă vedeam cu un nobil din Kashfa pe care-l întâlnisem prin pădure într-o zi. Ieşise să vâneze cu şoimi, iar eu, întâmplător, îmi sucisem glezna...

— Ăăă..., am întrerupt-o, să nu ne pierdem în detalii. Ce-i cu Jasra?

— Era consoarta bătrânului rege Menillan. Îl avea la degetul mic.

— Şi ce ţi-a făcut ţie?

— Mi l-a răpit pe Jasrick când lipseam din oraş.

— Jasrick?

— Nobilul meu. Conte de Kronklef.

— Și Înălțimea Sa Menillan ce părere avea despre toate astea?

— N-a știut niciodată. Era deja pe patul de moarte și a murit la puțină vreme. De asta îl voia ea de fapt pe Jasrick. Era șeful gărzii palatului, iar fratele lui era general. I-a folosit ca să pună la cale o lovitură de stat după ce-a răposat Menillan. Ultima oară când am auzit de ea era regină în Kashfa și se descotorosise de Jasrick. Așa i-a trebuit. Cred că pusese și el ochii pe tron, însă Jasra n-a avut chef să-l împartă cu nimeni. Așa că a pus să fie executați el și fratele lui, invocând o trădare sau ceva de genul ăla. Și era așa arătos... Deși nu dădea pe dinafară de deșteptăciune.

— Locuitorii din Kashfa au vreo... vreun atribut fizic neobișnuit? am întrebat.

A zâmbit.

— Ei bine, Jasrick era un flăcău pe cinste. N-aș folosi totuși cuvântul „neobișnuit" pentru...

— Nu, nu, am întrerupt-o iar. Mă referem la vreun soi de anomalie a gurii – colți retractili, vreun ac sau ceva de felul ăsta.

— Nț, a zis și n-am reușit să-mi dau seama dacă îmbujorarea din obrajii ei era din cauza căldurii plitei. Nimic de genul ăsta. Sunt destul de standard. De ce întrebi?

— Când ți-am spus povestea mea în Amber, am omis partea în care Jasra m-a înțepat. Abia am fost în stare să folosesc Atuul din cauza unei otrăvi pe care a reușit să mi-o injecteze. M-a amorțit, m-a paralizat și m-a slăbit mult timp.

A clătinat din cap.

— Kashfanii nu pot să facă așa ceva. Pe de altă parte, firește, Jasra nu-i din Kashfa.

— Atunci de unde e?

— Nu știu, dar e venetică. Unii susțin că un negustor de sclavi a adus-o de pe tărâmuri îndepărtate. Alții, că a apărut ea singură într-o zi și a reușit să-i atragă privirile lui Menillan. Se zvonea că ar fi vrăjitoare. Nu știu.

— Ştiu eu. Zvonul e adevărat.

— Serios? Poate că aşa a pus mâna pe Jasrick.

Am strâns din umeri.

— Cu cât timp în urmă a fost... ăăă... experienţa ta cu ea?

— Treizeci sau patruzeci de ani, cam aşa.

— Şi e încă regină în Kashfa?

— Habar n-am. A trecut mult de când n-am mai fost acolo.

— Amberul este în relaţii proaste cu Kashfa?

A clătinat din cap.

— De fapt, n-are relaţii speciale. Cum ziceam, regatul este destul de departe. E mai puţin accesibil decât multe alte locuri, iar comerţul cu kashfanii nu-i atractiv.

— N-ar avea niciun motiv real să ne urască?

— Nu mai mult decât alţii.

Un miros plăcut de mâncare începea să umple încăperea. L-am adulmecat şi m-am gândit la duşul lung şi fierbinte pe care intenţionam să-l fac după prânz. Flora a spus ceva ce ştiusem c-o să zică.

— Bărbatul care a tras-o pe Jasra înapoi... părea cunoscut. Cine era?

— Cel despre care ţi-am zis când am ajuns în Amber. Luke. Sunt curios dacă-ţi aminteşte de cineva.

— Aşa pare. A continuat după o pauză: Dar pur şi simplu nu pot spune cine.

I-am zis, în vreme ce stătea cu spatele la mine:

— Dacă ţii ceva ce s-ar putea sparge ori vărsa dacă-l scapi, pune-l jos.

Am auzit-o aşezând un obiect pe masă. S-a întors spre mine, cu uimire zugrăvită pe chip.

— Da?

— Adevăratul lui nume e Rinaldo şi e fiul lui Brand. M-a ţinut prizonier mai bine de o lună, în altă umbră. Abia am scăpat.

— Of! a şoptit Flora. Şi ce vrea?

— Răzbunare.

— Ţinteşte pe cineva anume?

— Nu. Ne vrea pe toţi. Dar Caine, firește, a fost primul.

— Înţeleg.

— Te rog, nu arde nimic, am schimbat brusc subiectul. Tânjesc de mult după o masă ca lumea.

A încuviinţat şi mi-a întors spatele. După o vreme, a reluat discuţia:

— Îl ştiai de ceva timp. Cum e ca fire?

— Mereu mi s-a părut un tip de treabă. Dacă-i nebun, ca taică-său, a ascuns asta destul de bine.

A destupat o sticlă de vin, a turnat în două pahare şi le-a pus pe masă. Apoi a adus şi mâncarea.

După câteva îmbucături s-a oprit, cu furculiţa suspendată în aer, uitându-se în gol.

— Cine s-ar fi gândit că nemernicul are să se reproducă? a remarcat.

— Fiona, cred. În noaptea dinaintea înmormântării lui Caine m-a întrebat dacă n-am o poză cu el. Şi când i-am arătat-o, mi-am dat seama că o frământă ceva, dar n-a vrut să spună ce anume.

— Iar în dimineaţa următoare, ea şi Bleys au dispărut. Da. Acum, că mă gândesc mai bine, arată cumva ca Brad când era foarte tânăr – cu multă vreme în urmă. Luke pare mai înalt şi mai solid, dar asemănarea există.

Flora a reînceput să mănânce.

— Apropo, e foarte gustos, am zis.

— Mulţumesc, a oftat ea. Înseamnă că trebuie s-aştept până ce termini de mâncat ca să aud întreaga poveste.

Am dat din cap, cu gura plină. Putea să vină şi potopul, eram hămesit.

Capitolul 2

Proaspăt spălat, ferchezuit, cu unghiile tăiate şi purtând haine noi, abia invocate, am apelat serviciul de Informaţii telefonice şi am cerut numărul singurei persoane cu numele Devlin din zona în care locuieşte Bill Roth. Vocea femeii care a răspuns nu avea timbrul potrivit, însă tot am recunoscut-o.

— Meg? Meg Devlin? am întrebat.

— Da. Cine e?

— Merle Corey.

— Cine?

— Merle Corey. Am petrecut împreună o noapte interesantă, acum ceva timp…

— Pardon. Trebuie să fie o greşeală.

— Dacă nu poţi vorbi liber acum, sun oricând îmi spui. Sau mă poţi suna tu.

— Nu te cunosc, a zis şi a închis.

M-am holbat la receptor. Dacă discuţia ar fi avut loc de faţă cu soţul ei, eram sigur că ar fi fost mai rezervată, însă tot ar fi dat de înţeles că mă cunoaşte şi că putem vorbi altcândva. Mă abţinusem să iau legătura cu Random, fiindcă aveam senzaţia că mă va chema imediat în Amber şi voiam să discut mai întâi cu Meg. Nu aveam timp s-o vizitez. Nu-i înţelegeam reacţia, dar cu asta mă alesesem pentru moment. Am încercat singurul lucru care mi-a trecut prin minte. Am sunat din nou la Informaţii şi am obţinut numărul de telefon al vecinilor lui Bill, familia Hansen.

Mi s-a răspuns la al treilea ţârâit – o voce feminină pe care am recunoscut-o ca fiind a doamnei Hansen. O cunoscusem demult, deşi n-o văzusem în ultima mea expediţie pe acolo.

— Doamnă Hansen, sunt Merle Corey.

— A, Merle... Ai fost pe-aici de curând, așa-i?

— Da. Numai că n-am putut să stau mult. Dar m-am întâlnit cu George. Am stat de vorbă pe îndelete. Aș vrea, de fapt, dacă e pe-aproape, să discut cu el.

Am numărat câteva secunde de tăcere.

— George... Păi... George e la spital în clipa asta, Merle. E ceva ce-ai putea să-mi spui mie?

— Nu e urgent. Ce-a pățit?

— A... nimic grav. E tratat ambulatoriu și azi e ziua în care se duce la control și să mai ia niște medicamente. Luna trecută a avut un fel de... cădere nervoasă. O amnezie care l-a ținut vreo două zile. Doctorii nu par să înțeleagă din ce cauză.

— Îmi pare rău.

— Investigațiile cu raze X n-au descoperit nicio leziune, ca atunci când te lovești la cap sau ceva. Și acum pare în regulă. Mi s-a zis că va fi bine, dar vor să-l mai țină sub observație. Asta-i tot. Brusc, parcă lovită de inspirație, m-a întrebat: Ție cum ți s-a părut când ai vorbit cu el?

Mă așteptasem la asta, așa că n-am ezitat.

— Mi s-a părut normal. Dar nu-l cunoscusem până atunci, așa că n-am avut cum să-mi dau seama dacă se poartă altfel.

— Înțeleg. Vrei să te sune când se întoarce?

— Nu. O să ies în oraș și nu știu când mă întorc. Nu era nimic important. O să-l mai caut eu zilele astea.

— Bine. O să-i transmit că ai sunat.

— Mulțumesc. La revedere.

Aproape că mă așteptasem la una ca asta. După povestea cu Meg. La final, purtarea lui George fusese dubioasă de-a binelea. Mă deranjase că părea să știe exact cine sunt și că deținea informații despre Amber – ba chiar voise să mă urmeze prin Atu. Aveam impresia că și el, și Meg fuseseră supuși unei manipulări stranii.

Jasra mi-a venit imediat în minte ca făptaș potențial. Dar ea părea să fie aliata lui Luke, iar Meg îmi atrăsese atenția

în privința lui. De ce s-o fi făcut dacă Jasra o controla în asemenea fel? Nu avea noimă. Pe cine mai știam eu capabil să producă asemenea fenomene?

Pe Fiona, de exemplu. Fusese însă părtașă la revenirea mea pe umbra asta și mă luase cu mașina după seara petrecută cu Meg. Și păruse la fel de surprinsă ca mine de desfășurarea evenimentelor.

Rahat! Viața e plină de uși care nu se deschid când bați, cam la fel de multe ca acelea care se deschid fără să fi bătut.

Am ciocănit la ușa dormitorului, iar Flora mi-a spus să intru. Se farda în fața oglinzii.

— Cum a fost? a întrebat.

— Nu prea grozav. Absolut nesatisfăcător, de fapt.

I-am rezumat rezultatele apelurilor.

— Și ce-o să faci acum?

— O să iau legătura cu Random și o să-i comunic noutățile. Am sentimentul că o să mă cheme, ca să afle totul. Vreau să-ți zic la revedere și mulțumesc pentru ajutor. Îmi pare rău dacă ți-am stricat momentul romantic.

A strâns din umeri, cu spatele încă la mine, studiindu-se în oglindă.

— Nicio grijă...

N-am auzit sfârșitul frazei, deși Flora continua să vorbească. Atenția mi-a fost captată de ceva ce părea începutul unui contact prin Atu. Senzația a devenit mai puternică, deși prezența celui care mă chema nu se făcea simțită. M-am îndepărtat de Flora.

— Merle, ce este? am auzit-o abia atunci.

Am ridicat un braț spre ea și senzația s-a intensificat. Parcă mă uitam printr-un tunel lung și întunecat, la al cărui capăt opus nu exista nimic.

— Nu știu, am spus invocând Logrusul și preluând controlul unuia dintre tentaculele sale. Fantomă? Tu ești? Ești gata să stăm de vorbă?

N-am primit niciun răspuns. Am simțit că mă trece un fior și am rămas în stare de alertă, așteptând. Până atunci nu

mai avusesem parte de aşa ceva – senzaţia intensă că, dacă aş fi păşit în faţă, aş fi fost transportat undeva. Era o provocare? O capcană? Oricum ar fi fost, mi se părea că doar un neghiob ar fi acceptat o asemenea invitaţie din necunoscut. Ar fi putut – cine ştie? – să mă atragă în peştera de cristal.

— Dacă vrei ceva anume, am zis, va trebui să te faci cunoscut şi să ceri. Nu mai vin la întâlniri pe nevăzute.

Am simţit atunci un fel de prezenţă, fără însă ca identitatea să fie dezvăluită.

— Bun. Eu nu vin, iar tu n-ai niciun mesaj. Mă pot gândi doar că-mi ceri să vii încoace. Dacă aşa stau lucrurile, vino.

Am întins ambele mâini în aparenţă goale, cu coarda sugrumătoare invizibilă chircindu-se în poziţie de atac în cea stângă şi cu un proiectil Logrus nevăzut pregătit în dreapta. Era una dintre ocaziile în care politeţea avea nevoie de standarde profesioniste.

Din tunelul de beznă a părut să răsune un hohot slab. Era însă o pură proiecţie mentală, rece, impersonală.

— *Oferta ta este, fireşte, o păcăleală. Fiindcă nu eşti deloc prost. Recunosc totuşi că ai curaj să te adresezi astfel necunoscutului. Nu ştii ce te aşteaptă şi, fără a ţine seamă de asta, aştepţi să vină. Ba chiar îl inviţi.*

— Oferta rămâne valabilă.

— *Nu m-am gândit niciodată la tine ca fiind periculos.*

— Ce vrei?

— *Să te privesc.*

— De ce?

— *S-ar putea să vină o vreme când vom sta faţă în faţă în alte împrejurări.*

— Adică?

— *Simt că obiectivele noastre se vor intersecta.*

— Cine eşti?

A râs din nou.

— *Nu, nu acum. Nu încă. Vreau doar să mă uit la tine şi să-ţi observ reacţiile.*

— Şi? Te-ai uitat destul?

— *Aproape.*

— Dacă vom avea aceleași țeluri, să ne înfruntăm acum. Vreau să scap de problema asta și să-mi văd de lucruri mai importante.

— *Îți apreciez aroganța. Dar, când va veni vremea, alegerea nu-ți va aparține.*

— Sunt dispus să aștept, am spus și am întins cu grijă o prelungire a Logrusului prin tunelul negru.

Nimic. Sonda mea nu dădea peste nimic.

— *Îți admir performanța. Uite!*

Ceva a început să înainteze iute spre mine. Extensia magică m-a informat că era ceva moale – prea moale și lipsit de densitate ca să-mi poată face vreun rău –, o masă răcoroasă de obiecte colorate...

Mi-am ținut firea și am întins Logrusul prin tunel – departe, tot mai departe –, căutându-i originea. Am descoperit ceva material, însă inert: un corp, probabil, poate nu; ceva prea mare, în orice caz, ca să poată fi adus la mine într-o clipită.

Câteva obiecte mici, tari și îndeajuns de ușoare s-au ivit în raza sondei mele. Am apucat unul, l-am smuls din ce-l ținea în prinsoare și l-am chemat la mine.

O uimire fără cuvinte a ajuns la mine odată cu lucrul care se năpustea prin tunel și întoarcerea Logrusului meu.

A explodat în jur ca artificiile: erau flori, flori și iarăși flori. Violete, anemone, narcise, trandafiri... Am auzit-o pe Flora înăbușindu-și o exclamație, când sute de inflorescențe au pătruns în cameră ca un ropot de ploaie. Contactul s-a rupt imediat. Eram conștient că țineam în mână ceva mic și tare. Parfumul greu al florilor mi-a umplut nările.

— Ce naiba s-a-ntâmplat? a întrebat Flora.

— Nu-s sigur, am răspuns curățând petalele de pe cămașă. Îți plac florile? Poți să le iei pe astea.

— Mersi, dar aș prefera un aranjament floral mai puțin întâmplător, a zis privind mormanul colorat de la picioarele mele. Cine le-a trimis?

— O persoană fără nume de la capătul tunelului negru.

— De ce?

— Pe post de coroană funerară, poate. Tonul discuției a fost întru câtva amenințător.

— Aș aprecia dacă m-ai ajuta să le adun înainte să pleci.

— Sigur.

— Sunt vaze în bucătărie și în baie. Haide.

Am urmat-o și am adunat câteva glastre. Pe drum am studiat obiectul pe care-l adusesem din celălalt capăt al tunelului. Era un nasture albastru montat în lucrătură de aur, cu câteva fire de ață bleumarin încă prinse de el. Piatra din mijloc purta un însemn curbat, cu patru brațe. I l-am arătat Florei și a clătinat din cap.

— Nu-mi spune nimic.

Am băgat mâna în buzunar și am scos aschiile din peștera de cristal. Păreau să se potrivească. Frakir s-a alarmat când am trecut pe lângă ea cu nasturele, apoi s-a relaxat, ca și cum ar fi renunțat să mă mai avertizeze în privința pietrelor albastre când se vedea bine că n-aveam de gând să iau măsuri în privința lor.

— Ciudat, am zis.

— Mi-ar plăcea să așez câțiva trandafiri pe noptieră, a spus Flora, și niște buchete mixte pe măsuța de machiaj. Știi, nimeni nu mi-a mai trimis flori în felul ăsta. Are un mod foarte neobișnuit de a se prezenta. Ești sigur că pentru tine au fost?

Am mormăit ceva anatomic sau teologic și am continuat să adun boboci de trandafir.

Mai târziu, după ce ne-am așezat la masa din bucătărie să bem cafea și să ne gândim la cele întâmplate, Flora a remarcat:

— Chestia asta te cam bagă în sperieți.

— Da.

— Poate ar trebui să discuți și cu Fi după ce vorbești cu Random.

— Poate.

— Şi, apropo, n-ar trebui să-l chemi pe Random?

— Poate.

— Cum adică „poate"? Trebuie avertizat.

— E drept. Dar am senzaţia că avertizările n-o să-mi răspundă la întrebări.

— Ce ai de gând să faci, Merle?

— Ai maşină?

— Da, tocmai mi-am luat una acum câteva zile. De ce?

Am scos din buzunar nasturele şi aşchiile de piatră, le-am răsfirat pe masă şi le-am privit.

— Mi-am dat seama, cât adunam florile, că se poate să mai fi văzut aşa ceva.

— Da?

— E o amintire pe care cred că mi-am blocat-o, fiindcă e traumatizantă: felul cum arăta Julia când am descoperit-o. Îmi aduc aminte că avea la gât un medalion cu o piatră albastră. Posibil să fie doar o coincidenţă, dar...

— Se poate. Chiar şi aşa, probabil că poliţia a pus mâna pe el.

— A, nu vreau obiectul ăla. Dar îmi aminteşte că n-am acordat atenţia cuvenită când m-am uitat prin apartamentul ei, fiindcă a trebuit să plec în grabă. Vreau să mai trec o dată pe-acolo, înainte să mă întorc în Amber. Încă mă nedumereşte felul în care... a intrat în apartament dihania aceea.

— Şi dacă s-a făcut curăţenie în locuinţă? Sau a fost închiriată din nou?

Am ridicat din umeri.

— Există o singură cale să aflu.

— Bine, te duc acolo.

Câteva minute după aceea ne aflam în maşina ei şi-i dădeam indicaţii de traseu. Era un drum de cam douăzeci de minute sub un cer senin de după-amiază, cu nori răzleţi. Mi-a luat ceva timp să mă pregătesc punând în mişcare forţele Logrusului, dar, când am ajuns unde trebuia, eram gata.

— Întoarce aici şi ocoleşte blocul, am spus făcându-i semn cu mâna. Dacă văd un loc liber, îţi arăt unde să parchezi.

Am zărit unul, aproape de locul unde parcasem în ziua aceea.

Când am oprit lângă bordură, mi-a aruncat o privire.

— Şi acum? Ne ducem frumuşel şi batem la uşă?

— O să ne facem invizibili şi-o să rămânem aşa până ajungem înăuntru. Va trebui să te ţii aproape de mine ca să ne putem totuşi vedea unul pe altul.

Flora a încuviinţat din cap.

— Dworkin a făcut asta cu mine o dată, când eram mică. Am spionat multă lume atunci, a chicotit ea. Uitasem.

Am finalizat ultimele detalii ale vrăjii, care era complicată, şi am ţesut-o asupra noastră. Lumea s-a făcut tot mai neclară dincolo de parbriz. Era ca şi cum m-aş fi uitat la împrejurimi prin ochelari fumurii. Ne-am strecurat amândoi afară ieşind pe portiera din dreapta. Am păşit încetişor până la colţ şi am luat-o la dreapta.

— E greu să înveţi vraja asta? m-a întrebat. Pare foarte folositoare la nevoie.

— Da, din păcate. Cel mai mare dezavantaj e că nu poţi s-o faci imediat dacă n-o ai gata... iar eu n-am avut-o. Dacă o iei de la început, îţi trebuie cam douăzeci de minute s-o finalizezi.

Am pornit spre clădirea mare şi veche în care locuise Julia.

— La ce etaj? m-a întrebat Flora.

— La ultimul.

Am urcat treptele de la intrarea în imobil şi am găsit uşa încuiată. Fără doar şi poate oamenii erau mai preocupaţi acum de asemenea chestiuni.

— O spargem? a şoptit Flora.

— Prea zgomotos.

Am pus mâna stângă pe clanţă şi i-am dat un ordin discret lui Frakir. S-a descolăcit de pe încheietură, s-a prelins peste încuietoare şi s-a strecurat în gaura cheii. Am simţit o strângere, o încordare şi câteva mişcări rigide.

Un clic molcom m-a anunțat că broasca fusese descuiată, așa că am apăsat ușor pe mâner. Ușa s-a deschis. Frakir s-a făcut iarăși brățară și-a dispărut.

Am intrat, trăgând ușa cu grijă după noi. Nu ne vedeam în oglinda din hol. Am călăuzit-o pe Flora pe trepte în sus.

Din unele încăperi situate la nivelul al doilea se auzeau voci scăzute. Atâta tot. Nu lătra niciun câine agitat. Și vocile s-au atenuat treptat, amuțind când am ajuns la etajul următor.

Am văzut că ușa apartamentului Juliei fusese schimbată. Era oarecum mai închisă la culoare decât cealaltă și avea o încuietoare nouă, strălucitoare. Am ciocănit ușor și am așteptat. Niciun răspuns. Am bătut iarăși, după vreo jumătate de minut, și am mai așteptat puțin.

N-a deschis nimeni, așa că am apăsat pe clanță. Ușa era încuiată, dar Frakir și-a repetat numărul de magie. Șovăiam însă. Mâna mi-a tremurat la amintirea ultimei vizite făcute aici. Știam că trupul mutilat al fostei mele iubite fusese ridicat. Știam că dincolo de prag nu mă așteaptă ca să mă sfâșie nicio fiară ucigașă. Și totuși, amintirea m-a ținut, câteva secunde, locului.

— S-a întâmplat ceva? a întrebat Flora în șoaptă.

— Nimic, am zis și am împins ușa.

Din câte-mi aminteam, locuința fusese închiriată parțial mobilată. Ce fusese acolo inițial rămăsese – canapeaua, măsuțele, câteva scaune și o masă mai mare –, însă lucrurile Juliei nu mai erau. Pe podea apăruse un covor nou și dușumeaua fusese lustruită recent. Locul nu părea să fi fost închiriat din nou, fiindcă nu se vedeau obiecte personale de vreun fel.

Am intrat și am închis ușa, renunțând la vraja care ne ascunsese sub mantia invizibilității. M-am uitat prin camere. Locul s-a luminat vizibil după ce vălurile noastre magice s-au destrămat.

— Nu cred c-o să găsești ceva, a spus Flora. Simt miros de ceară, dezinfectant și vopsea...

Am încuviințat.

— Posibilitățile mai banale par să fie excluse. Dar vreau să încerc altceva.

Mi-am liniștit mintea și am invocat vederea prin Logrus. Dacă existau pe undeva urme de practicare a magiei, speram să le pot descoperi în acest fel. Am pășit încetișor prin living, privind totul din orice unghi posibil. Flora a început și ea propria investigație, care consta în principal în a se uita pe sub tot felul de obiecte. Lumina din cameră și-a schimbat temporar nuanța când am scanat lungimile de undă în care o asemenea manifestare ar fi fost mai vizibilă – sau, cel puțin, asta era cea mai bună descriere a ceea ce făceam.

Am examinat minuțios totul, indiferent de mărime, însă nimic n-a ieșit la iveală. După minute lungi, am trecut în dormitor.

Flora trebuie să fi auzit exclamația mea de uimire, fiindcă a intrat în cameră în câteva clipe, holbându-se la comoda cu sertare în fața căreia mă aflam.

— E ceva în ea? a întrebat întinzând brațul, apoi retrăgându-l.

— Nu. În spatele ei.

Comoda fusese deplasată când se făcuse curățenie în apartament. Fusese cu vreun metru mai spre dreapta.

Ceea ce zăream era vizibil parțial în stânga ei și deasupra, restul fiindu-mi evident ascuns vederii. Am împins comoda în poziția pe care o ocupase inițial.

— Tot nu văd nimic, a zis Flora.

I-am luat o mână, extinzând forța Logrusului, îngăduindu-i astfel și ei să observe.

— Măi să fie! a exclamat ridicând cealaltă mână și trasând pe perete conturul rectangular, arată ca o… ușă.

Am cercetat urma – o dâră abia vizibilă, roșie ca o flacără. Trecerea era sigilată, evident, și fusese mult în starea asta. În cele din urmă, s-ar fi estompat și ar fi dispărut.

— E un portal, am spus.

Ne-am întors în living ca să ne uităm pe partea opusă a peretelui.

— Aici nu-i nimic, a spus Flora. Nu trece dincoace.

— Înțelegi despre ce-i vorba. Duce altundeva.

— Unde?

— Către locul de unde a apărut ceea ce a omorât-o pe Julia.

— Poți să-l deschizi?

— Voi încerca. Sunt pregătit să stau aici oricât e nevoie.

Am revenit în cealaltă încăpere și am cercetat-o iarăși cu luare-aminte.

— Merlin, a zis Flora când i-am dat drumul la mână și am întins-o pe a mea spre portal, nu crezi că-i momentul să iei legătura cu Random, să-i spui exact ce s-a întâmplat și poate să-l iei pe Gerard lângă tine dacă reușești să deschizi portalul?

— Probabil ar trebui, însă nu intenționez asta.

— De ce?

— Fiindcă e posibil să-mi ceară să n-o fac.

— S-ar putea să aibă dreptate.

Am coborât brațele și m-am răsucit spre ea.

— Recunosc, ai și tu dreptate, am zis. Random trebuie să știe totul și probabil că am amânat prea mult. Așa că uite ce vreau să faci. Du-te la mașină și așteaptă-mă. Acordă-mi o oră. Dacă nu ies în răstimpul ăsta, cheamă-l pe Random și spune-i totul.

— Nu știu... Dacă nu apari, Random o să se înfurie pe mine.

— Zi-i că am insistat și că n-ai avut încotro. Dacă te gândești bine, așa și este.

A strâns din buze.

— Nu-mi place să te las aici... deși nu mă dau în vânt să mai stau. N-ai vrea să ai la tine o grenadă de mână?

Am oprit-o să deschidă poșeta.

— Nu, mulțam. Dar de ce o ții la tine, apropo?

A zâmbit.

— În umbra asta am mereu câte una. Câteodată sunt de folos. Bine, te aștept.

M-a sărutat în treacăt pe obraz și s-a întors să iasă.

— Dacă nu apar, încearcă să dai de Fiona, am spus. Povestește-i și ei totul. S-ar putea să aibă o perspectivă diferită.

A încuviințat din cap și a plecat. Am așteptat până am auzit ușa de la intrare închizându-se, apoi mi-am concentrat atenția asupra dreptunghiului ce lucea. Conturul părea să-i fie mai degrabă uniform, cu doar câteva zone mai late, mai strălucitoare, iar altele ceva mai șterse și mai înguste. Am trecut încetișor peste linii cu palma mâinii drepte, la câțiva centimetri de suprafață. Am simțit o înțepătură ușoară, o senzație de căldură. Puteam presupune că sporea în zonele ce licăreau mai mult. Am luat asta ca pe o indicație că pecetea era ceva mai puțin perfectă în locurile acelea. Perfect. Aveam să descopăr curând dacă puteam forța și ele aveau să-mi fie punctele de atac.

Mi-am înfășurat mâinile în Logrus până am ajuns să port filamentele pe care le doream ca pe niște mănuși bine strânse pe palmă, mai tari decât metalul și mai sensibile decât o pensetă la contactul cu punctele ce emanau energie. Am mișcat mâna dreaptă spre cel mai apropiat dintre ele, aflat la nivelul șoldului meu. Am perceput vibrația unei vrăji vechi atingând punctul acela mai strălucitor. Am îngustat filamentul Logrusului în vreme ce împingeam, făcându-l tot mai subțire, până a pătruns. Pulsația a devenit continuă. Am repetat exercițiul pe o zonă mai mare din stânga mea.

Simțeam forța care pecetluise portalul, extensiile mele de filament fin zvâcnind în nucleul său. Am încercat să le mișc, mai întâi în sus, apoi în jos. Cea din dreapta a alunecat mai departe decât cealaltă, în ambele direcții, înainte de a fi oprită de ceva. Am invocat mai multă forță din Logrus, care a început să mă înconjoare plutind spectral, și am redirecționat

energia aceasta în mănușile mele fantomă, cu Logrusul schimbându-și iarăși forma. Când am încercat iarăși să-l clintesc, filamentul de pe brațul drept a alunecat înăuntru vreo jumătate de metru, înainte să fie oprit de vibrație; când l-am împins în sus, s-a ridicat până aproape de margine. Am încercat și cu cel stâng, care s-a deplasat până în susul cadrului, dar când l-am îndreptat în jos, a străbătut doar vreo cincisprezece centimetri.

Am luat o gură bună de aer și am simțit că încep să transpir. Am introdus în mănuși mai multă putere și le-am împins filamentele și mai în jos. Rezistența era mai mare acolo și pulsația îmi trecea prin brațe și-mi zguduia, parcă, miezul ființei. M-am oprit, m-am odihnit, apoi am crescut forța la un nivel sporit de intensitate. Filamentul a fost iarăși smucit; am împins brațele în jos, spre podea, și am îngenuncheat acolo, gâfâind, înainte de a începe să-mi croiesc drum de-a lungul pragului. Portalul era în mod evident menit să nu mai fie deschis niciodată. Nu era vorba despre nicio măiestrie, ci trebuia aplicată forța brută.

Când extinderile s-au întâlnit la mijloc, m-am retras un pas și mi-am privit lucrarea. Spre dreapta, spre stânga și în partea de jos a cadrului, liniile roșii și subțiri se transformaseră în panglici de foc. Le simțeam pulsația peste depărtarea ce ne separa.

M-am ridicat și am înălțat brațele. Am început să lucrez la partea de sus, pornind din colțuri și înaintând spre mijloc. Era mai ușor acum. Forțele din zonele deschise păreau să adauge o presiune, iar brațele mi-au ajuns cu ușurință în centru. Când cele două extensii s-au întâlnit, mi s-a părut că aud ceva ca un oftat ușor. Le-am retras și mi-am evaluat munca. Întregul contur era acum scăpărător. Mai mult, părea că linia lucitoare se unduiește.

Am stat câteva minute, refăcându-mă, relaxându-mă, calmându-mă. Știam doar că portalul ducea către o altă umbră. Asta putea să însemne orice. Când îl deschideam, era posibil

ca asupra mea să se năpustească ceva. Dar fusese pecetluit cu mult timp în urmă. Era mai probabil să aibă o altfel de capcană. Existau şanse mari să deschid portalul şi să nu se întâmple nimic. Aş fi avut atunci de ales între a mă uita şi a păşi înăuntru. Probabil că, dacă rămâneam să privesc din prag, n-aveam de văzut mare lucru...

Aşa că mi-am întins iarăşi membrele fantomatice de Logrus, am apucat portalul de părţile laterale şi am împins. Am simţit că cedează către dreapta şi am dat drumul părţii stângi. Am apăsat mai tare în dreapta şi, deodată, totul a fost propulsat spre înăuntru...

Mă uitam în lungul unui tunel sidefiu care după câţiva paşi părea să se lărgească. Mai departe exista un efect de unduire, ca aburii fierbinţi ce se ridică din asfalt într-o zi caniculară. Prin tunel pluteau pete roşii şi forme neclare, negricioase. Am aşteptat cam jumătate de minut, dar nu s-a apropiat nimic de mine.

Am pregătit-o pe Frakir, în caz că mă aştepta vreun pericol înăuntru. Am păstrat şi conexiunea la Logrus. Am înaintat prin cadru, întinzând filamentele înainte, ca să sondez.

O schimbare bruscă de presiune în spatele meu m-a făcut să arunc repede o privire peste umăr. Portalul se închisese şi se micşorase acum, apărându-mi, la distanţă, ca un cubuleţ roşu. Dacă aşa funcţionau legile în spaţiul ăsta, era posibil, firește, ca acei câţiva paşi pe care-i făcusem să mă poarte la distanţă mare.

Mi-am văzut de drum şi un vânt fierbinte a suflat către mine, m-a cuprins. Laturile trecătorii mele s-au retras, în aer pluteau şi dansau aceleaşi obiecte neclare şi pasul mi s-a îngreunat, de parcă aş fi urcat un deal. Am auzit un fel de mormăit dintr-un loc mai îndepărtat. Vederea nu mă ajuta să deslușesc ce-i acolo. Filamentele Logrusului au dat peste ceva ce a tresărit uşor. Frakir a început să zvâcnească. Simţeam o aură ameninţătoare trecând prin filamentele sondei. Am oftat. Nu mă aşteptasem să fie uşor. Dacă m-aş fi ocupat eu de portal, n-aş fi lăsat în urmă doar o uşă sigilată.

— Stai așa, ticălosule! Rămâi pe loc! a bubuit o voce din față.

Mi-am continuat însă drumul, înaintând cu pași grei.

Vocea s-a auzit iar:

— Ți-am spus să te oprești!

Lucrurile au început să se așeze la locul lor pe măsură ce înaintam și, pe neașteptate, am văzut ziduri solide în dreapta și-n stânga și un tavan, apropiindu-se de mine...

O figură uriașă, rotundă îmi stătea în cale, arătând ca un Buddha purpuriu cu urechi de liliac. Când m-am apropiat, am văzut detalii: colți rânjiți, ochi galbeni ce păreau să nu aibă pleoape, gheare lungi și roșii la degetele groase de la mâini și de la picioare. Făptura stătea așezată în mijlocul tunelului și nu s-a sinchisit să se ridice. Nu purta veșminte, iar abdomenul proeminent i se odihnea pe genunchi, ascunzându-i sexul. Vocea fusese însă aspră, bărbătească și trupul îi emana o duhoare pătrunzătoare.

— Salutare, am zis. E o zi frumoasă, așa-i?

A mormăit ceva și temperatura a părut să crească puțin. Frakir o luase razna; am liniștit-o mental.

Creatura s-a aplecat în față și cu o unghie strălucitoare a trasat o linie fumegândă pe lespezile podelei. M-am oprit înaintea liniei.

— Dacă o depășești, vrăjitorule, ai încurcat-o! m-a amenințat.

— De ce?

— Fiindcă așa am spus eu.

— Dacă percepi taxă de trecere, stabilește prețul.

A clătinat din cap.

— Nu poți să-ți cumperi drumul dincolo de mine.

— Ăăă... și ce te face să crezi că aș fi vrăjitor?

A căscat gura cavernoasă, lăsând vederii mai mulți colți decât aș fi bănuit că are, și a slobozit un sunet ca zăngănitul înfundat al unei foi de tablă.

— Ţi-am simţit tentaculele, a zis. E un truc de vrăjitor. Plus că nimeni în afară de un vrăjitor n-ar fi putut să ajungă în locul unde te afli acum.

— Nu pari să respecţi prea mult această nobilă profesie.

— Eu mănânc vrăjitori.

M-am strâmbat, gândindu-mă la hoaştele pe care le cunoşteam în branşă.

— Gusturile nu se discută, presupun. Deci care-i preţul? O trecere nu are noimă dacă nu poţi trece prin ea. Cum se trece pe aici?

— Pe aici nu se trece.

— Nici dacă ştiu răspunsul la o ghicitoare?

— Nu mă ocup cu aşa ceva, a spus, însă a continuat cu o licărire în ochi: Dar aşa, ca să ne aflăm în treabă, poţi să-mi zici ce-i verde şi roşu şi se învârte întruna?

— Îl cunoşti pe sfinx!

— Rahat! Ai auzit-o p-asta.

Am strâns din umeri.

— Vreau să trec.

— Nu pe aici.

Am măsurat-o pe dihanie cu privirea. Dacă izbutea să oprească vrăjitori, trebuia să aibă protecţii împotriva magiei. În ceea ce priveşte apărarea fizică, era destul de impunătoare. M-am întrebat cât de rapidă putea fi. Reuşeam oare s-o zbughesc pe lângă ea şi s-o rup la fugă mai departe? Am decis că nu voiam să încerc.

— Chiar trebuie să trec, mi-am încercat norocul. E o urgenţă.

— Nasol.

— Apropo, ce-ţi iese din asta? Ai o slujbă jalnică. Nu faci decât să stai în mijlocul tunelului.

— Îmi place la nebunie ceea ce fac. Am fost creat pentru un astfel de post.

— Dar pe sfinx de ce-l laşi să umble nestingherit?

— Fiinţele magice nu se pun la socoteală.

— Hm.

— Să nu-ncerci să-mi spui că eşti vreo fiinţă magică şi să-mi vii cu făcături de vrăjitori. Mă prind îndată la chestii din astea.

— Te cred. Cum te numeşti?

— De dragul conversaţiei, poţi să-mi zici Scrof. Tu cine eşti?

— Mie spune-mi Corey.

— Bine, Corey. Nu mă deranjează să stau la taclale cu tine, fiindcă regulile îmi permit asta. Este îngăduit. Ai trei variante şi una dintre ele ar fi de-a dreptul prostească. Te poţi întoarce de unde-ai venit şi scapi de probleme. Poţi rămâne aici cât vrei şi n-o să mişc un deget dacă te porţi frumos. Ar fi lipsit de inteligenţă să treci de linia pe care am trasat-o. Atunci te sfârşesc de zile. Ăsta-i Pragul, iar eu sunt Veghetorul. Nu las pe nimeni să treacă.

— Îţi mulţumesc pentru explicaţii.

— Obligaţie de serviciu. Ce să fie, deci?

Am ridicat braţele şi liniile de forţă s-au răsucit ca nişte cuţite la buricele degetelor. Frakir s-a desfăcut de la încheietură şi a început să se contorsioneze într-un model complicat.

Scrof a zâmbit.

— Nu mănânc doar vrăjitori, ci şi magia lor. Doar o făptură revenită din Haosul primordial poate afirma aşa ceva. Dacă ţi se pare că mă poţi înfrunta, înaintează.

— Haos, da? Revenită din Haosul primordial?

— Exact. Nu foarte mulţi pot face faţă la aşa ceva.

— Poate cu excepţia vreunui Stăpân al Haosului, am răspuns transferându-mi concentrarea asupra mai multor locuri din corpul meu.

E o treabă neplăcută. Cu cât o faci mai repede, cu atât e mai dureros.

Din nou sunetul ca un zuruit al unei foi de tablă.

— Ştii care-s şansele ca un Stăpân al Haosului să vină aşa de departe ca să-şi încerce norocul cu un Veghetor? a întrebat Scrof.

Braţele au început să mi se lungească şi am simţit cămaşa rupându-mi-se pe spinare. M-am aplecat înainte. Oasele feţei au început să-şi schimbe forma, pieptul mi s-a lărgit, s-a tot lărgit...

— O singură dată ar trebui să fie suficient, am replicat când transformarea a devenit deplină.

— Rahat! a rostit Scrof când am trecut linia.

Capitolul 3

Am rămas o vreme la gura peșterii, cu junghiuri în umărul stâng și dureri în piciorul drept. Dacă reușeam să țin sub control suferința până îmi recăpătam înfățișarea, exista o șansă ca mare pare din ea să dispară pe parcursul reconfigurării anatomice. Însă procesul în sine avea, probabil, să mă obosească destul de tare. Consumă multă energie, iar două preschimbări într-un timp atât de scurt mă puteau pleoști de-a binelea, mai ales după încăierarea cu Veghetorul. Așa că m-am odihnit în peștera în care ducea tunelul sidefiu, privind peisajul dinaintea mea.

Departe, către stânga, era o întindere de ape frământate, albastru strălucitor. Valuri înspumate se spulberau în atacuri sinucigașe asupra bolovanilor cenușii ai țărmului; un vânt puternic lua pe sus stropii mărunți, făcând un crâmpei de curcubeu să plutească în pâclă.

Drept în față, ceva mai jos, se afla un teren crăpat din care ieșeau aburi și care se cutremura periodic. Zona se întindea pe vreo doi kilometri, către zidurile negre ale unei structuri uluitor de mari și de complexe, pe care am botezat-o imediat Gormenghast. Era un amestec de stiluri arhitectonice, mai mare decât palatul din Amber și sumbru ca iadul. Era, totodată, sub asediu.

În fața zidurilor staționau trupe numeroase, majoritatea aflându-se într-o zonă mai ferită, nepârjolită, cu pământ și ceva vegetație, deși ierburile erau călcate în picioare și majoritatea copacilor fuseseră făcuți surcele. Asediatorii erau echipați cu scări de asalt și un berbec, nefolosit în acest

moment, iar scările erau întinse pe pământ. Un soi de sat construit în afara fortăreței, la baza zidului, fumega. În jur se zăreau numeroase siluete umane căzute la pământ, pe care le-am presupus a fi victime.

Mutându-mi privirea mai departe, spre dreapta, am zărit dincolo de cetate o zonă alb strălucitor. Părea să fie vârful ascuțit al unui ghețar imens, iar pe suprafața lui se iscau rafale de zăpadă sau cristale de gheață într-un chip asemănător ceților de pe marea din stânga.

În ținuturile astea vântul părea un călător neobosit. Îl auzeam tânguindu-se pe înălțimi. Când am ieșit afară și m-am uitat în sus, am văzut că mă aflam la jumătatea unui deal pietros, impunător – sau versantul unui munte mai mic, depinde de perspectivă –, iar jelania vântului se auzea și mai tare. Am auzit, de asemenea, o bubuitură în spatele meu. Când m-am întors, mi-am dat seama că nu mai localizam gura peșterii. Drumul se sfârșise odată ce ieșisem din cavernă și vraja ce-o stăpânea îl închisese imediat. Dacă aș fi vrut, i-aș fi putut găsi contururile pe peretele abrupt, însă deocamdată nu doream asta. Am făcut o grămăjoară de pietre înaintea lui și am început să mă uit în jur, să absorb detalii.

O potecă îngustă șerpuia către dreapta și printre câteva blocuri de piatră. Am pornit într-acolo. Simțeam iz de fum. Nu știam dacă provenea de la bătălie ori de la vulcanii de dedesubt. Cerul era o pânză pestriță de nori și de lumină. Când m-am oprit între două pietroaie și m-am întors să privesc iarăși scena de dedesubtul meu, am văzut că atacatorii alcătuiseră formațiuni noi și că scările erau ridicate pe ziduri. Am mai văzut ceva ce aducea cu o tornadă ridicându-se în cealaltă parte a cetății și pornind să se rotească lent, în sensul opus acelor de ceasornic, spre ziduri. Dacă o ținea așa, avea să ajungă, până la urmă, la asediatori. Bun truc! Din fericire, era problema lor, nu a mea.

Mi-am croit drum înapoi într-o scobitură în stâncă și m-am instalat pe o platformă joasă. Am început complicatul

proces de preschimbare, care urma să-mi ia aproximativ o jumătate de oră. Transformarea din ceva care pare uman, cel puțin superficial, în ceva rar și straniu – poate monstruos pentru unii, poate înfricoșător –, apoi din nou la aspectul uman e un concept pe care mulți l-ar putea găsi respingător. Nu este cazul. Toți facem asta, zi de zi, în atâtea feluri, nu?

Când transformarea a fost deplină, m-am întins pe spate, respirând adânc, și am ascultat vântul. Mă aflam la adăpostul stâncilor și doar cântecul lui ajungea la mine, nu și suflarea. Simțeam vibrațiile îndepărtate ale pământului și preferam să le consider un masaj blând, alinător... Hainele mi-erau zdrențuite și, pentru moment, mă simțeam prea obosit ca să invoc îmbrăcăminte nouă. Umărul nu mă mai durea, iar în picior simțeam doar o zvâcnire ușoară, care se diminua... Am închis ochii pentru câteva secunde.

Bun, izbutisem să răzbat și aveam senzația că răspunsul despre ucigașul Juliei se găsea în cetatea asediată de dedesubt. Nu vedeam, deocamdată, nicio cale ușoară de a pătrunde acolo și de a investiga. Dar nu era singura cale de acțiune. Am decis să aștept unde eram, odihnindu-mă, până ce se lăsa întunericul – asta dacă aici exista succesiunea normală lumină-întuneric. Voiam să cobor apoi pe nevăzute, să răpesc un atacator și să-l iau la întrebări. Da. Și dacă nu se făcea întuneric? Atunci urma să mă gândesc la altceva. Acum însă era minunat să zac așa...

Nu știu cât am moțăit. M-a trezit un zornăit de pietricele de undeva dinspre dreapta. Mi-am încordat imediat atenția, dar nu m-am clintit. Cel care venea spre mine nu făcea niciun efort să-și ascundă apropierea, iar felul în care se auzeau sunetele – pași lipăind, ca și cum persoana ar fi purtat sandale decupate în spate – m-a convins că înspre mine se îndrepta o singură persoană. Mi-am încordat și relaxat mușchii, și am inspirat profund de câteva ori.

Dintre două stânci aflate în dreapta mea a apărut un bărbat foarte păros. Avea vreun metru șaizeci și cinci înălțime,

era foarte murdar și purta peste vintre o piele neagră de animal; era încălțat cu sandale. S-a holbat la mine câteva secunde înainte de a-mi arăta, într-un zâmbet, dinții galbeni și neregulați.

— Salut! Ești rănit? a întrebat într-o thari stâlcită cum nu-mi aminteam să fi auzit până atunci.

Mi-am întins bine membrele și m-am ridicat în capul oaselor.

— Nu, am răspuns. De ce-ntrebi?

Zâmbetul stăruia.

— M-am gândit că poate te-ai săturat de lupta de jos și ai hotărât s-o lași baltă.

— A, înțeleg. Nu, nu-i chiar așa...

A dat din cap aprobator și a pășit înainte.

— Mă numesc Dave. Pe tine cum te cheamă?

— Merle, am zis strângându-i mâna unsuroasă.

— Nicio grijă, Merle. N-aș da în vileag pe nimenea care și-a spus că-i bine s-o șteargă de la război, decât dac-ar fi o răsplată, și răsplată nu-i. Am făcut și io la fel cu ani în urmă și nu mi-a părut rău. Războiul meu mergea la fel cum pare să meargă și ăsta și-am avut destulă minte să-mi iau câmpii. Nicio armată n-a cucerit locul ăla de jos și nici nu cred să reușească vreuna.

— Ce loc e ăsta?

Și-a aplecat capul spre un umăr, a mijit ochii, apoi a ridicat din umeri.

— Fortăreața celor Patru Lumi. Cine te-a înrolat nu ți-a zis nimic?

Am oftat.

— Nimic.

— Nu se-ntâmplă cumva să ai la tine ceva de fumat?

— Nu, am răspuns, fiindcă-mi folosisem tot tutunul de pipă în peștera de cristal. Îmi pare rău.

Am trecut pe lângă el, spre o poziție de unde mă puteam uita în jos dintre stânci. Voiam să mai privesc o dată Fortăreața

celor Patru Lumi. Era, până la urmă, răspunsul la o ghicitoare, dar și subiectul a numeroase referințe criptice din jurnalul lui Melman. Cadavre noi zăceau răspândite pe sub ziduri, aduse parcă de vârtejul care acum se întorcea spre locul de unde se iscase. Însă o ceată de atacatori reușise, se pare, să ajungă pe metereze. Iar alții se strânseseră dedesubt, îndreptându-se spre scări. Unul dintre ei purta un stindard pe care nu știam exact de unde să-l iau, deși îmi părea cunoscut – negru cu verde, cu ceva ce aducea a animale heraldice încăierându-se. Două scări erau încă sprijinite de ziduri și, dincolo de creneluri, am văzut că se duceau lupte crâncene.

— Niște atacatori se pare c-au izbutit să pătrundă, am spus.

Dave s-a grăbit să se apropie și să privească. M-am mutat imediat pentru ca vântul să nu-i poarte mirosul spre mine.

— Așa-i, a confirmat. Asta ar fi prima dată, să știi. Dacă reușesc să deschidă afurisita de poartă și să le dea drumul celorlalți, s-ar putea chiar să aibă o șansă. Nu credeam c-apuc să văd asta.

— Cât a trecut, am întrebat, de când armata în care-ai luptat a atacat cetatea?

— Opt, nouă, poate zece ani, a bolborosit. Tipii ăștia cred că-s destul de buni.

— Și de ce toată agitația?

S-a răsucit și s-a uitat lung la mine.

— Chiar nu știi?

— Abia am ajuns aici.

— Ți-e foame, sete?

— Să fiu sincer, da.

— Haide, a zis luându-mă de braț și îndrumându-mă înapoi printre stânci, apoi pe o cărare îngustă.

— Unde mergem? am întrebat.

— Locuiesc aproape. Și am obiceiul să-i hrănesc pe dezertori, de dragul vremurilor de altădată. N-o să fac o excepție cu tine.

— Mulţam.

Cărarea s-a despărţit în două după puţin timp, iar bărbatul a luat-o pe cărarea din stânga care implica puţin căţărat. Am ajuns până la urmă la o serie de terase din piatră, dintre care ultima cobora pe o distanţă considerabilă. În capătul ei erau nişte scobituri şi prin una dintre ele s-a furişat Dave. M-am luat după el şi în scurt timp am ajuns la deschizătura joasă a unei grote. M-a izbit un miros groaznic de putreziciune şi am auzit bâzâitul muştelor.

— Asta mi-e casa, a spus. Te-aş invita înăuntru, dar e cam...

— Nu-i nimic, l-am întrerupt. Aştept afară.

S-a vârât înăuntru, moment în care mi-am dat seama că pofta de mâncare îmi dispărea cu repeziciune, mai ales la gândul că putea fi vorba de ceva ce ţinea în văgăuna aceea. A ieşit în câteva clipe, cu un sac de cânepă atârnat de un umăr.

— Am bunătăţi aici, a zis.

Am pornit să mă retrag spre gaura prin care venisem.

— Hei, unde te duci?

— La aer. O să ies pe platou. Aerul e cam stătut.

— A, bine, a spus şi s-a luat după mine.

După ce ne-am aşezat la loc deschis, Dave mi-a făcut semn să bag mâna în sac şi să mă ospătez. Am găsit înăuntru două sticle de vin nedeschise, câteva ploşti cu apă, o bucată de pâine ce părea proaspătă, carne conservată, nişte mere tari şi o roată de brânză netăiată. Ţinându-mă prudent cu vântul în spate, am băut puţină apă şi am mâncat un măr ca aperitiv.

— Locul ăsta are o istorie furtunoasă, a zis el scoţând de la brâu un cuţitaş şi tăindu-şi o bucată de brânză. Nu ştiu cine-a construit cetatea sau de când e acolo.

Când am văzut că se pregătea să scoată cu cuţitul dopul de plută al unei sticle, l-am oprit şi am încercat o scurtă şi furişă invocare a Logrusului. Răspunsul a fost rapid şi i-am întins îndată tirbuşonul. Mi-a întins la rându-i sticla întreagă, după ce a destupat-o, şi a deschis-o pe cealaltă pentru el. Din

motive de sănătate publică, m-am simțit recunoscător, deși n-aș fi avut chef de atâta vin.

— Asta se cheamă să fii pregătit, a spus studiind tirbușonul. Mi-ar prinde bine și mie unul din astea...

— Poți să-l păstrezi. Zi-mi mai multe despre locul ăla. Cine stă acolo? Cum ai ajuns să faci parte dintr-o armată de invadatori? Cine atacă acum fortăreața?

A încuviințat din cap și a luat un gât de vin.

— Cel mai vechi stăpân al locurilor de care am auzit eu a fost un magician pe nume Sharu Garrul. Regina țării mele a plecat pe neașteptate și a venit aici.

S-a oprit și s-a uitat în gol un timp, apoi a pufnit.

— Eh, politica! Nici nu știu ce motiv a avut să facă vizita aia. Pe-atunci nici nu auzisem de cetate. Oricum, a stat destul de mult timp și lumea a început să-și pună întrebări. Era prizonieră? Plănuia o alianță? Avea o legătură amoroasă? Din ce știu, trimitea des mesaje în țară, însă chestii fără sare și piper, care nu spuneau mai nimic – asta dacă nu erau totodată mesaje secrete de care amărâți ca mine n-aveau de unde să audă. Avea cu ea un alai mărișor, cu o gardă care nu era doar de paradă, formată din oșteni încercați, chiar dacă se îmbrăcau în veșminte bogate. Așa că era cam îndoielnic ce se întâmpla acolo.

— Dacă îmi permiți, am o întrebare. Care a fost rolul regelui tău în toate astea? Nu l-ai menționat și s-ar părea că ar fi trebuit să știe...

— Regele murise, a explicat Dave. Regina era o văduvă frumoasă și se punea multă presiune asupra ei să se recăsătorească. Însă a avut mulți iubiți și a ațâțat diversele tabere unele împotriva celorlalte. Bărbații pe care-i alegea erau de obicei comandanți militari, nobili puternici ori amândouă. Când a plecat încoace, și-a lăsat fiul să se ocupe de treburile regatului.

— Aha, deci exista și un prinț suficient de matur ca să domnească?

— Da. De fapt, chiar prințul ăsta a pornit afurisenia de război. A adunat oaste, dar nu i-a plăcut când a trecut-o în revistă, așa că a luat legătura cu un prieten din copilărie, un om considerat de cei mai mulți un proscris, dar care comanda o bandă de mercenari. Dalt îi era numele.

— Stai, am spus.

Îmi venise brusc în minte o poveste pe care mi-o istorisise Gerald despre un bărbat ciudat pe nume Dalt, ce condusese împotriva Amberului o armată de mercenari neobișnuit de eficientă. Benedict trebuise chemat să i se împotrivească. Trupele invadatoare fuseseră învinse la poalele Kolvirului și Dalt însuși fusese grav rănit. Deși nu-i văzuse nimeni cadavrul, se presupusese că murise din cauza rănilor. Dar povestea nu se sfârșea aici.

— Nu mi-ai spus încă numele țării tale, Dave. De unde ești de fel?

— Dintr-un loc pe nume Kashfa, a răspuns.

— Și Jasra ți-a fost regină?

— Ai auzit de noi, așadar. Tu de unde ești?

— Din San Francisco.

A clătinat din cap.

— Nu știu unde-i.

— Cine mai știe? Ia spune, cât de ageri îți sunt ochii?

— Cum adică?

— Puțin mai devreme, când ne uitam în vale, ai deslușit însemnele de pe steagul invadatorilor?

— Nu mai am vederea de altădată.

— Era verde cu negru, cu niște animale.

A fluierat uimit.

— Un leu care înfruntă un unicorn, pun rămășag. Pare stindardul lui Dalt.

— Care-i semnificația însemnelor?

— El îi urăște pe cei din Amber, asta-nseamnă. I-a și atacat o dată.

Am gustat vinul. Nu era rău. Același om, așadar…

— Știi de ce le poartă pică? am întrebat.

— Din ce-am înțeles, i-au ucis mama. Ceva foarte complicat, cu războaie la hotare. Nu știu amănunte.

Am deschis o conservă de carne, am rupt niște pâine și mi-am făcut un sandviș.

— Continuă povestea, te rog, am spus.

— Unde rămăsesem?

— Prințul a trimis după Dalt, fiindcă îl îngrijora soarta maică-sii și avea nevoie urgentă de mai mulți soldați.

— Așa-i, iar eu am fost recrutat pentru armata din Kashfa cam pe atunci... pedestraș. Prințul și Dalt ne-au purtat pe căi întunecate până am ajuns la fortăreața de jos. Și-am făcut exact ce fac și ăia acolo.

— Și ce s-a-ntâmplat?

A hohotit.

— La început ne-a mers prost. Cred că cel aflat la conducerea cetății știe cum să controleze stihiile naturii – ca vârtejul pe care l-ai văzut mai devreme. Am avut parte de un cutremur, de o vijelie și de fulgere. Totuși, am încercat să escaladăm zidurile. L-am văzut pe frate-meu opărit cu ulei clocotit. Și-atunci am decis că-mi era destul. Am fugit și am urcat aici, pe piscuri. Nu s-a luat nimeni după mine, dar nu știam cum o să meargă lucrurile. Am presupus că la fel. Dar am greșit și era prea târziu să mă-ntorc. Dacă o făceam, mi-ar fi zburat căpățâna sau alte părți valoroase.

— Ce s-a întâmplat?

— Mi s-a părut că atacul i-a forțat Jasrei mâna. Se pare că în tot timpul ăsta ea plănuise să scape de Sharu Garrul și să-i ia locul. Cred că-i cocea ceva și încerca să-i câștige încrederea înainte să lovească. Probabil că se și temea de ăl bătrân. Dar când armata ei și-a făcut apariția, a trebuit să se pună în mișcare, chiar dacă nu era pregătită. A pornit cu el un duel vrăjitoresc, în vreme ce gărzile ei se luptau cu oamenii lui. A câștigat, chiar dacă, din ceea ce știu, a fost rănită cumva. Era și furioasă foc pe fiul ei că venise cu armata fără ca ea

s-o fi poruncit. Oricum, gărzile ei au deschis porțile și Jasra a ocupat Fortăreața. Asta voiam să zic prin „nicio armată n-a cucerit locul ăsta". Treaba aia a fost o lucrătură din interior.

— De unde ai aflat toate astea?

— Cum spuneam, când trec dezertori pe-aici, le dau de mâncare și aflu vești.

— Îmi lași impresia că au fost și alte încercări de cucerire. Trebuie să se fi întâmplat după ce Jasra a preluat controlul.

A dat din cap a încuviințare și a mai luat o gură de vin.

— Da. În vreme ce Jasra și fiul ei erau plecați, în Kashfa a avut loc o lovitură de stat. Un nobil pe nume Kasman, fratele unuia dintre iubiții ei morți, un flăcău numit Jasrick. Kasman ăsta a pus laba pe putere și voia să se descotorosească de regină și de prinț. Cred c-a atacat fortăreața de vreo cinci ori. N-a izbutit niciodată să intre. S-a resemnat în cele din urmă s-o lase așa, nedecisă. Mai târziu, regina și-a trimis băiatul undeva, poate ca să adune altă oaste și să-ncerce să-și cucerească iarăși regatul. Nu știu. S-a întâmplat cu multă vreme în urmă.

— Și ce s-a ales de Dalt?

— L-au plătit cu o parte din ce jefuiseră în Fortăreață – cică erau o grămadă de chestii faine pe-acolo –, iar el și-a luat soldații și s-a întors în locul de unde-i de fel.

Am mai luat o gură de vin și am tăiat o felioară de brânză.

— Și cum de-ai rămas aici atâția ani? Mi se pare că duci viață grea.

A dat din cap că așa era.

— Adevărul e că nu știu drumul spre casă. Ne-au adus aici pe niște cărări ciudate. Credeam că știu să dau de ele, dar m-am uitat și nu le-am găsit. Cred că aș fi putut s-o iau pur și simplu din loc, dar probabil că m-aș fi rătăcit și mai tare. Pe lângă asta, aici știu că o pot scoate la capăt. În câteva săptămâni, casele de dincolo de ziduri o să fie reconstruite și țăranii o să se mute iar în ele, indiferent cine-i câștigătorul. Și ei mă consideră un sfânt care se roagă și meditează aici.

Când cobor în vale, ei vin mereu să-i binecuvântez și-mi dau de mâncat și de băut cât să-mi ajungă vreme lungă.

— Ești sfânt? am întrebat.

— Nu, mă prefac și io. Pe ei îi face fericiți, și mie-mi umple pântecele. Dar să nu le zici asta.

— Firește că nu. Oricum nu m-ar crede.

A râs iarăși.

— Ai dreptate.

M-am ridicat și m-am întors puțin pe potecă, să mai privesc o dată Fortăreața. Scările erau culcate la pământ, printre și mai multe cadavre. Înăuntru n-am mai văzut semne de luptă.

— S-a deschis poarta? a strigat Dave.

— Nu. Nu cred că cei care au pătruns au fost destui.

— Stindardul ăla verde și negru se mai vede pe undeva?

— Nu se zărește nicăieri.

Dave s-a sculat și s-a apropiat, ținând în mâini ambele sticle. Mi-a întins-o pe a mea și am mai luat câte o înghițitură. Pedestrașii începeau să se retragă din fața zidului.

— Crezi că au renunțat, ori strâng rândurile pentru un nou asalt? m-a întrebat.

— Nu pot spune încă.

— Orice ar face, ar trebui să fie multe de adunat de acolo diseară. Ține-te pe lângă mine și-o să poți lua pradă cât poți duce.

— Mă întreb de ce ar ataca Dalt iarăși, dacă e în relații bune cu regina și cu fiul ei.

— Cred că-i amic doar cu fiul, iar ăsta e plecat. Se zice că bătrâna-i o adevărată scorpie. Și, până la urmă, tipul e mercenar. Poate l-a tocmit Kasman s-o atace.

— Poate că ea nici nu-i înăuntru, am spus neavând habar în ce fel curgea aici timpul, dar gândindu-mă la întâlnirea mea recentă cu doamna respectivă. Imaginea aceea m-a dus cu gândul la lucruri ciudate. Apropo, cum îl cheamă pe prinț?

— Rinaldo. Un tip solid, roșcat.

— Ea e maică-sa! am exclamat fără să vreau.

A hohotit.

— Așa ajungi să fii prinț. Trebuie să ai o regină ca mamă.

Dar atunci... asta ar fi însemnat...

— Brand! am zis. Brand din Amber.

A încuviințat.

— Ai auzit deci povestea.

— Nu chiar, doar bucata asta. Spune mai departe.

— Ei bine, ea a reușit să pună gheara pe cineva din Amber – pe prințul numit Brand. Umblă vorba că s-au cunoscut la o ședință de magie și c-a fost dragoste la prima vărsare de sânge. Ea a vrut să-l păstreze și-am auzit că s-au și căsătorit în secret. Numai că pe el nu-l interesa tronul din Kashfa, deși ar fi fost singurul pe care ea l-ar fi acceptat ca rege. Călătorea mult și lipsea perioade lungi. Am auzit că ar fi fost răspunzător pentru Zilele Întunericului de acum câțiva ani și că a murit atunci, într-o mare bătălie între Haos și Amber, de mâna unuia dintre ai săi.

— Da, am spus și Dave mi-a aruncat o privire ciudată, pe jumătate uimită și pe jumătate cercetătoare. Mai povestește-mi despre Rinaldo, m-am grăbit să rostesc.

— Nu-s multe de zis. L-a adus pe lume și am auzit că l-a învățat câte ceva despre artele oculte. Nu și-a cunoscut prea bine tatăl, fiindcă Brand era mereu plecat. Un copil așa... mai sălbatic. A fugit de multe ori de-acasă și a ajuns în cârdășie cu o ceată de nelegiuiți...

— Oamenii lui Dalt?

A aprobat din cap.

— Se vorbea că umbla cu ei, deși maică-sa pusese preț pe capul lor.

— Stai așa. Spui că-i ura de fapt pe nelegiuiții și mercenarii ăia...

— Poate că „ură" nu-i cuvântul potrivit. Nu-și bătuse capul cu ei înainte, însă după ce fiul i s-a împrietenit cu ei, parcă a turbat.

— Considera că au o influență proastă asupra lui?

— Nu, cred c-o supăra că el fugise acolo și că ei îl primeau de câte ori se ciondăneau.

— Și totuși zici că a avut grijă ca Dalt să fie plătit din prada strânsă în Fortăreață și că l-a lăsat să plece în pace, după ce-i forțaseră mâna împotriva lui Sharu Garrul.

— Da. La vremea aceea, Rinaldo și maică-sa s-au certat zdravăn din cauza asta. Până la urmă, ea a cedat, cel puțin așa am auzit de la niște oameni care au fost de față. Una dintre rarele dăți în care fiul i s-a împotrivit și a avut câștig de cauză. Și de-aia au și dezertat tipii ăia. Regina a ordonat ca toți martorii la disputa lor să fie executați. Și doar ei au izbutit să scape.

— Dură femeie...

— Da.

Ne-am întors în locul unde stătuserăm întâi și am mai mâncat câte ceva. Vântul a început să șuiere mai aspru și pe mare s-a dezlănțuit furtuna. L-am întrebat pe Dave despre lighioanele mari, ca niște câini, și mi-a spus că vreo haită se ospăta probabil cu rămășițele celor căzuți în ultimele lupte. Erau de-ai locului.

— Ne împărțim prada, a zis. Eu vreau haleala, vinul și orice-i de valoare. Ei vor doar hoiturile.

— Și ce consideri tu de valoare?

A părut brusc reticent, de parcă m-aș fi gândit la posibilitatea să-l jefuiesc.

— A, nu umblu după mare lucru. Am fost mereu strângător și fac asta să sune mai important decât e de fapt. Nu se știe niciodată.

— E drept, am încuviințat.

— Dar tu cum ai ajuns până aici? a întrebat grăbit, încercând parcă să mă abată de la subiectul prăzii sale.

— Pe jos.

— Ceva nu-i în regulă. Nimeni nu vine aici de bunăvoie.

— N-am știut că voi ajunge aici. Nu cred c-o să stau prea mult, am spus văzându-l cum apucă cuțitașul și începe să se

joace cu el. N-are rost să mă duc jos şi să cerşesc ospitalitate într-un asemenea moment.

— Aşa-i.

Oare bătrânul escroc se gândea să mă atace cumva, ca să-şi protejeze ascunzătoarea? Putea să se fi smintit de-a binelea după ce locuise atâta amar de vreme într-o peşteră puturoasă, făcând-o pe sfântul din pustie.

— Te-ar interesa să te întorci în Kashfa, am zis, dacă te-aş putea pune pe drumul cel bun?

Mi-a aruncat o privire şireată.

— Nu ştii tu prea multe despre Kashfa, altfel nu mă-ntrebai câte-n lună şi în stele. Şi-acum spui că mă poţi îndruma spre casă?

— Să înţeleg, deci, că nu eşti interesat?

A oftat.

— Nu chiar, nu mai sunt. E prea târziu acum. Casa mea e aici. Îmi place să fiu sihastru.

Am înălţat din umeri.

— Păi... mulţam pentru mâncare şi pentru informaţii.

M-am sculat să plec.

— Încotro vrei să porneşti? m-a întrebat.

— Cred că mai arunc o privire prin jur şi-o apuc spre casă, am zis începând să mă retrag la vederea licăririi demente din ochii lui.

A ridicat cuţitul, strângându-l în pumn. Apoi l-a coborât şi a mai tăiat o felie de brânză.

— Uite, dacă vrei, poţi să iei cu tine puţină brânză.

— Nu, mersi, nu-i nevoie.

— Încerc să te ajut să cheltuieşti mai puţin. Drum bun.

— Da. Ai grijă de tine.

I-am auzit chicotelile cât m-am întors în sus pe cărare. Apoi vântul i le-a acoperit.

Am petrecut următoarele ore în recunoaştere. Am hălăduit pe dealuri. Am coborât pe pământurile ce se cutremurau, emanând vapori. Am mers în lungul ţărmului. Am trecut

pe marginea unei zone cu aspect normal și am străbătut o porțiune peste care se lăsase înghețul. M-am ținut cât mai departe de Fortăreață. Voiam să-mi întipăresc în minte locul cât puteam mai bine, ca să-mi pot găsi drumul prin Umbră până acolo în loc să mai trec de vreo poartă care să-mi dea de furcă. Cât m-am preumblat, am văzut câteva haite de câini sălbatici, însă erau mai interesați de soldații răpuși decât de ceva care se mișca.

La fiecare graniță topografică se găseau pietre de hotar cu inscripții stranii ce mă făceau să mă întreb dacă erau însemne pentru cartografi sau altceva. Până la urmă, am smuls una din pământul pârjolit și am dus-o într-o zonă cu gheață și cu zăpadă. Aproape imediat, o zguduitură puternică m-a aruncat la pământ; am reușit să evit cu greu o crevasă deschisă lângă mine și jeturile clocotite ale gheizerelor. Zona fierbinte a pus stăpânire pe porțiunea înghețată în mai puțin de o jumătate de oră. Am izbutit, din fericire, să plec de-acolo la timp și să observ de departe raportul de forțe dintre fenomenele acelea. Dar încă nu se terminase.

M-am strecurat iarăși printre stânci, ajungând la poalele dealurilor de unde începusem să traversez zona vulcanică. M-am oprit să mă odihnesc și am urmărit o vreme cum peticul acela de teren se reconfigura singur și cum vântul răspândea fum și aburi. Pietre se clătinau și se rostogoleau; corbi negri ocoleau locul, ca să evite țâșnirile neașteptate ale izvoarelor termale.

Am observat apoi o mișcare pe care am crezut-o mai întâi de origine seismică. Piatra de hotar pe care o mutasem s-a înălțat un pic și s-a înclinat pe-o parte. Peste o clipă însă s-a ridicat și mai mult, aproape ca și cum ar fi plutit la o palmă de sol. După aceea a alunecat peste zona pârjolită, în linie dreaptă și cu viteză constantă, până ce – din câte mi-am putut da seama – a reajuns în poziția inițială. A rămas fixată. Frământarea a reînceput după încă o secundă, iar de data asta, o pătură de gheață se întorcea grăbită, recuperând zona invadată.

Am invocat vederea prin Logrus şi am reuşit să deslușesc o aură întunecată înconjurând piatra. Era legată de un fir luminos lung, drept, cu aceeași nuanță, ce se întindea de la un turn înalt al Fortăreței. Fascinant! Aș fi dat multe să pot arunca o privire înăuntru.

Iscat ca un suspin şi crescând într-un şuierat, un vârtej s-a ridicat din spațiul disputat de forțele naturii, crescând, întunecându-se, rotindu-se şi pornind brusc spre mine ca trompa agitată a unui elefant cu contururi vagi, întins peste cer. I-am întors spatele şi am urcat, strecurându-mă printre stânci şi pe după coama dealului. Vârtejul m-a urmărit de parcă ar fi fost călăuzit de o inteligență proprie. Iar felul în care se ținea laolaltă în vreme ce traversa terenul accidentat indica faptul că era artificial, ceea ce în locul acesta însemna, foarte probabil, magie.

E nevoie de ceva vreme să înțelegi care-i cea mai potrivită formă de apărare magică şi de mai multă vreme s-o invoci. Eram, din păcate, la doar un minut înaintea urmăritorilor mei şi intervalul de timp, eram sigur, se micşora.

Când am ochit o crevasă lungă şi îngustă, la următorul cot al drumului, în zigzag ca un fulger, m-am oprit doar o clipită ca să arunc o privire în adâncul ei, după care am început să cobor, cu hainele sfâşiate fluturându-mi împrejur şi cu şuierul vijeliei în spate...

M-am afundat odată cu calea, urmându-i cotiturile, şerpuirile. Vuietul vântului s-a transformat într-un urlet şi am tuşit de la norul de praf care m-a învăluit. O ploaie de pietricele m-a copleşit. M-am aruncat pe jos, la vreo trei metri sub pământ, şi mi-am acoperit urechile cu brațele, crezând că furtuna avea să treacă exact pe deasupra.

Am murmurat vrăji de apărare, cu toate că, de la distanța asta, ar fi avut un efect nesemnificativ asupra unei manifestări cu atâta intensitate energetică. Când s-a lăsat tăcerea, nu m-am grăbit să mă ridic. Se putea ca acela care ghida tornada să se fi retras şi să fi pus capăt vârtejului, crezând

că ajunsesem în afara razei sale de acțiune. Dar era posibil, de asemenea, să fiu și în ochiul furtunii, iar ce era mai rău abia să urmeze.

N-am sărit în picioare, însă m-am uitat în sus, fiindcă detest să ratez ocaziile de a învăța.

Și am văzut un chip – sau mai degrabă o mască –, în mijlocul furtunii, care mă privea țintă. Era o proiecție, firește, mărită și nu pe deplin materială. Capul purta glugă; masca acoperea toată fața, lucea precum cobaltul și-mi amintea de măștile purtate de portari la hochei; avea două fante verticale pentru respirat din care ieșea un fum albicios – un detaliu parcă prea teatral pentru gustul meu; o serie de perforații făcute la întâmplare încerca să dea impresia unei guri schimonosite într-un rânjet batjocoritor. Dinspre gura aceea am auzit un râs înfundat.

— Nu crezi că exagerezi? am întrebat ghemuindu-mă și ridicând Logrusul deasupra capului. Merge pentru un puști, pe post de costum de Halloween. Dar noi suntem adulți, așa-i? O mască mai simplă, care să acopere doar ochii, ar fi fost probabil...

— Mi-ai mișcat piatra! m-a întrerupt.

— Am un interes științific în studierea unor asemenea fenomene, m-am scuzat sprijinindu-mă în extensii. N-ai de ce să te superi. Tu ești, Jasra? Eu...

Vuietul a început iar, mai ușor la început, apoi crescând în intensitate.

— Hai să ne înțelegem, am continuat. Tu oprești furtuna, și eu promit să nu mai deplasez pietre de hotar.

Din nou, un hohot de râs și șuieratul vântului.

— Prea târziu, a venit răspunsul. Prea târziu pentru tine. Asta dacă nu cumva ești mult mai rezistent decât pari.

Ce naiba! Cel mai puternic nu câștigă întotdeauna bătălia și tipii de treabă au tendința să învingă, fiindcă ei sunt cei care ajung să-și scrie memoriile. Îmi făcusem de lucru cu filamentele Logrusului, pipăind imaterialitatea măștii până

găsisem conexiunea, deschiderea care ducea la sursă. Am împuns prin spațiul acela – ceva ca o descărcare electrică –, încercând să ajung la cine se afla în spatele măștii.

Am auzit un țipăt. Masca a căzut, furtuna s-a oprit și deodată eram în picioare, alergând iar. Când ceea ce loviseam avea să-și revină, nu voiam să fiu în același loc, care ar fi putut ajunge, brusc, praf și pulbere.

Aveam de ales între a merge prin Umbră ori a căuta o cale și mai rapidă de retragere. Dacă vreun vrăjitor mă simțea când începeam să călătoresc prin umbră, mă putea urmări, așa că am scos Atuurile și l-am căutat printre ele pe al lui Random. Am trecut de următorul cot al potecii și ar fi trebuit să mă opresc, fiindcă se îngusta devenind imposibil de mers mai departe. Am ridicat cartea și mi-am extins mintea.

Legătura s-a făcut aproape imediat. Însă am simțit că cineva mă cercetează atent chiar când imaginea se limpezea. Am fost sigur că dușmanul meu cu mască albastră încerca iarăși să dea de mine.

Random a apărut clar, așezat la un set de tobe, cu bețele în mână. A lăsat deoparte bețele și s-a sculat.

— Era și timpul, a spus întinzând brațul.

Chiar când voiam să-l prind de mână, am simțit că ceva se năpustește spre mine. Când degetele ni s-au atins și am pășit înainte, acel ceva s-a spart de împrejurul meu precum un val uriaș.

Am trecut, ajungând în sala de muzică a palatului din Amber. Random tocmai deschidea gura să mai zică ceva când o cascadă de flori a căzut peste noi.

Scuturându-și violete de pe piepții cămășii, s-a uitat la mine.

— Aș fi preferat să te exprimi în cuvinte, a comentat.

Capitolul 4

Portrete de artiști, obiective bifate, temperatură în scădere...

După-amiază însorită, plimbare prin parc după prânzul ușor, noi, tăceri prelungi și răspunsuri monosilabice la încercări de conversație indicând că nu totul e bine la celălalt capăt, încordat, al firului comunicării noastre. Pe bancă, așezați către răzoarele de flori, suflete ajungând din urmă trupurile, cuvinte ajungând din urmă gândurile...

— OK, Merle, care-i treaba? întreabă ea.

— Nu știu despre ce vorbești, Julia.

— N-o face pe interesantul. Vreau un răspuns direct.

— Care-i întrebarea?

— Locul acela unde m-ai dus în noaptea aia, de pe plajă... unde era?

— Era... un fel de vis.

— Prostii!

Întoarce capul spre mine și sunt nevoit să-i înfrunt privirea scânteietoare, fără să-mi las chipul să trădeze ceva.

— Am fost de câteva ori acolo, căutând calea pe care am mers noi. Și n-am mai găsit nicio peșteră. Nu era nimic! Ce s-a-ntâmplat cu ea? Ce se-ntâmplă?

— Poate că a venit fluxul și...

— Merle! Mă crezi idioată? Locul ăla nu apare pe hartă. Nimeni pe-aici nici măcar n-a auzit de așa ceva. Era imposibil geografic. Perioada din zi și anotimpurile se schimbau întruna. Singura explicație e de natură supranaturală sau paranormală – cum preferi să-i zici. Ce s-a-ntâmplat acolo? Îmi datorezi un răspuns și știi asta. Ce s-a-ntâmplat? Unde ai fost?

Mi-am ferit privirea, uitându-mă departe, dincolo de flori.

— Nu... nu pot dezvălui nimic.

— De ce?

— Fiindcă...

Ce i-aș fi putut spune? Nu numai că, dacă-i povesteam despre Umbră, i-aș fi tulburat, poate i-aș fi distrus, viziunea asupra realității. Îmi dădeam seama, și asta era problema reală, că ar fi trebuit totodată să-i mărturisesc și de unde știam toate astea, ceea ce ar fi însemnat să-i mărturisesc cine sunt, de unde vin, ce sunt. Mi-era însă frică să-i spun. Știam că avea să ducă la sfârșitul relației noastre, la fel și dacă nu i-aș fi spus nimic; și dacă tot trebuia să se termine, aș fi preferat să ne despărțim fără ca ea să intre în posesia unor astfel de informații. Târziu, mult mai târziu, am ajuns să înțeleg că mă mințeam singur; adevăratul motiv pentru care-i refuzasem răspunsurile pe care le voia era faptul că nu mă simțeam pregătit să am încredere deplină în ea, sau în oricine altcineva. Dacă aș fi știut-o mai bine, de mai multă vreme – încă un an, să zicem –, poate că i-aș fi răspuns. Nu știu. N-am folosit niciodată cuvântul „iubire", deși uneori poate că-i trecuse prin minte, cum îmi trecuse și mie. Dar n-o iubisem destul ca să am încredere în ea, apoi fusese prea târziu. „Nu-ți pot dezvălui nimic" îmi fusese, așadar, răspunsul.

— Ai o putere pe care nu vrei s-o împarți cu alții.

— Atunci spune-i așa.

— Aș face tot ce mi-ai cere, ți-aș promite orice.

— Există un motiv, Julia.

S-a ridicat în picioare, cu mâinile în șolduri.

— Nici pe ăsta nu vrei să-l discuți.

Am clătinat din cap.

— Cred că locuiești într-o lume pustie, magicianule, dacă și cei care te iubesc sunt împiedicați să intre acolo.

În momentul acela mi s-a părut că-și încearcă norocul pentru ultima oară, străduindu-se să smulgă un răspuns de la mine. M-am încrâncenat și mai tare.

— N-am zis asta.

— Nici nu trebuie. Tăcerea ta explică totul. Dacă știi și care-i drumul spre iad, ce-ar fi s-o apuci într-acolo? Rămas-bun!

— Julia, nu...

S-a prefăcut că nu mă aude. Natură moartă cu flori...

Trezire. Noapte. Vânt de toamnă la fereastră. Vise. Sângele vieții fără trup... Învârtejire... Am tresărit și m-am ridicat în capul oaselor, frecându-mi ochii și tâmplele. Când isprăvisem să-i povestesc lui Random, era însorit și după-amiaza. Mă trimisese apoi la odihnă. Decalajul dintre umbre mă afectase și mă sleise cu totul. Nu mai știam cât e ceasul.

M-am întins, m-am sculat din pat și m-am îmbrăcat cu haine curate. Știam că n-o să pot adormi din nou. Îmi era foame. Am luat cu mine o mantie groasă și am ieșit din odaie. Aveam chef mai degrabă de o ieșire în oraș decât să dau iama prin cămară. Voiam să mă plimb și de ani buni nu mai ieșisem din palat să umblu pe străzi. Am coborât la parter, am străbătut niște camere mari și o sală largă, care în capăt dădea într-un coridor pe care l-aș fi putut urma încă de la casa scării dacă aș fi vrut, însă în acest chip aș fi pierdut ocazia să văd niște tapiserii cărora voiam să le dau binețe: o scenă idilică în pădure, cu un cuplu drăgostindu-se după picnic, și o scenă de vânătoare cu câini și oameni hăituind un cerb magnific ce pare să aibă, încă, o șansă de scăpare, cu condiția să sară peste o râpă largă, aflată în față...

Am trecut de tapiserii și am pășit pe coridor spre ușa din spate, unde un străjer cu mutră plictisită pe nume Jordy s-a străduit să ia poziție de drepți văzându-mă. M-am oprit să schimb o vorbă cu el și am aflat că termina garda abia la miezul nopții, adică peste două ceasuri.

— Mă duc în oraș, am spus. Știi vreun loc unde se mănâncă bine la ora asta?

— Aveți poftă de ceva anume?

— De pește, am decis pe loc.

— Păi... *La Ceteraşul* – e pe Strada Mare, aveţi de mers cam două treimi din ea – au peşte foarte bun. E un loc mai pretenţios...

Am clătinat din cap.

— Nu vreau un loc pretenţios.

— *La Năvoade* ar trebui să fie ca lumea – la răscrucea străzilor Fierarilor şi Potcovarilor. Nu-i foarte fiţos.

— Te-ai duce acolo dacă ai avea de ales?

— Mă duceam cândva. Dar în ultima vreme au descoperit birtul tot felul de nobili şi negustori cu stare. Şi m-aş simţi nelalocul meu acum. A ajuns un fel de club.

— La naiba! Nu vreau conversaţie sau atmosferă, ci doar nişte peşte bun şi proaspăt. Unde-l găsesc pe cel mai bun?

— E cam mult de mers până acolo, dar dacă ajungeţi la docuri, în capătul golfuleţului, e niţel spre vest de-acolo. Mă gândesc totuşi că n-aţi face bine. E cam târziu şi locurile nu-s foarte prietenoase după lăsarea serii.

— Zona se cheamă cumva Uliţa Morţii?

— I se zice şi aşa, fiindcă uneori, dimineţile, se descoperă cadavre acolo. Ar fi mai bine să mergeţi în *La Năvoade* de vreme ce sunteţi neînsoţit.

— Gerard m-a dus o dată în zona aceea, dar era în timpul zilei. Cred că mă descurc să ajung. Cum îi spune cârciumii?

— Ăăă... *La Bill Însângeratul.*

— Mulţam. O să-l salut pe Bill din partea ta.

A clătinat din cap.

— Peste poate. Localul a căpătat numele ăsta după moartea lui. Acum îl ţine văru-său Andy.

— Aşa... Şi cum îi zicea înainte?

— *La Sam Însângeratul.*

La naiba! I-am urat noapte bună şi mi-am continuat drumul. Am luat-o pe treptele ce coborau panta, care duceau la o alee ce străbătea o grădină şi ajungea la o poartă lăturalnică, pe care un alt străjer m-a lăsat să ies. Noaptea era răcoroasă şi vântul sufla, aducând iz de toamnă. Am tras aer în piept şi

am expirat încet în vreme ce mă îndreptam spre Strada Mare, auzind în depărtare, ca prin vis parcă, zgomotul înfundat al unor copite ce izbeau caldarâmul. Era o noapte fără lună, însă pe cer se vedeau stele puzderie şi strada era scăldată în lumina globurilor cu lichid fosforescent montate pe stâlpi înalţi, cu fluturi de noapte cu cozi lungi dându-le târcoale.

Când am ajuns la Strada Mare, am mărit pasul. Câteva caleşti au trecut pe lângă mine. Un bătrân care se plimba ţinând de lesă un dragon mititel şi verde şi-a dus mâna la pălărie şi m-a salutat spunându-mi „Bună seara". Văzuse din ce direcţie venisem, deşi sunt sigur că nu mă recunoscuse. Chipul nu mi-e aşa uşor de identificat prin oraş. Mă simţeam mai puţin încordat acum, iar pasul mi-a devenit mai sprinten.

Random nu fusese atât de furios pe cât aş fi crezut. De vreme ce Roata-fantomă nu cauzase niciun necaz, nu mă însărcinase să pornesc imediat după ea şi s-o opresc. Îmi zisese doar să mă gândesc la asta şi să vin cu cea mai bună opţiune de urmat. Flora vorbise cu el înaintea mea şi-i spusese cine-i Luke, iar aflarea identităţii duşmanului păruse să-l facă să se simtă întru câtva mai uşurat. Îl întrebasem, dar nu voise să-mi spună ce intenţiona în privinţa lui. A făcut totuşi aluzie la trimiterea recentă a unui agent în Kashfa, pentru a obţine informaţii nespecificate. Ceea ce părea să-l tulbure cu adevărat, de fapt, era posibilitatea ca proscrisul Dalt să fie încă în viaţă.

— Ceva în privinţa omului ăluia..., începuse Random.

— Ce? întrebasem.

— L-am văzut pe Benedict doborându-l. Asta, de obicei, îţi cam pune capăt carierei.

— Un nemernic rezistent, am zis. Sau al naibii de norocos. Ori amândouă.

— Dacă-i acelaşi om, e fiul Pângăritoarei. Ai auzit de ea?

— Deela. Nu aşa o chema de fapt? O fanatică religioasă, militantă?

Random a aprobat din cap.

— A dat mult de furcă pe la periferia Cercului de Aur, mai ales pe lângă Begma. Ai fost acolo vreodată?

— Nu.

— Ei bine, Begma este locul Cercului cel mai apropiat de Kashfa, ceea ce face povestea ta foarte interesantă. Ea a năvălit de multe ori în Begma și n-o puteau opri ei singuri. Până la urmă, ne-au amintit de alianța de protecție, înțelegerea pe care o avem cu aproape toate regatele Cercului și tata a decis să se ducă personal și să-i dea o lecție. Arsese prea multe altare ale Unicornului. A luat cu el un corp de armată, i-a învins trupele, a luat-o prizonieră și a spânzurat câțiva dintre oamenii ei. Dar ea a reușit să evadeze și, după câțiva ani, când aproape că o uitaserăm, s-a întors cu altă oaste și-a început să facă aceleași mizerii. Cei din Begma au început să se vaite, însă tata era ocupat de data asta. L-a trimis pe Bleys cu ceva mai mulți soldați. Au fost câteva ciocniri neconcludente – erau cete prădalnice, nu trupe obișnuite. În cele din urmă, Bleys i-a înconjurat și i-a măcelărit. În ziua aceea a murit și ea, conducându-și soldații în luptă.

— Și Dalt e fiul ei?

— Așa umblă vorba și ar avea și noimă, fiindcă vreme îndelungată el a făcut tot ce i-a stat în puteri să ne hărțuiască. Voia răzbunare, atâta tot, pentru moartea mamei lui. A adunat până la urmă o oaste destul de numeroasă și a încercat să atace Amberul. A ajuns mult mai departe decât ai crede, chiar până la Kolvir. Însă Benedict îl aștepta în fruntea regimentului său. I-a făcut bucățele și a părut să-l rănească de moarte pe Dalt. Câțiva dintre oamenii lui au izbutit să-l ia de pe câmpul de luptă, așa că nu i-am văzut cadavrul. Dar, la naiba, cui îi păsa?

— Crezi că ar putea fi același tip care a fost prietenul lui Luke când era puști… și ulterior?

— Vârsta s-ar potrivi și pare să fie de prin aceleași locuri. Presupun că-i posibil.

M-am gândit în timp ce mă plimbam. Potrivit celor spuse de pustnic, Jasrei nu-i plăcuse cu adevărat de tipul ăla. Dar ce

rol juca el în situaţia de-acum? Erau prea multe necunoscute. Aveam nevoie de informaţii, nu de bănuieli ca să răspund la întrebare. Aşa că am decis să nu mă mai gândesc acum la toate astea, ci să mă bucur de cină...

Mi-am urmat drumul pe bulevard. Aproape de celălalt capăt am auzit râsete şi am văzut că nişte tipi serios afumaţi ocupau câteva mese de pe trotuarul unui local. Unul dintre ei era Pantaloni, însă nu m-a văzut şi am trecut mai departe. N-aveam chef de tovărăşie. Am cotit pe strada Ţesătorilor, care avea să mă ducă spre Braţul Vestic, ce şerpuia spre zona portului. O doamnă înaltă, cu mască şi cu pelerină argintie, a urcat grăbită într-o trăsură ce o aştepta. A întors capul şi a schiţat un zâmbet. Eram sigur că n-o cunosc şi m-am trezit că-mi doresc ca lucrurile să fi stat altfel. Zâmbise frumos. Apoi vântul mi-a adus în nări fum din căminul cuiva şi a stârnit nişte frunze căzute. M-am întrebat unde era tata.

Mai departe pe stradă, apoi la stânga spre Braţul Vestic... Pe-aici era mai îngust decât pe bulevard, însă strada rămânea destul de largă; între felinare era o distanţă mai mare, totuşi exista suficientă lumină pentru trecători. M-am intersectat cu doi călăreţi ce cântau un cântec pe care nu l-am recunoscut. Puţin mai târziu ceva mare şi negru mi-a trecut pe deasupra capului şi s-a aşezat pe un acoperiş de vizavi. Am auzit câteva hârşâituri dintr-acolo, apoi s-a făcut linişte. Am cotit spre dreapta, apoi spre stânga, pătrunzând în ceea ce ştiam că-i o porţiune cu serpentine. Drumul cobora tot mai mult. În scurt timp am simţit izul sărat al mării. După o şerpuire şi încă una am văzut marea, departe jos; lumini legănându-se, bezna lucioasă mărginită de punctuleţe strălucitoare. Drumul Portului. Spre est, cerul era presărat cu stele. O zare abia vizibilă apărea hăt către marginea lumii. Cu câteva minute în urmă, mi se păruse că zărisem luminile depărtate ale farului din Cabra, apoi le pierdusem la altă şerpuire a drumului.

O lumină lăptoasă pulsa pe stradă în dreapta mea, lăsând să se vadă un drum pietruit fantomatic, ce cobora;

stâlpul albicios de deasupra sa putea fi reclama la prăvălia unui bărbier spectral; globul crăpat din vârf încă emana o fosforescență slabă, o licărire ce-mi amintea de un joc pe care-l jucasem în copilărie la Curți. Alte câteva felinare coborau odată cu drumul, licărind tot mai slab, până ce lumina dispărea cu totul. Am trecut mai departe și am auzit, dinspre ape, țipătul păsărilor marine. Mirosurile toamnei erau copleșite de cele ale mării. Lumina prăfoasă de deasupra umărului meu stâng se ridica deasupra apei, plutind peste chipul încrețit al adâncurilor. Curând...

Pe măsură ce umblam, mi s-a făcut tot mai foame. Am văzut în față un alt plimbăreț cu mantie neagră, pe partea cealaltă a străzii, și o geană de lumină s-a reflectat în cizmele lui. M-am gândit la peștele pe care aveam să-l mănânc în curând și, grăbit, am depășit silueta. O pisică a încetat să-și mai spele fundul ca să mă petreacă cu privirea, rămânând, cât a făcut asta, cu laba din spate înțepenită în aer. Un alt călăreț a trecut pe lângă mine, urcând dealul. Am auzit câteva replici din cearta dintre un bărbat și o femeie, la etajul uneia dintre clădirile cufundate în întuneric. Încă un cot al drumului și discul lunii s-a ivit din ape, ca o fiară magnifică ieșind la suprafață, cu stropi luminoși prelingându-se din grotele bentonice...

După alte zece minute am ajuns în cartierul marinarilor și am pornit pe Drumul Portului, unde lipsa globurilor de iluminat era compensată de zoaiele aruncate pe ferestre, gălețile cu smoală aprinsă și lumina lunii ce se ridicase de-acum pe cer. Izul de sare și de alge putrede era mai intens aici, drumul mai plin de gunoaie, trecătorii mai exotic îmbrăcați și mai gălăgioși decât pe bulevard, dacă nu-l puneai pe Pantaloni la socoteală. Mi-am croit drum către partea din spate a golfulețului, unde vuietul mării era și mai puternic: valurile se spărgeau cu zgomot de dig; apele se retrăgeau apoi șiroind, tot mai aproape; auzeam scârțâitul corăbiilor, zuruitul lanțurilor, izbiturile ambarcațiunilor mai mici de

marginile pontoanelor unde erau legate. M-am întrebat pe unde era acum *Steluța*, vechea mea barcă.

Am urmat șerpuirea drumului până la țărmul vestic al portului. Doi șobolani mi-au tăiat calea, fugărind o pisică neagră. Încercam să găsesc străduța pe care-o căutam. Duhoarea de vomă și de excremente umane se amesteca aici cu alte mirosuri; am auzit în apropiere țipete, izbituri și bufnetele unei încăierări, ceea ce m-a făcut să apreciez că mă aflam în locul potrivit. Din depărtare, clopotul unei balize a răsunat metalic; în apropiere am deslușit un șir de înjurături rostite pe un ton aproape plictisit, precedând o pereche de marinari care au apărut de după colț în dreapta mea, clătinându-se și trecând nesiguri pe picioare pe lângă mine, cu zâmbete largi pe fețe, care s-au pornit îndată să cânte. Am mers mai departe și am verificat plăcuța cu numele străzii. ALEEA BRIZEI.

Ăsta era. Locul îndeobște numit Ulița Morții. Am luat-o pe acolo. O străduță ca oricare alta. N-am văzut cadavre și nici vreun bețiv căzut cât am făcut primii cincizeci de pași, cu toate că un bărbat ce stătea în pragul unei uși a încercat să-mi vândă un pumnal, iar un individ musculos și cu mustață s-a oferit să-mi facă lipeala cu ceva tânăr și fraged. Am refuzat ambele oferte și, după ultima dintre ele, mi-am dat seama că nu eram departe de *La Bill Însângeratul*. Uitându-mă la răstimpuri peste umăr, mi s-a părut că observ trei siluete înfășurate în mantii negre, care, am presupus, puteau fi urmăritori; îi văzusem și pe Drumul Portului. Dar puteau și să nu fie. Nu mă simțeam deosebit de alarmat. Mi-am zis că puteau fi niște oarecare ducându-se în treaba lor și am decis să nu-i bag în seamă. Nu s-a întâmplat nimic. Cei trei și-au văzut de treabă și, când am descoperit în sfârșit taverna pe care o căutam și i-am trecut pragul, au mers mai departe și au intrat într-un birt aflat ceva mai încolo pe stradă.

M-am răsucit pe călcâie și m-am uitat în jur. Barul era în dreapta, mesele în stânga, iar pe podea, pete cu aspect suspect. Placa de pe perete mă îndemna să comand la bar și

să anunț unde mă așez. Dedesubt, cu cretă, era scris meniul zilei.

Am așteptat, atrăgând priviri asupra mea, până ce un bărbat îndesat, cu sprâncene grizonante și uluitor de lățoase, s-a apropiat și m-a întrebat ce poftesc. I-am spus că vreau hamsii și am arătat o masă liberă din fundul sălii. A dat din cap și mi-a strigat comanda printr-o gaură în perete, apoi a întrebat dacă nu voiam și-o sticlă de Pișatul lui Bayle, ca să meargă peștele. Am încuviințat, mi-a adus-o împreună cu un pahar, i-a scos dopul și mi-a întins-o. Am plătit la tejghea, m-am dus la masa pe care-o alesesem și m-am așezat acolo, cu spatele la perete.

Flăcări uleioase pâlpâiau în lămpi cu sticlă murdară, prinse pe pereți. Trei bărbați – doi tineri, unul de vârstă mijlocie – jucau cărți la o masă dintr-un ungher și își treceau o sticlă unul altuia. Un bărbat mai vârstnic stătea singur la altă masă din stânga mea și mânca. Avea o cicatrice urâtă ce-i străbătea orbita ochiului stâng, iar pe scaunul de alături se odihnea o sabie lungă, cu lama trasă cam o palmă din teacă. Și el stătea cu spatele la perete. În jurul altei mese se odihneau câțiva bărbați cu instrumente muzicale; luaseră, mi-am dat seama, o pauză de la cântat. Mi-am turnat un pahar de vin galben și am luat o înghițitură; avea un gust aparte, pe care mi-l aminteam de demult. Se putea bea din belșug. Baronul Bayle deținea podgorii cam la cincizeci de kilometri către est, era furnizorul oficial al Curții și vinurile lui roșii erau de obicei excelente. Avea însă mai puțin succes cu soiurile albe și ajungea adesea să vândă ieftin cantități mari de vin de mâna a doua pe piața locală. Sticlele purtau emblema sa și imaginea unui câine – îi plăceau câinii –, așa că era numit uneori Pișat de Câine și alteori Pișatul lui Bayle, depinde cu cine vorbeai. Iubitorii de câini erau uneori deranjați de prima denumire.

Când mi-a sosit mâncarea, am observat că doi tineri aflați în față, la bar, se uitau spre mine cam insistent, schimbând

vorbe nedeslușite și râzând mult. I-am ignorat și mi-am îndreptat atenția spre farfurie. Peste o vreme, tipul cu cicatrice de la masa de alături a vorbit încetișor, fără să se uite sau să se aplece spre mine, cu buzele abia mișcându-se:

— O povață pe gratis. Cred că ăia doi de la tejghea au observat că n-ai sabie și vor să-ți caute pricină.

— Mulțam, am spus.

Nu eram prea îngrijorat de capacitatea mea de a le face față, însă aș fi preferat să evit o dispută. Dacă pentru asta nu-mi trebuia decât lama la vedere a unei săbii, era ușor de remediat.

O meditație de-o clipă și Logrusul a apărut înaintea mea, dansând. Îndată am început să caut prin el arma potrivită – nici prea lungă, nici prea scurtă, bine echilibrată, cu mâner confortabil –, însoțită de o centură lată și de o teacă. Mi-a luat aproape trei minute, în parte fiindcă eram foarte pretențios, presupun – la naiba, dacă prudența dicta că am nevoie de-o armă, voiam una care să-mi stea bine în mână –, în parte din cauză că-i mai greu să scormonești prin Umbră în preajma Amberului decât aproape oriunde altundeva.

Când arma mi-a ajuns în mâini, am oftat și mi-am șters fruntea de transpirație. Am scos sabia de sub masă, încetișor, cu tot cu centură, am tras-o cam cincisprezece centimetri din teacă, urmând un exemplu bun, și am așezat-o pe scaunul din dreapta. Cei doi de la bar au văzut totul; le-am zâmbit îndatoritor. S-au consultat iute și de data asta fără să mai râdă. Mi-am mai turnat un pahar de vin și l-am dat pe gât. Mi-am văzut mai departe de pește, în privința căruia Jordy avusese dreptate. Mâncarea de-aici făcea toți banii.

— Fainâ șmecheria aia, mi s-a adresat tipul de la masa de alături. Presupun că nu-i ușor de învățat.

— Nu chiar.

— Cum altfel? Majoritatea lucrurilor bune se învață greu, altfel le-ar cunoaște toți. Dar să știi că tot s-ar putea să sară pe tine, fiindcă ești singur. Depinde cât vor bea și cât de necugetați vor fi. Te temi?

— Nu.

— M-am gândit eu. Dar o să atace pe cineva în seara asta.

— Cum îți dai seama?

M-a măsurat o clipă cu privirea și a rânjit viclean.

— Sunt toți o apă și-un pământ. Ne mai vedem.

A aruncat pe masă o monedă, s-a ridicat, și-a încins centura cu sabia, și-a luat pălăria neagră cu pană și s-a îndreptat spre ușă.

— Ai grijă, am zis salutându-l din cap.

— Noapte bună.

Îndată ce-a ieșit, cei doi indivizi au început iarăși să șușotească, de data asta uitându-se după el în loc să-mi arunce mie priviri. Au luat o decizie, s-au sculat și au ieșit la repezeală. Am simțit impulsul să mă iau după ei, dar ceva m-a oprit. Câteva clipe mai târziu, am auzit zgomotele unei încăierări din stradă. Și, peste puțină vreme, o siluetă s-a ivit în ușă, a încremenit acolo preț de o secundă, apoi s-a prăbușit cu fața înainte. Era unul dintre cei doi bețivani. Gâtul îi fusese tăiat.

Andy a clătinat din cap și și-a trimis chelnerul să informeze autoritățile. Apoi a apucat de călcâie cadavrul și l-a târât afară, ca să nu împiedice trecerea clienților.

Mai apoi, după ce am mai comandat o porție de pește, l-am întrebat despre cele întâmplate. A schițat un zâmbet sumbru.

— Nu-i bine să te pui cu un trimis al Coroanei, a spus. Au tendința să-i aleagă dintre ăi mai duri.

— Deci cel care a stat lângă mine lucrează pentru Random?

Mi-a cercetat chipul și a plecat capul în semn de încuviințare.

— Bătrânul John a lucrat și pentru Oberon. Când trece prin oraș, vine aici să mănânce.

— Oare ce misiune avea?

Andy a strâns din umeri.

— Cine știe? Dar m-a plătit cu bani din Kashfa și știu că el nu-i de acolo.

M-am gândit la asta în timp ce mâncam a doua porție. Orice ar fi vrut Random din Kashfa era acum în drum spre castel, asta dacă, firește, nu fusese cu neputință de găsit. Eram aproape sigur că are de-a face cumva cu Luke și cu Jasra. Voiam să știu ce este și la ce putea folosi.

Am rămas pe gânduri, iar localul era mult mai puțin gălăgios decât fusese pentru mai bine de o oră, chiar și după ce muzicanții au început să cânte din nou. Oare pe John îl pândiseră atâta vreme indivizii aceia, iar noi înțeleseserăm prost privirile lor lungi, crezându-le îndreptate asupra mea? Ori hotărâseră să se arunce, pur și simplu, asupra primului care ieșea neînsoțit de aici? Reflectând astfel, mi-am dat seama că începeam iar să gândesc ca un prinț din Amber – văzând peste tot comploturi – și nici măcar nu mă întorsesem de prea mult timp.

Poate că în aerul de-aici plutea ceva. Mi-am spus că era bine că mintea îmi umbla iarăși în direcțiile acelea, din moment ce eram băgat în atâtea încurcături, iar felul ăsta de-a gândi părea o investiție în autoconservare.

Am golit paharul și am lăsat sticla pe masă, deși nu terminasem vinul. Date fiind circumstanțele, nu era înțelept să-mi amorțesc simțurile mai mult. M-am ridicat și mi-am încins sabia la brâu.

Andy mi-a făcut semn din cap când am trecut pe lângă tejghea.

— Dacă dai peste cineva de la palat, a zis încetișor, ai putea să amintești că n-am știut că se va întâmpla așa ceva.

— Îi cunoșteai?

— Da. Mateloți. Corabia lor a acostat acum câteva zile și de-atunci s-au vârât numai în necazuri. Își cheltuiesc la iuțeală paralele și-apoi vor să facă repede alți bani.

— Crezi că ar putea fi profesioniști în... eliminarea unor persoane?

— Adică pentru că John este ceea ce este? Nu! Ei intrau mereu în necazuri, în principal din cauza prostiei. Mai devreme sau mai târziu tot trebuia să dea peste cineva care nu știe de glumă și s-o sfârșească în felul ăsta. Nu cunosc pe nimeni care i-ar angaja să facă o treabă serioasă.

— Păi, a isprăvit și cu celălalt?

— Da, ceva mai sus pe stradă. Poate aduci vorba că s-au nimerit în locul nepotrivit, la momentul nepotrivit.

M-am uitat la el și mi-a făcut din ochi.

— Te-am văzut pe-aici cu Gerard, acum câțiva ani. Și am grijă să nu uit niciodată o față care merită ținută minte.

Am dat din cap.

— Mulțam. Ai mâncare bună.

Afară era mai răcoare decât mai devreme. Luna se mai înălțase acum și marea era mai zgomotoasă. Prin apropiere nu era nici țipenie. Dintr-o cârciumă, pe o ulicioară ce ducea spre Drumul Portului, răsuna muzică însoțită de hohote de râs. Am aruncat o privire înăuntru, în treacăt, și am văzut o femeie cu chip obosit care, pe o scenă micuță, părea să-și facă singură un consult ginecologic. Din apropiere am auzit zăngănit de cioburi. Un bețiv s-a apropiat de mine clătinându-se, cu o mână bâjbâind în față. Am mers mai departe. Vântul foșnea printre catarge și mi-am dat seama că-mi doream ca Luke să fie cu mine – ca în vremurile bune, înainte ca lucrurile să se complice –, cineva de aceeași vârstă și cu același fel de a gândi, cu care să pot sta de vorbă. Rudele mele de-aici au toate la activ prea multe secole de cinism sau de înțelepciune ca să vedem lucrurile într-un mod asemănător.

Peste zece pași, Frakir mi-a pulsat sălbatic la încheietură. Fiindcă n-am văzut pe nimeni prin preajmă, nu mi-am tras din teacă sabia cea nouă. M-am aruncat la pământ și m-am rostogolit în umbră, către dreapta mea. În același timp, am auzit un bufnet înfundat într-o latură a clădirii de peste drum. Când am izbutit să arunc o privire într-acolo, am văzut

o săgeată înfiptă în perete din a cărei poziție și înălțime am înțeles că, dacă nu m-aș fi aruncat pe jos, aș fi avut șanse mari să fiu nimerit. Înclinația săgeții indica totodată că mă aruncasem către direcția din care fusese trasă.

M-am ridicat de la pământ cât să-mi pot trage sabia și m-am uitat în dreapta. Nu erau ferestre sau uși deschise în clădirea alăturată, un loc întunecat al cărui perete din față se afla acum la nici doi metri de mine. Însă între ea și celelalte clădiri din ambele părți existau spații goale, iar geometria îmi spunea că săgeata fusese trasă din zona deschisă din fața mea.

M-am rostogolit iarăși, lipindu-mă de veranda joasă, acoperită, care se întindea pe întreaga lățime a locului. M-am agățat de ea înainte să mă ridic pe deplin în picioare. Menținându-mă pe lângă zid, am înaintat blestemând încetineala cerută de tăcere. Eram îndeajuns de aproape de zona deschisă, unde m-aș fi putut năpusti asupra arcașului înainte să mai slobozească o săgeată. Mi-a trecut prin minte și posibilitatea ca el să dea ocol clădirii și să mă surprindă din spate, așa că m-am lipit de perete, cu sabia îndreptată înainte, aruncând priviri iuți în spate în timp ce mă mișcam. Frakir s-a strâns ca un zgârci în mâna stângă, gata de acțiune.

Dacă ajungeam la colț și nu apărea nimeni, nu știam ce urma să fac. Situația părea să ceară o ofensivă magică, dar dacă vrăjile nu sunt deja pregătite – și nu erau, de data asta –, arareori poți concentra pe loc atenția necesară săvârșirii lor în situații de viață și de moarte. M-am oprit. Mi-am controlat respirația. Am ascultat...

Era precaut, însă am auzit sunete înfundate de pași pe acoperiș. Asta nu elimina totuși posibilitatea ca alt asasin, ori mai mulți, să se afle după colț. Nu știam câte persoane se implicaseră în ambuscadă, deși începea să mi se pară cam prea sofisticată pentru un simplu jaf. Mă îndoiam, dacă așa stăteau lucrurile, că exista un singur atacator. Iar cei care-mi voiau răul puteau fi răspândiți în direcții diferite. Am rămas

pe poziție, încercând să găsesc rapid o ieșire. Atacul avea să fie concertat, eram sigur. Mi-am imaginat un arcaș după colț, cu arcul încordat, așteptând un semnal. Iar cel de pe acoperiș avea probabil o sabie, precum ceilalți.

Mi-am eliminat din minte orice întrebare legată de identitatea celor care-mi voiau pielea și de cum mă localizaseră... dacă într-adevăr eu eram cel urmărit. Asemenea gânduri nu rezolvau, deocamdată, nimic. La fel de mort aveam să fiu, ori dacă erau bandiți de rând dornici să-mi ia banii, ori asasini și izbuteau ce plănuiau.

Din nou mișcare pe acoperiș. Cineva se afla chiar deasupra mea. Lupta avea să înceapă din clipă în clipă...

Răcnind ca la război, un bărbat a sărit de pe acoperiș în fața mea. Strigătul lui fusese și semnalul pentru arcaș, fiindcă ceva s-a mișcat imediat la colțul clădirii, în vreme ce pași iuți s-au auzit dinspre celălalt colț, în spatele meu.

Înainte ca picioarele să-i atingă pământul, am aruncat-o pe Frakir asupra bărbatului care se năpustise spre mine de pe acoperiș, ordonându-i să ucidă. Și m-am repezit asupra arcașului încă dinainte ca el să fi apucat să ia colțul, cu sabia șuierând deja. Lovitura i-a trecut prin arc, prin braț și prin pântece. Din păcate, lângă el se afla un alt bărbat, cu sabia scoasă, iar de pe verandă cineva alerga spre mine.

L-am împins cu piciorul stâng în umăr pe arcașul chircit și l-am propulsat în cel din spatele său. Am folosit reculul loviturii ca să mă rotesc, învârtind nebunește sabia într-un cerc pe care a trebuit să-l ajustez imediat ca să opresc o lovitură menită să mă decapiteze, venită de la cel ce traversase veranda. Am ripostat împungând spre pieptul lui și lovitura mi-a fost la rândul ei parată, timp în care, cu coada ochiului, am văzut cum cel care sărise de pe acoperiș îngenunchează și-și încleștează mâinile pe gâtlej, dovadă că Frakir își făcea treaba.

Mă simțeam foarte expus din cauza bărbatului aflat undeva în spatele meu. Trebuia să fac repede ceva, altfel

sabia lui avea să se înfigă în mine în următoarele secunde. Așa că, în loc să ripostez, m-am prefăcut că mă împiedic, de fapt schimbându-mi centrul de greutate și poziția.

El a fandat, lovind de sus în jos. Am sărit într-o parte și am împuns cu o zvâcnire a corpului. Dacă ar fi reușit să găsească un unghi mai bun pentru lovitura lui în timp ce mă mișcam, totul s-ar fi sfârșit. Riscasem, dar nu văzusem altă soluție.

Chiar și când sabia mea i-a pătruns în piept, n-am fost sigur că nu mă rănise și el. Nu mai conta, oricum. Trebuia să mă mișc mai departe până mă opream ori eram oprit.

Mi-am folosit sabia ca pe un levier, schimbându-i direcția în vreme ce-mi continuam mișcarea în sensul opus acelor de ceasornic, cu el în mijlocul cadranului, sperând să-l pot poziționa între al patrulea atacator și mine.

Manevra a izbutit parțial. Era prea târziu să-l pot interpune complet pe adversarul tras în frigare și rămas fără vlagă, dar speram să pot cauza cel puțin o mică ciocnire între ei. Am timp destul, mi-am zis plin de speranță în vreme ce celălalt, care coborâse de pe verandă împiedicându-se, dădea să se apropie. Tot ce trebuia să fac era să-mi eliberez sabia și să duc o luptă unu contra unu.

Am smuls-o...

La naiba, la naiba, la naiba! Lama se înțepenise în os și nu voia să iasă. Iar omul își recăpăta echilibrul. Am continuat să rotesc trupul înfipt în sabie ca să-l țin între noi, în vreme ce cu mâna stângă am încercat să-i trag sabia din pumnul încă strâns.

Și iarăși la naiba! Murise strângând-o și degetele îi erau încleștate pe mâner ca niște cabluri de metal.

Omul din stradă a rânjit sinistru, cu sabia pregătită, așteptând prilejul să atace. Și atunci am prins sclipirea inelului cu piatră albastră de pe degetul lui, ceea ce-mi răspundea la întrebarea dacă într-adevăr pe mine mă căutaseră în seara aceea.

Am îndoit genunchii și am apucat cadavrul de dedesubt.

Situații ca asta rămân câteodată, pentru mine, imprimate pe o peliculă a memoriei – o totală absență a gândirii conștiente și o mulțime de percepții instantanee – atemporale și, când mintea o vrea, subiecte ale unor viitoare rederulări.

De pe stradă, din mai multe locuri, de afară și de prin case se auzeau țipete. Auzeam cum lumea aleargă către mine. Pe caldarâm, în jur, era sânge și țin minte că mi-am spus să fiu atent, să nu alunec în el. Îl vedeam pe arcaș cu arcul său, despicați și unul, și altul, la pământ în partea mai îndepărtată a verandei. Spadasinul sugrumat era lungit pe stradă, în dreapta celui care mă amenința acum. Corpul pe care-l răsucisem și-l manevrasem devenise greutate moartă. Am văzut totuși, simțind un pic de ușurare, că nu apăruseră și alți atacatori ca să i se alăture ultimului pe care-l înfruntam. Iar el lua poziție, gata să atace.

Bun. Era momentul.

Am azvârlit cu toată puterea cadavrul spre atacator și n-am mai stat să văd rezultatul. Riscul pe care mi-l asumasem nu-mi permitea așa ceva.

M-am năpustit în stradă și am ocolit silueta căzută, care scăpase sabia încercând să oprească cu mâinile atacul lui Frakir. În vreme ce goneam, am auzit sunetul unui impact, urmat de un geamăt de deasupra și cumva din spate, arătând că-mi nimerisem măcar în parte ținta când aruncasem mortul peste celălalt. Însă rămânea de văzut dacă mișcarea aceea avea să-mi fie cu adevărat de folos.

În trecere, am apucat mânerul sabiei celui căzut. M-am răsucit pe călcâie cu arma întinsă, întorcându-mă către direcția dinspre care venisem, încrucișând picioarele și sărind în spate un pas...

Abia dacă am avut vreme. S-a aruncat asupra mea atacând viguros, iar eu m-am tot retras, apărându-mă frenetic. Încă zâmbea, însă prima mea ripostă i-a încetinit înaintarea și a doua i-a blocat-o.

M-am oprit să-l înfrunt. Era puternic, însă îmi dădeam seama că eu eram mai iute. Apăruseră şi spectatori. Am auzit câteva poveţe nefolositoare. N-aş fi putut spune căruia dintre noi îi fuseseră adresate. Nici nu conta. Adversarul meu a făcut faţă câteva secunde atacului, apoi a început să cedeze teren, iar eu m-am încredinţat că-l puteam doborî.

Însă aveam nevoie de el viu, aşa că treaba era ceva mai delicată. În strălucirea inelului cu piatră albastră sălăşluia un mister la care bărbatul deţinea răspunsul, iar răspunsul acela îmi trebuia. Aşadar, trebuia să-l presez, să-l obosesc...

Am încercat să-l fac să se întoarcă treptat, cât de subtil am putut. Speram să se împiedice de mortul aflat îndărătul lui. Şi aproape că am reuşit.

Când piciorul lui de echilibru a călcat peste braţul celui căzut la pământ, şi-a mutat greutatea în faţă, ca să-şi păstreze echilibrul. În una dintre acele clipe de inspiraţie în care trebuie să acţionezi imediat, fără să stai pe gânduri, şi-a transformat mişcarea într-un atac văzând că sabia mea era înălţată, pregătindu-se de lovitura pe care voiam să i-o administrez când se împiedica. Cred că greşisem încercând să anticipez atât de mult.

Mi-a îndepărtat lama cu o lovitură circulară, puternică, reuşind să-şi scoată propria sabie din linia de atac şi ne-am încleştat în luptă corp la corp. S-a răsucit către mine şi, din păcate, asta i-a oferit ocazia să-mi administreze o lovitură în rinichi cu pumnul stâng, folosindu-şi întreaga greutate a corpului.

Imediat şi-a repezit piciorul stâng ca să-mi pună piedică şi a reuşit. N-am izbutit decât să-mi apuc cu mâna stângă mantia, rotind-o şi trăgând-o spre mine, înfăşurând în ea săbiile noastre în vreme ce cădeam, străduindu-mă totodată să mă răsucesc şi să aterizez peste el. Nu mi-a ieşit. Am căzut unul lângă altul, încă privindu-ne, şi garda unei săbii – cred că a mea – m-a lovit violent în coaste, în stânga.

Mâna dreaptă îmi era prinsă dedesubt, iar cea stângă era încă încurcată în mantie. Însă stânga lui era liberă şi

deasupra. A dat să mă zgârie pe față și l-am mușcat de ea, însă nu i-am putut-o ține locului. Între timp reușisem să-mi trag mâna dreaptă de sub mine, așa că i-am înfipt-o în față. A întors capul, a încercat să mă izbească în șold cu genunchiul, apoi și-a îndreptat degetele rășchirate spre ochii mei. L-am apucat de încheietură și i-am ținut-o bine. Mâinile noastre drepte erau încă imobilizate și păream să fim cam de aceeași greutate. Așa că nu trebuia decât să strâng.

Oasele încheieturii lui au trosnit sub strânsoarea mea și, pentru prima dată, i-a scăpat un țipăt. L-am împins de pe mine, m-am rostogolit ca să ajung în genunchi și m-am sculat, trăgându-l și pe el în sus. Jocul se sfârșise. Câștigasem.

S-a lăsat peste mine brusc, cu toată greutatea. O clipă m-am gândit că era o ultimă șmecherie, apoi am văzut sabia care-i fusese implântată în spinare. Mâna bărbatului cu față sumbră care o vârâse acolo se strângea deja pe mâner ca s-o tragă afară.

— Lua-te-ar naiba de nenorocit! am strigat în engleză – sunt totuși sigur că el a prins sensul – în vreme ce-mi lepădam povara și-l pocneam în plină figură pe străin, doborându-l și făcând ca sabia să rămână înfiptă unde era. Aveam nevoie de el!

Mi-am înșfăcat fostul adversar și l-am săltat, așezându-l cât mai confortabil.

— Cine te-a trimis? l-am întrebat. Cum m-ai găsit?

A schițat un surâs și sânge i s-a prelins din gură.

— Nimic nu-i pe gratis, a îngăimat. Întreabă pe altcineva.

Apoi s-a lăsat moale peste mine, umplându-mi de sânge pieptii cămășii.

I-am tras inelul de pe deget și l-am adăugat la colecția de afurisite de pietre albastre. M-am ridicat și m-am încruntat la cel care-l ucisese. Alți doi oameni îl ajutau să se ridice.

— De ce mama dracului ai făcut asta? am întrebat pășind spre ei.

— Ți-am salvat nenorocita de viață, a mârâit omul.

— Mi-ai salvat-o pe naiba! E posibil să mi-o pierd din cauza ta. Aveam nevoie de el viu!

Silueta din stânga lui a vorbit și i-am recunoscut vocea. Femeia și-a lăsat palma, ușor, peste brațul meu, pe care nici nu-mi dădusem seama că-l ridicasem, gata să-l mai lovesc o dată pe cel dinaintea mea.

— A făcut-o la ordinul meu, a spus ea. Mă temeam pentru viața ta și n-am înțeles că-l voiai prizonier.

I-am privit chipul mândru, cu piele albă, ce se întrezărea sub gluga mantiei. Era Vinta Bayle, iubita lui Caine, pe care o văzusem ultima oară la înmormântare. Era totodată și a treia fiică a baronului Bayle, căruia Amberul îi datora multe nopți bahice.

Am simțit că tremuram. Am tras aer în piept și m-am străduit să mă controlez.

— Înțeleg, am zis în cele din urmă. Mulțumesc.

— Îmi pare rău, a rostit Vinta.

Am clătinat din cap.

— N-aveai de unde să știi. Ce-i făcut e bun făcut. Sunt recunoscător oricui încearcă să mă ajute.

— Și încă te pot ajuta. De data asta n-am înțeles eu bine, dar cred că încă ești în primejdie. Să plecăm de-aici.

Am încuviințat.

— Așteaptă, te rog, o clipă.

M-am dus și am recuperat-o pe Frakir de la gâtul celui-lalt mort. A dispărut iute în mâneca mea stângă. Am băgat sabia în teacă și mi-am potrivit centura, care-mi ajunsese cu catarama la spate.

— Să mergem, i-am spus.

Și toți patru am pornit către Drumul Portului. Cei opriți să caște gura au dispărut rapid din calea noastră. În spate, cineva îi jefuia deja pe morți. Părțile se desfac; centrul nu le mai poate ține[1]. Până la urmă... ce naiba, e acasă.

[1] *A doua venire*, poezie de William Butler Yeats, traducere de Petru Dimofte (n. red).

Capitolul 5

Am pornit deci înapoi cu Lady Vinta și cei doi slujitori ai Casei Bayle, simțind încă dureri în coaste de la contactul cu mânerul unei săbii, sub un cer înstelat și scăldat în lumina lunii, prin fuioare de ceață ridicate din mare, departe de Ulița Morții. Din fericire, nu mă alesesem decât cu o vânătaie din înfruntarea cu cei care voiseră să-mi facă rău. Nu știam cum mă găsiseră în timp atât de scurt de la întoarcerea mea. Se părea însă că Vinta ar fi putut avea o idee și mă simțeam înclinat să am încredere în ea, atât pentru că oarecum o cunoșteam, cât și pentru că-și pierduse iubitul, pe unchiul Caine, de mâna fostului meu amic Luke, cel care părea să se afle și la originea oricăror evenimente ce implicau pietre albastre.

După ce ne-am abătut de la Drumul Portului, pornind pe o străduță laterală ce dădea către mare, am întrebat-o ce intenționa să facă.

— Credeam că ne îndreptăm spre Braț, am zis.

— Știi că ești în pericol, mi-a reamintit Vinta.

— Presupun că-i destul de evident.

— Te-aș putea duce la reședința din oraș a tatei sau te-am putea însoți până la palat, însă cineva știe că ești aici și nu i-ar lua mult timp să ajungă la tine.

— E drept.

— Avem o barcă, amarată destul de aproape. Navigăm de-a lungul coastei și până dimineață ajungem la reședința de la țară a tatei. Și în felul ăsta ai dispărut. Cine te caută prin Amber o să rămână cu buza umflată.

— Nu crezi că aș fi mai în siguranță la palat?

— Probabil. Dar la fel de probabil se știe unde poți fi găsit. Vino cu mine și nu va fi cazul.

— O să dispar și Random o să afle de la unul dintre străjeri că am pornit spre Ulița Morții. Asta va provoca îngrijorare și multă agitație.

— Poți să iei legătura cu el mâine, printr-un Atu, și să-i spui că ești la țară – dacă ți-ai luat cărțile cu tine.

— Așa-i. Dar tu cum ai știut unde să mă găsești? Nu mă poți convinge că a fost o simplă coincidență.

— Nu, te-am urmărit. Eram în taverna de peste drum.

— Ai anticipat evenimentele din seara asta?

— Mi s-au părut posibile. Dacă aș fi știut totul, firește că aș fi încercat să le previn.

— Ce se-ntâmplă? Ce știi despre toate astea și care-i rolul tău?

A râs. Era prima dată când o auzeam. Nu era genul de hohot rece și batjocoritor la care m-aș fi putut aștepta de la iubita lui Caine.

— Eu vreau să pornesc pe apă cât e flux, a zis, iar tu vrei o poveste ce va dura o noapte întreagă. Ce alegi, Merlin? Siguranța ori satisfacția?

— Mi-ar plăcea amândouă, dar o să le iau pe rând.

— În regulă, a încuviințat Vinta și, întorcându-se către cel mai mărunt dintre însoțitorii săi, cel pe care-l pocnisem, a spus: Jarl, du-te acasă. Dimineață anunță-l pe tata că am decis să mă întorc la Casa Arbor, că a fost o noapte frumoasă și că am vrut să navighez, așa că am luat barca. Să nu aduci vorba despre Merlin.

Bărbatul și-a atins borul pălăriei.

— Da, domniță.

Ne-a întors spatele și a luat-o înapoi pe unde veniserăm.

— Haide, a spus Vinta, apoi ea și celălalt bărbat, cel solid – mai târziu aveam să aflu că se numește Drew –, m-au condus printre pontoane până în locul unde era amarată o

ambarcațiune cu pânze lungă și elegantă. Îți place să navighezi? m-a întrebat.

— Cândva o făceam.

— E suficient. Ne poți ajuta.

Zis și făcut. N-am vorbit multe în afară de cele legate de pregătirea desprinderii de țărm. Drew se așezase la cârmă, iar noi ne ocupam de pânze. Mai târziu am început să trecem la cârmă cu rândul. Vântul nu ne juca feste, ci era tocmai cum trebuie. Am pornit ușor, am ocolit digul și am ieșit din port fără probleme. Ne scoseserăm mantiile și am văzut că Vinta purta pantaloni negri și o cămașă groasă. Foarte practic, ca și cum ar fi plănuit din vreme călătoria. La cingătoare avea o sabie lungă, grea, nu vreun pumnal de paradă, împodobit cu nestemate. Și, doar văzând-o cum se mișcă, îmi lăsa impresia că știa să se folosească binișor de sabie. Îmi mai amintea și de altcineva, dar nu știam exact de cine, mai mult în privința felului în care gesticula și a vocii decât în privința aspectului fizic. Însă nu conta. Existau lucruri mai importante la care să gândesc; de îndată ce ne-am intrat în rutină și am avut vreme să mă uit câteva clipe peste apele negre, am făcut o recapitulare rapidă.

Îi cunoșteam cât de cât viața și o întâlnisem de mai multe ori la evenimente mondene. Știa că sunt fiul lui Corwin și că fusesem născut și crescut la Curțile Haosului, că din punct de vedere genealogic eram legat, pe jumătate, de vechea dinastie domnitoare din Amber. După discuția pe care o purtaserăm la ultima noastră întâlnire îmi devenise limpede că știa, de asemenea, că fusesem plecat câțiva ani în Umbră, trăind ca localnicii și încercând să-mi consolidez educația. Puteam presupune că unchiul Caine nu voise ca partenera lui să nu fie la curent în privința chestiunilor familiale – ceea ce mă făcea să mă întreb cât de profundă fusese relația lor. Auzisem că durase câțiva ani. Mă întrebam, așadar, cât de multe aflase despre mine. Mă simțeam relativ în siguranță alături de ea, însă trebuia să decid ce să-i spun la rândul meu

în schimbul informațiilor pe care le avea despre cei care-mi luaseră urma. Fiindcă aveam senzația că trebuia să mă aștept la un schimb. În afară de a face un serviciu unui membru al familiei noastre, ceea ce în general e de mare ajutor, n-ar fi avut niciun motiv să fie interesată de mine personal. Cel mai probabil că motivul pentru care se implica acum era dorința de răzbunare pentru uciderea lui Caine. Cu asta în minte, eram dispus să fac un târg. Întotdeauna e bine să ai un aliat. Trebuia să stabilesc totuși cât de mult să-i ofer din imaginea de ansamblu. Voiam să-și bage nasul în încrengătura complicată de evenimente care mă înconjura?

Mă cam îndoiam, deși mă întrebam cât de multe ar fi vrut de fapt să știe. Existau șanse mari să-și dorească să fie doar părtașă la uciderea vinovatului, oricum s-ar fi întâmplat. Privindu-i chipul cu trăsături ascuțite, accentuate de lumina lunii, nu-mi venea greu să-i suprapun pe chip masca lui Nemesis, zeița răzbunării.

Departe de țărm, purtați către est de suflarea brizei, trecând de stâncile uriașe ale Kolvirului, cu luminile Amberului ca niște bijuterii împletite pe culmile sale, m-am simțit iarăși cuprins de afecțiune. Cu toate că fusesem crescut în întuneric și în lumini neobișnuite, printre paradoxurile neeuclidiene ale Curții Haosului, unde frumusețea era alcătuită din elemente mai suprarealiste, mă simțisem tot mai atras de Amber ori de câte ori vizitam orașul, până ce-mi dădusem în sfârșit seama că făcea parte din mine, până ce începusem să mă gândesc și la el ca la un alt „acasă". Nu voiam ca Luke să-i urce culmile cu pușcașii săi ori ca Dalt să întreprindă incursiuni de comando în jur. Știam că aș fi fost dispus să lupt ca să apăr Amberul.

Departe, pe plajă, aproape de locul în care se odihnea Caine, am văzut o sclipire albă mișcându-se încet, apoi iute, după care a dispărut în vreo adâncitură a pantei. Aș fi zis că văzusem Unicornul, însă, date fiind distanța și bezna, n-aveam nicio certitudine.

Puțin mai târziu, vântul ne-a umflat pânzele, lucru pentru care am fost recunoscător. Eram obosit, deși moțăisem o zi întreagă. Evadarea din peștera de cristal, întâlnirea cu Veghetorul, felul în care fusesem urmărit de vijelie și de stăpânul său mascat mi se perindau necontenit prin minte. Și acum îmi reveneam după surescitarea de mai înainte, simțind că-mi scade energia. Nu voiam decât să ascult sunetul valurilor și să mă uit la linia înnegrită a țărmului abrupt pe care-l vedeam la babord ori, la tribord, să privesc licărul unduios al mării. Nu voiam să gândesc, nu voiam să mă mișc...

O mână albă mi-a apărut pe braț.

— Ești obosit, am auzit-o spunând.

— Așa cred, m-am auzit și pe mine.

— Uite-ți mantia. De ce nu te întinzi pe ea, să te odihnești? Avem vântul în pânze. Noi doi ne putem descurca ușor de-acum. N-avem nevoie de tine.

Am încuviințat din cap și m-am înfășurat în mantie.

— O să-ți urmez sfatul. Mulțam.

— Ți-e foame ori sete?

— Nu, am mâncat zdravăn în oraș.

Palma ei îmi zăbovea pe braț. Am ridicat ochii, privind-o. Zâmbea. Era întâia oară când o vedeam zâmbind. Cu vârfurile degetelor celeilalte mâini mi-a atins pata de sânge de pe cămașă.

— Stai liniștit, o să am grijă de tine, a zis.

I-am zâmbit la rându-mi, fiindcă mi s-a părut că așa vrea. M-a strâns ușor de umăr și a plecat, iar eu am rămas uitându-mă lung în urma ei și întrebându-mă dacă-mi scăpase vreun element din ecuația pe care-o alcătuisem în privința Vintei. Eram însă prea obosit ca să dezleg o ghicitoare nouă. Mecanismul gândirii încetinea, încetinea...

Cu spinarea sprijinită de parapet, legănat ușor de valuri, mi-am lăsat capul să-mi cadă în piept. Am văzut, cu ochii întredeschiși, pata întunecată pe care mi-o arătase Vinta pe piepții cămășii albe. Sânge. Da, sânge...

— S-a vărsat sânge! strigase Despil. E suficient! Te declari satisfăcut?

— Nu! țipase Jurt. Abia dacă l-am zgâriat.

Se răsucise pe piatra lui și-și agitase cele trei gheare ale tridentului către mine, pregătindu-se să mă mai atace o dată.

Sângele se prelingea din tăietura de pe antebrațul meu stâng, alcătuind mărgeluțe ce se ridicau în aer și pluteau, depărtându-se, ca o mână de rubine împrăștiate. Am înălțat fandonul, punându-mă în gardă, și m-am aplecat înainte, schimbându-mi centrul de greutate. Am îndoit genunchiul stâng și am rotit piatra la nouăzeci de grade pe axa noastră comună. Jurt și-a corectat îndată poziția și a coborât cam doi metri. M-am răsucit cu încă nouăzeci de grade, așa că acum fiecare dintre noi părea să atârne cu capul în jos comparativ cu celălalt.

— Fiu nelegitim al Amberului! a strigat și sulița triplă de lumină a împuns spre mine, spărgându-se în fragmente scânteietoare ca niște licurici la contactul cu fandonul meu și căzând, rotitoare, în Abisul Haosului asupra căruia ne dădeam lupta.

— Du-te naibii! am replicat și am strâns mânerul tridentului meu, declanșând razele pulsatile din cele trei lame ale sale, subțiri ca firele de păr.

Am înălțat brațul deasupra capului, țintind gambele lui Jurt.

A parat cu fandonul, folosindu-i aproape complet raza de eficacitate de doi metri și jumătate. Reîncărcarea unui trisliver durează cam trei secunde, însă am simulat o lovitură mortală către oponentul meu, făcându-l să ridice din reflex fandonul, apoi am declanșat tridentul, îndreptând spre genunchi o lovitură-vârtej. A reușit să respingă pulsația și-a făcut un salt în spate, rotindu-se în cerc complet, calculând timpul de reîncărcare și încercând să nu se lase expus; apoi, cu fandonul ridicat, a dat să-mi despice umărul.

Însă nu mai eram acolo, căci acum îi dădeam roată. Am încercat la rându-mi să-l lovesc în umăr, care-i era vulnerabil,

însă ieșise în afara razei de acțiune. Pe piatra lui cât o minge gonflabilă, Despil dădea târcoale înspre dreapta mea, în vreme ce al doilea fandon al meu, aflat la înălțime, cădea cu repeziciune. Ne țineam pe pietrele acelea mici, cu picioarele transformate, pe un curent al Haosului, plutind de parcă ne-am fi aflat la marginea furtunii. Jurt s-a răsucit ca să se ia după mine, ținându-și antebrațul stâng – de care e prins fandonul cu cotul și încheietura – orizontal și executând o mișcare lentă, circulară. Un metru de împletitură translucidă, cu greutăți mord la capăt, licărea în lumina pălălăilor ce se înălțau, la intervale neregulate, din mai multe direcții. Și-a adus tridentul într-o poziție de atac mediană și și-a arătat dinții, nu pentru a zâmbi, în vreme ce ne mișcam în părțile diametral opuse ale unui cerc de trei metri, pe care îl tot parcurgeam căutând o ocazie de atac.

Mi-am înclinat planul orbitei, iar el m-a imitat imediat. Am făcut-o din nou, la fel și Jurt. Apoi am plonjat – nouăzeci de grade înainte, cu fandonul ridicat și extins – răsucind încheietura și coborând cotul, potrivindu-mi atacul ca să treacă prin garda lui.

A blestemat și-a dat să lovească, însă i-am împrăștiat lumina și trei linii întunecate i-au apărut pe coapsa stângă. Tridentul luminos intră în carne doar doi centimetri, motiv pentru care gâtlejul, ochii, tâmplele, venele de la încheieturi și arterele femurale sunt ținte preferate într-o confruntare serioasă. Însă dacă reușești să-i aplici adversarului suficiente tăieturi, vei ajunge în cele din urmă să-ți iei adio de la el, lăsându-l să se rotească și să coboare într-un vârtej de bule roșii către locul de unde nu există întoarcere.

— Sânge! a țipat Mandor, când pe piciorul lui Jurt s-au format mărgeluțe roșii care s-au împrăștiat apoi în spațiul dimprejur. Sunteți mulțumiți, domnilor?

— Eu sunt, am răspuns.

— Eu nu! a replicat Jurt și s-a întors să mă privească, în vreme ce pluteam spre stânga lui și mă roteam către dreapta mea. Mai întreabă-mă după ce-i retez beregata.

Jurt mă ura dinainte să-nveţe să meargă, din motive numai de el ştiute. Cu toate că nu-i purtam duşmănie, îmi era cu neputinţă să-l plac. Mă înţelesesem întotdeauna suficient de bine cu Despil, deşi era înclinat să-i ţină partea lui Jurt mai adesea decât pe a mea. Era totuşi de înţeles. Erau fraţi buni, Jurt fiind mezinul.

Tridentul lui Jurt a străfulgerat. Am spart lumina şi am ripostat. Mi-a împrăştiat razele şi s-a lăsat într-o parte, răsucindu-se. M-am luat după el. Tridentele noastre s-au descărcat simultan, umplând văzduhul cu scântei scăpărătoare. Ne blocaserăm reciproc atacurile. Am lovit iarăşi, de data asta în partea de jos, imediat ce tridentul s-a reîncărcat. A răspuns cu alte săgeţi de lumină şi atacurile fiecăruia au fost respinse. Ne-am apropiat mai mult unul de altul.

— Jurt, am spus, dacă vreunul dintre noi îl răpune pe celălalt, supravieţuitorul va fi alungat. Termină cu asta.

— O să merite din plin. Nu crezi că m-am gândit şi eu deja?

A dat să mă atace fulgerător, încercând să-mi spintece faţa. Am ridicat braţele din reflex, cu fandon şi trident, şi-am ripostat chiar când lumina împrăştiată se spărgea în jurul meu ca un val. L-am auzit răcnind.

Când am coborât fandonul la nivelul ochilor, l-am văzut aplecat din mijloc. Tridentul îi plutea în derivă. La fel şi urechea stângă, ducând după ea un filament roşu ce s-a transformat îndată în picături şi s-a destrămat. I se desprinsese şi o bucată din scalp, pe care încerca s-o apese cu palma.

Mandor şi Despil coborau deja către noi.

— Declarăm duelul încheiat! au început să strige, în vreme ce răsuceam capul tridentului, închizându-i alimentarea.

— Cât e de rău? m-a întrebat Despil.

— Nu ştiu.

Jurt i-a îngăduit să se apropie şi să se uite, iar după câteva clipe Despil a zis:

— O să-i treacă, dar mama o să se înfurie teribil.

Am dat din cap a încuviințare.

— A fost ideea lui, am spus.

— Știu. Haide, să plecăm de-aici.

L-a îndrumat pe Jurt spre o platformă a Marginii, cu fandonul fâlfâind pleoștit înapoia lui ca o aripă ruptă. Am rămas în urmă. Mandor, fiul lui Sawall, fratele meu vitreg, mi-a pus o mână pe umăr.

— N-ai vrut să-l pocești așa, a zis. Știu.

Am încuviințat în tăcere, mușcându-mi buza. Însă Despil avusese dreptate în privința mamei noastre, Lady Dara. Jurt era favoritul ei și câteodată izbutea s-o convingă că totul fusese din vina mea. Uneori simțeam că-i îndrăgește mai mult pe fiii ei cu Sawall, bătrânul Duce al Marginii cu care se căsătorise până la urmă, după ce renunțase să dea de urma tatei. Auzisem odată vorbindu-se că-i aminteam de tata, cu care, din ce mi se spusese, semănam destul de bine. Am simțit că mă încearcă iarăși curiozitatea în privința Amberului și a altor locuri din Umbră și m-a cuprins un fior de teamă amintindu-mi de Logrusul contorsionat, despre care știam că este biletul meu de călătorie pe alte tărâmuri. Eram convins că urma să încerc asta mai devreme decât intenționasem la început.

— Să mergem la Suhuy, i-am zis lui Mandor în vreme ce pluteam alături, ieșind din Abis. Mai sunt câteva lucruri pe care vreau să le aflu de la el.

Când în cele din urmă ajunsesem la facultate, n-am scris prea des acasă.

— ...acasă, am auzit-o rostind pe Vinta, vom ajunge în curând. Ia o gură de apă, a spus și mi-a întins o ploscă.

Am băut cu sorbituri lungi și i-am înapoiat-o.

— Mulțam.

Mi-am întins mușchii dureroși și am tras în piept aerul rece al mării. M-am uitat după lună și am văzut-o hăt departe, peste umăr.

— Ai dormit cu adevărat buștean, a zis Vinta.

— Vorbesc în somn?

— Nu.

— Perfect!

— Vise urâte?

Am ridicat din umeri.

— Se putea şi mai rău.

— Ai făcut niţel zgomot, chiar înainte să te trezesc.

— Ah!

Departe în zare, la capătul unui promontoriu întunecat, se zărea o luminiţă. A arătat-o cu mâna.

— După ce trecem de punctul acela, vom vedea Portul Bayle. Acolo o să găsim mâncare şi cai.

— Cât de departe este Casa Arbor?

— La aproximativ o leghe. Drumul e uşor de parcurs.

A rămas apoi tăcută lângă mine, privind coasta şi marea. Era prima oară când stăteam pur şi simplu unul lângă altul, cu mâinile-mi neocupate şi cu mintea-mi limpede. Iar simţurile mele de vrăjitor erau agitate. Mă simţeam ca în prezenţa magiei. Nu era vorba despre vreo vrajă oarecare sau despre aura vreunui obiect descântat pe care l-ar fi putut purta femeia, ci de altceva, foarte subtil. Mi-am invocat vederea magică şi am îndreptat-o asupra Vintei. La prima vedere nu apărea nimic, însă prudenţa sugera să verific mai amănunţit. Mi-am extins cercetarea cu ajutorul Logrusului...

— Te rog să nu faci asta, a spus.

Comisesem o gafă. În general, se consideră nepoliticos să sondezi un tovarăş practicant într-un asemenea fel.

— Iartă-mă! am zis. N-am ştiut că eşti iniţiată în Artă.

— Dimpotrivă, dar sunt sensibilă la manifestările ei.

— Ai fi, în acest caz, o studentă minunată.

— Am cu totul alte interese.

— Mă gândeam că poate cineva a aruncat asupra ta vreo vrajă. Voiam doar să...

— Orice ai văzut, îmi aparţine. Să lăsăm lucrurile aşa.

— Firește. Îmi cer încă o dată scuze.

Ea trebuie să fi ştiut că nu puteam lăsa lucrurile aşa, când magia necunoscută poate însemna un posibil pericol, căci a spus:

— Te asigur că în mine nu există nimic ce ţi-ar putea face rău. Din contră.

Am aşteptat, însă nu mai avea nimic de adăugat în privinţa subiectului, aşa că, deocamdată, trebuia să renunţ. Mi-am întors privirea spre far. În ce mă băgasem, acceptând s-o însoţesc? Cum de ştiuse că mă întorsesem în oraş, darmite că aveam să dau o raită pe Uliţa Morţii? Înţelegea cu siguranţă că întrebarea aceea îmi va trece prin minte şi, dacă ar fi existat bună-credinţă din partea amândurora, trebuia să fie dispusă s-o explice.

M-am întors iarăşi către ea şi am văzut-o din nou zâmbind.

— Vântul îşi schimbă direcţia, a zis ridicându-se în picioare. Scuză-mă, am treabă.

— Pot să te ajut?

— Imediat. Te chem când am nevoie de tine.

Am privit-o cum se depărtează şi am avut strania impresie că mă privea şi ea, indiferent unde s-ar fi uitat. Mi-am mai dat seama şi că senzaţia aceea, precum marea, mă cuprinsese de ceva vreme.

Am ajuns în port, am pus totul în ordine şi am pornit în sus pe un deal, pe un drum larg, pietruit, către un han cu fum şerpuind pe horn. Între timp, cerul căpătase în est o nuanţă alburie. După un mic dejun consistent, lumina a luat în stăpânire întreaga lume. Ne-am ocupat apoi de transport şi am închiriat trei cai liniştiţi cu care urma să călătorim până la reşedinţa tatălui Vintei.

Era una dintre dimineţile limpezi şi înviorătoare de toamnă care se fac tot mai rare şi mai dorite pe măsură ce se apropie iarna. Mă simţeam, în cele din urmă, întru câtva odihnit, iar la han avuseseră şi cafea – care, dacă nu pui la socoteală palatul, nu-i ceva obişnuit în Amber –, ceea ce mi-a îngăduit să mă bucur de-o ceaşcă matinală. Era plăcut să mă

pot plimba agale prin peisajul rural, să simt mirosul pământului, să văd cum umezeala se ridică de pe câmpiile sclipitoare și de pe frunze, să simt vântul, să văd și să aud stoluri de păsări zburând spre sud, către Insulele Soarelui. Am călărit în tăcere și nimic nu mi-a stricat buna dispoziție. Amintirile mâhnirilor, trădărilor, suferințelor și violențelor sunt puternice, dar se pot estompa, în vreme ce interludii precum acesta, când închid ochii și-mi examinez în minte trecutul, par cumva să stăruie mai mult. Un asemenea moment trăiam acum: călăream alături de Vinta Bayle sub cerul dimineții, pe lângă case și ziduri de piatră, cu păsări de mare zburând deasupra noastră, în zona viticolă de la est de Amber, simțind că secera Timpului nu are putere în acest ungher al inimii.

Când am sosit la conac am dat caii pe mâna grăjdarilor lui Bayle, care aveau să aibă grijă ca animalele să se întoarcă în oraș. Drew s-a dus la el în odaie, iar eu am pornit pe jos, cu Vinta, către reședința imensă din vârful dealului. De acolo se zăreau în depărtare văile stâncoase și dealurile pe care se cultiva viță-de-vie. O haită de câini a venit să ne amușine și s-au arătat prietenoși câtă vreme ne-am croit drum spre casă; lătratul lor s-a mai auzit, când și când, și după ce am intrat. Lemn și fier forjat, podele din lespezi cenușii, tavane înalte, ferestre ca într-un cleristoriu, portrete de familie, tapiserii lucrate în cafeniu, ivoriu și albastru, o colecție de arme vechi cu urme de rugină, pete de funingine pe piatra fumurie de deasupra căminului... Am străbătut holul mare de la intrare și am urcat un șir de trepte.

— Poți să iei camera asta, a spus Vinta deschizând o ușă neagră.

Am intrat și am aruncat o privire. Odaia era spațioasă, cu ferestre mari ce dădeau către vale, spre sud. Majoritatea servitorilor, în această perioadă, îl însoțiseră pe baron în oraș.

— Alături e baia, mi-a zis Vinta arătându-mi o ușă din stânga.

— Minunat. Mulțumesc. Exact ce-mi trebuia.

— Odihnește-te cât poți, a continuat ducându-se spre fereastră și uitându-se în jos. Ne vedem pe terasă, dacă ești de acord, peste vreo oră.

M-am apropiat de ea și mi-am aruncat privirea peste o zonă mare și pardosită cu dale, bine umbrită de arbori străvechi – ale căror frunze, multe dintre ele căzute în curtea interioară, erau acum galbene, roșii și cafenii –, mărginită de jardiniere goale, cu mese, scaune și câțiva arbuști în ghivece aranjate iscusit printre ele.

— Bine.

S-a întors către mine.

— Dorești ceva anume?

— Dacă există cafea, nu m-ar deranja o ceașcă sau două când ne vedem jos.

— Să văd ce pot face.

A zâmbit și a părut să se aplece ușor către mine. În clipa aceea, am avut impresia că dorea s-o îmbrățișez. Însă, dacă nu asta intenționase, situația devenea cam stânjenitoare. Și, în circumstanțele date, nu voiam să cultiv prea multă familiaritate cu ea fără să știu ce joc voia să joace. I-am răspuns deci la zâmbet, am strâns-o de braț spunându-i „Mulțumesc", după care m-am îndepărtat.

— Cred că o să văd cum stă treaba cu baia.

Am condus-o până în prag și am închis ușa după ea.

Era și vremea să-mi scot cizmele din picioare. Abia așteptam să mă întind în cadă și să zac în apă până mă înmuiam bine.

Mai târziu, după ce mi-am adus din Umbră haine noi, am coborât la parter și-am descoperit o ușă lăturalnică ce dădea din bucătărie spre curtea interioară. Vinta, împrospătată și purtând la rându-i haine curate, pantaloni cafenii de călărie și o bluză arămie largă, stătea la o masă din capătul estic al terasei. La masă erau două scaune, și pe tăblia ei am văzut un ibric și o tavă cu fructe și cu brânzeturi. M-am îndreptat spre ea, cu frunzele foșnind sub tălpi, și m-am așezat.

— Totul a fost mulţumitor? m-a întrebat.

— Complet.

— Ai anunţat la palat unde te afli?

Am înclinat din cap. Random se arătase puţin iritat că plecasem fără să-l anunţ, dar nici nu-mi ceruse să n-o fac. Supărarea i s-a mai domolit însă când a aflat că nu eram de fapt aşa departe, ba chiar a recunoscut, până la urmă, că făcusem poate o mişcare prudentă dispărând după un atac atât de neobişnuit. „Cască ochii şi ţine-mă la curent!" fuseseră ultimele lui cuvinte.

— Bun. Cafea?

— Te rog.

Vinta mi-a turnat şi a făcut semn spre tavă. Am luat un măr şi am muşcat din el.

— Au început să se petreacă lucruri, a rostit ea ambiguu, în vreme ce-şi umplea propria ceaşcă.

— Nu contest, am recunoscut.

— Şi ai avut de înfruntat multe necazuri.

— Aşa e.

A luat o gură de cafea, zicând apoi:

— Vrei să-mi povesteşti despre problemele tale?

— Sunt prea multe. Spuneai aseară că şi povestea ta e lungă.

A schiţat un surâs.

— Ţi se pare că n-ai niciun motiv să te încrezi în mine, deocamdată, mai mult decât e necesar. Înţeleg asta. De ce să ai încredere când eşti înconjurat de primejdii, de ceva ce nu pricepi pe deplin? Corect?

— Mi se pare mai înţelept aşa.

— Te asigur că binele tău mă preocupă foarte mult.

— Crezi că vei ajunge prin mine la ucigaşul lui Caine?

— Da. Şi mi-ar plăcea să pun mâna pe el înainte să devină şi ucigaşul tău.

— Încerci să-mi zici că răzbunarea nu-i obiectivul tău principal?

— Așa-i. Mai degrabă aș proteja pe cineva în viață decât să răzbun un mort.

— Dar asta devine ceva pur teoretic, dacă în ambele cazuri e vorba despre același individ. Crezi că așa stau lucrurile?

— Nu sunt sigură că Luke este cel care i-a trimis după tine pe oamenii aceia.

Am așezat mărul lângă ceașcă și am luat o înghițitură bună de cafea.

— Luke? Care Luke. Ce știi tu despre vreun Luke?

— Lucas Raynard, a început Vinta cântărindu-și bine cuvintele, care a instruit o bandă de mercenari în Pecos, zona sălbatică protejată din nordul statului New Mexico, apoi le-a furnizat muniție specială ce poate fi detonată în Amber și i-a trimis pe toți acasă în așteptarea ordinului de mobilizare aici, într-o tentativă precum cea făptuită, cu ani în urmă, de tatăl tău.

— Rahat! am exclamat.

Asta ar fi explicat foarte multe – de pildă uniforma de camuflaj în care apăruse Luke la hotelul Hilton din Santa Fe, explicându-mi că-i plac drumețiile prin pustietăți, și cartușele bizare găsite în buzunarul lui; plus toate celelalte voiaje pe care le făcuse acolo – ceva mai multe, de fapt, decât ar fi avut nevoie ca agent de vânzări... Nu văzusem niciodată lucrurile dintr-o asemenea perspectivă, dar păreau să se lege în lumina celor întâmplate de atunci.

— Bun, am recunoscut, să admitem că-l cunoști pe Luke Raynard. Mi-ai putea spune cum ai aflat toate astea?

— Nu.

— Nu?

— Nu. Mă tem că va trebui să joc jocul ăsta în felul tău și să facem schimb cu câte un crâmpei de informație odată. Acum, că mă gândesc, mă va face probabil și pe mine să mă simt mai în largul meu. Cum ți se pare?

— Oricare dintre noi poate renunța oricând?

— Dacă nu ne înțelegem altfel, punem capăt schimbului de informații.

— Perfect.

— Deci... e rândul tău. Te-ai întors în Amber alaltăieri. Pe unde ai fost?

Am oftat și am mai mușcat o dată din măr.

— Este o întrebare prea generală, nu-i corect, am zis în cele din urmă. Am fost în multe locuri. Depinde de cât de departe în urmă vrei să mergi.

— S-o luăm de la apartamentul lui Meg Devlin și până ieri.

A fost cât pe ce să mă înec cu o bucată de măr.

— Bine. Ai pus punctul pe i. Asta îmi demonstrează că ai o sursă de informații al naibii de bună. Cred că ai primit vești de la Fiona. Ești cumva în cârdășie cu ea?

— Nu-i rândul tău să întrebi. Încă n-ai răspuns la întrebarea mea.

— OK. M-am întors în Amber împreună cu Fi după ce am plecat de la Meg. A doua zi, Random m-a trimis într-o misiune, să dezactivez o mașinărie pe care o construisem mai demult, pe nume Roata-fantomă. N-am reușit. În schimb, l-am întâlnit pe Luke, care m-a ajutat să ies dintr-un necaz. Apoi, după ce am avut o neînțelegere cu creația mea, am folosit un Atu bizar ca să ajungem, eu și Luke, undeva în siguranță. După care Luke m-a întemnițat într-o peșteră de cristal și...

— Aha! a exclamat Vinta.

— Să mă opresc aici?

— Nu, continuă.

— Am fost prizonier vreo lună, deși în timpul din Amber asta a însemnat doar câteva zile. M-au eliberat doi inși ce lucrau pentru o anume Jasra, am avut o altercație cu ei și cu doamna respectivă, după care am fugit prin Atu în San Francisco, acasă la Flora. Pentru că tot mă aflam acolo, am mers să revăd un apartament în care se comisese o crimă...

— Locuința Juliei?

— Da. Am descoperit un portal magic, pe care am reușit să-l deschid forțându-l. Prin el am ajuns într-un loc numit

Fortăreața celor Patru Lumi. O bătălie era în toi acolo, cu invadatorii conduși probabil de un individ numit Dalt, cândva un ticălos cu o anume notorietate. Pe urmă am fost hăituit de o vijelie magică și blestemat de un vrăjitor mascat. Apoi am venit, printr-un Atu, acasă... ieri.

— Și asta-i tot?

— Într-o recapitulare succintă, da.

— Ai omis ceva?

— Sigur. De pildă, în pragul dintre lumi stătea un Veghetor, dar am reușit să trec de el.

— Nu, asta se înțelege. Altceva?

— Ăăă... da, au mai fost două comunicări ciudate, sfârșite cu brațe de flori.

— Povestește-mi despre ele.

Când am terminat, a clătinat din cap.

— Habar n-am ce poate fi, a spus.

Am terminat de băut cafeaua și de mâncat mărul. Vinta mi-a umplut iarăși ceașca.

— Acum e rândul meu, am zis. Ce-a însemnat acel „Aha!" când am menționat peștera de cristal?

— Era de cristal albastru, nu? Și ți-a blocat puterile.

— De unde știi?

— Avea culoarea pietrei din inelul pe care l-ai luat astă-noapte de la omul ăla.

— Da.

S-a ridicat în picioare și a dat ocol mesei, s-a oprit o clipă și a arătat cu degetul spre șoldul meu stâng.

— Vrei să fii bun și să golești pe masă buzunarul ăla?

Am zâmbit.

— Sigur. Asta de unde o știi?

N-a răspuns, fiindcă era de fapt o altă întrebare. Am scos din buzunar fragmentele de piatră albastră – așchiile din peșteră, nasturele pe care-l înhățasem, inelul – și le-am pus pe masă.

A luat nasturele, l-a cercetat și a încuviințat din cap.

— Da, și ăsta-i unul, a spus.

— Unul... ce?

Mi-a ignorat întrebarea și a înmuiat arătătorul mâinii drepte într-un strop de cafea care i se vărsase în farfurioară. Apoi, cu degetul umezit, a trasat trei cercuri în jurul pietricelelor adunate la un loc, în sens opus acelor de ceasornic. A mai încuviințat o dată din cap și s-a întors la locul ei. Îmi invocasem din vreme vederea magică și am izbutit să văd că întinsese în jurul lor o plasă de energie. Acum, pietricelele păreau să emane un fuior de fum albăstrui.

— Parcă ziceai că nu ești vrăjitoare.

— Nu sunt.

— Păstrez întrebarea asta pentru mai târziu. Continuă să răspunzi la cea de dinainte. Ce importanță au pietrele albastre?

— Se simt atrase de peșteră și unele de altele. Cineva cu foarte puțină pregătire ar putea ține una în palmă și să-i urmărească pur și simplu ușoarele impulsuri transcendentale. În cele din urmă, îl vor conduce la peșteră.

— Prin Umbră, adică?

— Da.

— Ciudat, dar nu pricep ce importanță poate avea asta.

— Mai e ceva. Dacă ignori atracția peșterii, vei putea deveni conștient și de alte impulsuri. Învață să distingi urma lăsată de piatra potrivită și-l poți urma oriunde pe purtătorul ei.

— Formulat astfel, pare mai util. Crezi că așa m-au găsit tipii ăia noaptea trecută, pentru că aveam buzunarul plin cu ele?

— Probabil că, din punct de vedere practic, le-a fost de ajutor. Dar, în cazul tău, se poate să nici nu fi avut nevoie de ele.

— De ce nu?

— Pentru că pietrele mai au un efect. Oricine a avut una asupra sa pentru un timp se acordează cu ea. Chiar dacă o

aruncă, acordarea rămâne. Și poate fi găsit, exact ca și cum ar fi păstrat piatra. Ar avea, astfel, o semnătură energetică proprie.

— Înseamnă că în momentul ăsta sunt marcat, deși nu le am asupra mea?

— Da.

— În cât timp dispare efectul?

— Nu sunt convinsă că va dispărea vreodată.

— Trebuie să existe o cale pentru dezacordare.

— Nu știu sigur, dar mă gândesc la vreo două chestii care ar izbuti s-o facă.

— Spune-le.

— Mersul pe Modelul din Amber sau străbaterea Logrusului Haosului. Ambele par, cumva, să fărâmițeze o persoană și s-o reasambleze într-o formă mai pură. Se știe că așa au fost vindecate multe suferințe neobișnuite. Țin minte că Modelul i-a redat memoria tatălui tău.

— Da – și nici măcar n-o să te întreb de unde-ai aflat despre Logrus –, se poate să ai dreptate. Cum se-ntâmplă cu atâtea în viață, pare un medicament destul de amar ca să-mi facă bine. Zici, așadar, că m-ar putea găsi în chiar clipa asta, cu sau fără pietre?

— Da.

— De unde știi toate astea?

— Le simt… și ai pus o întrebare în plus. Dar îți mai dau o șansă, ca să meargă totul mai repede.

— Mersi. Cred că acum e rândul tău.

— Cu puțin timp înainte să moară, Julia se întâlnea cu un ocultist pe nume Victor Melman. Știi de ce?

— Studia cu el, căuta un soi de dezvoltare personală – cel puțin așa susținea un tip care s-a văzut cu ea în perioada aia. Asta se întâmpla după ce ne-am despărțit.

— Nu asta am vrut să spun. Știi de ce și-a dorit dezvoltarea aceea?

— Îmi cam sună a întrebare în plus, dar poate ți-o datorez. Cel cu care am vorbit a spus că o speriasem, că o făcusem

să creadă că posedam puteri neobișnuite și că, dorind să se apere, căuta să capete și ea puteri.

— Continuă.

— Adică?

— Nu-i un răspuns complet. I-ai dat Juliei vreun motiv real să creadă toate astea și să se teamă de tine?

— Presupun că da. Și-acum întrebarea mea: Cum poți să știi ceva despre Julia?

— Am fost acolo. Am cunoscut-o.

— Zi mai departe.

— Asta-i tot. Acum e rândul meu.

— Nu ți-ai dus ideea până la capăt.

— Dar este tot ceea ce primești. Acceptă sau nu.

— Potrivit înțelegerii noastre, aș putea să ies din joc.

— Așa-i. Chiar vrei s-o faci?

— Ce te-ar mai interesa?

— Julia a căpătat abilitățile pe care și le dorea?

— Ți-am spus că încetaserăm să ne mai vedem înainte să se implice în lucrurile acelea, așa că n-am de unde să știu.

— Ai găsit în apartamentul ei portalul prin care probabil a ieșit fiara care a ucis-o. Aici ar fi două întrebări – nu ca să-mi răspunzi, ci ca să te gândești la ele. Mai întâi, de ce ar fi vrut cineva s-o omoare? Și apoi: Nu ți se pare un fel foarte neobișnuit de a comite o crimă? Mă pot gândi la căi mult mai simple de a scăpa de cineva.

— Ai dreptate. O armă e mult mai ușor de folosit în zilele noastre. Cât despre motiv, pot doar să bănuiesc. Am crezut că-i o capcană care mi s-a întins mie și că sacrificarea Juliei făcea parte din cadoul meu anual de 30 aprilie. Știi despre ce-i vorba, nu?

— Să discutăm mai târziu subiectul ăsta. Știi, firește, că vrăjitorii au și ei stiluri proprii, întocmai ca pictorii, scriitorii sau muzicienii. Când ai izbutit să descoperi portalul din apartamentul Juliei, ai văzut ceva care ar putea fi considerat „semnătura" autorului?

— Nu-mi amintesc nimic special. Firește, mă grăbeam să forțez intrarea, nu să-i admir estetica. Dar nu, n-o pot asocia cu niciunul dintre cei a căror manieră de-a lucra o cunosc. Încotro bați?

— Mă întrebam dacă nu-i posibil ca ea să fi căpătat niște puteri și că, folosindu-le, a deschis singură portalul și a suferit consecințele.

— E ridicol!

— Perfect. Încerc să găsesc argumente. Să înțeleg că n-ai remarcat niciun indiciu că ea ar poseda abilități latente pentru vrăjitorie?

— Nu, nu-mi amintesc să fi observat așa ceva.

Mi-am terminat cafeaua și am turnat iarăși în ceașcă.

— De ce nu crezi că Luke mă urmărește acum? am întrebat-o.

— Cu ani în urmă, ți-a provocat niște accidente.

— Da, a recunoscut asta de curând. Mi-a mai zis și că a renunțat s-o mai facă după primele câteva dăți.

— Așa este.

— Mă înnebunește că n-am habar ce știi și ce nu știi.

— De aceea și vorbim, nu? A ta a fost ideea să procedăm așa.

— Ba nu, tu ai propus schimbul de informații!

— În dimineața asta, da. Însă ideea ți-a aparținut de la bun început, acum ceva timp. Mă gândesc la o discuție telefonică purtată în casa domnului Roth…

— Tu ai fost? A ta era vocea aceea schimbată? Cum a fost posibil?

— Preferi să-ți povestesc despre asta, sau despre Luke?

— Despre asta! Ba nu, despre Luke! Amândouă, fir-ar al naibii!

— S-ar părea că nu-i lipsit de înțelepciune să menținem formula cu care am căzut de acord. E important să păstrăm o regulă.

— Bine, ai iarăși dreptate. Spune-mi despre Luke.

— Mi s-a părut, în calitate de observator, că a renunțat la povestea aia după ce te-a cunoscut mai bine.

— Adică atunci când ne-am împrietenit... n-a fost doar prefăcătorie?

— La vremea aceea, nu mi-am dat seama prea bine. Firește, a plănuit mai mulți ani la rând atacurile asupra ta, dar cred că pe unele le-a sabotat el însuși.

— Și, după ce a renunțat, cine a continuat încercările de asasinat?

— O femeie roșcată, cu care părea să se fi asociat.

— Jasra?

— Da, așa o cheamă. Încă n-am aflat atât de multe despre ea pe cât aș fi dorit. Îmi poți povesti ceva despre ea?

— Cred că o să păstrez răspunsul ăsta pentru o ocazie importantă.

M-a privit pentru întâia oară cu ochi mijiți și cu o expresie încordată.

— Nu vezi că-ncerc să te-ajut?

— Văd, de fapt, că ai nevoie de informațiile mele, dar nu mă deranjează. Sunt dispus să stăm de vorbă, fiindcă și tu pari a ști lucruri pe care vreau să le aflu. Recunosc însă că motivele tale sunt cam îndoielnice. Cum naiba ai ajuns în Berkeley? De ce m-ai sunat la Bill acasă? Ce-i cu puterea asta a ta, despre care spui că nu-i vrăjitorie? Cum...

— Ai pus trei întrebări și ai început-o pe a patra. Preferi să le pui pe hârtie, iar eu să fac la fel? Mergem apoi fiecare în camera lui și alegem la care dintre ele vrem să răspundem.

— Nu, sunt dispus să joc mai departe. Înțelegi motivul pentru care vreau să aflu cât mai multe. Pentru mine e instinctul de autoconservare. Mai întâi, am crezut că vrei informații care să te-ajute să-l prinzi pe ucigașul lui Caine. Dar ai negat c-ar fi așa și nu mi-ai oferit altceva în loc.

— Ba da! Vreau să te protejez!

— Îți apreciez bunăvoința. Dar de ce? Dacă mă gândesc bine, abia mă cunoști.

— Și totuși acesta e motivul și n-o să-ți spun mai multe. Poți să accepți sau nu.

M-am ridicat și am început să mă plimb pe terasă. Nu-mi convenea că dezvăluiam informații ce puteau fi vitale pentru siguranța mea și, în cele din urmă, pentru securitatea Amberului, deși trebuia să fiu recunoscător că primisem destule noutăți la schimb pentru ceea ce oferisem. Spusele Vintei aveau noimă. Iar familia Bayle era cunoscută din vechime pentru credința pe care o purta Coroanei. În definitiv, cel mai tare mă deranja felul în care insista că nu căuta de fapt răzbunare. În afara faptului că avea o atitudine deloc tipică pentru cei din Amber, ar fi fost dispusă, pentru a-mi spune ceva ca să mă convingă, să admită că voia sânge. Și eu m-aș fi mulțumit cu explicația, fără să mai caut alta. Ce-mi oferise în schimb? Nimicuri vagi și mobiluri neclare.

Ceea ce putea însemna și că spunea adevărul. Disprețul pentru minciuna funcțională și invocarea unui motiv mai complicat păreau semne ale onestității autentice. Și avea, se părea, mai multe răspunsuri decât aveam nevoie.

Am auzit un zuruit ușor venind dinspre masă și m-am gândit că bate darabana cu degetele pe tăblie, arătându-și astfel iritarea în privința mea. Însă am aruncat o privire și am văzut-o stând complet nemișcată, fără măcar să se uite la mine.

M-am aplecat spre masă, căutând sursa. Inelul, bucățelele de piatră albastră, ba chiar și nasturele tresăreau pe masă, animate parcă de-o voință proprie.

— Faci tu ceva? am întrebat.

— Nu.

Piatra din inel s-a fisurat și a căzut din montură.

— Atunci ce se-ntâmplă?

— Am rupt o legătură. Cred că ceva încearcă s-o refacă și nu reușește.

— Chiar și așa, dacă sunt încă acordat la ele, n-o să le trebuiască pietricelele ca să dea de mine, nu?

— S-ar putea să fie implicate mai multe tabere. Cred c-ar trebui să trimit un slujitor călare, să arunce pietricelele în ocean. Dacă cineva vrea să le urmeze acolo, n-are decât.

— Fragmentele ar trebui să ducă la peșteră și inelul la tipul mort. Dar nu-s pregătit să arunc nasturele.

— De ce? E o mare necunoscută.

— Exact. Dar pietrele ar trebui să funcționeze în ambele direcții, așa-i? Asta ar însemna că aș putea învăța să folosesc nasturele ca să ajung la aruncătorul de flori.

— Ar putea fi primejdios.

— Să n-o fac ar însemna un pericol și mai mare pe termen lung. Le poți arunca pe toate în ocean, mai puțin nasturele.

— Bine. O să-l păstrez pentru tine.

— Mulțam. Jasra e mama lui Luke.

— Glumești!

— Nicidecum.

— Asta explică de ce i-a îngăduit ultimele tentative de 30 aprilie. Fascinant! Se pot face multe speculații pe tema asta.

— Vrei să le împărtășești cu mine?

— Mai târziu. Între timp, o să mă ocup de pietrele astea.

Le-a luat pe toate și sfărâmăturile au părut să-i danseze în palmă, preț de-o clipă. S-a ridicat de la masă.

— Ăăă... nasturele? am zis.

— Da.

A băgat nasturele în buzunar, păstrând în palmă celelalte pietricele albastre.

— O să te armonizezi și tu cu nasturele dacă-l ții așa, nu?

— Nu, asta n-o să se întâmple.

— De ce nu?

— Există un motiv. Scuză-mă, trebuie să găsesc un recipient pentru celelalte și pe cineva care să le ducă.

— Păi, n-o să ajungă și persoana aceea să se acordeze?

— Durează un timp.

— Aha.

— Mai bea cafea... sau altceva.

S-a răsucit pe călcâie și a plecat. Am mâncat o bucată de brânză, încercând să-mi dau seama dacă pe parcursul conversației noastre mă alesesem cu mai multe răspunsuri ori cu mai multe întrebări. M-am străduit să potrivesc câteva piese noi în imaginea incompletă de ansamblu.

— Tată?

M-am întors în direcția dinspre care se auzise vocea, dar n-am văzut pe nimeni.

— Aici, jos.

Un disc de lumină de mărimea unei monede se afla lângă un strat de flori din apropiere, lipsit de vegetație dacă nu puneam la socoteală câteva tulpini și frunze uscate. Când s-a mișcat ușurel, lumina mi-a atras atenția.

— Fantomă? am întrebat.

— Da, eu, a venit răspunsul dintre frunze. Am așteptat să fii singur ca să vorbim. N-am încredere în femeia asta.

— De ce?

— Nu-mi iese cum trebuie când o scanez, ca la alți oameni. Nu știu de ce. Dar nu despre asta voiam să discut cu tine.

— Atunci despre ce?

— Păi... ai vorbit serios când ai spus că nu vrei cu adevărat să mă dezactivezi?

— Fir-ar să fie! După câte sacrificii am făcut pentru tine? Formatarea ta și toate celelalte... În plus, ți-am dus toate componentele într-un loc unde să fii în siguranță! Cum poți să mă-ntrebi așa ceva?

— L-am auzit pe Random spunându-ți s-o faci.

— Nici tu nu execuți tot ce ți se cere. Mai ales când mă agresezi, deși nu doream decât să verific niște programe. Merit mai mult respect!

— Ăăă... da. Îmi pare rău.

— Așa ar și trebui. Am suportat multe mizerii din cauza ta.

— Te-am căutat câteva zile și n-am reușit să te găsesc.

— Peșterile de cristal nu-s deloc distractive.

— N-am mult timp la dispoziție...

Lumina a pâlpâit, scăzând până aproape de dispariție, și a revenit apoi la intensitate deplină.

— Vrei să-mi zici ceva urgent?

— Te-ascult.

— Cel care te însoțea când ai venit la mine – și când ai plecat – bărbatul solid, cu păr roșcat...

— Luke. Ce-i cu el?

Lumina s-a estompat din nou.

— E-n regulă să am încredere în el?

Vocea Fantomei se auzea slab, ca de la o distanță uriașă.

— Nu! am zbierat. Ar fi o prostie imensă!

Fantomă dispăruse. Nu-mi dădeam seama dacă-mi auzise răspunsul.

— Ce se-ntâmplă? se auzi vocea Vintei de la etaj.

— O dispută cu un prieten imaginar, am strigat spre ea.

I-am văzut, chiar și de la distanța aceea, expresia uluită de pe chip. S-a uitat bine prin toată curtea, după care, reușind să se convingă că eram cu adevărat singur, a dat din cap a încuviințare.

— Aha. Mă întorc îndată.

— Nicio grabă, i-am răspuns.

Dar înțelepciunea unde se găsește și unde este locuința priceperii? De-aș fi știut, m-aș fi dus glonț în locul acela. Însă acum parcă stăteam în mijlocul unei hărți vaste, înconjurat de teritorii vag definite din care pândeau numeroase posibilități defel promițătoare. Un loc perfect pentru un solilocviu, dacă aveai să-ți spui ceva.

Am intrat în casă și m-am dus la toaletă. Băusem prea multă cafea...

Capitolul 6

Ei bine, poate.

Cu Julia, vreau să zic.

Stăteam singur în odaia mea, căzut pe gânduri la flacăra lumânării.

Vinta îmi stârnise niște amintiri.

Amintiri din ultima perioadă, când nu ne mai vedeam prea mult…

O cunoscusem pe Julia la un curs de computere pe care-l urmam. Am început să ieșim din când în când, la o cafea, după ore. Apoi tot mai des și, destul de curând, relația a devenit serioasă.

Se termina acum, așa cum începuse, de fiecare dată câte un pic…

Îi simțisem mâna pe umăr în momentul în care ieșeam de la un supermarket. Am știut că-i ea, m-am întors să mă uit și nu era nimeni. Apoi, după câteva clipe, m-a strigat din colțul opus al parcării. M-am apropiat, am salutat-o, am întrebat-o dacă mai lucra în programare, la aceeași firmă. A zis că nu. Țin minte că purta la gât o pentagramă mică de argint. Ar fi putut – așa ar fi și trebuit, probabil – s-o ascundă sub bluză. Însă atunci, firește, n-aș fi observat-o, iar limbajul ei corporal indica tocmai asta, că voia ca eu s-o văd. De aceea am ignorat medalionul cât am schimbat câteva politeți și mi-a refuzat invitația la cină și la film.

— Ce mai faci? am întrebat.

— Studiez foarte mult.

— Ce?

— A, fel de fel de chestii. Într-una din zilele astea o să-ți fac o surpriză.

Nu am mușcat momeala nici de data aceea. Chiar atunci s-a apropiat de noi un setter irlandez excesiv de prietenos. Julia i-a pus palma pe cap, a spus „Șezi!" și câinele a ascultat-o. A șezut lângă ea nemișcat ca o statuie și a rămas în aceeași poziție și după ce am plecat. Nu m-ar mira ca lângă zona de depozitare a cărucioarelor să existe un schelet de câine ghemuit, ca o sculptură modernă.

La momentul respectiv, nu mi s-a părut chiar atât de important. Însă acum, privind retrospectiv, începeam să mă întreb dacă nu cumva...

Ieșisem peste zi la o cavalcadă cu Vinta. Văzându-mi de dimineață exasperarea crescândă, trebuie să fi simțit că o pauză era bine-venită. Și avusese dreptate. Când a sugerat, după masa de prânz, să facem o plimbare pe moșie, am acceptat bucuros. Mai voiam un răgaz de gândire înainte s-o luăm de la capăt cu întrebările și răspunsurile. Iar vremea era plăcută și împrejurimile îmbietoare.

Am mers pe o cărare ce șerpuia printre arbori, care ne-a dus către dealurile din nord, de unde se putea privi departe, peste terenul deluros și brăzdat, până spre marea scăldată în lumina soarelui. Adia vântul și cerul era plin de norișori și de păsări... Vinta nu părea să aibă în minte vreo destinație anume, ceea ce-mi convenea. Călărind așa, fără țintă, mi-am amintit de o vizită făcută la o podgorie din Valea Napa și, la primul popas de odihnă pentru cai, am întrebat-o:

— Îmbuteliați vinul aici, la moșie? În oraș? Sau în Amber?

— Nu știu, a răspuns.

— Am crezut că ai crescut aici.

— Nu m-a interesat niciodată.

Mi-am reținut o remarcă despre atitudinile aristocratice. Dacă nu glumea, nu-mi dau seama cum ar fi putut să nu știe una ca asta.

Mi-a surprins expresia și a adăugat prompt:

— Am făcut asta, de-a lungul timpului, în fel și chip. În ultimii ani, eu am stat mai mult în oraș. Nu știu unde se face acum îmbutelierea.

Frumoasă încercare, însă nu m-am lăsat păcălit. Nu voiesem ca întrebarea mea să sune ca o capcană, dar mi se părea că atinsesem, cumva, un punct sensibil. Poate din cauza faptului că a continuat să vorbească pe acest subiect. A zis că trimiteau butoaie mari peste tot și că adesea vinul era vândut în forma aceea. Pe de altă parte, existau și mușterii mai mărunți, care preferau vinul la sticlă... După o vreme, am încetat să mai ascult. Ce-mi povestea nu era deloc neobișnuit pentru o fiică de viticultor, deși, pe de altă parte, erau chestii pe care le-aș fi putut inventa și eu pe loc. N-aveam cum să verific nimic din ceea ce-mi spunea. Mi se părea că încearcă să-mi arunce praf în ochi, să acopere ceva. Totuși, nu-mi dădeam seama ce anume.

— Mulțumesc, am zis când s-a oprit să respire, iar Vinta mi-a aruncat o privire ciudată, însă a înțeles aluzia și n-a mai continuat. Trebuie să știi engleză, i-am spus în limba respectivă, dacă relatarea ta e adevărată.

— Totul e cât se poate de real, a răspuns într-o engleză lipsită de accent.

— Unde ai învățat?

— Pe umbra Pământ, unde ai fost și tu la școală.

— Ce făceai acolo?

— Aveam o misiune specială.

— Pentru tatăl tău, pentru regat?

— Decât să te mint, aș prefera să nu-ți răspund.

— Apreciez asta. Firește, trebuie să-mi dau cu presupusul.

A ridicat din umeri.

— Ziceai că ai locuit în Berkeley? am întrebat.

O ezitare, urmată de un „Da" șovăielnic.

— Nu țin minte să te fi văzut prin zonă.

Încă o ridicare din umeri. Îmi venea s-o scutur, în schimb am spus:

— Știai despre Meg Devlin. Ai zis că erai în New York...

— Cred că mi-ai luat-o înainte cu întrebările.

— Nu știam că jucăm iarăși jocul. Am avut impresia că stăm pur și simplu de vorbă.

— Bine, atunci: da.

— Mai spune-mi un lucru și poate o să te ajut.

A zâmbit.

— N-am nevoie de ajutor. Tu ești cel care are probleme.

— Îmi dai voie, totuși?

— Întreabă, n-ai decât. Ori de câte ori îmi pui câte o întrebare, îmi zici lucruri pe care aș vrea să le aflu.

— Știai despre mercenarii lui Luke. Ai fost cumva și-n New Mexico?

— Da, am fost.

— Mulțam.

— Asta-i tot?

— Asta-i tot.

— Ai ajuns la vreo concluzie?

— Posibil.

— Și-ai vrea să mi-o spui și mie?

Am zâmbit, clătinând din cap.

Am lăsat lucrurile așa și am pornit iarăși la drum. M-am mai ales cu niște priviri piezișe ce m-au făcut să cred că Vinta se întreba ce descoperisem. Perfect! Voiam s-o las să se perpelească. Îmi trebuia ceva care să echilibreze reticența referitoare la aspectele ce mă făceau curios la culme, sperând că asta va duce la un schimb complet de informații. Mai mult, ajunsesem și la o concluzie neobișnuită în privința ei. Nu era completă, însă, dacă aveam dreptate, știam că, mai devreme sau mai târziu, aveam nevoie de restul răspunsului. Nu era, așadar, ca și cum aș fi mers la cacealma.

După-amiaza era aurie, cărămizie și galbenă împrejurul nostru, cu un iz umed de toamnă simțindu-se prin adierea răcoroasă a vântului. Cerul era foarte albastru, ca niște pietre pe care le știam...

Zece minute mai târziu i-am pus o întrebare mai neutră.

— Mi-ai putea arăta drumul către Amber?

— Nu-l știi?

Am clătinat din cap.

— N-am mai fost aici. Știu doar că pe aici trec căi pe uscat ce duc până la Poarta Estică.

— Da. Ceva mai departe către nord, cred. Haide, să le găsim.

S-a întors pe un drum pe care-l urmaserăm mai devreme și a făcut la dreapta, ceea ce părea logic. N-am comentat despre imprecizia ei, cu toate că mă așteptam să remarce în curând că nu-mi făcusem planuri limpezi și aveam senzația că spera s-o fac.

După vreun kilometru, am ajuns la o răscruce. Pe o bornă din piatră erau trecute distanțele până în Amber, Portul Bayle și Vârful Bayle către răsărit și până la un loc numit Murn, drept înainte.

— Ce-i Murn? am întrebat.

— Un cătun cu o fermă de vaci.

N-aveam cum să verific fără să străbat cei aproape treizeci de kilometri.

— Intenționezi să te-ntorci în Amber călare? a întrebat Vinta.

— Da.

— De ce nu folosești un Atu?

— Vreau să cunosc mai bine locurile. E casa mea. Îmi place aici.

— Dar ți-am zis ce pericole pândesc. Pietrele te-au însemnat. Poți fi urmărit.

— Asta nu înseamnă și că voi fi urmărit. Înclin să cred că indiferent cine și-a trimis ucigașii noaptea trecută nu va afla atât de repede că ei m-au găsit și au dat greș. Ar da târcoale și-acum pe lângă palat, dacă n-aș fi decis să ies în oraș la cină. Sunt sigur că am la dispoziție câteva zile de grație în care să scap de „acordarea" aceea cum ai numit-o.

A descălecat și a lăsat animalul să pască. Am făcut la fel. Adică am descălecat.

— Ai probabil dreptate, doar că nu-mi place să te văd riscând, a zis. Când intenționezi să te întorci?

— Nu știu. Cu cât aștept mai mult, cu atât cresc șansele ca acela care a plănuit atacul de azi-noapte să devină agitat și poate să mai trimită niște gealați.

M-a luat de mână și s-a răsucit, așa că a ajuns, deodată, lipită de mine. Acțiunea asta m-a surprins întru câtva, însă mâna liberă mi s-a mișcat automat ca s-o cuprindă, cum am tendința să fac în asemenea ocazii.

— Nu te gândeai să pleci chiar acum, așa-i? Fiindcă, dacă asta ai de gând, vin și eu cu tine.

— Nu, am rostit adevărul. De fapt, mă gândisem să pornesc mâine-dimineață, după un somn bun.

— Încă avem multe de vorbit.

— Cred că am împins povestea asta cu întrebări și răspunsuri până la ultimele limite.

— Ar mai fi niște lucruri...

— Știu...

Stânjenitoare chestie. Da, era atrăgătoare. Și nu, nu voiam să am de-a face cu ea în felul ăsta. În parte, fiindcă simțeam că mai vrea ceva de la mine – nu eram sigur ce anume –, în parte, fiindcă eram sigur că deține o putere aparte, la care nu voiam să mă expun îndeaproape. Cum spunea unchiul Suhuy, vorbind despre vrăjitorie: „Dacă nu pricepi cum vine treaba, nu te implica." Și aveam impresia că orice altceva în afara unei relații de amiciție cu Vinta se putea transforma cu ușurință într-un duel al energiilor.

Am sărutat-o deci iute, ca să rămânem prieteni, și m-am desprins din îmbrățișare.

— Poate mă întorc mâine, i-am zis.

— Bine. Chiar speram să rămâi peste noapte. Probabil mai multe nopți. O să te apăr.

— Da. Încă sunt foarte obosit.

— Va trebui să mănânci bine, ca să-ți refaci forțele.

M-a atins ușor pe obraz și mi-am dat seama imediat că o știam de undeva. Dar unde o mai întâlnisem? Nu puteam spune. Era un alt lucru care mă înspăimânta. În vreme ce ne întorceam către conac, am început să-mi fac planuri de plecare chiar în noaptea aceea.

Așa că, stând în odaie, sorbind din vinul gazdei mele absente (soiul roșu) și urmărind cum lumânările pâlpâie în adierea ce intra pe fereastra deschisă, am așteptat – mai întâi ca activitățile din casă să se liniștească (și se liniștiseră), apoi să mai treacă o bucată bună de timp. Ușa era zăvorâtă. În timpul cinei adusesem de mai multe ori vorba despre oboseala mea și mă dusesem la culcare devreme. Nu-s un mascul atât de plin de sine, încât să mă simt mereu dorit, însă Vinta făcuse aluzii la o vizită privată și voisem să am scuza somnului adânc. Ultimul lucru pe care l-aș fi vrut era s-o jignesc. Aveam suficiente probleme și fără să-l întorc împotriva mea pe aliatul ăsta neobișnuit.

Tare aș fi vrut să am o carte bună la îndemână, însă pe ultima o lăsasem acasă la Bill și, dacă aș fi invocat-o acum, nu eram sigur că Vinta n-ar fi simțit magia, așa cum și Fiona știuse cândva că mă apucasem să creez un Atu și venise să bată cu pumnul în ușă, cerând să vadă cu ce naiba mă ocupam.

De data asta n-a venit însă nimeni; ascultam scârțâielile locuinței adormite și sunetele nopții de-afară. Lumânările se scurtau, iar umbrele de pe peretele din spatele patului se alungeau și unduiau ca o maree neagră, desprinsă din luminile tremurătoare. Sorbeam, căzut pe gânduri, din vin. În curând...

Îmi imaginasem oare, sau tocmai îmi auzisem numele șoptit dintr-un ungher neștiut?

— Merle...

Iarăși.

Era real, dar...

Am simțit că, preț de o clipă, mi se încețoșează privirea și mi-am dat seama despre ce era vorba: un contact foarte slab prin intermediul unui Atu.

— Da, am zis stabilind legătura. Cine e?

— Merle, băiete... Dă-mi o mână de ajutor, că am păţit-o... Luke!

— Îndată, am spus întinzând braţul, în vreme ce imaginea se făcea mai limpede şi căpăta materialitate.

L-am văzut cu spatele la un zid, cu umerii căzuţi şi capul lăsat în piept.

— Dacă-i vreo viclenie de-ale tale, să ştii că sunt pregătit.

Am sărit în picioare, către masa pe care-mi lăsasem sabia, am tras-o din teacă şi am ridicat-o, gata să lovesc.

— Nu-i nicio viclenie! Repede! Scoate-mă de aici!

A înălţat mâna stângă. Am întins-o şi eu pe cea stângă şi l-am prins de braţ. A căzut greoi peste mine, făcându-mă să-mi pierd echilibrul. M-am temut, o clipă, să nu mă atace, însă se lăsase moale şi am văzut că era plin de sânge. Strângea încă în pumn o sabie însângerată.

— Aici. Haide.

L-am sprijinit, ajutându-l să meargă câţiva paşi, şi l-am întins pe pat. I-am luat sabia şi am pus-o lângă a mea, pe un scaun alăturat.

— Ce naiba ţi s-a întâmplat?

A tuşit şi a clătinat din cap slăbit. A tras de câteva ori aer în piept.

— Am văzut cumva un pahar cu vin, a zis, când am trecut pe lângă masă?

— Da. Stai puţin.

Am luat paharul, l-am ajutat pe Luke să se ridice puţin şi i-am ţinut paharul la buze. A sorbit încetişor, oprindu-se de mai multe ori ca să tragă aer în piept.

— Mulţam, a spus după ce-a terminat, iar capul i-a căzut într-o parte.

Leşinase. I-am luat pulsul. Bătea iute, dar cam stins.

— La naiba, Luke! Tare prost te-ai mai nimerit...

Nu m-a auzit. Zăcea şi sângera.

După ce am înjurat cum mi-a venit la gură, l-am dezbrăcat şi m-am apucat, folosind un prosop umed, să descopăr unde

se aflau rănile pe sub tot sângele ce curgea. În partea dreaptă a pieptului avea o împunsătură urâtă, ce se putea să-i fi perforat plămânul. Însă Luke respira slab și nu reușeam să-mi dau seama. Speram, în orice caz, că moștenise și el abilitățile regenerative ale Amberului. Am pus o față pe rană și i-am așezat palma deasupra, ca s-o țină acolo cât mă uitam prin alte părți. Bănuiam că se alesese și cu vreo două coaste rupte. Brațul stâng îi era rupt deasupra cotului, așa că am pus la loc osul și i l-am prins în atele făcute din șipci desprinse dintr-un scaun pe care-l zărisem mai devreme în debara. Pe coapse, pe șoldul, mâna și umărul drepte, dar și pe spinare, avea mai bine de zece tăieturi și incizii mai mult sau mai puțin adânci. Niciuna dintre ele, din fericire, nu dusese la sângerări arteriale. Le-am curățat și le-am pansat, făcându-l să arate ca o ilustrație dintr-un manual de prim ajutor. M-am mai uitat o dată la rana din piept și l-am învelit.

Îmi veneau în minte niște tehnici de vindecare cu Logrusul, pe care le cunoșteam teoretic, însă n-avusesem niciodată ocazia să le pun în practică. După ce am sfârșit de făcut manevrele, ceva mai târziu, mi s-a părut că-i mai revenise culoarea în obraji. Am pus și mantia peste pătura cu care-l acoperisem. I-am luat iarăși pulsul și de data asta l-am simțit mai puternic. Am înjurat din nou, ca să nu-mi pierd obiceiul, am luat săbiile de pe scaun și m-am așezat.

Puțin mai târziu, am simțit că mă tulbură conversația pe care o avusesem cu Roata-fantomă. Încercase Luke să-mi ia în stăpânire creația? Îmi zisese că vrea să îndrepte puterea Fantomei asupra Amberului. Fantoma mă întrebase dacă putea avea încredere în Luke și răspunsul meu fusese un „Nu!" răspicat.

Oare așa se terminaseră negocierile dintre Fantomă și Luke?

Am scos Atuurile și am ales cercul strălucitor al Roții-fantomă. M-am concentrat asupra lui, pregătindu-mă pentru contact, căutând, invocând.

De două ori mi s-a părut că simt ceva frământându-se pe parcursul celor câteva minute cât am încercat contactul. Era însă ca și cum am fi fost separați de un panou de sticlă. Să fi fost ocupată Fantoma? Sau nu tocmai dispusă să stea de vorbă cu mine?

Am lăsat Atuurile deoparte. Îmi serviseră totuși să-mi împingă gândurile în altă direcție.

Am strâns hainele încleiate de sânge ale lui Luke și am scotocit iute prin ele. Într-un buzunar am găsit un set de Atuuri, câteva cartonașe albe și un creion – păreau realizate în același stil ca acelea pe care ajunsesem să le numesc Atuurile Osândei. L-am adăugat în pachet și pe cel care mă înfățișa, pe care Luke îl avusese în mână când trecuse aici.

Erau fascinante. Printre ele se aflau unul cu Jasra și altul cu Victor Melman. De asemenea, unul cu Julia și unul aproape terminat înfățișându-l pe Bleys. Erau cărți pentru peștera de cristal și pentru fostul apartament al lui Luke. Se mai găseau și dubluri ale Atuurilor Osândei, una cu un palat pe care nu-l recunoșteam, una cu un bârlog mai vechi al meu, alta cu un tip blond cu trăsături aspre, îmbrăcat în verde cu negru, încă una cu un bărbat zvelt cu păr șaten, purtând haine negre și cafenii, și o alta cu o femeie care semăna atât de mult cu bărbatul, încât păreau să fie înrudiți. Ultimele două, ciudat lucru, erau realizate într-un stil diferit, ba chiar și de mâini diferite. Singura persoană necunoscută în privința căreia puteam avea o oarecare certitudine era tipul blond, care, după culori, era, foarte probabil, vechiul amic al lui Luke, Dalt mercenarul. Mai existau și trei încercări de a înfățișa un fel de Roată-fantomă – niciuna dintre ele, din câte se părea, realizată cu succes.

L-am auzit pe Luke bâiguind ceva și am văzut că ochii îi erau deschiși și aruncau priviri iuți în toate părțile.

— Ușurel! am spus. Ești în siguranță.

A răspuns cu o mișcare a capului și a închis ochii, doar pentru a-i deschide iarăși peste câteva momente.

— Hei, cărțile mele, a zis cu voce lipsită de vlagă.

— Frumoasă lucrătură, am spus zâmbind. Cine le-a făcut?

— Eu. Cine altcineva?

— De la cine ai învățat?

— De la tata. Era foarte priceput.

— Dacă le poți face, înseamnă că ai străbătut Modelul.

A încuviințat din cap.

— Unde?

M-a privit o clipă, a dat să ridice din umeri și s-a strâmbat de durere.

— În Tir-na Nog'th.

— Te-a dus tatăl tău acolo?

Din nou o mișcare de încuviințare.

De ce să nu profit de ocazie, dacă tot mi se părea că sunt pe val? Am extras o carte din pachet.

— Aici e Dalt, am zis. Ați fost la Micii Cercetași împreună, așa-i?

N-a răspuns. I-am văzut ochii mijindu-se și fruntea încruntată.

— Nu l-am cunoscut personal, am adăugat, dar recunosc culorile și știu că-i din ținuturile tale, din Kashfa.

— În timpul școlii, îți făceai mereu temele pentru acasă, a spus zâmbind.

— Și de obicei la timp, am aprobat. Dar cu tine am cam întârziat. Nu găsesc un Atu pentru Fortăreața celor Patru Lumi. Și aici e o persoană pe care n-o cunosc.

Am scos din pachet cartea femeii zvelte și am fluturat-o spre el.

A zâmbit din nou.

— Simt că mă ia cu leșin și-mi pierd iarăși respirația, a zis. Ai fost la Fortăreață?

— Da.

— Recent?

Am făcut semn că da.

— Uite cum facem, a spus în cele din urmă. Povestește-mi ce-ai văzut la Fortăreață și cum ai aflat unele chestii despre mine, iar eu o să-ți dezvălui cine este femeia.

Am căzut pe gânduri. Îi puteam vorbi în așa fel încât să nu afle nimic din ceea ce nu știa deja.

— Hai să facem invers, am propus.

— De acord. Ea, a început Luke, este Sand.

M-am holbat la carte atât de tare, încât am simțit că începe să se contureze un contact. Am acoperit-o cu palma.

— Cea de mult pierdută, a adăugat.

Am ridicat cartonașul ce-l înfățișa pe bărbatul care-i semăna.

— Iar ăsta ar trebui să fie Delwin.

— Exact.

— Cărțile astea două nu le-ai făcut tu. Nu-s lucrate în stilul tău și probabil că n-ai fi știut cum arată ei.

— Cât ești de perspicace... Le-a desenat tata, la vreme de restriște – dar la ce i-au folosit? Niciunul dintre ei nu l-a ajutat.

— Niciunul?

— N-au fost interesați să mă ajute nici pe mine, în ciuda dezamăgirii lor față de locul ăsta. Poți să nu-i pui la socoteală.

— „Locul ăsta"? Dar unde crezi că te afli?

A făcut ochii mari și s-a uitat mai bine prin încăpere.

— În tabăra inamică, a răspuns. N-am avut încotro. E camera ta din Amber, nu-i așa?

— Greșit.

— Nu mă chinui, Merle. M-ai prins. Sunt prizonierul tău. Unde mă aflu?

— Știi cine-i Vinta Bayle?

— Nu.

— A fost amanta lui Caine. Ăsta-i conacul familiei ei. Ea e pe aici pe undeva. Poate-i facem o vizită. Cred că i-am căzut cu tronc.

— Asta-i bună! E o femeie dură?

— Foarte.

— Și ce cauți tu aici, atât de curând după înmormântare? Nu-i foarte decent.

— Na-ți-o bună! Dacă nu erai tu, nu exista nicio înmormântare.

— Scutește-mă de indignarea asta de operetă! Dacă tatăl tău, Corwin, ar fi fost omorât, n-ai fi încercat să te răzbuni?

— Nu-i corect. Tata n-ar fi făcut toate lucrurile pe care le-a făcut Brand.

— Poate că nu, poate că da. Să presupunem totuși că le-ar fi făcut. Chiar și așa, n-ai fi pornit pe urmele lui Caine?

I-am întors spatele.

— Nu știu, am spus în cele din urmă. E prea al naibii de ipotetic.

— Ai fi făcut-o. Te cunosc, Merle. Sunt sigur că și tu l-ai fi omorât.

Am oftat.

— Poate. Bine, fie. Probabil c-aș fi făcut-o. Dar m-aș fi rezumat la atât. Pe ceilalți i-aș fi lăsat în pace. Nu vreau să te fac să te simți și mai rău, dar taică-tău a fost un psihopat; ești conștient de asta. Iar tu nu-i semeni. Te cunosc la fel de bine cum mă cunoști și tu pe mine. M-am gândit o vreme la povestea asta. După cum știi, Amberul acceptă răzbunarea personală. Cazul tău e discutabil. Dacă Random ar vrea cu adevărat să-ți găsească o justificare, moartea nici măcar nu s-a produs în Amber.

— De ce-ar face asta?

— Fiindcă am garantat pentru integritatea ta în alte privințe.

— Haide, Merle...

— Avem un caz clasic de vendetă – un fiu răzbună moartea tatălui.

— Nu știu ce să zic... Hei, încerci cumva să scapi fără să-mi spui chestiile pe care le-ai promis?

— Nu, dar...

— Ai reușit, așadar, să ajungi la Fortăreața celor Patru Lumi. Ce-ai aflat acolo și cum?

— Bine. Dar să te gândești la ce-am zis.

Expresia i-a rămas neschimbată.

— Am întâlnit un pustnic bătrân, pe nume Dave, mi-am început istorisirea.

Luke a adormit înainte să termin. Glasul mi s-a stins și am rămas un timp la capătul patului. Apoi m-am ridicat și mi-am turnat puțin vin într-un pahar, dat fiind că Luke îl băuse pe-al meu. M-am dus după aceea la fereastră, cu paharul în mână, și am aruncat o privire pe terasă, unde vântul se juca cu frunzele, gândindu-mă la ce-i spusesem lui Luke. Nu-i oferisem o imagine completă, în parte fiindcă n-apucasem să intru în amănunte și în parte fiindcă nu păruse din cale-afară de interesat. Dar chiar și dacă Random l-ar fi absolvit oficial de vina uciderii lui Caine, Julian sau Gerard ar fi încercat probabil să-l omoare în virtutea aceluiași cod al vendetei despre care vorbisem. Nu prea știam ce să fac. Mă simțeam obligat să-l anunț pe Random despre Luke, dar nu-mi convenea să fac asta deocamdată. Erau încă multe pe care trebuia să le aflu și ar fi fost dificil să ajung la el, dacă era luat prizonier și dus în Amber. Și, până la urmă, de ce trebuise să se nască tocmai ca fiu al lui Brand?

M-am întors pe scaunul de lângă patul lui Luke, lângă care lăsasem săbiile noastre și Atuurile lui. Le-am luat pe toate și le-am dus în capătul opus al încăperii, unde m-am așezat în fotoliul confortabil pe care stătusem mai devreme. M-am uitat iarăși la cărțile de joc. Uluitor! Un fragment de istorie în mâna mea...

Când soția lui Oberon, Rilga, se dovedise mai firavă, îmbătrânind rapid și retrăgându-se la un templu din afara orașului, Oberon se recăsătorise, spre nemulțumirea copiilor lor – Caine, Julian și Gerard. Însă, ca să-i încurce pe genealogiști și pe cei preocupați de chichițe dinastice, o făcuse într-un loc unde timpul curgea mult mai iute decât în Amber. Se putea argumenta interesant atât pro, cât și contra naturii bigame a căsniciei lui cu Harla. Nu-i treaba mea să judec. Povestea o auzisem de la Flora, cu ani în urmă, și

fiindcă nu se avusese niciodată prea bine cu Delwin și cu Sand, odraslele rezultate din relația aceea, înclina spre interpretarea în favoarea bigamiei; până acum nici nu văzusem vreo imagine cu Delwin ori cu Sand. Prin palat nu se găseau, iar de cei doi se vorbea rareori. Locuiseră totuși amândoi în Amber pentru perioada relativ scurtă în care Harla fusese regină. După moartea ei, deveniseră tot mai nemulțumiți de planurile lui Oberon în privința tărâmului ei – unde se duceau frecvent în vizită – și după un timp plecaseră, jurând să nu mai pună niciodată piciorul în Amber. Așa auzisem eu, cel puțin. Nu m-aș fi mirat să mai fi fost la mijloc și intrigi politice între frați.

Aveam de-a face cu doi membri dispăruți ai familiei regale; era limpede că Luke aflase de ei și că-i abordase cu speranța reînvierii vechilor resentimente și pentru a-i câștiga ca aliați. Recunoscuse că strategia nu funcționase. E greu să-ți păstrezi vie încrâncenarea vreme de două secole. Din câte înțelesesem, cam atât trecuse de când plecaseră. M-am întrebat, în treacăt, dacă n-ar trebui să iau legătura cu ei, doar să-i salut. Pentru că nu se arătaseră preocupați să-l ajute pe Luke, nu credeam să fie interesați nici să sprijine cealaltă tabără, acum, că știau că există o altă tabără. Părea un gest de politețe să mă prezint și să-mi salut respectuos rudele, în calitate de membru al familiei pe care nu-l cunoscuseră încă. Am decis că voi face asta cândva, însă momentul de față nu era tocmai potrivit. Mânat de bune intenții, am adăugat Atuurile lui Luke colecției mele.

Mai era, apoi, Dalt – un inamic declarat al Amberului, trăsesem eu concluzia. I-am studiat iarăși cartea, întrebându-mă: dacă era cu adevărat prieten atât de bun cu Luke, poate ar fi trebuit să-l anunț de cele întâmplate. Era posibil să știe ce se petrecuse și să aducă vorba despre ceva util mie. Cu cât mă gândeam mai mult la asta – amintindu-mi de prezența lui recentă la Fortăreața celor Patru Lumi –, cu atât mă simțeam mai tentat să încerc să-l contactez. Aș fi putut să prind și crâmpeie din ceea ce se întâmpla în locul unde se afla.

Am început să-mi rod o unghie, nehotărât: s-o fac, ori nu? Nu vedeam ce rău ar provoca. Nu intenționam să dezvălui nimic important. Existau totuși câteva îndoieli.

Ce naiba? În cele din urmă, am decis. Dacă nu-ndrăznești, nu te pricopsești...

Mi-am încordat mintea asupra Atuului devenit deodată rece...

Am simțit pe cineva tresărind, departe, uimit.

Ca un portret ce căpăta viață, imaginea s-a mișcat.

— Cine ești? a întrebat bărbatul cu mâna pe mânerul sabiei pe jumătate trase din teacă.

— Mă numesc Merlin, am zis. Și avem o cunoștință comună pe nume Rinaldo. Voiam să știi că a fost rănit serios.

Ne aflam amândoi prinși între două realități, materiale și perfect clare una față de cealaltă. Era mai spătos decât aș fi crezut după imaginea ce-l înfățișa și se afla în mijlocul unei odăi cu pereți din piatră; pe un geam, în stânga lui, se vedeau un cer albastru și-o panglică de nor. Ochii săi verzi, care se măriseră la început de uimire, erau acum mijiți, iar încordarea maxilarului părea nițel cam agresivă.

— Unde-i? a vrut să știe.

— Aici, cu mine, am răspuns.

— Ce noroc, a replicat și, scoțând brusc sabia din teacă, a înaintat spre mine.

Am acoperit Atuul cu palma, însă contactul nu s-a întrerupt. A trebuit să invoc Logrusul, făcându-l să cadă între noi ca lama unei ghilotine, scuturându-mă ca și cum aș fi atins un cablu electric. Singura consolare era că și Dalt avusese parte neîndoielnic de același tratament.

— Merle, ce se-ntâmplă? am auzit vocea răgușită lui Luke. L-am văzut pe Dalt...

— Ăăă... da. Tocmai l-am chemat prin Atu.

A sălțat ușor capul.

— De ce?

— Să-l anunț despre starea ta. Ți-e prieten, așa-i?

— Neghiobule! El mi-a făcut asta!

Apoi a început să tușească. M-am apropiat grăbit de pat.

— Vrei să-mi aduci niște apă? a gâfâit Luke.

— Imediat.

M-am dus la baie și i-am adus un pahar. I l-am ținut la buze, îngăduindu-i să soarbă.

— Ar fi trebuit să-ți spun, a rostit într-un târziu. Nu m-am gândit... c-o să te joci cu focul... în felul ăsta... când nu știi... ce se-ntâmplă...

A tușit iarăși și a mai băut niște apă.

— Mi-e greu să-mi dau seama ce să-ți zic... și ce nu, a urmat peste puțină vreme.

— Ce-ar fi să-mi mărturisești totul? am sugerat.

A clătinat ușor din cap.

— Nu pot. Ți-aș aduce probabil moartea. Sau, mult mai probabil, moartea amândurora.

— După cum decurg lucrurile, mi se pare că avem șanse mari s-o pățim amândoi fie că-mi spui, fie că nu.

A surâs și a mai luat o gură de apă.

— O parte din ceea ce se-ntâmplă sunt chestiuni personale, a zis apoi, și n-aș vrea să se implice altcineva.

— Înțeleg că încercările tale de-a mă ucide în fiecare primăvară sunt și ele personale, am ținut să-i atrag atenția, și totuși, cumva, am fost implicat.

— Bine, bine, a spus rezemându-se cu spatele de pernă și ridicând mâna dreaptă. Ți-am zis că am abandonat cu ani în urmă opțiunea asta.

— Însă tentativele au continuat.

— Nu mi s-au datorat mie.

Bun, am decis, fă o încercare:

— Jasra a fost, nu-i așa?

— Ce știi tu despre ea?

— Știu că-i maică-ta și, din ce am dedus, ăsta-i și războiul ei.

A încuviințat.

— Așadar, știi... Bine. Asta ușurează treaba, a spus și s-a oprit să-și tragă sufletul. Ea m-a îndemnat să încep cu zilele de 30 aprilie, ca să exersez. Când am ajuns să te cunosc mai bine și-am renunțat, s-a înfuriat teribil.

— Și a continuat ea cu atentatele?

Luke a făcut semn din cap că da.

— Voia să-l sfârșești de zile pe Caine, am zis.

— Ceea ce am și făcut.

— Dar ceilalți? Te-a asmuțit asupra lor, pun pariu. Și tu nu ești așa de sigur că meritau asta.

Tăcere.

— Așa este? am insistat.

Și-a ferit privirea și i-am auzit dinții scrâșnind.

— Tu ai scăpat, a spus într-un târziu. N-am de gând să-ți fac vreun rău. Și nici pe ea n-o s-o las.

— Dar ce-o să se-ntâmple cu Bleys, Random, Fiona, Flora, Gerard și...

A râs, ceea ce l-a făcut să se schimonosească de durere și să ducă mâna la piept.

— În clipa de față, n-au niciun motiv de îngrijorare, a zis.

— Ce vrei să spui?

— Gândește-te. Puteam să ajung prin Atu în fostul meu apartament, să-i sperii de moarte pe chiriașii cei noi și să-i fac să cheme o ambulanță. Aș putea să fiu chiar acum într-o sală de operații.

— Și de ce nu ești?

— Am fost rănit și mai grav de-atât, dar am scos-o la capăt. Sunt aici, fiindcă am nevoie de ajutorul tău.

— Așa? Pentru ce?

S-a uitat la mine, apoi și-a mutat iarăși privirea.

— A dat de necaz și trebuie s-o salvăm.

— Pe cine? am întrebat, deși știam răspunsul.

— Pe mama.

Mi-a venit să râd, însă mi-am înăbușit hohotele văzându-i expresia de pe chip. Chiar că avea tupeu să-mi ceară s-o ajut

pe femeia care încercase să mă ucidă – și nu doar o dată, ci de mai multe ori – și al cărei țel în viață părea să fie distrugerea rudelor mele. Ori tupeu, ori…

— N-am la cine altcineva să apelez, a zis.

— Dacă mă convingi să fac asta, Luke, meriți Premiul Vânzătorul Anului. Dar sunt dispus să te ascult.

— Mi s-a uscat iar gâtul.

Am ieșit să umplu din nou paharul cu apă. După ce m-am întors, am auzit un zgomot slab pe culoar. Am ciulit urechea, în vreme ce-l ajutam pe Luke să bea.

Când a terminat, a dat din cap în semn de mulțumire, moment în care am auzit alt zgomot. Am dus un deget la buze și m-am uitat spre ușă. Lăsând jos paharul, m-am ridicat și am traversat camera ca să iau sabia din locul unde o lăsasem.

Însă înainte să ajung la ușă, s-a auzit un ciocănit ușor.

— Da? am spus înaintând într-acolo.

— Eu sunt, am auzit vocea Vintei. Știu că Luke e aici și aș vrea să-l văd.

— Ca să-i pui capăt zilelor? am întrebat.

— Ți-am mai zis că nu intenționez să fac așa ceva.

— Înseamnă că nu ești umană.

— Nici n-am pretins că aș fi.

— Atunci nu ești Vinta Bayle.

A urmat o tăcere lungă, apoi:

— Și dacă n-aș fi?

— Spune-mi cine ești.

— Nu pot.

— Fă-mi o favoare, am zis abătând asupra ei toate deducțiile pe care le făcusem. Spune-mi cine ai fost.

— Nu înțeleg încotro bați.

— Oh, ba da! Alege pe cineva. Poate fi oricine. Nu-mi pasă.

Alte momente de tăcere, după care:

— Te-am scos din foc, a zis, însă calul nu l-am putut stăpâni. Am murit în lac. M-ai înfășurat în mantie…

Nu la acest răspuns mă aşteptasem. Dar era destul de bun.

Am săltat cu vârful sabiei drugul de pe uşă. A intrat, aruncând o privire la tăişul armei.

— Cât dramatism..., a comentat.

— Ai reuşit să mă convingi de pericolele care mă pândesc.

— Se pare că nu pe de-a-ntregul, a zâmbit ea intrând.

— Cum adică?

— Nu te-am auzit întrebându-l despre pietrele albastre şi despre ce-a trimis, poate, asupra ta ca urmare a acordării cu ele.

— Ai tras cu urechea.

— O fac de-o viaţă, a încuviinţat ea.

M-am întors spre Luke şi am prezentat-o.

— Luke, ea este Vinta Bayle... sau cam aşa ceva.

Luke a ridicat braţul drept, fără să-şi mişte privirea de pe faţa ei.

— Vreau să ştiu un singur lucru..., a început să spună.

— Te cred, a replicat femeia. O să te omor, sau nu? Întreabă-te în continuare. Încă nu m-am decis. Îţi aminteşti când ai rămas fără benzină la nord de San Luis Obispo şi ai descoperit că ţi-ai pierdut portofelul? Ca să te-ntorci acasă, a trebuit să împrumuţi bani de la cea cu care te vedeai. Şi a trebuit să insiste ca să-ţi plătească datoria.

— De unde ştii asta? a şoptit Luke.

— Într-o zi te-ai bătut cu trei motociclişti, a continuat Vinta. Aproape că ai rămas fără un ochi când unul dintre ei te-a pocnit în cap cu un lanţ. Pare să se fi vindecat frumos. Nu se mai vede cicatricea...

— Şi am câştigat, a adăugat Luke.

— Da. Nu foarte mulţi oameni pot ridica un Harley ca să-l arunce cum ai făcut tu.

— Trebuie să ştiu de unde ai aflat toate astea.

— Poate îţi voi povesti cândva. Am adus vorba numai aşa, pentru onestitate. Acum o să-ţi pun câteva întrebări şi viaţa o să-ţi depindă de sinceritatea răspunsurilor. Pricepe că...

— Vinta, am întrerupt-o, parcă ziceai că nu te interesează să-l ucizi pe Luke.

— Nu se numără printre priorităţi, dar dacă-mi stă cumva în cale, o voi face.

Luke a căscat.

— Să-ţi spun despre pietrele albastre, a rostit cu voce abia auzită. N-am trimis pe nimeni cu o piatră albastră după Merle.

— Poate că Jasra a pus pe cineva să-l urmărească astfel?

— Posibil, nu ştiu.

— Şi cei care l-au atacat în Amber, noaptea trecută?

— E prima oară când aud despre aşa ceva, a zis şi a închis ochii.

— Uită-te la ăsta, a cerut Vinta scoţând din buzunar nasturele albastru.

Luke a întredeschis ochii şi l-a privit.

— Îl recunoşti?

— Nu, a şoptit el închizând iarăşi ochii.

— Nu vrei să-i mai faci rău lui Merle acum?

— Exact, a răspuns abia auzit.

Vinta a dat să-l mai întrebe ceva, dar am intervenit.

— Lasă-l să doarmă. Nu pleacă nicăieri.

Mi-a aruncat o privire aproape furioasă, apoi a plecat capul, în semn de aprobare.

— Ai dreptate.

— Ce ai de gând acum? Să-l omori în somn?

— Nu. A spus adevărul.

— Şi asta contează?

— Da, deocamdată contează.

Capitolul 7

Am izbutit să am parte de un somn liniștit, în ciuda celor întâmplate și a urletelor unor câini ce se luaseră la harță pe undeva. Vinta nu mai voise să se joace de-a întrebările și răspunsurile și eu nu doream să-l mai bată la cap pe Luke. Am convins-o să plece și să ne lase să ne odihnim. M-am cuibărit confortabil pe un scaun și am întins picioarele pe un altul. Speram să-mi continui între patru ochi discuția cu Luke. Țin minte că m-a umflat râsul chiar înainte să adorm, în vreme ce încercam să stabilesc în care dintre ei aveam mai puțină încredere.

M-au trezit primele raze ale soarelui și cârâiala unor păsări. M-am întins de câteva ori și m-am dus la baie. În vreme ce mă spălam, l-am auzit pe Luke tușind și rostindu-mi încet numele.

— Dacă nu sângerezi, așteaptă un minut! am strigat din baie și am început să mă frec cu prosopul. Vrei apă?

— Da.

Mi-am azvârlit prosopul peste umăr și i-am dus un pahar.

— Ea mai este pe-aici? m-a întrebat.

— Nu.

— Vrei să-mi dai paharul și să verifici pe hol? Mă descurc singur.

I l-am întins. Încercând să nu fac zgomot, m-am dus la ușă și am deschis-o. Am ieșit pe culoar, m-am uitat după colț. N-am văzut pe nimeni.

— Totul e-n regulă, am șoptit revenind în odaie.

Luke nu mai era în pat. L-am auzit, o clipă mai târziu, în baie.

— La naiba! Aș fi putut să te ajut, am zis.

— Încă mă pot ușura singur, a răspuns Luke întorcându-se în cameră nesigur pe picioare, sprijinindu-se de perete cu mâna zdravănă. A trebuit să văd dac-o scot la capăt, a adăugat lăsându-se greoi pe marginea patului. Și-a dus mâna la coaste și a icnit: Rahat! Mă-nțeapă!

— Să te-ajut să te-ntinzi pe spate.

— Bine. Uite ce-i... Nu vreau ca ea să știe că pot face nici măcar atât.

— Bine. Ușurel acum. Odihnește-te.

A clătinat din cap.

— Vreau să-ți spun cât pot, înainte să dea iarăși buzna aici. Sunt sigur că așa va face, crede-mă.

— Știi asta din experiență?

— Da. Nu-i umană și e mai acordată la noi amândoi decât au fost vreodată pietrele albastre. Nu-nțeleg stilul tău de magie, dar îl am și eu pe-al meu și știu ce-mi arată. Întrebarea ta despre identitatea ei m-a făcut să caut răspunsul. Ți-ai dat seama deja?

— Nu pe deplin.

— Ei bine, sunt convins că poate schimba corpurile ca pe haine și că poate călători prin Umbră.

— Numele Meg Devlin și George Hansen înseamnă ceva pentru tine?

— Nu. Ar trebui?

— Nici n-am crezut. Dar a fost în pielea ambelor persoane, sunt sigur.

Pe Dan Martinez îl lăsasem deoparte nu fiindcă încercase să-l împuște pe Luke, care, aflând, ar fi devenit și mai neîncrezător, ci fiindcă nu voiam ca Luke să știe că aflasem despre operațiunea de comando din New Mexico – și înțelegeam că s-ar fi putut ajunge acolo.

— A fost și Gail Lampron.

— Iubita ta de la facultate? am întrebat.

— Da. Mi s-a părut imediat că are ceva familiar. Dar abia mai târziu mi-am dat seama ce anume. Are toate gesturile

pe care le făcea Gail – felul cum întoarce capul, cum își mișcă mâinile și ochii când vorbește. Și a adus vorba despre două evenimente la care n-a existat decât un martor comun – Gail.

— Parcă ar fi vrut să-ți dai seama.

— Cred că asta a urmărit.

— Dar nu putea s-o zică pur și simplu?

— Nu cred că poate. E posibil să se afle sub puterea unei vrăji, doar că-i greu de spus, fiindcă nu-i umană, a zis aruncând o privire furișă spre ușă. Mai verifică o dată, a adăugat.

— Nu e nimeni. Ce părere ai despre...

— Altă dată, m-a întrerupt Luke. Trebuie s-o șterg de-aici.

— Înțeleg că abia aștepți să scapi de ea...

A clătinat din cap.

— Nu ea e problema. Trebuie să ajung cât mai curând la Fortăreața celor Patru Lumi.

— În halul în care ești...

— Despre asta-i vorba. Trebuie s-o șterg de-aici ca să-mi revin cât mai repede. Cred că bătrânul Sharu Garrul a scăpat. Și doar așa pot să pricep ce s-a întâmplat.

— Păi, ce s-a întâmplat?

— Am primit de la mama o chemare în ajutor. S-a întors la Fortăreață după ce am luat-o de pe capul tău.

— De ce?

— Adică?

— De ce s-a dus la Fortăreață?

— Fiindcă e un centru de forță. Felul în care sunt alăturate cele patru lumi face să emane foarte multă putere magică, pe care cineva priceput o poate...

— Chiar se unesc patru lumi acolo? Adică te afli în câte o altă umbră, în funcție de direcția către care te îndrepți?

M-a măsurat o clipă din ochi.

— Da, a spus în cele din urmă, dar n-o să termin niciodată, dacă-mi ceri atâtea amănunte.

— Dacă le omiți, n-o să pricep nimic. S-a dus, deci, la Fortăreață să-și mărească puterea și a dat, în schimb, de

necaz. Te-a chemat în ajutor. Dar la ce-i trebuia, mă rog, puterea aia?

— Hm. Ei bine, am avut de furcă cu Roata-fantomă. Credeam că aproape o convinsesem să treacă de partea noastră, dar mamei i s-a părut probabil că nu progresam suficient de repede și a decis, se pare, să arunce asupra ei o vrajă puternică...

— Stai așa. Ai vorbit cu Fantoma? Cum ai reușit să intri în contact cu ea? Atuurile pe care le-ai desenat nu-s bune de nimic.

— Știu. M-am dus acolo.

— Cum ai reușit?

— Echipat ca pentru scufundări. Purtând costum de scafandru și tuburi de oxigen.

— Fir-ai să fii! Interesantă abordare...

— N-am fost degeaba Vânzătorul Anului. A fost cât pe ce s-o conving. Dar mama aflase unde te ascunsesem și a decis să grăbească procesul încercând să te supună și să te folosească pentru a încheia afacerea, pretinzând că ai fi trecut de partea noastră. În orice caz, după ce planul a dat greș și a trebuit să vin să ți-o iau din cârcă, drumurile noastre s-au despărțit iar. Am presupus că pornise spre Kashfa, însă plecase spre Fortăreață. Cum ziceam, încerca să arunce un descântec puternic asupra Roții-fantomă. Din neatenție, l-a eliberat pe Sharu, care a luat iarăși locul în stăpânire și a capturat-o. Am primit, oricum, chemarea asta disperată de la ea, așa că...

— Magicianul ăsta bătrân cât timp a stat închis acolo?

Luke a dat să ridice din umeri, dar a renunțat.

— Nu știu, la naiba! Ce importanță are? A fost cuier de haine toată copilăria mea.

— Cuier?

— Da. A pierdut un duel vrăjitoresc. Nu știu cine l-a învins, mama ori tata. Dar cine a făcut-o l-a prins în mijlocul unei invocări, cu brațele ridicate. Și l-a încremenit

așa, țeapăn ca o scândură. L-au pus undeva lângă intrare. Lumea își atârna pe el pelerinele și pălăriile. Servitorii îl mai ștergeau de praf din când în când. Ba chiar, când eram mic, mi-am cioplit numele pe piciorul lui, ca pe un trunchi de copac. Pentru mine a fost dintotdeauna o piesă de mobilier. Am aflat după aceea că la vremea lui fusese considerat un vrăjitor de seamă.

— Tipul ăsta purta cumva o mască albastră?

— Habar n-am cum se îmbrăca. Dar hai să nu mai despicăm firul în patru, că se întoarce Vinta până termin. De fapt, ar trebui s-o luăm din loc și să continuăm povestea mai târziu.

— Sub nicio formă, m-am împotrivit. Ești, așa cum ai observat aseară, prizonierul meu. Aș fi nebun să te las să pleci fără să aflu ceea ce mă interesează. Ești o amenințare pentru Amber. Bomba aruncată la înmormântare a fost al naibii de reală. Crezi că vreau să-ți mai dau vreo ocazie?

A schițat un surâs ce i-a pierit repede de pe chip.

— De ce a trebuit să te naști ca fiu al lui Corwin? a întrebat. Pot să-ți dau cuvântul de onoare în privința asta?

— Nu știu. O să am necazuri dacă se află vreodată că te-am prins și nu te-am adus la judecată. Ce condiții oferi? Vei renunța cu totul la războiul împotriva Amberului?

Și-a mușcat buza de jos.

— N-am cum să fac asta, Merle.

— Mai sunt lucruri pe care nu mi le spui, așa-i?

A dat din cap că așa era și, brusc, a zâmbit larg.

— Îți fac o propunere pe care n-ai cum s-o refuzi.

— Luke, nu-i cazul s-o faci pe comis-voiajorul cu mine.

— Acordă-mi un minut și-o să vezi de ce nu-ți poți permite să ignori oferta mea.

— Luke, nu-ți merge.

— Doar un minut. Șaizeci de secunde. După ce termin ce am de zis, ești liber să refuzi.

— Bine. Dă-i drumul.

— Dețin o informație vitală pentru siguranța Amberului și sunt sigur că nimeni de acolo n-are nici cea mai vagă idee despre ce-i vorba. Ți-o ofer în schimbul ajutorului tău.

— De ce-ai face așa ceva? E ca și cum ți-ai pune singur bețe în roate.

— Nu vreau s-o fac. Dar este tot ce am de oferit. Ajută-mă să ajung într-un loc în care trecerea timpului e mult mai rapidă, ca să mă pot vindeca într-o singură zi din timpul local al Fortăreței.

— Sau de aici, presupun.

— Așa e. Apoi... stai!

Și-a încleștat mâna zdravănă pe piept și a început să geamă.

— Luke!

A ridicat capul, mi-a făcut cu ochiul, s-a uitat spre ușă și a început iarăși să se vaite.

În scurt timp, s-a auzit o bătaie în ușă.

— Intră, am spus.

Vinta a intrat și ne-a studiat cu atenție pe fiecare în parte. Când l-a privit pe Luke, mi s-a părut că zăresc pe fața ei, doar o clipă, o îngrijorare reală. S-a apropiat de pat și și-a pus mâinile pe umerii lui. A stat așa o jumătate de minut, apoi a rostit:

— O să trăiești.

— În clipa asta, a replicat Luke, nu știu dacă-i o binecuvântare sau un blestem.

A cuprins-o apoi cu brațul nevătămat, a tras-o pe neașteptate spre el și a sărutat-o.

— Bună, Gail, a zis. A trecut ceva timp.

Tânăra s-a desprins din îmbrățișare cu mai puțină grabă decât ar fi putut.

— Pari deja înzdrăvenit, a observat, și cred că-i și meritul lui Merle. A schițat un zâmbet, apoi a continuat: Da, a trecut multă vreme, atlet cu creier de găină ce ești. Încă îți plac ouăle prăjite la tigaie?

— Desigur, a recunoscut Luke. Dar nu șase odată. Poate două sunt de ajuns. Parcă nu mai am apetitul de altădată.

— Bun. Haide, Merle. O să am nevoie de tine ca supraveghetor.

Luke mi-a aruncat o privire șugubeață, neîndoindu-se că Vinta voia să discute cu mine despre el. Șovăiam totuși să-l las singur, deși toate Atuurile lui erau în buzunarul meu. Eram încă nesigur în privința abilităților lui, iar despre intențiile pe care le avea știam și mai puțin. Așa că m-am eschivat.

— Poate ar trebui să stea cineva cu invalidul.

— Se va descurca și singur. S-ar putea să am nevoie de ajutorul tău dacă nu găsesc niciun servitor la îndemână.

Poate că, pe de altă parte, avea ceva interesant să-mi spună...

Mi-am luat cămașa și m-am îmbrăcat. Mi-am trecut o mână prin păr.

— Bine, am zis. Ne vedem mai târziu, Luke.

— Hei, a sărit el, poate îmi găsești un baston sau să-mi croiești vreunul.

— Nu te pripești? a întrebat Vinta.

— Nu se știe niciodată, a replicat Luke.

Am luat sabia cu mine. Urmând-o pe Vinta pe scări în jos, mi-a trecut prin minte că de fiecare dată când se întâlneau doi dintre noi aveau probabil de făcut vreo observație la adresa celui de-al treilea.

De îndată ce s-a asigurat că nu puteam fi auziți, Vinta a spus:

— A riscat mult venind la tine.

— Da, așa e.

— Deci îi merge tare prost, dacă a simțit că tu ești singurul la care poate apela.

— Aș zice că-i adevărat.

— Și sunt sigură că mai vrea ceva pe lângă un loc în care să se vindece.

— Se prea poate.

— Se prea poate la naiba! Trebuie să fi cerut ceva până acum.

— Posibil.

— Da ori ba?

— Vinta, e limpede că mi-ai spus tot ce-aveai de gând să-mi spui. Şi eu la fel. Suntem chit. Nu-ţi datorez explicaţii. Dacă simt că trebuie să am încredere în Luke, voi avea. În orice caz, încă n-am decis.

— Cred că te-a convins deja. Ţi-aş putea fi de ajutor dacă hotărăşti să-mi zici despre ce-i vorba.

— Nu, mersi. Eşti la fel de rea ca el.

— Mă preocupă binele tău. Nu te grăbi să dispreţuieşti un aliat.

— Nu fac asta. Dar dacă te gândeşti nitel, ştiu mult mai multe despre Luke decât despre tine. Cred că ştiu când să am încredere în el şi când nu.

— Sper că nu eşti dispus să-ţi rişti viaţa bazându-te pe asta.

Am zâmbit.

— Asta-i o chestiune în privinţa căreia tind să fiu conservator.

Am intrat amândoi în bucătărie, unde Vinta a vorbit cu o persoană pe care n-o ştiam, o femeie care părea să aibă în grijă casa. A cerut să ne facă mâncare, apoi m-a condus spre o uşă ce dădea pe terasă. Mi-a făcut semn spre un pâlc de copaci dinspre est.

— Acolo ar trebui să găseşti un copăcel pentru bastonul lui Luke.

— Probabil, am răspuns şi am pornit amândoi în direcţia aceea. Deci chiar ai fost Gail Lampron, am spus pe nepusă masă.

— Da.

— Nu prea înţeleg cum vine cu modificarea corpului.

— Nici n-am de gând să-ţi zic.

— Vrei să-mi spui de ce?

— Nu.

— Nu poți sau nu vrei?

— Nu pot.

— Dar dacă aș ști deja câte ceva, ai fi dispusă să adaugi câte un crâmpei?

— Poate. Încearcă-mă.

— Când erai Dan Martinez, ai tras cu arma asupra unuia dintre noi. Pe cine țineai?

— Pe Luke.

— De ce?

— Mă convinsesem că nu el era cel care trebuie... că reprezenta, adică, o amenințare pentru tine...

— ...Iar tu n-ai vrut decât să mă aperi, am încheiat eu.

— Exact.

— Ce înseamnă „nu era cel care trebuie"?

— A fost o greșeală de exprimare. Uite, ăsta de-aici pare un copac numai bun.

M-a umflat râsul.

— E prea gros. Dar dacă asta vrei, așa să fie.

Am intrat în dumbravă. Aveam mai multe variante la dreapta.

În vreme ce călcam prin iarba acoperită de rouă, printre frunze umede ce mi se lipeau de cizme, am sesizat câteva scurmături neobișnuite în pământ, ce duceau mai departe către dreapta, unde...

— Ce-i acolo? am întrebat mai degrabă retoric, de vreme ce nu credeam că Vinta ar putea să știe, îndreptându-mă spre o movilă aflată la umbra unui copac bătrân.

Am ajuns acolo înaintea ei. Era unul dintre câinii domeniului Bayle, unul mare și maroniu. Beregata îi fusese sfâșiată. Sângele era negru și coagulat. Pe hoit mișunau câteva insecte. Ceva mai încolo am văzut rămășițele altui câine, mai mic. Acestuia îi fuseseră smulse intestinele.

Am cercetat zona din jur. În pământul umed erau imprimate urmele unor labe foarte mari. Bine măcar că nu păreau

să fie urmele cu trei gheare ale fiarelor cu aspect canin pe care le mai întâlnisem. Păreau, mai curând, să fie ale unui câine obișnuit, însă foarte mare.

— Cred că asta am auzit azi-noapte, am zis. Mi s-a părut mie că se încaieră niște potăi.

— Când a fost asta?

— La ceva timp după ce ai plecat. Moțăiam.

Vinta a făcut atunci ceva ciudat. A îngenuncheat, s-a aplecat și a adulmecat urma. Când s-a ridicat, am sesizat că pe chip i se întipărise o expresie oarecum uimită.

— Ce-ai descoperit? am întrebat.

A clătinat din cap și s-a uitat lung către nord-est.

— Nu sunt sigură, a spus în cele din urmă, dar a luat-o pe aici.

M-am uitat iarăși împrejur, m-am ridicat și am pornit pe urmele animalului. Direcția era într-adevăr aceea, însă i-am pierdut urma după vreo sută de metri, la ieșirea din dumbravă. Până la urmă m-am întors pe unde venisem.

— Cred că unul dintre câini i-a atacat pe ceilalți. Să găsim odată bățul ăla și să ne-ntoarcem, altfel ni se răcește mâncarea.

Odată ajunși, am aflat că Luke fusese servit în cameră cu micul dejun, așa că am ezitat. Aș fi vrut să mănânc și eu tot în cameră și să reiau discuția cu el, însă, dacă-aș fi făcut-o, Vinta m-ar fi însoțit și conversația nu și-ar mai fi urmat firul. În asemenea circumstanțe, nici dialogul cu ea n-ar mai fi fost posibil. Așadar, n-aveam decât să rămân la parter și să mănânc cu ea, ceea ce însemna să-l las pe Luke nesupravegheat mai mult decât aș fi vrut.

I-am făcut deci pe plac Vintei când a zis „Hai să mâncăm aici" și m-a condus într-un salon. Cred că hotărâse astfel, fiindcă odaia mea, a cărei fereastră rămăsese deschisă, se afla deasupra curții interioare, iar Luke ne-ar fi putut auzi dacă mâncam afară.

Ne-am așezat în capătul unei mese lungi de lemn masiv și am fost serviți.

Când am rămas singuri, Vinta a întrebat:

— Ce-o să faci acum?

— La ce te referi? am întrebat la rându-mi, sorbind dintr-un pahar cu suc de struguri.

A înălțat privirea spre tavan.

— Cu el. Îl duci înapoi în Amber?

— Pare cel mai rațional lucru pe care l-aș putea face acum.

— Bun. Va trebui să-l duci acolo, probabil, nu peste mult timp. La palat poate primi îngrijiri medicale destul de bune.

— Da, așa-i.

Am mai luat câteva îmbucături și Vinta a întrebat iar:

— Asta intenționai să faci?

— De ce întrebi?

— Fiindcă orice altceva ar fi o neghiobie fără margini și, evident, el n-o să vrea asta. Va încerca, prin urmare, să te convingă să-l duci altundeva, unde să se poată bucura întru câtva de libertate până se înzdrăvenește. Doar știi ce bun e de gură. O să facă în așa fel încât să pară o idee grozavă, orice ar fi. Nu trebuie să uiți că-i un dușman al Amberului și că, atunci când va fi iarăși gata de atac, o să-i stai în cale.

— E de înțeles.

— N-am terminat.

— Așa.

Vinta a zâmbit și a mai luat câteva înghițituri, ca să mă țină în tensiune. În cele din urmă, a spus:

— A venit la tine cu un motiv. S-ar fi putut ascunde în mii de unghere unde să-și lingă rănile. Dar urmărește ceva. Riscă, dar riscul e calculat. Nu-i face jocul, Merle. Nu-i datorezi nimic.

— Nu știu de ce mă crezi incapabil să am grijă de mine.

— N-am zis niciodată așa ceva. Însă unele decizii se află într-un echilibru precar. Chiar și un mic surplus de greutate adăugată la un capăt sau altul al balanței poate schimba totul. Îl cunoști pe Luke, la fel și eu. Nu-i momentul să-l tratăm cu îngăduință.

— Ai dreptate.

— Deci ai decis să-i dai ce-și dorește!

Am zâmbit și am sorbit din cafea.

— La naiba, n-a apucat să fie conștient suficient cât să mă convingă! M-am gândit și eu la ceea ce mi-ai spus și vreau să știu ce are în minte.

— N-am zis că n-ar trebui să afli cât de multe poți. Am vrut doar să-ți aduc aminte că o discuție cu Luke poate fi, uneori, totuna cu o discuție cu un dragon.

— Da, am recunoscut. Știu.

— Și cu cât aștepți mai mult, cu atât va fi mai greu, a adăugat Vinta.

Am mai luat o înghițitură de cafea.

— Ți-a plăcut de el? am întrebat.

— Da, mi-a plăcut. Și-mi place încă. Dar asta nu-i relevant în momentul de față.

— Nu știu ce să zic...

— Cum adică?

— Nu i-ai face vreun rău fără motive întemeiate.

— E adevărat.

— Nu reprezintă o amenințare imediată pentru mine.

— Nu cred.

— Să spunem că l-aș lăsa în grija ta cât mă duc în Amber să parcurg Modelul și să-i anunț pe toți cum stau lucrurile.

A clătinat energic din cap.

— Nu. Nu vreau... nu pot să-mi asum acum o asemenea responsabilitate.

— De ce?

Șovăia.

— Și, te rog, nu începe iarăși cu „nu pot să-ți zic", am continuat. Găsește o cale de a-mi spune cât de multe poți.

A vorbit încet, ca și cum și-ar fi ales cuvintele cu mare atenție.

— Fiindcă e mai important pentru mine să te veghez pe tine decât pe Luke. Încă te pândesc primejdii pe care nu le

înțeleg, deși nu mai par să vină din partea lui. Să te păzesc de pericolul necunoscut e o prioritate mai mare decât să-l țin pe el sub supraveghere. Prin urmare, nu pot rămâne aici. Dacă te întorci în Amber, așa o să fac și eu.

— Îți mulțumesc pentru grijă, dar nu sunt de acord să te ții după mine ca un câine.

— Niciunul dintre noi n-are de ales.

— Dar dacă aș folosi un Atu pentru a pleca spre o umbră îndepărtată?

— Voi fi obligată să te urmez.

— În forma asta sau în alta?

Și-a ferit privirea, împungând cu furculița în mâncare.

— Ai recunoscut deja că poți fi alte persoane. Mă găsești în chip magic și pui stăpânire pe cineva din vecinătate.

A luat o gură de cafea.

— Poate că ceva te împiedică să rostești asta, dar așa stau lucrurile. Știu.

A încuviințat din cap o dată, scurt, și a reînceput să mănânce.

— Dacă m-aș transporta chiar acum cu Atuul, iar tu m-ai urma într-un fel neobișnuit, am zis gândindu-mă la conversațiile telefonice avute cu Meg Devlin și cu doamna Hansen, atunci adevărata Vinta Bayle s-ar trezi în propriul ei corp, cu niște amintiri lipsă, așa-i?

— Da, a răspuns încet.

— Iar Luke ar rămâne aici în compania unei femei care s-ar bucura să-l distrugă dacă ar avea până și cea mai vagă bănuială în privința identității lui.

— Cam așa ceva, a spus schițând un surâs.

Un timp, ne-am văzut în tăcere de mâncat. Încercase să-mi blocheze toate alegerile, să mă silească să mă întorc în Amber și să-l iau cu mine pe Luke. Nu-mi place să fiu manipulat ori constrâns. Încercarea mea reflexă de a face altceva decât se dorește de la mine îmi pare și ea forțată.

După ce am terminat de mâncat, am umplut iarăși cestile cu cafea. M-am uitat la un șir de portrete de câini agățate

pe peretele de vizavi de mine. Am sorbit din ceaşcă cu înghiţituri mici, fără să vorbesc, fiindcă nu mai puteam să mă gândesc la nimic.

A vorbit, în cele din urmă, Vinta.

— Ce ai de gând să faci?

Mi-am terminat cafeaua şi m-am ridicat de la masă.

— O să-i duc lui Luke bastonul, am zis.

Am împins scaunul la loc şi m-am îndreptat spre colţul camerei unde-l lăsasem.

— Ce vei face în continuare? a insistat.

I-am aruncat o privire peste umăr în vreme ce apucam bastonul. Stătea cu spinarea foarte dreaptă şi cu palmele pe tăblia mesei. Avea din nou privirea aceea de răzbunător neînduplecat; aproape că simţeam electricitate în aer.

— Orice va trebui să fac, am răspuns şi am pornit spre uşă.

De îndată ce am ieşit, am mărit pasul. Când am ajuns la scară şi am văzut că nu se luase după mine, am sărit câte două trepte odată. Pe drum, am scos cărţile şi am ales-o pe cea potrivită.

Am intrat în odaie şi am văzut că Luke se odihnea cu spatele sprijinit în perne. Tava cu micul dejun era pe scaunul mai mic, lângă pat. Am tras zăvorul.

— Care-i treaba, omule? Ne atacă cineva sau ce? a întrebat Luke.

— Încearcă să te ridici, am spus.

I-am luat sabia de unde o pusesem şi m-am apropiat de el. L-am ajutat să se ridice în capul oaselor şi i-am pus în braţe bastonul şi arma.

— Mi s-a forţat mâna, am zis, şi n-am de gând să te predau lui Random.

— Asta da încurajare.

— Trebuie s-o ştergem de-aici în clipa asta.

— Mie-mi convine.

S-a sprijinit în baston şi, încetişor, s-a sculat în picioare. Am auzit un zgomot pe hol, dar era deja prea târziu.

Ridicasem cartea și mă concentram. În ușă se auzeau bătăi puternice.

— Ai pus la cale ceva și cred că ai luat o hotărâre greșită, am auzit vocea Vintei.

N-am răspuns. Locul de destinație era acum conturat clar.

Cadrul ușii s-a fisurat de la forța colosală a unei lovituri de picior, iar zăvorul s-a rupt. Luke privea îngrijorat. L-am apucat de braț.

— Haide, am spus.

Cu ochii fulgerând de mânie și mâinile întinse, gata să ne înhațe, Vinta a dat buzna în cameră chiar în momentul în care îl împingeam pe Luke. A strigat un „Neghiobule!" care a părut să se transforme într-un vaiet când silueta i s-a destrămat și-a dispărut apoi cu totul.

Ne aflam acum pe un petic de pajiște. Luke a expirat prelung aerul pe care îl ținuse în piept.

— Îți cam plac evadările în ultima clipă, a zis.

S-a uitat în jur și a recunoscut împrejurimile.

A zâmbit malițios.

— Ia te uită, a adăugat. O peșteră de cristal.

— Din proprie experiență, am spus, curgerea de aici a timpului ar trebui să fie cam ce-ți trebuie.

A încuviințat din cap și am început să ne deplasăm încetișor către dealul semeț, albastru.

— Sunt destule provizii acolo, am continuat, iar sacul de dormit ar trebui să fie unde l-am lăsat.

— O să-mi prindă bine, a răspuns Luke.

S-a oprit, gâfâind, înainte să ajungem la poalele dealului. I-am văzut privirea rătăcind către o mână de oase răzlețite aflate la stânga noastră. Trecuseră luni, în acest loc, de când cei doi care trăseseră bolovanul căzuseră acolo, suficient pentru ca necrofagii să-și facă treaba bine. Luke a ridicat din umeri, a înaintat un pas și s-a sprijinit de piatra albastră, apoi s-a așezat încetișor.

— Va trebui să ne odihnim nițel ca să pot urca panta, a zis, chiar și cu ajutorul tău.

— Sigur. Putem să terminăm discuția. Din câte îmi amintesc, voiai să-mi faci o ofertă pe care să n-o pot refuza. Eu trebuia să te aduc într-un astfel de loc, în care să te vindeci rapid prin comparație cu scurgerea timpului în Fortăreață. Iar tu ai promis să-mi dai la schimb o informație vitală pentru siguranța Amberului.

— Așa-i, a consimțit Luke, dar încă n-ai auzit restul poveștii mele. Vin la pachet.

M-am lăsat pe vine, în fața lui.

— Mi-ai spus că maică-ta s-a dus la Fortăreață, că a dat de necazuri și te-a chemat în ajutor.

— Adevărat. Drept care am renunțat la Roata-fantomă și am încercat s-o ajut. Am luat legătura cu Dalt, care a fost de acord să atace Fortăreața.

— E grozav să cunoști o ceată de mercenari pe care te poți baza la nevoie, am zis.

Mi-a aruncat o privire stranie, dar am reușit să-mi păstrez o expresie nevinovată.

— I-am călăuzit, așadar, prin Umbră și am atacat cetatea, a continuat Luke. Cred că pe noi ne-ai văzut când ai fost acolo.

Am încuviințat, plecând ușurel capul.

— Părea că ați reușit să treceți de zid. Ce a mers prost?

— Încă nu-mi dau seama. Ne descurcam bine. Apărarea lor era străpunsă și-i împingeam de pe metereze, însă pe neașteptate Dalt s-a întors împotriva mea. La un moment dat ne separaserăm și m-a atacat când a reapărut. Primul meu gând a fost că făcuse o greșeală – eram toți murdari și însângerați – și am strigat la el că eu sunt. Dar nici vorbă să se oprească. Așa a reușit să-mi facă ce mi-a făcut. Un timp n-am vrut să ripostez, fiindcă am crezut că-i o neînțelegere și că-și va da seama repede de greșeală.

— Consideri că te-a trădat? Plănuia asta de mult? Avea vreun motiv să-ți poarte pică?

— Nu-mi place să cred asta.

— Ceva magic, atunci?

— Poate. Nu știu.

Un gând mai neobișnuit mi-a trecut prin minte.

— Știa că l-ai ucis pe Caine? am întrebat.

— Nu. Am grijă să nu spun nimănui absolut tot ceea ce fac.

— Dar nu m-ai păcăli, nu-i așa?

A râs, dând să mă bată cu palma pe umăr, însă s-a strâmbat de durere și s-a răzgândit.

— De ce întrebi? a spus apoi.

— Nu știu. Din pură curiozitate.

— Nu cred asta. Ce-ai zice să m-ajuți să ajung sus, să văd ce provizii mi-ai lăsat?

— Desigur.

M-am ridicat și l-am ajutat să se salte în picioare. Am urcat panta pe unde ascensiunea era mai ușoară și l-am călăuzit încetișor spre culme.

Odată ajunși în vârf, s-a lăsat în baston și s-a uitat prin gaură în peșteră.

— N-o să-mi fie prea ușor să cobor, a spus. Mă gândeam că ai putea rostogoli până aici un butoi din cămară, ca să mă las pe el și după aceea să cobor, dar distanța e mai mare decât îmi aminteam. Sigur o să mi se deschidă vreo rană.

— Ține-te bine. Am o idee.

I-am întors spatele și am coborât panta. Ajuns la poale, am dat ocol dealului albastru către dreapta, cotind și ieșind din raza vizuală a lui Luke.

Dacă aveam de ales, nu voiam să folosesc Logrusul în prezența lui. Nu voiam ca Luke să afle cum îmi rezolvam treburile și nici să-i dau vreo idee despre ce eram sau nu în stare. Nu mă încântă nici ideea că alții știu prea multe despre mine.

Logrusul a apărut la invocarea mea și, folosindu-i prelungirile, am început să caut. Dorința mi s-a limpezit, a devenit țintă. L-am extins departe, departe...

Am lărgit o bucată bună de timp sfera de acțiune a Logrusului. Ajunsesem prin cele mai îndepărtate coclauri ale Umbrei...

Contact!

Nu s-a retras iute, ci mai degrabă a opus o rezistență continuă, ușoară. L-am simțit venind către mine prin umbre.

— Hei, Merle! l-am auzit pe Luke strigând. Totu-i în regulă?

— Da, am răspuns fără să intru în detalii.

Aproape, tot mai aproape...

Gata!

M-am clătinat când a sosit, fiindcă un capăt îi apăruse prea aproape de mine.

Celălalt capăt a căzut la pământ. Am apucat-o de la mijloc și am săltat-o. Am pornit iarăși să urc dealul.

Am potrivit-o pe o porțiune abruptă, aflată mai încolo de poziția lui Luke, am suit repede și am tras-o după mine.

— Ia zi, de unde-ai făcut rost de scară? a întrebat Luke.

— Am găsit-o.

— Pare să aibă vopsea proaspătă pe marginea aia.

— Poate cineva a pierdut-o recent.

Am început să las scara în grotă. După ce a atins fundul, a rămas în afară cam un metru. Am potrivit-o astfel încât să fie stabilă.

— Cobor eu primul, am zis, și-o să fiu exact dedesubtul tău.

— Vrei să-mi iei mai întâi bastonul și sabia?

— Sigur.

Le-am dus în peșteră și, când am urcat iarăși, l-am văzut pe Luke agățat de treptele scării, deja coborând.

— Într-o zi o să trebuiască să mă-nveți și pe mine șmecheria asta, a spus respirând greu.

— Nu știu despre ce vorbești, am răspuns.

Pășea încet, oprindu-se la fiecare treaptă ca să răsufle; gâfâia, roșu la față, când a ajuns jos. Când a atins pământul, s-a prăbușit, apăsându-și palma dreaptă pe cutia toracică. După un timp, s-a tras puțin înapoi și s-a sprijinit de perete.

— Ești teafăr? am întrebat.

— O să fiu în câteva minute, a răspuns. O rană ca asta te stoarce de puteri.

— Vrei o pătură?

— Nu, mulțam.

— Păi... odihnește-te aici. Mă duc să arunc o privire în cămară, să văd cum stăm cu proviziile. Să-ți aduc ceva?

— Apă.

Proviziile păreau în regulă, iar sacul de dormit rămăsese unde-l lăsasem. M-am întors cu ceva de băut pentru Luke și câteva amintiri ironice ale dăților când făcuse la fel pentru mine.

— Se pare că totul e-n regulă, i-am zis. Mai ai o grămadă de chestii.

— Sper că n-ai băut tot vinul, a rostit printre înghițituri.

— Nu.

— Bun.

— Deci, ce-ai zice să-mi spui care-i informația esențială pentru interesele Amberului?

A zâmbit.

— Nu încă.

— Credeam că așa ne-am înțeles.

— N-ai auzit întreaga poveste. Am fost întrerupți.

Am clătinat mai întâi din cap, însă am recunoscut că n-apucaserăm să terminăm de vorbit.

— Te ascult, am zis.

— Trebuie să mă pun pe picioare, să cuceresc Fortăreața și să-mi eliberez mama...

Am dat din cap încurajator.

— Informația îți aparține după ce o salvăm pe ea.

— Hei, stai un pic! Ceri al naibii de mult!

— Nu și pentru cât plătesc.

— Parcă aș cumpăra marfa pe nevăzute.

— Da, presupun că așa e. Dar, crede-mă, o să merite.

— Ce-ar fi să merite chiar acum?

— Nu, am făcut deja planul. După timpul din Amber, o să-mi revin în vreo două zile. Nu înțeleg care-i problema.

— Luke, totul începe să-mi pară o șmecherie.

— Așa și este, dar va fi în beneficiul Amberului, ca și în al meu.

— Asta-i o altă chestie. Nu prea te văd să oferi așa ceva dușmanului.

— E posibil să fie suficient pentru a mă scoate din bucluc, a completat oftând.

— Ai fi dispus să renunți la răzbunare?

— Nu știu. Dar m-am tot gândit în ultimul timp și, dacă aș decide să merg pe calea asta, cred că ar fi un început bun.

— Iar dacă ai hotărî să n-o faci, te-ai înșela singur. Corect?

— M-aș descurca eu cumva. Mi-ar fi mai greu să-mi fac treaba, dar nu imposibil.

— Nu știu ce să spun. Dacă se află și nu pot justifica de ce te-am lăsat să scapi, am încurcat-o și eu.

— N-o să zic nimic nimănui dacă n-o faci nici tu.

— E implicată și Vinta.

— Care insistă că marele scop al vieții ei este protejarea ta. Oricum, dacă te întorci, n-o vei mai găsi acolo. Sau va fi, mai degrabă, adevărata Vinta, trezită ca dintr-un somn cu vise agitate.

— Cum poți fi atât de sigur?

— Fiindcă ai plecat. Probabil că a și pornit în căutarea ta.

— Știi ce este ea cu adevărat?

— Nu, dar vom specula mai târziu.

— Nu acum?

— Acum trebuie să dorm. Mă simt sleit.

— Hai mai bine să revenim asupra înțelegerii noastre. Ce ai de gând să faci, cum anume și ce-mi promiți?

A căscat.

— Stau aici până îmi revin. Apoi, când voi fi în stare să atac Fortăreața, intru în legătură cu tine. Apropo, mai ai Atuurile mele.

— Da. Spune mai departe. Cum ai de gând să cucerești Fortăreața?

— Am în minte un plan. O să ți-l dezvălui când va veni timpul. În orice caz, ne poți ajuta sau nu în momentul acela, după cum crezi că-i nimerit. Nu m-ar deranja totuși să am alături un alt vrăjitor. Imediat ce pătrundem în cetate și-o eliberez pe mama, o să-mi respect promisiunea și te poți întoarce în Amber zicându-le celor de-acolo ce-ai aflat de la mine.

— Și dacă nu izbutești?

Și-a ferit privirea.

— Presupun că există și posibilitatea asta, a încuviințat în cele din urmă. Bun, ce zici de asta? O să scriu totul și-o să țin la mine hârtia. Ți-o dau – prin Atu sau în persoană – înainte să atacăm. Câștig sau pierd, o să-mi plătesc datoria.

A întins brațul sănătos și i l-am strâns, pecetluind înțelegerea.

— În regulă, am spus.

— Dă-mi înapoi Atuurile și-o să stăm de vorbă imediat ce mă pot mișca iarăși.

Am ezitat. În cele din urmă, am scos pachetul, care era destul de gros acum. Am ales cărțile mele, împreună cu unele dintr-ale lui, și i le-am întins pe cele rămase.

— Și restul?

— Vreau să le studiez. Bine?

A strâns ușor din umeri.

— Pot oricând să-mi fac altele. Dar dă-mi înapoi Atuul mamei.

— Uite-l.

L-a luat, zicând apoi:

— Nu știu ce ți-ai pus în minte, dar îți dau un sfat: nu te pune cu Dalt! Nici când e-n toane bune nu-i tocmai cel mai plăcut om de pe lume, iar acum cred că i s-a întâmplat ceva. Ține-te departe de el!

Am încuviințat din cap și m-am ridicat în picioare.

— Pleci chiar acum? a întrebat.

— Da.

— Lasă-mi scara.

— E numai a ta.

— Ce-o să spui când te întorci în Amber?

— Nimic, deocamdată. Hei, vrei să-ți aduc ceva de mâncare, să-ți fie la îndemână? Te scutesc de-un drum.

— Da, e o idee bună. Adu-mi și-o sticlă de vin.

I-am adus o cantitate mare de provizii și am tras lângă el sacul de dormit.

Am urcat pe scară și m-am oprit îndată.

— Încă nu știi ce-o să faci, am zis, așa-i?

A zâmbit.

— Nu fi atât de sigur.

După ce am ajuns sus, am rămas privind lung bolovanul cu care fusese pecetluită intrarea. Mă gândisem, mai devreme, să-i întorc „serviciul". Aș fi putut urmări trecerea timpului și să-l scot din peșteră când se făcea bine. Astfel n-ar fi avut cum să dispară pe nepusă masă. Decisesem însă să n-o fac, nu doar fiindcă eram singurul care știa că Luke se află aici, ci și pentru că, dacă păteam ceva, asta l-ar fi omorât. Mai degrabă fiindcă n-ar fi reușit să ajungă la mine cu Atuul dacă închideam intrarea complet. Asta, cel puțin, îmi spuneam mie însumi.

M-am aplecat și am împins bolovanul aproape de deschizătură.

— Merle! Ce faci? am auzit de dedesubt.

— Caut râme pentru pescuit, am răspuns.

— Ei, haide! Să nu...

Am hohotit și l-am apropiat mai mult.

— Merle!

— Am crezut că vrei să închid ușa, în caz că plouă. Dar e al naibii de grea, așa c-o las baltă. Ai grijă de tine.

M-am întors cu spatele la gura peșterii și am sărit. Mă gândisem că puțină adrenalină în plus o să-i facă bine.

Capitolul 8

După ce am ajuns cu picioarele pe pământ, am continuat să cobor către locul unde invocasem scara, ferit vederii din mai multe direcții.

Am scos una dintre cărțile nedesenate. Timpul se scurgea iute.

Când am scos creionul, am descoperit că avea vârful rupt. Am scos sabia, lungă cât brațul meu, și i-am găsit o întrebuințare nouă.

Peste un minut sau două am așezat cartea înaintea mea, pe o lespede, și am început să desenez o schiță a camerei mele din Casa Arbor, cu forțele Logrusului mișcându-mi-se printre degete. Trebuia să lucrez cu grijă, ca să introduc senzația potrivită acelui loc în desen. Când l-am isprăvit, m-am ridicat. Desenul reușise, era gata. Mi-am deschis mintea și mi-am privit creația până a devenit realitate. Apoi am pășit în cameră. Și chiar în clipa în care am făcut-o mi-a venit în minte o întrebare pentru Luke, însă era prea târziu.

Dincolo de fereastră, umbrele copacilor se întindeau către est. Era limpede că lipsisem o bună parte din zi.

Întorcând capul, am văzut o foaie de hârtie pe patul acum aranjat, băgată sub marginea unei perne. Am cules-o de acolo, luând mai întâi nasturele albastru ce fusese pus deasupra.

Biletul fusese scris în engleză. Spunea așa: PUNE NASTURELE ÎNTR-UN LOC SIGUR PÂNĂ ÎȚI VA FI UTIL. EU NU L-AȘ PURTA PREA MULT ASUPRA MEA. SPER CĂ AI FĂCUT CE TREBUIE. CRED CĂ VOI AFLA DESTUL DE CURÂND. NE MAI VEDEM.

Nu era semnat.

Sigur ori nesigur, nu puteam lăsa nasturele, pur și simplu, acolo. Așa că l-am înfășurat în bucata de hârtie și l-am băgat în buzunar. Mi-am luat apoi mantia din dulap și mi-am pus-o peste braț.

Am ieșit din cameră. Fiindcă încuietoarea fusese ruptă, am lăsat ușa deschisă larg. M-am oprit pe culoar să ciulesc urechile, dar n-am auzit nici voci, nici alte sunete sau mișcări.

Am coborât la parter. Aproape că ajunsesem la ultima treaptă când am observat-o, atât de nemișcată stătea, la o fereastră în dreapta mea, având pe o măsuță de lângă ea o tavă cu pâine și brânză, o sticlă și un pocal.

— Merlin! a rostit brusc, dând să se ridice. Slujitorii au zis că ai fost pe-aici, dar nu te-am găsit.

— Am fost chemat în altă parte, am spus coborând ultima treaptă și apropiindu-mă. Cum te simți?

— Cum de... ce știi despre mine? a întrebat.

— Probabil nu-ți amintești nimic din ce s-a întâmplat în ultimele două zile, am răspuns.

— Așa este. Nu vrei să iei loc?

A făcut un semn spre un scaun aflat de partea cealaltă a măsuței.

— Servește-te, a zis arătând spre tavă. O să-ți aduc niște vin.

— E-n regulă, am spus văzând că ea bea din soiul alb.

S-a ridicat și, deschizând un dulap, a scos un pocal. S-a întors cu el, l-a umplut cu Pișatul lui Bayle și l-a așezat lângă mâna mea. M-am gândit că era posibil ca lucrurile de calitate să le păstreze doar pentru ei.

— Ce poți să-mi zici despre pierderea asta de memorie? a întrebat. Eram în Amber și-apoi m-am trezit că-s aici și că au trecut câteva zile.

— Pe la ce oră ai redevenit tu însăți? am întrebat-o rupând din pâine și luând o bucată de brânză.

— De dimineață.

— N-ai de ce să-ți faci griji... acum. N-ar trebui să se repete.

— Dar ce-a fost?

— O chestie molipsitoare care a circulat prin zonă, am spus gustând din vin.

— Pare mai degrabă magie decât gripă.

— Se poate să fi fost și puțină magie, am fost de acord. Niciodată nu știi ce te pocnește în Umbră. Dar mai toată lumea care a avut-o e bine acum.

S-a încruntat.

— A fost tare ciudat.

Am mai mâncat niște pâine cu brânză, însoțindu-le cu înghițituri de vin. Chiar că țineau pentru ei chestiile de calitate.

— Nu ai absolut niciun motiv să te temi, am repetat.

A zâmbit și a încuviințat.

— Te cred. În fine, ce cauți pe-aici?

— Fac un popas. Mă întorc în Amber de altundeva. Apropo... aș putea împrumuta un cal de la tine?

— Firește. Cât de repede vrei să pleci?

— De îndată ce capăt calul.

S-a ridicat imediat în picioare.

— Nu mi-am dat seama că te grăbești. Te duc la grajduri chiar acum.

— Mulțam.

Am înșfăcat două bucăți de pâine și una de brânză și am dat de dușcă restul de vin. M-am întrebat pe unde plutește acum ceața albastră.

După ce am găsit un armăsar bun, pe care mi-a zis că-l puteam lăsa la grajdurile lor din Amber, l-am înșeuat și i-am pus frâul. Era un cal sur pe nume Fum. Mi-am pus mantia și am strâns mâinile Vintei într-ale mele.

— Îți mulțumesc pentru ospitalitate, am spus, chiar dacă tu nu-ți amintești.

— Nu-ți lua încă la revedere. Treci cu calul pe la ușa dinspre curte a bucătăriei și-o să-ți dau apă și merinde pentru

drum. N-am avut parte de vreun episod de amor nebun de care nu-mi amintesc, așa-i?

— Un domn bine-crescut nu vorbește niciodată despre așa ceva.

A râs și m-a bătut cu palma pe umăr.

— Să-mi faci cândva o vizită când sunt în Amber, a zis, și împrospătează-mi memoria.

Am luat doi desagi de șa, un sac cu nutreț pentru Fum și o frânghie lungă, pentru priponit. Am plecat ținând calul de căpăstru, iar Vinta a intrat în casă. Am dat roată conacului, călare, cu câțiva câini ținându-se după mine, apoi am tras de frâie când am ajuns în dreptul bucătăriei. Am trecut cu privirea peste curtea interioară, dorindu-mi să am una exact la fel în care să-mi beau cafeaua de dimineață. Sau îmi plăcea doar datorită companiei în care mă aflasem?

Ușa s-a deschis nu peste multă vreme și Vinta, ieșind, mi-a întins o boccea și o ploscă. În vreme ce le prindeam de șa, a zis:

— Vrei să-i spui tatei că o să mă-ntorc în câteva zile? Zi-i că am venit la țară, fiindcă nu mă simțeam bine, dar că acum mi-am revenit.

— O fac cu bucurie, am spus.

— Tot nu m-am lămurit de ce-ai trecut pe-aici, dar dacă are de-a face cu politica și cu intrigile, nici nu vreau să aflu.

— Bine.

— Dacă un servitor i-a dus de mâncare unui bărbat solid, cu păr roșcat, care părea rănit destul de grav, e ceva care ar trebui mai degrabă uitat?

— Aș zice că da.

— Uitat va fi. Dar într-o bună zi o să vreau să-mi povestești totul.

— Și eu. Să vedem ce se poate face.

— Atunci… drum bun.

— Mulțumesc, o să-ncerc.

I-am strâns mâna și am urcat în șa.

— Rămas-bun.

— Ne vedem în Amber.

Am dat iarăşi ocol casei până am ajuns din nou la grajduri. Am trecut pe lângă ele, apucând-o pe un drumeag ce ducea în direcţia către care mă îndreptam. În spatele meu, în dreptul casei, un câine a început să urle, iar altul i s-a alăturat după câteva secunde. Dinspre sud adia vântul, aducând către mine câteva frunze. Voiam să fiu pe drum, departe şi singur. Pun preţ pe singurătate, fiindcă atunci gândesc, mi se pare, cel mai limpede, iar acum aveam multe la care să reflectez.

Am apucat către nord-vest. Zece minute mai târziu, am ajuns la un drum de pământ bătătorit pe care-l traversasem cu o zi în urmă. De data asta l-am urmat către vest şi m-a dus la răscrucea cu semnul ce arăta către Amber. Am pornit într-acolo.

Drumul de pământ galben era plin de făgaşe lăsate de căruţe. Am trecut printre mirişti mărginite de ziduri joase de piatră, cu câţiva copaci de cealaltă parte. Vedeam, în zare, siluetele golaşe ale munţilor, ridicate deasupra zonelor împădurite în care urma să ajung curând. Mergeam la trap; mi-am lăsat mintea să zboare către cele întâmplate în ultimele zile.

Nu încăpea nicio îndoială că aveam un duşman. Luke mă asigurase că nu mai era vorba despre el şi mi se păruse convingător. N-ar fi avut de ce să vină la mine ca să-l oblojesc, după cum spusese şi el, şi Vinta. Şi s-ar fi descurcat şi singur să ajungă în peştera de cristal ori în alt refugiu. Toată povestea cu ajutorul pe care urma să i-l dau ca s-o elibereze pe Jasra ar fi putut să mai aştepte. Eram aproape convins că încerca să se aibă iarăşi bine cu mine, şi cât mai iute, fiindcă eram singura lui legătură cu Curtea Amberului şi norocul îl cam părăsise. Aveam impresia că ceea ce voia cu adevărat era ca Amberul să stabilească oficial situaţia lui şi că pomenise de informaţia aceea importantă atât ca dovadă de bună-credinţă, cât şi ca s-o pună la bătaie într-o eventuală negociere. Nu eram foarte convins că eu, personal, aş fi fost vital pentru

orice plan ar fi avut ca s-o salveze pe Jasra. Știa Fortăreața ca pe buzunarele lui, era și el un fel de vrăjitor și avea și-o ceată de mercenari pe care-i putea aduce de pe umbra Pământ. Din ce știam, muniția aceea specială avea să funcționeze acolo la fel de bine ca în Amber. Și, fie că asta era sau nu adevărat, ce-l împiedica să-și trimită forțele de asalt cu ajutorul unui Atu? Nici măcar n-ar fi trebuit să câștige bătălia, ci doar să intre, s-o ia pe Jasra și s-o șteargă. Nu, nu mi se părea că eram cu adevărat necesar pentru vreun plan. Intuiam că încerca doar să mă pună pe-o pistă falsă, sperând că, după ce lucrurile se mai limpezeau, cei din Amber aveau să se gândească la ce avea el de oferit și ce-și dorea, făcându-i apoi o ofertă.

Mai aveam și impresia că ar fi fost dispus s-o lase baltă cu răzbunarea, acum, că isprăvise cu Caine, iar onoarea familiei era satisfăcută. Și intuiam că Jasra era cea care îi atârna ca o piatră de moară legată de picior. Nu știam cu ce-l are la mână, dar începeam să cred că acel crâmpei de informație la care se referise Luke reprezenta o cale de a o neutraliza. Dacă ne-o furniza iute și părea că vine din partea noastră, el putea să nu scadă în ochii ei și totodată să cumpere pacea cu noi. Extrem de ispititor. Problema mea, în acest moment, era să găsesc o cale de a prezenta toate astea la Curte fără să par că trădasem fiindcă-i dădusem drumul. Adică trebuia să arăt că profitul merita investiția.

Pe marginea drumului erau acum mai mulți copaci. Pădurea însăși era mai aproape. Am trecut o punte de lemn peste un pârâu limpede și susurul apei m-a urmărit un timp. Către stânga se vedeau câmpii cafenii, iar în dreapta, o căruță cu osia ruptă...

Și dacă-i înțelesesem greșit intențiile lui Luke? Mai era vreo cale de a pune presiune asupra lui și de a face ca interpretarea mea să fie cea corectă? O idee începea să capete formă. Nu mă încânta peste măsură, dar am început să mă gândesc la ea. Implica risc și viteză, însă avea și unele avantaje. Mi-am plimbat-o prin minte, încercând să-i evaluez

consecințele cât am putut de bine, apoi am revenit la ideile inițiale.

Undeva exista un dușman. Și dacă el nu era Luke, atunci cine era?

Candidatul care sărea în ochi era, firește, Jasra. Cu ocazia celor două întâlniri ale noastre, îmi transmisese limpede ce simțea despre mine. Ea putea să fi trimis asasinii cu care dădusem nas în nas pe Ulița Morții. În acest caz, eram probabil în siguranță un timp – ea fiind prizonieră în Fortăreață –, asta dacă nu cumva, firește, mai trimisese pe urmele mele alte echipe înainte de a fi prinsă. Ar fi fost însă de prisos. De ce să irosească atâtea resurse ca să mă hăituiască? Nu eram decât un personaj mărunt în evenimentul pe care căuta să-l răzbune, iar cei care voiseră să mă omoare aproape că fuseseră îndeajuns pentru sarcina respectivă.

Dar dacă nu era vorba despre Jasra? Atunci mă aflam încă în primejdie. Magicianul cu mască albastră, pe care-l presupuneam a fi Sharu Garrul, pusese pe urmele mele o tornadă, o atenție mult mai puțin prietenoasă decât florile ce urmaseră. Florile, desigur, îl identificau cu persoana care se aflase în spatele experienței mele stranii din apartamentul Florei din San Francisco. Cu acea ocazie el inițiase legătura, ceea ce însemna că avea ceva de împărțit cu mine. Ce spusese? Ceva despre posibilitatea de a ne afla pe poziții opuse cândva în viitor. Foarte interesant, privind retrospectiv. Fiindcă acum întrezăream o asemenea posibilitate.

Dar fusese cu adevărat Sharu Garrul cel care-i trimisese pe asasini? În ciuda familiarității sale cu puterea pietrei albastre care-i călăuzise spre mine – cum o dovedea nasturele albastru din buzunar –, nu părea să aibă logică. Mai întâi, fiindcă, deocamdată, nu ne găseam pe poziții opuse. Apoi, nu părea stilul unui stăpân enigmatic al fenomenelor naturii, care aruncă cu flori. Mă puteam înșela teribil, firește, dar mă așteptam, în cazul lui Garrul, mai degrabă la ceva de felul unui duel între vrăjitori.

Câmpurile lăsau loc pustietății pe măsură ce mă apropiam de marginea pădurii. O parte din crepuscul pătrunsese deja în tărâmurile de frunziș arămiu. Pădurea nu părea totuși un codru des și străvechi ca Ardenul; de la distanță, se vedeau numeroase luminișuri prin zonele mai înalte. Drumul se întindea mai departe larg și bine întreținut. Mi-am strâns mantia pe mine intrând în răcoarea umbroasă. Călătoria, dacă avea să fie așa până la capăt, se anunța ușoară. Iar eu nu mă grăbeam, fiindcă aveam atâtea la care să reflectez...

Ah, de-aș fi putut să aflu mai multe de la entitatea aceea bizară și fără nume care, pentru un timp, o controlase pe Vinta! Încă nu aveam habar în ce consta adevărata ei natură. Intuiam că era o „ea". Simțeam cumva că e mai curând feminină decât masculină în esență, deși îi controlase și pe George Hansen, și pe Dan Martinez. Poate că asta se datora faptului că făcusem dragoste cu ea cât fusese în pielea lui Meg Devlin. Greu de spus. Dar pe Gail o cunoscusem destul de bine, iar Doamna Lacului păruse o adevărată doamnă...

Dar gata cu ghicitul pronumelor personale. În joc erau chestiuni mai importante. Ca, de pildă, de ce mă urmărea făptura asta peste tot, insistând că-mi vrea binele? Îi apreciam preocuparea, însă n-aveam idee ce o împingea să se poarte așa.

Exista totuși ceva mai important pentru mine decât motivele ei. Dacă i se părea nimerit, n-avea decât să mă păzească. Marea întrebare era însă următoarea: Împotriva a ce credea că trebuie să fiu protejat? Avea cu siguranță în minte o amenințare clară, dar nu-mi oferise nici cel mai vag indiciu în privința asta.

Să fi fost acela, deci, adevăratul inamic? Adversarul Vintei?

Am încercat să trec în revistă tot ce știam sau ajunsesem să bănuiesc despre ea.

Era o creatură neobișnuită, care lua uneori forma unei pâcle albastre. Era în stare să mă găsească prin Umbră. Avea puterea de a prelua controlul asupra unui trup omenesc,

suprimând personalitatea gazdei. Se învârtise câțiva ani în preajma mea fără ca eu să-mi fi dat seama. Cea mai veche incarnare pe care i-o știam fusese Gail, fosta iubită a lui Luke.

De ce Gail? Dacă mă păzea pe mine, de ce-ar fi pierdut vremea pe lângă Luke? De ce nu devenise una dintre femeile cu care mă întâlnisem? De ce nu Julia? Dar nu. Decisese să fie Gail. Asta fiindcă Luke reprezenta amenințarea și nu voise să-l scape din ochi? Totuși, îi îngăduise să atenteze de câteva ori la viața mea. Și-apoi Jasra. Recunoscuse că știa de încercările Jasrei. De ce nu scăpase pur și simplu de ea? Ar fi putut să controleze corpul lui Luke, să se arunce în fața unei mașini ce gonea, să lase în urmă rămășițele pământești, după care să intre și în Jasra și să procedeze la fel. Nu se temea să moară în trupul unei gazde. O văzusem de două ori făcând asta.

Doar dacă nu știuse într-un fel că tentativele de asasinat vor eșua. Reușise cumva să saboteze scrisoarea cu explozibil? Fusese ea la originea premoniției mele din dimineața când găsisem gazul deschis? Avea, poate, ceva de-a face și cu celelalte atentate? Oricum ar fi fost mult mai simplu să se ducă direct la sursă și să elimine problema în sine. Știam că nu avea scrupule în a ucide. Ordonase ca ultimul meu atacant de pe Ulița Morții să fie omorât.

Ce, atunci?

Vedeam, pentru moment, două posibilități mari și late. Una era că ajunsese de fapt să-l placă pe Luke și că găsise pur și simplu căi de a-l neutraliza fără să-l distrugă. Dar varianta asta nu stătea în picioare când mă gândeam la ea în pielea lui Martinez. În noaptea aceea, în Santa Fe, încercase să-l împuște pe Luke. A doua posibilitate presupunea că nu Luke era adevărata amenințare, iar ea fusese îndeajuns de atașată de el cât să-l lase să trăiască după ce renunțase la jocurile de 30 aprilie și văzuse că ne împrieteniserăm. Ceva se întâmplase în New Mexico, ceva ce o făcuse să-și schimbe părerea.

Dar nu-mi dădeam seama ce anume. Mă urmărise până la New York şi fusese, într-o succesiune rapidă, George Hansen şi Meg Devlin. Luke deja nu mai era implicat după dispariţia de pe munte. Nu mai constituia o ameninţare, totuşi ea se dăduse peste cap să ia legătura cu mine. Mai pândea ceva din umbră? Adevărata ameninţare?

Oricât îmi băteam capul, nu izbuteam să pricep despre ce primejdie era vorba. Urmam, gândind astfel, o pistă cu totul falsă? Ea, cu siguranţă, nu era atotştiutoare. Mă adusese în Casa Arbor şi ca să mă stoarcă de informaţii, nu doar pentru a mă îndepărta de locul atacului. Iar unele dintre lucrurile pe care voise să le afle erau la fel de interesante ca unele dintre cele pe care le ştia.

M-am străduit să mă întorc în timp cu amintirile. Care era prima întrebare pe care mi-o pusese?

O auzisem, se părea, de mai multe ori cât fusesem în vizită la Bill Roth. Mă întrebase asta ca din întâmplare, din corpul lui George Hansen, şi o minţisem; apoi îmi adresase aceeaşi întrebare la telefon, fără să primească vreun răspuns. În pat, în pielea lui Meg Devlin, reuşise să mă facă să-i răspund sincer la întrebarea „Care e numele mamei tale?"

Când îi zisesem că pe mama o cheamă Dara, începuse în sfârşit să vorbească fără ascunzişuri. Mă prevenise în privinţa lui Luke. Şi păruse dispusă să-mi spună mai multe, însă sosirea neprevăzută a soţului realei Meg ne întrerupsese conversaţia.

Ce însemna numele mamei? Îmi indica apartenenţa la Curţile Haosului, la care nu se referise totuşi niciodată. Dar trebuia, într-un fel, să fie important.

Simţeam că aveam deja răspunsul şi, pe de altă parte, că n-o să-l pot dibui până ce nu formulam corect întrebarea.

Gata! Nu mai puteam continua aşa. Nu mă ajuta cu nimic să ştiu că are habar de legăturile mele cu Curtea. Şi de legăturile mele cu Amberul avea la fel de mult habar, dar nu vedeam cum se potriveşte asta în ţesătura evenimentelor.

Urma deci să las lucrurile așa și să revin asupra lor mai târziu. Acum aveam o mulțime de alte chestiuni la care să mă gândesc. Inclusiv la câteva întrebări la care așteptam răspuns la următoarea întâlnire, căci eram sigur că ne vom revedea.

Mi-am dat seama, apoi, de altceva. Dacă într-adevăr se străduise să mă apere, atunci procedase cu discreție. Îmi oferise multe informații, probabil corecte, dar pe care n-avusesem ocazia să le verific. De la apelul ei telefonic și până în New York până la uciderea singurei mele surse posibile de informații pe Ulița Morții, se arătase mai degrabă sâcâitoare decât de ajutor. Era posibil să apară iarăși și să-și ofere ajutorul nesolicitat exact în momentul nepotrivit.

Așa că, în loc să lucrez la pledoaria pentru Random, mi-am petrecut ora următoare gândindu-mă la natura unei ființe capabile să intre în cineva și să-i preia controlul. Din ce aflasem despre natura făpturii, mulțumită exercițiilor tehnice pe care le învățasem de la unchiul meu, asta se putea face doar în câteva feluri. Când mi s-a părut că înțeleg cum stau lucrurile, am început să înțeleg forțele implicate.

De la forțele respective am trecut la vibrațiile tonice ale aspectelor lor. Folosirea puterii brute, deși poate fi impresionantă, consumă energie și-l sleiește pe operator, ca să nu mai menționez că este o barbarie estetică. Mai bine să fiu pregătit.

Am înșiruit elementele de rostire și am alcătuit din ele o vrajă. Suhuy ar fi reușit probabil s-o facă mai rapid, dar în asemenea chestiuni nu are rost să te pripești dacă le știi punctul sensibil, iar eu îmi dădusem seama cum să fac lucrurile să meargă, presupunând că ghicisem bine. Am colaționat elementele și am asamblat vraja. Era destul de lungă – prea lungă s-o rostesc în grabă, la nevoie, cum probabil avea să fie cazul. Studiind-o, am văzut că trei articulații aveau s-o țină probabil laolaltă, deși patru ar fi fost mai bine.

Am invocat Logrusul și mi-am extins limba în structura sa mișcătoare. Apoi am rostit vraja, rar și deslușit, lăsând deoparte cele patru cuvinte-cheie pe care alesesem să le

omit. Pădurile au devenit neclintite în jurul meu în vreme ce cuvintele răsunau. Vraja stăruia înaintea mea ca un fluture de sunet și culoare schilodit, prinsă în plasa sinestezică a percepției mele asupra Logrusului, gata să se ivească dacă o invocam și să se declanșeze când rosteam cele patru cuvinte lăsate deoparte.

Am făcut imaginea nevăzută și am simțit că mi se relaxează limba. Acum nu doar urmăritoarea mea era capabilă de surprize.

M-am oprit să beau apă. Cerul se întuneca și zgomotele mărunte ale pădurii reveneau. M-am întrebat dacă se mai știa ceva despre Fiona ori de Bleys sau cum se descurca Bill în oraș. Am ascultat foșnetul crengilor. Am simțit deodată că eram privit – nu uitătura rece a atingerii unui Atu, ci simpla senzație că asupra mea se ațintiseră niște ochi. M-a cuprins un fior. Cu atâtea gânduri despre dușmani...

Am călărit mai departe, cu sabia pregătită. Noaptea era abia la început și aveam de parcurs un drum lung.

Am rămas vigilent, dar n-am mai auzit ori văzut nimic neobișnuit. Mă înșelasem oare în privința Jasrei, a lui Sharu sau chiar a lui Luke? Și erau asasini chiar acum pe urmele mele? M-am oprit când și când, pentru scurtă vreme, ciulind urechile, dar n-am observat nimic ieșit din comun, nimic ce putea fi luat drept semn al unei urmăriri. Am început să devin tot mai neliniștit de nasturele albastru din buzunarul meu. Transmitea oare vreun semnal către vreun slujitor sinistru al magicianului? Ezitam să scap de el, fiindcă întrevedeam mai multe feluri în care l-aș fi putut folosi. În plus, dacă m-ar fi acordat cu adevărat – ceea ce probabil făcuse –, nu vedeam ce rost ar fi avut să-l mai arunc. Voiam să-l ascund undeva într-un loc sigur înainte de a încerca să scap de vibrațiile sale. Până atunci, nu avea rost să fac altceva cu el.

Se întuneca și se iviseră câteva stele. L-am strunit pe Fum, însă drumul rămânea bun și suprafața lui albicioasă

era îndeajuns de vizibilă ca să nu prezinte riscuri. Am auzit țipătul unei bufnițe dinspre dreapta și, peste câteva clipe, i-am văzut conturul întunecat plutind printre copaci. Noaptea ar fi fost plăcută pentru călărit dacă nu mi-aș fi inventat propriile năluci și nu m-aș fi bântuit singur cu ele. Îmi place mirosul de toamnă și de pădure; am decis ca mai târziu să ard câteva frunze la focul de tabără ca să obțin izul acela ce nu seamănă cu niciun altul pe lume.

Aerul era curat și răcoros. Bufnetele copitelor, răsuflările noastre și vântul păreau a fi singurele sunete din preajmă până ce am speriat apoi o căprioară și am auzit trosnetele crengilor stârnite de fuga ei. Puțin mai târziu, am traversat un podeț mic, dar solid, fără vreun căpcăun care să-și ceară obolul. Drumul a prins să urce și am ajuns, încetișor, fără să ne oprim, pe teren mai înalt. Acum se vedeau o mulțime de stele printre împletitura de ramuri, însă niciun nor. Arborii foioși se răreau pe măsură ce creștea altitudinea, locul lor fiind luat de cei veșnic verzi. Simțeam cu mai multă tărie suflarea vântului.

Am început să poposesc mai des, ca să-l las pe Fum să se odihnească, să mai trag cu urechea și să mai ciugulesc câte ceva. Am hotărât să-mi urmez drumul măcar până avea să se înalțe luna – a cărei apariție am încercat s-o calculez după poziția pe care o avusese în celelalte nopți de după plecarea din Amber. Dacă ajungeam în punctul acela înainte să mă opresc pentru noapte, restul călătoriei spre Amber de mâine-dimineață ar fi fost floare la ureche.

Frakir mi-a pulsat o dată, ușor, pe încheietură. Dar ce naiba, asta se întâmpla adesea și când conduceam pe șosea și-mi tăia cineva calea. Era posibil să fi trecut vreo vulpe flămândă care se uitase la mine, dorindu-și să fie mare cât un urs. Am așteptat totuși mai mult decât voisem, pregătit de un atac și încercând să nu las impresia asta.

Însă nu s-a întâmplat nimic, avertismentul nu s-a repetat și, după un timp, mi-am văzut de drum. Am revenit la ideea

de a-i pune cu botul pe labe pe Luke și – de ce nu? – pe Jasra. Nu-l puteam considera deocamdată plan, fiindcă îi lipseau toate amănuntele necesare. Cu cât mă gândeam mai mult, cu atât mi se părea mai nebunesc. Era totuși o idee teribil de tentantă, cu potențialul de a rezolva o mulțime de probleme. M-am întrebat, după aceea, de ce nu creasem un Atu pentru Bill Roth. Am simțit o nevoie bruscă de a vorbi cu un avocat bun. Poate că era bine să-mi analizeze cineva cazul înainte să-l prezint. Era prea întuneric acum ca să mai desenez... și deocamdată nici nu era necesar. Voiam de fapt să discut cu el, să-l pun la curent cu ce era nou, să aflu impresiile cuiva neimplicat direct.

Frakir nu m-a mai avertizat deloc pe parcursul următoarei ore. Drumul începea să coboare ușor, ajungând în scurt timp într-o zonă mai ferită, unde se simțea aroma pătrunzătoare a pinilor. Gândurile îmi umblau mai departe – la magicieni și la flori, la Roata-fantomă și la problemele ei, la numele entității ce ocupase nu de mult corpul Vintei. Existau și alte gânduri, dintre care unele se duceau mult, mult în urmă...

Câteva popasuri mai târziu, cu un crâmpei din lumina lunii străbătând desișul de deasupra capului meu, am decis să opresc și să caut un culcuș pentru noapte. L-am adăpat pe Fum la următorul izvor. Am zărit, după vreun sfert de oră, un loc ce părea promițător. Era în dreapta, așa că am părăsit drumul și am pornit într-acolo.

Locul nu s-a dovedit a fi atât de bun pe cât crezusem, așa că am mers mai departe prin pădure până am dat peste o poieniță ce părea să corespundă. Am descălecat, am scos șaua de pe Fum, l-am frecat cu pătura pe spinare și i-am dat ceva să mănânce. Apoi am curățat cu sabia un petic de pământ, am săpat o groapă în mijloc și am făcut focul. Am folosit o vrajă ca să-l aprind, fiindcă mi-era cam lene, și am aruncat în flăcări câteva mâini de frunze, amintindu-mi gândurile dinainte.

Am întins mantia și m-am așezat sprijinit de trunchiul unui copac. Am mâncat un sandviș cu brânză și am băut apă, adunându-mi totodată voința de a-mi trage cizmele din picioare. Am pus sabia la îndemână.

Mușchii începeau să se destindă. Mirosul lemnului ars avea ceva nostalgic. Următorul sandviș l-am încălzit deasupra focului.

Am stat și nu m-am gândit la nimic mult timp. Treptat, în etape abia perceptibile, simțeam cum membrele îmi sunt cuprinse de o amorțeală dulce. Voiesem să mai strâng lemne de foc înainte de a mă face comod. Nu-mi trebuia de fapt, fiindcă nu era atât de frig. Focul îl făcusem mai mult ca să am un tovarăș.

Și totuși... m-am săltat în picioare, fără tragere de inimă, și am intrat în pădure. Am făcut un tur lung și atent de recunoaștere a zonei. Deși, sincer să fiu, mă ridicasem mai mult ca să mă ușurez. M-am oprit când mi s-a părut că detectez departe, către nord-est, un licăr slab. Un alt foc de tabără? Lumina lunii sau apă? O faclă? Fusese doar o geană de lumină și nu puteam s-o regăsesc, deși m-am uitat cu luare-aminte, mi-am mers pe urme câțiva pași, ba chiar am înaintat un pic în direcția aceea.

Însă nu voiam să vânez cai verzi pe pereți și să-mi petrec noaptea hălăduind prin tufișuri. M-am uitat către tabăra mea din diverse puncte. Foculeț ul îmi era abia vizibil chiar și de la distanța asta. Am dat roată locului de popas și m-am întors lângă flăcările ce abia pâlpâiau și am decis să le las să se stingă de la sine. M-am înfășurat în mantie și am ascultat șoaptele vântului.

Am adormit repede. Nu știu cât a durat somnul. Nu-mi amintesc să fi visat.

M-au trezit pulsațiile agitate ale lui Frakir. Am întredeschis foarte puțin ochii și m-am întors, ca și cum aș fi făcut-o prin somn, în așa fel încât mâna dreaptă să-mi ajungă lângă mânerul sabiei. Am continuat să respir lent. Auzeam

și simțeam că vântul bate mai tare și că suflase în tăciuni, reușind să aţâțe iarăși focul. Însă lângă mine nu era nimeni. Am ciulit urechea, căutând să prind vreun zgomot revelator, dar nu auzeam decât vântul și trosnetele focului.

Ar fi fost o prostie să mă pun în poziție de gardă când nu știam dincotro vine pericolul, dar la fel ar fi fost și să rămân o țintă nemișcată. Pe de altă parte, îmi aşezasem în aşa fel mantia încât să am în dreptul spinării un pin mare, cu ramuri joase. Ar fi fost foarte greu pentru cineva să se apropie de mine pe la spate, darmite s-o facă atât de silențios. Nu mi se părea, deci, că mă pândește un atac iminent dintr-acolo.

Am întors capul cât să văd ce face Fum, care părea neliniștit. Frakir își continua avertismentele acum iritante, aşa că i-am transmis să se oprească.

Calul își mișca urechile și-și sucea capul, cu nările fremătând. M-am uitat bine și am văzut că atenția îi părea îndreptată spre dreapta mea. A pornit apoi să traverseze tabăra, cu frânghia lungă șerpuindu-i în urmă.

Am auzit atunci un sunet, în afara zgomotelor făcute de Fum. Părea că din dreapta se apropie ceva. Foșnetul a încetat un timp, apoi l-am auzit iar. Nu erau pași, ci mai degrabă foșnetele scoase de un trup ce străbate un desiș.

Am vizualizat în minte aşezarea copacilor și a tufelor din direcția aceea și am hotărât ca, înainte de a acționa, să-l las pe cel care se furișa să se apropie mai mult. Renunțasem la ideea de a invoca Logrusul și de a mă pregăti de un atac magic. Ar fi durat prea mult. Totodată, din felul în care se purta calul și din ce auzisem, părea să fie o singură persoană. Am decis totuși să-mi țin la îndemână o rezervă decentă de vrăji, atât defensive, cât și ofensive, de felul celei pe care o pregătisem pentru entitatea-paznic. Problema e că poate să dureze câteva zile de solitudine până să-ți iasă bine suficiente vrăji, până să le plănuiești și să le exersezi declanșarea, devenind capabil să le folosești la iuțeală – apoi au tendința ca într-o săptămână să înceapă să se dezintegreze. Uneori durează

mai mult, alteori mai puțin, în funcție atât de cantitatea de energie pe care ești dispus s-o investești, cât și de climatul magic al umbrei în care te afli. E multă bătaie de cap, așadar, dacă nu ești sigur că le vei folosi într-o perioadă de timp anume. Pe de altă parte, un vrăjitor bun ar trebui să aibă la îndemână, gata de utilizare, o vrajă de atac, una de apărare și una de evadare. Eu sunt însă cam leneș de fel, ca să nu mai spun că nu-s foarte prăpăstios din fire și până de curând nu mi se păruse că-i nevoie de ele. Iar în ultima vreme nu prea avusesem timp pentru așa ceva.

De aceea, dacă ar fi fost să folosesc acum Logrusul, dacă îl invocam ca să mă adăpostesc în raza lui de acțiune, ar fi fost același lucru cu o dezlănțuire de putere brută, care îl secătuiește pe operator.

Să se mai apropie, atâta tot, și va avea de-a face cu oțel și coardă sugrumătoare.

Simțeam acum prezența înaintând, auzeam fâșâitul moale al cetinii. Încă doi pași, dușmanule... Haide. Asta-i ceea ce vreau. Apropie-te...

S-a oprit. Am auzit o răsuflare ușoară, liniștită.

Apoi:

— Cred că ești deja conștient de prezența mea, magicianule, am auzit o șoaptă, fiindcă avem toți micile noastre trucuri și cunosc izvorul alor tale.

— Cine ești? am întrebat strângând sabia în pumn.

M-am ghemuit încordat, gata de luptă, privind în întuneric și descriind cu vârful lamei un cerc mic.

— Sunt dușmanul, a venit răspunsul. Cel despre care ai crezut că n-o să mai vină.

Capitolul 9

Putere.

Îmi amintesc ziua când stătusem pe vârful unei stânci. Fiona – îmbrăcată în haine de culoarea lavandei, cu cingătoare de argint – se afla mai sus de mine și în dreapta. Ținea în mâna dreaptă o oglindă de argint; se uita în jos, prin negură, spre locul unde se înălța uriașul arbore. Împrejur era liniște deplină; până și ușoarele zgomote pe care le făceam noi se auzeau înfundat. Coroana maiestuosului copac dispărea într-un fuior de ceață. Lumina ce se filtra prin el îi contura rămurișul pe fondul altui nor de ceață din spate, care se înălța și se contopea cu cel de deasupra. Un fir strălucitor, ce părea să emane lumină, era fixat în pământ, lângă poalele copacului, și se unduia dispărând în ceață. Departe, în stânga mea, o arcuire scurtă de aceeași intensitate luminoasă era, de asemenea, vizibilă, ieșind din peretele alb de pâclă ce sporea în mărime și reîntorcându-se în el.

— Ce-i asta, Fiona? am întrebat. De ce m-ai adus aici?

— Ai auzit de el, a răspuns. Am vrut să-l și vezi.

Am clătinat din cap.

— N-am auzit niciodată de el. Habar n-am la ce mă uit.

— Vino, a spus și a început să coboare.

I-am întins brațul, însă mi-a refuzat sprijinul; se mișca iute și grațios. Am coborât de pe stânci și ne-am apropiat de copac. Ceva parcă era vag familiar aici, dar nu-mi dădeam seama ce anume.

— De la tatăl tău, a zis ea în cele din urmă. I-a luat mult să-ți spună povestea lui. Și sigur n-a lăsat deoparte partea asta.

M-am oprit, fiindcă începeam să înțeleg.

— Copacul, am zis.

— Când a început crearea unui nou Model, Corwin și-a înfipt toiagul în pământ. Și lemnul toiagului era încă viu, așa că a prins rădăcini.

Parcă simțeam un tremur slab în pământ.

Fiona s-a întors cu spatele la arbore, a ridicat oglinda și a îndreptat-o în așa fel încât să poată privi peste umărul drept.

— Da, a spus peste câteva clipe, după care mi-a întins oglinda. Privește, cum am privit și eu.

Am luat oglinda, am potrivit-o și m-am uitat cu luare-aminte.

Vederea din oglindă nu era aidoma celei pe care o examinasem minuțios de unul singur. Vedeam acum dincolo de copac, prin pâclă, și deslușeam mare parte din Modelul ciudat ce licărea pe pământ, trimițându-și culoarele sucite către punctul final aflat într-o latură, singurul loc încă ascuns de turnul nemișcat al cetii, din care luminițe minuscule, ca niște steluțe, păreau să scânteieze.

— Nu arată ca Modelul din Amber, am zis.

— Nu, a răspuns Fiona. Aduce oarecum cu Logrusul?

— Nu tocmai. Logrusul își schimbă de fapt constant structura. Are mai multe muchii, în vreme ce aici sunt mai multe cotituri și șerpuiri.

Am mai studiat o vreme alcătuirea luminoasă, apoi i-am înapoiat Fionei oglinda.

— Interesantă vrajă ai pus pe oglindă, am comentat, fiindcă o studiasem și pe ea cât o avusesem în mână.

— Și mult mai complicată decât ai crede, fiindcă aici avem de-a face cu mai mult decât ceață. Privește.

A înaintat spre locul de unde începea Modelul, lângă arborele uriaș, și a ridicat piciorul, intenționând parcă să calce pe poteca luminoasă. Însă, înainte să-l lase jos, o descărcare electrică mică s-a întins spre piciorul ei și i-a atins, cu un pârâit, pantoful. Și-a tras repede piciorul înapoi.

— Mă respinge, a spus. Nu pot pune talpa. Încearcă și tu.

În privirea Fionei era ceva ce nu-mi plăcea, dar m-am poziționat în locul ei.

— De ce n-a putut oglinda să străbată până în mijlocul chestiei? am întrebat brusc.

— Rezistența pare să crească cu cât înaintezi mai mult. Acolo e maximă. Dar nu știu de ce.

Am șovăit un moment.

— Cu excepția ta, a mai încercat cineva să facă asta?

— L-am adus pe Bleys. L-a respins și pe el.

— Și doar el a văzut asta?

— Nu, l-am luat și pe Random, dar a refuzat să încerce. A zis că nu vrea să-și facă de lucru cu asta chiar atunci.

— Poate că a fost prudent. Purta Giuvaierul?

— Nu. De ce?

— Eram curios.

— Să vedem cum se comportă cu tine.

— Bine.

Am ridicat piciorul drept și l-am coborât lent către linia lucitoare. M-am oprit la vreo treizeci de centimetri deasupra.

— Parcă ceva m-ar împinge înapoi, am spus.

— Ciudat. La tine nu-i nicio descărcare electrică.

— Slabă consolare, am zis și am forțat piciorul să coboare câțiva centimetri.

În cele din urmă, am oftat.

— Nu, Fi. Nu reușesc.

Îi citeam pe chip dezamăgirea.

— Sperasem, a rostit în vreme ce mă trăgeam înapoi, că și altcineva în afara lui Corwin ar putea reuși să-l străbată. Iar fiul lui părea cea mai evidentă alegere.

— De ce-i așa de important să-l parcurgă cineva? Doar fiindcă e acolo?

— Cred că reprezintă o amenințare. Trebuie examinată și eliminată.

— O amenințare? Cum așa?

— Din câte ştim noi, Amberul şi Haosul sunt doi poli ai existenţei, care găzduiesc Modelul, respectiv Logrusul. Între cele două a existat de veacuri un echilibru. Presupun că Modelul ăsta afurisit, făcut de tatăl tău, subminează armonia dintre ele.

— În ce mod?

— Între Amber şi Haos au existat întotdeauna schimburi de energie. Iar Modelul de aici pare să interfereze.

— Pare mai degrabă ca şi cum ai arunca încă un cub de gheaţă într-un pahar cu băutură. După un timp ar trebui să se limpezească.

A clătinat din cap.

— Lucrurile nu se liniştesc. De când a fost creată chestia asta au fost tot mai multe furtuni-umbră, care sfâşie ţesătura Umbrei. Afectează însăşi natura realităţii.

— Nu-i bine. Un alt eveniment mult mai important, de aceeaşi natură, s-a produs în acelaşi timp. Modelul original din Amber era deteriorat şi Oberon l-a reparat. Valul de Haos ieşit pe acolo a inundat întreaga Umbră. Totul a fost afectat. Însă Modelul a rezistat şi lucrurile s-au liniştit. Înclin să consider excesul de furtuni-umbră ca fiind o reacţie post-catastrofică.

— Sună bine argumentarea ta. Dar dacă e greşită?

— Nu cred.

— Merle, aici există un fel de putere, o cantitate imensă de putere.

— Nu mă îndoiesc.

— Am fost deprinşi să fim atenţi la putere, să încercăm s-o înţelegem, s-o controlăm. Fiindcă într-o bună zi ar putea ajunge o ameninţare. Ţi-a zis Corwin ceva despre ce reprezintă exact Modelul ăsta şi cum îl putem controla?

— Nu. Nimic în afară de faptul că l-a făcut în grabă ca să-l înlocuiască pe cel vechi, crezând că Oberon nu izbutise să-l dreagă.

— Dacă l-am putea găsi...

— Încă nu se știe nimic despre soarta lui?

— Pantaloni susține că l-a văzut în clubul Sands, pe umbra Pământ care vă place atât de mult. Era însoțit de o femeie atrăgătoare și se bucurau împreună de un păhărel și de concertul unei formații muzicale. Le-a făcut semn și a dat să se îndrepte spre ei prin mulțime, însă Corwin îl văzuse. Când a ajuns la masa lor... dispăruseră.

— Asta-i tot?

— Asta-i tot.

— Nu-i cine știe ce.

— Știu. Dacă numai el poate păși pe afurisenia asta și dacă e o amenințare, într-o zi o să dăm de necaz.

— Cred că te alarmezi degeaba, mătușică.

— Sper să ai dreptate. Hai să te duc acasă.

Am mai aruncat o privire peste locul acela, pentru a reține detalii, dar și senzații, fiindcă voiam să pot construi un Atu pentru el. Nu spusesem nimănui că nu întâmpinasem nicio rezistență când coborâsem piciorul, fiindcă odată ce-ai pus talpa pe Model, dar și pe Logrus, nu mai există cale de întoarcere. Mergi până la capăt sau te distruge. Și, oricât mi-ar fi plăcut misterele, pauza mi se terminase și trebuia să mă întorc la cursuri.

Putere.

Eram amândoi într-un codru din Zona Neagră, partea Umbrei cu care Haosul întreține relații comerciale. Porniserăm la vânătoare de zhind, niște carnivore cornute scunde, negre și fioroase. Nu-mi place foarte mult să vânez, pentru că nu-mi place să omor făpturi dacă nu-i neapărată nevoie. Însă fusese ideea lui Jurt și, de vreme ce era probabil și ultima șansă de a încerca să mă împac cu fratele meu înainte să plec, crezusem că-i nimerit să-i accept oferta. Nici eu și nici el nu eram arcași îndemânatici, iar zhind sunt destul de iuți. Așadar, cu puțin noroc, nimic n-avea să moară și ne puteam folosi de ocazie ca să vorbim și poate, odată încheiată vânătoarea, să ne înțelegem mai bine.

La un moment dat, când am pierdut urma prăzii și ne-am oprit să ne odihnim, am discutat mult despre trasul cu arcul, politica de la Curte, Umbră și vreme. În ultimul timp, Jurt se dovedise mai binevoitor față de mine, ceea ce consideram un semn bun. Își lăsase părul să-i crească în așa fel încât să-i acopere lipsa urechii stângi. Urechile se regenerează greu. N-am vorbit despre duelul nostru sau despre disputa care dusese la el. Fiindcă nu peste multă vreme aveam să ies din viața lui, simțeam că ar fi vrut, poate, să închidă capitolul acela al existenței sale într-un chip cât de cât prietenos, pentru ca amândoi să ne putem vedea de viață cu o amintire cu care să ne simțim bine. Și aveam, în parte, dreptate.

Mai târziu, după ce am oprit pentru o gustare rece la botul calului, m-a întrebat:

— Ia spune, cum se simte?

— Ce?

— Puterea. Puterea Logrusului – de a umbla în Umbră, de a opera cu magia la un nivel mai presus de-al muritorilor de rând.

Nu prea aveam chef să intru în detalii, căci știam că se pregătise de trei ori să traverseze Logrusul și de fiecare dată dăduse înapoi în ultima clipă, când se uitase în el. Poate că scheletele celor ce dăduseră greș, păstrate de Suhuy pe-aproape, îl tulburaseră și ele. Nu cred că Jurt era conștient că știam despre ultimele două dăți în care se răzgândise. Așa că am decis să nu fac mare caz de realizările mele.

— A, nu te simți deloc diferit, am răspuns, până ce nu-l folosești propriu-zis. Apoi... e greu de descris.

— Mă gândeam să-l traversez și eu, curând. Mi-ar plăcea să văd ținuturi din Umbră, ba chiar să-mi găsesc pe undeva un regat. Îmi poți da vreo povață?

Am încuviințat din cap.

— Să nu te uiți înapoi, am zis. Nu sta pe gânduri. Mergi mai departe.

Jurt a râs.

— Parcă ar fi ordine date unei armate.

— Presupun că există o similitudine.

A izbucnit în râs iarăși.

— Hai să omorâm un zhind, a propus.

Am pierdut urma, în acea după-amiază, într-un desiș plin de ramuri căzute. Auzisem zhindul trecând cu zgomot printre tufe, însă nu știam încotro apucase. Stăteam cu spatele la Jurt, căutând o urmă, când Frakir mi s-a strâns tare pe încheietură, apoi s-a desprins și a căzut la pământ.

M-am aplecat s-o iau de jos, întrebându-mă ce se întâmplase, când am auzit, deasupra, un vâjâit. Am ridicat ochii și am văzut o săgeată înfiptă în trunchiul copacului din fața mea. Dacă aș fi rămas în picioare, mi-ar fi pătruns în spinare.

M-am răsucit iute spre Jurt, fără să mă ridic măcar cu totul de unde eram ghemuit. Potrivea încă o săgeată în struna arcului.

— Să nu te uiți înapoi. Nu sta pe gânduri. Mergi mai departe, a spus fratele meu, apoi a izbucnit în râs.

M-am aruncat spre el în vreme ce înălța arma. Un arcaș mai bun probabil că m-ar fi ucis. Cred că s-a speriat când m-am mișcat și-a dat în pripă drumul săgeții, fiindcă m-a nimerit într-o latură a vestei de piele și n-am simțit nicio durere.

L-am tăiat mai sus de genunchi și a scăpat arcul, căzând pe spate. A tras cuțitul de vânătoare, s-a rostogolit pe-o parte și a dat să mă împungă în beregată. I-am prins încheietura cu mâna stângă și am fost aruncat pe spate de forța cu care lovise. L-am pocnit în față cu pumnul drept, ținând lama cuțitului departe. A blocat lovitura și mi-a tras un genunchi în testicule.

Vârful cuțitului s-a apropiat la câteva degete de gâtul meu, fiindcă lovitura pe care mi-o aplicase îmi slăbise rezistența. Cu toată durerea, am reușit să întorc șoldul ca să previn o a doua lovitură spărgătoare de boașe și în același timp am vârât antebrațul drept pe sub încheietura lui, izbutind

totodată să mă tai la mână. Am împins apoi cu mâna dreaptă, am tras cu stânga şi m-am răsucit cu putere spre stânga. Mâna lui s-a eliberat din strânsoarea mea încă slăbită; s-a rostogolit pe-o parte, lăsându-mi o clipă să-mi recapăt suflul. Apoi l-am auzit răcnind.

M-am ridicat în genunchi şi am văzut că zăcea întins pe partea stângă, unde se oprise, şi că arma îi era la vreun metru sub el, prinsă într-o încâlceală de crengi rupte. Îşi dusese mâinile la faţă şi se jeluia fără cuvinte, scheunând ca un animal.

M-am apropiat să văd ce se întâmplase, cu Frakir gata să i se înfăşoare peste gâtlej, dacă Jurt încerca să-mi joace vreo festă.

Dar nu era cazul. Ajungând lângă el, am văzut că o bucată ascuţită dintr-o creangă îi străpunsese ochiul drept. Avea sânge pe obraz şi pe nas.

— Încetează! am zis. O să-nrăutăţeşti situaţia. Lasă-mă pe mine s-o scot.

— Nu m-atinge! a ţipat.

Apoi, încleştând dinţii şi strâmbându-se oribil, a apucat craca şi a tras-o. A trebuit să mă uit în altă parte. A scos un vaiet slab, câteva secunde după aceea, şi a leşinat. Mi-am smuls mâneca stângă a cămăşii, am rupt o fâşie, am făcut din ea un tampon şi i l-am pus peste ochiul beteag. Cu o altă fâşie i-am legat rana. Frakir s-a întors, ca întotdeauna, pe încheietură.

Am scos apoi Atuul care avea să ne ducă acasă şi l-am luat pe Jurt în braţe. Mamei n-avea să-i placă deloc treaba asta.

Putere.

Era într-o sâmbătă. Plutisem cu deltaplanul, împreună cu Luke, toată dimineaţa. Ne-am întâlnit apoi cu Julia şi cu Gail ca să prânzim, am scos *Steluţa* în larg, la o plimbare de după-amiază. Mai târziu am ajuns la birtul din portul de agrement şi am luat un rând de beri în vreme ce aşteptam fripturile, fiindcă Luke mă biruise când făcuserăm skanderbeg pe masă ca să stabilim cine plăteşte băuturile.

Cineva de la masa alăturată a spus: „Dac-aș avea un milion de dolari, aș...", făcând-o pe Julia, care-l ascultase, să râdă.

— Ce-i așa amuzant? am întrebat-o.

— Lista lui de dorințe. Eu aș vrea un șifonier plin cu rochii de firmă și niște bijuterii ca lumea, care să se asorteze cu hainele. Iar șifonierul l-aș avea într-o casă cu adevărat drăguță și casa aș pune-o undeva unde să fiu o persoană importantă...

Luke a zâmbit.

— Observ o deplasare de la bani către putere, a zis.

— Poate că-i așa, a replicat Julia. Dar care-i, de fapt, diferența?

— Cu banii cumperi lucruri, a precizat Luke. Puterea pune lucrurile în mișcare. Dacă ai vreodată de ales, alege puterea.

Obișnuitul surâs al lui Gail pierise, lăsându-i pe chip o expresie teribil de serioasă.

— Nu cred că puterea ar trebui să fie un scop în sine, a spus. O ai doar ca s-o folosești în anumite feluri.

Julia a râs.

— Care-i problema cu o beție de putere? a întrebat. Mie îmi sună distractiv.

— Doar până ce dai peste o putere mai mare, a zis Luke.

— Atunci trebuie să fii și mai ambițios, a replicat Julia.

— Nu-i corect, a spus Gail. Există responsabilități, și ele sunt pe primul loc.

Luke, care se uita la ea cu luare-aminte, a încuviințat din cap.

— Poți lăsa moralitatea deoparte, a zis Julia.

— Nu, nu poți, a replicat Luke.

— Nu sunt de acord, a insistat Julia.

Luke a ridicat din umeri.

— Julia are dreptate, a spus brusc Gail. Nu mi se pare că responsabilitatea și moralitatea sunt una și aceeași.

— Bun, păi, dacă ai o responsabilitate, a zis Luke, ceva ce trebuie să faci neapărat – o datorie de onoare, să presupunem –, atunci ea devine moralitatea ta.

Julia s-a uitat la Luke și la Gail.

— Asta înseamnă că ne-am pus de acord în privința a ceva? a întrebat.

— Nu, a spus Luke, nu cred.

Gail a sorbit din pahar.

— Vorbești despre un cod personal care nu trebuie să aibă nimic de-a face cu morala convențională.

— Exact, a încuviințat Luke.

— Atunci nu-i moralitate cu adevărat. Vorbești despre responsabilitate, a contrat Gail.

— Ai dreptate cu responsabilitatea, a răspuns Luke. Dar tot moralitate se cheamă că e.

— Moralitatea reprezintă valorile unei civilizații, a zis Gail.

— Nu există civilizație, a replicat Luke. Cuvântul înseamnă, pur și simplu, arta de a trăi în orașe.

— Bine atunci, o cultură.

— Valorile culturale sunt relative, a zâmbit Luke, și-ale mele îmi spun că am dreptate.

— De unde provin ale tale? a întrebat Gail cercetându-l cu atenție.

— Hai să rămânem la o dezbatere pură și filosofică, da? a spus Luke.

— Atunci poate că ar trebui să renunțăm complet la termen, a zis Gail, și să rămânem cu responsabilitatea.

— Dar ce s-a întâmplat cu puterea? a întrebat Julia.

— E pe undeva pe-acolo, am zis.

Gail a părut deodată nedumerită, ca și cum discuția n-ar fi fost ceva ce repetaserăm de mii de ori în forme diferite, de parcă ar fi întrezărit o nouă perspectivă.

— Dacă sunt două lucruri diferite, a șoptit ea, atunci care dintre ele e mai importantă?

— Niciuna. Amândouă sunt la fel, a răspuns Luke.

— Nu prea cred, s-a băgat Julia. Responsabilitățile tind să fie foarte clare și mi se pare că moralitatea ți-o poți alege

după plac. Așa că, dacă ar trebui să aleg una din două, aș alege moralitatea.

— Îmi plac lucrurile foarte clare, a spus Gail.

Luke a înghițit o gură de bere, după care a râgâit ușor.

— Rahat! a zis. Cursul de filosofie e abia marți. Acum suntem în weekend. Cine plătește următorul rând, Merle?

Am pus cotul stâng pe tăblia mesei și am desfăcut palma.

În vreme ce ne căzneam într-o încordare crescândă, a rostit printre dinții încleștați:

— Am avut dreptate, așa-i?

— Ai avut, am spus chiar înainte să-i lipesc de masă dosul palmei.

Putere.

Am scos corespondența din cutia poștală micuță de pe hol și am luat-o cu mine în apartament. Erau două facturi, niște note de informare publică și un plic gros, fără adresa expeditorului.

Am închis ușa după mine, am băgat cheile în buzunar și am lăsat servieta pe un scaun. Mă îndreptam spre sofa, când a sunat telefonul în bucătărie.

Am aruncat corespondența pe măsuță, m-am întors și am pornit către bucătărie. Explozia care s-a produs în spatele meu ar fi putut să mă doboare sau nu. Nu știu, deoarece m-am aruncat înainte, de bunăvoie, când s-a întâmplat. M-am lovit cu capul de un picior al mesei din bucătărie. M-a năucit puțin, însă altminteri scăpasem nevătămat. Pagubele erau în cealaltă cameră. Până să mă ridic în picioare, telefonul a încetat să mai sune.

Știam deja că există căi mai ușoare de a scăpa de corespondența nesolicitată, dar am stat mult să mă întreb, după aceea, cine mă căutase atunci la telefon.

Uneori îmi aminteam și primul atentat din serie, cel cu camionul care se năpustise spre mine. Nu apucasem să zăresc decât o clipă chipul șoferului înainte să mă feresc – era inert, părea cu totul lipsit de expresie, de parcă ar fi fost mort,

hipnotizat, drogat sau posedat cumva. Am decis să aleg una dintre ele, ba poate mai multe.

Mai era şi noaptea cu tâlharii. Mă atacaseră fără o vorbă. După ce se sfârşise totul, când mă îndepărtam, aruncasem o privire în urmă. Mi se păruse că zăresc o siluetă neclară retrăgându-se în cadrul unei uşi, ceva mai departe pe stradă – o precauţie bine-venită, îmi zisesem, în lumina celor întâmplate. Firește că la fel de bine putea să fi fost vorba despre cineva care avusese de-a face cu atacul. Nu ştiam cum să procedez. Persoana fusese prea departe ca să poată furniza o descriere precisă a mea. Dacă mă întorceam şi se dovedea a fi un trecător nevinovat, m-aş fi ales cu un martor capabil să mă identifice. Ar fi fost vorba de un caz clar de autoapărare, însă n-aveam chef de frecuşuri cu poliţia. Aşa că am dat-o naibii cu totul şi mi-am văzut de drum. Încă un 30 aprilie interesant.

Ziua puştii. Două împuşcături pe când mergeam pe stradă. Mă rataseră ambele; îmi dădusem seama cu întârziere, văzând cum gloanţele muşcă din faţada clădirii din stânga mea. Nu se mai trăsese un al treilea foc. Se auziseră însă un bufnet şi un trosnet puternic, ca de lemn rupt, din clădirea de peste drum. O fereastră de la etajul al treilea fusese deschisă larg.

M-am grăbit într-acolo. Era un bloc vechi de apartamente şi uşa din faţă era încuiată, dar nu m-am împiedicat într-atâta lucru. Am intrat şi am urcat treptele. Când am ajuns în dreptul uşii pe care am considerat-o corespunzătoare, am încercat-o în felul obişnuit, apăsând pe clanţă, şi a funcţionat. Era descuiată.

M-am tras într-o parte, am dat uşa de perete şi am văzut că locul era nemobilat şi pustiu. Un spaţiu care părea să nu aibă locatari. Să mă fi înşelat? Am zărit apoi fereastra căscată larg spre stradă şi ce se afla întins pe podea. Am intrat şi am închis uşa.

Într-un ungher zăcea o carabină, frântă în două. După urme, am înţeles că fusese izbită cu mare forţă de un calorifer

alăturat și aruncată apoi acolo. Am mai văzut ceva pe podea, ceva umed și roșu. Nu mult. Doar câțiva stropi.

Am cercetat la repezeală locul. Apartamentul era mic. Fereastra din unicul dormitor era, de asemenea, deschisă. M-am apropiat. Sub ea se afla o scară de incendiu; am decis că e o cale bună să-mi fac ieșirea.

Pe metalul negru mai erau câțiva stropi, însă doar atât. Nu se vedea țipenie de om, în nicio direcție.

Putere.

Să ucizi. Să păstrezi. Luke, Jasra, Gail. Cine era responsabil pentru ce?

Cu cât mă gândeam mai mult la asta, cu atât mi se părea mai probabil că existase un apel telefonic și în dimineața cu scurgerile de gaz. Poate că asta mă alertase, făcându-mă atent la pericol? De fiecare dată când mă gândeam la chestiunea respectivă, accentul se schimba întru câtva, punând lucrurile într-o lumină diferită. Potrivit lui Luke și pseudo-Vintei, nu mă aflasem cu adevărat în pericol la ultimele tentative, însă mi se părea că oricare dintre ele m-ar fi putut lichida. Pe cine să dau vina? Pe făptaș? Sau pe salvatorul care abia izbutea să mă salveze? Și cine era cine? Mi-am amintit cum povestea tatei fusese complicată de accidentul auto afurisit, care amestecase totul – deși situația lui fusese simplă în comparație cu ceea ce mi se întâmpla mie. El, cel puțin, știuse în mare ce avea de făcut. Eram oare moștenitorul unui blestem al familiei care avea ceva de-a face cu plănuirea de comploturi încurcate?

Putere.

Mi-am amintit ultima lecție a unchiului Suhuy. După ce reușisem să trec prin Logrus, el petrecuse o vreme să mă învețe lucruri pe care nu le putusem învăța până atunci. Apoi, după un timp, crezusem că lecțiile se terminaseră. Fusesem inițiat în Artă și-apoi mi se întorsese spatele. Se părea că învățasem fundamentele și că altceva ar fi însemnat doar adăugire de detalii. Așa că mi-am început pregătirile pentru călătoria pe umbra Pământ. Apoi, într-o dimineață,

Suhuy trimisese după mine. Am considerat că nu voia decât să-și ia rămas-bun și să-mi dea câteva povețe prietenești.

Este cărunt, gârbovit și în unele zile se ajută la mers cu un toiag. Asta era una dintre zilele acelea. Purta caftanul galben, pe care îl crezusem mereu mai mult o uniformă de lucru decât un veșmânt pentru ocazii sociale.

— Ești pregătit pentru o scurtă călătorie? m-a întrebat.

— De fapt, o să fie una lungă, am spus, dar sunt aproape gata.

— Nu, a replicat. Nu la drumul acela mă refeream.

— Ah, vrei să mergem undeva chiar acum?

— Vino, a zis.

L-am urmat și umbrele s-au dat în lături dinaintea noastră. Am înaintat printr-o beznă tot mai neagră, ajungând în locuri unde nu exista niciun semn de viață. În jurul nostru se întindea un peisaj stâncos, negru și steril, dezolant în lumina sumbră a unui soare palid, străvechi. Locul acesta din urmă era rece și uscat și, când ne-am oprit și am făcut privirea roată, m-a cuprins un fior.

Am stat așa, așteptând să văd ce are de gând Suhuy. Însă a durat mult până să rostească vreun cuvânt. Părea să fi uitat de existența mea; nu făcea decât să privească depărtările pustii și serbede.

Apoi, în sfârșit:

— Te-am învățat căile Umbrei, a rostit cu voce domoală, cum se alcătuiesc vrăjile și cum se întrebuințează.

N-am spus nimic. Părea să nu aștepte un răspuns de la mine.

— Ai aflat, așadar, câte ceva despre căile puterii, a continuat. O tragi din Semnul Haosului, Logrusul, și o folosești în multe chipuri.

Mi-a aruncat în cele din urmă o privire. Am înclinat capul, încuviințând.

— Înțeleg că cei care poartă Modelul, Semnul Ordinii, pot face lucruri aidoma în feluri ce pot sau nu să fie similare, a

mai zis Suhuy. Nu știu cu siguranță, nefiind inițiat într-ale Modelului. Mă îndoiesc că spiritul ar putea suporta presiunea de a cunoaște căile ambelor, dar ar trebui să înțelegi că există o altă cale a puterii, opusă celei practicate de noi.

— Înțeleg, am spus părându-mi-se că așteaptă un răspuns.

— Ai însă la dispoziție o resursă pe care cei din Amber n-o au. Privește!

Ultimul lui cuvânt nu însemna că ar fi trebuit să mă mulțumesc să observ, în vreme ce el își sprijinea toiagul de un bolovan și ridica mâinile. Însemna că trebuia să am Logrusul înaintea mea, ca să văd ce face la nivelul acela. Mi-am invocat deci vederea prin Logrus și l-am urmărit.

Acum viziunea ce-i plutea dinainte părea o continuare a celei pe care o aveam eu în față, întinzându-se și răsucindu-se. Am văzut-o și am simțit-o când și-a atins de ea mâinile, extinzând o pereche de membre zimțate și apucând cu ele un bolovan aflat mai sus de noi.

— Intră tu însuți în Logrus, a zis, dar nu reacționa în niciun fel. Rămâi alături de mine cât o să fac ce am de gând. Nu încerca, nicio clipă, să intervii.

— Am înțeles.

Mi-am întins mâinile spre viziune, le-am mișcat, căutând congruența, până ce au devenit o parte a imaginii.

— Bine, a spus după ce le-am potrivit. Acum trebuie doar să observi, la toate nivelurile.

Ceva a pulsat prin membrele pe care le controla, trecând către pietroi. Nu fusesem pregătit pentru ce a urmat.

Vedenia Logrusului s-a înnegrit, devenind o pată de smoală bolborositoare. M-a cuprins un sentiment îngrozitor de putere perturbatoare, o forță imensă, devastatoare ce amenința să mă copleșească, să mă poarte spre calmul necuprins al nimicului care e stadiul ultim al dezordinii. O parte din mine și-ar fi dorit parcă asta, în timp ce o alta urla, fără cuvinte, dorindu-și să înceteze. Suhuy a păstrat însă controlul asupra fenomenului; îmi dădeam seama cum o face, la fel cum văzusem și cum iscase de la început imaginea.

Bolovanul a devenit una cu fierberea din Logrus, i s-a alăturat şi-a dispărut. N-a fost nicio explozie, nicio implozie, doar un şuier năprasnic şi sunete disonante. Apoi unchiul şi-a depărtat încet braţele unul de celălalt şi dârele de întuneric forfotitor s-au luat după mâinile lui, curgând în ambele direcţii din zona de haos în care fusese stânca şi producând un şanţ lung şi întunecos unde am putut privi, cu uimire, la paradoxul ce alătura nimicul şi frământarea prezenţei.

A rămas nemişcat, suspendând totul în punctul acela. După câteva momente a vorbit:

— Aş putea să-i dau drumul, să-l las să se rostogolească nebuneşte. Sau aş putea să stabilesc o direcţie şi să-i dau drumul într-acolo.

Fiindcă se oprise din vorbit, am întrebat:

— Ce s-ar întâmpla? Ar continua să gonească aşa până va distruge întreaga umbră?

— Nu. Există factori care limitează asta. Rezistenţa Ordinii la Haos va spori pe măsură ce Haosul se va extinde. Şi s-ar ajunge la un punct de echilibru, unde s-ar opri.

— Şi dacă ai rămâne aşa cum eşti acum şi ai continua să invoci?

— S-ar produce pagube însemnate.

— Dar dacă ne combinăm eforturile?

— Distrugerile ar fi mult mai mari. Însă nu la lecţia asta mă gândisem. O să rămân pasiv acum, iar tu o să încerci să controlezi Logrusul.

Am trecut în locul lui şi am trasat o dâră de distrugere circulară, ca un şanţ de apărare întunecat, înconjurându-ne.

— Şi-acum izgoneşte vedenia, a zis.

Am făcut întocmai.

Însă vântul continua să şuiere turbat şi nu puteam vedea nimic dincolo de zidul negru ce părea să înainteze spre noi din toate direcţiile.

— Evident, factorul de limitare încă n-a fost atins, am observat.

Suhuy a chicotit.

— Ai dreptate. Chiar dacă te-ai oprit, ai depășit o anumită limită critică, așa că acum s-a dezlănțuit.

— Aha. Și cât durează până se atenuează aceste limitări naturale?

— După ce va pustii cu totul zona pe care ne aflăm.

— Se mărește în toate direcțiile la fel ca în direcția noastră?

— Da.

— Interesant. Care-i masa critică?

— O să trebuiască să-ți arăt. Dar am face bine ca mai întâi să găsim alt loc. Ăsta e pe ducă. Ia-mă de mână.

I-am dat ascultare și m-a călăuzit spre altă umbră. De data asta am invocat eu Haosul și am condus operațiunile, iar el s-a mulțumit să privească. Iar acum am controlat ritmul.

După ce am isprăvit și m-am ridicat în picioare, tulburat, privind craterul mic pe care îl creasem, Suhuy a pus o mână pe umărul meu și a spus:

— Așa cum știai în teorie, aceasta e puterea supremă ce se află la originea vrăjilor tale. Haosul însuși. Să lucrezi direct cu el e primejdios. Însă, cum ai văzut, este posibil. Acum, că ai aflat și asta, pregătirea ta este deplină.

Fusese mai mult decât impresionant. Fusese magnific. Era ca și cum aș fi putut trage cu proiectile nucleare folosind o pușcă cu aer comprimat. Nu mă putusem totuși gândi la vreo situație în care să folosesc tehnica asta până ce nu mă scosese cu adevărat din pepeni Victor Melman.

Puterea, în feluritele-i forme, varietăți, mărimi și stiluri, continuă să mă fascineze. A fost atâta vreme parte a vieții mele, încât mi se pare ceva foarte familiar, deși mă îndoiesc că o voi pricepe vreodată pe deplin.

Capitolul 10

— S-a făcut vremea, am zis către cel care pândea în umbră.

Sunetul care a urmat nu era uman, ci un mârâit înfundat. M-am întrebat cu ce fel de lighioană aveam de-a face. Eram sigur că va urma îndată un atac, însă nu s-a întâmplat nimic. Mârâitul s-a estompat și vocea a vorbit iarăși.

— Simte-ți frica, am auzit o șoaptă.

— Simte-ți-o tu, am spus, cât mai poți.

Răsuflările erau șuierătoare. Flăcări dansau în spatele meu. Calul se depărtase de tabără pe cât îi permitea frânghia cu care era legat.

— Te-aș fi putut ucide în somn, a zis cu lentoare vocea.

— Ai fost neghiob că n-ai făcut-o, am răspuns. Te va costa.

— Vreau să te privesc, Merlin. Vreau să te văd uluit. Vreau să-ți văd frica. Vreau să-ți simt neliniștea înainte de a-ți vedea sângele.

— Să înțeleg, atunci, că asta-i o chestiune personală, nu de afaceri?

Am auzit atunci un zgomot straniu și mi-a luat câteva clipe să-mi dau seama că era un hohot scurt de râs scos de un gâtlej ce nu era omenesc.

— Putem spune și așa, magicianule, a răspuns făptura. Invocă-ți Semnul și concentrarea îți va slăbi. Eu voi simți asta și te voi face bucățele înainte să-l poți folosi.

— Drăguț din partea ta să mă avertizezi.

— Voiam să mă asigur că nu faci vreo prostie. Și nici lucrul pe care-l porți la încheietura mâinii stângi n-o să te poată ajuta la vreme.

— Se pare că vezi bine.

— Când vine vorba de asemenea chestiuni, da.

— Ai vrea, poate, să discuți acum cu mine despre filosofia răzbunării?

— Aștept să cedezi și să faci vreo neghiobie, ca să-mi sporesc plăcerea. Ți-am limitat acțiunile la cele fizice, așadar, ești condamnat.

— În cazul ăsta, n-ai decât s-aștepți.

Am auzit ceva mișcându-se printre tufe, apropiindu-se. Însă tot nu deslușeam ce-i. Am făcut un pas la stânga, ca să îngădui luminii focului să ajungă în peticul întunecat. Și ceva a strălucit, aproape de pământ. Lumina a fost răsfrântă, galbenă, dintr-un singur ochi.

Am coborât vârful sabiei, îndreptând lama spre ochiul acela. Ce naiba! Orice creatură pe care-o știam ar fi încercat să-și protejeze ochii.

— Banzai! am strigat și am împuns.

Conversația părea să fi stagnat și eram nerăbdător să trec la fapte. S-a înălțat într-o clipită și s-a aruncat spre mine cu putere și iuțeală, evitându-mi lovitura. Era un lup mare și negru, cu o ureche retezată. Mi-a sărit drept la beregată.

Am ridicat automat brațul stâng și l-am împins către fălcile căscate. În același timp, l-am lovit în cap cu mânerul sabiei. Puterea mușcăturii i-a slăbit chiar când eram aruncat pe spate, însă colții săi nu mi-au dat drumul, pătrunzându-mi prin țesătura cămășii și străpungându-mi carnea. În vreme ce cădeam, am încercat să mă răsucesc în aer, sperând că voi ajunge deasupra lui și știind că n-aveam să izbutesc.

Am căzut pe partea stângă, încercând să-mi continui rostogolirea și izbind iarăși fiara în țeastă cu mânerul armei. Atunci norocul mi-a zâmbit și mie o dată, când mi-am dat seama că ne aflam la buza gropii în care făcusem focul și că ne rostogoleam încă în direcția aceea. Am lăsat din mână sabia și am dat să apuc lighioana de beregată cu mâna dreaptă. Avea un grumaz gros, musculos, n-aș fi avut cum să-i

strivesc traheea la timp. Dar nici nu aveam de gând să fac asta.

Mi-am strecurat brațul pe după mandibula fiarei și am început să strâng din răsputeri. Am dat din picioare până am simțit că am un punct de sprijin sub tălpi și am împins cu picioarele și cu brațele. Am continuat să ne rostogolim pe scurta distanță necesară ca să-i apăs în flăcări botul rânjit.

Cu excepția dârei subțiri de sânge ce se prelingea de pe antebrațul meu în botul căscat al fiarei, nu s-a întâmplat nimic imediat. Strânsoarea fălcilor era încă puternică și dureroasă.

Dar, în câteva clipe, am simțit că brațul mi-e eliberat; blana de pe ceafa și capul dihaniei au luat foc. Lupul se chinuia să se îndepărteze de văpaie. M-a împins în lateral și a slobozit un urlet străpungător ca un cui în timpan. M-am ridicat în genunchi, cu mâinile înălțate, însă nu m-a atacat. A luat-o în schimb la fugă, pe lângă mine, intrând în codru prin partea opusă celei din care venise.

Am înșfăcat sabia și m-am luat după el. N-aveam vreme să-mi trag cizmele; am izbutit să schimb forma tălpilor, ca să reziste pe solul aspru și neregulat al pădurii. Îmi vedeam adversarul, fiindcă țeasta îi fumega; însă aș fi putut să mă țin pe urmele sale doar după răgete, care se auzeau aproape fără oprire. Ciudat lucru, dar tonul și felul în care urla se schimbau, aducând tot mai mult cu niște țipete omenești și mai puțin cu chelălăielile unui lup. La fel de neobișnuit era și faptul că nu gonea cu întreaga iuțeală și agilitate la care m-aș fi așteptat. L-am auzit rupând tufișurile și izbindu-se de copaci. Ba chiar, de câteva ori cu asemenea ocazii, mi s-a părut că aud venind dinspre ea înjurături dintre cele mai omenești. Așa că am izbutit să mă țin mai aproape de creatură decât aș fi crezut posibil, ba chiar să scurtez întru câtva distanța dintre noi.

Mi-am dat apoi seama încotro se îndrepta. Am văzut iarăși lumina aceea alburie – de data asta mai strălucitoare și părând emisă de o sursă mai mare pe măsură ce mă

apropiam. Sursa era mai mult sau mai puțin rectangulară, înaltă de aproape trei metri și lată de un metru și jumătate. Am lăsat baltă urmărirea lupului și am pornit spre lumina aceea. Acolo încerca să ajungă fiara și voiam să i-o iau înainte.

Așa că am luat-o la fugă. Lupul era în față și spre stânga. Blana nu-i mai fumega, însă tot se stropșea și schelălăia alergând. Lumina din față s-a făcut și mai strălucitoare și am reușit să mă uit în ea... prin ea și să disting, pentru prima dată, contururi. Am zărit o coamă de deal cu o clădire joasă din piatră, o alee șerpuită și un șir de trepte de piatră – înrămate în dreptunghi ca un tablou – mai întâi nedeslușite, apoi din ce în ce mai limpezi. În imagine se vedea o după-amiază noroasă, iar dreptunghiul se afla acum la doar douăzeci de metri distanță, în mijlocul unei poieni.

Când am văzut că lighioana dă buzna în luminiș, am înțeles că nu voi izbuti să ajung la vreme. Mi s-a părut că aveam totuși o șansă s-o prind din urmă și să-i opresc trecerea.

Însă, odată ajunsă în poiană, a prins să se miște mai iute. Vedeam mai limpede decât orice altceva din preajmă locul către care se îndrepta. Am strigat ca să-i abat atenția, însă n-am avut succes. Sprintul meu final nu se dovedea suficient. Am văzut apoi, pe pământ, lângă pragul portalului, ceea ce căutam. Prea târziu. Chiar atunci fiara și-a coborât capul și în trecere, fără să încetinească, a apucat între colți un obiect plat și rectangular.

M-am oprit și m-am îndepărtat în vreme ce lupul se repezea înainte. Am azvârlit sabia din mână, aruncându-mă la pământ, rostogolindu-mă.

Am simțit puterea exploziei tăcute, urmată de implozie și de câteva unde de șoc. Am rămas locului, furios, până ce turbulența s-a potolit, apoi m-am ridicat și mi-am recuperat arma.

Noaptea se așternuse iarăși liniștită. Stelele sclipeau. Vântul sufla printre pini. Nici nu mai trebuia să mă uit într-acolo,

deși am făcut-o, pentru a ști că lucrul spre care gonisem era dus acum, fără să fi lăsat vreun semn în urmă, portal lucitor către alte tărâmuri.

M-am întors la locul de popas și am stat un timp să-i vorbesc lui Fum, ca să-l calmez. Mi-am tras cizmele și mi-am pus mantia pe umeri, am acoperit cu țărână tăciunii din vatră și am luat calul de dârlog, îndreptându-mă apoi către drumeag.

Acolo am încălecat și am mers înspre Amber cale de-un ceas, făcând iarăși popas, sub un crâmpei de lună alb precum osul dezgolit.

Restul nopții a trecut netulburat. Am fost trezit de lumina zorilor și de ciripitul păsărilor printre pini. L-am hrănit pe Fum, am îmbucat ceva din proviziile ce-mi rămăseseră, am încercat să-mi regăsesc buna dispoziție și, în nici o jumătate de oră, am pornit din nou la drum.

Era o dimineață răcoroasă, cu șiruri de nori groși, albicioși, întinzându-se departe, în stânga, și cer senin deasupra capului. Nu mă grăbeam. Principalul motiv pentru care preferasem să străbat călare drumul spre casă în loc să folosesc un Atu, era ca să aflu mai multe despre zona aceasta din apropierea Amberului; un alt motiv fusese nevoia de solitudine, necesară pentru gândire. Cu Jasra prizonieră, Luke țintuit la pat și Roata-fantomă ocupată, se părea că toate amenințările mari la adresa Amberului sau la adresa mea erau deocamdată suspendate și că-mi puteam îngădui un moment de respiro. Simțeam că mă apropii de un punct în care aș fi putut să mă ocup personal de Luke și de Jasra, de îndată ce puneam cap la cap câteva detalii. Și eram sigur că m-aș fi putut ocupa și de Fantomă după aceea, fiindcă ultima noastră discuție mi se păruse întru câtva încurajatoare.

Astea erau chestiunile importante. În privința altora puteam să-mi fac griji mai târziu. Un magician de mâna a doua ca Sharu Garrul era doar o neplăcere măruntă pusă în contextul celor care mă preocupau. N-ar fi fost nicio problemă să mă duelez cu el când aș fi avut nițel timp liber – deși

eram nevoit să recunosc că mă mira peste măsură interesul pe care mi-l purta.

Mai era problema cu entitatea care fusese, pentru un timp, Vinta. Deși n-o vedeam ca pe o amenințare, era cu siguranță o enigmă care mă rodea și care părea să aibă, până la urmă, de-a face cu siguranța mea personală. Trebuia și ea lămurită când, în cele din urmă, aveam să am puțin timp liber.

Mă neliniștea și oferta lui Luke de a dezvălui, după salvarea Jasrei, o informație vitală pentru securitatea Amberului. Fiindcă îl credeam și consideram că-și va ține cuvântul. Aveam totuși bănuiala că n-ar fi zis despre ce-i vorba decât dacă era prea târziu ca să se mai poată face ceva. N-avea rost, firește, să fac presupuneri; nu se putea ști ce pregătiri ar fi fost potrivite. Oare oferta însăși, fie ea și autentică, făcea parte dintr-un război psihologic? Luke fusese mereu mai subtil decât părea să arate firea lui dintr-o bucată. Îmi luase mult să-mi dau seama și n-aveam de gând să trec asta cu vederea acum.

Simțeam că misterul pietrelor albastre putea fi lăsat deocamdată în așteptare și intenționam ca, în curând, să scap de orice urmă a vibrațiilor lor. Nu era o problemă, trebuia doar să mă mențin în stare de alertă, în caz de ceva – și eram deja de multă vreme în starea aceea.

Mai rămânea ca întâmplarea de astă-noapte cu lupul să-și găsească locul în imaginea de ansamblu.

Era limpede că nu fusese un animal obișnuit; intenția îi fusese suficient de evidentă. Însă alte lucruri legate de vizita lui erau mai puțin clare. Cine sau ce era? Un jucător principal, sau un agent? Iar dacă a doua variantă era corectă, cine-l trimisese? Și, în sfârșit, de ce?

Stângăcia lui îmi arătase că – de vreme ce și eu încercasem cândva să fac asemenea lucruri – era o ființă umană care se putea preschimba, mai degrabă decât un lup adevărat ce primise prin magie darul vorbirii. Majoritatea celor care se visează transformându-se în animale fioroase, care

sfâșie beregate, rup în bucăți, desfigurează și poate devorează alți oameni au tendința să creadă că totul ar fi distractiv și-n general să neglijeze aspectele practice ale situației. Când te trezești patruped, cu un centru de greutate complet diferit și cu totul altfel de simțuri, nu-i ușor, o vreme, să te descurci cu grație. Ești mult mai vulnerabil decât ar lăsa să se înțeleagă aspectul tău. Și cu siguranță un asemenea om transformat n-ar fi nici pe departe atât de eficient și de letal ca o fiară adevărată, care a fost animal toată viața. Nu! Asemenea preschimbări mi s-au părut mereu mai curând niște tactici teroriste.

Oricum ar fi fost, felul în care apăruse și dispăruse era de fapt cauza neliniștii mele în privința întâmplării. Folosise un portal de Atu, ceea ce nu se face cu ușurință – sau, dacă se poate evita, nu se face deloc. E un spectacol întreg să faci Atuul să intre în contact cu un loc îndepărtat, apoi să torni o grămadă de putere ca să materializezi un asemenea portal, să-i dai o formă de existență proprie pentru un timp. Consumă extrem de multă energie și efort – până și o goană prin umbre e mult mai ușoară – să creezi un portal care să reziste fie și cincisprezece minute. Îți poate seca toate resursele pentru mult timp. Și totuși asta se întâmplase. Nu motivul atacului mă punea pe gânduri, ci mai degrabă faptul că se întâmplase. Fiindcă singurii în stare să izbutească asta erau adevărații inițiați ai Atuurilor. Nu era o treabă pe care s-o poată face cineva care se nimerise să dea peste o asemenea carte.

Iar asta micșora considerabil cercul suspecților.

Am încercat să-mi închipui vârcolacul ducându-și la îndeplinire misiunea. Ar fi trebuit mai întâi să mă localizeze și...

Firește. Mi-am amintit brusc de câinii morți din dumbrava de lângă Casa Arbor și de urmele lăsate în apropierea lor. Lighioana mă descoperise, așadar, de ceva vreme și mă pândise, așteptase. Se luase după mine când pornisem la drum ieri și mă atacase după ce poposisem. Invocase – sau cineva

invocase în numele său – un portal al Atuului, ca să se poată retrage fără a fi urmărită. Apoi se aruncase asupra mea, să mă ucidă. Şi n-aveam cum să ştiu cine sau ce era implicat: Sharu Garrul, secretul lui Luke, pietrele albastre ori misiunea entităţii ce se muta dintr-un corp în altul. Deocamdată aveam de-a face cu o nouă întrebare fără răspuns pe care trebuia s-o las deoparte şi să mă concentrez asupra lucrurilor de bază.

Am ajuns din urmă şi am depăşit un şir de căruţe cu coviltir ce se îndreptau spre Amber. Câţiva călăreţi au trecut pe lângă mine, îndreptându-se în direcţia opusă. Nu ştiam pe nimeni, deşi toată lumea m-a salutat făcându-mi semn cu mâna. Norii continuau să se adune în stânga mea, însă nu s-a fi stârnit nicio furtună. Ziua rămânea răcoroasă şi însorită. Drumul a coborât şi s-a înălţat de câteva ori, lăsând totuşi impresia generală că urcă mai mult decât coboară. Am oprit pentru prânz la un han mare şi aglomerat şi am mâncat pe fugă, dar consistent. De aici încolo, drumul a fost mai bun. Nu peste multă vreme, am deslușit vag, în depărtare, în vârful masivului Kolvir, Amberul scânteind în lumina amiezii.

Traficul era tot mai aglomerat pe măsură ce soarele înainta pe cer. Am continuat să fac planuri şi să-mi îngădui toate presupunerile posibile în vreme ce călăream către oraş şi după-amiaza îşi intra în drepturi. Drumul a cotit de câteva ori, însă Amberul rămânea mereu la vedere.

N-am recunoscut pe nimeni de-a lungul drumului şi am ajuns, după-amiaza târziu, la Poarta Estică a unei fortificaţii străvechi. M-am îndreptat spre Braţul Estic şi am trecut pe la conacul familiei Bayle din oraş, unde participasem cândva la o petrecere. L-am lăsat pe Fum pe mâna unui grăjdar; şi omul, şi calul păreau bucuroşi să se revadă. Apoi am dat ocol clădirii, am ajuns la uşa din faţă şi am bătut. Un valet m-a informat că baronul nu era acasă, aşa că m-am prezentat şi i-am dat mesajul Vintei, pe care a promis să-l transmită stăpânului când se întorcea.

Ducând la îndeplinire comisionul primit, am urcat pe jos Brațul Estic. Eram aproape de vârf când am simțit miros de mâncare de undeva și am renunțat imediat la intenția de a aștepta să ajung la palat ca să cinez. M-am oprit și am cercetat împrejurimile, căutând sursa miresmelor îmbietoare. Am descoperit-o pe o stradă lăturalnică din dreapta, unde drumul se lărgea devenind o piață circulară cu o fântână în mijloc în care un dragon de aramă înălțat pe labele dinapoi, cu o minunată patină verzuie, se ușura într-un bazin de piatră roz. Dragonul privea spre un restaurant aflat la subsol, numit *Groapa*, cu zece mese scoase afară și înconjurate de un gard cu stâlpi scunzi din bronz, cu plante în ghivece mărginindu-l la interior. Am traversat piața și, trecând pe lângă fântână, am zărit în apa limpede puzderie de monede exotice, printre care și una de douăzeci și cinci de cenți americani, ediția emisă cu ocazia bicentenarului. Am pătruns în zona îngrădită, am străbătut-o și eram pe cale să cobor în birt când mi-am auzit strigat numele.

— Merle! Aici!

M-am uitat împrejur, dar n-am recunoscut pe nimeni la niciuna dintre cele patru mese ocupate. Am observat apoi, privind cu luare-aminte, că bărbatul vârstnic de la masa din colț aflată în dreapta mea îmi zâmbea.

— Bill! am exclamat.

Bill Roth s-a ridicat în picioare – mai degrabă ca să se facă văzut decât din vreun impuls politicos, mi-am dat seama. Nu-l recunoscusem de la bun început, fiindcă avea un început de barbă țepoasă și mustață. Purta pantaloni cafenii cu vipușcă argintie băgați în carâmbii cizmelor înalte, maro, și cămașă argintie cu dungulițe cafenii. Pe scaunul din dreapta lui, împăturită, se afla o mantie neagră. O cingătoare neagră și lată era pusă deasupra mantiei, iar de cingătoare era prinsă o sabie în teacă, de lungime mijlocie.

— Ai preluat obiceiurile băștinașilor. Ai și slăbit puțin.

— E drept, a spus, și mă gândesc să mă retrag aici. Îmi prieste locul ăsta.

Ne-am așezat la masă.

— Ai comandat deja? l-am întrebat.

— Da, însă văd un chelner pe scară chiar acum. Stai să-i fac semn.

L-a chemat și a comandat ceva și pentru mine.

— Vorbești thari mult mai bine acum, am zis.

— Am exersat mult, a replicat.

— Ce-ai mai făcut?

— Am navigat cu Gerard. Am fost la Deiga și într-una dintre taberele lui Julian din Arden. Am vizitat și Rebma. Fascinant loc. Am luat lecții de scrimă. Iar Pantaloni mi-a arătat frumusețile orașului.

— Toate crâșmele, mai mult ca sigur.

— Ei bine, asta nu-i tot. De asta și sunt, de fapt, aici. El deține jumătate din *Groapă* și a trebuit să-i promit c-o să vin des să mănânc aici. Dar localul e foarte bun. Tu când te-ai întors?

— Chiar acum și am încă o poveste lungă pentru tine.

— Perfect. De obicei, poveștile tale sunt bizare și complicate. Exact ce trebuie într-o seară răcoroasă de toamnă. Dă-i drumul.

Am vorbit cât am mâncat și încă o bucată bună de vreme. Apoi, fiindcă începuse să se facă răcoare, am pornit spre palat. Mi-am sfârșit istorisirea la o cană de cidru fierbinte, în fața șemineului uneia dintre odăile mai mici din aripa estică.

Bill a clătinat din cap.

— Reușești să-ți faci mereu de lucru, a spus în cele din urmă. Am o singură întrebare.

— Care?

— De ce nu l-ai adus și pe Luke încoace?

— Ți-am zis deja.

— Nu mi s-a părut cine știe ce motiv. Pentru un crâmpei obscur de informație despre care pretinde că ar fi important pentru Amber? Și trebuie să pui mâna pe el ca s-o capeți.

— Nu-i deloc așa.

— E specialist în vânzări, Merle, şi ţi-a vândut un rahat cu mac. Asta cred eu.

— Greşeşti, Bill. Îl cunosc.

— De mult timp, a încuviinţat Bill. Dar cât de bine? Am mai trecut prin asta. Ceea ce nu ştii despre Luke atârnă mult mai greu decât ceea ce ştii.

— Putea să se ducă altundeva, dar a venit la mine.

— Faci parte din planul lui. Prin tine are intenţia să atace Amberul.

— Nu cred, nu-i stilul lui.

— Cred că ar folosi tot ce-i stă la îndemână – sau pe oricine.

Am ridicat din umeri.

— Eu îl cred, tu nu. Asta-i tot.

— Aşa s-ar părea. Şi ce-o să faci acum? Aştepţi să vezi ce se-ntâmplă?

— Am un plan. Doar fiindcă îl cred nu înseamnă că n-o să iau măsuri de precauţie. Însă aş vrea să te întreb ceva.

— Ce anume?

— Dacă îl aduc aici, iar Random decide că faptele nu sunt destul de clare şi că vrea o audiere, ai fi de acord să-l reprezinţi pe Luke?

A făcut ochii mari, apoi a zâmbit.

— Ce fel de audiere? Nu ştiu procedurile de-aici.

— Ca nepot al lui Oberon, am explicat, Luke intră sub incidenţa legilor Casei de Amber. Iar conducătorul casei este acum Random. El va decide dacă uită ceva, dacă aplică o judecată sumară ori dacă solicită o audiere. Din câte înţeleg, o audiere poate fi pe cât de formală sau informală doreşte Random. În bibliotecă există cărţi pe subiectul ăsta. Conform dorinţei sale, o persoană pusă sub acuzare a avut întotdeauna dreptul de a fi reprezentată.

— Sigur că iau cazul. Nu pare genul de experienţă legală de care să am parte prea des. Dar s-ar putea să pară un conflict de interese, pentru că am mai lucrat pentru Coroană.

Am terminat de băut cidrul și am pus pocalul pe polița șemineului. Am căscat.

— Trebuie să plec, Bill.

A încuviințat spunând:

— Totul e doar ipotetic, așa-i?

— Firește. S-ar putea să fie, de fapt, audierea mea. Noapte bună.

M-a cercetat cu privirea.

— Ăăă... și măsurile de precauție de care spuneai... probabil că implică ceva riscant, nu?

Am zâmbit.

— Presupun că nu te-ar putea ajuta nimeni.

— Nicidecum.

— Atunci... noroc.

— Mulțam.

— Ne vedem mâine?

— Poate în a doua parte a zilei...

M-am dus la mine în cameră și m-am trântit pe pat. Trebuia să mă odihnesc înainte de a mă apuca de treaba pe care o aveam în minte. Nu-mi amintesc niciun vis, pro sau contra, în această privință. Când m-am trezit, încă nu se luminase de ziuă. Era bine de știut că deșteptătorul meu mental încă funcționa.

Tare mi-ar fi plăcut să mă-ntorc pe partea cealaltă și să mai dorm un pic, însă nu-mi permiteam luxul ăsta. Ziua care-mi stătea înainte avea să fie un exercițiu de coordonare. Așa că m-am ridicat, m-am spălat și mi-am pus haine curate.

Am pornit apoi spre bucătărie, unde mi-am făcut ceai, pâine prăjită și omletă cu ardei, ceapă și piper. Am găsit și niște fructe, ceva ce nu mai mâncasem de mult timp.

După aceea, am ieșit prin spate și am intrat în grădină. Era beznă, umezeală și nicio rază de lună; câteva firicele de ceață se întindeau, explorând cărări invizibile. Am urmat o asemenea cărare către nord-vest. Lumea întreagă era un uriaș amorțit. Mi-am îndreptat într-acolo și gândurile. Ziua avea să fie una cu totul aparte și voiam s-o încep cu mintea limpede.

Am mers până am ieșit din grădină printr-un loc unde gardul viu se întrerupea, urmând apoi o potecă denivelată, care urca domol câteva minute, apoi, după o cotitură, devenea mult mai abruptă. M-am oprit pe o proeminență stâncoasă și m-am uitat înapoi, fiind răsplătit cu priveliștea conturului întunecat al palatului, cu doar câteva ferestre luminate. Norii rarefiați și izolați, alb-strălucitori, păreau niște brazde de lumină stelară din grădinile celeste sub care dormea Amberul. Am întors spatele priveliștii. Însă mai aveam de mers o bucată bună de drum.

Când am ajuns pe culme, am reușit să deslușesc o linie albicioasă de lumină către est, dincolo de pădurea pe care o străbătusem cu puțină vreme în urmă. Am trecut grăbit mai departe și am început să cobor spre nord. Domoală mai întâi, calea pe care o urmam acum devenea tot mai abruptă și se îndrepta spre nord-est, după care cobora iarăși, într-o pantă mai lină. Când s-a întors spre nord-vest, a mai fost o zonă abruptă, urmată de una ușor de parcurs; eram sigur că mai departe drumul avea să fie în regulă. În spatele meu, versantul Kolvirului bloca licărul luminos de dinaintea zorilor pe care-l zărisem mai devreme, făcând ca totul, în afară de bolovanii din apropiere, să capete contururi ambigue. Știam totuși încotro mă îndreptam, fiindcă mai fusesem pe-acolo cândva, deși doar pentru un scurt popas.

Cam la vreo trei kilometri după creastă am micșorat pasul în timp ce mă apropiam de zonă, căutând. Era o deschizătură largă, având forma unei potcoave, și, când am localizat-o în cele din urmă, am pătruns prin ea cu pas măsurat, simțind că mă cuprinde o senzație stranie. Nu-mi anticipasem conștient toate reacțiile în privința asta, însă la un anumit nivel trebuie s-o fi făcut, eram sigur.

Am înaintat printre zidurile de piatră ce se înălțau precum pereții unui canion, am ajuns la o potecă și am urmat-o coborând ușor către doi copaci umbroși, apoi printre ei până la o construcție joasă de piatră, lângă care creșteau, sălbatic,

tufe și ierburi. Din ceea ce știam, solul fusese adus aici de fapt ca să susțină creșterea plantelor, fiind însă, după aceea, neglijat și abandonat.

M-am așezat pe una dintre băncile de piatră din fața clădirii și am așteptat lumina zorilor. Aici era cavoul tatei – în fine, cenotaful –, construit cu multă vreme în urmă, când fusese crezut mort. El se amuzase, mai târziu, vizitându-și propriul mormânt. Acum, firește, ar fi putut avea un statut cu totul diferit. Era posibil să fie mort cu adevărat. Oare asta ar fi anulat ironia, sau ar fi sporit-o? Nu-mi dădeam seama. Mă zgândărea însă mai mult decât aș fi crezut. Nu venisem aici în pelerinaj, ci ca să am parte de liniștea și de pacea de care un vrăjitor ca mine are nevoie pentru reușita vrăjilor. Venisem să...

Poate că asta voiam să cred. Alesesem acest loc deoarece, cavou adevărat ori nu, pe el era scris numele lui Corwin, ceea ce pentru mine crea senzația prezenței sale. Voiam să-l cunosc mai bine și era cu putință să nu pot ajunge mai aproape de-atât. Brusc am înțeles de ce avusesem încredere în Luke. Avusese dreptate la Casa Arbor. Dacă aș fi aflat de moartea lui Corwin și aș fi știut cine poartă vina, aș fi lăsat deoparte orice altceva, m-aș fi dus să prezint nota de plată și s-o încasez, aș fi încheiat socotelile și aș fi scris chitanța cu sânge. Chiar dacă nu l-aș fi cunoscut pe Luke, mi-ar fi fost ușor să mă pun în pielea lui și asta era prea stânjenitor pentru mine ca să-l judec pentru ceea ce făcuse.

La naiba! De ce trebuie să fim unul caricatura altuia, dincolo de râs ori de înțelepciune, pe tărâmuri ale durerii, frustrării, loialității conflictuale?

M-am ridicat. Se făcuse destulă lumină ca să-mi văd de treabă.

Am intrat în mausoleu și m-am apropiat de nișa unde se afla sarcofagul de piatră gol. Părea un seif ideal, însă am șovăit înaintea lui, simțind că-mi tremură mâinile. Era ridicol. Știam doar că el nu putea fi acolo, că nu era decât o cutie

goală, cu pereții sculptați. Și totuși am stat câteva minute până să mă hotărăsc să ridic capacul.

Coșciugul era, desigur, deșert, cum deșarte sunt atâtea visuri și temeri. Am aruncat înăuntru nasturele albastru și am coborât capacul. Fir-ar să fie! Dacă Sharu îl voia înapoi și-l putea găsi aici, atunci să primească mesajul că se apropia de mormânt când juca asemenea jocuri.

Am ieșit, lăsându-mi sentimentele în criptă. Venise vremea să trec la treabă. Aveam de construit o mulțime de vrăji, fiindcă nici nu gândeam să mă duc blând ca o boare într-un ținut unde suflau vânturi turbate.

Capitolul 11

Priveam de sus grădina, admirând culorile toamnei. Vântul se juca cu mantia mea. Lumina plăcută a după-amiezii scălda palatul. În aer s-a iscat un fior. Câteva frunze moarte s-au ridicat, purtate de vânt pe lângă mine, înălțându-se în aer, cu foșnete, peste marginea potecii.

Nu mă oprisem, de fapt, să admir priveliștea. Mă oprisem să blochez o încercare de contact prin Atu – a doua pe ziua aceea. Prima avusese loc mai devreme, când atârnam o vrajă, ca pe un fir de beteală, de imaginea haosului. M-am gândit că era ori Random – iritat că mă întorsesem în Amber și nu mă grăbisem să-l informez despre faptele și planurile mele cele mai noi –, ori Luke, întremat deja și voind să-mi ceară ajutorul în atacul pe care-l plănuia asupra Fortăreței. Amândoi îmi veniseră în minte, fiindcă pe ei voiam cel mai mult să-i evit; niciunuia nu i-ar fi plăcut prea mult ce aveam de gând să fac, deși din motive diferite.

Chemarea a slăbit și-a dispărut; am coborât pe potecă, am trecut prin deschizătura din gardul viu și am intrat în grădină. Nu voiam să risipesc o vrajă ca să-mi ascund trecerea, așa că am apucat pe o potecă spre stânga ce ducea la un șir de arbori unde aș fi fost mai puțin expus la privirile cuiva care s-ar fi gândit să se uite pe vreo fereastră. Aș fi putut evita asta folosind un Atu, însă cartea aceea mă ducea mereu pe holul principal și nu știam cu cine mă puteam întâlni.

Firește, într-acolo mă îndreptam…

M-am întors pe unde ieșisem, prin bucătărie, luând, în trecere, un sandviș și un pahar cu lapte. Am urcat pe treptele

din spate, m-am furișat și am intrat în odaia mea fără să fiu observat. Odată ajuns, m-am încins cu sabia pe care o atârnasem la capul patului, am verificat lama, am scos un pumnal mic adus din Haos – un dar de la Borquist Săritorul, pe care îl ajutasem la un moment dat prezentându-l unor fețe sus-puse și ajunsesem apoi un soi de protector al lui (era un poet destul de bun) – și l-am prins de cealaltă parte a cingătorii. Mi-am prins un Atu pe interiorul mânecii stângi. M-am spălat pe mâini și pe față, apoi pe dinți. Dar nu m-am putut gândi la alte moduri de a trage de timp. Trebuia să pornesc și să fac ceva de care mă temeam. Era necesar pentru reușita planului meu. M-am simțit cuprins de o poftă nebună de a ieși cu barca pe mare. Totuși, m-aș fi mulțumit și să stau întins pe plajă...

Am ieșit din cameră și am coborât pe scara pe unde venisem. M-am îndreptat spre vest pe coridorul din spate, atent la pași și la voci, retrăgându-mă la un moment dat într-o cămăruță ca să nu fiu văzut de niște persoane ce treceau. Evitam să fiu observat. În cele din urmă, am cotit la stânga, am făcut câțiva pași și am așteptat un minut înainte să intru pe coridorul principal, care trecea pe lângă sala mare de marmură. N-am văzut pe nimeni. Bun! Am zbughit-o spre cea mai apropiată intrare și am vârât capul pe ușă. Grozav! Sala nu era folosită. De obicei nu era utilizată în fiecare zi, dar nu știam dacă pentru astăzi se organizase vreo ceremonie oficială de stat – deși nici ora nu era potrivită pentru un dineu.

Am intrat și am străbătut sala. Din peretele ei îndepărtat se deschidea un coridor întunecos și îngust, unde se afla îndeobște un străjer, postat către ușa din capăt. Toți membrii familiei aveau acces aici, chiar dacă străjerul nota în jurnal numele celor care treceau. Însă superiorul lui n-avea să afle informația asta decât atunci când santinela raporta ieșirea din gardă. Și deja n-ar mai fi contat.

Tod era bondoc și bărbos. A luat poziție de drepți când m-a văzut, apucând o secure care cu câteva clipe în urmă stătuse sprijinită de perete.

— Pe loc repaus. Ești ocupat? l-am întrebat.

— Drept să spun, nu, Domnia Ta.

— Mă duc jos. Sper să fie felinare pe-acolo. Nu știu scara asta la fel de bine ca alții.

— Am verificat când am început garda, Domnia Ta. O să-ți aprind unul.

Mai bine să economisesc energia care s-ar fi dus într-o vrajă de foc, am decis. Orice mic ajutor contează...

— Mulțam.

A deschis ușa și a cântărit în mână, pe rând, trei felinare înșiruite pe interior, în dreapta, alegându-l pe al doilea. L-a scos afară și l-a aprins de la o lumânare mare aflată pe un stativ la jumătatea coridorului.

— O să dureze ceva timp, am zis luând de la el felinarul. Probabil o să-ți termini tura până isprăvesc aici.

— Da, Domnia Ta. Ai grijă unde pui piciorul.

— Așa o să fac, crede-mă.

Scara lungă și spiralată se rotea și se tot rotea, oferind insuficientă vizibilitate în orice direcție în afară de jos, unde câteva lumânări, facle sau lămpașe atârnate pâlpâiau în jurul stâlpului central, reușind să stârnească acrofobie mai mult decât întunecimea absolută. Acolo jos nu erau decât punctele acelea luminoase. Nu vedeam capătul scării sau vreun perete. Am apucat balustrada cu o mână, în vreme ce cu cealaltă am ridicat în față felinarul. Locul era umed, mirosea a mucegai și pe deasupra era și răcoros.

Am încercat, iarăși, să număr treptele. Am pierdut, ca de obicei, șirul pe parcurs. Data viitoare...

Gândurile mi s-au dus în urmă, la ziua aceea de demult în care mai făcusem acest traseu crezând că mă îndrept către moarte. Faptul că nu murisem nu mă consola cine știe ce în clipa de față. Fusese totuși un chin. Și încă era posibil să nu-mi iasă nici de data asta și să mă fac cenușă ori să dispar într-un norișor de fum.

De jur împrejur și tot mai în jos. Gânduri de noapte în puterea zilei...

Pe de altă parte, o auzisem pe Flora spunând că a doua oară era mai ușor. O zisese în contextul unei discuții despre Model, așa că speram că la asta se referise.

Marele Model al Amberului, Emblema Ordinii. La fel de puternic ca marele Logrus al Curților, Însemnul Haosului. Tensiunile dintre ele două par să genereze tot ceea ce contează. Fă-ți de lucru cu oricare dintre ele, pierde controlul și te-ai dus pe copcă. Numai eu avusesem „norocul" să am de-a face cu amândouă. Nu aveam cu cine altcineva să compar notițele, să știu dacă asta avea să îngreuneze lucrurile, deși gândul că pecetea unuia îl face pe celălalt mai dificil încă îmi mângâia orgoliul... și amândouă își lasă pecetea asupra ta. La un anumit nivel al ființei, când treci prin asta, ești făcut fărâme și reasamblat potrivit vastelor principii cosmice – lucru care sună nobil, important, metafizic, spiritual și foarte drăguț, dar e de fapt o mare bătaie de cap. Reprezintă prețul pe care îl plătim pentru anumite puteri, însă niciun principiu cosmic nu mă poate sili să spun că-mi face plăcere.

Atât Modelul, cât și Logrusul le oferă inițiaților abilitatea de a traversa singuri Umbra – iar Umbra este termenul generic pentru colecția potențial infinită de variații ale realității cu care ne facem de lucru. Ne dau și alte abilități...

De jur împrejur și tot mai jos. Am încetinit. Simțeam o ușoară amețeală, exact ca data trecută. Dar măcar nu intenționam să mă întorc tot pe aici...

Când am zărit în cele din urmă capătul, am grăbit iarăși pasul. Jos erau o bancă, o masă, câteva rastele și lăzi și o lumină la care să le vezi. În mod obișnuit, și aici era cineva de strajă, dar n-am văzut pe nimeni acum. Poate că-și făcea rondul prin preajmă. Undeva în stânga erau temnițe în care uneori puteau fi găsiți deținuți politici extrem de ghinioniști frământându-se și înnebunind treptat. Nu știam dacă în momentul acela era vreunul întemnițat. Speram că nu. Tata fusese cândva unul dintre oamenii aceștia și din ceea ce-mi

povestise despre experiențele sale nu-mi păruse tocmai floare la ureche.

M-am oprit când am ajuns la capătul scării și am strigat de câteva ori. M-am ales cu un ecou îndeajuns de straniu, dar n-am căpătat niciun răspuns.

M-am apropiat de un rastel și am apucat, cu mâna liberă, un felinar aprins. Unul în plus avea, poate, să-mi prindă bine. Nu era exclus să mă rătăcesc. Am pornit, după aceea, spre dreapta. Tunelul pe care-l căutam se afla într-acolo. După ce am mers destul de mult, m-am oprit și am ridicat felinarul, gândindu-mă că poate ajunsesem prea departe. Dar gura tunelului încă nu se vedea. M-am uitat în urmă. Postul de gardă încă se vedea. Mi-am văzut de drum, scormonindu-mi mintea după amintirile dății trecute.

Am auzit, în sfârșit, o schimbare în sunete – ecouri abrupte ale pașilor mei. Părea că mă apropiasem de un zid, de un obstacol. Am ridicat iarăși lămpașul. Da. În față era întuneric beznă. În jur, piatră cenușie. Mi-am continuat drumul.

Întuneric. Depărtare. Umbrele iscate de pâlpâirea flăcăruii se jucau necontenit pe neregularitățile de piatră, iar licăririle de lumină stârneau străfulgerări în pereții de stâncă. În stânga se deschidea un pasaj lateral. Am trecut prin el. Ar fi trebuit să apară un altul destul de curând. Da. Al doilea...

Al treilea se găsea și mai departe. Exista și un al patrulea. M-am întrebat, în treacăt, către ce duceau. Nimeni nu-mi zisese o vorbă despre ele. Poate că nici ei nu știau. Peșteri bizare, găzduind frumuseți nespuse? Alte lumi? Fundături? Cămări? Într-o zi, poate, dacă urma să am timp și chef...

Cinci...

Apoi încă unu.

Dar eu aveam nevoie de al șaptelea pasaj. Când am ajuns în dreptul său, m-am oprit. Galeria nu era atât de adâncă. M-am gândit la cei care trecuseră pe-aici și am pășit spre ușa solidă din metal. O cheie mare atârna într-un cârlig de oțel înfipt în perete, în dreapta mea. Am luat cheia, am descuiat

ușa și am pus cheia la loc, știind că paznicul de la postul de gardă avea să verifice și să încuie iarăși cândva, pe parcursul rondului său; m-am întrebat – nu pentru prima oară – ce rost avea ca ușa să mai fie încuiată dacă cheia era ținută chiar alături. Părea că pericolul ar fi putut apărea din interior. Cerusem explicații, însă nimeni nu păruse să știe de ce se proceda astfel. Mi se spusese că era vorba despre tradiție. Gerard și Flora îmi sugeraseră că Random ori Fiona ar putea răspunde nedumeririi mele. Și amândoi fuseseră de părere că Benedict s-ar putea să știe adevărul, dar nu mi-am amintit niciodată să-l întreb.

Am împins tare și nu s-a întâmplat nimic. Am lăsat felinarele pe podea și am încercat iar, cu mai multă putere. Ușa a scârțâit și până la urmă a cedat. Mi-am recuperat lămpașele și am intrat.

Ușa s-a închis după mine și Frakir – copil al Haosului – a pulsat sălbatic. Mi-am amintit de ultima mea vizită aici și de motivul pentru care nimeni nu adusese un felinar în plus. Licărul albăstrui al Modelului întins pe podeaua netedă și neagră lumina grota suficient de bine încât să vezi pe unde calci.

Am aprins celălalt felinar. Pe primul l-am pus la capătul apropiat al Modelului, iar pe celălalt l-am dus în punctul mai îndepărtat al Modelului. Nu-mi păsa că furniza suficientă lumină. Întregul loc îmi dădea fiori, era rece și al naibii de intimidant. O sursă de lumină suplimentară mă făcea să mă simt mai bine.

Am studiat întinderea de linii complicate, șerpuitoare, în vreme ce pășeam spre ungherul de unde începeau. O liniștisem pe Frakir, însă nu reușisem să-mi potolesc pe deplin propriile neliniști. Dacă asta era o reacție a Logrusului în interiorul meu, mă întrebam dacă reacția mea față de Logrus ar fi fost mai neplăcută dacă m-aș fi dus să-l străbat din nou, acum când purtam și pecetea Modelului. Speculații fără noimă...

Am încercat să mă calmez. Am respirat adânc. Am închis o clipă ochii. Am flexat genunchii. Mi-am relaxat umerii. N-avea rost să mai aştept...

Am deschis ochii şi am pus piciorul pe Model. Scânteile mi-au cuprins imediat laba piciorului. Încă un pas, mai multe scântei. Un trosnet uşor. Am mai făcut un pas. O uşoară rezistenţă când m-am mişcat din nou...

Mi-a revenit în minte tot ce simţisem prima oară: fiorii reci, micile şocuri electrice, zonele uşor şi cele dificil de străbătut. Undeva înlăuntrul meu exista o hartă a Modelului şi era aproape ca şi cum aş fi avut-o în faţa ochilor când am trecut prima curbă, cu rezistenţa sporind, cu scânteile zburând, cu părul măciucă, cu pârâituri şi-un fel de vibraţii...

Am ajuns la Primul Văl; părea că aş fi păşit printr-un tunel de vânt. Orice mişcare presupunea o străduinţă atentă. Aveam nevoie de dârzenie, doar asta îmi trebuia. Dacă mă străduiam, urma să înaintez, deşi încet. Şmecheria era să nu mă opresc. S-o iau de la capăt putea fi oribil, ba chiar imposibil pe unele porţiuni. În clipa asta era nevoie de un efort continuu. Câteva clipe şi urma să trec, apoi parcursul avea să fie mai uşor. Adevăratul ucigaş era Al Doilea Văl...

Cotitură, cotitură...

Trecusem. Ştiam că drumul, o bucată de-aici încolo, va fi mai simplu. Am mărit pasul, simţind în mine un mugur de încredere. Poate că Flora avusese dreptate. Partea asta părea mai puţin dificilă decât prima oară când o străbătusem. Am trecut printr-o curbă lungă, apoi printr-o şerpuire îngustă. Scânteile îmi ajungeau acum până la carâmbii cizmelor. Îmi treceau rapid prin minte zile de 30 aprilie şi intrigi politice de la Curţi, unde lumea se duela şi murea ca urmare a urmării urmărilor rănilor, sporindu-şi rangul şi prestigiul prin puterea unor ritualuri sângeroase. Gata, terminasem cu asta. Trebuia să mi-o scot din minte. Poate că se purtau ei cu mai multă politeţe, dar acolo se vărsa mai mult sânge decât aici în Amber, şi pentru avantaje dintre cele mai mărunte...

Am scrâșnit din dinți. Îmi venea greu să-mi țin mintea concentrată asupra a ceea ce făceam, ceea ce era, firește, parte din efectul Modelului. Acum îmi aminteam și asta. Încă un pas... Furnicături urcându-mi pe picior... Trosnete la fel de puternice ca o furtună... Un picior înaintea celuilalt... Îl ridici, îl cobori... Părul ridicat... Răsucire... Împingere... O amintire cu *Steluța*, pe ape, înaintea unei furtuni tomnatice, Luke întinzând velele, vântul suflând din spatele nostru ca răsuflarea unor dragoni... Încă trei pași și rezistența crește...

Sunt la Al Doilea Văl și mă simt deodată ca și cum aș încerca să împing o mașină dintr-un șanț noroios... Toată puterea mea se duce acolo și totuși rezultatul este infim. Mă mișc într-un ritm greoi și scânteile mi-au ajuns la brâu. Sunt o flacără albastră...

Mintea mi se eliberează brusc de gânduri parazite. Până și Timpul dispare, lăsându-mă singur. A rămas din mine doar lucrul acesta fără trecut, fără nume, străduindu-se din răsputeri să înfrângă inerția tuturor zilelor sale – o ecuație atât de bine echilibrată, încât ar trebui să îngheț aici pentru veșnicie, cu piciorul suspendat în aer, numai că anularea maselor și a forțelor lasă neatinsă voința, ba chiar într-un fel o purifică, astfel încât înaintarea pare să transcendă simpla străduință fizică...

Încă un pas, apoi altul și am trecut, apoi iarăși mă urnesc, parcă după ani mulți, știind că o să reușesc în ciuda faptului că sunt aproape de Marea Curbă, care e grea, înșelătoare și lungă. Nici pe departe ca Logrusul. Puterea de aici e sintetică, nu analitică...

Universul pare că se rotește în jurul meu. Fiecare pas mă face să mă simt ca și cum m-aș estompa și mi-aș recăpăta iar consistența, ca și cum aș fi făcut bucăți și reasamblat, risipit și adunat, muribund și reîntors la viață...

Mai departe. Încă trei curbe, urmate de o linie dreaptă. M-am forțat să merg înainte. Amețeam, mi-era greață. Eram

ud până la piele. Capătul liniei. O serie de arcuiri. Răsucire. Răsucire. Iarăşi răsucire...

Am ştiut că mă apropiam de Vălul Final când scânteile s-au ridicat peste mine alcătuind o cuşcă de fulgere mici şi am început să târâi din nou picioarele. Nemişcarea şi apăsarea teribilă...

De data asta însă mă simţeam cumva mai întărit şi m-am trudit să înaintez, ştiind că voi izbândi.

Am reuşit, tremurând. Îmi mai rămânea o singură arcuire. Însă aceşti trei ultimi paşi puteau fi cei mai neplăcuţi. Era de parcă, ajungând să te cunoască atât de bine, Modelul nu mai vrea să-ţi dea drumul. M-am chinuit să păşesc, simţind dureri în glezne ca după o cursă de alergare. Doi paşi... Trei...

Capăt de drum. Nemişcare. Gâfâind, cutremurat de fiori. Pace. Gata cu electricitatea statică. Dispăruseră şi scânteile. Dacă nici asta nu mă curăţa de vibraţiile pietrelor albastre, nu ştiu ce altceva ar fi putut s-o facă.

Acum – ori mai degrabă într-un minut – mă puteam duce oriunde. Din acest punct, în acest moment de triumf, îi puteam comanda Modelului să mă transporte oriunde şi aveam să fiu trimis acolo. Nu era tocmai genul de ocazie pe care s-o risipesc pentru a mă scuti, de pildă, de drumul înapoi în sus pe scara în spirală. Nu. Aveam alte planuri. Îndată...

Mi-am aranjat veşmintele, mi-am trecut degetele prin păr, mi-am verificat armele şi Atuul ascuns şi am aşteptat ca bubuitul pulsului să se domolească.

Luke fusese rănit într-o bătălie la Fortăreaţa celor Patru Lumi, într-o înfruntare cu fostul său prieten şi aliat mercenarul Dalt, fiul Pângăritoarei. Dalt nu însemna prea mult pentru mine în afara unui obstacol posibil, fiindcă părea să se afle acum în slujba celui ce stăpânea Fortăreaţa. Chiar şi ţinând seama de diferenţa în curgerea timpului – care probabil nici nu era foarte mare –, îl văzusem destul de curând după lupta sa cu Luke, ceea ce părea să indice că se afla la Fortăreaţă când luasem legătura cu el prin Atu.

OK.

Am încercat să-mi aduc din nou în memorie imaginea camerei în care se aflase Dalt. Dar viziunea a fost destul de vagă. Care era cantitatea minimă de date de care avea nevoie Modelul ca să funcţioneze? Mi-am amintit textura zidului de piatră, forma ferestruicii, tapiseria uzată de pe perete, papura de pe podea; o banchetă joasă şi un scăunel apăruseră la vedere când Dalt se mişcase; mai era o crăpătură în perete, deasupra lor, şi nişte pânză de păianjen...

M-am străduit să alcătuiesc o imagine cât mai clară şi mi-am dorit să ajung acolo. Voiam să mă aflu în locul acela.

Şi deodată am fost.

M-am răsucit iute, cu mâna pe mânerul sabiei, dar eram singur în încăpere. Am văzut un pat şi un dulap, o masă mică de scris, un cufăr, nimic din ce văzusem cu ocazia scurtei mele vizite prin intermediul Atuului. Prin ferestruie intra lumina strălucitoare a zilei.

Am traversat camera până la uşă şi am aşteptat un timp, ascultând. Nu se auzea nimic de cealaltă parte. Am crăpat uşa – se deschidea către stânga – şi am aruncat o privire pe holul lung şi pustiu. Am deschis uşa mai mult. Vizavi era o scară ce cobora. Către stânga era un zid. Am ieşit şi am închis uşa după mine. În jos sau la dreapta? Pe ambele laturi ale holului erau câteva ferestre. M-am dus la cea mai apropiată, din dreapta mea, şi am privit afară.

Am văzut că mă aflam aproape de colţul unei curţi rectangulare, dincolo de care se găseau alte clădiri, la fel ca în dreapta şi-n stânga, unite între ele la colţuri, în afară de o deschizătură din dreapta ce părea să fie trecerea către altă curte, unde, în spatele clădirilor din faţa mea, se înălţa un edificiu grandios. În curtea de jos vreo zece soldaţi, aşezaţi în diverse puncte de intrare, fără să dea totuşi impresia că erau oficial de gardă – îşi curăţau şi-şi reparau echipamentul. Doi erau aproape complet înfăşuraţi în bandaje, însă majoritatea păreau gata să intre în acţiune oricând.

În capătul îndepărtat al curții se afla o epavă stranie, arătând ca un zmeu mare, stricat, ce-mi părea întru câtva familiară. Am decis să pornesc pe holul paralel cu spațiul curții, fiindcă mi se părea că astfel voi ajunge în clădirile din celălalt capăt al ei, oferindu-mi poate și imaginea curții următoare.

Am înaintat, atent la orice sunet ori mișcare, însă peste tot domnea liniștea. M-am oprit la colț și am așteptat mult, cu urechile ciulite.

Fiindcă nu se auzea nimic, am trecut de colț și am încremenit. La fel și bărbatul așezat pe pervazul ferestrei, în dreapta. Purta cămașă de zale, coif de piele, pantaloni de piele și cizme. Lângă el se afla o spadă grea, însă în mână ținea un pumnal, cu care părea să-și curețe unghiile. Părea la fel de surprins ca mine când a ridicat brusc capul în direcția mea.

— Cine ești? a întrebat.

Și-a îndreptat umerii și a coborât brațele, pregătindu-se să sară de pe pervaz.

Era stânjenitor pentru amândoi. Părea să fie o strajă. Dacă ar fi fost vigilent sau ar fi încercat să se ascundă, asta l-ar fi trădat lui Frakir, însă nepăsarea îi asigurase un camuflaj excelent, iar mie o mică dilemă. Eram sigur că n-o să-l pot duce de nas. Nu voiam nici să-l atac și să fac zgomot. Asta îmi scădea numărul de opțiuni. Puteam să-l ucid iute și fără zgomot cu o vrajă drăguță de oprire a inimii pe care o aveam pregătită, totuși prețuiesc prea mult viața ca s-o curm dacă nu-i neapărat nevoie.

Prin urmare, chiar dacă nu-mi plăcea să consum atât de curând una dintre vrăjile pregătite, am rostit cuvântul ce mi-a făcut mâna să se miște reflex, într-un gest însoțitor și am zărit licărirea Logrusului în vreme ce puterea sa pulsa prin mine. Străjerul a închis ochii și s-a rezemat de fereastră, cu trupul brusc înmuiat. I-am corectat poziția, lipindu-l cu spatele de perete, ca să nu se prăbușească, și l-am lăsat să sforăie în pace, cu pumnalul tot în mână. Vraja de oprire a inimii avea să-mi fie, probabil, de folos mai târziu.

Coridorul intra într-o galerie în față, care părea să se curbeze în ambele direcții și de aceea nu-i puteam zări capetele. Știam că va trebui să consum, mai curând decât aș fi vrut, o altă vrajă. Am rostit cuvântul pentru vraja de invizibilitate și lumea s-a întunecat cu câteva nuanțe. Sperasem să pot avansa mai mult înainte s-o folosesc, de vreme ce efectul ținea doar douăzeci de minute și nu știam unde se afla obiectul căutării mele. Dar nu-mi puteam permite să risc. Am grăbit pasul și am pătruns în galerie, care s-a dovedit a fi pustie.

În locul acela am căpătat totuși o imagine mai bună a împrejurimilor, fiindcă puteam să văd până în următoarea curte, care era gigantică și conținea structura uriașă pe care o zărisem parțial mai devreme. Era o fortăreață imensă și cu aspect solid; părea să aibă doar o intrare, bine păzită. Către partea opusă a galeriei, am văzut deschizându-se o curte exterioară mărginită de ziduri înalte, bine fortificate.

Am ieșit din galerie și am căutat o scară, aproape convins că edificiul masiv era locul unde trebuia să cercetez. Îl înconjura o aură de magie pe care-o simțeam din creștet până în tălpi.

Am început să alerg pe hol, am luat colțul și am văzut un străjer la capătul unui șir de trepte. Nu mi-a simțit trecerea, în afară, poate, de ușoara adiere stârnită de mantia mea. M-am grăbit către scară. La capătul ei, un intrând ducea către alt coridor – întunecat –, către stânga; exact în față, o ușă grea de fier dădea spre curtea interioară.

Am împins ușa, am ieșit și m-am lipit rapid de perete, fiindcă un paznic se întorsese spre mine, privise stăruitor și începuse să se apropie. L-am evitat și am înaintat spre citadelă. O concentrare a puterilor, zisese Luke. Da. Simțeam energia tot mai intens pe măsură ce mă apropiam. Nu aveam timp să-mi dau seama cum să le abordez, cum să le pun pe făgașul dorit. Oricum, îmi adusesem cu mine rezerva personală.

Când m-am apropiat de zid, am apucat spre stânga. Un tur scurt era în regulă, pentru informare. După ce aproape

i-am dat roată, am văzut că intuiția mea inițială că exista doar o intrare vizibilă se dovedea corectă. De asemenea, în zid nu existau ferestre la o înălțime mai mică de zece metri. Edificiul era înconjurat cu un gard înalt, cu stâlpi metalici ascuțiți și un șanț de partea lui interioară. Însă ceea ce mă surprindea mai mult nu era o trăsătură arhitecturală. De cealaltă parte, aproape de zid, se mai vedeau două zmeie fărâmate și trei relativ intacte. Chestiunea contextului nu-mi mai încețoșa percepția, pentru că le-am văzut perfect pe cele întregi. Erau deltaplane. Mi-aș fi dorit să arunc o privire mai de aproape asupra lor, însă durata invizibilității mele se scurgea și nu-mi permiteam un ocol. M-am grăbit să parcurg distanța ce-mi rămăsese și am studiat poarta.

Calea de acces prin gardul metalic era închisă și flancată de doi străjeri. La câțiva pași în spatele ei se vedea un pod mobil din lemn, cu ranforsări metalice, întins peste șanț. În colțuri avea sudate verigi mari din fier, iar în zidul de deasupra porții era construit un troliu cu patru lanțuri ce se terminau prin cârlige. M-am întrebat cât de greu era podul. Ușa spre citadelă se afla într-o nișă adâncă de un metru în zidul de piatră și era înaltă, lată și placată cu metal, părând capabilă să reziste mult timp izbiturilor unui berbec de asalt.

M-am apropiat de poarta din gard și m-am uitat la ea cu atenție. Nu avea încuietoare, ci doar un zăvor simplu, ce se trăgea manual. L-aș fi putut deschide. Țâșneam înăuntru, străbăteam podul cât ai clipi și ajungeam la ușa cea mare înainte ca vreun paznic să-și dea seama ce se întâmplă. Pe de altă parte, având în vedere natura acestui loc, poate că existau instrucțiuni în eventualitatea unui atac neobișnuit. Dacă așa stăteau lucrurile, nici n-ar fi fost nevoie să mă vadă cineva, dacă reacționa iute și mă înghesuia în nișă. Și aveam senzația că ușa grea a citadelei nu era descuiată.

Am stat pe gânduri câteva clipe, alegându-mi vraja. Am mai verificat o dată pozițiile celor șase-șapte oameni

din curte. Niciunul nu era prea aproape, niciunul nu venea încoace...

Am avansat fără zgomot spre străjeri și am poziționat-o pe Frakir pe umărul celui din stânga, cu ordinul de sugrumare rapidă. Am făcut apoi trei pași iuți spre dreapta și l-am lovit pe celălalt străjer, cu muchia palmei, în partea stângă a gâtului. L-am prins de subsuori ca să nu se prăbușească cu zgomot și l-am lăsat în șezut, cu spinarea lipită de gard, în dreapta porții. Am auzit în spatele meu zăngănitul tecii celuilalt la contactul cu gardul când s-a chircit la pământ ducându-și mâinile la beregată. M-am grăbit spre el, i-am susținut căderea și am recuperat-o pe Frakir. O privire scurtă mi-a arătat că doi soldați, aflați de cealaltă parte a curții, se uitau în direcția mea. La naiba!

Am descuiat poarta, m-am strecurat prin ea, am închis-o și am zăvorât-o la loc. Am grăbit pasul, trecând peste podul mobil, și am întors capul. Cei doi veneau acum încoace. Aveam, așadar, încă o opțiune. Am decis să văd cât de dificilă se putea dovedi varianta mai înțeleaptă strategic.

M-am ghemuit și am apucat colțul cel mai apropiat al podului, cel din dreapta. Șanțul peste care era întins avea vreo patru metri adâncime și era de vreo două ori mai lat.

Am dat să-mi îndrept picioarele. Era al naibii de greu, însă lemnul a început să scârțâie și colțul s-a ridicat câțiva centimetri. L-am ținut așa o clipă, mi-am domolit răsuflarea și am încercat din nou. După alte pârâituri, am reușit să-l mai ridic un lat de palmă. Și din nou... Mă dureau palmele, apăsate de muchia grea. Îmi simțeam brațele ca și cum cineva mi le-ar fi smuls foarte lent din articulații. În vreme ce mă opinteam cu și mai multă îndârjire, m-am întrebat câți oameni eșuează când vine vorba de ridicat greutăți, fiindcă-i apucă brusc durerile de spate. Cred că nu auzim niciodată vorbindu-se despre ei. Îmi simțeam inima bubuind de parcă mi-ar fi umplut pieptul. Colțul podului se înălțase acum cu vreo jumătate de metru față de pământ, însă marginea din

stânga nici nu se desprinsese. M-am opintit iar, simțind cum transpirația îmi apare ca prin farmec pe frunte și sub brațe. Am tras aer în piept și... Sus!

Mi-a ajuns la nivelul genunchiului, apoi mai sus. Se ridicase, în sfârșit, și colțul din stânga. Am auzit vocile celor doi soldați care se apropiau grăbiți – erau agitați și vorbeau tare. Am început să mă aplec spre stânga, trăgând întreaga structură după mine. Colțul opus mie s-a deplasat în față când am făcut asta. Bun! Nu m-am oprit. Colțul din stânga mea era acum la peste jumătate de metru deasupra șanțului. Brațele, umerii și gâtul îmi erau cuprinse de înțepături dureroase. Mai departe...

Soldații ajunseseră la poartă, dar s-au oprit să-i examineze pe cei căzuți. Iarăși bine. Nu eram încă sigur că podul n-avea să revină la poziția inițială, dacă-i dădeam drumul. Trebuia să-l fac să alunece în șanț, altminteri mă supusesem degeaba riscului unei operații de hernie de disc. Stânga...

A început să se balanseze, să se încline spre dreapta. Îmi dădeam seama că avea să-mi scape de sub control în câteva clipe. Stânga iar... stânga... aproape. Cei doi bărbați își îndreptaseră acum atenția de la străjerii căzuți la podul care se mișca și se chinuiau să deschidă mai iute zăvorul. Alți doi se grăbeau să li se alăture; am auzit mai multe strigăte. Încă un pas. Podul aluneca de-a binelea. Nu mai puteam să-l țin... Încă un pas!

Dă-i drumul și ferește-te!

Colțul meu s-a izbit de marginea șanțului, însă lemnul a crăpat și marginea a cedat în vreme ce mă retrăgeam. Podețul s-a răsucit în cădere, s-a izbit de marginea cealaltă a șanțului și-a căzut pe fundul său cu un bubuit răsunător. Brațele îmi atârnau pe lângă corp, neputincioase deocamdată.

M-am întors și am apucat spre ușă. Vraja încă își făcea efectul, așa că măcar nu eram o țintă pentru săgeți trase din cealaltă parte a șanțului.

Am ajuns la ușă și mi-am adunat toate puterile ca să ridic brațele până la inelul cel mare din dreapta și să mă atârn de

el. Dar nu s-a întâmplat nimic când l-am tras. Era blocat. Mă aşteptasem însă la asta şi mă pregătisem. Trebuise totuşi să încerc mai întâi. Sunt foarte econom cu vrăjile mele.

Am rostit cuvintele, de data asta trei la număr – mai puţin elegant, fiindcă era o vrajă mai grosolană, deşi poseda o forţă imensă.

Întregul corp mi-a fost zguduit şi uşa a explodat către interior, lovită parcă de cizma din oţel a unui gigant. Am intrat repede şi m-am simţit îndată derutat, fiindcă ochii încă nu mi se adaptaseră la lumina difuză. Mă aflam într-o sală construită pe două niveluri. Două şiruri de trepte se înălţau în dreapta şi în stânga, curbându-se spre interior către o platformă cu balustradă, capătul unui hol situat la al doilea nivel. Sub acesta era un alt hol, la nivelul meu. De aici, două scări duceau în jos, prin spatele celor care urcau. Decizii, decizii...

În mijlocul sălii se afla o fântână de piatră neagră, care împroşca foc – nu apă; flăcările coborau în bazin, unde se încolăceau şi dansau. Erau roşii şi portocalii în aer, albe şi galbene dedesubt, unduindu-se. Simţeam că sala era plină de putere. Oricine putea controla forţele descătuşate aici ar fi fost cu adevărat un adversar redutabil. Dacă aveam noroc, poate nu trebuia să descopăr pe pielea mea cât de redutabil.

Am fost cât pe ce să irosesc un atac special, când mi-am dat seama de prezenţa celor două mogâldeţe din ungher, în dreapta. Însă nu mişcau deloc, erau nefiresc de imobile. Statui, firește...

Încercam să aleg între a urca la etaj, a merge înainte ori a coborî şi tocmai ajunsesem la concluzia că ar trebui să cobor, pornind de la principiul că există ceva instinctiv în întemniţarea prizonierilor în celule umede şi aflate la subsol, când statuile mi-au atras iarăşi atenţia. Fiindcă vederea mi se mai adaptase, puteam deslui acum că una reprezenta un bărbat cu părul alb, iar cealaltă, o femeie cu părul negru. M-am frecat la ochi, fără să observ, preţ de câteva clipe, că-mi văzusem conturul palmei. Vraja de invizibilitate se destrăma...

M-am apropiat de siluetele încremenite. Faptul că bătrânul avea agățate de el câteva mantii și pălării ar fi trebuit să mă avertizeze, totuși i-am ridicat poalele robei albastru-închis. În lumina deodată mai strălucitoare a fântânii de foc am văzut numele RINALDO, scrijelit pe un picior. Obraznic copil fusese!

Femeia nu putea fi decât Jasra, nu era nevoie să mai verific alungând șobolanii ce mișunau pe pardoseală. Avea și ea brațele întinse în față, ca și cum ar fi vrut să se ferească de ceva, și cineva îi atârnase de stângul o umbrelă albastru-deschis și de dreptul un trenci cenușiu-deschis; o pălărie asortată îi fusese pusă pe creștet, într-o rână. Fața îi era pictată ca a unui clovn și pe piepții bluzei verzi fuseseră prinși doi ciucuri galbeni.

Lumina din spatele meu a strălucit și mai puternic, așa că m-am întors să văd ce se întâmplă. Fântâna își azvârlea acum șuvoiul de flăcări la șase metri înălțime. În cădere, focul făcea ca bazinul să se reverse și conținutul i se răspândea pe lespezi. Un pârâiaș se îndrepta spre mine. În clipa aceea, un chicotit ușor m-a făcut să ridic privirea.

Purtând o mantie neagră, glugă și mănuși lungi, magicianul măștii de cobalt stătea pe platforma de deasupra mea, cu o mână pe balustradă și cu cealaltă îndreptată spre fântână. Fiindcă mă așteptasem să-l întâlnesc pe parcursul expediției mele, nu venisem nepregătit. Când flăcările s-au înălțat și mai mult, formând un turn strălucitor care s-a rostogolit aproape imediat peste mine, am ridicat brațele, gesticulând larg, și am rostit cuvântul pentru cea mai potrivită dintre cele trei vrăji de apărare pe care le pregătisem mai devreme.

Curenți de aer au început să se agite, alimentați de Logrus, atingând forța unei vijelii și îndepărtând flăcările. Mi-am schimbat poziția în așa fel încât văpăile să fie suflate spre magician. Cât ai clipi, el a făcut un gest și flăcările au recăzut în fântână, devenind un firicel slab luminos.

Bine. Remiză. Nu venisem aici să-mi încerc puterile cu el, ci să i-o iau înainte lui Luke și s-o salvez de unul singur pe Jasra. Odată ajunsă în puterea mea, Amberul ar fi fost asigurat împotriva oricăror planuri ale lui Luke. Mi-am dat seama

că-mi puneam totuși întrebări în privința magicianului. Pala de vânt se potolise și am auzit iarăși chicotitul. Folosea și el vrăji, întocmai ca mine? Ori poate, locuind în mijlocul unei surse de putere ca aceasta, era în stare să controleze direct forțele și să le confere orice formă poftea? Dacă ultima variantă era cea corectă, după cum bănuiam, ar fi avut la îndemână o sursă practic inepuizabilă de trucuri, așa că într-o competiție în toată regula pe terenul lui aș fi fost silit până la urmă să dau bir cu fugiții sau să apelez la bombardamentul atomic – adică să invoc Haosul însuși ca să facă totul praf și pulbere în zonă –, iar așa ceva nu voiam să fac, să distrug toate misterele, inclusiv cel al identității vrăjitorului, în loc să le rezolv obținând răspunsuri ce se puteau dovedi esențiale pentru bunăstarea Amberului.

O suliță lucitoare de metal s-a materializat înaintea magicianului, a rămas suspendată un moment, apoi s-a năpustit spre mine. Mi-am folosit a doua vrajă de apărare, invocând un scut care a respins sulița.

Singura alternativă pe care o vedeam la duelul cu vrăji ori la nimicirea prin Haos a întregului loc ar fi fost să controlez eu însumi forțele de aici și să încerc să-l învinge pe individ cu propriile lui arme. Nu era însă momentul potrivit pentru experiențe; trebuia să fac ceva de îndată ce găseam câteva clipe libere. Mai devreme sau mai târziu totuși confruntarea trebuia să se dezlănțuie – de vreme ce magicianul părea să aibă ceva cu mine și probabil că tot el fusese în spatele atacului vârcolacului neîndemânatic din codru.

Deocamdată nu intenționam să-mi încerc norocul explorând puterea de aici – mai ales dacă Jasra fusese îndeajuns de capabilă să-l înfrângă pe stăpânul inițial al acestui loc, Sharu Garrul, după care individul ăsta se arătase capabil s-o învingă pe Jasra. Dar tare-aș fi vrut să știu ce-mi pregătea…

— Ce vrei până la urmă? l-am întrebat.

Vocea metalică a răspuns imediat:

— Îți vreau sângele, sufletul, mintea și trupul.

— Poate vrei și colecția mea de timbre? am zbierat la el. Pe alea fără ștampilă le pot păstra?

M-am dat mai aproape de Jasra și i-am trecut brațul drept pe după umeri.

— Ce vrei de la ea, glumețule? a întrebat magicianul.

— E obiectul cel mai lipsit de valoare de aici.

— Atunci de ce te-ai opune să te scap de ea?

— Tu colecționezi timbre. Eu, vrăjitori aroganți. Ea este a mea, apoi urmezi tu.

Am simțit cum puterea se ridică iar împrejurul meu, chiar când strigam:

— Cu ce ești mai presus într-ale Artei decât frații și surorile tale?

N-am primit răspuns, însă aerul s-a umplut brusc în jurul meu cu forme ascuțite ce se răsuceau: cuțite, lame de topor, stele ninja, sticle sparte. Am rostit cuvântul pentru ultima mea apărare, Perdeaua Haosului, ridicând între noi un paravan de fum gros. Obiectele ascuțite trimise spre mine au fost instantaneu reduse la praf cosmic la contactul cu fumul.

Am acoperit vacarmul cu urletul meu:

— Cu ce nume ar trebui să te chem?

— Mască! a răspuns îndată magicianul, nu foarte original în opinia mea.

Aproape că mă așteptasem la un nume pompos, gen Coșmarul Mov sau Casca de Cobalt. Dar fie și-așa.

Tocmai îmi folosisem ultima vrajă defensivă. Ridicasem totodată și brațul stâng, așa că acea parte a mânecii mele care găzduia Atuul Amberului se afla acum în raza mea vizuală. O cam băgasem pe mânecă, era drept, dar nu-mi jucasem încă ultima carte. Nu făcusem deocamdată decât să mă apăr și eram destul de mândru de vraja pe care o păstrasem în rezervă.

— N-o să-ți fie de niciun folos, a zis Mască în vreme ce vrăjile noastre se spulberau, iar el se pregătea să lovească iar.

— Îți doresc o zi bună, în orice caz, am spus și mi-am rotit încheieturile, am întins degetele ca să direcționez fluxul și

am rostit cuvântul menit să-l facă praf. Ochi pentru ochi! am strigat apoi, în vreme ce conținutul unei florării întregi se revărsa peste Mască, acoperindu-l cu totul; era cel mai mare buchet pe care-l văzusem vreodată.

Și mirosea chiar frumos.

S-a lăsat tăcerea și am simțit o scădere a forțelor. M-am uitat spre Atu și am întins mâna prin el. În clipa când am reușit contactul, în maldărul de flori s-a mișcat ceva și Mască a ieșit din mijlocul buchetului ca Alegoria Primăverii.

Probabil că dispărusem deja din vederea lui când l-am auzit zicând:

— Pun eu mâna pe tine!

— Flori pentru o floare, am replicat și am rostit cuvântul ce completa vraja, făcând să cadă peste el o grămadă de bălegar.

Am ieșit în holul mare al Amberului, ducând-o cu mine pe Jasra. Martin stătea lângă servantă, cu un pahar de vin în mână, de vorbă cu Bors, șoimarul. A tăcut când a văzut ce priviri uluite îmi arunca Bors, apoi a întors capul și s-a holbat la rându-i.

Am pus-o pe Jasra în picioare, lângă prag. N-aveam de gând să-mi fac de lucru chiar acum cu vraja în puterea căreia se afla – nici nu știam ce m-aș fi făcut cu ea dacă aș fi reușit s-o readuc la viață. Mi-am atârnat mantia de ea și m-am dus să-mi torn un pahar de vin, salutându-i din cap pe Bors și pe Martin.

Am băut paharul până la fund, l-am lăsat din mână și le-am spus:

— Orice ați face, nu vă scrijeliți inițialele pe ea.

M-am dus apoi și am găsit o canapea într-o odaie în aripa de est, m-am lungit acolo și am închis ochii. Ca un pod peste ape zbuciumate. Unele zile sunt diamante. Unde au pierit toate florile? Ceva de genul ăsta.

Capitolul 12

Mult fum, un vierme uriaș și străfulgerări multicolore. Fiece sunet era zămislit, atingea apogeul și se destrăma. Crâmpeie de existență precum fulgerele, chemate din Umbră și întorcându-se în Umbră. Viermele se întindea la nesfârșit. Florile cu capete de câine se repezeau să mă muște, însă se mulțumeau doar să-și agite frunzele. Fumul plutitor se oprise înaintea unui semafor de circulație atârnat din cer. Viermele – ba nu, era o omidă – zâmbea. O ploaie înceată, orbitoare a început și toți picurii erau tăiați ca niște nestemate…

„Ce nu se potrivește în imaginea asta?" a întrebat ceva din mine.

M-am dat bătut, fiindcă nu puteam să fiu sigur. Aveam totuși senzația neclară că peisajul n-ar fi trebuit să plutească așa…

— Of, fir-ar! Merle…

Ce mai voia și Luke acum? De ce nu mă slăbea o clipă? Mereu câte o problemă nouă.

— Vrei să te uiți la asta?

Am urmărit cu privirea o serie de globuri strălucitoare – sau poate erau comete – ce țeseau o tapiserie de lumină, căzând apoi pe o pădure de umbrele.

— Luke, am zis, însă una dintre florile cu cap de câine, de care uitasem, m-a mușcat de o mână și totul împrejur s-a fisurat ca și cum ar fi fost zugrăvit pe un geam prin care tocmai trecuse un glonț.

Dincolo de geam lucea curcubeul…

— Merle! Merle!

Era Pantaloni, care mă zgâlțâia de umeri. Am deschis ochii. Locul de pe canapea pe care ținusem capul se umezise. M-am săltat într-un cot și m-am frecat la ochi.

— Pantaloni... ce...?

— Nu știu, a răspuns.

— Ce nu știi? Adică... la naiba! Ce s-a întâmplat?

— Stăteam pe scaunul ăsta, a rostit gesticulând, și așteptam să te trezești. Știam de la Martin că ești aici. Voiam să-ți spun că Random a vrut să te vadă îndată ce te-ai întors.

Am dat din cap aprobator, apoi am observat că dintr-o mână îmi curgea sânge, din locul în care mă mușcase floarea.

— Cât am dormit?

— Cam douăzeci de minute.

Mi-am lăsat picioarele pe dușumea și m-am ridicat în capul oaselor.

— Și de ce m-ai trezit?

— Fiindcă voiai să pleci cu un Atu.

— Cu un Atu? În somn? Nu funcționează așa. Ești sigur?

— Din păcate, în clipa asta nu sunt băut. Ai căpătat strălucirea curcubeului și ai început să te atenuezi pe margini și să dispari. Și mi-am zis că mai bine te trezesc și te-ntreb dacă asta ai avut de gând? Ce-i cu tine, ai băut soluție pentru îndepărtarea petelor?

— Nu.

— Am încercat odată pe câinele meu...

— Vise, am spus masându-mi tâmplele care începuseră să-mi zvâcnească, vise, atâta tot.

— Dintre cele pe care le pot vedea și alții? Ca un delirium tremens în doi?

— Nu la asta mă refeream.

— Am face bine să ne ducem la Random, a zis bufonul dând să se întoarcă spre ușă.

Am clătinat din cap.

— Nu încă. O să mai stau un pic să-mi revin. Ceva nu-i în regulă.

L-am privit și am văzut că făcuse ochii mari și se uita pe lângă mine. Am întors capul.

Zidul din spatele meu părea să se topească, de parcă ar fi fost turnat din ceară și pus lângă un foc.

— Cred că-i vremea să dăm alarma și s-o ștergem, a remarcat Pantaloni. Ajutor!

Și, țipând, a străbătut în fugă camera și a ieșit pe ușă.

Am clipit de câteva ori și, când m-am uitat iarăși, am văzut că peretele redevenise normal. Tremuram însă. Ce naiba se întâmpla aici? Reușise Mască să-mi facă o vrajă înainte să evadez? Dacă da, care era scopul vrăjii aceleia?

M-am ridicat în picioare și m-am rotit încetișor. Totul părea, acum, la locul lui. Știam că nu fusese ceva simplu, ca o halucinație datorată încordării la care fusesem supus în ultima perioadă, de vreme ce Pantaloni văzuse și el modificările. Nu-mi pierdusem deci țiglele de pe casă. Era vorba despre altceva – și, orice ar fi fost, îl simțeam cum dă încă târcoale. Aerul avea acum o limpezime nefirească și toate obiectele păreau să arate neobișnuit de pline de viață.

Am dat un tur rapid prin odaie, fără să știu ce căutam de fapt. De aceea, nu m-am mirat că n-am găsit nimic. Așa că am ieșit din cameră. Problema, oricare ar fi fost ea, se datora vreunui lucru pe care-l adusesem cu mine? Poate că Jasra, țeapănă și ridicol împopoțonată, fusese un cal troian?

Am pornit spre sala mare. După zece pași, înaintarea mi-a fost oprită de o plasă asimetrică de lumină. M-am străduit să pășesc mai departe și lumina s-a retras, schimbându-și forma.

— Merle, haide!

Vocea lui Luke. El nu se zărea însă pe nicăieri.

— Unde? am strigat fără să încetinesc.

Niciun răspuns, însă plasa de lumină s-a despicat la mijloc și cele două părți s-au dat în lături ca niște draperii, dezvăluind o strălucire aproape orbitoare, în interiorul căreia mi s-a părut că deslușesc un iepure. Apoi, pe neașteptate, viziunea a dispărut și singurul lucru care m-a oprit să cred că totul se

întorsese la normal a fost un hohot de râs al lui Luke, prelungit câteva secunde, ce nu părea să vină de nicăieri.

Am luat-o la fugă. Oare Luke era dușmanul, așa cum fusesem avertizat de atâtea ori? Fusesem cumva manipulat în toate cele întâmplate recent, cu singurul scop ca el să-și elibereze mama din Fortăreața celor Patru Lumi? Și-acum, că o scăpasem, avusese îndrăzneala să invadeze Amberul și să mă cheme la un duel vrăjitoresc ale cărui condiții nici măcar nu le înțelegeam?

Nu, parcă nu-mi venea să cred. Eram sigur că o asemenea faptă nu-i stă în puteri. Dar și de i-ar fi stat, n-ar fi îndrăznit s-o încerce – nu cât o aveam ostatică pe Jasra.

În vreme ce alergam, l-am auzit iar – parcă de pretutindeni și de nicăieri. De data asta cânta. Avea o voce puternică, baritonală și fredona „Auld Lang Syne"[1]. Ce fel de glumă mai era și asta?

Am dat buzna în sala mare. Martin și Bors plecaseră. Le-am văzut paharele goale pe servantă. Iar lângă ușa cealaltă... Da, lângă ușa cealaltă, Jasra rămăsese în picioare, neclintită, neschimbată, încă ținându-mi mantia pe braț.

— OK, Luke! Hai să terminăm! am strigat. Lasă prostiile și hai să isprăvim odată!

— Poftim?

Cântecul s-a oprit brusc.

Am traversat fără grabă sala până la Jasra, cercetând-o totodată cu privirea. Nu se schimbase absolut nimic la ea dacă nu puneai la socoteală o pălărie pe pare i-o pusese cineva pe brațul celălalt. Am auzit un strigăt din altă parte a palatului. Poate că era Pantaloni, care încă dădea alarma.

— Luke, am spus, oriunde ai fi, dacă mă poți auzi, dacă mă poți vedea, uită-te bine și ascultă: am pus mâna pe ea. Vezi? Orice ai intenționa, să nu uiți asta.

[1] Poem în limba scoțiană scris de Robert Burns în 1788 și pus pe notele unui cântec popular tradițional. În trad. aprox. *De dragul vremurilor de-odinioară* (n. red.).

Încăperea s-a zguduit violent, de parcă m-aș fi aflat în mijlocul unei picturi fără ramă pe care cineva decisese s-o zgâlțâie bine, s-o facă ghemotoc, apoi s-o netezească la loc.

— Deci?

Nimic.

Apoi un chicotit.

— Mama, pe post de cuier... Măi, măi! Mersi, amice. Te-ai mișcat cu talent. N-am reușit să dau de tine mai devreme. N-am știut c-o să te duci acolo singur. Ne-au măcelărit. Am luat niște mercenari cu deltaplane, am plutit pe curenți. Dar erau pregătiți. Ne-au doborât. După aceea... nu mai știu exact. Mă doare!

— Ești întreg?

Am auzit un soi de vaiet, chiar când Random și Pantaloni au intrat în sală, cu silueta deșirată a lui Benedict, tăcută ca moartea, în spatele lor.

— Merle! a strigat Random. Ce se-ntâmplă?

— Nu știu, am zis.

— Da, o să-ți iau ceva de băut, am auzit ca de departe vocea lui Luke.

Un vârtej de foc a început să se rotească prin mijlocul sălii. A durat doar o clipă, după care în locul său a apărut un dreptunghi mare.

— Tu ești vrăjitorul, a spus Random. Fă ceva!

— Nu știu ce naiba-i asta, am replicat. N-am mai văzut așa ceva. E ca și cum magia a luat-o razna.

În interiorul dreptunghiului a început să prindă contur o siluetă umană, care ușor-ușor a căpătat trăsături, veșminte... Era un Atu – un Atu uriaș – plutind în aer, închegându-se. Mă înfățișa *pe mine*. Mi-am privit propriul chip și chipul m-a privit la rându-i. Am observat că zâmbeam.

— Haide, Merle, alătură-te petrecerii, l-am auzit pe Luke, în vreme ce Atuul se rotea încetișor pe axa verticală.

Clinchete ca de clopoței de cristal au umplut sala.

Cartea de joc uriașă s-a răsucit până am văzut-o pe muchie, o tăietură neagră care s-a lărgit încrețindu-se ca

draperiile ce se deschid, şi am văzut în interior panglici multicolore, unduindu-se. Am văzut şi omida, trăgând dintr-o narghilea, umbrele mari şi o şină lucitoare.

Din despicătură a ieşit o mână.

— Pe aici.

Am auzit cum Random icneşte surd.

Sabia lui Benedict ţintuia acum tabloul. Însă Random i-a pus o mână pe umăr, oprindu-l.

Se auzea acum o muzică stranie, disonantă, ce părea cumva potrivită.

— Haide, Merle.

— Vii sau pleci? am întrebat.

— Amândouă.

— Mi-ai promis ceva, Luke: o informaţie pentru salvarea mamei tale. Ei bine, am adus-o aici. Care-i secretul?

— Ceva vital pentru binele tău? a întrebat încetişor.

— Vital pentru siguranţa Amberului, aşa ai zis.

— Ah, secretul ăla.

— M-aş bucura să-l aflu şi pe celălalt.

— Îmi pare rău, însă am doar un secret de spus. Care să fie?

— Siguranţa Amberului.

— Dalt, a replicat.

— Ce-i cu el?

— Deela Pângăritoarea i-a fost mamă....

— Asta ştiu deja.

— ...şi a fost prizoniera lui Oberon cu nouă luni înainte ca el să se nască. A violat-o. De aceea Dalt vă poartă sâmbetele, oameni buni.

— Ce tâmpenie! am zis.

— Aşa i-am spus şi eu după ce mi-a împuiat urechile cu povestea asta. L-am provocat, apoi, să traverseze Modelul din cer.

— Şi?

— A reuşit.

— Ah...

— Abia de curând am aflat asta, a intervenit Random, de la un emisar trimis în Kashfa. Dar despre parcursul Modelului nu știam nimic.

— Dacă știți asta, atunci încă vă sunt dator, a zis Luke cu voce înceată, aproape absentă. Ceva în plus, deci: după aceea, Dalt m-a vizitat pe umbra Pământ. El a dat atacul asupra depozitului meu, de unde a furat arme și muniție specială, dându-i apoi foc pentru a-și acoperi hoția. Dar am găsit martori. Poate să apară... oricând. Cine știe când?

— Încă o rubedenie venită în vizită, a spus Random. De ce n-am putut fi singurul copil al părinților mei?

— Fă cu informația asta ce vrei, a adăugat Luke. Suntem chit acum. Întinde mâna!

— Vii încoace?

A râs și întreaga sală a părut să se clatine. Deschizătura în aer îmi atârna în față și mâna lui s-a încleștat pe a mea. Ceva nu părea deloc în ordine.

Am încercat să-l trag pe Luke spre mine, însă m-am trezit eu însumi tras către el.

Puterea era nebunească și nu mă puteam opune, iar universul, apucându-mă, părea să se unduiască. Constelațiile se dădeau în lături dinaintea mea și am văzut iarăși grilajul de lumină. Pe el se odihnea piciorul încălțat cu cizmă al lui Luke.

Am auzit de undeva din spate, de departe, strigătul lui Random:

— B-doisprezece! B-doisprezece! Terminat!

...Apoi nu mi-am mai putut aminti care fusese problema. Locul părea minunat. Și ce ridicol din partea mea să confund ciupercile cu niște umbrele...

Am pus un picior pe grilaj în vreme ce Pălărierul îmi turna de băut și-i umplea stacana lui Luke. El a făcut un semn către stânga și Iepurele de Martie a căpătat, de asemenea, un pahar plin. Grăsun Grăsan era în regulă, legănându-se în echilibru acolo, lângă sfârșitul tuturor lucrurilor. Hopa, Țopa,

Pasărea Dodo și Lacheul-Broască țineau muzica în mișcare. Iar Omida se mulțumea să pufăie în legea ei.

Luke m-a bătut pe umăr; voiam să-mi amintesc ceva, dar nu reușeam.

— Sunt bine acum, a zis Luke. Totul e bine.

— Nu, e ceva... Nu-mi aduc aminte...

A ridicat cana și a ciocnit cu mine.

— Bucură-te! a spus. Viața e un cabaret, bătrâne!

Pisica de pe scăunelul de alături se mulțumea să rânjească cu gura până la urechi.

Cartea a opta
Semnul Haosului

Capitolul 1

Mă simțeam oarecum nelalocul meu, deși n-aș fi putut spune de ce. Nu mi se părea chiar atât de neobișnuit să beau cu un Iepure Alb, un tip scund ce semăna cu Bertrand Russell, o pisică ce rânjea și cu vechiul meu prieten Luke Raynard, care lălăia acum balade irlandeze în vreme ce în spatele lui un peisaj ciudat se transforma din pictură murală în realitate. Sigur că da, eram impresionat de Omida care trăgea din narghilea sus, pe pălăria ciupercii gigantice, fiindcă știu cât de greu e să ții aprinsă o narghilea. Însă nu asta era cauza. Scena era una convivială, iar despre Luke știam că uneori îi plăceau tovărășiile extravagante. Atunci de ce mă simțeam stingher?

Berea era bună, iar prânzul era gratuit. Demonii care-o chinuiau pe roșcata legată de stâlp fuseseră atât de lucitori, încât te dureau ochii să-i privești. Dispăruseră acum, dar întreaga chestie fusese frumoasă. Totul era frumos. Când Luke cântase „Galway Bay"[1], fusese așa de minunat, că-mi venise să mă pierd în cântecul acela. Și totodată trist.

Ceva în legătură cu sentimentele… Da. Ciudat gând. Când Luke cânta un cântec trist, simțeam melancolie. Când cânta unul vesel, mă cuprindea voioșia. În aer părea să plutească o doză neobișnuită de empatie. N-avea importanță, totuși. Spectacolul de lumini era superb…

Am sorbit din cană, uitându-mă la Pălărier cum se clatină pe picioare la capătul barului. Am încercat, preț de o clipă, să-mi

[1] Melodie mai cunoscută în zona Golfului Galway din Irlanda (n. red.).

amintesc cum nimerisem aici, însă zadarnic. Dar aveam să-mi amintesc eu cândva. Drăguță petrecere...

Am privit, am ascultat, am gustat și am simțit; toate erau grozave. Orice-mi atrăgea atenția era fascinant. Voisem să-l întreb ceva pe Luke? Parcă da, însă era ocupat cu cântatul și oricum nu mă puteam gândi chiar acum la asta.

Dar ce făcusem înainte să ajung aici? Mi se părea că nici asta nu merită efortul de a încerca să-mi amintesc. Nu când totul era, aici și acum, atât de interesant.

Însă poate că exista ceva important, până la urmă. De asta mă simțeam oare nelalocul meu? Fiindcă aveam pe undeva treburi lăsate neterminate și la care trebuia să mă întorc?

M-am întors spre Pisică s-o întreb, însă iarăși se estompa, părând tot extrem de amuzată. Mi-am dat seama că și eu puteam face asta. Adică să mă estompez și să mă duc altundeva. Așa ajunsesem oare aici și așa aveam să plec? Posibil. Am lăsat stacana jos și mi-am frecat ochii și tâmplele. Mă simțeam de parcă îmi înotau în cap lucruri.

Pe neașteptate, mi-am amintit o imagine cu mine. Pe o carte de joc uriașă. Un Atu. Da. Așa ajunsesem aici. Printr-o carte de joc...

O mână s-a lăsat pe umărul meu; am întors capul. Luke mi-a zâmbit larg, în drum spre bar, să mai ia ceva de băut.

— Grozavă petrecere, așa-i? m-a întrebat.

— Da, ca lumea. Cum ai găsit locul ăsta?

A ridicat din umeri.

— Nu mai știu. Ce contează?

Mi-a întors spatele, stârnind între noi un vârtej scurt de cristale. Omida a exhalat un norișor purpuriu. Pe cer se înălța o lună albastră.

Ce-i în neregulă cu imaginea asta? m-am întrebat.

Am simțit deodată că-mi lipsea una dintre abilitățile mele de bază. Fiindcă nu mă puteam concentra asupra anomaliilor pe care le simțeam prezente. Știam că sunt prins în acest moment, însă nu-mi deslușeam calea.

Eram prins...

Eram prins...

Cum?

Ei bine... Totul începuse când dădusem mâna cu mine însumi. Nu. Greşit! Aduce a chestie Zen şi nu aşa fusese. Mâna pe care o strânsesem ieşise din spaţiul ocupat de o imagine ce mă înfăţişa chiar pe mine, pe cartea de joc dispărută. Da, aşa fusese... parcă.

Am strâns din dinţi. Muzica începuse din nou. De lângă mâna mea, de la bar, se auzea un râcâit uşurel. Am văzut că halba îmi fusese umplută. Poate că mă întrecusem cu băutura. Poate că asta mă împiedica să gândesc limpede. M-am îndepărtat de bar. M-am uitat spre stânga, către locul unde imaginea de pe perete devenise peisajul real. „Asta mă face şi pe mine parte din frescă?" m-am întrebat pe neaşteptate.

Nu conta. Dacă nu puteam să gândesc aici.... am apucat-o la fugă ... spre stânga. Ceva din locul ăsta se juca cu mintea mea şi părea imposibil să gândesc la acest proces în vreme ce făceam parte din el.

Trebuia să scap ca să pot gândi clar, să-mi dau seama ce se întâmplă.

Ajunsesem în zona de interfaţă de vizavi de bar, unde bolovanii şi copacii pictaţi deveneau tridimensionali. Am pornit într-acolo cu mers viguros. Auzeam vântul fără să-l simt.

Nimic din faţa mea nu părea să se fi apropiat vreun pic. Mă deplasam, dar Luke a început iarăşi să cânte.

M-am oprit. M-am răsucit încetişor, fiindcă sunase de parcă s-ar fi aflat chiar în spatele meu. Şi aşa şi era. Mă aflam la numai câţiva paşi de bar. Luke a zâmbit, continuându-şi cântecul.

— Ce se-ntâmplă? am întrebat Omida.

— Te-nvârţi în bucla lui Luke, a răspuns.

— Vrei să repeţi?

A suflat un inel de fum albastru, a oftat uşor şi a zis:

— Luke e prins într-o buclă şi tu te-ai pierdut în versuri. Asta-i tot.

— Cum e posibil?

— Habar n-am.

— Şi... ăăă... cum poţi ieşi din bucla asta?

— Nici asta nu ştiu.

M-am întors spre Pisică, pe care am văzut-o prinzând iarăşi formă în jurul propriului ei rânjet.

— Presupun că nici tu nu ştii..., am început.

— L-am văzut venind, şi pe tine te-am văzut venind mai târziu, a spus Pisica rânjind cu superioritate. Chiar şi pentru locul ăsta, sosirile voastre au fost oarecum... neobişnuite – de unde şi trag concluzia că cel puţin unul dintre voi are ceva de-a face cu magia.

— Plecările şi sosirile tale s-ar putea, la fel, să-i uluiască pe unii, am observat.

— Eu îmi ţin lăbuţele acasă, a replicat. Ceea ce despre Luke nu prea se poate spune.

— Cum adică?

— E prins într-o capcană contagioasă.

— Şi cum funcţionează?

Însă Pisica dispăruse iarăşi, de data asta cu tot cu rânjet.

Capcană contagioasă? Asta părea să indice că problema era a lui Luke şi că eu fusesem atras cumva în ea. Părea corect, însă tot nu pricepeam care era problema sau ce puteam face în privinţa ei.

Am întins mâna după halbă. Dacă tot nu puteam rezolva enigma, puteam să mă bucur de ea. Am luat o înghiţitură, fără grabă, şi am devenit conştient de prezenţa unor ochi deschişi la culoare şi arzători ce priveau ţintă într-ai mei. Până acum nu-i observasem şi ce-i făcea ciudaţi era faptul că ocupau un ungher mai umbrit al picturii murale aflate vizavi de mine, ca şi faptul că se mişcau, alunecând lent către stânga mea.

Era fascinant; apoi n-am mai zărit ochii, însă tot puteam să urmăresc făptura mişcându-se după legănatul ierbii şi

trecând în zona către care mă îndreptasem şi eu mai devreme. Şi departe, departe spre dreapta mea – dincolo de Luke –, detectam acum un domn zvelt cu o haină neagră, cu paletă şi pensulă în mână, care mărea încet-încet suprafaţa picturii murale. Am luat încă o înghiţitură de bere şi mi-am îndreptat atenţia iarăşi asupra lucrului care progresa de la realitatea bidimensională la cea tridimensională. Un rât vineţiu a ieşit între un bolovan şi o tufă; deasupra lui străfulgerau ochii alburii; din botul negricios curgea salivă albastră, scoţând aburi la contactul cu solul. Era ori foarte scund, ori se ghemuia şi nu mă puteam decide dacă toată lumea din preajmă se uita la făptura aceea sau doar eu. M-am aplecat într-o parte şi l-am apucat pe Grăsun Grăsan de centură sau de cravată, ce o fi fost, exact când era pe cale să alunece pe-o latură.

— Scuză-mă, am zis, ai putea să-mi spui ce fel de creatură e aia?

Am arătat-o cu degetul imediat ce a ieşit – cu multe picioare, cu coadă lungă, solzi negri, şerpuitoare şi iute. Avea gheare roşii, coada ridicată şi gonea spre noi.

Ochii înceţoşaţi ai lui Grăsun Grăsan s-au înălţat spre ai mei, apoi privirea i-a alunecat pe lângă mine.

— Nu sunt aici, domnule, a început să zică, pentru a vă corija zoologica ignoran... Dumnezeule! Dar este...

Făptura se mişca iute, apropiindu-se. Avea să ajungă la vreun punct unde alergatul să-i devină chinuitor, sau efectul acela mi se aplica doar mie când încercam să scap de aici?

Segmentele corpului lighioanei alunecau dintr-o parte într-alta, şuiera ca o oală sub presiune defectă şi o dâră de bale fierbinţi îi marca traseul dinspre ficţiunea picturii. În loc să încetinească, parcă prindea şi mai multă viteză.

Mâna mea stângă a ţâşnit înainte din propria-i voinţă şi un şir de cuvinte mi s-au desprins spre buze. Le-am rostit tocmai când creatura traversa interfaţa pe care mai înainte nu izbutisem s-o străpung, răsturnând o masă goală şi strângându-şi membrele sub ea ca şi cum s-ar fi pregătit de salt.

— Un Harpiu! a țipat cineva.

— Un Harpiu fumibund! a corectat Grăsun Grăsan.

Când am rostit cuvântul final și am făcut ultimul gest, imaginea Logrusului mi-a apărut în viziunea interioară. Creatura neagră, după ce tocmai își întinsese ghearele din față, și le-a retras brusc, strângându-le deasupra părții din stânga-sus a pieptului, a dat ochii peste cap, a slobozit un vaiet slab, a pufnit sonor, s-a prăbușit la pământ și s-a rostogolit pe spate, cu multele-i picioare întinse în sus.

Rânjetul Pisicii a apărut deasupra creaturii. Gura s-a mișcat.

— Un Harpiu fumibund mort, a precizat.

Rânjetul a plutit spre mine și restul Pisicii s-a întrupat cu întârziere.

— A fost un stop cardiac, nu? a întrebat.

— Așa cred, am spus. Am făcut-o cumva din reflex. Da, acum îmi amintesc. Aveam vraja aceea pregătită.

— Așa mi s-a părut și mie, a observat Pisica. Eram sigură că-i și ceva magie implicată în petrecerea asta.

Imaginea Logrusului care-mi apăruse pe parcursul săvârșirii vrăjii izbutise totodată să-mi aprindă și un beculeț în mansarda prăfuită a minții. Vrăjitorie. Firește.

Sunt – eu, Merlin, fiul lui Corwin – vrăjitor, de un fel arareori întâlnit în zonele pe care le-am frecventat în ultimii ani. Lucas Raynard – cunoscut și drept prințul Rinaldo de Kashfa – e vrăjitor el însuși, deși practică un stil diferit de al meu. Iar Pisica, ce părea oarecum familiarizată cu asemenea îndeletniciri, putea să aibă dreptate când considera că situația în care ne aflam era de fapt sub influența unei vrăji. Un asemenea loc ar fi unul dintre puținele medii în care sensibilitatea și pregătirea mea n-ar fi reușit să mă informeze asupra naturii problemei. Asta fiindcă și capacitățile mele ar fi prinse în manifestarea vrăjii și supuse forțelor ei, dacă era cât de cât închegată. Mi se părea un fenomen similar cu daltonismul. Nu mă puteam gândi la nicio cale de a afla ce se întâmpla de fapt fără ajutor din afară.

În vreme ce mă gândeam la toate astea, soldații și toți caii au apărut de după ușile batante ale intrării localului. Oamenii au intrat și au prins funii de hoitul Harpiului. Caii au tras hoitul de-acolo. Grăsun Grăsan coborâse ca să se ducă la toaletă. Își dăduse seama, la întoarcere, că nu mai izbutea să se cocoațe pe scaunul înalt de bar pe care-l ocupase înainte. A strigat la soldați să-l ajute, dar erau ocupați să cârmească răposatul Harpiu printre mese, așa că l-au ignorat.

Luke s-a apropiat, zâmbind.

— Deci ăla era un Harpiu, a zis. Mereu m-am întrebat cum arată. Acum, dac-ai convinge și un Monstroloc[1] să se abată pe-aici...

— Șșșt! a avertizat Pisica. Probabil c-o fi prin pictura murală pe undeva și sunt șanse mari să asculte. Nu vă agitați! Că acuși apare, cu șuier ca de ceainic pus la fiert, să vă halească la desert! Nu uitați de fălcile ce mușcă tare și de lungile-i gheare! Nu-i căutați pricină...

Pisica a aruncat o privire iute spre peretele pictat și-apoi a executat un șir scurt de dispariții și de apariții. Ignorând-o, Luke a spus:

— Aveam în minte ilustrațiile lui Tenniel.

Pisica s-a materializat în celălalt capăt al barului, a dat pe gât băutura Pălărierului și a zis:

— Aud bolboroseala și ochi de flăcări alunecă spre stânga.

M-am uitat la pictura murală și am văzut și eu ochii înflăcărați, auzind totodată și un sunet straniu.

— Ar putea să fie orice, a remarcat Luke.

Pisica a trecut lângă un raft din spatele barului și a întins laba către partea de sus a peretelui, unde atârna o sabie ciudată, care lucea și sclipea în umbră. A luat-o și a împins-o pe tejghea spre noi; s-a oprit înaintea lui Luke.

— Mai bine să ai în mână paloșul Vorpal, asta-i tot ce pot să spun.

[1] Denumirile personajelor lui Lewis Carroll sunt preluate din *Alice în Țara Oglinzilor*, traducere Nora Galin, Ed. Regis, 2020, și poezia *Monstrolocul*, traducerea Cătălin Mareș (n. red.).

Luke a râs, însă eu mă uitam cuprins de fascinație la arma respectivă, care părea făcută din aripi de fluture și raze de lună.

Apoi am auzit iarăși bolborositul.

— Parcă v-a pironit cineva acolo! a zis Pisica golind paharul lui Grăsun Grăsan și dispărând iarăși.

Încă hlizindu-se, Luke a întins halba ca să i se umple din nou. Eu am rămas îngândurat. Vraja pe care-o folosisem ca să distrug Harpiul îmi alterase gândirea într-un fel ciudat. Mi se păruse, îndată după ce se terminase, că totul se limpezea în mintea mea. Atribuiam asta imaginii Logrusului, pe care o privisem pentru scurt timp. Așa că am invocat-o iarăși.

Semnul s-a ridicat înaintea mea, plutind. L-am ținut acolo. L-am privit. Era de parcă un vânt rece începea să-mi sufle prin minte. Crâmpeie împrăștiate de amintiri erau alăturate acum, se asamblau într-o țesătură coerentă, se îmbibau cu înțelegere. Firește...

Bolborositul s-a auzit mai tare și am văzut umbra Monstroloculuiplanând printre niște copaci în depărtare, cu ochii ca niște faruri, cu multe muchii ascuțite pentru mușcat și apucat...

Și nu conta deloc. Fiindcă acum îmi dădeam seama ce se întâmplase, cine era răspunzător, cum și de ce.

M-am aplecat în față, atingând cu încheieturile degetelor vârful cizmei drepte.

— Luke, am spus, avem o problemă.

S-a întors spre mine, privindu-mă.

— Care-i problema?

Cei cărora le curge prin vene sângele din Amber dovedesc o capacitate de efort incredibilă. Și suntem, de asemenea, capabili să îndurăm bătăi îngrozitoare. Așa că, dacă le facem între noi, lucrurile astea tind să se anuleze reciproc. De aceea momentul trebuie ales cu grijă, dacă iei parte la așa ceva...

Am ridicat pumnul, punând în el toată puterea, și l-am pocnit pe Luke în falcă, o lovitură care l-a înălțat de la pământ și l-a trimis învârtindu-se până la o masă, peste care a căzut lat și, cu tot cu masă, a continuat să lunece prin tot barul, oprindu-se până la urmă la picioarele unui domn tăcut, cu aspect victorian, care își scăpase pensula și se dăduse iute în lături când îl văzuse pe Luke derapând prin încăpere. Am luat stacana în mâna stângă și mi-am turnat conținutul pe pumnul drept, pe care-l simțeam ca și cum aș fi pocnit un munte. În vreme ce făceam asta, luminile au început să pâlpâie și s-a lăsat un moment de tăcere deplină.

Apoi am trântit halba pe tejghea. Toată lumea a ales momentul acela ca să se cutremure înfiorată, de parcă pământul însuși s-ar fi zgâlțâit. Două sticle au căzut de pe un raft; un felinar s-a lăsat într-o parte, bolborositul s-a domolit. Am aruncat o privire spre stânga și am văzut că fantoma Monstrolocului se retrăsese întru câtva în bârlogul său pictat. Mai mult, partea pictată a peisajului se întindea acum mult mai departe decât în spațiul ce păruse normal și părea să-și continue înaintarea în direcția aceea, încremenind în imobilitate totală acea bucată de lume. După șuierături, era limpede că Monstrolocul se îndepărta acum spre stânga, fugind din fața bidimensionalității. Hopa, Țopa, Pasărea Dodo și Broasca au început să-și strângă instrumentele.

M-am apropiat de Luke care zăcea pe jos. Omida își dezasambla narghileaua și am văzut că ciuperca i se înclinase ciudat. Iepurele Alb a șters-o printr-o gaură din spate; l-am auzit pe Grăsun Grăsan înjurând cu jumătate de gură și legănându-se nesigur pe tejghea, unde tocmai reușise să se urce.

M-am apropiat de domnul cu paleta și l-am salutat.

— Mă scuzi că te deranjez, am zis, dar te rog să mă crezi că încerc să rezolv ceva.

Am ridicat trupul moale al lui Luke și l-am săltat pe un umăr. Un stol de cărți de joc zbura în direcția mea. M-am ferit din calea lor.

— Dumnezeule! L-a speriat pe Monstroloc! a remarcat bărbatul, privind pe lângă mine.

— Ce anume? am întrebat fără să fiu sigur că vreau să aflu.

— Ăla, a răspuns arătând cu mâna spre partea din față a barului.

M-am uitat, m-a luat tremuriciul și nu l-am învinuit defel pe Monstroloc.

Un Înger de Foc înalt de aproape patru metri tocmai intrase – stacojiu la culoare, cu aripi ca niște vitralii – și, odată cu gânduri legate de fragilitatea vieții, m-a făcut să-mi închipui o insectă carnivoră, cu zgardă de țepi în jurul gâtului și gheare cornoase ieșindu-i prin blana scurtă, în toate direcțiile. Una dintre făpturile acestea scosese din țâțâni o ușă batantă și intrase. Era o creatură a Haosului – rară, letală și extrem de inteligentă. Nu mai văzusem vreuna de ceva ani și n-aveam chef s-o întâlnesc tocmai acum; eram sigur, totodată, că eu eram motivul pentru care se afla aici. Am regretat, o clipă, că-mi consumasem vraja de oprire a inimii pe un Harpiu amărât... până mi-am amintit că Îngerii de Foc au trei inimi. Am aruncat o privire scurtă împrejur; fiara a slobozit un urlet scurt de vânătoare și a înaintat spre mine.

— Aș vrea să avem puțin timp să conversăm, i-am spus artistului. Îmi plac lucrările tale. Din păcate...

— Înțeleg.

— Rămas-bun.

— Mult succes.

M-am retras în gaura iepurelui și am gonit, îndoit din mijloc din cauza plafonului scund. Luke îmi făcea înaintarea nu tocmai comodă, mai ales pe la cotituri. Am auzit un râcâit departe, în urmă, și un alt urlet de vânătoare. Știam însă, și asta mă mai liniștea, că Îngerul de Foc ar fi trebuit să mărească tunelul ca să încapă. Însă, din păcate, era perfect capabil s-o facă. Sunt creaturi incredibil de puternice și aproape indestructibile.

Am tot alergat până ce pământul a început să se surpe sub picioarele mele.

Apoi am început să cad. Am dat să mă prind de ceva cu mâna liberă, dar n-aveam de ce. Fundul vizuinii se prăbuşise. Bun. Aşa sperasem şi mă şi aşteptasem cumva să se întâmple. Luke a scos un geamăt slab, fără să se mişte însă.

Am căzut aşa, tot mai jos şi mai jos, printr-un puţ care ori era foarte adânc, ori noi cădeam foarte lent. Eram cuprinşi de o lumină crepusculară şi nu deslueam bine pereţii. Aveam capul mai limpede acum şi ştiam că aşa va continua să fie dacă păstram controlul asupra unei variabile: Luke. Departe, deasupra noastră, am auzit iarăşi urletul de vânătoare, urmat îndată de un bolborosit straniu. Frakir a început să pulseze încetişor la încheietură, dar nu-mi spunea nimic din ce nu ştiam, aşa că am făcut-o să tacă.

Judecata mi se limpezea. Începeam să-mi amintesc... Atacul meu asupra Fortăreţei celor Patru Lumi şi felul în care o recuperasem pe Jasra, mama lui Luke. Atacul vârcolacului. Ciudata-mi vizită la Vinta Bayle, care nu fusese de fapt cine părea a fi.

Cina luată în birtul de pe Uliţa Morţii... Veghetorul, San Francisco, peştera de cristal... tot mai limpede.

Şi urletul Îngerului de Foc, tot mai puternic deasupra. Reuşise probabil să încapă în tunel şi acum cobora. Avea şi aripi, din păcate, în vreme ce eu nu puteam decât să cad.

Mi-am îndreptat privirea în sus. Nu-l zăream. Lucrurile păreau mai întunecate sus decât jos. Am sperat că-i vorba despre un semn că ne apropiem de o sursă de lumină din capătul tunelului, fiindcă nu-mi venea în minte altă ieşire de-acolo. Era prea întuneric în jur ca să privesc un Atu ori să disting din împrejurimi îndeajuns ca să încep o călătorie prin umbre.

Simţeam că planăm acum, mai degrabă decât să cădem, ceea ce ne-ar fi permis să ajungem întregi pe pământ. Dacă la apropierea de fundul tunelului situaţia s-ar fi schimbat

oarecum, dispuneam de încă un mijloc de a ne încetini coborârea – o adaptare a uneia dintre vrăjile pe care le mai aveam la îndemână.

Dar toate aceste planuri n-aveau să cântărească mare lucru dacă eram înfulecați pe parcurs – o posibilitate reală, dacă nu cumva urmăritorul nostru nu era tocmai hămesit, caz în care s-ar fi mulțumit, poate, doar să ne sfâșie în bucăți. Așa că putea fi nevoie să accelerăm ca să rămânem înaintea sa – însă asta, firește, ne-ar fi făcut să ne zdrobim de fundul tunelului.

Decizii, decizii...

Luke s-a mișcat ușor pe umărul meu. Nădăjduiam că n-o să-și revină încă, fiindcă n-aveam vreme să-mi mai fac de lucru cu vreo vrajă de somn și nu eram în poziția potrivită ca să-l mai trosnesc o dată. Așa că mai rămânea Frakir.

Însă, dacă el se găsea între inconștiență și trezie, sugrumarea l-ar fi făcut mai curând să-și revină în simțiri – și-l voiam în stare cât mai bună. Știa prea multe lucruri necunoscute mie, lucruri de care aveam nevoie.

Am trecut printr-o zonă ceva mai luminată și am reușit să deslușesc pentru prima oară pereții puțului, care erau acoperiți cu graffiti într-o limbă pe care n-o înțelegeam. Mi-am amintit de o povestioară ciudată de Jamaica Kincaid, însă asta nu m-a prea ajutat. Îndată după pasajul iluminat am băgat de seamă, mai în jos, un punct micuț, strălucitor. Și aproape în același timp am auzit iarăși urletul Îngerului, de data asta foarte aproape.

M-am uitat la timp ca să-l zăresc pe Îngerul de Foc trecând prin porțiunea iluminată. Însă o altă siluetă îl urma îndeaproape, purtând vestă și bolborosind. Monstrolocul cobora și el, părând să se descurce cel mai bine dintre noi toți. Oare ce-l mânase încoace? În vreme ce-mi puneam întrebarea, cercul de lumină a sporit și Luke s-a mișcat iarăși pe umărul meu. Răspunsul însă l-am căpătat iute: Monstrolocul l-a ajuns din urmă pe Înger și l-a atacat.

Șuierături, urlete și bolboroseli au început să răsune prin puț, însoțite de sâsâieli, scrâșnete și mârâituri. Cele două

fiare s-au agățat una de alta și au început să se sfâșie, cu ochii ca niște sori muribunzi, gheare ca baionetele, alcătuind o mandala drăcească în lumina albicioasă ce ajungea acum la ele de pe fundul tunelului. Deși frământările lor furioase erau prea aproape ca să mă pot simți în largul meu, căderea le încetinise din cauza asta; nu mai simțeam nevoia să risc o vrajă nepotrivită cu situația și vreo manevră stângace ca să ies din tunel nevătămat.

— Auuu! a exclamat Luke, răsucindu-se brusc.

— De acord, am zis. Vrei să stai liniștit? Suntem pe cale să ne izbim...

— ...și să ardem, a completat el întorcându-și în sus privirea ca să se uite la monștrii ce se luptau, apoi coborând-o la constatarea că și noi cădeam. Ce fel de călătorie e asta?

— Una cam nasoală, am răspuns, apoi m-a pălit revelația: exact asta și era.

Deschizătura era mai largă acum, iar viteza noastră suficientă pentru o aterizare acceptabilă. Reacția noastră la vraja pe care o botezasem Palma Gigantului ne-ar fi încetinit probabil căderea și am fi rămas suspendați în aer sau chiar ne-ar fi propulsat înapoi. Mai bine să te alegi cu ceva vânătăi decât să devii, în momentul ăsta, un obstacol în trafic.

O călătorie nasoală, într-adevăr. Mi-au venit în cap cuvintele lui Random în vreme ce am trecut prin deschizătură, sub un unghi nebunesc, am izbit solul și ne-am rostogolit.

Ajunseserăm într-o peșteră. În stânga și dreapta se întindeau tuneluri. Gura peșterii era în spatele meu. O privire scurtă mi-a arătat că peștera dădea către o vale luminoasă, posibil cu vegetație luxuriantă, pe care n-o deslușeam, deocamdată, decât vag. Luke era lungit la pământ, nemișcat. M-am ridicat imediat în picioare și l-am apucat de subsuori. Am început să-l târăsc de lângă deschizătura întunecată din care abia ieșiserăm. Sunetele conflictului monstruos de deasupra se auzeau tot mai aproape.

Bine măcar că Luke părea să fi leşinat iar. Dacă presupunerea mea era corectă, se afla într-o stare destul de proastă chiar şi pentru un nobil al Amberului. Însă asta reprezenta, pentru cineva cu puteri vrăjitoreşti, o necunoscută primejdioasă, de un fel cum nu mai întâlnisem. Şi nu prea ştiam cum să-i fac faţă.

L-am târât spre tunelul din dreapta, fiindcă era mai mic şi, teoretic, mai uşor de apărat. Nici n-ajunsesem bine la adăpost, că cele două lighioane au căzut prin deschizătură, agăţate una de alta, sfâşiindu-se. Au început să se rostogolească pe podeaua peşterii, cu ghearele râcâind, şuierând şi stropşindu-se în vreme ce se sfâşiau. Păreau să fi uitat cu totul de noi, aşa că mi-am continuat retragerea până ce am intrat bine în tunel.

N-aveam încotro, trebuia să consider justă bănuiala lui Random. Era, până la urmă, muzician şi cântase prin toată Umbra. Şi oricum nu-mi venea nicio idee mai bună.

Am invocat Semnul Logrusului. După ce se arăta limpede şi-mi vâram mâinile prin el, puteam să-l folosesc pentru a lovi pe fiarele care se luptau. Însă nu ne băgau nicicum în seamă şi nu voiam să le atrag atenţia. Şi nici nu eram sigur că lovitura mea ar fi fost foarte eficientă. În plus dădusem deja comanda, iar îndeplinirea sa era în curs.

Aşa că am întins braţele.

A durat un timp nesfârşit. Logrusul a trebuit să străbată o bucată foarte întinsă a Umbrei până să găsesc ceea ce căutam. Apoi am fost nevoit s-o fac iarăşi. Şi iarăşi. Fiindcă aveam nevoie de mai multe lucruri şi niciunul nu era de găsit prin apropiere.

Între timp, combatanţii nu dădeau vreun semn că ar încetini; ghearele lor stârneau scântei, scrijelind pereţii peşterii. Îşi făcuseră nenumărate răni şi erau acum scăldate în sânge negricios. Luke se trezise între timp, se ridicase în şezut şi se uita ţintă, fascinat, la conflictul inedit. Nu ştiam totuşi câtă vreme îi putea reţine asta atenţia. În curând avea să fie

important să-l știu treaz și eram mulțumit că nu începuse încă să se gândească la alte chestiuni.

Apropo, eu țineam cu Monstrolocul. Era o fiară neplăcută și atât, care nu mă avusese neapărat în colimator pe mine înainte să fie distrasă de sosirea exoticului ei adversar. Îngerul de Foc jucase însă cu totul alt joc. Nu exista vreun motiv pentru care un Înger de Foc să se depărteze atât de mult de Haos fără să fi fost trimis anume. Ei sunt drăcesc de greu de prins, și mai greu de dresat și periculos de stăpânit. Reprezintă, așadar, o cheltuială considerabilă și un risc uriaș. Nu se investește cu ușurință într-un Înger de Foc. Principalul scop al vieții lor este să ucidă și, din ceea ce știam, nimeni în afara celor de la Curțile Haosului nu folosise vreodată o asemenea bestie. Au o mulțime de simțuri – dintre care unele par să fie paranormale – și pot fi folosite pe post de copoi în Umbră. În niciun caz nu hălăduiesc de capul lor prin Umbră, știam asta. Însă un Umblător prin Umbră poate fi detectat, iar Îngerii sunt în stare să se țină după o urmă foarte veche, odată ce-au luat contact cu identitatea victimei. Eu ajunsesem printr-un Atu în barul acela dement și nu știam dacă Îngerul putea urma un salt cu Atuul, dar mă puteam gândi la alte câteva posibilități – inclusiv că cineva mă localizase, adusese creatura în apropiere și-i dăduse drumul să-și facă treaba. Oricum ar fi fost însă, tentativa purta pecetea Curților. De unde și convertirea mea în rândul fanilor monstruosului Monstroloc.

— Ce se-ntâmplă? m-a întrebat pe neașteptate Luke.

Pereții peșterii au dispărut preț de o clipă și am auzit o muzică stranie.

— E complicat, am spus. Uite ce-i, s-a făcut vremea să-ți iei medicamentul.

Am scos mai multe capsule de vitamina B12 pe care tocmai le invocasem și am desfăcut capacul sticlei de apă, invocată tot din Umbră.

— Ce medicamente? a întrebat când i le-am întins.

— Rețeta de la medic. Ca să te pui mai iute pe picioare.

— Da, în regulă.

Le-a aruncat pe toate în gură și le-a făcut să alunece pe gât cu o înghițitură mare de apă.

— Și acum astea.

Am desfăcut un flacon de Thorazine. Capsulele erau de două sute de miligrame bucata și nu știam câte să-i dau, așa că am decis să fie trei. I-am mai dat triptofan și fenilalanină.

S-a holbat la ele. Pereții s-au estompat iarăși, muzica a revenit. Pe lângă noi a trecut o trâmbă de fum albastru. Deodată s-a ivit barul, revenit la ceea ce trecea drept normal în el. Mesele răsturnate fuseseră îndreptate, Grăsun Grăsan încă se clătina, pictura murală fusese refăcută.

— Hei, clubul! a exclamat Luke. Trebuie să ne-ntoarcem. Mi se pare că petrecerea continuă.

— Mai întâi ia-ți pastilele.

— La ce-s bune?

— Ai ceva nasol pe undeva. Astea-s ca să te liniștească.

— Nu mă simt deloc rău. De fapt... mă simt foarte bine și...

— Ia-le odată!

— Bine! Bine!

Și-a aruncat în gură pilulele.

Monstrolocul și Îngerul de Foc păreau să se estompeze – și ultimul meu gest de exasperare făcut în vecinătatea tejghelei barului întâmpinase ceva rezistență, deși suprafața nu era pe deplin solidificată. Am observat apoi, deodată, Pisica, ale cărei jocuri cu materialitatea păreau cumva, în clipa de față, mai reale decât orice altceva din locul acela.

— Veniți sau plecați? a întrebat ea.

Luke dădea să se ridice. Lumina s-a făcut mai puternică, deși mai difuză.

— Ăăă... Luke... ia uită-te încolo, am zis arătând cu degetul.

— Unde? a întrebat întorcând capul.

L-am pocnit iarăşi.

În vreme ce se lăsa moale la pământ, imaginea barului a început să se şteargă. Pereţii peşterii au apărut din nou. Am auzit vocea Pisicii rostind „Plecaţi..."

Zgomotele s-au întors în forţă, doar că de data asta cel mai pătrunzător era un ţiuit ascuţit ca de cimpoi. Venea de la Monstroloc, care fusese ţintuit la pământ şi era spintecat de ghearele Îngerului. Am decis atunci să folosesc a patra vrajă, numită 4 Iulie, care-mi rămăsese de la asaltul citadelei. Am ridicat braţele şi am rostit-o. M-am deplasat totodată în faţa lui Luke ca să-i blochez raza vizuală, apoi mi-am ferit şi eu privirea, strângând din pleoape cât am putut de tare. Dar şi cu ochii închişi am simţit străfulgerarea de lumină. L-am auzit pe Luke zicând „Hei!", însă toate celelalte sunete au încetat brusc. Când m-am uitat iar, am văzut că cele două lighioane încremeniseră în capătul celălalt al peşterii celei mici.

Am înhăţat mâna lui Luke şi l-am săltat pe umeri, ca un pompier ce salvează o victimă. După aceea am înaintat iute spre ieşirea din peşteră, alunecând o singură dată pe sânge de monstru în vreme ce mă păstram lângă peretele cel mai apropiat. Dihăniile au început să se mişte înainte să ajung la ieşire, însă mai mult din reflex decât cu intenţie. Am oprit la gura peşterii şi mi-am aruncat privirea peste o enormă grădină înflorită. Toate florile erau cel puţin cât mine de înalte şi o adiere de vânt mi-a adus în nări o mireasmă copleşitoare.

Peste câteva clipe, am auzit nişte mişcări mai hotărâte în spatele meu şi m-am întors. Monstrolocul se punea pe picioare. Îngerul de Foc era încă ghemuit şi scotea vaiete mici, stridente. Monstrolocul s-a clătinat, desfăcându-şi aripile, apoi s-a răsucit, a fâlfâit şi s-a înălţat, ridicându-se înapoi prin gaura din fundul peşterii. „Nu-i rea ideea", m-am gândit grăbindu-mă să ajung în grădină.

Aromele se simţeau şi mai puternic aici, iar florile, majoritatea complet deschise, aveau o paletă fantastică de culori. După scurt timp am observat că gâfâi, însă am continuat cu

pas grăbit. Luke atârna greu, dar voiam să măresc distanța dintre noi și peșteră. Ținând seama de viteza de deplasare a urmăritorului nostru, nu eram convins că voi avea timp să-mi fac de lucru, deocamdată, cu un Atu.

Aveam senzația că mă cuprinde o stare de moleșeală; membrele mi se păreau extrem de îndepărtate. Mi-am spus imediat că mirosul florilor avea ceva narcotic. Grozav! Asta-mi mai trebuia, să mă amețească un drog tocmai când încercam să-l scot pe Luke de sub efectele altuia. Am deslușit în depărtare un luminiș mai înalt și am pornit într-acolo. Speram să ne putem odihni până mi se limpezea mintea și decideam ce-i de făcut în continuare. Nu băgasem de seamă, deocamdată, să fi fost urmăriți.

Am înaintat, simțind că încep să-mi tremure picioarele. Echilibrul îmi era instabil. M-a cuprins o teamă bruscă să nu cad, aproape înrudită cu acrofobia. Știam că, dacă aș fi căzut, nu m-aș mai fi putut ridica, că m-aș fi putut cufunda în toropeala somnului indus de droguri, ajungând să fiu descoperit și ucis de creatura Haosului în vreme ce moțăiam. Culorile florilor se contopeau deasupra mea, unduindu-se și amestecându-se ca un șuvoi de panglici lucitoare. Am încercat să-mi controlez răsuflarea, să trag în piept cât mai puțină mireasmă. Era însă greu la cât de obosit eram.

N-am căzut până la urmă, deși m-am lăsat să alunec lângă Luke, în mijlocul luminișului, după ce-l lăsasem la pământ. A rămas inconștient, cu o expresie calmă pe chip. Vântul bătea acum dinspre cealaltă parte de deal, unde creșteau plante cu aspect neprietenos, din cele fără flori. De aceea nu mai simțeam parfumul seducător al uriașului câmp înflorit și, după ceva vreme, mi-am simțit capul mai limpede. Pe de altă parte înțelegeam că asta însemna că propriile noastre mirosuri fuseseră împinse de vânt către gura peșterii. Nu știam dacă Îngerul le putea simți printre atâtea arome grele, însă nu-mi convenea că-i ofeream până și o asemenea oportunitate.

Cu ani în urmă, student fiind, încercasem LSD. Mă băgase așa de tare în sperieți, că nu mai repetasem experiența cu alt halucinogen. Nu fusese doar o „călătorie nasoală", ci substanța îmi afectase capacitatea de a umbla prin Umbră. Se știe bine că cei cărora le curge prin vene sângele nobil al Amberului pot vizita orice loc pe care și-l pot imagina, fiindcă totul există acolo, undeva, în Umbră. Combinându-ne mințile cu mișcarea, ne putem armoniza cu umbra pe care o dorim. Eu, din păcate, nu putusem controla ce-mi imaginasem. Și, tot din păcate, am nimerit prin acele locuri imaginare, am intrat în panică și asta a înrăutățit situația. M-aș fi nenorocit cu ușurință, fiindcă hoinărisem prin junglele materializate ale subconștientului și petrecusem ceva vreme prin locurile unde sălășluiesc lucruri groaznice. După dispariția efectelor, am reușit să mă întorc acasă, am apărut scâncind la ușa Juliei și pentru câteva zile am fost o epavă emoțională. Mai târziu, când îi povestisem lui Random pățania mea, aflasem că și el trecuse printr-o încercare similară. Nu povestise nimănui o vreme, păstrând întâmplarea ca pe o potențială armă secretă împotriva restului familiei, dar mai târziu, după ce relațiile dintre ei se mai normalizaseră, decisese să le împărtășească informația, din motive de supraviețuire. Aflase cu surprindere că Benedict, Gerard, Fiona și Bleys știau totul despre asta – deși lor li se trăsese de la alte narcotice și, ciudat lucru, doar Fiona se mai gândise la posibilitatea unei arme îndreptate împotriva familiei. Totuși, abandonase ideea, din cauza imprevizibilității sale. De-atunci trecuse ceva timp și, sub presiunea evenimentelor din ultimii ani, pierduse din vedere acest lucru; nu-i trecuse pur și simplu prin minte că nou-veniții ca mine ar fi trebuit, poate, avertizați.

Luke îmi spusese că tentativa lui de a invada Fortăreața celor Patru Lumi cu ajutorul unui comando de deltaplanoriști fusese zdrobită. Pe parcursul vizitei mele acolo, văzusem resturile deltaplanelor împrăștiate între zidurile citadelei, așa că era logică presupunerea că Luke fusese luat captiv. Avea,

aşadar, destulă noimă să cred că vrăjitorul Mască îi făcuse ce-i făcuse ca să-l aducă în starea asta. Presupuneam că-i pusese în mâncare o doză de halucinogen şi că-l lăsase apoi să rătăcească şi să se uite la luminiţe. Din fericire, spre deosebire de mine, călătoriile lui mentale nu avuseseră de-a face decât cu imagini mai voioase din universul lui Lewis Carroll. Poate că inima îi era mai curată decât a mea. Însă era ciudat oricum ai fi privit lucrurile. Mască ar fi putut să-l ucidă, să-l ţină în temniţă ori să-l adauge la colecţia sa de cuiere. În schimb, deşi ceea ce făcuse nu fusese lipsit de riscuri, era ceva care urma să treacă după un timp, lăsându-l până la urmă pedepsit, însă în libertate. Era mai degrabă un bobârnac decât o răzbunare în toată legea. Asta păţise un membru al Casei care avusese cândva în stăpânire Fortăreaţa şi neîndoielnic ar fi vrut s-o recapete. Era Mască într-atât de încrezător în puterea sa? Ori nu-l considera pe Luke o ameninţare serioasă?

Şi apoi abilităţile noastre de traversat umbrele şi puterile vrăjitoreşti au cam aceleaşi origini – Modelul sau Logrusul. Probabil că, dacă-ţi făceai de cap cu unul, îl dădeai peste cap şi pe celălalt. Asta ar fi explicat ciudata capacitate a lui Luke de a mă chema la el trimiţând un Atu uriaş, când în realitate nici nu existase un asemenea Atu. Abilităţile lui de vizualizare, sporite de influenţa drogului necunoscut, trebuie să fi fost atât de mari, încât reprezentarea fizică a cărţii de joc nu fusese necesară. Şi puterile lui magice denaturate erau probabil de vină pentru amănuntele preliminare, pentru toate experienţele stranii, de realitate alterată pe care le avusesem chiar înainte să stabilim contactul. Asta însemna că oricare dintre noi ar fi putut deveni periculos în anumite stări de intoxicare. Trebuia să ţin minte asta. Nădăjduiam că n-avea să se trezească mânios că-l lovisem, înainte să apuc să discut cu el. Pe de altă parte, tranchilizantele aveau să-l ţină calm, în vreme ce celelalte chestii încercau să-l dezintoxice.

Mi-am masat un muşchi dureros de la piciorul stâng şi m-am ridicat. L-am apucat iarăşi de subsuori pe Luke şi

l-am târât vreo douăzeci de paşi. Apoi, oftând, am revenit la punctul în care mă odihnisem. Nu era timp suficient să mă îndepărtez mai mult. Şi, în vreme ce urletul sporea în volum şi florile gigantice îşi îndoiau tulpinile într-un şir ce se îndrepta către noi ca o săgeată – întrezăream acum şi o formă negricioasă printre tulpini –, am ştiut că, după fuga Monstrolocului, Îngerul de Foc se întorsese la misiunea sa şi, de vreme ce confruntarea părea inevitabilă, luminişul ăsta era un loc de bătălie mai bun decât multe altele.

Capitolul 2

Mi-am tras de la cingătoare paloşul strălucitor şi am început să-l depliez. A scos o serie de clicuri. Nădăjduiam că fac cea mai bună alegere pentru momentul respectiv şi nu, să zicem, o mare greşeală.

Ca să treacă printre flori, dihaniei i-a luat mai mult timp decât aş fi crezut. Asta putea să însemne că-i venea greu să se ţină pe urma mea prin locurile astea exotice. Speram însă că se mişca atât de lent din cauză că fusese rănită în confruntarea cu Monstrolocul şi-şi mai pierduse din vigoare şi din iuţeală.

Până la urmă ultimele tulpini au fost culcate la pământ şi strivite. Creatura a întins gâtul, s-a oprit şi m-a privit cu ochi ce nu clipeau. Frakir s-a panicat şi am calmat-o. Povestea asta o cam depăşea. Îmi mai rămăsese o vrajă, Fântâna de Foc, dar nu m-am obosit cu ea. Ştiam că n-o să oprească lighioana, ba, mai mult, vraja ar fi putut avea efecte greu de prevăzut.

— Pot să-ţi arăt calea înapoi spre Haos, am răcnit, dacă ţi-e dor de casă!

A scos un vaiet înfundat şi a înaintat. Adio sentimentalismului.

S-a apropiat încetişor, cu fluid supurându-i din răni. M-am întrebat dacă mai era în stare să mă atace în forţă, ori viteza asta era tot ce mai izbutea. Prudenţa dicta să mă aştept la ce-i mai rău, aşa că am încercat să fiu atent, gata să fac faţă oricărui atac.

Îngerul nu s-a năpustit însă, mulţumindu-se să se apropie necontenit, ca un tanc mic cu apendice. Nu ştiam unde

îi sunt punctele vitale. Anatomia Îngerilor de Foc nu fusese pe lista scurtă a priorităților mele educaționale. Așa că m-am mulțumit cu un curs ultrarapid, examinându-l pe măsură ce se apropia. Ceea ce, din păcate, m-a dus la concluzia că toate punctele importante erau bine protejate. Ghinion!

Nu voiam să atac eu Îngerul, temându-mă că încearcă să mă atragă într-o capcană. Nu știam de ce șmecherii e în stare și nu voiam să mă expun fără să fie necesar doar pentru a afla. „Mai bine stau în defensivă și-l las să facă prima mișcare", mi-am zis. Se apropia însă pas cu pas. Știam că trebuie să fac ceva curând, fie și să bat în retragere...

Unul dintre apendicele lui frontale, lungi și pliate, a țâșnit spre mine; m-am rotit într-o parte și am tăiat cu sabia. Hârști-poc! A căzut la pământ retezat, încă mișcându-se. Așa că am continuat să mă mișc și eu. Un-doi, un-doi! Hârști-poc!

Fiara a căzut lent în stânga, fiindcă-i retezasem toate membrele din partea aceea a corpului.

Apoi, excesiv de sigur pe mine, m-am apropiat prea mult, încercând să-l ocolesc ca să ajung în flancul celălalt și să-mi repet numărul câtă vreme era încă afectată și confuză. Un alt apendice s-a extins spre mine, iute ca săgeata. Eram însă prea aproape și lighioana își pierduse echilibrul, așa că în loc să mă nimerească cu gheara din capăt, m-a lovit cu echivalentul unei tibii ori al unui antebraț. Izbitura m-a nimerit în piept, trântindu-mă pe spate.

În vreme ce mă străduiam să mă ridic și să mă feresc din calea Îngerului, am auzit vocea nesigură a lui Luke întrebând:

— Ce se mai întâmplă acum?

— Îți spun mai târziu! am strigat spre el fără să întorc privirea.

— Hei, m-ai pocnit! a zis Luke.

— În spirit de glumă, am răspuns. Face parte din tratament.

Mă ridicasem între timp, din nou gata de acțiune.

— Ah! l-am auzit suspinând.

Lighioana căzuse deja pe-o parte şi membrul acela lung s-a repezit cu sălbăticie spre mine de mai multe ori. Am reuşit să evit atacurile, dându-mi seama cum lovea şi la ce distanţă.

Hârşti-poc! Apendicele a căzut la pământ şi eu m-am apropiat.

Am izbit de trei ori, puternic, şi tot de atâtea ori i-am străpuns ţeasta din diferite unghiuri, izbutind apoi să i-o retez. Tot mai scotea sunetele acelea ca nişte clicuri şi trunchiul continua să se agite, mişcându-şi frenetic membrele rămase.

Nici nu mai ştiu de câte ori am lovit cu sabia. Am ţinut-o aşa până am făcut Îngerul bucăţele, la propriu. Luke scotea câte un „Oho!" de fiecare dată când loveam. Începusem să asud; am observat, totodată, că valuri de căldură sau ceva asemănător îmi înceţoşau neplăcut vederea când mă uitam la florile din zare. Mă simţeam, dacă nu clarvăzător, măcar al naibii de prevăzător – paloşul Vorpal pe care mi-l însuşisem în bar se dovedise o armă de nădejde. L-am rotit prin aer, descriind un cerc complet, ceea ce am observat că l-a curăţat, şi am început să-l pliez la dimensiunea sa normală, compactă. Era moale ca petalele de flori şi încă emana o licărire slabă.

— Bravo! a rostit o voce familiară şi, când m-am întors, am văzut rânjetul, urmat de Pisică, care bătea delicat din lăbuţe. Uhuuu! Uraaa! a adăugat ea. Bună treabă, băieţaş!

Unduirea şi distorsiunile din fundal se făcuseră mai vizibile, iar cerul prindea să se întunece. L-am auzit pe Luke scoţând un „Hei!" şi-apoi, când m-am uitat la el, am văzut că se ridicase şi că înainta. Şi când m-am uitat din nou, am văzut barul formându-se în spatele Pisicii şi am prins o licărire a marginii de alamă a tejghelei. Am simţit că mi se învârte capul.

— În mod normal, se lasă o garanţie pentru paloşul Vorpal, a spus Pisica. Dar de vreme ce-l înapoiezi intact...

Luke ajunsese lângă mine. Auzeam iarăşi muzica, iar el fredona. Luminişul, cu Îngerul de Foc măcelărit, părea

acum o imagine suprapusă, fiindcă barul căpăta materialitate, nuanțe de culoare și umbre.

Însă părea cumva mai înghesuit – mesele mai apropiate, muzica mai domoală, pictura murală mai restrânsă și artistul ieșit din raza vizuală. Până și Omida, cu tot cu ciupercă, se retrăsese într-un ungher umbros; păreau să fi intrat la apă și fumul albastru era mai puțin dens. Am luat asta drept un semn întru câtva bun, fiindcă, dacă prezența noastră aici era un rezultat al stării mentale a lui Luke, atunci poate că obsesia îșI mai pierduse din putere.

— Luke? am zis.

A dat să se apropie de barul de lângă mine.

— Da?

— Știi că ești luat de cap, da?

— Nu… nu cred că pricep ce vrei să spui.

— Când Mască te-a luat prizonier, cred că ți-a strecurat niște LSD. Crezi că-i posibil?

— Cine-i Mască?

— Noul boss al Fortăreței.

— A, vrei să zici Sharu Garrul. Îmi aduc aminte că purta o mască albastră.

Nu avea rost să intru în explicații legate de motivul pentru care Mască nu era Sharu. Probabil ar fi uitat oricum discuția noastră.

M-am mulțumit să aprob din cap și să zic:

— Da, șeful.

— Păi… da, presupun că ar fi putut să-mi dea ceva. Vrei să spui că toate astea…

S-a oprit și a făcut un gest către încăperea fantomatică a barului. Am încuviințat din cap.

— Sigur, e real, am zis. Dar noi putem intra în halucinații. Toate astea sunt reale pe undeva. Și LSD-ul are același efect.

— Să fiu al naibii!

— Am băgat în tine câteva chestii ca să te-ajute să-ți revii, dar s-ar putea să mai dureze.

Luke şi-a umezit buzele şi a aruncat o privire împrejur.

— Nu-i nicio grabă, a spus.

A zâmbit apoi, în vreme ce un ţipăt se auzea undeva departe şi demonii se apucau să-i facă lucruri neplăcute femeii care ardea în pictura murală.

— Îmi cam place aici, a completat.

Am pus arma pe tejghea. Luke a bătut darabana cu degetele pe lângă ea, cerând încă un rând de bere. M-am retras, clătinând din cap.

— Trebuie să plec, i-am zis. Cineva încă mă urmăreşte şi a fost cât pe ce să ajungă la mine.

— Animalele nu se pun la socoteală, a spus Luke.

— Ăla pe care l-am ciopârţit se cam pune, am răspuns. A fost trimis special.

M-am uitat la uşile sparte, întrebându-mă ce mai putea să intre pe ele. Se ştie că Îngerii de Foc vânează în perechi.

— Dar trebuie să stăm de vorbă, am continuat.

— Nu acum, a zis el mutându-şi privirea.

— Ştii că-i important.

— Nu pot să gândesc bine.

Era probabil adevărat; n-avea sens să-l târăsc până în Amber sau oriunde altundeva. Ar fi dispărut de-acolo şi ar fi apărut iarăşi aici. Mintea trebuia să i se limpezească şi tulburarea să-i dispară înainte de a putea discuta probleme de interes comun.

— Mai ţii minte că mama ta e prizonieră în Amber? am întrebat.

— Da.

— Cheamă-mă după ce-ţi revine judecata. Avem de discutat.

— Aşa voi face.

I-am întors spatele şi am ieşit pe uşi, nimerind într-un nor de ceaţă. L-am auzit pe Luke începând iarăşi să cânte, de data asta o baladă tristă. Ceaţa e la fel de rea ca bezna deplină când vine vorba de călătorit prin umbre. Dacă nu vezi niciun

punct de reper, n-ai cum să folosești abilitatea care te face să te strecori dintr-un tărâm într-altul. Pe de altă parte, voiam și să fiu singur o vreme ca să mă gândesc la toate, acum, că mi se limpezise mintea. Dacă prin pâcla asta nu vedeam pe nimeni, atunci nici eu nu puteam fi văzut. Și nu se auzeau decât pașii mei pe caldarâm.

Ce obținusem, așadar? Când fusesem trezit din moțăială ca să asist la contactul neobișnuit pe care-l luase Luke cu Amberul, fusesem mort de oboseală, în urma unor strădanii extraordinare. Apoi fusesem adus în prezența lui, aflasem că-i drogat, îi dădusem ceva care speram să-l readucă mai repede cu picioarele pe pământ, hăcuisem un Înger de Foc și-l lăsasem pe Luke în locul de unde pornisem.

Din asta mă alegeam cu două lucruri, am gândit pășind prin pâcla ca de bumbac. Îi blocasem lui Luke orice plan pe care-l avea în privința Amberului. El știa acum că maică-sa era prizoniera noastră și nu-l vedeam să ne atace pe față într-o asemenea circumstanță. În afară de problemele tehnice implicate de transportarea lui și de ținerea într-un loc, acesta era motivul pentru care eram dispus să-l las în urmă. Firește, Random l-ar fi preferat inconștient într-o celulă din Amber, însă eram sigur că avea să accepte ca Luke, slăbit acum, să rămână deocamdată liber; mai ales că era foarte probabil ca, mai devreme sau mai târziu, Luke să ia legătura cu noi cu privire la Jasra. Eram dispus să-i las suficient timp să-și revină și să se liniștească. Aveam și eu problemele mele în așteptare: Roata-fantomă, Mască, Vinta... și o nălucă nouă care tocmai se așezase la rând.

Poate că Jasra folosise puterea de localizare a pietrelor albastre ca să-și trimită asasinii după mine. Ar fi avut puterea s-o facă, și motivul. Ar fi putut să fie și Mască, care mi se părea în stare și care părea să aibă și un motiv, deși nu i-l înțelegeam. Însă Jasra fusese acum scoasă din joc și, cu toate că intenționam să lămuresc definitiv situația cu Mască la un moment dat, credeam totodată că-l speriasem într-o

oarecare măsură la întâlnirea noastră de la Fortăreață. Era totuși foarte puțin probabil ca Mască ori Jasra, oricare le-ar fi fost puterile, să poată accesa un Înger de Foc dresat. Nu, Îngerii vin dintr-un singur loc și vrăjitorii din lumile-umbră nu se numără printre clienți.

Vântul a suflat și a risipit pentru o clipă ceața, descoperind câteva construcții negre. Bun. Mă mișcasem prin Umbră. Ceața s-a deplasat din nou, aproape imediat, și am văzut că nu erau clădiri, ci piscuri întunecate de stâncă. O nouă suflare de vânt și a ieșit la vedere un petic de cer la revărsatul zorilor sau la căderea nopții, cu o spuzeală de stele împrăștiată pe el. Nu peste multă vreme, vântul a îndepărtat cu totul negurile și am văzut că pășesc pe niște înălțimi stâncoase, iar de deasupra se răspândea o lumină astrală suficient de strălucitoare încât să poți citi o carte. Am apucat pe o potecă întunecată ce se îndrepta către marginea lumii...

Întreaga afacere cu Luke, Jasra, Dalt și Mască era, într-un fel, aidoma unui puzzle – clară în unele locuri și încă nedeslușită în altele. Cu ceva timp și efort, totul se putea pune laolaltă. Luke și Jasra păreau acum scoși din joc. Mască rămânea o adevărată enigmă, părând să aibă ceva de împărțit cu mine, dar fără să lase impresia că reprezintă un pericol deosebit pentru Amber. Pe de altă parte, Dalt era periculos cu noile lui arme – Random însă era la curent cu situația și Benedict se întorsese în oraș. Eram astfel convins că se făcea tot ce era posibil pentru ținerea sub control a situației.

M-am oprit la marginea lumii și m-am uitat în jos, în genunea plină de stele. Muntele meu nu părea să onoreze cu prezența suprafața unei planete, totuși în stânga mea un pod ducea către o formă întunecată, ce acoperea stelele – poate alt munte plutitor. Am pornit într-acolo și am traversat puntea. Problemele legate de atmosferă, gravitație și temperatură nu însemnau nimic aici, unde puteam, într-un sens, să inventez realitatea pe parcurs. Am înaintat pe pod și pentru o clipă, ajungând în punctul potrivit, am zărit dincolo de masa întunecată un alt pod, ducând spre alte tenebre.

M-am oprit în mijloc, de unde puteam să văd, la distanţă mare, în orice direcţie. Mi se părea un loc potrivit şi sigur. Am scos pachetul de Atuuri şi am căutat printre ele unul pe care nu-l folosisem de mult, mult timp.

L-am ridicat înaintea ochilor şi le-am strâns pe celelalte. Am studiat ochii albaştri şi trăsăturile tinere, dure şi uşor ascuţite aflate sub o claie de păr alb. Era îmbrăcat cu totul în negru, în afara gulerului alb şi a mânecilor care se vedeau pe dedesubtul hainei strânse pe trup. În mâna înmănuşată ţinea trei bile de oţel negru.

Uneori e greu să ajungi tocmai până în Haos, aşa că m-am concentrat şi m-am extins cu grijă, încetişor. Legătura s-a făcut aproape instantaneu. Stătea pe balcon sub un cer cu dâre ce se alergau nebuneşte, cu Munţii Schimbători alunecând către stânga. El îşi sprijinise picioarele pe o măsuţă plutitoare şi citea o carte, pe care, la vederea mea, a lăsat-o în poală şi a schiţat un surâs.

— Merlin, a zis cu voce domoală, arăţi obosit.

Am încuviinţat din cap.

— Tu arăţi odihnit, am spus.

— E drept, a răspuns închizând cartea şi aşezând-o pe masă. Necazuri?

— Necazuri, Mandor.

S-a ridicat în picioare.

— Vrei să treci încoace?

Am clătinat din cap.

— Dacă ai la îndemână vreun Atu cu care să te întorci, aş prefera să vii tu la mine.

A întins mâna.

— Bine, a încuviinţat.

Am întins braţul, prinzându-l pe al lui; a făcut un singur pas şi a ajuns lângă mine, pe pod. Ne-am îmbrăţişat scurt, apoi s-a întors să se uite în susul şi-n josul prăpastiei.

— E vreo primejdie pe-aici? a întrebat.

— Nu. Am ales locul ăsta fiindcă pare foarte sigur.

— Peisajul e spectaculos, a replicat el. Ce-ai mai făcut în ultima vreme?

— Am fost student câțiva ani, apoi designer specializat pe un anume fel de mașinării. Lucrurile au fost destul de liniștite până curând. Apoi s-a dezlănțuit iadul – dar cea mai mare parte o pricep și o bună parte pare să fie sub control. Partea aceea e complicată și nu merită să te preocupe.

A lăsat palma pe balustrada podului.

— Dar partea cealaltă?

— Până acum dușmanii mei au fost din împrejurimile Amberului. Însă deodată, chiar când părea că cele mai multe încurcături sunt pe cale să fie rezolvate, cineva a pus pe urmele mele un Înger de Foc. Am reușit să-l distrug cu puțină vreme în urmă. Nu știu de ce și cu siguranță nu-i ceva care să aibă de-a face cu Amberul.

A țâțâit din buze, s-a îndepărtat câțiva pași, apoi a revenit lângă mine.

— Ai dreptate, firește, a zis. N-am știut că s-a ajuns aici, altfel aș fi vorbit cu tine de mai multă vreme. Dar dă-mi voie să am o altă părere despre importanța celor întâmplate înainte de a-mi îngădui câteva presupuneri legate de problema ta. Vreau să aud întreaga poveste.

— De ce?

— Fiindcă uneori ești de-o teribilă naivitate, frățioare, și încă n-am încredere în judecata ta când vine vorba de chestiuni cu adevărat importante.

— S-ar putea să mor de foame înainte să termin, am răspuns.

Cu un zâmbet șiret, fratele meu vitreg Mandor a ridicat brațele. Jurt și Despil îmi sunt frați vitregi dăruiți de mama mea Dara prințului Sawall, stăpânul Marginii, pe când Mandor e fiul lui Sawall dintr-o căsătorie anterioară. Mandor e mult mai în vârstă decât mine și de aceea îmi amintește de unchii și de mătușile din Amber. Mereu m-am simțit ca un intrus printre copiii Darei și ai lui Sawall. Și fiindcă Mandor

nu făcea parte – nu întru totul – din acel grup anume, noi doi aveam ceva în comun. Oricare ar fi fost motivul inițial pentru care mi-a acordat atenție, ajunseserăm să ne înțelegem și să devenim mai apropiați, îmi spun eu uneori, decât frații de sânge. Mă învățase o mulțime de lucruri practice de-a lungul anilor și ne distraserăm de minune de multe ori.

Aerul s-a tulburat în jurul nostru și, când Mandor a coborât brațele, o masă acoperită cu o pânză albă brodată a apărut brusc între noi, urmată, o clipă mai târziu, de două scaune puse față în față. Pe masă se găseau numeroase platouri acoperite, porțelanuri fine, cristal și argintărie; exista până și o frapieră în care se afla o sticlă închisă la culoare, cu gâtul răsucit.

— Sunt impresionat, am zis.

— În ultimii ani, mi-am dedicat mult timp magiei gastronomice, a răspuns. Ia loc, te rog.

Ne-am așezat confortabil acolo, pe podul dintre două bezne. Am mormăit laudativ în timp ce gustam din mâncăruri. Abia după câteva minute am reușit să încep un rezumat al evenimentelor ce mă aduseseră în acest loc tăcut, scăldat în lumina stelelor.

Mandor a ascultat totul fără să mă întrerupă, iar după ce am sfârșit a încuviințat din cap și a spus:

— Mai vrei o porție de desert?

— Da. Nu-i rău deloc, am recunoscut.

Am ridicat privirea, câteva clipe după aceea, și l-am surprins zâmbind.

— Ce-i așa amuzant? am întrebat.

— Tu. Dacă-ți amintești, ți-am zis înainte să pleci în locul acela să ai grijă cui acorzi încredere.

— Și? N-am spus nimănui povestea mea. Dacă ai de gând să mă toci la cap, pentru că am fost prietenos cu Luke fără să fi aflat povestea lui, să știi că am deja avut parte de discuția asta.

— Și cu Julia cum a rămas?

— Ce vrei să zici? Ea n-a aflat niciodată...

— Exact. Şi mi se pare că în ea ai fi putut avea, mai degrabă, încredere. În loc de asta, ai întors-o împotriva ta.

— Bine, fie! Poate că n-am judecat bine situaţia.

— Ai conceput o maşinărie remarcabilă şi nu ţi-a dat prin cap că ar putea să devină, totodată, o armă puternică. Random a înţeles-o imediat. La fel şi Luke. Se poate să fi fost salvat de la dezastru, în privinţa asta, doar de faptul că maşinăria a devenit raţională şi n-a mai avut chef să i se dicteze ce să facă.

— Aşa este. M-a interesat mai mult să rezolv probleme tehnice. N-am estimat bine toate consecinţele eventuale.

A oftat.

— Ce mă fac cu tine, Merlin? Îţi asumi riscuri fără să ştii măcar că îţi asumi riscuri.

— În Vinta n-am avut încredere, m-am grăbit să ofer un contraexemplu.

— Cred că ai fi scos mai multe de la ea dacă nu te-ai fi grăbit să-l salvezi pe Luke, care deja părea să nu mai fie în pericol. La capătul dialogului vostru mi s-a părut mult mai degajată.

— Poate ar fi trebuit să te chem pe tine.

— Dacă o mai întâlneşti, aşa să faci şi mă ocup eu de ea.

L-am privit cu atenţie. Mandor părea să vorbească serios.

— Ştii ce este ea?

— O să rezolv misterul, a spus rotind în pahar băutura portocaliu intens. Dar am o propunere pentru tine, elegantă prin simplitate. Am o nouă reşedinţă la ţară, destul de izolată, cu tot confortul. Ce-ar fi să te întorci cu mine la Curţi, în loc să ţopăi din primejdie în primejdie? Ţine capul la cutie vreo doi ani, bucură-te de viaţă, reia-ţi programul de lecturi. O să am grijă să fii protejat. Lasă totul să treacă şi-o să-ţi poţi vedea de ale tale într-un climat mult mai paşnic.

Am luat o înghiţitură din băutura tare.

— Nu, am zis. Ce s-a întâmplat cu chestiile pe care mi-ai arătat mai devreme că le ştii, în vreme ce eu nu?

— Nu mai au importanță, dacă îmi accepți oferta.

— Chiar de-aș accepta, tot aș vrea să știu.

— E un talmeș-balmeș.

— Tu ai auzit povestea mea. Sunt dispus s-o ascult și eu pe-a ta.

A ridicat din umeri și s-a lăsat pe spătarul scaunului, ridicând privirea spre stele.

— Sawall e pe moarte, a spus.

— De ani buni tot umblă vorba că-i pe moarte.

— Așa-i, dar acum situația s-a înrăutățit mult. Unii presupun că are de-a face cu blestemul din clipa morții rostit de Eric din Amber. Oricum... cred că n-o mai duce mult.

— Încep să pricep...

— Da, lupta pentru succesiune e tot mai aprigă. Se moare în dreapta și-n stânga – otrăvuri, dueluri, asasinate, accidente dubioase, sinucideri îndoielnice. Mulți au plecat spre locuri necunoscute. Sau așa s-ar părea.

— Înțeleg, dar nu văd cum mă privește asta pe mine.

— Cândva nu te-ar fi privit.

— Dar?

— Nu știai că Sawall te-a adoptat, formal, după ce-ai plecat?

— Poftim?

— Da. Nu i-am înțeles niciodată motivele. Acum ești moștenitor legitim. După mine la succesiune, dar înaintea lui Jurt și a lui Despil.

— Chiar și așa, tot aș fi foarte în josul listei.

— E drept, a rostit Mandor cu voce înceată. Interesul, în general, constă în partea de sus...

— Ai zis „în general".

— Există mereu excepții. Îți dai seama, cred, că un asemenea moment e totodată o ocazie bine-venită pentru plata unor vechi datorii. O moarte în plus sau în minus abia are parte de atenție, cum s-ar întâmpla în vremuri mai puțin tulburi.

Am clătinat din cap și l-am privit țintă.

— Nu prea are noimă în cazul meu, am spus.

A continuat să se uite în ochii mei, făcându-mă să mă simt stânjenit.

— Sau are? am zis în cele din urmă.

— Ei bine... gândește-te un pic.

M-am gândit. Și chiar când am început să pricep despre ce putea fi vorba, Mandor a plecat bărbia a încuviințare, de parcă mi-ar fi citit în adâncul minții.

— Jurt, a continuat el, a întâmpinat vremurile astea de schimbare cu un amestec de încântare și de teamă. A început să vorbească mereu despre ultimii răposați și despre eleganța și aparenta ușurință cu care au fost răpuși ei. Vorbe șoptite, întrerupte de hlizeli. Frica și propria-i dorință de a se căli în fapte violente au ajuns până la urmă într-un punct în care au devenit mai puternice decât cealaltă temere a sa...

— Logrus...

— Da. A încercat până la urmă să treacă prin Logrus și a reușit.

— Ar trebui să se bucure. Să fie mândru. Și-a dorit asta multă vreme.

— Oh, da. Și sunt sigur că a simțit și multe altele pe lângă asta.

— Libertate, am sugerat. Putere...

Și, cercetându-i expresia pe jumătate amuzată, m-am simțit nevoit să adaug:

— Împreună cu abilitatea de a juca el însuși jocul.

— Poate că mai există speranță pentru tine. Și-ai vrea acum, te rog, să duci asta până la concluzia logică?

— În regulă, am răspuns gândindu-mă la urechea stângă a lui Jurt zburând despicată de lovitura mea de sabie, cu picuri de sânge răsfirându-se în văzduh.

— Crezi că Jurt a trimis Îngerul de Foc.

— Foarte probabil. Dar n-ai vrea să mai urmezi ipoteza asta?

M-am gândit la ramura ruptă ce-i intrase lui Jurt în ochi când ne înfruntam în poiană...

— Bine, am spus. Îmi vrea pielea. S-ar putea să facă parte din jocul succesiunii, fiindcă sunt oarecum în fața lui în privința asta, ori să fie vorba doar despre faptul că nu mă suportă și vrea răzbunare... ori amândouă.

— Nici nu contează cu adevărat care-i motivul dacă ne preocupă rezultatele. Mă gândeam însă la lupul cu urechea tăiată care te-a atacat. Și parcă avea și un singur ochi...

— Da. Cum mai arată Jurt în ultimul timp?

— Ah, i-a crescut la loc o jumătate de ureche. Arată destul de zdrențuită și urâtă. Adesea și-o ascunde sub păr. Globul ocular s-a regenerat, dar încă nu vede cu el. De obicei și-l acoperă cu un petic de pânză.

— Asta ar putea să explice evenimentele recente. Și pică tare prost, cu toate celelalte câte s-au întâmplat. Tulbură și mai rău apele.

— E unul dintre motivele pentru care îți sugerez s-o lași pur și simplu baltă și să aștepți să se liniștească totul. E prea mare frământarea. Cu atâtea săgeți în aer, e posibil ca una să-ți găsească inima.

— Pot să am grijă de mine, Mandor.

— Mie mi s-a părut că dimpotrivă.

Am strâns din umeri, m-am ridicat, m-am apropiat de marginea podului și am privit în jos către stele.

După ceva timp, m-a întrebat:

— Ai idei mai bune?

N-am răspuns, fiindcă mă gândeam exact la asta. Mă gândeam ce-mi zisese Mandor despre îngustimea vederii mele și despre felul în care mă năpusteam nepregătit și eram pe cale să-i dau dreptate, să recunosc că în aproape tot ce mi se întâmplase până atunci – în afară de expediția întreprinsă după Jasra – nu făcusem decât să reacționez la circumstanțe. Fusesem mai degrabă jucat pe degete decât un jucător ager. Era adevărat că totul se întâmplase foarte repede. Însă, chiar și așa, nu-mi făcusem planuri adevărate ca să mă acopăr, să aflu mai multe despre adversari ori să ripostez. Și erau niște lucruri pe care le-aș fi putut face...

— Cu atâtea pe cap, a continuat Mandor, ai face bine să nu joci la risc.

Avea probabil dreptate, din perspectiva raţiunii, a siguranţei şi a prudenţei. Însă el era de-al Curţilor şi atât, pe când eu aveam un set complementar de loialităţi cu care Mandor nu avea legătură. Era posibil – fie şi prin legătura mea cu Luke – să pot face unele lucruri care să îmbunătăţească siguranţa Amberului. Şi atâta vreme cât şansa asta exista, mă simţeam obligat să acţionez în direcţia respectivă. În plus, dintr-o perspectivă absolut personală, curiozitatea îmi era prea stârnită ca să-mi dea voie să las deoparte întrebări ce nu-şi aflaseră răspunsurile când eu nu duceam defel lipsă de asemenea întrebări.

Pe când stăteam aşa, gândindu-mă cum să formulez toate astea în răspunsul către Mandor, am simţit o influenţă nouă. Mă simţeam sondat de un soi de curiozitate, de parcă o pisică zgâria la uşa minţii mele. Senzaţia a sporit în intensitate, alungând alte gânduri, făcându-mă să înţeleg că e vorba de un contact prin Atu, stabilit de la o distanţă uriaşă. M-am gândit că putea fi Random, nerăbdător să afle ce se mai întâmplase de la plecarea mea din Amber. Aşa că am devenit receptiv, acceptând contactul.

— Ce se-ntâmplă? a întrebat Mandor, făcându-mă să ridic un braţ ca să-i arăt că eram ocupat pentru moment.

L-am văzut cum îşi aşază pe masă şervetul şi se ridică în picioare.

Viziunea s-a limpezit treptat; o aveam în faţa ochilor pe Flora, cu expresie gravă pe chip, cu bolovani pe fundal şi un văzduh verde palid deasupra.

— Merlin, unde eşti? m-a întrebat.

— Departe. E o poveste lungă, am răspuns. Ce se-ntâmplă? Tu unde eşti?

A zâmbit searbăd.

— Departe.

— Se pare că am ales amândoi nişte peisaje pe cinste, am observat. Ai ales cerul ăla ca să se asorteze cu părul?

— Destul! Nu te-am chemat să comparăm notele de călătorie.

Mandor a ales momentul acela ca să mi se alăture și să-mi treacă după umăr brațul, ceea ce nu corespundea mai deloc firii sale, fiindcă se consideră o lipsă de delicatețe să faci asta când se vede limpede că-i o comunicare prin Atu – e ca și cum ai ridica un receptor secundar de telefon și te-ai băga peste conversația cuiva. Și totuși...

— Măi, să fie! a zis el. Vrei, te rog, să faci prezentările, Merlin?

— Cine e? a vrut să știe Fiona.

— Fratele meu Mandor, din Casa lui Sawall de la Curțile Haosului. Mandor, ți-o prezint pe mătușa Fiona, prințesă de Amber.

Mandor a făcut o plecăciune.

— Am auzit de tine, prințesă, a spus. Este într-adevăr o plăcere.

Preț de o clipă, ochii ei s-au lărgit.

— Îți cunosc familia, a răspuns, dar n-am știut de legătura lui Merlin cu ea. Mă bucur să te cunosc.

— Să înțeleg că-i vreo problemă, Fi? am întrebat.

— Da, a răspuns aruncând o privire iute spre Mandor.

— Mă voi retrage, a zis el. A fost o onoare să te întâlnesc, prințesă. Regret că nu locuiești mai aproape de Margine.

Fiona a zâmbit.

— Stai, a spus ea. Nu-i vorba de vreun secret de stat. Ești inițiat în Logrus?

— Sunt, a recunoscut el.

— Și nu v-ați întâlnit să vă luptați în vreun duel?

— Nici pe departe, am răspuns.

— În cazul ăsta, m-aș bucura să aflu și părerea lui asupra chestiunii. Ești dispus să vii încoace, Mandor?

Fratele meu a făcut altă plecăciune, cam exagerată în opinia mea.

— Oriunde, frumoasă doamnă, a răspuns.

— Veniți, așadar, a zis ea întinzând brațul stâng.

Am prins-o de mână. Mandor a atins-o pe încheietură. Am pășit înainte.

Și am ajuns în fața ei, în decorul stâncos. Bătea vântul și era cam răcoare. Am auzit în depărtare un huruit înfundat, ca al unui motor.

— Ai luat legătura recent cu cineva din Amber? am întrebat-o.

— Nu.

— Plecarea ta a fost cam bruscă.

— Am avut motive.

— De pildă că l-ai recunoscut pe Luke?

— Identitatea lui îți este cunoscută acum?

— Da.

— Și celorlalți?

— I-am spus lui Random și Florei.

— Atunci a aflat toată lumea. Am plecat în grabă și l-am luat pe Bleys cu mine, fiindcă eram sigură că urmam pe lista lui Luke. Am încercat totuși să-i ucid tatăl și aproape că am reușit. Bleys și cu mine îi eram cele mai apropiate rude de sânge și ne-am întors împotriva lui.

A aruncat o privire pătrunzătoare înspre Mandor, care a zâmbit.

— Înțeleg, a zis el, că în momentul ăsta Luke stă și bea cu o Pisică, o Pasăre Dodo, o Omidă și un Iepure Alb. Mai înțeleg și că, de vreme ce mama îi e prizonieră în Amber, el e neputincios în fața voastră.

Fiona și-a întors privirea spre mine.

— Ai fost ocupat, a spus.

— Mă străduiesc.

— Probabil te poți întoarce în siguranță, a insistat Mandor.

Fiona i-a zâmbit, apoi s-a uitat iar la mine.

— Fratele tău pare bine informat, a observat.

— Face parte din familie și de când ne știm am avut grijă unul de altul.

— Tu de el, sau el de tine? a întrebat Fiona.

— El de mine. E mai în vârstă.

— Ce mai contează câteva secole? a zis Mandor.

— Mi s-a părut că simt o maturitate a spiritului, a observat Fiona. Așa că mă voi încrede în tine mai mult decât intenționam.

— Foarte amabil din partea ta. Îți prețuiesc intenția, dar...

— ...Ai prefera să nu exagerez cu încrederea?

— Întocmai.

— N-am de gând să-ți pun la încercare atât de repede loialitatea față de țară și rege. Lucrurile acestea privesc atât Amberul, cât și Curțile, însă nu văd niciun conflict în privința asta.

— Nu mă îndoiesc de prudența ta. Voiam doar să-mi lămuresc poziția.

Fiona s-a întors iarăși spre mine.

— Merlin, cred că m-ai mințit.

Am simțit că mă încrunt încercând să-mi amintesc momentul în care o indusesem în eroare în vreo privință. Am clătinat apoi din cap.

— Dacă am făcut asta, i-am spus, nu-mi amintesc.

— S-a întâmplat acum câțiva ani. Te rugasem să încerci să străbați Modelul tatălui tău.

— Ah, am răspuns simțind că mi se aprind obrajii și întrebându-mă dacă asta se vedea în lumina stranie de acolo.

— Ai profitat de ceea ce ți-am zis – despre rezistența Modelului. Te-ai prefăcut că te împiedică să-ți pui piciorul pe el. Însă nu exista niciun semn vizibil de rezistență, ca atunci când am încercat eu să pășesc pe el.

S-a uitat la mine, așteptând parcă o confirmare.

— Și? am întrebat.

— Și acum e mai important decât era atunci și trebuie să știu: te-ai prefăcut?

— Da, am recunoscut.

— De ce?

— Fiindcă, odată ce făceam primul pas, aș fi fost silit să-l parcurg până la capăt. Cine știe la ce-ar fi dus asta? Eram spre sfârșitul vacanței și mă grăbeam să mă-ntorc la școală; n-aveam timp pentru ceva ce s-ar fi putut transforma într-o expediție de durată. Și să-ți spun că nu reușesc mi s-a părut cel mai puțin brutal fel de a mă sustrage.

— Cred că-i mai mult de-atât.

— Cum așa?

— Corwin ți-a zis probabil ceva despre Model, un amănunt pe care noi ceilalți nu-l știm – ori poate ți-a lăsat un mesaj. Cred că știi mai multe decât vrei să lași de înțeles.

Am strâns din umeri.

— Scuze, Fiona, n-am control asupra bănuielilor tale, am spus. Aș vrea să te pot ajuta mai mult.

— Poți, a replicat ea.

— Zi-mi cum.

— Vino cu mine la noul Model. Vreau să-l parcurgi.

Am clătinat din cap.

— Am treburi mult mai urgente decât să-ți satisfac curiozitatea în legătură cu ceva făcut de tata cu ani în urmă.

— E mai mult decât curiozitate. Ți-am spus odată că presupun că asta se află în spatele creșterii numărului de furtuni-umbră.

— Iar eu ți-am oferit o altă cauză, absolut plauzibilă. Cred că este o ajustare la distrugerea parțială și la recrearea vechiului Model.

— Vrei să vii pe-aici? a întrebat și s-a întors cu spatele, începând să urce panta.

I-am aruncat lui Mandor o privire, am ridicat din umeri și am urmat-o. La fel și el.

Am suit către un țanc. Fiona a ajuns prima și a urcat pe o lespede înclinată de alături. A mers pe ea ajungând într-un loc unde peretele de stâncă se sfărâmase, lăsând un spațiu larg, în forma literei L. S-a oprit acolo cu spatele la noi, cu lumina de pe cerul verde jucându-i-se straniu prin plete.

M-am apropiat de ea și i-am urmat direcția privirii. Pe o câmpie îndepărtată, mult mai jos față de noi și mai la stânga, un vârtej mare și negru se învârtea ca un titirez. Părea sursa huruitului pe care-l auzisem. Sub vârtej, pământul părea să fi crăpat. M-am uitat câteva minute, însă nu și-a schimbat nici forma, nici poziția. Mi-am dres, în cele din urmă, vocea.

— Arată ca o tornadă mare, am zis, și nu se deplasează nicăieri.

— De aceea vreau să pășești pe noul Model, mi-a explicat Fiona. Cred că o să ne vină de hac dacă nu-i venim noi primii.

Capitolul 3

Dacă ai putea alege între capacitatea de a detecta minciuna și cea de a descoperi adevărul, pe care ai alege-o? Cândva, crezusem că nu sunt decât feluri diferite de a spune același lucru. Acum nu mai cred asta. Mare parte din rudele mele, de pildă, sunt aproape la fel de pricepute să deslușească subterfugiile pe cât sunt să le făptuiască. Nu sunt sigur că le pasă totuși cine știe ce de adevăr. Pe de altă parte, căutarea adevărului mi s-a părut mereu ceva nobil, special și onorabil – un lucru pe care-l încercasem cu Roata-fantomă. Însă Mandor mă pusese pe gânduri. Devenisem vulnerabil, oare, la opusul adevărului?

Desigur nu-i totul alb și negru. Știu că nu se exclud situațiile intermediare, dar e vorba mai degrabă de atitudine. Eram totuși dispus să admit că ajunsesem la o extremă – până la nesăbuință – și că prea îmi lăsasem în adormire facultățile critice.

Așa că m-am gândit la rugămintea Fionei.

— De ce reprezintă o amenințare? am întrebat-o.

— E o furtună-umbră în forma unei tornade.

— Au mai fost și altădată.

— Așa-i, dar acelea au tendința să se deplaseze prin Umbră. Asta s-a extins într-o zonă a Umbrei, însă rămâne pe loc. A apărut de câteva zile și de-atunci nu s-a schimbat în niciun fel.

— Cât înseamnă asta în timpul din Amber?

— Probabil o jumătate de zi. De ce?

Am ridicat din umeri.

— Nu știu, eram curios, am zis. Dar tot nu văd unde-i amenințarea.

— Ți-am spus că asemenea furtuni s-au înmulțit de când Corwin a inscripționat noul Model. Acum își schimbă atât comportamentul, cât și frecvența. Modelul trebuie înțeles cât mai repede.

O clipă de gândire mi-a arătat că oricine obținea controlul asupra Modelului făcut de tata ar fi putut stăpâni niște forțe teribile.

— Presupunând că-l parcurg, am zis, ce se va întâmpla după aceea? Din ce am înțeles din istorisirea tatei, aș ajunge exact în mijloc, cum e și cu Modelul de acasă. Ce-ar fi de învățat din asta?

Am studiat expresia feței Fionei, pentru a sesiza o urmă de emoție, dar rudele mele tind să aibă prea mult control de sine și nu-și trădează așa ușor reacțiile.

— După câte știu, a spus ea, Brand a reușit să se transporte cu un Atu când Corwin era în mijloc.

— Așa știu și eu.

— Așadar, când ajungi în mijloc, o să pot veni cu un Atu.

— Probabil că da. Și vom sta amândoi în mijlocul Modelului.

— Iar de acolo vom putea să ne ducem într-un loc pe care nu l-am putea atinge din niciun alt punct al lumii.

— Adică?

— Modelul primordial ce se află dincolo de toate.

— Ești sigură că există așa ceva?

— Trebuie să existe. E în natura unui asemenea concept să fie întipărit la un nivel mai fundamental al realității, așa cum este în tot ce există pe lume.

— Și care ar fi scopul nostru de a călători acolo?

— Acolo se află secretele, acolo poate fi învățată magia cea mai profundă.

— Înțeleg. Și apoi ce vom face?

— Păi... am putea afla cum să scăpăm de problemele pe care ni le face chestia aia.

— Atâta tot?

A mijit ochii.

— Vom învăța ce vom putea, firește. Puterea este putere și reprezintă o amenințare până ce este înțeleasă.

Am încuviințat cu o înclinare lentă a capului.

— Numai că în clipa asta sunt niște puteri care-mi dau mai mult de furcă în secțiunea amenințări, am zis. Modelul va trebui să-și aștepte rândul.

— Chiar dacă ar putea reprezenta tocmai forțele care ți-ar trebui ca să te ocupi de celelalte probleme ale tale?

— Chiar și așa. Poate fi un obiectiv pe termen lung și nu cred că am timp de asta.

— Dar nu știi sigur.

— E drept. Dar, odată ce-am pus piciorul pe Model, nu mai există cale de întoarcere.

N-am adăugat că nu intenționam s-o duc la Modelul primordial și s-o las apoi să-și facă de cap acolo. Își mai încercase norocul, vrând să încoroneze un nou rege. Și dacă Brand ar fi reușit atunci să urce pe tronul Amberului, i-ar fi stat alături fără să clipească, indiferent ce ar fi avut acum de spus despre asta. Cred că se gândise să-mi ceară s-o duc la Modelul primordial, însă își dăduse seama că mă gândisem deja la asta și respinsesem ideea. Așa că, pentru a nu fi umilită de un refuz, revenea la propunerea inițială.

— Aș sugera să-ți faci timp acum, a zis, dacă nu vrei să vezi peste tot lumi distruse.

— Nu te-am crezut prima oară când mi-ai spus asta, am răspuns, și nu te cred nici acum. Tot mai sunt de părere că înmulțirea furtunilor-umbră e un rezultat al adaptării la deteriorarea și repararea Modelului original. Mai cred și că, dacă ne pierdem vremea cu noul Model, despre care nu știm nimic, riscăm să înrăutățim mai mult situația...

— Nu vreau să pierd vremea cu el. Vreau să-l studiez...

Semnul Logrusului a străfulgerat între noi. Probabil că Fiona l-a văzut sau simțit cumva, fiindcă a dat înapoi odată cu mine.

Am întors capul știind prea bine ce aveam să văd.

Mandor suise pe creasta de piatră ca un parapet. Se oprise, nemișcat, ca și cum ar fi împietrit și el, cu brațele înălțate deasupra capului. Mi-am reținut primul impuls, cel de a-i striga să se oprească. Știa prea bine ce face. Iar eu eram sigur că oricum nu mi-ar fi acordat nicio atenție.

Am înaintat către scobitura în care luase poziție și m-am uitat, dincolo de el, la vârtejul de pe câmpia crăpată, jos, departe. Prin imaginea Logrusului simțeam șuvoiul de putere întunecată, teribilă pe care mi-l dezvăluise Suhuy la ultima lui lecție. Mandor îl invoca acum și-l turna în furtuna-umbră. Nu-și dădea seama oare că forța Haosului dezlănțuită de el trebuia să se tot desfășoare până ce devasta totul? Nu înțelegea că, dacă furtuna era cu adevărat o manifestare a Haosului, atunci o transforma în ceva monstruos?

Ea s-a mărit. Vuietul s-a auzit mai tare. Mi-era frică să o privesc.

Din spate, am auzit-o pe Fiona trăgând aer în piept, surprinsă.

— Sper că știi ce faci! i-am strigat lui Mandor.

— Ne lămurim într-un minut, a răspuns coborând brațele.

Semnul Logrusului a pâlpâit și s-a stins.

Am urmărit un timp cum se rotește afurisita de tornadă, din ce în ce mai mare și mai gălăgioasă.

Apoi, în sfârșit, l-am întrebat:

— Ce-ai dovedit cu asta?

— Că n-ai răbdare, a răspuns.

Fenomenul n-avea nimic deosebit de instructiv, însă am continuat să-l privesc.

Și, dintr-odată, sunetul a început să se audă cu întreruperi. Apariția întunecată s-a zguduit brusc, scuturând resturi adunate, și a pornit să se micșoreze. Nu peste mult timp, a revenit la forma inițială și a început să scoată iarăși același vuiet egal.

— Cum ai făcut asta? l-am întrebat.

— N-am făcut nimic, a zis. S-a micşorat singură.

— N-ar fi trebuit, a intervenit Fiona.

— Exact, a replicat Mandor.

— M-ai băgat în ceaţă, am spus.

— Ar fi trebuit să mugească turbată acum, mai puternică decât oricând, după ce i-a crescut astfel tăria, a precizat Fiona. Însă cine o controlează a avut alte planuri. Aşa că a fost readusă la mărimea iniţială.

— Este un fenomen ce ţine de Haos, a continuat Mandor. Asta s-a putut vedea din felul în care a absorbit puterea Haosului când a avut ocazia. Însă trecând peste o limită, a avut parte de o corecţie. Cineva se joacă acolo cu forţele primordiale. Cine, cum sau de ce n-aş putea spune. Dar cred că-i o dovadă clară că Modelul nu-i implicat. Nu şi în jocurile Haosului. Aşa că Merlin are probabil dreptate. Pesemne că povestea asta îşi are rădăcinile altundeva.

— Foarte bine, a cedat Fiona. Foarte bine. Şi ce putem înţelege de aici?

— E un mister, a zis Mandor. Cu greu poate fi considerată o ameninţare iminentă.

Mi-a trecut atunci prin minte o idee, un punct de lumină săgetând ca un licurici. Era foarte posibil să mă înşel amarnic, deşi nu de asta am decis să n-o împărtăşesc cu ceilalţi. Ducea pe o cărare a gândirii pe care n-o puteam explora imediat şi nu-mi place să dezvălui crâmpeie de gând.

Fiona mă privea insistent, menţinându-şi însă expresia imperturbabilă. Apoi, văzând că nu are şanse de succes, a ales să schimbe subiectul:

— Spuneai că l-ai lăsat pe Luke în nişte circumstanţe mai neobişnuite. Unde e, mai precis?

Ultimul lucru pe care voiam să-l fac era s-o înfurii cu adevărat pe mine. Însă n-aveam de gând s-o asmut asupra lui Luke în halul în care era el acum. Putea foarte bine să-l şi ucidă, ca o formă de asigurare de viaţă. Şi nu-l voiam mort pe Luke. Simţeam că ceva se schimbă în atitudinea lui şi

voiam să-i acord toate șansele. Încă ne eram datori unul altuia, deși era greu să ținem socoteala, și fuseserăm prieteni buni. Ținând seama de starea în care se afla când ne despărțiserăm, avea să mai treacă o vreme până să-și intre iarăși în formă. Și mai erau niște chestii despre care voiam să stau de vorbă cu el.

— Scuze, am zis. Momentan e în grija mea.

— Cred că am și eu niște interese în privința asta, a replicat sec Fiona.

— Firește, dar am senzația că ale mele sunt mai urgente și că s-ar putea să ne stăm în cale unul altuia.

— Pot să judec și singură asta.

— Bine. E cu mintea brambura din cauza LSD-ului. Orice informație ai scoate de la el ar fi plină de culoare, dar și extrem de dezamăgitoare.

— Cum s-a întâmplat asta?

— S-ar părea că un magician pe nume Mască i-a administrat niște substanțe, după ce a pus mâna pe el.

— Unde s-a întâmplat? N-am auzit niciodată de Mască ăsta.

— Într-un loc numit Fortăreața celor Patru Lumi.

— A trecut ceva timp de când n-am mai auzit de Fortăreață. Cândva o stăpânea un vrăjitor pe nume Sharu Garrul.

— Acum îndeplinește funcția de cuier pentru haine.

— Poftim?

— E o poveste lungă. Ideea e că Mască stăpânește locul ăla.

S-a uitat lung la mine. Era limpede că abia acum înțelegea că nu știa multe din cele întâmplate recent. Presupuneam că se gândește la întrebările evidente pe care să le pună în continuare, așa că, dacă tot o prinsesem pe picior greșit, am decis să i-o iau înainte.

— Ce mai face Bleys? am întrebat.

— Mult mai bine. L-am tratat eu însămi și-și recapătă iute puterile.

Eram pe cale s-o întreb unde era, știind că va refuza să-mi răspundă. Aveam să zâmbim amândoi, sau cel puțin așa nădăjduiam, când urma să-și dea seama de stratagema mea: dacă nu-mi spunea locul lui Bleys, atunci nu-i spuneam nici eu locul lui Luke. Rămâneam prieteni și ne păstram secretele.

— Hei! l-am auzit pe Mandor strigând și ne-am întors în direcția către care scruta din scobitura parapetului stâncos.

Tornada întunecată se micșorase pe jumătate și, chiar pe când priveam, continua să-și reducă mărimea. Se retrăgea în sine, tot mai mică și mai mică. În jumătate de minut a dispărut cu totul.

Nu mi-am putut reține un zâmbet, însă Fiona nu l-a observat. Se uita la Mandor.

— Crezi că a fost din cauza a ceea ce-ai făcut? l-a întrebat.

— Habar n-am, a răspuns Mandor, dar se prea poate.

— Nu-ți sugerează nimic?

— Probabil că cel răspunzător de asta nu s-a bucurat că m-am băgat în experimentul lui.

— Chiar crezi că în spatele acestor întâmplări se află cineva înzestrat cu inteligență?

— Da.

— Cineva de la Curți?

— Pare mai probabil decât cineva din capătul vostru de lume.

— Așa bănuiesc și eu, a încuviințat ea. Și te gândești la vreo persoană anume?

Mandor a zâmbit.

— Înțeleg, s-a grăbit Fiona să spună. Treaba ta e treaba ta. Însă o amenințare generală e treaba tuturor. Aici voiam de fapt să ajung.

— Adevărat, a recunoscut el. De aceea propun să investigăm. În clipa de față n-am nimic de făcut. S-ar putea să fie distractiv.

— E cam neplăcut să-ți cer să-mi împărtășești cele aflate, a spus Fiona, când nu știu ce interese ar putea fi implicate aici.

— Îți apreciez poziția, dar, din câte știu, tratatul de pace e încă în vigoare și nimeni de la Curți nu complotează împotriva Amberului. De fapt... dacă dorești, am putea cerceta împreună cum stau lucrurile, în parte măcar.

— Am timp, a zis Fiona.

— Eu nu, m-am băgat în vorbă. Am de rezolvat niște treburi urgente.

Mandor și-a îndreptat atenția spre mine.

— În privința ofertei mele..., a spus.

— Nu pot.

— Cum vrei. Oricum, discuția noastră nu s-a terminat. Vorbim mai târziu.

— Bine.

Fiona a întors și ea privirea spre mine.

— Să mă ții la curent cu starea lui Luke și cu ce are de gând.

— Sigur.

— Atunci... rămas-bun.

Mandor a schițat un gest de salut. I-am răspuns la fel.

Apoi am plecat și, imediat ce nu i-am mai văzut, m-am mutat în Umbră.

Am ajuns pe o pantă stâncoasă, m-am oprit și am scos Atuul pentru Amber. L-am ridicat, m-am concentrat și m-am transportat de îndată ce am simțit că deslușesc drumul. Speram ca holul mare să fie pustiu, dar în momentul ăsta nu-mi păsa prea mult.

Am ajuns lângă Jasra, care avea acum încă o mantie peste brațul stâng întins înainte. M-am furișat pe un coridor pustiu și m-am strecurat până la scara din spate. De câteva ori am auzit voci și am ocolit ca să-i evit pe cei care vorbeau. Am izbutit să ajung în camera mea fără să fiu descoperit.

Singurul interval de odihnă pe care-l avusesem parcă de-o veșnicie fusese moțăiala de cincisprezece minute dinainte ca vrăjitoria-halucinație a lui Luke să mă convoace în Barul din Oglindă printr-un Atu halucinant. Când asta? Putea să

fi fost și ieri – o zi, de altfel, foarte plină și înainte de incidentul respectiv.

Am încuiat ușa, m-am îndreptat spre pat nesigur pe picioare și m-am trântit pe el fără să-mi scot cizmele. Aș fi putut face, firește, diverse lucruri, însă nu eram în stare de nimic. Mă întorsesem acasă, fiindcă încă mă simțeam cel mai în siguranță în Amber, chiar dacă Luke reușise odată să ajungă la mine și aici.

Cineva cu subconștientul foarte activ ar fi avut poate un vis plin de revelații fantastice după toate mizeriile prin care trecusem în ultima vreme și s-ar fi trezit cu idei și răspunsuri detaliate referitoare la măsurile de acțiune adecvate. Eu nu. M-am trezit o dată, tresărind, neștiind unde sunt. Dar am deschis ochii, m-am liniștit și am adormit iarăși. Mai târziu – părea să fie mult mai târziu – m-am dezmorțit treptat, ca o epavă împinsă de valuri tot mai sus pe plajă. Apoi, când mi s-a părut că nu are rost să merg mai departe, mi-am dat seama că mă dor picioarele. M-am sculat în capul oaselor și mi-am scos cizmele – probabil una dintre cele mai mari șase plăceri ale vieții mele. Mi-am tras și ciorapii, grăbit, și i-am azvârlit într-un ungher. De ce oare ceilalți din domeniul meu de activitate păreau să nu facă niciodată băşici în tălpi? Am umplut un lighean cu apă și le-am ținut la muiat ceva vreme, decizând apoi ca, măcar câteva ore, să umblu desculț.

M-am ridicat în cele din urmă din pat, m-am dezbrăcat, m-am spălat și m-am îmbrăcat cu niște blugi și o cămașă de flanel purpuriu, una dintre preferatele mele. La naiba cu săbiile, pumnalele și mantiile! Am deschis obloanele și m-am uitat afară. Era beznă. Din cauza norilor, nu-mi dădeam seama nici măcar dacă-i seară, miezul nopții ori aproape dimineață.

Holul era tăcut; n-am auzit niciun sunet cât am coborât pe scara din spate. Nici la bucătărie nu era țipenie, iar focul din vatră abia pâlpâia. Fiindcă nu voiam să fac deranj, mi-am zis că mă mulțumesc și cu un ceai cald și câteva felii de pâine

cu magiun. Într-una dintre cămări am găsit o carafă cu ceva ce părea suc de struguri.

M-am așezat la foc, încălzindu-mi picioarele și mușcând din pâinea cu magiun, dar am început deodată să simt că ceva nu-i în regulă. Până să-mi termin ceaiul, am înțeles despre ce era vorba. Părea să mă îmboldească o imensă necesitate de a face ceva, însă nu știam ce. Mi se părea ciudat că stau pe loc. Așa că am decis să-mi reiau cursul gândurilor.

Când am terminat de mâncat, aveam deja câteva planuri secundare. M-am dus mai întâi pe holul principal, unde am îndepărtat de pe silueta împietrită a Jasrei toate pălăriile și mantiile, apoi am luat-o pe ea pe sus. În vreme ce-o căram către odaia mea, o ușă s-a crăpat și Pantaloni, cu ochii cârpiți de somn, m-a privit trecând.

— Hei, vreau și eu două din astea! a strigat după mine. Parcă-i nevastă-mea dintâi, a adăugat și a închis ușa.

Odată ce am ajuns la mine, am luat un scaun și m-am așezat înaintea Jasrei. Deși împopoțonată strident ca parte a unei glume crude, frumusețea aspră îi rămăsese intactă. Mă pusese în pericol extrem odată și n-aveam chef s-o eliberez acum pentru un bis. Însă vraja care o cufunda în nemișcare îmi atrăsese de mai multe ori atenția și voiam s-o înțeleg pe deplin.

Am început, așadar, cu grijă, să explorez mrejele ce-o transformaseră în stană de piatră. Nu era nimic din cale-afară de complicat, însă am înțeles că descurcarea tuturor ițelor avea să dureze. Bun. N-aveam de gând să mă opresc acum. Mi-am continuat cercetarea, luând notițe mentale.

Asta m-a ținut ocupat niște ore bune. Am decis ca după ce mă lămuream cu vraja să folosesc și câteva de-ale mele, de vreme ce trăiam vremuri atât de nesigure. În timp ce lucram, castelul se trezea încet. Am muncit constant pe măsură ce ziua își intra în drepturi, până ce totul și-a găsit locul și am fost mulțumit cu truda mea. Între timp mi se făcuse o foame de lup.

Am mutat-o pe Jasra într-un colţ, m-am încălţat cu cizmele, am ieşit din odaie şi am pornit către scară. Fiindcă părea să fie vremea prânzului, am trecut prin mai multe saloane în care membrii familiei luau de obicei masa. Însă nicăieri nu era nimeni şi nici mesele nu erau puse. Nimic nu indica, totodată, că se mâncase de curând acolo.

Era posibil ca simţul meu temporal să fi fost încă dat peste cap şi să fi fost încă mult prea devreme ori mult prea târziu; mi se părea totuşi că se luminase de ceva vreme. Cu toate acestea, nimeni nu părea gata să se aşeze la masă, aşa că ceva era probabil greşit în estimările mele.

Apoi am auzit zgomotul – zăngănitul slab al tacâmurilor pe o farfurie. M-am îndreptat într-acolo. Prânzul avea loc, aşadar, într-un loc mai puţin frecventat. Am făcut la dreapta, apoi la stânga. Da, deciseseră să pună masa într-un salon. Dar nu mă deranja asta.

Am intrat în încăpere, unde am văzut-o pe Llewella aşezată lângă Vialle, soţia lui Random, pe un divan roşu, cu mâncarea pe o măsuţă în faţa lor. Michael de la bucătărie era în picioare, în spatele unui cărucior cu platouri. Mi-am dres vocea.

— Merlin! a exclamat Vialle cu o sensibilitate care îmi dă întotdeauna fiori, de vreme ce e complet oarbă. Ce plăcere!

— Bună, a spus Llewella. Vino şi stai cu noi. Abia aşteptăm să aflăm ce isprăvi ai mai făcut.

Am tras un scaun şi m-am aşezat. Michael a venit şi a mai pus un tacâm, în vreme ce mă gândeam, la repezeală, ce să le povestesc. Tot ce i-aş fi relatat lui Vialle ar fi ajuns neîndoielnic la urechile lui Random. Le-am oferit o versiune prescurtată a evenimentelor recente – lăsându-i deoparte pe Mandor, Fiona şi orice referinţă la Curţi. În felul acesta povestea se scurta considerabil şi puteam să mă apuc mai curând de mâncat.

— În ultimul timp toată lumea a fost ocupată până peste cap, a remarcat Llewella după ce am terminat de vorbit. Aproape că mă simt vinovată.

I-am studiat chipul delicat, cu piele măslinie, buze pline şi ochi mari, ca de pisică.

— Dar nu îndeajuns, a adăugat.

— Unde-s toţi, apropo? am întrebat.

— Gerard supraveghează fortificaţiile portului, iar Julian a preluat comanda armatei, care a fost echipată cu arme de foc şi trimisă să apere drumurile spre Kolvir.

— Adică Dalt a şi apărut? Vine încoace?

Llewella a clătinat din cap.

— Nu, e o măsură de precauţie, a răspuns, din cauza mesajului de la Luke. Oastea lui Dalt n-a fost încă reperată.

— Dar ştie cineva pe unde este? am întrebat.

— Încă nu, dar aşteptăm în curând veşti, a zis ridicând din umeri. Poate că Julian ştie deja.

— De ce e Julian la comandă? am întrebat printre îmbucături. Mă gândeam că, într-o astfel de situaţie, Benedict ar trebui să conducă armata.

Llewella şi-a mutat privirea asupra lui Vialle, care a părut s-o simtă.

— Benedict, cu un batalion de soldaţi, l-a însoţit pe Random în Kashfa, a rostit cu voce domoală Vialle.

— Kashfa? De ce-ar vrea să facă asta? E drept că Dalt umblă de obicei pe-acolo. Zona ar putea fi periculoasă acum.

Vialle a surâs.

— De aceea a cerut ca Benedict şi garda lui să-i fie escortă, a spus. Ba s-ar putea să adune ei înşişi informaţii, deşi nu acesta e motivul pentru care au plecat.

— Nu înţeleg, am zis, de ce ar fi nevoie de o asemenea călătorie.

A luat o gură de apă, după care a răspuns:

— Din cauza unei răsturnări politice bruşte. În absenţa reginei şi a prinţului, un general preluase conducerea regatului. Generalul a fost asasinat de curând, iar Random a izbutit să obţină un acord pentru a-şi plasa candidatul propriu – un nobil mai în vârstă – pe tron.

— Cum a făcut asta?

— Toți cei care au interese în privința asta s-au arătat și mai interesați în admiterea Kashfei în Cercul de Aur, ceea ce i-ar oferi un statut comercial privilegiat.

— Adică Random i-a cumpărat ca să-și vadă omul ajuns în vârf, am remarcat. Și tratatele astea ale Cercului de Aur ne oferă de obicei dreptul de a deplasa trupe prin teritoriile clienților noștri, fără prea multe formalități?

— Da.

Mi l-am amintit deodată pe emisarul cu figură aspră al Coroanei, bărbatul pe care-l văzusem în *La Bill Însângeratul*, cel care-și plătise consumația în moneda din Kashfa. Am decis că nu vreau să știu cât de bine se suprapunea asta cu asasinatul ce făcuse posibil aranjamentul ăsta. Mă izbea cu mai multă putere, acum, imaginea pe care o deslușeam. Părea că Random îi blocase pe Jasra și pe Luke de la a-și recupera tronul uzurpat – pe care, de fapt, și Jasra îl uzurpase la rându-i, cu ani în urmă. Cu atâtea uneltiri, îmi era greu să înțeleg de partea cui se afla dreptatea. Dar dacă etica lui Random nu era mai presus de a conducătorilor dinainte, nu era, cu siguranță, nici mai rea. Însă acum orice încercare a lui Luke de a recupera tronul mamei sale avea să fie întâmpinată de un monarh care încheiase o alianță defensivă cu Amber. Eram gata să pun rămășag că prevederile tratatului stipulau și asistența Amberului în caz de tulburări interne, pe lângă ajutorul împotriva agresorilor externi.

Fascinant! Părea că Random se străduise să-l izoleze pe Luke de baza puterii sale și de orice pretenție la legitimitate ca suveran. Am presupus că următorul pas ar putea fi să-l scoată în afara legii ca pretendent și ca revoluționar periculos și să pună un preț pe capul lui. Oare exagera? Luke nu mai părea acum chiar atât de periculos, mai ales de când o aveam pe maică-sa în custodie. Însă nu știam totuși cât de departe era dispus Random să meargă. Încerca să elimine preventiv toate variantele de amenințare potențială sau îl voia pe Luke

cu tot dinadinsul? A doua posibilitate mă deranja, fiindcă Luke părea să revină la sentimente mai bune şi să-şi reconsidere poziţia. Nu voiam să-l văd aruncat la lupi fără să fie nevoie, dintr-un exces de zel al lui Random.

— Probabil are multe de-a face cu Luke, i-am spus lui Vialle.

A tăcut o clipă, apoi a răspuns:

— Părea mai degrabă preocupat de Dalt.

În mintea mea am ridicat din umeri. Până la urmă, pentru Random părea să fie totuna, de vreme ce avea să-l considere pe Dalt forţa militară la care ar fi apelat Luke pentru a-şi recăpăta tronul. Aşa că am zis „Aha!" şi am continuat să mănânc.

Alte lucruri noi nu se mai aflaseră, nimic care să mă facă să înţeleg mai bine ce gândea Random, aşa că am trecut la discuţii mai puţin serioase, în vreme ce-mi reconsideram iarăşi poziţia. Tot mai simţeam că trebuia să întreprind ceva urgent, însă nu ştiam ce anume. M-a ajutat în privinţa asta ceva neaşteptat, petrecut în timp ce mă delectam cu desertul.

Un curtean pe nume Randel – înalt, slab, brunet şi în general zâmbitor – a intrat în cameră. Mi-am dat seama că ceva nu-i în regulă, fiindcă nu zâmbea şi se mişca mai precipitat decât de obicei. S-a uitat la noi toţi şi şi-a oprit privirea asupra lui Vialle, a înaintat iute şi şi-a dres vocea.

— Maiestate..., a început, făcând-o pe Vialle să întoarcă uşor capul înspre el.

— Da, Randel. Ce este?

— Tocmai a sosit delegaţia din Begma şi n-am instrucţiuni în privinţa întâmpinării lor ori alte aranjamente speciale, potrivite pentru ocazie.

— Vai! a exclamat Vialle lăsându-şi furculiţa deoparte. Abia poimâine ar fi trebuit să apară, după ce se întorcea Random. Şi lui vor dori să i se plângă. Ce-ai făcut cu ei?

— I-am pus să aştepte în Salonul Galben, a replicat curteanul, şi le-am spus că mă duc să le anunţ sosirea.

— Câţi sunt?

— Prim-ministrul Orkuz, secretara lui, Nayda – care-i e și fiică –, plus încă o fiică, Coral. Îi însoțesc patru servitori – doi bărbați și două femei.

— Du-te și informează personalul din palat și asigură-te că li se pregătesc odăi potrivite, a ordonat Vialle, apoi anunță și la bucătărie. Poate că n-au prânzit.

— Da, Înălțimea Voastră, a zis Randel începând să se retragă.

— Apoi vino și confirmă-mi în Salonul Galben, a urmat Vialle, după care îți voi da instrucțiuni suplimentare.

— E ca și făcut, a zis bărbatul și s-a grăbit să iasă.

— Merlin, Llewella, a spus Vialle ridicându-se, haideți să mă ajutați să le țin tovărășie cât se fac pregătirile.

Am înghițit ultima bucățică de desert și m-am ridicat. Nu prea aveam chef de discuții cu un diplomat și însoțitorii săi, dar mă descurcam și avea să fie una dintre micile corvezi pe care ți le aduce viața.

— Ăăă... și de ce-au venit, mă rog? am întrebat.

— Cred că-i un fel de protest față de acțiunile noastre în Kashfa. Ei n-au fost niciodată în relații prea bune cu Kashfa, însă nu sunt sigură dacă au venit să protesteze pentru că regatul a fost primit în Cercul de Aur sau pentru că-i deranjează amestecul în treburile interne ale Kashfei. Se tem probabil să nu aibă de pierdut comercial în fața unui vecin cu același statut preferențial. Sau poate că aveau alte planuri pentru tronul din Kashfa și noi le-am dat peste cap. Poate ambele. Oricum... nu le putem spune nimic din ce nu știm.

— Voiam doar să știu ce subiecte ar trebui să evit, am zis.

— Toate cele de mai sus, a răspuns Vialle.

— Și eu mă întrebam același lucru, a intervenit Llewella. Mă mai întrebam și dacă n-au vreo informație utilă despre Dalt. Serviciile lor de informații probabil că nu scapă din ochi nimic din ce are legătură cu Kashfa.

— Nu deschide subiectul ăsta, a spus Vialle îndreptându-se spre ușă. Dacă le scapă lor sau vor să dezvăluie ceva, foarte bine. Dar nu le arătați că ați vrea să știți.

Vialle m-a luat de braț și am călăuzit-o astfel către Salonul Galben. Llewella a scos de undeva o oglinjoară și și-a cercetat chipul. Mulțumită, a băgat-o la loc, remarcând:

— Ce noroc că ai apărut, Merlin. O față zâmbitoare în plus este mereu de folos în asemenea momente.

— Oare de ce nu mă simt norocos? am zis.

Am intrat în sala în care așteptau prim-ministrul și fiicele lui. Servitorii lor porniseră deja spre bucătărie, ca să mănânce. Delegația oficială era înfometată, ceea ce spune ceva despre protocol, mai ales când pare să treacă mult până se pregătesc mâncăruri spectaculoase. Orkuz era de statură mijlocie și îndesat, cu părul negru pieptănat cu gust și din trăsăturile feței sale late puteai ghici că obișnuiește mai degrabă să se încrunte decât să zâmbească – o ocupație căreia i se dedica din plin acum. Chipul Naydei era o versiune mai plăcută a feței tatălui ei și, cu toate că dovedea aceeași tendință spre corpolență, rotunjimile îi erau atrăgătoare, ținute în frâu. Zâmbea și ea din plin, arătându-și dinții frumoși. Coral, pe de altă parte, era mai înaltă decât tatăl și sora ei, zveltă și cu păr șaten. Zâmbetul îi părea mai puțin oficial. Și mai avea ceva vag familiar, ceea ce m-a făcut să mă întreb dacă nu ne mai întâlnirăm, cu ani în urmă, pe la vreo serată plicticoasă. Dar dacă ar fi fost așa, probabil că mi-aș fi amintit.

După ce s-au făcut prezentările și vinul a fost turnat în pocale, Orkuz i-a adresat lui Vialle un comentariu scurt despre „ultimele vești neliniștitoare" privind Kashfa. Llewella și cu mine ne-am apropiat iute pentru sprijin moral, însă Vialle s-a mulțumit să spună că asemenea chestiuni trebuiau să aștepte întoarcerea lui Random și că, deocamdată, dorea să se asigure că nu le lipsește nimic. Ministrul s-a arătat complet de acord, chiar până într-atât încât a schițat un zâmbet. Mi-a lăsat impresia că nu voia decât să-și comunice cât mai iute scopul vizitei. Llewella a schimbat repede subiectul, întrebând despre călătorie, iar Orkuz a fost îndeajuns de amabil încât să nu-i comenteze manevra. Politicienii sunt niște mașinării minunat programate.

Mai târziu aveam să aflu că nici măcar ambasadorul din Begma nu ştiuse de sosirea sa, ceea ce părea să indice că Orkuz apăruse atât de rapid, încât ajunsese înainte să-şi anunţe ambasada. Nu se obosise să se oprească acolo, ci venise glonţ la palat şi-şi transmisese mesajul. Toate astea le-am aflat abia când a cerut ca ambasada să fie înştiinţată. Simţindu-mă în plus pe lângă iscusinţa într-ale conversaţiei pe care o demonstrau Llewella şi Vialle, m-am retras, încercând să-mi plănuiesc evadarea. Nu mă interesau deloc jocurile diplomatice.

Coral s-a desprins şi ea de grup şi a oftat. S-a uitat în treacăt la mine, zâmbind, şi-a rotit iute privirea prin salon şi s-a apropiat.

— Am vrut mereu să vizitez Amberul, a zis.

— Este cum ţi l-ai imaginat?

— O, da. Deocamdată. Firește, n-am apucat să văd mare lucru...

Am dat din cap aprobator şi ne-am retras ceva mai încolo faţă de ceilalţi.

— Ne-am mai întâlnit vreodată? am întrebat.

— Nu cred, a răspuns Coral. N-am călătorit prea mult şi nu cred că tu ai fost în ţinuturile noastre. Sau ai fost?

— Nu, deşi în ultima vreme am devenit tot mai curios în privinţa lor.

— Ştiu totuşi câte ceva despre tine, a continuat fiica ministrului, din ce se bârfeşte. Ştiu că eşti de la Curţile Haosului şi că ai fost educat pe Umbra aceea care pare să vă placă atât de mult vouă, domnitorilor din Amber. Adesea m-am întrebat cum poate fi acolo.

Am muşcat momeala şi am început să-i povestesc despre şcoala şi serviciul meu, despre locuri pe care le văzusem şi lucruri pe care-mi plăcuse să le fac. Vorbind aşa, ne-am apropiat de un divan pe care ne-am făcut comozi. Orkuz, Nayda, Llewella şi Vialle nu păreau să ne simtă lipsa şi, dacă tot trebuia să mă aflu acolo, găseam pălăvrăgeala cu Coral mai

plăcută decât să-i ascult pe ei. Dar, ca să nu pun monopol pe conversație, am rugat-o să-mi vorbească despre ea.

A început cu perioada copilăriei, petrecută în Begma și împrejurimi, despre cât îi plăcea în natură, despre cai și navigația pe lacurile și râurile numeroase din regiunea aceea, despre cărțile citite și despre niște încercări relativ nevinovate de a se ocupa de magie. Cineva din personal a intrat tocmai când ea se lansase în descrierea ritualurilor interesante ale unei comunități de fermieri pentru a se asigura de belșugul recoltelor, s-a apropiat de Vialle și i-a șoptit ceva. Dincolo de ușă se vedeau niște valeți. Vialle i-a zis atunci ceva lui Orkuz și Naydei, iar aceștia, încuviințând din cap, s-au îndreptat spre ieșire. Llewella s-a desprins de ei și s-a apropiat de noi.

— Coral, a spus, apartamentul tău e pregătit. Un slujitor te va conduce acolo. Poate vrei să te speli ori să te odihnești după călătorie.

Ne-am ridicat.

— Nu-s cu adevărat obosită, a zis Coral uitându-se la mine, și nu la Llewella, cu un surâs abia vizibil.

Ce naiba, compania ei îmi făcea plăcere, așa că…

— Dacă vrei să te schimbi în haine mai simple, ți-aș arăta cu plăcere o parte din oraș, am zis. Ori palatul.

Surâsul i-a devenit un zâmbet strălucitor.

— Mai degrabă mi-ar plăcea asta, a spus.

— Atunci ne vedem aici într-o jumătate de oră.

Am condus-o spre ieșire și am însoțit-o pe ea și pe ceilalți până la scara mare. Fiindcă purtam încă blugii și cămașa purpurie, m-am întrebat dacă nu era cazul să mă schimb în ceva mai în ton cu moda locală. „La naiba cu asta!" am decis apoi. Nu urma decât să ne învârtim prin zonă. Puteam să-mi completez ținuta, pur și simplu, cu sabia, o mantie și cizmele cele bune. Dacă tot aveam timp, n-ar fi stricat să-mi aranjez barba. Poate și o manichiură rapidă…

— Ăăă, Merlin…

Era Llewella, cu o mână pe umărul meu, împingându-mă către un loc mai retras. M-am lăsat condus într-acolo.

— Ce este? am întrebat.

— E drăgălașă, nu? a întrebat.

— Presupun că da.

— Ți s-au aprins călcâiele după ea?

— Haide-hai, Llewella! Nu știu. Abia am cunoscut-o.

— Ți-ai și dat întâlnire cu ea.

— Ce naiba, merit și eu o pauză. Mi-a plăcut să stăm de vorbă. O să-i arăt împrejurimile. Cred c-o să ne simțim bine. Ce-i rău în asta?

— Nimic, a replicat, atâta vreme cât nu pierzi din vedere imaginea de ansamblu.

— Despre ce fel de imagine de ansamblu vorbești?

— Mi se pare oarecum curios că Orkuz și-a adus ambele fete arătoase.

— Nayda îi este secretară, iar Coral voia de mult să vadă locurile astea.

— Da, și ar fi minunat pentru Begma dacă una dintre ele s-ar întâmpla să pună mâna pe vreun membru al familiei.

— Ești prea al naibii de bănuitoare.

— Mi se trage de la viața mea lungă.

— Ei bine, sper să trăiesc și eu mult timp, dar fără să ajung să caut un câștig ascuns în orice acțiune umană.

A zâmbit.

— Bineînțeles. Uită că am dus vorba, a zis știind că n-aveam să uit. Distracție plăcută!

Am mormăit ceva politicos și m-am îndreptat spre camera mea.

Capitolul 4

Şi astfel, între tot soiul de ameninţări, intrigi, neplăceri şi mistere, am hotărât să-mi iau liber şi să mă plimb prin oraş cu o fată frumuşică. Dintre toate variantele, asta era cu siguranţă cea mai atrăgătoare. Oricine ar fi fost duşmanul, orice fel de putere aveam de înfruntat, următoarea mişcare ţinea acum de el. N-aveam niciun chef să-l vânez pe Jurt, să mă duelez cu Mască sau să mă ţin după Luke până-l convingeam să-mi spună dacă le mai voia ori nu capul celor din familia mea. Nu de Dalt trebuia să mă ocup, ci de Vinta, Roata-fantomă tăcea, iar problema Modelului tatei putea să mai aştepte. Soarele strălucea şi vântul sufla încetişor, deşi în acest anotimp totul se putea schimba rapid. Era păcat să pierd ceea ce putea fi ultima zi frumoasă din an cu ceva mai puţin plăcut. M-am echipat fredonând o melodie şi am coborât mai devreme la întâlnire.

Coral fusese însă şi mai rapidă şi mă aştepta. I-am privit aprobator pantalonii trei sferturi verde-închis, cămaşa groasă arămie şi mantia călduroasă, cafenie. Avea încălţăminte ce părea potrivită pentru plimbare şi o pălărie neagră ce-i acoperea mare parte din plete. La cingătoare îşi prinsese mănuşile şi un pumnal.

— Sunt gata, a zis dând cu ochii de mine.

— Grozav, am zâmbit şi am condus-o pe hol.

A dat s-o apuce spre uşa principală, însă am călăuzit-o către dreapta, apoi către stânga.

— Dă mai puţin de bănuit dacă folosim una dintre uşile lăturalnice, am spus.

— Ai voştri sunt cu siguranţă genul secretos.

— Puterea obiceiului, am replicat. Cu cât numărul celor din afară care ştiu ce faci este mai mic, cu atât este mai bine.

— Din afară? De ce anume te temi?

— În clipa asta? De o grămadă de lucruri. Dar n-aş vrea să petrecem o zi frumoasă ca asta făcând liste.

— Atunci... e adevărat ce se bârfeşte? a întrebat. Că afacerile voastre sunt atât de complicate, încât umblaţi la voi cu o agendă?

— În ultima vreme n-am prea avut timp pentru afaceri şi nici n-am mai trecut pe nimeni în agendă. Scuze, am continuat văzând-o că se îmbujorează. În ultima vreme viaţa mi-a fost cam complicată.

— Ah, a murmurat aruncându-mi o privire în care se citea rugămintea de a-i spune mai multe.

— Cu altă ocazie, am zis silindu-mă să râd, aruncându-mi peste umăr mantia şi salutând un străjer.

Ea a încuviinţat şi, diplomatic, a schimbat subiectul.

— Cred că n-am nimerit vremea potrivită ca să văd faimoasele voastre grădini.

— Da, s-a cam terminat sezonul, în afară de grădina japoneză a lui Benedict, care-i undeva mai în spate, departe. Poate o să ne putem duce acolo într-o zi să bem o ceaşcă de ceai, dar acum mă gândeam să ieşim în oraş.

— Sună bine, a aprobat Coral.

I-am spus străjerului de la uşă să-l înştiinţeze pe Henden, administratorul Amberului, că mergem în oraş şi nu ştiam la ce oră ne vom întoarce şi mi-a spus c-o va face imediat ce va ieşi din post, adică destul de curând. Experienţa din *La Bill Însângeratul* mă învăţase să las asemenea mesaje – chiar dacă nu credeam să fim cumva ameninţaţi sau că nu era suficient că ştia Llewella.

Frunzele uscate trosneau uşor sub tălpile noastre; am apucat pe o alee ce ducea la o poartă lăturalnică. Soarele strălucea puternic şi pe cer se zăreau doar câteva petice de nori. În vest, un stol de păsări negre se îndepărta către sud, peste ocean.

— Acasă a nins deja, mi-a zis Coral. Aveți noroc.

— Aici e un curent cald care ne mai ajută, am spus amintindu-mi ceva ce-mi povestise Gerard. Îmblânzește mult climatul, în comparație cu alte puncte de la aceeași latitudine.

— Călătorești mult?

— În ultimul timp mai mult decât aș fi vrut. Mi-ar plăcea să mă opresc și să prind rădăcini vreun an.

— Cu afaceri sau de plăcere? m-a întrebat în vreme ce un străjer ne deschidea poarta, iar eu mă uitam iute în jur, să verific dacă nu ne pândește cineva.

— Nu de plăcere, am răspuns și, atingându-i o clipă cotul, am îndrumat-o pe calea pe care o alesesem.

Când am ajuns în oraș, am urmat Strada Mare pentru un timp, arătându-i câteva puncte de referință și reședințe notabile, inclusiv ambasada Begmei. N-a dovedit vreo înclinație de a o vizita, zicând că oricum va trebui să se întâlnească cu oficialii țării ei înainte de plecare. S-a oprit totuși la o prăvălie și a cumpărat câteva bluze, cerând ca nota de plată să fie trimisă la ambasadă și hainele la palat.

— Tata mi-a promis că mergem la cumpărături, a explicat Coral. Și știu că o să uite. Când o să audă de asta, o să știe că eu n-am uitat.

Am explorat străzile meșteșugarilor și ne-am oprit să bem ceva pe terasa unei cafenele, privind de acolo pietonii și călăreții. Tocmai mă întorceam către ea ca să-i spun o povestioară legată de unul dintre călăreți, când am simțit începutul unui contact prin Atu. Am așteptat câteva secunde și senzația a devenit mai puternică, însă nicio identitate nu căpăta formă. Am simțit pe braț mâna lui Coral.

— Ce s-a întâmplat? a vrut să știe.

Mi-am extins mintea, încercând să ajut contactul, dar celălalt a părut să se retragă imediat. Nu era totuși la fel ca examinarea stăruitoare la care mă supusese Mască în casa Florei din San Francisco. Să fi fost oare cineva pe care-l știam și care încerca să ajungă la mine, însă nu reușea să se concentreze? Era, poate, rănit? Sau...

— Luke, am zis. Tu eşti?

N-am primit niciun răspuns şi senzaţia începea să se estompeze. A dispărut în cele din urmă cu totul.

— Te simţi bine? a întrebat Coral.

— Da, e-n regulă. Aşa cred. Cineva a încercat să ia contact cu mine şi apoi s-a răzgândit.

— Să ia contact? Ah, te referi la Atuurile pe care le folosiţi voi?

— Da.

— Şi totuşi, ai spus „Luke"..., a căzut ea pe gânduri. Nimeni din familia voastră nu se numeşte aşa.

— S-ar putea să fi auzit de el ca Rinaldo, prinţul din Kashfa.

A chicotit.

— Rinny? Sigur că-l ştiu. Nu-i plăcea să-i spunem Rinny, totuşi...

— Chiar îl cunoşti? În persoană, adică?

— Da, deşi nu ne-am mai văzut de ceva vreme. Kashfa e destul de aproape de Begma. Uneori suntem în relaţii bune, alteori nu atât de bune. Ştii cum e în politică. Când eram mică, între ţările noastre au fost perioade lungi de prietenie. Şi vizitele de stat se ţineau lanţ. Iar noi, copiii, eram adesea lăsaţi împreună.

— Şi cum era el atunci?

— Un băiat înalt, roşcovan şi neîndemânatic. Îi plăcea să se dea mare... cât e de puternic, cât e de rapid. Ţin minte ce furios a fost când l-am bătut la un concurs de alergat.

— L-ai învins pe Luke la alergat?

— Da. Sunt o alergătoare foarte bună.

— Cred că eşti.

— Oricum, ne-a luat de câteva ori, pe mine şi pe sora mea, să navigăm. Şi am făcut şi nişte drumeţii foarte lungi. Pe unde mai e acum?

— Bea cu o pisică de Cheshire.

— Poftim?

— E o poveste lungă.

— Mi-ar plăcea s-o ascult. De când cu lovitura de stat din Kashfa, mi-am făcut griji pentru el.

Hm... M-am gândit iute cum să formulez totul în așa fel încât să nu-i zic fiicei prim-ministrului din Begma vreun secret de stat, ca de pildă relația lui Luke cu familia domnitoare din Amber. Așa că am început:

— Îl știu de ceva vreme. A stârnit recent mânia unui vrăjitor care l-a drogat și l-a izgonit apoi într-un bar ciudat...

Am continuat să vorbesc multă vreme, în parte, fiindcă a trebuit să fac o paranteză și să-i explic lui Coral ce era cu Lewis Carroll. A mai trebuit să-i făgăduiesc și că-i împrumut o ediție în limba thari a cărților cu Alice din biblioteca palatului. Când am isprăvit povestea, râdea în hohote.

— Și de ce nu-l aduci înapoi? a întrebat.

Mă prinsese la înghesuială. Nu-i puteam spune deslușit că puterile lui de umblător prin umbre ar fi împiedicat asta până își revenea. De aceea am răspuns:

— Face parte din vrajă, care-i afectează capacitățile magice. Nu poate fi deplasat câtă vreme substanța are efect asupra lui.

— Interesant! Deci Luke e cu adevărat vrăjitor?

— Ăăă... da.

— Și cum a căpătat măiestria asta? Când eram copii, nu arăta niciun semn.

— Vrăjitorii își descătușează talentele în diverse moduri. Dar știi asta.

Brusc mi-am dat seama că era mai isteață decât indicau zâmbetul și expresia ei inocentă și că încerca, o simțeam, să deplaseze discuția către o recunoaștere a faptului că Luke avea de-a face cu magia Modelului, ceea ce, firește, ar fi dezvăluit lucruri interesante despre paternitatea lui.

Am urmat:

— Și mama lui, Jasra, are de-a face cu vrăjitoria.

— Chiar așa? N-am știut asta.

La naiba! Altă scăpare...

— Păi... a învățat pe undeva.

— Și tatăl lui?

— Nu mă pot pronunța.

— L-ai întâlnit vreodată?

— Doar în treacăt.

Dacă intuia cumva adevărul, o minciună putea să lase impresia că era vorba despre ceva foarte important, așa că am trecut la singura alternativă la care m-am putut gândi. La masa din spatele ei nu stătea nimeni, iar dincolo de masa aceea era doar peretele. Am consumat una dintre vrăjile mele, îngânând un singur cuvânt și făcând un gest scurt, discret.

Masa s-a ridicat în aer, a pornit să se miște și s-a izbit de perete cu putere. Zgomotul a fost de-a dreptul grandios. Câțiva clienți au început să exclame și eu am sărit în picioare.

— Toată lumea e bine? am zis privind în jur ca și cum m-aș fi uitat după un eventual rănit.

— Ce s-a întâmplat? m-a întrebat Coral.

— O rafală de vânt sau ceva de genul ăsta. Poate am face bine să ne mișcăm.

— Bine, a spus privind masa făcută bucăți. Nu vreau să dau de bucluc.

Am aruncat câteva monede pe masa noastră, ne-am sculat și am plecat, flecărind verzi și uscate ca să-i abat atenția de la subiect. Am izbutit, fiindcă n-a mai revenit cu întrebarea.

Continuându-ne plimbarea, am mers către Calea Vestică și, ajungând la bulevard, am decis, amintindu-mi că-i plăcea să navigheze, să coborâm dealul către port. Însă Coral și-a pus palma pe brațul meu, oprindu-mă.

— Pe versantul Kolvirului nu există o scară lungă? a întrebat. Cred că tatăl tău a încercat odată să aducă soldați pe furiș pe-acolo, a fost prins și a trebuit să urce luptând.

— Așa este, am încuviințat. Scara e din timpuri străvechi și nu prea mai este folosită acum. Dar se menține într-o stare destul de bună.

— Mi-ar plăcea s-o văd.

— Bine.

Am cotit la dreapta şi ne-am întors, peste deal, spre Strada Mare. Doi cavaleri în culorile Llewellei au trecut pe lângă noi în cealaltă direcţie, salutându-ne. Nu m-am putut abţine să mă întreb dacă erau într-o misiune obişnuită ori dacă respectau vreo dispoziţie mai veche de a mă ţine sub supraveghere. Se părea că gândul i-a trecut prin minte şi lui Coral, fiindcă s-a uitat la mine ridicând din sprânceană. Am strâns din umeri şi ne-am văzut de drum. După un timp, m-am uitat în urmă şi nu i-am mai văzut pe nicăieri.

Am trecut pe lângă oameni purtând veşminte din zece-douăsprezece regiuni şi văzduhul s-a umplut cu arome de mâncăruri gătite la tarabe de pe stradă, gata să satisfacă o multitudine de gusturi. Ne-am oprit de mai multe ori din urcatul dealului ca să ne ospătăm cu plăcinte, iaurturi şi dulciuri. Doar cineva sătul de-i plesnea stomacul ar fi putut rezista unor asemenea ispite.

Am observat uşurinţa cu care Coral se deplasa printre obstacole. Nu era doar graţie, ci mai mult o stare de spirit – presupun că tânăra era gata de orice. Am surprins-o de mai multe ori întorcând capul. M-am uitat şi eu, dar n-am văzut nimic demn de atenţie. Odată, când un bărbat a ieşit pe neaşteptate dintr-un gang, chiar când ne apropiam, i-am văzut mâna schiţând un gest iute către pumnalul de la cingătoare, apoi retrăgându-se.

— E atâta forfotă... se-ntâmplă atâtea lucruri aici..., a comentat după un timp.

— Aşa-i. Să înţeleg că în Begma nu-i atâta îmbulzeală?

— Nici pe departe.

— Şi te poţi plimba nestingherită?

— Da, firește.

— Şi femeile fac pregătire militară, la fel ca bărbaţii?

— De obicei, nu. De ce?

— Eram curios.

— Totuși, am fost instruită pentru luptă atât cu arme, cât și cu mâinile goale.

— De ce?

— Așa a vrut tata, considerând că mi-ar prinde bine, dată fiind poziția lui. Și m-am gândit că s-ar putea să aibă dreptate. Cred că, de fapt, și-a dorit un fiu.

— Și sora ta a fost instruită?

— Nu, n-a interesat-o.

— Ai în minte o carieră diplomatică?

— Nu. Nu vorbești cu sora potrivită.

— Un soț înstărit?

— Probabil că ar fi un tip conformist și plictisitor.

— Atunci ce?

— Poate îți zic mai târziu.

— Perfect. Dacă nu-mi spui, o să te întreb iarăși.

Am apucat către sud pe Strada Mare și, când ne-am apropiat de țărm, am simțit briza sărată. Am văzut în zare oceanul iernatic, cenușiu, înspumat. Pe deasupra apelor se roteau păsări și un dragon foarte sinuos.

Am trecut pe sub Marea Arcadă și, ajungând în cele din urmă la faleză, ne-am uitat în jos. Versantul era abrupt și un șir de trepte late ducea către plaja negru-arămiu îndepărtată. Am privit dârele lăsate în nisip de reflux, ca niște riduri pe fruntea unui bătrân. Vântul sufla mai puternic aici, iar izul umed și sărat, ce sporise odată cu apropierea noastră, înmiresma și mai intens văzduhul. Coral s-a retras o clipă, după care a înaintat iar.

— Pare mai periculos decât credeam, a zis după un timp. Probabil când ești pe scară nu mai e chiar așa.

— Nu știu, am răspuns.

— Nu ai urcat niciodată aici?

— Nu. N-am avut de ce.

— Mă gândeam că poate ți-ai fi dorit după bătălia tatălui tău de aici.

Am ridicat din umeri.

— Devin sentimental în alte feluri.

A zâmbit.

— Hai să coborâm pe plajă. Te rog.

— Sigur, am spus și am pornit într-acolo.

Treptele late ne-au dus cam vreo zece metri în jos, după care s-au terminat brusc, lăsând locul unora mult mai înguste, care coteau față de cele dinainte. Însă măcar nu erau umede și alunecoase. Undeva mai jos vedeam că se lărgesc iarăși, îngăduind ca doi oameni să poată păși umăr la umăr. Însă deocamdată mergeam în șir indian, iar eu mă simțeam întru câtva iritat pentru că, nu se știe cum, Coral reușise să mi-o ia înainte.

— Dacă îmi faci puțin loc, aș putea să trec în față.

— De ce?

— Ca să fiu înaintea ta în caz că aluneci.

— E-n regulă. N-o să alunec.

Am decis că nu merita să-mi bat capul și am lăsat-o în față.

Palierele ce schimbau direcția treptelor erau dispuse la întâmplare, săpate acolo unde contururile falezei permiteau asemenea modificare. Unele porțiuni, așadar, erau mai lungi decât altele și calea șerpuia pe toată înălțimea stâncii. Vântul bătea mult mai tare acolo decât deasupra, așa că ne-am trezit că ținem cât mai aproape de perete. Dar am fi făcut la fel și dacă n-ar fi suflat vântul. Absența oricărei balustrade protectoare ne făcea să ne ferim de margine. Erau locuri în care vreo streașină stâncoasă se întindea deasupra capetelor noastre, făcându-ne să ne simțim ca în gura unei peșteri; în alte locuri, unde trebuia să ocolim proeminențe bombate ale rocii, ne simțeam foarte expuși. Mantia mi-a fost de câteva ori suflată peste cap, făcându-mă să înjur și reamintindu-mi că băștinașii își vizitează rareori propriile locuri istorice. Începeam să le apreciez înțelepciunea. Coral înainta în grabă, așa că am mărit și eu pasul ca s-o ajung din urmă. Ceva mai jos de ea am văzut o platformă care arăta că scara face primul său cot. Speram să se oprească acolo și să-mi spună că se răzgândise, că plimbarea noastră nu mai era necesară. Dar n-a făcut-o, ci și-a continuat coborârea. Vântul mi-a luat pe

sus oftatul şi l-a purtat într-o peşteră rezervată plângerilor celor cărora li se impune să facă ceva împotriva dorinţei lor.

Însă tot mă mai uitam în jos când şi când şi, de câte ori o făceam, mă gândeam la tata care urcase aceste trepte luptând. Nu era ceva ce-aş fi vrut să încerc, în niciun caz până n-aş fi epuizat toate alternativele. Am început să mă întreb cât de mult coborâserăm sub nivelul palatului...

Am ajuns, în cele din urmă, la un palier de unde treptele se lăţeau şi m-am grăbit pe urmele lui Coral, ca să mergem alături. Însă, pripindu-mă, mi-am agăţat un călcâi şi m-am împiedicat când dădeam colţul. N-a fost mare lucru. Am reuşit să mă prind de o muchie de stâncă şi să mă echilibrez. M-a uimit totuşi cât de iute a simţit Coral, doar după sunet, că ceva se schimbase la pasul meu şi cât de iute a reacţionat. S-a repezit brusc în spate şi s-a răsucit într-o parte. Mi-a apucat un braţ cu ambele mâini şi m-a împins în cealaltă parte, lipindu-mă de peretele de stâncă.

— În regulă! am zis simţind că plămânii mi se golesc brusc de aer. Sunt bine!

Coral s-a ridicat şi s-a scuturat de praf, lăsându-mă să-mi revin.

— Am auzit..., a început să spună.

— Înţeleg. Dar m-am împiedicat, atâta tot.

— Nu mi-am dat seama.

— Totul e bine. Mulţam.

Am continuat să coborâm umăr la umăr, însă ceva se schimbase. Nutream acum o bănuială de care nu mă puteam dezbăra. Nu încă. Ce aveam în minte era prea periculos dacă suspiciunea mea s-ar fi confirmat.

Aşa că am zis:

— În Spania, ploaia cade mai ales la câmpie[1].

— Cum? N-am înţeles...

[1] În eng. în orig. „The rain in Spain stays mainly in the plain", propoziţie formulată ca un exerciţiu de dicţie (n. red.).

— Am spus: „E o zi minunată ca să te plimbi cu o doamnă drăguță."

Asta a făcut-o să roșească de-a binelea.

— În ce limbă ai vorbit... prima oară?

— În engleză.

— N-am studiat limba asta. Ți-am spus asta când vorbeam despre Alice.

— Știu. Mă prosteam, atâta tot.

Plaja, mai aproape acum, era dungată ca un tigru și, pe alocuri, licărea. O dâră de spumă se retrăgea către mare, iar păsările țipau și plonjau ca să examineze ce lăsaseră în urmă valurile. În larg se vedeau legănându-se pânze de corăbii și departe, către sud-est, unduia o perdea de ploaie. Vântul nu mai șuiera, deși rafalele încă-mi fâlfâiau mantia.

Am mers în tăcere până am ajuns pe țărm și am înaintat câțiva pași pe nisipul plajei.

— Portul e în direcția aia, am zis arătând către dreapta cu brațul, și într-acolo e o biserică, am adăugat indicând clădirea întunecată unde se ținuse slujba funerară a lui Caine și unde marinarii vin uneori să se roage pentru călătorii fără primejdii.

Ea s-a uitat în ambele direcții, dar a aruncat priviri și în spatele nostru și deasupra.

— Mai coboară niște oameni, a remarcat.

Am ridicat ochii și am văzut trei siluete aproape de vârful scării, dar stăteau nemișcate, ca și cum coborâseră să admire priveliștea. Niciuna nu purta culorile Llewellei...

— Admiră peisajul, am spus.

Coral s-a mai uitat o clipă, apoi și-a mutat privirea altundeva.

— Nu sunt și peșteri pe-aici? a întrebat.

Am arătat cu bărbia spre dreapta.

— Într-acolo, am răspuns, sunt o mulțime. Lumea se rătăcește mai tot timpul prin ele. Unele sunt destul de pitorești. În altele e doar beznă. Câteva sunt pur și simplu deschideri deloc adânci.

— Mi-ar plăcea să le văd.

— Sigur, sunt la doi pași. Să mergem.

Am pornit iarăși. Cei din susul scării nu se mișcaseră și părea să se uite către mare. Nu credeam să fie contrabandiști. Nu era tocmai ocupația potrivită pentru un loc prin care în timpul zilei putea oricând să treacă cineva. Mă mulțumea însă faptul că-mi vedeam sporind capacitatea de a fi suspicios, care părea potrivită în lumina evenimentelor recente. Obiectul principalei mele suspiciuni, firește, pășea lângă mine, întorcând cu vârful piciorului bucăți de lemn aduse de valuri, culegând pietricele lucitoare, râzând... însă nu eram gata, deocamdată, să fac ceva în privința asta. Dar curând...

Coral m-a luat pe neașteptate de braț.

— Mulțumesc că m-ai adus aici, a zis. Îmi place mult.

— Și mie. Mă bucur că am venit. Cu plăcere.

M-am simțit nițel vinovat, rostind cuvintele astea, însă nu avea să conteze dacă bănuielile mi se dovedeau întemeiate.

— Cred că mi-ar plăcea să trăiesc în Amber, a comentat Coral pășind mai departe.

— Și mie. Fiindcă n-am stat prea mult pe aici, de fapt.

— Cum așa?

— Cred că n-am apucat să-ți spun cât de mult am stat pe umbra Pământ, unde am fost la studii, unde am avut slujba despre care ți-am povestit..., am început să zic și m-am trezit, deodată, că o îngrop în autobiografie, lucru pe care de obicei nu-l fac. N-am înțeles inițial de ce-o fac, apoi am înțeles că voiam doar să stau de vorbă cu cineva.

Chiar dacă bănuiala mea era corectă, n-avea importanță. Un ascultător cu chip prietenos mă făcea să mă simt mai bine decât mă simțisem în ultimul timp. Și, până să-mi dau seama, am ajuns să-i istorisesc despre tata și despre cum bărbatul acela pe care abia dacă-l cunoscusem îmi spusese o poveste lungă și întortocheată despre strădaniile lui, despre dileme și despre decizii luate, părând că ar fi vrut să se justifice față de

mine, de parcă aceea ar fi fost singura ocazie s-o facă, şi cum îl ascultasem întrebându-mă ce lăsa oare deoparte din poveste, ce uitase, ce înfrumuseţa, ce simţea în privinţa mea...

— Astea sunt unele dintre peşteri, i-am zis când apariţia grotelor a întrerupt rememorare mea de-acum stânjenitoare. Coral a dat să spună ceva despre monologul meu, însă m-am mulţumit să continui: Nu le-am văzut decât o singură dată.

Ea mi-a simţit starea de spirit şi a zis, simplu:

— Aş vrea să intru într-una.

Am dat din cap aprobator. Peşterile păreau numai bune pentru ce aveam în minte. Am ales-o pe a treia, fiindcă era mai largă decât primele două şi puteam vedea înăuntru destul de mult.

— S-o încercăm pe asta. Pare bine luminată, am propus.

Am intrat şi am simţit imediat răcoarea grotei. Nisipul umed ne-a urmat un timp, transformându-se, treptat, într-o lespede zgrunţuroasă. Plafonul s-a înălţat şi a coborât de câteva ori. Am cotit la stânga şi am ajuns într-un pasaj ce dădea spre altă gură de peşteră, de unde se vedea lumină. Cealaltă peşteră se întindea către adâncul muntelui. De unde ne aflam, încă simţeam pulsul răsunător al mării.

— Cavernele astea ar putea fi foarte adânci, a observat Coral.

— Chiar sunt. Sunt întortocheate şi se încrucişează. Fără o hartă şi-o lumină nu m-aş aventura prea departe. Ştiu că n-au fost niciodată complet cartografiate.

S-a uitat peste tot, cercetând zone negre din întuneric de unde tuneluri lăturalnice dădeau într-al nostru.

— Cât de adânci sunt? a întrebat.

— Chiar nu ştiu.

— Până sub palat?

— Probabil, am spus amintindu-mi şirul de tuneluri pe lângă care trecusem în drum spre Model. E posibil să ajungă cumva în peştera mare de sub palat.

— Cum e acolo?

— Sub palat? Mare și întunecată. Străveche...

— Aș vrea s-o văd.

— Pentru ce?

— Acolo e Modelul. Cred că-i foarte colorat.

— Da... e strălucitor și învolburat. Dar mai degrabă intimidant.

— Cum poți spune asta după ce l-ai străbătut?

— Străbătutul și plăcutul sunt lucruri diferite.

— Eu mă gândeam că, dacă trebuie să-l străbați, simți o afinitate, o legătură profundă și vibrantă cu el.

Am râs, stârnind ecouri în peșteră.

— Când am început să pășesc pe el, am știut că mi-e dat să fac asta. Dar n-am simțit-o dinainte. Atunci îmi era doar frică. Și nu mi-a plăcut defel.

— Ciudat.

— Nu chiar. E ca marea ori cerul nopții. E mare, puternic, frumos și e acolo. E o forță a naturii și înțelegi din ea ce ești în stare.

A întors capul spre culoarul ce se adâncea în munte.

— Aș vrea să-l văd, a insistat.

— N-aș încerca să-l găsesc pornind de aici. Și, până la urmă, de ce vrei să-l vezi?

— Sunt curioasă ce reacție mi-ar stârni.

— Ciudată mai ești.

— O să mă duci acolo după ce ne întoarcem? O să mi-l arăți?

Nu mergea deloc așa cum crezusem. Dacă ea era cine bănuiam că este, solicitarea părea de neînțeles. Aproape că mă simțeam tentat s-o duc acolo, să văd ce are de gând. Aveam însă priorități pe listă și simțeam că ea reprezenta una în privința căreia îmi promisesem ceva și mă pregătisem minuțios.

— Poate, am mormăit.

— Te rog. Chiar mi-ar plăcea mult.

Părea sinceră. Iar bănuiala mea părea aproape perfectă.

Trecuse destulă vreme pentru ca straniul spirit schimbător de trupuri, care mă urmărise sub multe înfățișări, să fi găsit o gazdă nouă și să se fi apropiat din nou de mine, încercând să-mi intre în grații. Coral era perfectă pentru rol, sosirea ei se nimerea de minune, grija pentru siguranța mea fizică se manifestase, avea reflexe iuți. Mi-ar fi plăcut să-i mai pun întrebări, dar știam că mă va minți în absența vreunei dovezi ori a unei situații de urgență. Și nu aveam încredere în ea. De aceea am accesat vraja pe care o pregătisem și o pusesem la păstrare pe drumul de la Casa Arbor, o vrajă menită să exorcizeze o entitate din corpul gazdei sale. Am ezitat totuși o clipă. Aveam pentru ea sentimente ambivalente. Chiar dacă tânăra ar fi fost entitatea, poate că m-aș fi înțeles cumva cu ea, dacă i-aș fi cunoscut motivele.

— Ce anume îți dorești? am întrebat-o.

— Doar să văd Modelul. Sincer, a răspuns.

— Voiam să spun că, dacă ești cine cred că ești cu adevărat, îți pun întrebarea cea mare: De ce?

Frakir a început să-mi zvâcnească pe încheietură.

Coral a tăcut preț de-o răsuflare, apoi a zis:

— Cum ți-ai dat seama?

— Te-ai dat de gol prin lucruri mărunte, pe care le poate observa doar cineva care a devenit paranoic în ultima vreme.

— Magie. Despre asta-i vorba?

— Va fi în curând. Aproape că ți-aș putea duce dorul, însă nu mă pot încrede în tine.

Am rostit cuvintele vrăjii, lăsându-le să-mi înalțe ușor mâinile în gesturile cuvenite, și am slobozit-o. Am auzit apoi două țipete ascuțite, stridente, după care un al treilea.

Însă nu ea le scosese. Veneau de după colț, din pasajul pe care-l lăsaserăm de curând în urmă.

— Ce..., a dat să spună.

— ...naiba! am terminat eu năpustindu-mă pe lângă ea spre sursa sunetelor și trăgându-mi totodată sabia din teacă.

Pe lespezi am zărit trei siluete, luminate din spate de licărul îndepărtat ce venea prin gura peșterii. Două erau

răşchirate pe jos şi nemişcate. A treia stătea în şezut, aplecată înainte şi înjura. M-am apropiat uşor, cu arma îndreptată spre ea. Chipul umbrit s-a întors spre mine; s-a ridicat în picioare, încă îndoit din mijloc. Şi-a apucat mâna stângă cu dreapta şi s-a retras până s-a lipit de perete.

S-a oprit acolo şi a bâiguit nişte cuvinte pe care nu le-am înţeles. Mi-am continuat înaintarea precaută, cu toate simţurile în alertă. O auzeam pe Coral mişcându-se în spatele meu; am zărit-o cu coada ochiului şi am observat că se luase după mine pe pasajul care acum se lărgea. Îşi trăsese din teacă pumnalul şi îl ţinea lângă şold. Nu era timp să speculez ce-i făcuse vraja mea.

M-am oprit înaintea primului dintre cele două trupuri prăbuşite. L-am împins cu vârful piciorului, gata să-l lovesc pe loc dacă dădea să atace, însă părea moale, neînsufleţit. L-am întors pe spate cu piciorul şi capul i-a căzut într-o parte, către gura peşterii. În lumina ce venea dintr-acolo am văzut un chip uman pe jumătate putrezit. Mirosul mă informase deja că starea asta nu era o simplă iluzie. Am păşit spre celălalt hoit şi l-am întors şi pe el. Era la fel de putred ca primul. Însă primul strângea un hanger în pumnul drept, în vreme ce al doilea era neînarmat. Am observat apoi alt pumnal, pe jos, lângă picioarele celui încă în viaţă. Am înălţat privirea spre el. N-avea nicio noimă. Cele două cadavre păreau să fie ale unor morţi de câteva zile, iar acest al treilea, în picioare, era cu atât mai enigmatic.

— Ăăă... ai putea să-mi spui ce se-ntâmplă? l-am întrebat.

— Naiba să te ia, Merlin! s-a stropşit şi i-am recunoscut pe dată vocea.

M-am deplasat într-un semicerc lent, păşind peste cei căzuţi. Coral se ţinea aproape, mişcându-se la fel. Bărbatul a întors capul spre noi şi, când lumina i-a căzut în cele din urmă pe chip, am văzut că era Jurt, chiorându-se la mine cu ochiul cel bun – celălalt era acoperit cu un petic –, şi că-i lipsea părul de pe jumătate din pielea capului. Scalpul

expus era plin de zgârieturi și cicatrice, lăsând la vedere și ciotul pe jumătate regenerat al urechii. O eșarfă, cu care își ascundea probabil majoritatea rănilor, îi alunecase pe gât. Din mâna stângă îi picura sânge și mi-am dat seama că-i lipsea degetul mic.

— Ce-ai pățit? am întrebat.

— Când ai izgonit spiritele care-i animau pe zombi, unul dintre ei m-a lovit cu pumnalul pe când cădea.

Vraja mea – alungarea unui spirit ce-și poseda gazda.... Fuseseră în raza ei de acțiune.

— Coral, am întrebat, te simți bine?

— Da, a răspuns fata. Numai că nu-nțeleg...

— Îți explic mai târziu.

Nu l-am întrebat pe Jurt ce pățise la cap, fiindcă-mi aminteam lupta mea cu vârcolacul chior din codrul de la est de Amber – fiara al cărei cap îl împinsesem în flăcări. Bănuiam de ceva vreme că fusese Jurt, cu aspect preschimbat, chiar înainte ca Mandor să-mi confirme.

— Jurt, de la mine ți s-au tras multe ponoase, dar cred că-ți dai seama că singur le-ai adus asupra ta. Dacă nu mă atacai, n-aș fi avut nevoie să mă apăr...

Am auzit un zgomot ca un scârțâit surd și mi-au trebuit câteva clipe să înțeleg că fusese o scrâșnire de dinți.

— Adoptarea mea de către tatăl tău n-a însemnat nimic pentru mine, am spus, în afara faptului că m-a onorat. Nici n-am știut de ea până curând.

— Minți! a șuierat Jurt. L-ai păcălit cumva ca să te pună înaintea noastră la succesiune.

— Cred că glumești. Suntem amândoi așa de jos pe listă, că nici nu contează.

— Nu pentru Coroană, neghiobule! Pentru Casa noastră! Tata nu se simte deloc bine!

— Regret să aud asta, dar nu m-aș fi gândit niciodată la o asemenea situație. Și oricum Mandor e înaintea noastră.

— Iar tu ai ajuns acum pe locul doi.

— N-a fost alegerea mea. Haide! N-o să pup titlul ăla în veci, știi bine!

S-a îndreptat din mijloc și, când s-a mișcat, am văzut nimbul slab, multicolor, care-i încadra silueta.

— Nu ăsta-i adevăratul motiv, am continuat. Nu m-ai suportat niciodată, dar nu-mi vrei pieirea fiindcă te-ar măcina succesiunea. Ascunzi ceva. Agitația ta are o cu totul altă cauză. Apropo, tu ai trimis Îngerul de Foc, așa-i?

— Atât de iute te-a găsit? Nu eram sigur că mă pot baza pe el, oricum. Până la urmă cred că a meritat banii. Dar... ce s-a întâmplat?

— E mort.

— Ești foarte norocos. Prea norocos, a zis Jurt.

— Ce vrei tu de fapt? Aș vrea s-o lămurim o dată pentru totdeauna.

— Și eu la fel. Ai trădat pe cineva iubit de mine și doar moartea ta va răscumpăra asta.

— Ce tot vorbești? Nu pricep.

— Vei pricepe, a rânjit Jurt. Îți voi spune în ultimele clipe ale vieții tale.

— În cazul ăsta, o să am mult de așteptat, am replicat. Nu pari să ai mână bună la asemenea chestii. Ce-ar fi să-mi zici acum și să ne scutim amândoi de-o grămadă de încurcături?

A râs și efectul de halo a sporit, iar atunci mi-am dat seama ce era.

— Mai repede decât crezi, a spus, fiindcă nu peste multă vreme voi fi mai puternic decât orice ai înfruntat vreodată.

— Dar la fel de neîndemânatic, i-am răspuns atât lui, cât și celui care îi ținea Atuul și mă privea prin el, gata să-l tragă îndată înapoi. Tu ești, Mască? am întrebat. Ia-ți-l înapoi. Și nu mai trebuie să-l trimiți iarăși și să te uiți cum dă greș. Dacă îmi dovedești că ești cu adevărat tu, te promovez pe lista mea de priorități și-o să te caut curând.

Jurt a deschis gura să zică ceva, însă nu l-am mai auzit, fiindcă s-a estompat imediat și cuvintele i-au fost șterse odată

cu imaginea. Când s-a întâmplat acest lucru, ceva a zburat spre mine; nu era nevoie să parez, însă reflexul a fost mai tare decât mine.

Alături de cele două cadavre putrede şi de degetul mic al lui Jurt, la picioarele mele, la capătul curcubeului, se găseau acum împrăştiaţi vreo zece trandafiri.

Capitolul 5

Ne-am îndreptat spre port mergând pe plajă și, după un timp, Coral a vorbit în sfârșit.

— Asemenea lucruri se-ntâmplă des pe-aici?

— Ar trebui să vii într-o zi proastă, am răspuns.

— Dacă nu te deranjează să-mi spui, aș vrea să aflu despre ce a fost vorba.

— Cred că-ți datorez o explicație, am încuviințat, fiindcă te-am nedreptățit fie că știi, fie că nu.

— Vorbești serios?

— Da.

— Continuă. Mi-ai stârnit curiozitatea.

— E o poveste lungă..., am început iarăși.

Coral a aruncat o privire în față, spre port, apoi a ridicat ochii spre piscul Kolvirului.

— Și drumul nostru e lung, a zis.

— ...iar tu ești fiica prim-ministrului unei țări cu care relațiile noastre sunt destul de delicate pentru moment.

— Cum așa?

— Unele lucruri care se-ntâmplă aici ar putea reprezenta informații destul de confidențiale.

Și-a lăsat palma pe umărul meu, făcându-mă să mă opresc, apoi s-a uitat în ochii mei.

— Pot să țin un secret, a spus. Tu, până la urmă, îl știi pe-al meu.

M-am felicitat pentru că învățasem până la urmă șmecheria rudelor mele de a-și controla expresiile faciale chiar și când nu înțelegeau absolut nimic din ce se întâmpla.

Ea spusese ceva în peșteră când îi vorbisem ca și cum ar fi fost entitatea, ceva ce suna ca și cum credea că-i descoperisem un secret.

I-am aruncat deci un zâmbet viclean, încuviințând din cap.

— Chiar așa, am spus.

— Nu intenționați să ne pustiiți țara sau ceva de genul asta, nu-i așa? a întrebat.

— Nu, din câte știu. Nici nu cred că-i posibil.

— Atunci... poți vorbi doar din ce știi, așa este?

— Adevărat, am încuviințat.

— Să auzim, așadar, povestea.

— Bine.

În vreme ce pășeam pe nisip și vorbeam, acompaniat de notele profunde ale valurilor, nu m-am putut opri să nu-mi amintesc iarăși de lunga istorisire a tatei. Era oare o trăsătură de familie, m-am întrebat, să-ncepi să-ți istorisești autobiografia în momente de restriște, dacă se ivea ascultătorul potrivit? Fiindcă înțelegeam că spuneam mai multe de cât ar fi fost necesar. Și, până la urmă, de ce să fi fost Coral ascultătorul potrivit?

Când am ajuns în cartierul portului mi-am dat seama că eram flămând și că tot îmi rămăseseră multe de zis. Fiindcă era încă ziuă și neîndoielnic mult mai sigur decât cu ocazia vizitei mele nocturne, am apucat pe Drumul Portului – care părea și mai murdar sub razele soarelui –, apoi, după ce am aflat că și lui Coral îi era foame, ne-am îndreptat spre țărmul curbat al golfulețului, oprindu-mă câteva minute să privesc cum o corabie cu multe catarge și vele aurii se avântă în larg. Am urmat curba țărmului până pe plaja vestică, iar de aici mi-a fost ușor să găsesc Aleea Brizei. Era suficient de devreme ca să trecem pe lângă niște marinari încă treji. La un moment dat, un bărbat solid, cu barbă neagră și o cicatrice interesantă pe obrazul stâng, a dat să se apropie de noi, însă un alt tip, mai mărunt, l-a ajuns din urmă și i-a șoptit ceva la ureche. Amândoi s-au întors din drum.

— Hei! am strigat. Ce voia?

— Nimic, a răspuns tipul mărunțel. Nu voia nimic. M-a măsurat o secundă din priviri și a dat din cap, adăugând: Te-am văzut p-acilea în noaptea aia.

— Aha, am spus.

Bărbații și-au văzut de drum, au luat colțul și au dispărut.

— Ce-a fost asta? a întrebat Coral.

— N-am ajuns încă la partea aceea din poveste.

Mi-am amintit-o însă în amănunt când am trecut pe lângă locul unde se întâmplase. Nu se mai vedea niciun semn al confruntării. Cât pe ce să trec și pe lângă cârciuma numită cândva *La Bill Însângeratul*, deoarece o firmă nouă fusese atârnată deasupra ușii, pe care scria, cu litere noi și verzi, *La Andy Însângeratul*. Taverna era însă la fel pe dinăuntru, în afară de bărbatul din spatele tejghelei, un tip mai înalt și mai subțire decât lățosul cu fața brăzdată care mă servise ultima oară. Numele lui, am aflat, era Jak și era fratele lui Andy. Ne-a vândut o sticlă de Pișatul lui Bayle și a transmis la bucătărie, printr-o gaură în perete, comanda noastră: pește prăjit. Masa la care stătusem atunci era liberă, așa că ne-am așezat acolo. Mi-am lăsat centura cu sabia pe scaunul din dreapta, trăgând parțial lama, cum fusesem învățat că cer aici bunele maniere.

— Îmi place locul ăsta, a zis Coral. E... altfel.

— Hm... da, am încuviințat aruncând o privire către doi bețivi căzuți lați – unul în partea din față a localului, celălalt mai în dos – și la cei trei indivizi cu priviri furișe ce discutau încetișor într-un colț.

Câteva sticle sparte și pete suspecte se vedeau pe podea; pe peretele opus atârna o operă de artă erotică nu tocmai subtilă.

— Mâncarea e destul de bună, am adăugat.

— N-am mai fost într-un asemenea restaurant, a continuat ea urmărind cu privirea o pisică neagră ce apăruse în trombă dintr-o încăpere dosnică, luptându-se cu un șobolan enorm.

— Are fidelii lui, dar e un secret bine păstrat printre amatorii de gastronomie.

Mi-am continuat povestea, mâncând chiar mai bine decât îmi aminteam. Când, mult mai târziu, ușa s-a deschis și în tavernă a pătruns un omuleț ce șchiopăta, cu capul înfășurat într-un bandaj murdar, am băgat de seamă că lumina zilei începea să se micșoreze. Între timp îmi terminasem povestea și părea momentul potrivit să ne ridicăm de la masă.

Am și spus asta, însă Coral și-a lăsat palma peste a mea.

— Știi că nu sunt entitatea ta, a zis, dar dacă te pot ajuta în vreun fel, o s-o fac.

— Ești o ascultătoare bună. Mersi. Dar acum am face bine să plecăm.

Am ieșit fără probleme de pe Ulița Morții și am urmat Drumul Portului către palat. Era la asfințit, iar caldarâmul trecea printr-o varietate de nuanțe, de la tonuri pământii, la culori de foc. Nu circula multă lume. În aer se simțeau arome de mâncare gătită; frunzele căzute foșneau; un dragon mic și galben se lăsa, mult deasupra capetelor noastre, purtat de curenți; o perdea de ploaie întreținută de curcubeu se unduia către nord, dincolo de palat. Așteptasem întrebări de la Coral, mai multe decât cele câteva pe care le pusese. Însă întrebările nu mai veneau. Eu unul, dacă mi-aș fi auzit povestea, aș fi pus întrebări cu grămada, dacă povestea nu m-ar fi dat cu totul peste cap sau dacă n-aș fi izbutit s-o înțeleg, cumva, pe deplin.

— Când ajungem la palat..., am auzit-o pe Coral.

— Da?

— ...mă duci să văd Modelul, așa-i?

Am izbucnit în râs.

...Dacă mintea nu mi-ar fi fost preocupată de altceva.

— Chiar acum? Imediat ce ajungem? am întrebat-o.

— Da.

— Bine.

Apoi, după ce n-a mai avut grija asta, Coral a spus:

— Povestea ta schimbă imaginea pe care o am asupra lumii. N-aș cuteza să te povățuiesc...

— Dar..., i-am luat vorba din gură.

— ...S-ar părea că în Fortăreața celor Patru Lumi se află răspunsurile pe care le cauți. Totul s-ar putea explica atunci când o să afli ce se-ntâmplă acolo. Nu înțeleg de ce nu faci un Atu pentru ea, ca să te duci direct acolo?

— O întrebare bună. În Curțile Haosului există locuri unde nimeni nu se poate transporta folosind un Atu, fiindcă sunt în continuă schimbare și nu pot fi reprezentate într-o formă permanentă. Același lucru e valabil și pentru locul în care am amplasat Roata-fantomă. Și terenul din jurul Fortăreței fluctuează destul, deși nu-s convins că ăsta-i motivul interdicției. Locul acela e un centru de putere și cred că cineva a putut folosi o parte din puterea respectivă pentru o vrajă de protecție. Un magician îndeajuns de bun ar putea să-și facă loc prin ea cu un Atu, dar am senzația că forța de care ar fi nevoie ar declanșa vreo alarmă magică și ar elimina orice element de surpriză.

— Cum arată locul ăsta, până la urmă? a întrebat Coral.

— Păi... uite, am zis și, scoțându-mi agenda și pixul din buzunarul cămășii, i-am desenat o schiță. Toată zona de aici e vulcanică, am continuat mâzgălind niște crăpături cu fumarole și fuioare de fum. Iar în partea asta e era glaciară. Aici e oceanul, încoace sunt munții...

— Atunci s-ar părea că cel mai bine ar fi să folosești iarăși Modelul, și-a dat ea cu părerea cercetând desenul și clătinând din cap.

— Da.

— Crezi c-o să faci asta curând?

— Posibil.

— Și cum o să-i ataci?

— Încă mă gândesc.

— Dacă te pot ajuta cumva, să știi că am vorbit serios.

— Nu ai cum.

— Nu fi atât de sigur. Sunt bine instruită şi-mi merge mintea. Ba ştiu şi câteva vrăji.

— Mulţam, dar nu.

— Nu putem discuta?

— Nu.

— Dacă te răzgândeşti...

— N-o să fie cazul.

— ...anunţă-mă.

Am ajuns la bulevardul principal. Vântul bătea mai tare aici şi am simţit ceva rece atingându-mi obrazul. Apoi iar...

— Zăpadă! a exclamat Coral chiar când mi-am dat seama că nişte fulgi de mărime mijlocie pluteau pe lângă noi, dispărând îndată ce atingeau pământul.

— Dacă delegaţia voastră sosea conform programului, poate că n-ai fi avut parte de plimbarea asta.

— Uneori sunt norocoasă.

Până să ajungem la palat, ninsoarea s-a înteţit. Am folosit iarăşi poarta lăturalnică, oprindu-ne pe alee să ne uităm lung în urmă la oraşul presărat cu luminiţe, pe jumătate ascuns de ninsoare. Ştiu că ea s-a uitat mai mult decât mine, fiindcă m-am întors s-o privesc. Părea – cu bucurie, cred – să-şi noteze scena într-un album de amintiri mental. M-am aplecat şi am sărutat-o pe obraz, fiindcă mi s-a părut o idee bună.

— Ah, a spus întorcându-se către mine, m-ai luat prin surprindere.

— Bun. Nu-mi place să fiu uşor de citit. Hai să băgăm trupele la căldurică.

A zâmbit şi m-a luat de braţ.

Imediat ce am intrat, străjerul mi s-a adresat:

— Llewella vrea să ştie dacă vă veţi alătura celorlalţi la cină.

— Când e cina?

— Cred că într-o oră şi jumătate.

M-am uitat la Coral, care a ridicat din umeri.

— Presupun că da, am zis.

— Salonul din față, de la etaj, a adăugat străjerul. Să-i dau de știre sergentului – o să treacă pe-aici curând – ca să transmită mai departe? Ori poate să...

— Da, am spus, așa să faci. Vrei să te speli, să te schimbi de haine...? am întrebat, îndepărtându-ne și întorcându-mă spre Coral.

— Modelul, mi-a răspuns.

— Vor fi mult mai multe scări.

A întors spre mine o față pe cale să se crispeze, însă a văzut că zâmbeam.

— Pe aici, am zis conducând-o prin holul principal.

Pe străjerul de la capătul coridorului scurt nu l-am recunoscut, însă el mă știa. I-a aruncat lui Coral o privire curioasă, a descuiat ușa, ne-a găsit un felinar și l-a aprins.

— Mi s-a spus că-i o treaptă surpată, a comentat întinzându-mi felinarul.

— Care dintre ele?

A clătinat din cap.

— Prințul Gerard a pomenit de mai multe ori despre ea, însă nimeni altcineva nu pare s-o fi observat.

— Bine, mulțumesc.

De data asta, Coral n-a avut nimic împotrivă când am luat-o înainte. Scara asta era mai intimidantă decât cea care cobora de pe pisc înspre mare, în principal, fiindcă aici nu se poate vedea capătul și, după câțiva pași, nu se mai zărește mare lucru dincolo de cochilia de lumină în care pășești. Și ai senzația intensă că totul în jur e vast. N-am văzut niciodată locul ăsta luminat cum trebuie, dar am înțeles că impresia nu-i incorectă. E o cavernă uriașă în mijlocul căreia te tot învârți pe spirala scării, întrebându-te când o să ajungi la capăt.

După un timp, Coral și-a dres vocea și a zis:

— Am putea să ne oprim un pic?

— Sigur. Vrei să-ți tragi sufletul?

— Nu. Cât mai este?

— Nu știu. De fiecare dată când trec pe-aici, distanța pare alta. Dacă vrei să te-ntorci și să te duci la cină, putem face asta și mâine. Ai avut o zi plină.

— Nu vreau, dar nu m-ar supăra dacă m-ai strânge puțin în brațe.

Mi s-a părut un loc ciudat pentru a fi romantic, așa că am dedus cu inteligență că e vorba despre un alt motiv; așa că n-am spus nimic și m-am conformat.

Mi-a luat ceva timp să-mi dau seama că plânge.

Era foarte pricepută s-o ascundă.

— Care-i problema? am întrebat în cele din urmă.

— Nu-i nimic. Poate o reacție nervoasă. Un reflex primar. Întuneric. Claustrofobie. Ceva de genul ăsta.

— Să ne-ntoarcem.

— Nu.

Și am continuat să coborâm.

Cam jumătate de minut mai târziu, am văzut ceva alb lângă marginea unei trepte. Am încetinit, apoi am observat că era doar o batistă. Însă, după alți câțiva pași, am văzut că era prinsă de un pumnal. Și pe ea se vedea scris ceva. M-am oprit, am luat batista, am netezit-o și am citit: ASTA E, FIR-AR AL NAIBII! GERARD.

— Ai grijă aici! i-am spus lui Coral.

Eram gata să pășesc peste treapta cu pricina, însă am simțit impulsul s-o încerc ușor cu talpa. N-a scârțâit nimic. Am apăsat cu mai multă putere. Nimic. Părea în regulă. M-am așezat pe ea. La fel. Am strâns din umeri, nedumerit.

— Ai grijă oricum, am zis.

Nu s-a întâmplat nimic nici când a călcat ea pe treaptă; ne-am văzut de drum. Apoi am văzut o pâlpâire departe, în jos. Se mișca și am presupus că cineva făcea rondul. Pentru ce? Erau prizonieri ce trebuiau supravegheați? Unele guri de peșteră erau considerate puncte vulnerabile? Și cum era cu încuiatul sălii Modelului și atârnatul cheii pe peretele de

lângă uşă? Dintr-acolo putea veni vreun pericol? Cum? De ce? Trebuia să aflu răspunsurile cât de curând.

Am ajuns jos, dar străjerul nu se zărea nicăieri. Masa, rastelele şi câteva cufere – adică postul de gardă – erau luminate de multe felinare, însă omul nu se afla la post. Foarte rău. Ar fi fost interesant să aflu ce proceduri avea de urmat în eventualitatea unei urgenţe – cu amănunte, sperasem, despre natura urgenţelor posibile. Am observat însă, pentru întâia oară, o frânghie atârnând în semiîntunericul de lângă un suport pentru arme. Am tras de ea uşurel şi a cedat, iar peste câteva clipe am auzit un sunet slab, metalic, venind de deasupra. Interesant. Evident, aceasta era alarma.

— Încotro? a întrebat Coral.

— Pe-aici, am spus luându-i mâna şi înaintând spre dreapta.

Mă aşteptam la ecouri, însă nu se auzea niciunul. Din când în când, ridicam felinarul, dar în afara unei porţiuni din podea nu se vedea nimic.

Coral părea să fi încetinit şi-i simţeam o încordare în braţ. Am tras-o după mine şi a continuat să meargă.

— N-ar trebui să mai fie mult, am zis şi am auzit, vag, un început de ecou.

— Bine, a răspuns fata, însă fără să mărească pasul.

Am zărit, în cele din urmă, peretele cenuşiu al cavernei şi, departe către stânga, deschizătura întunecată a tunelului pe care-l căutam. Am schimbat direcţia şi am pornit într-acolo. Când am ajuns şi am intrat, am simţit-o că ezită.

— Dacă ştiam că o să te tulbure atât de mult..., am început să spun.

— Chiar mă simt bine, a răspuns, şi vreau să-l văd. Nu mi-am dat seama că drumul până aici va fi atât de... complicat.

— Ce-a fost mai rău s-a sfârşit. Mai avem puţin, am încurajat-o.

Am ajuns destul de iute la primul pasaj lateral la stânga şi am trecut de el. A mai urmat unul, la scurt timp după

aceea. Am încetinit și am întins către el brațul cu care țineam felinarul.

— Cine știe? am comentat. Pe aici am putea ajunge, pe un traseu necunoscut, înapoi pe plajă.

— Aș prefera să nu verificăm.

Am mai mers un timp până la a treia deschizătură. I-am aruncat o privire și am văzut înăuntru un filon strălucitor.

Am grăbit pasul și Coral s-a ținut după mine; pașii ne răsunau acum mai tare. Am trecut de al patrulea pasaj. Apoi pe lângă al cincilea... Mi se părea că aud slab, de undeva, un fel de muzică.

Coral m-a privit întrebătoare când ne-am apropiat de al șaselea pasaj, însă am mers înainte. Voiam să ajungem la al șaptelea și, când m-am oprit în dreptul lui și am ridicat lămpașul, am văzut că ne aflam înaintea unei uși metalice.

Am luat cheia din cuiul aflat pe peretele din dreapta, am băgat-o în broască, am descuiat-o, am scos cheia și am pus-o la loc. Mi-am sprijinit umărul de ușă și am împins tare. A urmat un moment lung de rezistență, apoi ușa a început să se miște încet, însoțită de scârțâit de balamale neunse. Frakir mi s-a încleștat pe încheietură, însă am continuat să împing până am deschis larg ușa. M-am dat apoi deoparte, ținând-o pentru Coral.

A pătruns câțiva pași în încăperea aceasta stranie și s-a oprit. Am intrat și eu, lăsând ușa să se închidă după noi.

— Deci ăsta e, a zis Coral.

De formă aproximativ eliptică, ovalul complicat de linii și de curbe al Modelului strălucea alb-albastru, întins pe podea. Am lăsat felinarul deoparte. Nu era absolut necesar, fiindcă Modelul furniza mai mult decât suficientă lumină. Am mângâiat-o pe Frakir, liniștind-o. Un jet de scântei s-a ridicat în celălalt capăt al Modelului, s-a domolit iute, a apărut iarăși, mai aproape de noi. Sala părea umplută cu o pulsație pe jumătate familiară, pe care n-o mai observasem până atunci. Dintr-o toană – și ca să-mi satisfac o veche curiozitate –, am invocat Semnul Logrusului.

A fost o greşeală.

Imediat, imaginea Logrusului a început să palpite în faţa mea, scântei au început să erupă din toată suprafaţa Modelului şi un vaiet sfâşietor, strident s-a auzit de undeva. Frakir a luat-o razna; îmi simţeam urechile ca şi cum în ele mi-ar fi fost înfipţi ţurţuri de gheaţă, iar strălucirea şerpuitoare a Semnului îmi asalta ochii. Am alungat Logrusul într-o clipă şi zgomotul a început să se domolească.

— Ce a fost asta? a întrebat Coral.

Am dat să zâmbesc, dar nu mi-a prea ieşit.

— Un mic experiment pe care am vrut mereu să-l fac.

— Ai învăţat ceva din el?

— Să nu-l mai repet.

— Sau cel puţin nu câtă vreme eşti însoţit. M-a durut.

S-a apropiat de marginea Modelului, care se liniştise între timp.

— Ciudat, a observat Coral. Ca lumina dintr-un vis. Dar e superb. Şi trebuie doar să mergi pe el ca să-ţi iei în stăpânire moştenirea?

— Da.

Coral a păşit încetişor spre dreapta, urmând perimetrul Modelului. M-am ţinut după ea. Privea cu nesaţ arcuirile şi şerpuirile strălucitoare, liniile scurte şi drepte, curbele alungite.

— Presupun că-i dificil.

— Da. Şmecheria este să-ţi dai silinţa şi să continui să încerci, chiar dacă te-ai oprit.

Am mers mai departe, spre dreapta, cu mişcări lente în jurul părţii din spate. Liniile creau iluzia că se află mai degrabă în podea decât pe podea şi se vedeau ca printr-un strat de sticlă. Suprafaţa însă nu era alunecoasă pe nicăieri.

Ne-am oprit cam un minut, lăsând-o pe Coral să privească din alt unghi.

— Ce reacţie îţi stârneşte? am întrebat până la urmă.

— Una estetică.

— Altceva?

— Putere. Pare să iradieze ceva.

S-a aplecat și a trecut mâna peste linia cea mai apropiată.

— E o presiune aproape fizică, a adăugat.

Am trecut mai departe, urmând liniile imaginii de ansamblu, către partea din spate. Dincolo de Model vedeam felinarul licărind lângă intrare, cu lumina aproape acoperită de strălucirea pe care o priveam acum.

Coral s-a oprit iar, arătând cu degetul.

— Ce e linia asta unică, care pare că se sfârșește exact aici? a întrebat.

— Nu e sfârșitul, am răspuns, ci începutul. De aici se începe traversarea Modelului.

S-a apropiat, trecându-și iarăși mâna pe deasupra.

— Da, a zis după o clipă. Simt că aici începe.

Nu știu cât am stat acolo. Apoi ea a întins brațul, m-a luat de mână și mi-a strâns-o într-a ei.

— Mulțumesc pentru tot, a rostit.

Tocmai voiam s-o întreb de ce vorbea pe tonul ăsta ca de despărțire, când a pășit înainte și a pus talpa pe linie.

— Nu! am țipat. Oprește-te!

Dar era prea târziu. Pusese deja piciorul și strălucirea îi înconjura conturul încălțării.

— Nu te mișca! am spus. Orice ar fi, stai pe loc!

A făcut cum i-am cerut. Mi-am umezit buzele, care deveniseră deodată foarte uscate.

— Acum încearcă să ridici piciorul pe care l-ai pus pe linie și să-l tragi în spate. Poți?

— Nu, a răspuns.

M-am lăsat într-un genunchi lângă ea și am evaluat situația. Teoretic, odată ce puneai piciorul pe Model, nu mai era cale de întoarcere. Nu puteai decât să continui și să reușești, ori să fii distrus cândva pe parcurs. Pe de altă parte, Coral ar fi trebuit să fie moartă deja. Tot teoretic, cineva care nu avea sângele casei domnitoare a Amberului n-ar fi trebuit

să poată așeza piciorul acolo și să supraviețuiască. Erau însă doar teorii.

— Al naibii moment să întreb..., am zis. Dar de ce-ai făcut-o?

— Mi-ai dat de înțeles, când eram în peșteră, că presupunerea mea a fost corectă. Ai spus că știi ce sunt.

Mi-am adus aminte ce zisesem, însă aceea fusese o referire la bănuiala mea că era entitatea care schimba trupuri. Cum de înțelesese din asta ceva ce-avea de-a face cu Modelul? Dar, chiar pe când mă gândeam la o vrajă ce ar fi putut-o elibera din prinsoarea Modelului, răspunsul limpede s-a ivit în mintea mea.

— Legătura ta cu Casa? am întrebat încet.

— Se presupune că regele Oberon ar fi avut o legătură amoroasă cu mama înainte de nașterea mea. Timpul s-ar fi potrivit. Însă a fost doar un zvon și n-am putut afla mai multe de la nimeni. Așa că n-am avut nicio certitudine. Însă am visat că-i adevărat. Și voiam să fie. Speram să găsesc un tunel care să mă aducă aici. Voiam să mă furișez la Model, să pășesc pe el și să fac ca toate umbrele să mi se dezvăluie. Dar mi-era și teamă, știind că, dacă voi da greș, voi muri. Apoi, când tu ai spus ce-ai spus, parcă mi-am văzut visul cu ochii. Dar tot mi-a fost frică. Încă îmi este. Doar că acum mă tem că n-o să fiu îndeajuns de puternică pentru a reuși.

Senzația de familiaritate pe care-o simțisem când o văzusem întâia oară... Mi-am dat seama brusc că fusese provocată de trăsăturile fizice de familie. Nasul și fruntea îmi aminteau puțin de Fiona, bărbia și pometii aduceau cu ai Florei. Totuși, părul, ochii și statura erau ale ei. Cu siguranță însă nu semăna cu rudele ei oficiale, tatăl și sora.

Mi-a zburat gândul la un portret al bunicului, cu un surâs cam viclean, pe care îl cercetasem adesea și care se găsea pe un culoar de la etaj, în aripa de vest. Bătrânul libidinos își făcuse de cap fără sfială. Însă fusese, una peste alta, un bărbat foarte arătos...

Am oftat și m-am ridicat în picioare. I-am lăsat o mână pe umăr.

— Ascultă, Coral. Înainte să încercăm asta, noi ceilalți am fost bine puși în temă. O să-ți spun cum stă treaba înainte să mai faci vreun pas și, cât vorbesc, e posibil să simți energie venind dinspre mine către tine. Vreau să fii cât mai tare cu putință. După ce faci următorul pas, să nu te oprești până nu ajungi în mijloc. S-ar putea să-ți dau câteva instrucțiuni. Să faci imediat tot ce-ți zic, fără să stai pe gânduri. Mai întâi îți voi explica Vălurile, locurile de rezistență…

Nu știu câtă vreme am vorbit.

Am privit-o apoi cum se apropie de Primul Văl.

— Ignoră fiorii reci și șocurile electrice, am spus. Nu-ți pot face niciun rău. Nu lăsa scânteile să te distragă. Vei da peste o rezistență sporită. Respiră încet.

Am privit-o cum avansează.

— Bun, am zis când a ajuns la o porțiune mai ușoară, decizând să nu-i spun că următorul Văl era mult mai neplăcut. Apropo, să nu crezi că o iei razna. În curând, o să-nceapă să se joace cu mintea ta…

— Deja a început. Ce-ar trebui să fac?

— Sunt, cel mai probabil, amintiri. Lasă-le să curgă și fii atentă la drum.

A continuat să pășească; am trecut-o și prin Al Doilea Văl. Scânteile îi ajungeau acum aproape de umeri. Am privit-o cum se silește să străbată arcuire după arcuire, apoi curbe bruște și altele largi, șerpuiri, încolăciri. Uneori se mișca iute, alteori aproape că încremenea. Era însă mereu în mișcare. Știa ce trebuie să facă și se părea că are voință. Nu mai credeam acum să aibă nevoie cu adevărat de mine. Eram convins că nu mai am nimic de oferit, că rezultatul ținea cu totul de ea.

Așa că am tăcut și m-am mulțumit să privesc, iritat, dar fără să-mi pot stăpâni propriile aplecări și răsuciri, mutări de pe un picior pe altul și apăsări, de parcă aș fi fost eu însumi acolo, anticipând, compensând.

Când a ajuns la Marea Curbă, era o flacără vie. Înainta extrem de lent acum, însă necontenit. Oricare avea să fie rezultatul, știam că experiența o va schimba, că o transformase deja, că Modelul se întipărea în ea și că era foarte aproape de final. Cât pe ce să-mi scape un strigăt când a părut să se oprească o clipă, însă cuvintele mi-au pierit în gâtlej văzând-o că se cutremură înfiorată, dar nu se oprește. Mi-am șters cu mâneca fruntea asudată, în vreme ce se apropia de Ultimul Văl. Dovedise deja, indiferent de ceea ce ar fi urmat, că bănuielile îi erau întemeiate. Doar un copil al Amberului ar fi supraviețuit.

Nu știu cât i-a mai luat să străpungă Vălul final. Efortul îi era parcă în afara timpului, iar eu eram prins, împreună cu ea, în acel moment prelungit. Era o întruchipare arzătoare într-o mișcare extrem de lentă. Nimbul ce o cuprindea lumina întreaga sală ca o lumânare mare, albastră.

A ajuns la curba finală, ultimii trei pași, care sunt poate cei mai dificili din tot Modelul. Un fel de tensiune psihică a suprafeței pare să se adauge inerției fizice uriașe de dinainte de ieșire.

Mi s-a părut iarăși că se oprește, însă doar lăsa impresia asta. Era ca și cum aș fi urmărit pe cineva care practică *tai chi*, cu acea lentoare chinuitoare a pașilor. S-a mișcat iar. Dacă ultimul pas n-o ucidea, atunci avea să treacă. Și după aceea puteam sta de vorbă...

Momentul final se prelungea la nesfârșit. Apoi i-am văzut piciorul ridicându-se și pășind. Ieșise de pe Model. Numaidecât a urmat și celălalt picior. Coral, cu răsuflarea tăiată, s-a oprit în centru.

— Felicitări! am exclamat.

A schițat un semn cu mâna dreaptă, în vreme ce își ridica palma stângă, acoperindu-și cu ea ochii. A stat așa vreun minut. Cine a străbătut Modelul înțelege sentimentul. Am lăsat-o să-și revină, oferindu-i liniștea în care să-și savureze triumful.

Modelul părea să strălucească mai tare, cum se-ntâmplă adesea după ce-a fost traversat, dând grotei un aspect de tărâm fermecat – lumină albastră și umbră – și creând o oglindă din bazinul mic și nemișcat din capătul peșterii, în care înotau pești orbi. Am încercat să-mi imaginez ce avea să însemne asta pentru Coral, pentru Amber...

Tânăra s-a îndreptat deodată de mijloc.

— O să trăiesc.

— Bun. Acum ai de făcut o alegere, să știi.

— Cum adică?

— Te afli în situația de a-i comanda Modelului să te ducă oriunde. Așa că i-ai putea cere să te trimită aici, lângă mine, sau te-ai putea scuti de o plimbare lungă cerându-i să te ducă direct în apartamentul tău. Oricât mi-ar plăcea tovărășia ta, îți recomand a doua variantă, fiindcă ești probabil destul de obosită. Poți să te cufunzi într-o cadă cu apă caldă și să aștepți fără grabă să se facă ora cinei. Și ne vedem în salon, bine?

A clătinat din cap, zâmbind însă.

— N-o să irosesc o astfel de oportunitate, a zis.

— Înțeleg cum te simți, dar cred că ar trebui să te abții. Dacă dai buzna în vreun loc bizar, e posibil să te pui în pericol și întoarcerea ar putea fi dificilă, dacă n-ai fost instruită în deplasarea prin umbră.

— Ține de ceea ce-ți dorești și vrei să se întâmple, nu? Suprapui imagini peste locurile pe care le străbați, așa e?

— E ceva mai complicat. Trebuie să înveți cum să pui accent pe anumite trăsături ca puncte de plecare. De obicei, la prima călătorie prin umbră, ești însoțit de cineva cu experiență...

— Bun, am prins ideea.

— Nu-i destul. Ideile sunt foarte bune, dar mai e și felul cum răspunde umbra. Când începe să funcționeze, simți ceva anume, dar asta nu se poate învăța, trebuie încercat. Și până nu ești sigură că poți controla totul, ar trebui să ai o călăuză alături.

— Mi se pare că aș putea reuși, încercând în mod repetat.

— Probabil. Dar dacă ai fi în pericol? Ar fi un moment al naibii de nepotrivit să-ncepi să înveți. Ți-ar distrage atenția...

— Bine, ți-ai demonstrat punctul de vedere. Din fericire, nu intenționez să fac nimic care să mă pună într-o asemenea poziție.

— Dar ce intenționezi?

Și-a îndreptat umerii și a făcut un gest larg cu brațul.

— Încă de când am aflat despre Model am vrut să încerc ceva, asta în cazul în care izbuteam să ajung până aici.

— Ce anume?

— O să-i cer Modelului să mă trimită în locul unde ar trebui să mă aflu.

— Nu pricep.

— O să las Modelul să facă alegerea.

Am clătinat din cap.

— Nu merge așa. Trebuie să-i ordoni să te transporte.

— De unde știi?

— Așa merge treaba.

— Ai încercat să faci vreodată asta?

— Ar fi pierdere de vreme. Uite... vorbești ca și cum Modelul ar avea gândire, de parcă ar fi în stare să ia o decizie proprie și s-o pună în practică.

— Da. Și, după toate prin câte am trecut, cred că mă cunoaște destul de bine. O să-i cer deci sfatul și...

— Stai!

— Da?

— Dacă o să se întâmple totuși ceva, cum intenționezi să te întorci?

— Presupun că voi merge pe jos. Deci admiți că ceva s-ar *putea* întâmpla.

— Da. E posibil să ai o dorință inconștientă de a vizita vreun loc, iar Modelul va citi asta în mintea ta și te va duce acolo dacă-i dai ordin. Asta nu va dovedi totuși că Modelul e rațional, ci doar că reacționează la stimuli. Dacă eu aș fi acum

în locul tău, m-aș feri să risc. Dacă am tendințe sinucigașe de care nu sunt pe deplin conștient? Sau...

— Exagerezi. Chiar exagerezi!

— Nu fac decât să te îndemn la prudență. Pentru explorări, ai toată viața înainte. Ar fi o neghiobie să...

— Destul! Hotărârea mea este luată și simt că e corectă. Ne vedem mai târziu.

— Așteaptă! Perfect, fă cum vrei, dar mai întâi vreau să-ți dau ceva.

— Ce?

— O cale de ieșire rapidă de la înghesuială. Uite.

Am scos Atuurile și am ales dintre ele cartea care mă înfățișa. Mi-am scos apoi pumnalul de la cingătoare. Am înfășurat cartea în jurul mânerului și am prins-o acolo cu batista.

— Știi cum se folosește un Atu?

— Te uiți fix la el și te gândești la persoana respectivă până se face legătura, așa-i?

— E suficient. Ți-l dau pe-al meu. Ia-l cu tine. Cheamă-mă când vrei să vii acasă și o să te aduc înapoi.

I l-am aruncat peste Model. A prins cu ușurință pumnalul și l-a agățat la brâu, în partea opusă celei în care-l ținea pe al ei.

— Mulțumesc, a zis îndreptându-și umerii. Cred că o să fac încercarea acum.

— În caz că o să-ți iasă, să nu stai mult. Bine?

— Bine, a răspuns Coral și a închis ochii.

Și într-o clipită nu mai era. Fir-ar să fie!

M-am apropiat de marginea Modelului și am întins mâna deasupra lui, simțind forțele care se frământau acolo.

— Ar fi bine să știi ce faci, i-am spus. O vreau înapoi.

O scânteie s-a înălțat și mi-a gâdilat palma.

— Încerci să-mi transmiți că ești cu adevărat rațional?

Am simțit că totul se învârtejește în jur. Amețeala mi-a trecut într-o clipă și primul lucru pe care l-am observat a fost

felinarul, lângă piciorul meu drept. M-am uitat la el şi mi-am dat seama că mă aflam acum de partea cealaltă a Modelului, aproape de uşă.

— Eram în raza ta de acţiune şi sunt deja acordat, am zis. A fost doar dorinţa mea inconştientă de a ieşi de aici.

Am ridicat apoi felinarul, am încuiat uşa după mine şi am pus cheia la loc în cui. Tot n-aveam încredere. Dacă ar fi vrut să mă ajute cu adevărat, m-ar fi trimis la mine în odaie şi m-ar fi scutit de urcuşul ce mă aştepta.

Am mărit pasul prin tunel. Asta fusese de departe cea mai interesantă primă întâlnire pe care o avusesem vreodată.

Capitolul 6

Când am ieşit de pe holul mare şi am pornit pe culoarul din spate ce avea să mă ducă spre casa scării, un individ îmbrăcat în piele neagră şi decorat cu lanţuri şi tinichele a ieşit de pe un coridor din dreapta mea, s-a oprit şi s-a holbat la mine. Avea o creastă portocalie de mohican, iar în urechea stângă purta mai mulţi cercei de argint, astfel încât arăta ca o priză electrică.

— Merlin? a spus el. Eşti bine?

— Deocamdată, am răspuns apropiindu-mă, încercând să-mi dau seama, în semiîntuneric, de unde îl cunosc.

Apoi, lovit de revelaţie:

— Martin! Te-ai... schimbat.

A hohotit uşor.

— Tocmai m-am întors de pe o umbră foarte interesantă, a zis. Am stat acolo mai bine de-un an – e unul dintre locurile alea unde timpul goneşte ca naiba.

— Aş crede – îmi dau şi eu cu părerea – că a fost vorba despre un loc foarte sofisticat tehnologic, urban...

— Aşa e.

— Eu te credeam băiat de la ţară.

— Am depăşit faza aia. Acum ştiu de ce-i plac lui tata oraşele şi animaţia.

— Eşti şi tu muzician?

— Cumva. Dar fac altfel de muzică. Vii la cină?

— Aşa intenţionam. Imediat ce mă spăl şi-mi schimb hainele.

— Ne vedem acolo. Avem multe de discutat.

— Sigur că da, vere.

M-a prins scurt de umăr și mi-a dat apoi drumul. Încă avea putere în mâini.

Am mers mai departe, dar după alți câțiva pași am simțit începutul unui contact prin Atu. M-am oprit și am stabilit iute legătura, crezând că era Coral, gata de întoarcere. Însă am dat cu ochii de Mandor, care a schițat un surâs.

— Ah, foarte bine, a spus. Ești singur și pari să fii în siguranță.

Când imaginea din cealaltă parte s-a mai limpezit, am văzut că lângă el se afla Fiona. Și că stătea, de fapt, foarte aproape de el.

— Mă descurc, am zis. M-am întors în Amber. Ești teafăr?

— Neatins, a răspuns uitându-se dincolo de mine, deși nu era nimic de văzut decât peretele și o bucată de tapiserie.

— Vrei să treci încoace? am întrebat.

— Mi-ar plăcea să văd Amberul, însă plăcerea asta va trebui să mai aștepte. Suntem oarecum ocupați momentan.

— Ați descoperit cauza distorsiunilor din umbre?

I-a aruncat o privire Fionei, apoi a întors iarăși capul spre mine.

— Da și nu. Avem niște piste foarte interesante, dar deocamdată nimic sigur.

— Și atunci... cu ce vă pot ajuta?

Fiona a întins degetul arătător și a devenit, deodată, mult mai clară. Mi-am dat seama că atinsese Atuul pentru o comunicare mai bună.

— Am avut de-a face cu o manifestare a mașinăriei construite de tine, a spus ea. Roata-fantomă.

— Da?

— Ai dreptate, e rațională – o inteligență artificială atât socială, cât și tehnică.

— Am fost mereu sigur că ar trece testul Turing.

— Ah, cu siguranță, a răspuns Fiona, de vreme ce prin definiție testul Turing cere ca mașina să aibă capacitatea de a-i minți și induce în eroare pe oameni.

— Unde vrei să ajungi?

— Nu-i doar o inteligență artificială socială, ci e al naibii de antisocială. Cred că mașinăria ta e nebună.

— Ce-a făcut? Te-a atacat cumva?

— Nu, nimic fizic. E dementă, mincinoasă și jignitoare, iar noi suntem prea ocupați acum ca să intrăm în detalii. Nu spun că nu s-ar fi putut și mai rău. Nu știu. Voiam să te avertizăm să n-ai încredere în Roată.

Am zâmbit.

— Asta-i tot? Sfârșitul transmisiei? am zis.

— Deocamdată, a răspuns Fiona îndepărtând degetul și înceţoşându-se.

Mi-am îndreptat privirea asupra lui Mandor, cu gândul de a-i spune că-mi luasem numeroase măsuri de precauție, asigurându-mă că nu oricine putea accesa Roata-fantomă. Însă voiam, mai degrabă, să-i amintesc de Jurt. Dar comunicarea noastră s-a întrerupt brusc; simțeam o altă prezență ce încerca să ajungă la mine.

Senzația mă nedumerea. Mă mai întrebasem uneori ce se putea întâmpla dacă cineva încerca să mă contacteze prin Atu exact când eram în legătură cu altcineva prin același mediu. Se transforma discuția în conferință? Cineva primea semnalul de linie ocupată? Era pus pe așteptare? Nu crezusem să aflu vreodată, fiindcă părea improbabil statistic. Și iată că acum…

— Merlin, dragule. Sunt bine.

— Luke!

Mandor și Fiona dispăruseră.

— Chiar sunt în formă acum, Merle.

— Sigur?

— Da. Imediat ce-am început să-mi revin, am trecut pe o bandă rapidă. În umbra asta au trecut câteva zile de când te-am văzut.

Purta ochelari de soare și costum de baie verde. Stătea la o măsuță lângă o piscină, sub o umbrelă mare, cu resturile mesei de prânz înainte. O femeie în bikini albaștri a plonjat în piscină, ieșindu-mi din raza vizuală.

— Păi, mă bucur să aflu asta și...

— Dar ce mi s-a întâmplat, până la urmă? Țin minte că ziceai de cineva care mi-ar fi dat LSD când eram prizonier în Fortăreață. Așa a fost?

— Pare foarte probabil.

— Cred că asta se-ntâmplă când bei apă, a reflectat Luke. Bine. Ce s-a mai întâmplat cât am fost prin lumea viselor?

Niciodată nu știusem cât anume să-i spun. Așa că am întrebat:

— Cum stăm noi doi?

— Ah... asta.

— Da.

— Ei bine, am avut ocazia să mă gândesc cu grijă și o să consider că suntem chit. Onoarea a fost satisfăcută. Nu mai are rost să continui așa, împotriva tuturor. Dar nici n-am de gând să mă predau lui Random pentru vreo înscenare de proces. Acum e rândul tău: cum stau în momentul ăsta, din perspectiva Amberului? Ar trebui să mă uit peste umăr?

— Nimeni n-a spus încă nimic, de un fel sau altul. Random e plecat din oraș, iar eu abia m-am întors. N-am apucat să aflu ce părere au ceilalți.

Și-a dat jos ochelarii și m-a măsurat din priviri.

— Faptul că Random nu-i în oraș...

— Știu că nu umblă pe urmele tale, am dat să-l liniștesc, fiindcă e în Kash...

Nu reușisem să mă opresc la timp.

— Kashfa?

— Așa am înțeles.

— Ce naiba caută acolo? Amberul n-a fost niciodată interesat de locul ăla.

— A avut loc o... crimă, i-am explicat. Și lucrurile s-au cam complicat.

— Ha! a exclamat Luke. Nemernicul a crăpat până la urmă. Bine! Dar... ia stai! Ce caută Amberul acolo, așa, în graba mare?

— Nu știu.

A chicotit.

— Întrebare retorică, a zis. Îmi dau seama ce se-ntâmplă. Random are stil, trebuie să recunosc. Uite ce-i, când afli pe cine a pus pe tron, te rog să m-anunți. Îmi place să fiu la curent cu ce se-ntâmplă pe-acasă.

— Sigur că da, am spus încercând, fără succes, să înțeleg dacă o asemenea informație putea fi vătămătoare.

În curând, informația avea să devină publică, dacă nu era deja.

— Ce altceva s-a mai întâmplat? Cealaltă persoană care era Vinta Bayle…

— S-a dus. Nu știu unde e.

— Tare ciudat, s-a minunat Luke. Nu cred că am văzut-o ultima oară. A fost și Gail, sunt sigur. Vrei să-mi dai de știre dacă se întoarce?

— Bine. Vrei s-o inviți din nou în oraș?

A ridicat din umeri, zâmbind.

— Mă pot gândi și la moduri mai puțin plăcute de a-mi petrece timpul.

— Ai avut norocul că n-a încercat să te scoată din peisaj, la propriu.

— Nu cred că ar fi făcut-o, a replicat Luke. Mereu ne-am înțeles binișor. Oricum, nu pentru asta te-am chemat…

Am dat din cap, fiindcă deja înțelesesem.

— Ce mai face mama? a întrebat.

— Nu s-a mișcat deloc. E la loc sigur.

— Tot e ceva. Dar să știi că-i nedemn pentru o regină să se afle în ipostaza asta. Cuier! La naiba!

— De acord. Și care-i alternativa?

— Păi… mi-ar cam plăcea s-o… eliberez. Ce se poate face în privința asta?

— Ridici o chestiune tare spinoasă.

— Mi-am dat seama.

— Am senzația că ea e în spatele poveștii cu răzbunarea, că ea te-a împins să încerci să le-o plătești tuturor. Cu

bomba aia, de pildă. Sau când te-a îndemnat să-ţi faci propria armată, cu arme moderne, ca s-o foloseşti contra Amberului. Ori tentativele din fiecare primăvară de a mă ucide pe mine. Ca...

— Bine, bine. Ai dreptate. Nu neg asta. Lucrurile s-au schimbat însă...

— Da. Planurile ei au dat greş şi-acum e în puterea noastră.

— Nu la asta mă refeream. Eu m-am schimbat. O înţeleg acum, după cum mă înţeleg mai bine pe mine însumi. Nu mă mai poate folosi în felul ăsta.

— De ce?

— Călătoria în lumea viselor... mi-a deschis mintea. În privinţa ei şi a mea. Am avut apoi câteva zile în care să gândesc şi nu mai cred, acum, că i-ar mai merge cum îi mergea altădată.

Mi-am amintit de roşcata legată de stâlp, chinuită de demoni. Acum, că mă gândeam, parcă vedeam o asemănare.

— Rămâne totuşi mama mea, a continuat Luke, şi nu vreau s-o las în starea de acum. Ce fel de înţelegere am putea face ca să i se dea drumul?

— Nu ştiu, am răspuns. Chestiunea n-a fost încă pusă în discuţie.

— Păi... de fapt, e prizoniera ta.

— Dar planurile îi erau îndreptate contra noastră, a tuturor.

— Aşa-i, dar de-acum înainte n-o s-o mai ajut. Şi chiar are nevoie de cineva ca mine ca să şi le ducă la îndeplinire.

— Corect. Şi dacă nu te are pe tine s-o ajuţi, ce-ar putea s-o împiedice să găsească pe altcineva asemenea ţie? Dacă i-am da drumul, ar reprezenta în continuare un pericol.

— Dar acum sunteţi la curent cu intenţiile ei. Pentru mama, aşa ceva ar fi o slăbiciune şi i-ar da planurile peste cap.

— Sau ar putea s-o facă mai vicleană.

Luke a oftat.

— Presupun că există ceva adevăr în ceea ce spui, a recunoscut. Dar este la fel de coruptibilă ca majoritatea oamenilor. Doar trebuie aflat prețul corect.

— Nu cred că Amberul ar cumpăra pe cineva în felul ăsta.

— Ba da.

— Nu și când persoana respectivă e deja prizonieră aici.

— Asta încurcă întru câtva lucrurile. Nu cred totuși că e o barieră insurmontabilă. Mai ales dacă v-ar fi mai de folos liberă decât pe post de mobilier.

— M-ai băgat în ceață. Ce propui?

— Încă nimic. Doar treceam în revistă posibilitățile.

— Perfect, deși, pe moment, nu mă pot gândi ca o asemenea eventualitate să fie probabilă. Mai valoroasă pentru noi liberă decât prizonieră... cred că am fi dispuși la un schimb avantajos. Dar astea sunt numai vorbe.

— Încerc să bat un apropo în vreme ce lucrez la o variantă. Ce te îngrijorează cel mai mult în clipa de față?

— Pe mine personal? Chiar vrei să știi?

— Cum să nu?

— Bine. Jurt, dezaxatul de frate-meu, s-a aliat cu vrăjitorul Mască din Fortăreață. Îmi vor pielea. Jurt a avut o nouă tentativă chiar în după-amiaza asta, dar îmi dau seama că Mască e de fapt capul răutăților. O să mă ocup de ei cât de curând.

— Hei, n-am știut că ai un frate!

— Frate vitreg. Mai am câțiva. Dar cu restul mă înțeleg. Jurt îmi poartă de ceva timp sâmbetele.

— Asta-i o chestie tare... Nu mi-ai povestit niciodată despre frații tăi.

— Nici tu nu vorbeai despre familie, mai ții minte?

— Da, dar uite că acum m-ai lăsat cu gura căscată. Cine-i Mască ăsta? Parcă ai mai adus vorba despre el. De fapt, e Sharu Garrul, nu?

Am clătinat din cap.

— Când am adus-o pe maică-ta din citadelă, am luat-o de lângă un tip mai în vârstă, afectat de aceeași nemișcare,

cu RINALDO scrijelit pe un picior. Şi mă luptam, în timpul ăsta, în vrăji cu Mască.

— Ciudat de-a binelea. Atunci e un uzurpator. El m-a drogat?

— Mai mult ca sigur.

— În cazul ăsta am ceva de împărţit şi cu el – fără să mai pun la socoteală ce i-a făcut mamei. Cât de dur e Jurt?

— E o scârbă, dar e cam neîndemânatic. De câte ori ne-am luptat, i-a ieşit prost şi a lăsat în urmă câte o bucăţică din el.

— Ar putea învăţa din greşelile pe care le face.

— Adevărat. Iar azi a făcut aluzie la o chestie. Vorbea ca şi cum ar fi fost pe cale să devină extrem de puternic.

— Aha! Sună de parcă Mască l-ar folosi pe post de cobai.

— Pentru ce?

— Fântâna Puterii, băieţaş. În Fortăreaţă există o sursă continuă şi vibrantă de energie pură. Chestie inter-Umbră. Vine de la cele patru lumi care se strâng acolo.

— Ştiu, am văzut-o în acţiune.

— Am senzaţia că Mască încă n-a reuşit să pună laba pe ea.

— Mi s-a părut c-o apucase bine când ne-am întâlnit.

— Dar e mai complicat decât conectarea la o priză din perete. Există tot felul de subtilităţi de care probabil abia află şi pe care le explorează.

— Ca de pildă?

— Scăldatul în energia Fântânii, dacă cel care o face e protejat corespunzător, produce minuni în privinţa forţei, rezistenţei şi abilităţilor magice. E uşor pentru cei care au deja unele cunoştinţe. Am trecut eu însumi prin asta. Însă am găsit în notiţele de laborator ale bătrânului Sharu şi altceva – o cale de a înlocui o parte a corpului cu energie, de a acumula energia în trup. Foarte periculos. Probabil fatal. Dar dacă are efect… devii un fel de supraom, un fel de Atu viu.

— Am mai auzit termenul…

— Probabil. Tata a urmat procesul, experimentând pe el însuşi…

— Asta este! Corwin susținea că Brand devenise un fel de Atu viu. Ceea ce-l făcea aproape imposibil de atins.

Luke și-a încleștat dinții.

— Scuze! am zis. Dar de-acolo am auzit. Deci ăsta era secretul puterii lui Brand…

Luke a aprobat din cap.

— Mi se pare că Mască crede că știe cum se face și e gata să încerce pe fratele tău.

— Rahat! Exact ce-mi trebuia! Jurt transformat în vreo dihanie magică, forță a naturii sau naiba mai știe ce. E grav. Cât de multe știi despre procedeu?

— Teoretic, știu cam tot, dar nu m-aș băga la așa ceva. Cred că-ți ia ceva din umanitate. După aceea nu mai dai o ceapă degerată pe alte persoane sau pe valori umane. Cred că așa i s-a întâmplat și lui tata.

Ce puteam spune? Poate că partea aceea era adevărată, poate că nu. Eram sigur că Luke voia să creadă că trădarea lui Brand avusese vreo cauză externă. Știam că n-o să-l pot convinge de contrariu, chiar dacă aș fi știut în mod sigur altceva. Așa că am izbucnit în râs.

— Cu Jurt, am zis, nici n-ai avea cum să-ți dai seama de diferență.

Luke a zâmbit.

— Ai putea muri dacă ai merge împotriva unuia ca ăsta, împreună cu un vrăjitor, pe terenul lor.

— Am altă opțiune? Ei sunt pe urmele mele. Ar fi bine să fac o mutare. Jurt n-a fost încă manipulat. Durează mult?

— Ei bine, pregătirile sunt destul de complicate, însă subiectul nu trebuie să fie prezent la toate. Depinde cât de mult a avansat Mască.

— Atunci aș face bine s-o iau iute din loc.

— Nu te-aș sfătui să te duci singur acolo. Ar putea fi sinucidere curată. Știu locurile. Mai am câțiva mercenari în Umbră, gata de acțiune la comanda mea. Dacă-i putem aduce acolo, ar ține gărzile la distanță, posibil chiar să le radă.

— Muniția aia fițoasă funcționează acolo?

— Nu. Am încercat-o când am atacat cu deltaplanele. Lupta va trebui să se dea corp la corp. Cu armuri și săbii, poate. Trebuie să decid cum ar fi mai nimerit.

— Putem folosi Modelul ca să intrăm, însă asupra soldaților nu va avea niciun efect... iar pe Atuuri nu te poți baza acolo.

— Știu. Va trebui să lucrez și la asta.

— Apoi vom fi noi doi contra lui Jurt și Mască. Dacă le spun ceva rudelor mele, vor încerca să mă oprească până la întoarcerea lui Random și ar putea să fie prea târziu.

— Mama ar fi foarte folositoare acolo, a zis Luke zâmbind. Știe mai multe despre Fântână decât mine.

— Nu! A încercat să mă ucidă.

— Ușurel, băiete, ușurel! Ascultă-mă.

— În plus, a pierdut în fața lui Mască ultima dată când s-au întâlnit. De-aia a ajuns cuier.

— Motiv pentru ca să fie mai precaută acum. Oricum, probabil că a fost vreo păcăleală, nu putere magică. Mama se descurcă bine. Mască o fi luat-o prin surprindere. Ar fi un avantaj major pentru noi, Merle.

— Nu! Ea vrea să ne omoare pe toți!

— Astea-s detalii. După Caine, restul nu sunteți decât dușmani simbolici. Mască e unul real, care i-a luat ceva și încă deține acel ceva. Dacă are de ales, va porni împotriva lui.

— Și în cazul în care izbutim, se va întoarce împotriva Amberului.

— Deloc. Asta-i frumusețea planului.

— Nici nu vreau să aud.

— Fiindcă știi deja că o să fii de acord, este? Tocmai am descoperit o cale de a-ți rezolva toate problemele. După ce-o eliberezi, oferă-i Fortăreața ca ofrandă de pace, ca să uite ce are de împărțit cu voi.

— Să-i dăm așa, cadou, puterea asta teribilă?

— Dacă avea de gând s-o folosească împotriva voastră, ar fi făcut-o cu multă vreme în urmă. Se teme s-o folosească prea

mult. Cu Kashfa pierdută, se va agăța de ce-i mai rămâne. Și ar prețui locul acela.

— Chiar crezi asta?

— Mai bine Regina Fortăreței decât un cuier în Amber.

— Lua-te-ar naiba, Luke! Mereu faci chestiile cele mai neghioabe să sune îmbietor.

— E o artă. Ce spui, așadar?

— Trebuie să mă gândesc.

— Gândește-te repede. Poate că Jurt se scaldă chiar acum în puterea Fântânii.

— Nu mă presa. Am zis că mă gândesc. Asta-i doar una dintre problemele mele. Acum o să mă duc la cină și-o să mai mă gândesc.

— Îmi spui și ce alte probleme mai ai? Poate găsesc soluții și pentru ele.

— Nu, fir-ar să fie! O să iau legătura cu tine... în curând. Bine?

— Bine. Dar ar fi de dorit să fiu prin zonă când o trezești pe mama, ca să ușurez situația. Ți-ai dat seama cum se dezleagă vraja, așa-i?

— Da.

— Mă bucur. Nu eram sigur cum se face și-acum mi-am luat grija asta de pe cap. Termin ce am de făcut pe-aici, apoi mă duc să strâng trupele, a zis aruncând o privire admirativă spre femeia în bikini, care abia ieșise din piscină. Cheamă-mă.

— Așa voi face, am spus în vreme ce dispărea.

La naiba! Incredibil! Nu-i de mirare că Luke obținea mereu premiile alea pentru vânzări. Recunosc, își vânduse bine marfa, în ciuda celor ce simțeam pentru Jasra. Iar Random nu-mi ordonase s-o țin prizonieră. E drept că, ultima oară când ne întâlniserăm, nu avusese multe ocazii să-mi zică ceva. Dar urma Jasra să se comporte cum spusese Luke? Ar fi avut ceva noimă, totuși oamenii se întovărășesc rareori cu rațiunea atunci când ar trebui.

Am străbătut holul și am decis să folosesc scara din spate. Luând colțul, am văzut că pe trepte se oprise o siluetă. Era

femeie şi se uita în cealaltă direcţie. Purta o rochie de seară cu roşu şi galben. Părul îi era negru ca smoala şi avea umeri frumoşi...

S-a întors auzindu-mi paşii şi am văzut că era Nayda. S-a uitat cu atenţie la mine.

— Lord Merlin, a zis, îmi poţi spune unde este sora mea? Am înţeles că a ieşit cu tine mai devreme.

— A admirat nişte opere de artă, apoi a zis că are un comision, am răspuns. Nu ştiu exact unde voia să se ducă, dar a lăsat impresia că se va întoarce curând.

— Bine. Doar că ora cinei se apropie şi ne aşteptam să ni se alăture. I-a plăcut cum şi-a petrecut după-amiaza?

— Cred că da.

— A fost cam îngândurată în ultima vreme. Speram că o călătorie aici o va mai înveseli. Abia aştepta să vadă Amberul.

— Când ne-am despărţit, părea destul de voioasă.

— Şi unde a fost asta?

— Prin apropiere.

— Pe unde aţi umblat?

— Am făcut o plimbare lungă până în oraş şi înapoi, după care i-am arătat şi o parte din palat.

— Deci acum este aici?

— Ultima oară când am văzut-o, era, dar se poate să fi ieşit.

— Înţeleg. Îmi pare rău că n-am apucat să vorbim mai devreme. Mă simt de parcă te-aş cunoaşte de mult timp.

— Da? De ce-ai impresia asta?

— Ţi-am citit de mai multe ori dosarul. E fascinant.

— Dosarul?

— Nu este un secret că ţinem dosare cu date despre cei cu care e probabil să ne întâlnim pentru chestiuni ce ţin de politică. Bineînţeles, toţi membrii Casei Amber au câte un asemenea dosar, chiar şi cei care n-au multe în comun cu diplomaţia.

— Nu m-am gândit la asta niciodată, dar are sens.

— Perioada ta de început e tratată mai amănunțit, firește, iar problemele pe care le ai în ultimul timp sunt o sursă de nedumerire pentru noi.

— Mă nedumeresc și pe mine. Încerci să aduni date noi la dosar?

— Nu, ci eram doar curioasă. Dacă problemele tale au ramificații ce-ar putea implica Begma, atunci ne interesează.

— Cum se face că știi atâtea?

— Sursele noastre de informații sunt foarte bune, cum se-ntâmplă adesea cu regatele mici.

Am încuviințat din cap.

— N-o să insist să aflu sursele de care dispui, dar baza de date confidențiale nu-i de vânzare.

— Mă înțelegi greșit. Nu încerc să adun date noi nici pentru dosarul acela. Încercam mai degrabă să-mi dau seama dacă ți-aș putea oferi vreun fel de sprijin.

— Mulțumesc, apreciez intenția. Dar nu văd în ce fel m-ai putea ajuta.

A zâmbit, arătând un șir de dinți perfecți.

— Fără să știu mai multe, nu-ți pot spune cu precizie. Dar dacă decizi că vrei să fii ajutat – sau pur și simplu să stai de vorbă –, treci pe la mine.

— De acord, am zis. Ne vedem la cină.

— Și mai târziu, sper, a spus în vreme ce treceam pe lângă ea și mă întorceam către coridor.

Oare la ce se referise? Îmi făcea avansuri? Dacă da, atunci intențiile îi erau teribil de transparente. Sau își exprimase doar dorința de a afla mai multe? Nu eram sigur.

Mergând către cameră, am observat că înaintea mea se produce un fenomen ciudat: o bandă alb strălucitor, lată de cincisprezece-douăzeci de centimetri, apărea pe ambii pereți, pe tavan și pe podea. Am încetinit pasul când m-am apropiat de ea, întrebându-mă ce nouă metodă de iluminat fusese introdusă la palat în absența mea.

Când am păşit pe dâra de pe podea, totul a dispărut, în afară de lumina însăși, care s-a transformat într-un cerc perfect

ce a pulsat o dată în jurul meu şi s-a oprit la nivelul tălpilor, avându-mă în centrul său. Lumea a apărut brusc dincolo de cerc şi arăta ca o cupolă din sticlă verde. Suprafaţa pe care stăteam avea o nuanţă roşie, margini neregulate şi era umedă. Abia când un peşte mare a trecut pe lângă mine mi-am dat seama că era posibil să fiu sub apă, pe o ridicătură de coral.

— Foarte drăguţe împrejurimi, am zis, dar eu încercam să ajung la mine în odaie.

— Mă prostesc şi eu nitel, am auzit o voce familiară ce părea să vină, straniu lucru, de peste tot. Sunt cumva un zeu?

— Te poţi numi cum ai chef. Nimeni n-o să te contrazică.

— Să fii zeu poate fi distractiv.

— Atunci ce mă face asta pe mine?

— E o întrebare dificilă din punct de vedere teologic.

— Pe naiba teologie! Sunt inginer programator şi ştii foarte bine că eu te-am construit, Fantomă.

Am auzit, în celula mea submarină, un sunet ce aducea cu un oftat.

— E greu să renunţi la rădăcinile tale.

— De ce-aş face-o? Ce-i în neregulă cu rădăcinile? Toate plantele bune au aşa ceva.

— Floricele drăguţe deasupra, noroi şi bălegar dedesubt.

— În cazul tău, e vorba despre metal şi o programare criogenică foarte avansată – plus alte lucruri –, iar toate astea sunt foarte curate.

— Poate că exact noroi şi bălegar îmi trebuie.

— Te simţi bine, Fantomă?

— Încă încerc să mă regăsesc.

— Toată lumea trece prin asemenea faze. O să se termine la un moment dat.

— Serios?

— Serios.

— Când? Cum? De ce?

— N-ar fi cinstit să-ţi spun. Plus că... e altfel pentru fiecare.

Un banc de peşti a trecut pe lângă mine – făpturi mici, cu dungi roşii şi negre.

— Nu m-am lămurit încă în privința omniscienței..., a zis Fantomă după un timp.

— E-n regulă. Cui îi trebuie?

— ...Și am încă de furcă în ceea ce privește omnipotența.

— Nici asta nu-i ușoară.

— Ești foarte înțelegător, tată.

— Încerc. Ai vreo problemă specială?

— Adică în afară de cea existențială?

— Da.

— Nu. Te-am adus aici ca să te avertizez în legătură cu un tip pe nume Mandor. Este...

— E fratele meu.

După un moment de tăcere, Fantoma a continuat:

— Asta înseamnă unchiul meu, așa-i?

— Presupun că da.

— Și doamna care era cu el? Ea...

— Fiona mi-e mătușă.

— Deci e strămătușa mea. Fir-ar!

— Ce-i în neregulă?

— E nepoliticos să-ți vorbești de rău rudele, nu?

— În Amber nu se aplică. Facem asta tot timpul.

Cercul de lumină a pâlpâit iar. Revenisem în hol.

— Acum, că suntem în Amber, a zis Fantoma, vreau să-i vorbesc de rău. În locul tău, n-aș avea pic de încredere în ei. Cred că-s cam nebuni. Plus că mint și insultă.

Am izbucnit în râs.

— Te transformi într-un adevărat cetățean al Amberului.

— Da?

— Da. Așa suntem noi. Nu trebuie să te îngrijorezi. Totuși, ce s-a întâmplat între voi?

— Dacă nu te superi, prefer să mă ocup singur de asta.

— Cum crezi că-i mai bine.

— Și nu-i cazul să te avertizez în privința lor?

— Nu.

— Bine. Asta era grija mea cea mai mare. Cred că acum o să mă duc să încerc chestia cu noroiul și bălegarul...

— Stai.

— Ce e?

— Pari să te pricepi, în ultima vreme, la transportat chestii prin Umbră.

— Da, mi-am îmbunătățit prestația.

— Dar dacă ar fi vorba de o mică ceată de războinici și de conducătorul lor?

— Cred că m-aș descurca.

— Plus eu.

— Firește. Unde sunt și unde vrei să-i trimiți?

Am băgat mâna în buzunar, am scos Atuul lui Luke și i l-am arătat.

— Dar... el este cel în care m-ai sfătuit să n-am încredere, a spus Fantoma.

— Acum e-n regulă. Doar în privința asta. Nu pentru altceva. Lucrurile s-au mai schimbat un pic.

— Nu înțeleg. Dar dacă zici tu...

— Poți să dai de el și să pui lucrurile în mișcare?

— Ar trebui să pot. Unde vreți să ajungeți?

— Știi Fortăreața celor Patru Lumi?

— Da. E un loc periculos, tată. Foarte complicat să te duci și să te-ntorci. Acolo a încercat doamna roșcată să pună pe mine o încuietoare energetică.

— Jasra.

— Nu-i știam numele.

— Este mama lui Luke, am explicat fluturându-i Atuul.

— Au răutatea în sânge. Poate n-ar trebui să avem de-a face cu niciunul.

— S-ar putea să ne însoțească și ea.

— A, nu! E o doamnă periculoasă, pe care nu vrei s-o ai alături. Mai ales într-un loc în care puterile îi sporesc. S-ar putea să încerce iar să mă înhațe. Poate o să și reușească.

— O să fie prea ocupată cu altele și e posibil să am nevoie de ea. Începe deci să te gândești la ea ca fiind parte din transport.

— Eşti sigur că ştii ce faci?

— Mă tem că da.

— Când vrei să porneşti într-acolo?

— Asta depinde într-o oarecare măsură de momentul în care vor fi gata soldaţii lui Luke. Ce-ar fi să te duci şi să afli?

— Bine. Dar eu tot cred că greşeşti ducându-te cu oamenii ăştia într-un asemenea loc.

— Am nevoie de ajutor şi zarurile, ale naibii, au fost deja aruncate!

Fantomă s-a micşorat, a devenit un punct şi-a dispărut cu totul.

Am respirat adânc, mi-am înăbuşit un oftat şi am pornit mai departe pe culoar. Dădeam să apuc mânerul uşii de la odaia mea când am simţit freamătul unui contact prin Atu. Coral?

Am stabilit legătura. Mandor a apărut iarăşi înaintea mea.

— E totul în ordine? s-a grăbit să întrebe. Am fost întreruptţi într-un mod foarte ciudat.

— Sunt bine. A fost o întrerupere de care ai parte o dată în viaţă. Nicio grijă.

— Pari oarecum agitat.

— Asta pentru că-i un drum teribil de lung de la parter la etaj, cu toate puterile universului convergând să mă încetinească.

— Nu pricep.

— A fost o zi grea. Ne vedem mai târziu.

— Voiam să mai vorbesc niţel cu tine despre pietrele acelea, Modelul cel nou şi...

— Mai târziu. Aştept să mă cheme cineva.

— Scuze, nu-i nicio grabă. O să revin.

A întrerupt contactul, iar eu am întins mâna spre clanţă întrebându-mă dacă nu cumva aş fi rezolvat problemele tuturor prin transformarea Fantomei într-un robot telefonic.

Capitolul 7

Am agățat mantia de Jasra, iar cingătoarea cu sabie de piciorul patului. Mi-am lustruit cizmele, m-am spălat pe mâini și pe față, am ales o cămașă scumpă de culoarea fildeșului – toată numai volănașe și zorzoane – și am pus-o pe mine, împreună cu o pereche de pantaloni cenușii. Am scos apoi haina purpuriu-închisă, cea pe care o vrăjisem cândva pentru a-l face pe cel ce o purta să pară mai fermecător, mai isteț și mai de încredere decât e cazul de fapt. Părea o ocazie numai bună pentru a o folosi.

În vreme ce mă pieptănam, am auzit un ciocănit în ușă.

— O clipă, am spus.

Eram gata și probabil în întârziere. Am tras zăvorul și am deschis ușa.

Am dat cu ochii de Bill Roth, îmbrăcat în mătăsuri cafenii și roșii, arătând ca un condotier îmbătrânit.

— Bill! am zis strângându-i mâna și trăgându-l în odaie. Mă bucur să te văd. Tocmai am avut niște necazuri și sunt pe cale să mă bag în altele. N-am știut că ești la palat. Aveam de gând să te caut imediat ce lucrurile s-ar mai fi domolit cât de cât.

A zâmbit și mi-a tras, în joacă, un pumn în umăr.

— Vin la cină, a răspuns, și Hendon a spus că vii și tu. M-am gândit să trec pe la tine și să mergem împreună, de vreme ce oamenii ăștia din Begma vor fi și ei acolo.

— Ai ceva noutăți?

— Da. Tu mai știi ceva despre Luke?

— Tocmai am vorbit cu el. Zice că s-a terminat cu vendeta.

— E vreo şansă să vrea să se justifice la audierea de care spuneai?

— N-a lăsat să se înţeleagă asta.

— Păcat. M-am documentat atent şi există precedente solide pentru dreptul la vendetă – de pildă, cazul unchiului tău Osric, care s-a răzbunat pe întreaga Casă Karen după moartea unei rude din partea mamei. Pe-atunci Oberon se avea foarte bine cu alde Karen, iar Osric i-a răpus pe trei dintre ei. La proces, Oberon l-a achitat, bazându-şi decizia pe cazuri anterioare, ba chiar a mers până la a stabili o regulă generală...

— Tot Oberon l-a trimis în prima linie, într-un război dintre cele mai crunte, l-am întrerupt, de unde nu s-a mai întors.

— Partea asta n-o ştiam, dar la judecată s-a descurcat bine.

— Va trebui să-i zic asta lui Luke.

— Care parte?

— Ambele.

— De fapt, nu pentru asta am venit, a continuat Bill. Se-ntâmplă ceva la nivel militar.

— Despre ce vorbeşti?

— Mi-e mai uşor să-ţi arăt. Ar dura doar un minut.

— Bine, să mergem, am încuviinţat şi am ieşit din cameră.

Bill s-a îndreptat spre o scară din spate şi, ajuns lângă ea, a cotit la stânga. Am trecut pe lângă bucătărie şi am apucat pe alt culoar, care ducea către partea din spate a palatului. Undeva în faţă am auzit un zăngănit. M-am uitat la Bill, care a încuviinţat din cap.

— Asta am auzit mai devreme, a spus, când am trecut pe-aici. De aceea m-am dus să arunc o privire. Tot ce-i aici mă face curios.

Am încuviinţat, fiindcă îl înţelegeam. Mai ales ştiind că zgomotele veneau din armurăria mare. Benedict se afla în toiul activităţii, privindu-şi degetul mare prin cătarea unei carabine. A ridicat capul imediat şi ochii ni s-au întâlnit. Pe lângă el se mişcau vreo zece bărbaţi, cărând arme, curăţându-le sau aşezându-le în rastele.

— Te credeam în Kashfa, am zis.

— M-am întors.

I-am dat ocazia că continue, însă n-a mai spus nimic. Benedict nu fusese niciodată cunoscut pentru locvacitate.

— Parcă te-ai pregăti pentru ceva aproape de casă, am remarcat știind că praful de pușcă era nefolositor aici și că muniția specială pe care-o aveam funcționa doar în zona Amberului și a câtorva regate învecinate.

— Întotdeauna e bine să fii în siguranță, a zis el.

— Vrei să detaliezi?

— Nu acum, a răspuns, o replică de două ori mai lungă decât mă așteptasem și care lăsa o nădejde pentru o viitoare explicație.

— Ar trebui să ne-apucăm de săpat? am întrebat. Fortificăm orașul? Ne înarmăm? Ridicăm vreo...

— N-o să se-ajungă până acolo. Vezi-ți de-ale tale.

— Dar...

Mi-a întors spatele, făcându-mă să înțeleg că discuția se sfârșise. Am devenit sigur de asta când mi-a ignorat următoarele întrebări. Am strâns din umeri și m-am întors lângă Bill.

— Hai să mâncăm, am spus.

În vreme ce mergeam înapoi pe coridor, Bill a șoptit:

— Ai idee ce-nseamnă asta?

— Dalt e prin zonă.

— Benedict a fost în Begma cu Random. Poate Dalt le dă de furcă pe-acolo.

— Am senzația că-i mai aproape de-atât.

— Dacă Dalt l-ar prinde pe Random...

— Imposibil, am zis simțind un mic fior gândindu-mă la asta. Random se poate transporta aici când dorește. Nu. Când am amintit despre apărarea Amberului și Benedict a răspuns că „n-o să se-ajungă până acolo", am avut impresia că vorbea despre ceva aflat aproape. Ceva ce crede că poate controla.

— Înțeleg ce spui. Dar te-a sfătuit să nu-ți bați capul cu fortificațiile.

— Dacă Benedict așa consideră, atunci nu-i nevoie de fortificații.

— Vals și șampanie în bubuituri de tun?

— Dacă Benedict zice că-i în regulă...

— Da' știu că ai încredere în tipul ăsta. Ce te-ai face fără el?

— Aș fi mai îngrijorat.

A clătinat din cap.

— Scuză-mă, a spus. Nu sunt obișnuit să am de-a face cu legende în carne și oase.

— Nu mă crezi?

— N-ar trebui, dar te cred. Ăsta-i necazul.

A tăcut câtă vreme am luat colțul, întorcându-ne spre scară. Apoi a adăugat:

— Așa era mai mereu și când apărea tatăl tău în peisaj.

— Bill, am zis începând să urcăm, tu îl cunoști pe tata dinainte să-și fi recăpătat memoria, când nu era decât un Carl Corey oarecare. Poate n-am pus lucrurile în ordinea potrivită. Îți amintești ceva din partea aceea a vieții lui care ar putea să explice unde-i acum?

S-a oprit și m-a privit cu luare-aminte.

— Să nu crezi că nu m-am gândit și eu la asta. De multe ori m-am întrebat dacă nu fusese implicat în ceva pe când juca rolul lui Corey, vreo chestie pe care s-a simțit obligat s-o continue chiar și după ce treburile lui s-au terminat pe-aici. Era însă foarte secretos, chiar și în pielea lui Corey. Paradoxal, totodată. A luptat în fel de fel de armate, ceea ce pare destul de logic. Însă uneori compunea muzică, lucru care nu-i tocmai conform cu imaginea de brută.

— A trăit mult. A învățat multe și a simțit multe.

— Exact, și tocmai asta face greu de ghicit în ce anume era băgat. De vreo două ori, după un păhărel în plus, a adus vorba despre oameni din domeniul artelor și științei cu care n-aș fi crezut niciodată că se cunoaște. N-a fost niciodată doar banalul Carl Corey. Când l-am întâlnit prima dată, avea

adunate câteva secole de amintiri pe Pământ. Şi asta face din el un personaj prea complex pentru a fi uşor previzibil. Nu ştiu la ce s-o fi întors el... dacă s-a întors.

Ne-am urmat drumul în susul scării. De ce simţeam oare că Bill ştie mai multe decât e dispus să-mi spună?

Apropiindu-ne de salon, am auzit muzică, iar când am intrat, Llewella mi-a aruncat o privire tăioasă. Am observat că mâncarea era ţinută caldă pe o masă de serviciu aflată lângă peretele îndepărtat şi că nimeni nu se aşezase încă. În dreapta mea cântau trei muzicanţi. Masa era în stânga, lângă fereastra mare dinspre sud ce dezvăluia minunata privelişte a oraşului de dedesubt. Încă ningea uşor, aruncând un voal spectral asupra peisajului strălucitor.

Llewella s-a apropiat cu paşi iuţi.

— Ai lăsat pe toată lumea să aştepte, a şoptit. Unde-i fata?

— Coral?

— Cine alta?

— Nu ştiu pe unde umblă. Ne-am despărţit de vreo două ore.

— Păi... vine la cină sau nu?

— Nu sunt sigur.

— Nu mai putem prelungi aşteptarea. S-a dat peste cap şi aşezarea la masă a invitaţilor. Ce-ai făcut, ai obosit-o peste măsură?

— Llewella...

A sâsâit ceva ce n-am înţeles, într-un dialect din Rebma. Şi parcă nici nu ţineam să înţeleg neapărat. Mi-a întors apoi spatele şi s-a îndreptat spre Vialle.

— Ai dat de bucluc, băiete, a comentat Bill. Hai să bem un păhărel până modifică ordinea locurilor.

Paharnicul se apropia, cu pocale pe tavă.

— Cel mai bun vin marca Bayle, a remarcat Bill.

Am sorbit şi mi-am dat seama că avea dreptate, lucru care m-a mai îmbărbătat puţin.

— Nu ştiu cine-s toţi oamenii ăştia, a zis Bill. Cel cu eşarfă roşie, de lângă Vialle, cine este?

— Orkuz, prim-ministrul din Begma, iar doamna drăguță în rochie roșu cu galben care stă de vorbă cu Martin este fiica lui, Nayda. Coral – cea pentru care am fost tras de urechi – îi e soră.

— Așa... Iar blonda solidă, care îi face ochi dulci lui Gerard?

— Nu știu. Nici pe doamna și pe domnul din dreapta lui Orkuz nu-i știu.

Am înaintat printre cei prezenți, iar Gerard, arătând cam stingher în hainele de ceremonie, ne-a prezentat-o pe femeia care-l întovărășea drept Dretha Gannell, asistenta ambasadorului din Begma. A reieșit că ambasadorul era femeia înaltă de lângă Orkuz, care se numea Ferla Quist. Bărbatul de alături îi era secretar și-l chema Cade, sau așa ceva. Cât ne-am uitat într-acolo, Gerard a dat s-o șteargă și să ne lase cu Ferla, însă ea l-a apucat de mânecă și l-a întrebat ceva despre flotă. Am zâmbit, am înclinat din cap politicos și am pășit mai departe. Bill m-a urmat.

— Incredibil! Ce s-a schimbat Martin! a exclamat el brusc. Parcă-i dintr-un videoclip de muzică rock în care apare un singur om. Cât pe ce să nu-l recunosc. Săptămâna trecută abia...

— Pentru el a trecut mai mult de un an, l-am întrerupt. A fost plecat într-o călătorie în căutarea sinelui.

— Și a terminat-o?

— N-am avut ocazia să-l întreb, am răspuns simțind că-mi vine un gând ciudat, pe care l-am pus deoparte pentru mai târziu.

Muzica s-a oprit și Llewella și-a dres vocea și a rostit numele lui Hendon, care a început să anunțe redistribuirea mesenilor. Eu eram în coada mesei și mai târziu aveam să aflu că în stânga mea ar fi trebuit să stea Coral, iar în dreapta, Cade. Aveam să mai aflu că Llewella încercase să dea de Flora în ultima clipă și s-o convingă să ia locul lui Coral, însă Flora nu răspunsese la apel.

Vialle era în capul mesei, cu Llewella în dreapta şi Orkuz în stânga, apoi urmau Gerard, Dretha şi Bill în şirul dinspre Llewella, şi Ferla, Martin, Cade şi Nayda în partea dinspre Orkuz. Am escortat-o pe Nayda la masă, pe locul din dreapta mea, în vreme ce Bill s-a aşezat de cealaltă parte.

— Fiţe, fiţe şi iarăşi fiţe, a mormăit Bill, iar eu am înclinat din cap aprobator, după care i l-am prezentat Naydei drept consilier al Casei Amberului.

A părut impresionată şi l-a întrebat cu ce se ocupă. Bill s-a apucat s-o farmece cu o istorisire despre un caz în care reprezentase interesele unui câine într-o mediere legată de proprietăţi imobiliare, chestie care n-avea nimic de-a face cu Amberul, însă era o poveste bună. A făcut-o să şi râdă puţin, la fel şi pe Cade, care ascultase şi el.

S-a servit primul fel şi muzicanţii au început iarăşi să cânte, în surdină, ceea ce scurta distanţa pe care trebuia s-o parcurgă vocile noastre şi aducea conversaţiile la un nivel mai personal. Bill a dat să-mi spună ceva, însă Nayda i-o luase înainte cu o secundă-două, aşa că deja o ascultam pe ea.

— În privinţa lui Coral, a şoptit. Eşti sigur că n-a păţit nimic? Când v-aţi despărţit se simţea cumva rău sau altceva?

— Nu, am răspuns. Părea în formă.

— Ciudat. Rămăsesem cu impresia că abia aştepta cina asta.

— E limpede că lucrul cu care se ocupă durează mai mult decât a intenţionat.

— Dar ce avea de gând să facă? Unde v-aţi despărţit?

— Aici, în palat. Îi arătam împrejurimile şi-a vrut să mai întârzie prin unele locuri mai mult timp decât aveam eu la dispoziţie. Aşa că am luat-o înainte.

— Nu cred că putea să uite de cină.

— Poate a rămas înlănţuită de puterea vreunei opere de artă.

— Deci e cu siguranţă în palat?

— Greu de zis. Cum spuneam mai devreme, oricine poate să iasă afară oricând.

— Asta înseamnă că nu știi unde ar putea să fie?

Am încuviințat din cap, recunoscând că așa stăteau lucrurile.

— Nu sunt sigur unde se află în momentul ăsta, am zis. Se prea poate să se fi întors în odaia ei și chiar acum să se schimbe de haine.

— În caz că nu apare, o să verific după cină. Dacă va fi cazul, m-ajuți s-o găsesc?

— Dacă nu-și face apariția în curând, aveam oricum de gând s-o caut.

A consimțit și a continuat să mănânce. Foarte stânjenitor.

Pe lângă faptul că nu voiam s-o neliniștesc, nici nu-i puteam spune ce se întâmplase de fapt fără să pun în evidență că sora ei era cu adevărat o fiică ilegitimă a lui Oberon. Într-un asemenea moment, când fusesem avertizat să nu dezvălui nimic ce-ar fi putut încorda relațiile dintre Amber și Begma, n-aveam de gând să-i confirm fiicei prim-ministrului zvonul că mama ei se iubise cu răposatul rege al Amberului. Poate că în Begma era un fapt știut de toți, dar poate că nu. Nu voiam să-l deranjez pe Random ca să-i cer sfatul, în parte fiindcă era posibil să fie foarte ocupat în Kashfa, dar mai ales fiindcă m-ar fi întrebat despre propriile-mi planuri și probleme de moment și nu voiam să-l mint, căci m-ar fi băgat în necazuri și mai mari. O asemenea conversație putea avea ca rezultat, totodată, și interdicția lui în privința atacului pe care-l intenționam asupra Fortăreței. Singura persoană căreia i-aș fi putut spune despre Coral, aflând cumva oficial și cât de mult ar fi trebuit să-i informez familia, era Vialle. Din păcate, deocamdată, Vialle era ocupată cu rolul de gazdă primitoare.

Am oftat și m-am întors la mâncarea din farfurie.

Bill mi-a atras atenția și s-a aplecat spre mine. I-am imitat gestul.

— Ce e? am întrebat.

— Voiam să-ți spun câteva lucruri și speram s-o pot face într-un loc mai puțin aglomerat și mai liniștit.

Am chicotit.

— Exact, a continuat Bill. Cred că deocamdată e lucrul cel mai bun la care putem spera. Din fericire, vocile nu par să răsune dacă vorbești încet – nu mi-am dat seama despre ce vorbeai cu Nayda. Așa că-i probabil în regulă atâta vreme cât muzicanții își fac treaba.

Am încuviințat și am mai luat câteva îmbucături.

— Cei din Begma n-ar trebui să audă nimic din asta, pe de-o parte, dar, pe de alta, mi se pare că tu ar trebui poate să știi, din cauză că ai de-a face cu Luke și cu Jasra. Ce program ai, așadar? Aș prefera să-ți zic mai târziu, dar, dacă o să fii foarte prins cu altele, ți-aș putea face acum un rezumat.

Am aruncat o privire spre Nayda și Cade. Păreau ocupați cu mâncatul și nu credeam că ar fi putut trage cu urechea. Din păcate, nu pregătisem nicio vrajă de protecție.

— Dă-i drumul, am șoptit cu paharul de vin la buze.

— Mai întâi, Random mi-a trimis un vraf de hârtii ce conțin proiectul unui acord prin care Amberul va încheia cu Kashfa un parteneriat comercial preferențial, cum are și cu Begma. Așa că-i limpede: vor ajunge în Cercul de Aur.

— Așa deci. Nu mă surprinde cu totul. Dar e bine să știu ce se-ntâmplă.

A încuviințat din cap.

— Totuși, e ceva mai mult de-atât, a spus.

Chiar atunci, muzicanții s-au oprit din cântat și am auzit iarăși voci în jurul mesei. Am văzut apoi că un valet le adusese cântăreților mâncare și vin. Își lăsau instrumentele deoparte, pregătindu-se de o pauză. Cântaseră probabil și înainte de sosirea mea, așa că meritau din plin un pic de răgaz.

Bill a chicotit.

— Rămâne pe mai târziu, a zis.

— De-acord.

La masă s-a adus apoi un fel de mâncare cu fructe și cu un sos minunat. În vreme ce făceam ravagii prin farfurie, Nayda mi-a atras atenția cu un semn, făcându-mă să mă aplec către ea.

— Ce spui de diseară? a șoptit.

— La ce te referi? Am zis că, dacă nu apare, o s-o caut.

A clătinat din cap.

— Nu la asta mă refeream, ci la a ne vedea mai târziu. Ai timp să treci pe la mine și să vorbim?

— Despre ce?

— Potrivit dosarului tău, ai avut în ultimul timp necazuri cu cineva care a tot încercat să-ți facă felul.

Afurisitul de dosar începea să mă îngrijoreze.

— Informațiile sunt depășite, am spus. Tot ce apare acolo a fost deja lămurit.

— Chiar așa? Adică acum nu-i nimeni pe urmele tale?

— N-aș zice asta. Doar că distribuția se tot schimbă.

— Deci ești încă în colimatorul cuiva?

I-am cercetat chipul.

— Ești foarte amabilă, Nayda, dar trebuie să te întreb ceva. Ce-ți pasă ție de toate astea? Oricine are probleme. Eu, întâmplător, am mai multe în perioada asta. O să le rezolv.

— Sau o să mori încercând?

— Poate. Sper că nu. Dar de ce te privește?

I-a aruncat o privire lui Cade, care părea ocupat cu mestecatul mâncării.

— Nu-i exclus să te pot ajuta.

— În ce fel?

A zâmbit.

— Printr-un proces de eliminare.

— Asta se referă la una sau la mai multe persoane?

— Chiar așa.

— Și ai niște mijloace speciale pentru rezolvarea unor asemenea chestiuni?

Nayda continua să zâmbească.

— Da, numai bune pentru rezolvarea problemelor cauzate de alții, a continuat. Nu-mi trebuie decât numele persoanelor și locul unde pot fi găsite.

— Un fel de armă secretă?

S-a uitat iarăşi la Cade, fiindcă ridicasem puţin vocea.

— Ai putea să-i spui şi aşa.

— Interesantă propunere. Dar tot n-ai răspuns la prima mea întrebare.

— Reîmprospătează-mi memoria.

Ne-a întrerupt paharnicul, care a trecut să umple pocalele. Apoi, un alt toast. Primul, ţinut de Llewella, îi fusese dedicat lui Vialle. Acesta era propus de Orkuz în cinstea „străvechii alianţe dintre Amber şi Begma". Am băut pentru asta şi l-am auzit pe Bill zicând printre dinţi:

— Lucrurile o să devină ceva mai tensionate.

— În legătură cu alianţa? am întrebat.

— Da.

M-am uitat spre Nayda, care mă privea ţintă, aşteptând, se vedea limpede, să revenim la discuţia noastră şoptită. Bill a băgat de seamă şi s-a întors la mâncarea lui. Însă chiar atunci Cade i s-a adresat Naydei, aşa că am terminat ce mai aveam în faţă şi am băut o gură de vin, aşteptând. În scurt timp, farfuria mi-a fost înlocuită cu alta.

I-am aruncat o privire lui Bill, care îi privea pe Nayda şi pe Cade.

— Aşteaptă muzica, mi-a spus.

Am dat din cap că aşa voi face. Într-un neaşteptat moment de tăcere am auzit-o, la câteva locuri mai încolo, pe Dretha zicând:

— E adevărat că fantoma regelui Oberon e văzută uneori?

Gerard a mormăit ceva ce părea o încuviinţare înainte de a fi acoperiţi de rumoarea celorlalţi. Fiindcă mintea îmi era mult mai plină decât stomacul, am continuat să mănânc. Cade, încercând să fie diplomat sau pur şi simplu politicos, s-a întors spre mine să-mi ceară opinia asupra situaţiei din Eregnor. Apoi a tresărit şi s-a uitat la Nayda, lăsându-mi impresia că tocmai căpătase o lovitură de picior pe sub masă. Numai bine pentru mine, de vreme ce nu ştiam ce naiba se întâmpla în Eregnor. Am bâiguit că ambele părţi au lucruri de

spus în respectiva privință, formulare ce părea îndeajuns de diplomatică pentru orice. Dacă întrebarea ar fi ascuns vreo capcană, i-aș fi putut răspunde, poate, cu o observație aparent inocentă despre sosirea înainte de data stabilită a delegației din Begma, însă chestiunea Eregnor avea mai degrabă șanse să fie un subiect de conversație de-o plictiseală cruntă la care Nayda nu voia să ne înhămăm, fiindcă ne-ar fi întrerupt propria discuție. Mai aveam și senzația că Llewella s-ar fi putut materializa brusc lângă mine ca să-mi ardă un picior pe sub masă.

M-a lovit, deodată, un gând. Uneori îmi merge greu mintea. În mod cert ei știuseră că Random n-avea să fie aici și, din ce știam și din ce-mi spusese Bill nu de mult, nu erau din cale-afară de bucuroși în privința treburilor lui în regatul vecin. Sosirea lor în pripă putea fi intenționată, ca să ne bată, într-un fel, obrazul. Asta însemna că orice-mi oferea Nayda făcea parte dintr-un plan ce se potrivea cu strategia lor diplomatică în această privință? Și dacă da, de ce tocmai eu? Nu eram o alegere nimerită, neștiind mai nimic despre politica externă a Amberului. Erau conștienți de asta? Cu siguranță, dacă serviciile lor secrete erau pe cât de bune dăduse Nayda de înțeles că ar fi. Mă simțeam derutat și aproape că-mi venea să-l întreb pe Bill ce părere are despre situația din Eregnor. Dar ar fi fost și el în stare să-mi ardă un picior pe sub masă.

Muzicanții, fiindcă-și terminaseră gustarea, își reluau recitalul cu „Greensleeves", un cântec tradițional englezesc. Nayda și Bill s-au aplecat în același timp către mine, apoi au ridicat privirile, uitându-se unul în ochii celuilalt. Au zâmbit amândoi.

— Doamnele mai întâi, a zis Bill tare și a fost răsplătit cu o înclinare din cap.

— Te-ai gândit la oferta mea? m-a întrebat Nayda.

— Oarecum, am răspuns, dar pusesem o întrebare. Îți amintești?

— Ce întrebare?

— E drăguț din partea ta că vrei să-mi faci un serviciu, dar în asemenea vremuri e de înțeles că ochii mai fug și spre eticheta cu prețul.

— Și dacă ți-aș spune că bunăvoința ta ar fi de ajuns?

— Dacă ți-aș zice că bunăvoința mea nu face, din punct de vedere politic, nici o para chioară?

A strâns din umeri.

— Un preț mic pentru un serviciu mic. Știam deja asta. Dar te înrudești cu toată lumea de-aici. S-ar putea să nu fie vreodată cazul, însă ne putem aștepta ca cineva să-ți ceară părerea despre noi. Aș vrea să știi că ai prieteni în Begma și să ne vorbești de bine dacă s-ar întâmpla asta.

I-am studiat expresia foarte serioasă. Ce-mi spunea Nayda nu era nici pe departe totul și o știam amândoi. Doar că eu nu știam ce putea fi la orizont, spre deosebire de ea.

Am întins mâna și i-am mângâiat obrazul cu dosul palmei.

— Se așteaptă de la mine să zic ceva frumos despre voi dacă mă-ntreabă cineva, atâta tot, iar pentru asta ați fi dispuși să ucideți pe cineva pentru mine dacă vă furnizez detalii. Așa-i?

— Într-un cuvânt... da.

— Mă întreb ce te face să crezi că v-ați descurca mai bine decât noi în privința unui asasinat. Ne pricepem foarte bine la așa ceva.

— Dar noi avem, așa cum ai spus, o armă secretă. Crezusem însă că-i o chestiune personală, nu una de stat, și că nu dorești ca vreunul dintre ceilalți să fie implicat. Eu pot furniza, totodată, un serviciu care nu lasă urme.

Apăruse o nouă încurcătură. Insinua că n-am încredere în ceilalți, rudele mele, ori lăsa de înțeles că n-ar fi trebuit să am? Știa ceva ce-mi scăpa? Sau doar își dădea cu părerea, bazându-se pe istoricul intrigilor din familia noastră? Ori poate, cu bună știință, încerca să atâțe un conflict între generații. Ar fi avut Begma ceva de câștigat din asta?

Presupunea că exista o asemenea situaţie şi se oferea să mă scape de un membru al familiei? Şi dacă da, credea că-s atât de neghiob, încât să pun pe altcineva s-o facă? Sau măcar să discut despre asta şi să le dau celor din Begma dovezi suficiente ca să mă aibă la mână cumva? Ori poate...

Am pus stavilă imaginaţiei. Mă bucuram că procesul gândirii funcţiona în cele din urmă corect, potrivit cu anturajul familiei mele. (Al ambelor mele familii, de fapt.) Îmi luase mult să prind şpilul. Mă simţeam bine cu asta.

Un refuz simplu ar fi însemnat să trag obloanele peste toate variantele de mai sus. Dar, pe de altă parte, dacă-i cântam niţel în strună, Nayda se putea dovedi o îmbietoare sursă de informaţii.

Aşa că am zis:

— Veţi suprima pe oricine... dacă-i rostesc numele? Pe oricine?

Mi-a cercetat cu grijă chipul. Apoi a răspuns:

— Da, pe oricine.

— Scuză-mă din nou, dar să faci asta pentru a obţine ceva atât de abstract ca bunăvoinţa mea mă face să mă îndoiesc de buna ta credinţă.

S-a înroşit. Nu eram sigur că era o simplă îmbujorare ori o dovadă a mâniei, fiindcă şi-a ferit imediat privirea. Asta nu m-a deranjat însă, fiind convins că ea avea nevoie de învoiala asta.

Mi-am îndreptat atenţia spre mâncare şi am reuşit să înghit câteva îmbucături până să reia discuţia.

— Asta înseamnă că nu mai treci pe la mine la noapte? a întrebat.

— Nu pot, am spus. Voi fi complet ocupat.

— Pot să cred că eşti foarte ocupat, dar asta înseamnă că nu vom reuşi să stăm de vorbă deloc?

— Depinde cum merg lucrurile. Am foarte multe pe cap în perioada asta şi se prea poate să plec din oraş peste puţină vreme.

Am văzut-o tresărind ușor și am fost sigur că se gândise să mă întrebe încotro vreau să plec, decizând până la urmă să se abțină.

— Păcat, a zis apoi. Mi-ai refuzat oferta?

— E valabilă doar pentru seara asta?

— Nu, dar te crezusem în primejdie. Și cu cât acționezi mai curând împotriva dușmanului tău, cu atât mai repede te vei bucura iarăși de un somn netulburat.

— Simți că sunt în primejdie aici, în Amber?

A ezitat un moment, apoi a spus:

— Nimeni nu-i în siguranță nicăieri, dacă are de-a face cu un adversar îndeajuns de hotărât și de priceput.

— Și ești de părere că amenințarea se află chiar aici?

— Ți-am cerut să-mi dai numele. Tu ești cel mai în măsură să știi.

M-am retras imediat. Capcana era prea simplă și, limpede, ea o mirosise deja.

— Mi-ai zis multe lucruri la care trebuie să reflectez, am răspuns și m-am întors la farfuria mea.

L-am văzut după un timp pe Bill privindu-mă ca și cum ar fi vrut să spună ceva. Am clătinat abia sesizabil din cap și a părut să înțeleagă.

— Atunci... la micul dejun? am auzit-o pe Nayda. Călătoria asta despre care vorbești poate însemna o perioadă de vulnerabilitate. Ar fi bine să lămurim lucrurile înainte să pleci.

— Nayda, am rostit după ce am înghițit dumicatul, aș vrea să știu limpede care-mi sunt binefăcătorii. De-ar fi să deschid subiectul ăsta cu tatăl tău...

— Nu! m-a întrerupt. El nu știe nimic despre asta!

— Mulțumesc. Trebuie să-mi permiți curiozitatea de a vrea să aflu de la ce nivel vine planul ăsta.

— Nu-i nevoie să cauți prea departe. Este pe deplin ideea mea.

— Unele dintre afirmațiile tale anterioare m-au făcut să trag concluzia că ai legături speciale cu serviciile secrete din Begma.

— Nu, am legături normale. Oferta îmi aparține cu totul.

— Dar... cineva ar trebui să treacă la fapte.

— Aici intervine arma secretă.

— Ar trebui să știu mai multe despre ea.

— Ți-am oferit un serviciu și ți-am promis discreție totală. N-aș vrea să discut despre mijloacele cu care va fi atins scopul.

— Dacă e doar ideea ta, s-ar putea crede că urmărești un beneficiu personal. Care-i acela? Ce-ți iese ție de-aici?

A tăcut, ferindu-și privirea, câteva minute.

— Dosarul tău..., a zis în cele din urmă. A fost fascinant să-l citesc. Ești unul dintre puținii de pe-aici apropiat de mine ca vârstă și ai dus o viață nespus de interesantă. Nici nu-ți imaginezi cât de plicticoase sunt majoritatea chestiilor pe care trebuie să le citesc – rapoarte despre agricultură, cotații financiare, studii pentru acordarea de fonduri. N-am viață socială. Sunt mereu la datorie. Orice petrecere la care mă duc este de fapt o ocazie oficială, într-un fel sau altul. Ți-am citit dosarul de mai multe ori și m-am gândit mult la tine. Am... cred că am o slăbiciune pentru tine. Știu că sună prostește, dar e adevărat. Când am văzut unele dintre rapoartele mai recente și mi-am dat seama că s-ar putea să fii în pericol, am decis să te ajut dacă voi putea. Am acces la tot felul de secrete de stat. Unul dintre ele îmi va oferi posibilitatea de a te ajuta. Folosindu-l, vei avea de câștigat fără ca Begma să piardă ceva, însă ar fi neloial din partea mea să discut mai amănunțit despre asta. Am vrut mereu să te cunosc și am fost nespus de geloasă pe sora mea pentru că ai scos-o la plimbare astăzi. Și tot mi-aș dori să treci mai târziu pe la mine.

Am privit-o lung, am ridicat cupa și am sorbit.

— Ești... uluitoare, am spus.

Nu-mi trecuse prin cap nimic altceva. Îmi livrase fie o povestioară născocită pe moment, fie adevărul. Dacă rostise adevărul, era întru câtva penibil; dacă nu, era vorba despre gândire iute și calcul menite să mă lovească în locul acela

surprinzător de vulnerabil: ego-ul propriu. Merita ori simpatia mea, ori admirația cea mai circumspectă. Așa că am adăugat:

— Mi-ar plăcea să cunosc persoana care a scris rapoartele. S-ar putea să fie un mare talent creativ risipit într-un birou guvernamental.

A zâmbit, a ridicat și ea pocalul și l-a atins de al meu.

— Gândește-te, a zis.

— Pot spune sincer că nu te voi uita.

Ne-am văzut apoi de mâncare amândoi; am petrecut următoarele cinci minute îndopându-mă de zor. Bill, politicos, mi-a îngăduit asta. Și mai cred că voia să fie sigur că discuția cu Nayda se sfârșise până la urmă.

Mi-a făcut apoi cu ochiul.

— Ai un minut? a întrebat.

— Mă tem că da.

— N-o să te întreb dacă discuția a fost de afaceri sau de plăcere.

— A fost o plăcere, dar o afacere foarte bizară. Nu mă-ntreba, altfel o să pierd desertul.

— O să rezum. Mâine va avea loc încoronarea regelui din Kashfa.

— Nu irosim niciun moment, nu-i așa?

— Deloc. Nobilul care va urca pe tron se numește Arkans, duce de Shadburne. De-a lungul anilor, a mai deținut poziții importante în diverse guvernări. Chiar știe cum merg lucrurile și se înrudește de departe cu unul dintre monarhii din vechime. Nu s-a înțeles prea bine cu gașca Jasrei și, cât s-a aflat ea la putere, s-a mulțumit să se retragă la moșia de la țară. N-a supărat-o cu nimic și nici ea pe el.

— Pare rezonabil.

— De fapt, el îi împărtășea sentimentele cu privire la situația Eregnorului, lucru de care cei din Begma erau foarte conștienți...

— Dar care e, până la urmă, situația din Eregnor?

— E Alsacia-Lorena lor. Un teritoriu întins şi bogat aflat între Kashfa şi Begma. Şi-a schimbat conducătorii de-atâtea ori pe parcursul secolelor, încât ambele ţări au pretenţii rezonabile asupra teritoriului. Nici măcar locuitorii nu-s decişi în privinţa asta. Au rude de ambele părţi. Nu-s nici măcar convins că le pasă prea mult, atâta vreme cât nu le cresc taxele. Cred că pretenţiile Begmei sunt ceva mai argumentate, însă aş putea pleda pentru oricare dintre părţi.

— Şi acum teritoriul e stăpânit de Kashfa, iar Arkans spune că o să-l păstreze.

— Corect. Exact ce spunea şi Jasra. Însă conducătorul interimar – un militar de carieră pe nume Jaston – a fost dispus să-i discute statutul cu trimişii Begmei înainte de ghinionista lui cădere de la balcon. Cred că voia să repare situaţia financiară şi ar fi fost dispus să cedeze regiunea în schimbul unor compensaţii băneşti pentru un război de demult. Lucrurile avansaseră deja binişor în direcţia asta.

— Şi?

— În documentele pe care le-am primit de la Random, Amberul recunoaşte explicit că teritoriul Kashfei include şi Eregnorul. Arkans a insistat ca asta să apară în tratat. De obicei – din ce-am reuşit să găsesc prin arhive –, Amberul evită să se implice în situaţii încordate, în conflicte între aliaţi. Oberon a căutat rareori gâlceavă. Random pare să se grăbească însă, aşa că i-a permis tipului să capete ce vrea.

— Reacţionează exagerat, am zis, şi nu-l învinuiesc. Îşi aminteşte prea bine de Brand.

Bill a dat din cap, spunând:

— Sunt doar un avocat plătit. Nu vreau să am nicio opinie.

— Bun, mai e şi altceva ce-ar trebui să ştiu despre Arkans?

— Oho, sunt o groază de chestii pe care nu i le înghit cei din Begma, dar asta de-acum e cea mai cea – tocmai când credeau că progresează într-o chestiune care ţine, de generaţii, de interesul naţional. În trecut s-au şi războit din motivul ăsta. N-am niciun dubiu că de aceea au venit valvârtej în oraş. Aşa că ţine cont de asta în acţiunile tale.

A ridicat pocalul și a sorbit.

Nu peste mult timp, Vialle i-a zis câteva vorbe Llewellei, s-a sculat și a anunțat că trebuie să se ocupe de ceva și că va reveni. Llewella a dat să se scoale și ea, însă Vialle i-a pus o mână pe umăr, a mai șoptit puțin și a ieșit din sală.

— Mă întreb ce-ar putea fi, a spus Bill.

— Nu știu.

A zâmbit.

— Să ne dăm cu presupusul?

— Mintea mi-e pe pilot automat.

Nayda m-a privit lung. Am privit-o și eu, ridicând din umeri.

A mai trecut puțin și farfuriile ne-au fost luate iar și înlocuite cu felul următor. Nu știu exact ce era, dar arăta bine. Însă, până să mă conving, una dintre doamnele de onoare ale lui Vialle a intrat și s-a apropiat.

— Lord Merlin, mi s-a adresat, regina ar dori să te vadă.

M-am ridicat imediat.

— Unde este?

— Te conduc la ea.

M-am scuzat tovarășilor de masă, împrumutând expresia „Mă voi întoarce" și întrebându-mă dacă era adevărat. Am urmat-o apoi pe doamna de onoare până la un salonaș unde m-a lăsat cu Vialle, care se așezase într-un jilț ce părea cam incomod, făcut din piele și abanos și prins laolaltă cu piroane din fier masiv. Dacă ar fi vrut protecție fizică, ar fi trimis după Gerard. Dacă ar fi vrut o minte doldora de istorie și de stratageme politice, ar fi chemat-o pe Llewella. Am ghicit deci că era vorba despre ceva ce-avea de-a face cu magia, de vreme ce eu eram expertul casei.

Mă înșelam însă.

— Aș vrea să discut cu tine, a zis, despre o situație de război în care suntem pe punctul să ne implicăm.

Capitolul 8

După timpul petrecut agreabil cu o femeie drăguță, o serie de conversații stimulante pe holuri și o cină relaxantă cu familia și cu prietenii, părea aproape logic să se fi făcut vremea pentru ceva diferit, care să schimbe atmosfera. Ideea unui război mic părea, cel puțin, mai bună decât cea a unui război de anvergură, deși nu i-am spus asta lui Vialle. M-am gândit bine o clipă și am dat drumul la întrebări:

— Ce se-ntâmplă?

— Oamenii lui Dalt sunt în marginea vestică a Ardenului, a zis Vialle. Soldații lui Julian le țin piept. Benedict li se alătură cu trupe de rezervă și cu arme. Spune că poate să execute o mișcare în flanc și să rupă linia frontului. Dar i-am cerut să n-o facă.

— Nu pricep. De ce nu?

— Vor muri oameni.

— Așa merg lucrurile la război. Uneori n-ai de ales.

— Dar noi avem cumva de ales... o alegere pe care n-o înțeleg. Și aș vrea s-o înțeleg înainte de a da un ordin ce va duce la multe vieți pierdute.

— Care ar fi alegerea?

— Am venit aici ca să răspund la o chemare prin Atu a lui Julian. Tocmai a vorbit cu Dalt, sub steag de armistițiu. Dalt i-a zis că obiectivul lui nu este, de această dată, distrugerea Amberului, arătând totodată că ar putea desfășura un atac ce ne-ar costa scump. A spus că ar prefera să se scutească pe sine, dar și pe noi, de risipa asta. Ce vrea el de fapt este să-i predăm doi prizonieri: Rinaldo și Jasra.

— Poftim? Chiar dacă am vrea, nu i-l putem da pe Luke. Nu-i aici.

— Asta i-a zis şi Julian. Dalt a părut foarte surprins. Credea, nu ştiu de ce, că îl avem pe Rinaldo în custodie.

— Ei bine, nu suntem noi responsabili de lipsa lui de informare. Omul ăsta, din ce-am înţeles, a fost ca un ghimpe în coastă nişte ani buni. Cred că Benedict are pentru el răspunsul potrivit.

— Nu te-am chemat să-mi dai sfaturi.

— Scuze, dar nu-mi place să văd că cineva încearcă o asemenea şmecherie, chiar crezând că ar putea să izbândească.

— Nu are sorţi de izbândă. Dar, dacă-l ucidem acum, nu aflăm nimic. Aş vrea să aflu ce-i în spatele întregii poveşti, a mărturisit Vialle.

— Pune-l pe Benedict să-l aducă încoace. Ştiu vrăji care-l vor deschide ca o carte înaintea noastră.

A clătinat din cap.

— Prea riscant. Odată ce încep să şuiere gloanţele, există o şansă ca unul dintre el să-l nimerească. Şi pierdem, în acest chip, chiar de vom câştiga.

— Nu înţeleg ce vrei de la mine.

— I-a cerut lui Julian să ia legătura cu noi şi să ne transmită mesajul său. A promis să respecte armistiţiul până îi vom oferi un răspuns oficial. Julian e de părere că Dalt s-ar mulţumi să-l primească pe oricare dintre cei doi.

— Nu vreau să i-o dau nici pe Jasra.

— Nici eu. Însă îmi doresc tare mult să ştiu ce se-ntâmplă. N-ar avea noimă s-o eliberăm pe Jasra şi s-o întrebăm pe ea, pentru că e o situaţie nou-apărută. Vreau să ştiu dacă ai cum să iei legătura cu Rinaldo. Aş dori să discut cu el.

— Păi... hm... da. Am un Atu pentru el.

— Foloseşte-l.

L-am scos. L-am privit. M-am dus cu mintea în acea parte specială a atenţiei încordate şi a chemării. Imaginea s-a schimbat, a prins viaţă...

Era amurg și Luke stătea la un foc de tabără. Își purta veșmintele verzi, cu o mantie ușoară, cafenie, prinsă pe umeri cu cheutoare în formă de pasăre Phoenix.

— Merle, a spus, pot să deplasez trupele destul de rapid. Când vrei să atacăm...

— Lasă asta, l-am întrerupt. Acum e vorba despre cu totul altceva.

— Despre ce anume?

— Dalt ne atacă și Vialle vrea să stea de vorbă cu tine înainte să-l facem bucățele.

— Dalt? Acolo? În Amber?

— Da, da și da. Zice că-și ia jucăriile și se duce în altă parte, dacă-i dăruim cele două lucruri pe care le vrea cel mai mult pe lume: pe tine și pe maică-ta.

— E-o nebunie.

— Da, așa credem și noi. Vrei să vorbești cu regina despre asta?

— Sigur. Transportă-mă prin..., însă a șovăit și m-a privit în ochi.

Am zâmbit. A întins brațul. L-am luat de mână și, deodată, era lângă noi. S-a uitat prin odaie, a văzut-o pe Vialle și, imediat, și-a desfăcut cingătoarea cu sabia și mi-a întins-o. S-a apropiat de ea, s-a lăsat în genunchiul drept și a plecat capul.

— Maiestatea Voastră, a spus, am sosit.

Vialle a întins mâna și l-a atins.

— Ridică fruntea, a rostit.

Luke a făcut întocmai, lăsând degetele ei delicate să alunece peste contururile feței sale.

— Tărie, a zis ea, și mâhnire... Deci tu ești Rinaldo. Ne-ai dat ceva bătăi de cap.

— E valabil și invers, Maiestatea Voastră.

— Da, firește. Faptele rele și răzbunările pripite reușesc cumva să se verse în capul celor nevinovați. De data asta cât de departe va merge?

— Chestia asta cu Dalt?

— Nu. Chestia asta cu tine.

— Ah, s-a terminat. Nu mă mai țin de așa ceva. Gata cu bombele și cu ambuscadele. I-am spus deja lui Merlin.

— Îl cunoști de niște ani?

— Da.

— Ați ajuns prieteni?

— El e unul dintre motivele pentru care renunț.

— În mod cert, ai încredere în el din moment ce-ai venit aici, lucru pe care-l respect. Ia ăsta.

Și-a scos de pe arătătorul drept un inel de aur, cu o piatră de culoare verde-lăptos, montată în așa fel încât aducea cu un păianjen-gardian ce păzește comorile tărâmului viselor împotriva lumii diurne.

— Maiestate...

— Pune-l pe deget.

— Așa voi face, a răspuns Luke strecurându-l pe degetul mic al mâinii stângi. Mulțumesc.

— Ridică-te. Vreau să știi exact tot ce s-a întâmplat.

Luke s-a supus și Vialle i-a povestit despre sosirea lui Dalt, dispunerea trupelor sale și despre solicitările lui, în vreme ce eu asistam, amuțit, la gândul implicațiilor. Tocmai îl pusese pe Luke sub protecția ei. Oricine din Amber cunoștea inelul ăla. M-am întrebat ce avea să creadă Random despre asta. Mi-am dat seama, totodată, că nu va mai avea loc nicio audiere. Bietul Bill! Cred că așteptase cu nerăbdare să susțină cazul lui Luke.

— Da, îl știu pe Dalt, l-am auzit zicând. Cândva am avut... niște țeluri comune. Dar s-a schimbat. A încercat să mă ucidă la ultima noastră întâlnire. Nu știu exact de ce. M-am gândit mai întâi că magicianul din Fortăreață l-a luat sub stăpânire.

— Și acum?

— Acum, pur și simplu, nu pricep. Am senzația că-i strunit de cineva, dar nu știu cine-l ține în lesă.

— De ce n-ar fi magicianul acela?

— Nu ar avea noimă să-și dea atâta silință ca să pună mâna pe mine, când acum câteva zile m-a avut în mână

și mi-a dat drumul. Ar fi putut să mă lase să putrezesc în temniță.

— E drept, a admis ea. Cum se numește magicianul?

— Mască, a răspuns. Merlin știe despre el mai multe decât mine.

— Merlin, a zis Vialle, cine este acest Mască?

— E magicianul care i-a luat Jasrei Fortăreața celor Patru Lumi, care la rândul ei i-o răpise lui Sharu Garrul, care e și el cuier la ora actuală. Mască poartă un obrăzar albastru și pare să-și tragă puterea dintr-o fântână ciudată din citadelă. Nu pare să mă placă prea mult. Cam asta-i tot ce-ți pot spune.

Am omis să menționez planul de a mă duce curând acolo, să mă răfuiesc cu el, din cauza implicării lui Jurt, din același motiv pentru care nu voisem ca Random să știe despre asta. Eram sigur că Luke îmi pasase mie întrebarea, fiindcă nu știuse sigur cât de cuprinzător ar fi trebuit să fie răspunsul.

— Asta nu ne spune mare lucru, a zis Vialle, în privința implicării lui Dalt.

— S-ar putea să nu fie nicio legătură, am intervenit. Am înțeles că Dalt e mercenar, așadar, s-ar putea ca legătura lor să nu aibă de-a face decât cu o unică misiune. Poate că acum lucrează pentru altcineva sau o face pe cont propriu.

— Nu văd cine ne-ar vrea atât de tare pielea, încât să se agite într-un fel atât de evident, a spus Luke, dar am niște socoteli de încheiat cu tipul ăla și am de gând să combin afacerile cu plăcerea.

— La ce te referi? a întrebat Vialle.

— Presupun că există o cale de a ajunge iute acolo, a zis Luke.

— Există Atuul lui Julian, firește, am spus, dar ce-ai de gând?

— Vreau să discut cu Dalt.

— E prea periculos, a intervenit Vialle, de vreme ce pe tine te vrea.

Luke a rânjit.

— Ar putea fi periculos şi pentru Dalt, a replicat el.

— Stai un pic, am zis. Dacă vrei să faci mai mult decât doar să vorbeşti, ai putea arunca în aer armistiţiul. Vialle încearcă să evite un conflict.

— N-o să fie niciun conflict, a spus Luke. Îl ştiu pe Dalt de când eram copii şi cred că joacă la cacealma. Face asta uneori. Nu are destui oameni ca să rişte alt atac asupra Amberului. Ai voştri i-ar face felul. Dacă o vrea pe mama sau pe mine, cred că ar fi dispus să-mi zică şi de ce, iar noi – nu-i aşa? – tocmai asta vrem să aflăm.

— Păi... da, am spus. Numai că...

— Lasă-mă să mă duc, i s-a adresat lui Vialle, şi-o să găsesc o cale să vă scap de el. Promit.

— Îmbietoare ofertă, a răspuns ea, dar nu-mi place ideea referitoare la încheierea socotelilor. Cum a zis şi Merlin, aş vrea să evit acest conflict – din mai multe motive.

— Promit să nu las situaţia să degenereze, a precizat Luke. Ştiu să citesc situaţiile şi mă pricep să improvizez. Sunt dispus să amân pe mai târziu primirea bonusului.

— Merlin...? a spus Vialle.

— Are dreptate. E cel mai ambiţios agent de vânzări din sud-vest.

— Mă tem că nu înţeleg conceptul.

— E o artă extrem de specializată, cu originea pe umbra Pământ unde am locuit amândoi. De fapt, o foloseşte asupra ta chiar acum.

— Şi crezi că ar putea să facă ceea ce zice?

— Cred că-i foarte priceput să capete ce-şi doreşte.

— Exact, s-a băgat Luke. Şi dacă acum vrem acelaşi lucru, cred că viitorul e luminos pentru noi toţi.

— Înţeleg, a spus Vialle. Dar asta nu-ţi va pune viaţa în primejdie, Rinaldo?

— Aş fi la fel de în siguranţă ca aici, în Amber, a răspuns Luke făcând-o să zâmbească.

— Bine, voi discuta cu Julian, a încuviinţat ea. O să te duci la el ca să vezi ce se poate afla de la Dalt.

— O clipă, am intervenit. A tot fulguit pe-aici și șuieră vântul. Luke a venit dintr-un climat ceva mai blând și mantia îi e cam subțire. Lasă-mă să-i găsesc straie mai călduroase. Am o mantie căptușită și, dacă i se pare potrivită, ar putea s-o îmbrace.

— Puteți să vă duceți, a încuviințat Vialle.

— Ne întoarcem repede.

A strâns din buze, apoi a încuviințat din cap.

I-am întins lui Luke sabia și s-a încins iarăși cu ea. Știam că Vialle era conștientă că de fapt voiam să vorbesc cu el între patru ochi. Mai știa, cu siguranță, că eu știu asta. Și amândoi știam că se încrede în mine, lucru care-mi lumina existența, dar mi-o și complica totodată.

Străbătând culoarele către odaia mea, avusesem de gând să-i împărtășesc lui Luke noutățile despre încoronarea din Kashfa și despre altele. Am așteptat totuși până ne-am îndepărtat de salon, fiindcă Vialle are un auz neobișnuit de fin. Însă profitând de ocazie, Luke a început să vorbească primul.

— Ce ciudățenii se-ntâmplă, a zis. Îmi place de ea, dar am senzația că știe mai multe decât lasă de înțeles.

— Probabil că așa e, am răspuns. Cred că toți suntem la fel.

— Și tu?

— În ultima vreme, da. Situația e de așa natură.

— Știi mai multe despre situația asta, lucruri de care ar trebui să țin seama?

Am clătinat din cap.

— E ceva cu totul nou și Vialle ți-a spus tot ce știu și eu. Dar poate că tu, întâmplător, ai informații pe care noi nu le cunoaștem?

— Deloc. M-a luat și pe mine prin surprindere. Dar trebuie să mă țin de treaba asta.

— Cred că da.

Ne apropiam de-acum de camera mea și m-am simțit obligat să-l pregătesc.

— O s-ajungem îndată la mine, am zis, și vreau să știi că mama ta e acolo. E în siguranță, dar n-o să ți se pară din cale-afară de vorbăreață.

— Cunosc rezultatul acelei vrăji. Și-mi mai amintesc, din ce-ai spus, că ai putea s-o dezlegi. Și așa intrăm în următorul subiect de discuție. M-am mai gândit. Interludiul ăsta ne încetinește întru câtva planul de a porni pe urmele lui Mască și ale fratelui tău.

— Nu chiar atât de mult.

— Dar nu știm cât o să-mi ia mie, a continuat Luke. Să presupunem că se prelungește. Sau se-ntâmplă ceva care mă încetinește de-a binelea.

I-am aruncat o privire.

— La ce te gândești?

— Nu știu. Fac presupuneri. Îmi place să plănuiesc din timp. Să zicem că atacul ne este întârziat...

— Bine, să admitem, am spus pe când ne apropiam de ușă.

— Eu mă gândesc așa: dacă ajungem acolo prea târziu? Dacă fratele tău a săvârșit deja ritualul care-l transformă în întruchiparea iadului?

Am descuiat ușa, am deschis-o și i-am făcut semn să intre. Nu-mi plăceau posibilitățile pe care tocmai le descrisese, fiindcă mi-aminteam poveștile tatei despre înfruntările lui cu Brand și cu puterea aceea supranaturală.

Luke a intrat. Am pocnit din deget, făcând să se aprindă mai multe lămpi cu ulei, cu flăcăruile pâlpâind, îndreptându-se apoi și licărind neclintite.

Jasra era acolo, în văzul lui, ținând pe brațele întinse haine de-ale mele. O clipă m-a îngrijorat reacția pe care ar fi putut-o avea Luke.

S-a oprit, a cercetat-o cu privirea, lăsând baltă speculațiile privitoare la Jurt. S-a uitat la ea vreo zece secunde, timp în care m-am simțit tot mai stânjenit. Apoi a început să se hlizească.

— Mereu i-a plăcut să fie decorativă, însă nu reușea cu niciun chip să combine asta cu utilitatea, a zis. Trebuie să-i recunoști meritele lui Mască, deși ea probabil că n-ar înțelege morala.

S-a întors spre mine.

— Nu, probabil c-o să se trezească mai acră decât varza murată și pusă pe scandal, a reflectat. Nu pare să aibă pe ea mantia de care spuneai.

— Ți-o aduc.

M-am apropiat de dulap, l-am deschis și am scos o mantie închisă la culoare, căptușită cu blană. Luke și-a trecut palma peste ea.

— Manticoră? a întrebat.

— Lup gigant.

Am pus în dulap mantia lui Luke și am închis ușa, în vreme ce el și-o arunca pe-a mea peste umeri.

— Cum ziceam când am intrat aici... ce-ar fi dacă nu m-aș întoarce?

— Nu spuneai asta, l-am corectat.

— Nu cu atât de multe cuvinte, a recunoscut Luke. Dar indiferent că-i vorba despre o întârziere lungă sau una scurtă, care ar fi diferența? Chestia e... ce ne facem dacă Jurt trece prin ritual și izbutește să obțină puterile pe care le vrea înainte să-l putem opri? Și dacă n-o să fiu atunci acolo, să-ți dau o mână de ajutor?

— Cam multe presupuneri.

— Asta ne separă de fraieri, omule. Fainâ mantie.

A apucat spre ușă, aruncându-ne priviri scurte peste umăr mie și Jasrei.

— Bine, am zis. Tu te duci acolo, Dalt îți taie capul și ți-l face minge de fotbal, apoi apare Jurt, înalt de trei metri și slobozind prin dos foc în loc de vânturi. Îmi dau și eu cu părerea. Cum ne separă asta de fraieri?

A ieșit pe hol. L-am urmat, pocnind iarăși din degete și lăsând-o pe Jasra în beznă.

— Ține de cunoașterea opțiunilor, mi-a spus în vreme ce încuiam ușa.

L-am ajuns din urmă pe când se îndepărta pe hol.

— O persoană care obține o asemenea putere se alege și cu o slăbiciune, una legată de sursa puterii, a mai zis.

— Ce-nseamnă asta?

— Nu știu detalii. Însă puterea din Fortăreață poate fi folosită împotriva unei persoane care-și trage tăria din Fortăreață. Am aflat asta din notițele lui Sharu. Păcat că mi le-a luat mama înainte să le termin de citit și nu le-am mai văzut de-atunci. Să n-ai niciodată încredere... Cred că ăsta-i motoul ei.

— Spui că...

— Spun că, dacă mi se-ntâmplă ceva și iese el învingător, sunt convins că ea știe vreo metodă specială de a-l distruge.

— Aha.

— Sunt, de asemenea, destul de sigur că va trebui întrebată foarte politicos.

— Într-un fel, cred că știam asta deja.

A chicotit fără să se amuze.

— Să-i zici, prin urmare, că am terminat cu răzbunarea, că mă declar satisfăcut, apoi oferă-i citadela în schimbul ajutorului ei.

— Și dacă nu consideră că-i de ajuns?

— La naiba! O preschimbi înapoi în cuier! Că doar tipul ăla n-o fi nemuritor. În ciuda superputerilor lui, tata a murit cu gâtlejul străpuns de o săgeată. O lovitură de moarte rămâne o lovitură de moarte. Doar că e mult mai dificil să i-o aplici unui individ ca ăsta.

— Chiar crezi că o să fie destul?

Luke s-a oprit și s-a încruntat la mine.

— O să se lase greu convinsă, dar firește că va fi de acord, a spus. Mai bine decât nimic. Și o să vrea și ea să se răzbune pe Mască pentru starea în care-a adus-o. Dar să-ți răspund la întrebare: să n-ai încredere în ea. Orice ți-ar făgădui, să știi că

n-o să fie mulțumită cu mai puțin decât a avut înainte. O să comploteze. Va fi un aliat bun până se termină treaba, apoi va trebui să te gândești cum să te aperi de ea. Dacă nu cumva...

— Ce?

— Dacă nu găsesc o cale să mai îndulcesc hapul.

— Cum ar fi?

— Încă nu știu. Dar să nu ridici vraja până ce nu s-a lămurit pe deplin situația între mine și Dalt. Bine?

Și-a reluat mersul.

— Ia stai, am zis. Ce intenționezi?

— Nimic anume. Cum i-am spus și reginei, o să improvizez.

— Uneori am impresia că ești la fel de alunecos pe cât o crezi pe ea.

— Sper că da, a replicat Luke. Dar cu o diferență. Eu sunt cinstit.

— Nu știu dacă aș cumpăra de la tine o mașină folosită.

— Orice afacere aș încheia e specială. Iar pentru tine am mereu în portofoliu ce-i mai bun.

I-am aruncat o privire și am văzut că se străduia să-și păstreze o mină serioasă.

— Ce altceva aș putea zice? a adăugat făcând un gest iute către salon.

— Nimic, acum, am răspuns și am intrat.

Vialle a întors capul către noi, cu o expresie la fel de impenetrabilă ca a lui Luke.

— Să-nțeleg că acum ai straiele potrivite? a întrebat.

— Da, a răspuns Luke.

— Atunci hai să facem ce trebuie făcut, a spus ridicând mâna stângă, în care avea un Atu. Vino încoace, te rog.

Luke s-a apropiat, iar eu l-am urmat. Vialle ținea, am văzut atunci, Atuul lui Julian.

— Pune mâna pe umărul meu, i-a zis.

— Bine.

A făcut asta și Vialle a luat legătura cu Julian, începând să-i vorbească. Luke a intrat și el în discuție, explicând ce

intenții avea. Am auzit-o și pe Vialle spunând că planul are aprobarea ei.

Apoi, în câteva clipe, l-am văzut pe Luke ridicând mâna liberă și întinzând-o în față. Am văzut și silueta neclară a lui Julian înaintând, deși nu eram în raza Atuului. Asta fiindcă invocasem viziunea Logrusului și devenisem sensibil la asemenea lucruri. Îmi trebuia pentru coordonare, nevrând ca Luke să fie tras dincolo înainte să mă pot mișca.

Mi-am sprijinit o mână de umărul lui și am pășit înainte odată cu el.

— Merlin, ce faci? am auzit-o pe Vialle.

— Aș vrea să văd ce se-ntâmplă. Mă întorc direct acasă când situația se lămurește, am zis în vreme ce portalul de curcubeu se închidea în spatele meu.

Ne aflam acum într-un cort mare, luminat de lămpi cu ulei pâlpâitoare. Auzeam afară șuieratul vântului și trosnete de crengi. Julian se ridicase să ne întâmpine. A dat drumul mâinii lui Luke și l-a privit cu chip lipsit de expresie.

— Deci tu ești ucigașul lui Caine, a spus.

— Eu sunt, a recunoscut Luke.

Mi-am amintit că Julian și Caine fuseseră mereu foarte apropiați. Dacă Julian l-ar fi ucis pe Luke invocând vendeta, eram sigur că Random s-ar fi mulțumit să dea din cap a încuviințare. Poate ar fi schițat și un zâmbet. Greu de zis. Dacă aș fi fost Random, aș fi întâmpinat eliminarea lui Luke cu un oftat de ușurare. Acesta fusese, de fapt, unul dintre motivele pentru care îl însoțisem. Dacă întreaga poveste era o înscenare? Nu mi-o puteam închipui pe Vialle participând la complot, dar putea fi păcălită de Julian și de Benedict. Dacă Dalt nici măcar nu era acolo?

Sau dacă era – dacă el ceruse de fapt capul lui Luke? Încercase să-l ucidă totuși de curând. Trebuia să iau în considerare posibilitatea asta și mai trebuia să admit că Julian avea cele mai mari șanse să participe la un asemenea complot. Pentru binele Amberului.

Privirea lui Julian a întâlnit-o pe a mea; mi-am compus o mască la fel de impasibilă ca a lui.

— Seară bună, Merlin, a spus. Ai un rol special în acest plan?

— Sunt observator, am răspuns. Orice altceva voi face va fi dictat de circumstanță.

Am auzit, dincolo de pereții cortului, urletele unui copoi.

— Atâta vreme cât nu-mi stai în cale, a zis Julian.

Am zâmbit.

— Vrăjitorii au modalități speciale de a nu bate la ochi, am replicat.

M-a studiat iarăși, întrebându-se, desigur, dacă ceea ce spusesem implica vreo amenințare – de a-l apăra pe Luke sau de a-l răzbuna.

A ridicat apoi din umeri și s-a îndreptat spre o măsuță pe care se afla o hartă desfășurată, fixată de o piatră și de un pumnal. I-a făcut semn lui Luke să i se alăture; m-am ținut după el.

Era o hartă a marginii vestice a Ardenului. Julian ne-a arătat poziția noastră. Garnath se găsea la sud-sud-vest, iar Amber, către sud-est.

— Trupele noastre sunt poziționate aici, a zis cu o mișcare a degetului. Ale lui Dalt sunt aici, a adăugat trasând o altă linie imaginară, paralelă.

— Și soldații lui Benedict? am întrebat.

S-a uitat la mine cu o încruntare abia sesizabilă.

— E bine ca Luke să știe că există o asemenea forță, a spus, dar nu și mărimea, poziția sau misiunea sa. Astfel, dacă Dalt l-ar prinde și l-ar interoga, ar avea mai multe motive să-și facă griji și n-ar putea face mare lucru.

Luke a încuviințat.

— Bună idee.

Julian a arătat iarăși cu degetul, de data asta un punct situat între cele două armate.

— În locul ăsta m-am întâlnit cu el mai devreme, a explicat. E o zonă despădurită, plată, perfect vizibilă ambelor tabere pe timp de zi. Aș propune s-o folosim iarăși.

— Bine, a zis Luke.

Am observat că, în vreme ce vorbea, Julian atingea cu buricele degetelor mânerul pumnalului aflat pe masă. Am văzut apoi și mâna lui Luke oprindu-se, ca din întâmplare, pe cingătoare, aproape de propriul său pumnal.

Apoi cei doi și-au zâmbit în același timp, iar zâmbetele le-au stăruit pe chipuri parcă prea mult. Luke era mai solid decât Julian și știam că e iute și puternic. Însă Julian avea secole de experiență în luptă. M-am întrebat cum să intervin dacă vreunul ar fi schițat spre celălalt un gest amenințător, fiindcă știam că aș fi încercat să-i opresc. Însă mâinile lor s-au îndepărtat de arme, parcă în urma unui acord brusc, iar Julian a spus:

— Să te servesc cu un pahar de vin.

— Mulțam, a zis Luke.

Îi oprise prezența mea să se ia la luptă? Probabil că nu; aveam impresia că Julian voise doar să-și clarifice sentimentele, iar Luke, să-i comunice că nu-i păsa. Chiar nu știu pe care dintre ei aș fi pariat.

Julian a pus pe măsuță trei cupe și le-a umplut cu vinul cel bun al lui Bayle. Ne-a făcut semn să ne servim, apoi a ridicat pocalul rămas și a luat o înghițitură, în vreme ce noi abia dacă apucaserăm să adulmecăm vinul. Ne asigura astfel că nu eram otrăviți și că voia să discutăm treburi serioase.

— Când m-am întâlnit cu el, am fost însoțiți de câte doi soldați, a spus.

— Înarmați?

A dat din cap aprobator.

— Mai mult de fațadă.

— Erați pe jos sau călare? a întrebat Luke.

— Pe jos. Am pornit din ambele părți în același timp și am menținut ritmul până ne-am întâlnit la mijloc, la câteva sute de pași de liniile noastre.

— Am înțeles, a zis Luke. Fără probleme?

— Deloc. Am vorbit, după aceea ne-am întors fiecare la ai noștri.

— Când a fost asta?

— Pe la apus.

— Părea a fi într-o stare de spirit normală?

— Așa aș spune. Consider anumite gesturi arogante și câteva insulte la adresa Amberului ca fiind normale dacă vin din partea lui Dalt.

— E de înțeles, a zis Luke. Și mă voia pe mine, pe mama sau pe amândoi? Și, nereușind să pună mâna pe noi, a amenințat că va ataca?

— Da.

— Ți-a dat vreun indiciu cu privire la motivul pentru care vrea să ne înhațe?

— Niciunul, a răspuns Julian.

Luke a luat o înghițitură de vin.

— A precizat dacă ne vrea vii sau morți? a continuat Luke să întrebe.

— Da. Are nevoie de voi în viață, a răspuns Julian.

— Ce părere ai despre toate astea?

— Dacă te predau lui Dalt, am scăpat de tine. Dacă-l scuip între ochi și-l dobor în luptă, am scăpat de el. Oricum ar fi, mie îmi convine.

Apoi privirea i s-a mișcat spre cupa cu vin, pe care Luke o luase cu mâna stângă. Și preț de o clipă a făcut ochii mari. Mi-am dat seama că observase abia atunci că Luke purta inelul lui Vialle.

— Se pare că oricum voi ajunge să-l ucid pe Dalt, a concluzionat.

— Ce crezi, a continuat Luke imperturbabil, chiar va ataca? Ai idee de unde a venit? Există vreun indiciu al locului înspre care s-ar îndrepta la plecarea de aici – dacă va mai pleca?

Julian și-a rotit ușor vinul din pocal.

— Trebuie să pornesc de la presupunerea că vorbește serios și că va ataca. Când am aflat prima oară de mișcările trupelor lui, înainta din direcția regatelor Begma și Kashfa –

probabil venind din Eregnor, de vreme ce-şi petrece mult timp pe acolo. Cât despre locul unde vrea să se ducă dacă pleacă de-aici... eşti liber să-ţi dai cu presupusul, la fel ca oricine.

Luke a luat o gură de vin, cu o fracţiune de secundă prea târziu ca să-şi mai poată ascunde un zâmbet ce-i înflorise deodată pe chip. În clipa aceea am înţeles că Luke nu presupunea la fel ca oricine, ci o făcea probabil mult mai bine. Am băut şi eu în grabă, deşi nu ştiu ce expresie a feţei îmi ascundeam prin gestul acela.

— Poţi să dormi aici, a continuat Julian. Dacă ţi-e foame, o să poruncesc să ţi se aducă de mâncare. Iar întâlnirea o vom avea în zori.

Luke a clătinat din cap.

— Acum, a spus arătându-şi iarăşi, subtil, inelul. Vrem să ne vedem cu el chiar acum.

Julian l-a măsurat cu privirea preţ de câteva bătăi de inimă, rostind apoi:

— Nu vă veţi vedea prea bine în beznă, mai ales cu ninsoarea asta. Şi o neînţelegere măruntă poate avea drept rezultat un atac al oricăreia dintre părţi.

— Dacă cei doi însoţitori ai mei ar purta facle mari, şi la fel ar face şi ai lui, a sugerat Luke, ar trebui să fim vizibili de ambele părţi la câteva sute de metri.

— Se poate, a zis Julian. Bine, o să trimit mesajul şi-o să aleg doi slujitori să te însoţească.

— Ştiu deja cine vreau să vină cu mine. Tu şi Merlin.

— Eşti un individ ciudat, a observat Julian. Bine, sunt de acord. Aş vrea să fiu de faţă dacă se va întâmpla ceva.

Julian a păşit spre partea din faţă a cortului, a deschis uşa de pânză şi a chemat un ofiţer, cu care a vorbit câteva minute. Am folosit răstimpul ăsta ca să întreb:

— Ştii ce faci, Luke?

— Firește.

— Mie îmi miroase a improvizaţie. Există vreun motiv pentru care nu-mi poţi împărtăşi planul tău?

S-a uitat o clipă la mine, apoi a spus:

— Doar de curând am înțeles că sunt și eu un fiu al Amberului. Ne-am cunoscut și am văzut că suntem aidoma în multe privințe. Perfect. Asta-i bine. Înseamnă că putem face treabă amândoi, așa-i?

Mi-am îngăduit o încruntare. Nu pricepeam la ce se referă.

M-a apucat ușor de umăr.

— Nicio grijă, a zis. Poți să ai încredere în mine. Și oricum, în clipa asta, nu prea ai de ales. Însă ceva mai târziu s-ar putea să ai. Și-aș vrea să-ți amintești atunci că, orice s-ar întâmpla, nu trebuie să intervii.

— Dar ce crezi că se va întâmpla?

— Nu e timpul, nici locul să ne dăm cu presupusul. Să mergem, așadar, și ține minte tot ce-am spus în seara asta.

— Cum ziceai, în clipa asta nu prea am de ales.

— Vreau să-ți amintești mai târziu, a rostit el în vreme ce Julian, care trăsese la loc pânza peste intrarea cortului, se apropia de noi.

— Aș vrea să profit acum de oferta ta cu mâncarea, i-a spus Luke. Tu ce zici, Merle, ți-e foame?

— Nu, pe toți zeii! am replicat. Abia m-am ridicat de la un dineu oficial.

— Da? a întrebat Luke nonșalant. Și cu ce ocazie, mă rog?

M-a umflat râsul. Era prea mult pentru o singură zi. Cât pe ce să-i spun că nu-i timpul și locul, dar Julian tocmai deschisese iarăși ușa cortului și chema o ordonanță, iar eu voiam să-i arunc lui Luke niște mingi cu efect, ca să văd cum se descurcă.

— A fost organizat în onoarea prim-ministrului din Begma, Orkuz, și a unor membri din suita sa, i-am explicat.

A așteptat cât m-am prefăcut că sorb îndelung din pocalul cu vin. L-am luat apoi de la gură, zicând:

— Asta-i tot.

— Haide, Merlin. Cu ce ocazie? În ultimul timp am fost destul de onest cu tine.

— Serios?

N-am crezut că o să înţeleagă ironia, însă l-a pufnit şi pe el râsul.

— Uneori, morile zeilor macină prea al naibii de repede şi ne trezim îngropaţi în făină, a spus. Ce-ar fi să-mi oferi informaţia asta gratuit? N-am nimic de tranzacţionat acum. Ce voia Orkuz?

— O să ţii minte că până mâine e secret de stat?

— Aşa să fie. Ce se-ntâmplă mâine?

— Arkans, duce de Shadburne, va fi încoronat în Kashfa.

— Drăcia dracului! a exclamat Luke aruncând o privire spre Julian, apoi iarăşi la mine. Ce alegere al naibii de şmecheră a reuşit să facă Random! Nu credeam să se mişte atât de iute.

A rămas apoi, vreme lungă, cu privirea pironită în zare. După un timp a zis:

— Mulţumesc.

— Ei bine, ajută sau răneşte? am întrebat.

— Pe mine sau pe Kashfa?

— N-am despicat într-atât de mult firul.

— E în regulă, fiindcă nici mie nu mi-e limpede cum să reacţionez. Trebuie să mă mai gândesc. Să pricep imaginea de ansamblu.

L-am privit lung şi am văzut că zâmbeşte iarăşi.

— *Este* interesant, a adăugat. Mai ai ceva să-mi spui?

— E destul atât.

— Da, probabil că ai dreptate, a fost Luke de acord. N-ai vrea să suprasoliciţi sistemele. Crezi că pierdem contactul cu lucrurile simple, prieten vechi?

— Nu atâta vreme cât ne ştim unul pe celălalt.

Julian a lăsat pânza cortului să cadă, s-a întors lângă noi şi şi-a luat în primire cupa cu vin.

— Mâncarea vine în câteva minute, i s-a adresat lui Luke.

— Mulţam.

— Potrivit lui Benedict, a continuat Julian, i-ai zis lui Random că Dalt este un fiu de-ai lui Oberon.

— Așa e, a recunoscut Luke. Și încă unul care a parcurs Modelul. Schimbă asta cu ceva lucrurile?

Julian a strâns din umeri.

— N-ar fi prima oară când aș vrea să-mi ucid o rudă, a spus el. Apropo, îmi ești nepot?

— Da... unchiule.

Julian a început iarăși să-și facă de lucru cu pocalul.

— Atunci... bun venit în Amber, a zis. Am auzit astă-noapte țipând un strigoi. Mă întreb dacă o fi vreo legătură.

— Schimbare, a spus Luke. Strigoii anunță că totu-i trecător și că spiritul plânge după cele ce-au fost.

— Moarte. Nu înseamnă, parcă, moarte?

— Nu întotdeauna. Uneori apar în momente de cotitură, pentru efect dramatic.

— Păcat, a zis Julian. Dar încă există speranță.

Mă așteptam ca Luke să mai spună ceva, dar Julian a continuat să vorbească.

— Cât de bine l-ai cunoscut pe tatăl tău?

Luke s-a încordat ușor.

— Poate nu la fel de bine ca alții. Nu știu. Era ca un comis-voiajor. Mereu pe drumuri. De obicei, nu stătea mult cu noi.

Julian a încuviințat din cap.

— Și cum era spre sfârșitul vieții?

Luke și-a privit lung mâinile.

— Păi... nu era chiar normal, dacă la asta te referi, a zis în cele din urmă. Cum îi spuneam și lui Merlin mai devreme, cred că procesul de transformare pe care l-a suportat ca să-și obțină puterile l-a cam dat peste cap.

— N-am auzit niciodată povestea asta.

Luke a ridicat din umeri.

— Detaliile nu-s așa importante – doar rezultatele.

— Zici că înainte de asta n-a fost un tată rău?

— Nu știu, la naiba! N-am mai avut alt tată cu care să-l compar. De ce întrebi?

— Din curiozitate. Nu știam nimic despre partea asta a vieții lui.

— Atunci... ce fel de frate era?

— Neîmblânzit. Nu ne-am înțeles prea bine, așa că ne țineam departe unul de altul. Dar avea mintea brici. Era și talentat, cu înclinații artistice. Încercam doar să-mi dau seama cât de mult semeni cu el.

Luke a întors în sus palmele.

— Habar n-am.

— Nu contează, oricum, a spus Julian lăsând pocalul pe măsuță și întorcându-se iarăși spre intrarea cortului. Cred că sosește mâncarea.

A pornit într-acolo. Am auzit clinchetele cristalelor de gheață pe pânza de deasupra și câteva mârâieli: concert pentru vânt și dulăi. Fără strigoi tânguitori. Nu încă.

Capitolul 9

Mergeam cam la vreun pas în urma lui Luke şi la vreo doi metri în stânga lui, încercând să mă menţin pe aceeaşi linie cu Julian, aflat în dreapta. Purtam în mână o faclă mare cam cât un stat de om, din lemn uns cu smoală, ascuţită la capăt, pentru a fi uşor de înfipt în pământ. O ţineam la o lungime de braţ deoarece flăcările uleioase se prelingeau în toate direcţiile, după capriciile vântului. Fulgi tăioşi, reci îmi cădeau pe obraz, pe frunte, pe mâini; câţiva mi se agăţaseră de gene şi de sprâncene. Am clipit de zor, pentru că facla îi topea şi-mi intrau în ochi. Iarba era îndeajuns de îngheţată încât să trosnească la fiecare pas pe care-l făceam. Vedeam, drept în faţă, înaintarea lentă a altor două facle şi silueta neclară a unui bărbat aflat între purtătorii de torţe. Am clipit, aşteptând ca una dintre acele facle să-l lumineze mai bine. Nu-l văzusem decât o dată, pentru foarte scurt timp, printr-un Atu, la Casa Arbor. Părul îi era auriu, ori chiar arămiu în lumina faclelor, însă îmi aminteam că în lumină naturală era mai degrabă blond cenuşiu. Ochii, mi-am amintit, îi erau verzi, deşi acum nu-i puteam zări. Îmi dădeam seama însă, pentru întâia oară, că era o namilă de om – sau îşi alesese purtători de facle dintre cei mai scunzi. Singura dată când îl văzusem fusese singur şi nu avusesem termen de comparaţie. Apropiindu-ne, am văzut la lumina torţelor noastre că îmbrăcase un pieptar verde gros, fără guler, peste ceva negru şi la fel de gros, cu mâneci vârâte în mănuşile verzi. Purta pantaloni negri precum cizmele cu carâmbi înalţi în care erau băgaţi; neagră îi era şi mantia, cu margini

verde-smarald care reflectau licăriri de lumină când îi flutura cu unduiri de galben şi roşu pe umeri. Purta la gât, agăţat de un lanţ, un medalion greu, rotund, ce părea din aur, şi, cu toate că nu deslușeam detaliile, eram sigur că înfăţişa un leu sfâşiind un unicorn. S-a oprit la zece-doisprezece paşi de Luke, care s-a oprit la rându-i după o clipă. Dalt a făcut un semn şi lefegiii lui au înfipt torţele în pământ. Julian şi cu mine am făcut la fel şi ne-am ţinut aproape, ca şi oamenii lui Dalt. Apoi acesta i-a făcut lui Luke un semn din cap şi au înaintat iarăşi amândoi, întâlnindu-se în centrul perimetrului format de lumini, strângându-şi reciproc antebraţul drept şi privindu-se ţintă în ochi. Luke stătea cu spatele la mine, însă puteam zări chipul lui Dalt. Nu trăda niciun semn de emoţie, dar buzele i se mişcau deja. N-am auzit o vorbă, din cauza vântului şi a faptului că se străduia să vorbească încetişor. Aveam, cel puţin, un termen de comparaţie pentru înălţimea sa. Luke are cam un metru nouăzeci, iar Dalt era mai înalt cu câţiva centimetri. I-am aruncat o privire lui Julian, dar nu se uita spre mine. M-am întrebat câţi ochi ne priveau din ambele tabere.

E întotdeauna dificil să-ţi dai seama de reacţiile lui Julian. Stătea pur şi simplu cu chip inexpresiv, privindu-i. Am adoptat aceeaşi atitudine; minutele treceau şi ninsoarea continua.

După o lungă perioadă de timp, Luke i-a întors spatele şi a pornit spre noi. Dalt a păşit spre unul dintre făclierii săi. Luke s-a oprit la jumătatea drumului, lăsându-ne pe mine şi pe Julian să ne apropiem.

— Care-i treaba? am întrebat.

— Cred că am găsit o cale să soluţionez problema fără război.

— Grozav, am zis. Ce gogoşi i-ai vândut?

— I-am vândut ideea de a lupta într-un duel cu mine ca să punem capăt poveştii.

— Ce naiba, Luke! Tipu' ăla-i profesionist! Şi sunt sigur că a moştenit genetic şi multă forţă fizică. A trăit toată viaţa

pe câmpul de luptă. Probabil că-i în formă maximă. Plus că-i mai zdravăn şi mai înalt decât tine.

Luke a rânjit.

— Poate am noroc, a spus şi s-a uitat la Julian. În orice caz, trimite, dacă poţi, un mesaj trupelor voastre şi spune-le să nu atace când începem să ne duelăm. Soldaţii lui Dalt se vor ţine şi ei deoparte.

Julian a aruncat o privire spre făclierii lui Dalt, care porniseră înapoi spre tabără. S-a răsucit apoi spre ai săi şi le-a făcut mai multe semne. În scurt timp, un bărbat a început să alerge către noi.

— Luke, am zis, e o nebunie. N-ai cum să câştigi decât dacă te transformi în Benedict şi ai noroc chior.

— Las-o baltă. Asta-i între mine şi Dalt, înţelegi?

— Am puse deoparte nişte vrăji destul de noi. La momentul potrivit, îl atac cu una dintre ele. O să pară că ai făcut-o tu.

— Nu! E o chestiune de onoare, aşa că nu trebuie să te implici.

— Dacă asta ţi-e dorinţa, de acord.

— De altfel, n-o să moară nimeni. Nu vrem asta niciunul şi face parte din înţelegere. Suntem prea valoroşi în viaţă unul pentru celălalt. Fără arme. Strict *mano a mano*.

— Dar care *este* înţelegerea? a vrut Julian să ştie.

— În caz că Dalt îmi tăbăceşte dosul, a replicat Luke, rămân prizonierul lui. O să-şi retragă oastea şi eu o să-l însoţesc.

— Ai înnebunit! am spus.

Julian s-a încruntat la mine.

— Continuă, a zis.

— Dacă învinge, el e prizonierul meu, a continuat Luke. Se întoarce cu mine în Amber sau oriunde vreau eu, iar ofiţerii lui vor retrage trupele.

— Singura cale de a ne încredinţa că aşa vor face, a intervenit Julian, este să fie anunţaţi că, în caz contrar, sunt sortiţi pieirii.

— Bineînțeles, a spus Luke. De aceea i-am zis că Benedict așteaptă în flanc să se arunce asupra lui. Sunt convins că e singurul motiv pentru care a acceptat.

— Foarte iscusit, a observat Julian. Oricum ar fi, Amberul va câștiga. Ce încerci să capeți cu asta pentru tine însuți, Rinaldo?

Luke a zâmbit.

— Gândește-te, a spus el.

— Ești mai viclean decât te-aș fi crezut, nepoate, a răspuns Julian. Vrei să treci în dreapta mea?

— De ce?

— Ca să nu mă poată vedea, firește. Trebuie să-l înștiințez pe Benedict despre ce se-ntâmplă.

Luke a făcut întocmai, în vreme ce Julian căuta Atuul potrivit. Între timp, mesagerul venit din tabăra noastră ajunsese și se oprise, așteptând. Julian a băgat la loc cărțile de joc, în afară de una, și a început să comunice. Legătura a durat un minut sau două, apoi Julian s-a oprit ca să-i vorbească mesagerului și să-l trimită înapoi, după care și-a continuat conversația prin Atu. După ce s-a oprit din vorbit și din ascultat, n-a pus Atuul înapoi în buzunarul interior, unde-l ținea împreună cu celelalte, ci l-a păstrat în palmă, ascuns vederii. Mi-am dat seama că legătura nu urma să fie întreruptă, că avea să păstreze contactul cu Benedict până se termina totul, pentru ca Benedict să știe într-o clipă ce are de făcut.

Luke și-a desfăcut mantia dăruită de mine, s-a apropiat și mi-a întins-o.

— Ține-o, te rog, până termin.

— Bine, am încuviințat. Noroc!

A schițat un zâmbet și a pornit. Dalt se deplasa deja către mijlocul spațiului aceluia pătrat.

A înaintat și Luke. S-au oprit amândoi, privindu-se, între ei rămânând o distanță de câțiva pași. Dalt a zis ceva ce n-am putut auzi, cum n-am auzit nici răspunsul lui Luke.

Au ridicat brațele. Luke a intrat în gardă ca la box, în vreme ce mâinile lui Dalt s-au înălțat înainte într-o poziție defensivă de lupte libere. Luke a schițat prima lovitură de pumn – sau poate doar o fentă; oricum ar fi fost, pumnul nu și-a atins ținta – înspre fața lui Dalt. Acesta a parat-o și s-a retras, lăsându-l pe Luke să înainteze iute și să-i trimită două croșee în abdomen. Apoi o directă la figură i-a fost blocată; Luke a început să se învârtă în jurul lui Dalt, care a încercat de două ori să se arunce la bătaie și-a fost plesnit de tot atâtea ori. A doua lovitură i-a spart buza, un firicel de sânge prelingându-se pe bărbie. Însă la al treilea atac l-a aruncat pe spate pe Luke, fără a reuși totuși să se azvârle peste el și să-l strivească, fiindcă Luke izbutise să se răsucească și să facă o tumbă când fusese lovit. A încercat să-l nimerească pe Dalt în rinichi cu o lovitură de picior cum s-a sculat, dar Dalt i-a prins glezna și a ridicat brațul, dezechilibrându-l. Luke i-a tras un șut în genunchi cu celălalt picior, în vreme ce se prăvălea, însă Dalt nu i-a dat drumul la picior, ci i l-a apucat bine și a început să-l răsucească. Luke s-a aplecat în față, strâmbându-se de durere, și a izbutit să apuce încheietura dreaptă a lui Dalt cu ambele mâini și să-și smulgă piciorul din strânsoare. Apoi, fără să dea drumul încheieturii, a înaintat un pas, recăpătându-și echilibrul, s-a strecurat pe sub brațul drept al lui Dalt, s-a rotit și l-a aruncat, cu fața în jos, către sol. După aceea s-a mișcat iute, apucându-i și imobilizându-i brațul cu mâna dreaptă, în vreme ce cu stânga îi prindea bine un smoc din păr. Totuși, când a dat să-i tragă capul pe spate – pregătindu-se, eram sigur, să-l izbească de câteva ori de pământ –, mi-am dat seamă că n-avea să funcționeze. Dalt s-a încordat și brațul a început să-i coboare. Încerca să rupă prinsoarea lui Luke, care a încercat de câteva ori, fără efect, să-i împingă capul înainte. Era limpede că, dacă își retrăgea oricare dintre brațe, avea să fie în dificultate, iar strânsoarea aceea n-o mai putea menține. Dalt era al naibii de puternic. Dându-și seama de asta, Luke și-a proptit toată greutatea

asupra spinării sale şi-a dat, cu un brânci, să se desfacă. Însă n-a fost suficient de rapid, fiindcă braţul eliberat al lui Dalt s-a rotit, lovindu-l peste tibia stângă în timp ce se retrăgea. Luke s-a clătinat pe picioare. Dalt s-a înălţat, gata din nou de luptă. L-a nimerit pe Luke cu o lovitură sălbatică, dată cu toată forţa, făcându-l să se clatine. De data asta, când s-a aruncat asupra lui, Luke n-a mai reuşit să scape, ci doar să se răsucească oarecum într-o parte. Dalt a venit peste el cu o forţă uriaşă, evitând o lovitură lentă de genunchi ce-i ţintea pântecele. Luke n-a reuşit să-şi elibereze mâinile la timp pentru a se apăra de un croşeu năprasnic ce l-a nimerit în stânga mandibulei, întinzându-l la pământ. Apoi mâna dreaptă i-a ţâşnit în sus, străduindu-se să ajungă la bărbia lui Dalt, cu degete răşchirate ce-i căutau ochii. Dalt şi-a retras brusc capul şi i-a dat peste mână, îndepărtând-o. Luke a încercat o laterală, ţintind tâmpla oponentului şi, cu toate că lovitura şi-a atins ţinta, Dalt izbutise să-şi mişte puţin capul, aşa că n-a avut efect. Luke şi-a proptit coatele în pământ şi s-a împins în ele în sus şi înainte, ca într-o plecăciune. L-a nimerit pe Dalt cu fruntea în plină figură – nu ştiu exact în ce loc –, apoi a căzut iarăşi la pământ. O clipă după aceea, nasul lui Dalt a început să sângereze, când a întins mâna stângă să-l apuce pe Luke de grumaz. Palma dreaptă, desfăcută, l-a plesnit cu putere în falcă. Am văzut dinţii lui Luke chiar înainte de lovitură, fiindcă încerca să muşte mâna. Era însă ţinut strâns de gât şi n-a izbutit. Dalt a încercat să repete lovitura, dar de data asta braţul stâng al lui Luke s-a ridicat s-o oprească, în vreme ce cu braţul drept i-a apucat încheietura mâinii stângi, străduindu-se s-o descleştеze de pe gâtlejul său. Mâna dreaptă a lui Dalt s-a furişat atunci pe lângă stânga lui Luke şi a strâns. Îl ţinea acum cu ambele mâini, cu degetele mari gata să-i strivească traheea.

Mi-am zis că lupta s-a sfârşit. Însă dreapta lui Luke s-a năpustit brusc spre sprânceana stângă a lui Dalt; şi-a împins braţul stâng, curmeziş, peste braţele acestuia, apucându-l de

antebraţul stâng; Luke s-a smucit puternic şi a tras în sus de cot. Dalt şi-a pierdut echilibrul şi-a căzut către stânga, iar Luke s-a rostogolit către dreapta, recăpătându-şi echilibrul şi scuturând din cap. De data asta n-a mai încercat să-l lovească cu piciorul pe Dalt, care-şi revenea deja. Dalt a întins iarăşi braţele, Luke a ridicat pumnii şi au reînceput să-şi dea târcoale.

Ningea în continuare, vântul se domolea, apoi se înteţea, suflând uneori fulgii spre feţele noastre, alteori îngăduind omătului să coboare ca o cortină agitată. M-am gândit la toţi soldaţii din jur, întrebându-mă preţ de o clipă dacă aveam să nimeresc în mijlocul bătăliei când confruntarea asta se sfârşea. Faptul că Benedict era gata să atace de undeva, provocând şi mai mult haos, nu mă liniştea prea tare, chiar dacă însemna că tabăra mea avea să fie probabil învingătoare. Mi-am amintit atunci că venisem acolo de bunăvoie.

— Haide, Luke! am răcnit. Pune-l jos!

Strigătul meu a produs un efect neaşteptat. Îndată, făclierii lui Dalt au început să-l încurajeze. Probabil că vocile noastre fuseseră purtate de vânt, fiindcă nu peste multă vreme s-au întins către noi valuri de sunet, pe care le-am considerat mai întâi semne ale unei furtuni din depărtare, dându-mi abia mai târziu seama că strigătele proveneau din ambele tabere. Doar Julian rămânea tăcut, impenetrabil.

Luke îi dădea mai departe târcoale lui Dalt, aruncând lovituri iuţi şi încercând câte o combinaţie, pe când acesta eschiva şi încerca să-l înhaţe de braţ. Chipurile le erau însângerate şi amândoi se mişcau ceva mai greoi decât la început. Eram sigur că se răniseră, deşi era imposibil de spus cât de grav. Luke îi provocase lui Dalt, pe obrazul stâng, o tăietură mică. Feţele începeau să li se umfle.

Luke a încercat altă combinaţie de lovituri la corp, însă era greu de zis câtă forţă aveau loviturile lui. Dalt le-a încasat stoic, găsind totuşi energia de a se arunca înainte, încercând să-l înşface. Luke s-a retras prea lent şi Dalt a reuşit să

se agațe de el. Încercau acum să se îngenuncheze unul pe altul, răsucindu-se apoi și ferindu-se. Brațele lor șerpuiau și se răsuceau; Dalt încerca să apuce mai strâns, iar Luke îi dejuca eforturile, încercând totodată să-și elibereze un braț și să trimită un croșeu sau un upercut. Au încercat amândoi lovituri cu capul, să se îmbrâncească și să-și pună piedică, dar amândoi s-au eschivat. Până la urmă, Luke a reușit să agațe piciorul lui Dalt, făcându-l să cadă pe spate.

Pe jumătate îngenuncheat deasupra lui, Luke i-a administrat un croșeu de stânga, urmat de unul cu dreaptă. Apoi a mai încercat o lovitură cu stânga și Dalt i-a prins pumnul, s-a ridicat brusc și a reușit, cu un brânci, să-l răstoarne de pe el. Apoi s-a aruncat iarăși asupra lui, cu fața ca o mască de sânge și de noroi, dar Luke a reușit cumva să-l lovească sub inimă. Asta nu l-a oprit totuși pe Dalt, al cărui pumn a coborât ca un bolovan, prăvălindu-se peste falca lui. A continuat cu un croșeu de stânga mai slab, o lovitură tot slabă cu dreapta, s-a oprit apoi să tragă tare aer în piept și, adunându-și puterile, a lovit iarăși cu stânga. Capul lui Luke s-a întors într-o parte și n-a mai mișcat.

Dalt a rămas ghemuit deasupra lui, gâfâind ca un câine, cercetându-i chipul ca și cum ar fi bănuit că-i vreo înșelăciune, cu mâna dreaptă zvâcnind ușor, gata parcă să mai lovească.

Însă nu s-a mai întâmplat nimic. Au rămas în poziția aceea zece-cincisprezece secunde, după care Dalt s-a ridicat fără grabă, l-a împins ușor pe Luke într-o parte și s-a sculat cu grijă în picioare, clătinându-se o clipă înainte de a-și găsi pe deplin echilibrul.

Aproape că simțeam gustul vrăjii mortale pe care o pregătisem mai devreme. Ar fi durat doar câteva secunde s-o arunc asupra lui Dalt și nimeni n-ar fi putut spune cu certitudine în ce fel murise. Mă întrebam însă ce s-ar fi întâmplat dacă se prăbușea și el? Ar fi urmat un atac general? Dar nu m-au oprit nici acest gând și nici alte considerente umanitare, ci cuvintele pe care mi le spusese Luke: „E o chestiune

de onoare, așa că nu trebuie să te implici... N-o să moară nimeni... Suntem prea valoroși în viață unul pentru celălalt."

Perfect. Încă nu se auzeau trâmbițele. Nu se arunca nimeni în bătălie. Se părea că existau șanse ca lucrurile să se desfășoare potrivit înțelegerii. Așa voise Luke. N-aveam de gând să intervin.

L-am privit pe Dalt îngenunchind și ridicându-l pe Luke în brațe. L-a lăsat îndată la loc și i-a chemat pe cei doi făclieri să-l care. Pe urmă, ridicându-se iarăși, s-a îndreptat spre Julian. Amândoi au pășit înainte.

— Vă cer să respectați înțelegerea noastră, a zis cu voce puternică.

Julian a înclinat ușor capul.

— Vă asigurăm de asta, însă cu o singură condiție: să faceți același lucru. Ia-ți oamenii de aici înainte să se crape de ziuă.

— Plecăm acum, a răspuns Dalt pornind să-i întoarcă spatele.

— Dalt! am strigat.

S-a întors să mă privească.

— Mă numesc Merlin, am spus. Ne-am mai întâlnit, deși nu știu dacă îți amintești.

A clătinat din cap.

Am ridicat brațul drept și am rostit cuvintele celei mai nefolositoare și mai bătătoare la ochi vrăji. Pământul de sub el a erupt, împroșcându-l cu noroi și cu pietriș. A dat înapoi și și-a șters fața, apoi a aruncat o privire la șanțul cu margini neregulate ce apăruse.

— Ăsta ți-e mormântul, am zis, dacă lui Luke i se va trage moartea din mâinile tale.

M-a măsurat iarăși cu privirea.

— Data viitoare o să te țin minte, a spus și a pornit pe urmele celor doi care-l duceau pe Luke către tabăra lor.

M-am uitat la Julian, care era cu ochii pe mine. A scos din pământ facla. Am făcut la fel și l-am urmat înapoi spre ai noștri.

Mai târziu, în cort, Julian a făcut o observație:

— Asta rezolvă o problemă. Poate chiar două.

— Posibil.

— Se ocupă de Dalt pentru moment.

— Probabil.

— Benedict zice că individul deja își strânge catrafusele.

— Cred că vom mai auzi de el.

— Dacă asta-i toată armata de care poate face rost, nici n-o să conteze.

— N-ai senzația că misiunea asta a fost plănuită în pripă? am întrebat. A trebuit, cred, să-și adune foarte rapid o brumă de oaste. Mă face să cred că se grăbea.

— Poate că ai dreptate. Dar a riscat cu adevărat.

— Și a câștigat.

— E drept. Iar tu n-ar fi trebuit să-ți arăți puterile la final.

— De ce nu?

— Dacă pornești vreodată după el, vei avea parte de un dușman pus în gardă.

— Îi trebuia un avertisment.

— Un astfel de om trăiește cu riscuri. Își face calculele și acționează. Orice va crede despre tine, nu-și va schimba planurile în acest moment. Și nici cu Rinaldo nu se știe ce va mai fi. E la fel ca Dalt. Ăștia doi se înțeleg unul pe altul.

— Se poate să ai dreptate.

— Am.

— Dar dacă lupta s-ar fi sfârșit altfel, crezi că armata lui ar fi respectat înțelegerea?

A ridicat din umeri.

— Știa că oastea mea o va respecta dacă învinge, fiindcă știa că am de câștigat din asta. A fost suficient.

Am încuviințat din cap.

— Scuză-mă, a spus apoi, dar trebuie să-i dau raportul lui Vialle. Presupun că vei vrea să te întorci cu un Atu după ce termin.

— Da.

A scos o carte şi a stabilit legătura. M-am trezit că mă întreb, nu pentru întâia oară, ce simţea Vialle la un contact prin Atu. Eu o văd întotdeauna pe cealaltă persoană şi la fel afirmă şi ceilalţi, însă Vialle era oarbă din naştere. Mi se păruse grosolan s-o întreb, ba chiar îmi dădusem seama că răspunsul n-ar fi avut prea multă noimă pentru un văzător. Dar aveam să rămân mereu cu nedumerirea asta.

În vreme ce Julian se adresa prezenţei ei nedesluşite, mi-am întors mintea către viitor. Trebuia, cât de curând, să fac ceva cu Mască şi cu Jurt şi se părea că trebuie să mă descurc de-acum fără Luke. Chiar voiam să-i urmez sfatul şi să încerc s-o conving pe Jasra de utilitatea unei alianţe contra lor? Meritau beneficiile un asemenea risc?

Şi dacă nu, cum puteam să fac faţă? Poate aş fi făcut bine să mă întorc în barul acela bizar şi să văd dacă nu-l pot închiria pe Monstroloc. Ori paloşul Vorpal. Sau pe amândouă. Poate...

Mi-am auzit numele rostit şi am revenit la momentul prezent şi la problemele sale. Julian îi explica lui Vialle ceva, dar ştiam că nu-i aşa de mult de explicat. M-am pus deci pe picioare, mi-am întins membrele şi am invocat vederea prin Logrus.

I-am zărit limpede silueta fantomatică atunci când mi-am îndreptat privirea către zona din faţa lui Julian; stătea pe acelaşi jilţ rigid pe care o văzusem ultima oară. M-am întrebat dacă rămăsese acolo în tot acest timp ori dacă abia revenise. Speram să fi avut ocazia să se întoarcă şi să guste din desertul de care eu nu avusesem parte.

Julian s-a uitat la mine şi a zis:

— Dacă eşti pregătit, Vialle e gata să te treacă dincolo.

M-am apropiat de el, lăsând deoparte viziunea Logrusului. Decisesem că nu-i o idee strălucită să alătur prea mult forţele Logrusului şi Modelului. Am atins cartea şi imaginea lui Vialle s-a dezvăluit cu limpezime. Încă o clipă şi imaginea a prins viaţă.

— Poți trece în orice moment, a rostit ea întinzând un braț spre mine.

Am întins brațul, atingându-l ușor pe al ei.

— Rămas-bun, Julian, am spus făcând un pas înainte.

N-a răspuns. Sau nu l-am auzit eu.

— N-am vrut să iasă așa, mi-a zis imediat Vialle, fără să-mi dea drumul la mână.

— N-a existat nicio modalitate de a prevedea ceea ce s-a întâmplat.

— Luke știa. Acum are noimă, așa-i? Micile lui remarci? A plănuit de la bun început confruntarea asta.

— Așa cred.

— Riscul lui s-a bazat pe ceva. Aș vrea să știu pe ce.

— Nu te pot ajuta. Nu mi-a spus nimic despre asta.

— Dar cu tine va lua, în cele din urmă, legătura. Vreau să aflu imediat ce știi ceva despre el.

— Bine, am încuviințat.

Mi-a eliberat mâna.

— S-ar părea că deocamdată nu mai e nimic de adăugat.

— Ei bine, ar mai fi un lucru pe care cred c-ar trebui să-l știi.

— Da?

— Este vorba despre absența de la cină a lui Coral.

— Continuă.

— Ești la curent cu lunga noastră plimbare făcută prin oraș astăzi?

— Da.

— Până la urmă, am ajuns în subterane, în sala Modelului. A ținut morțiș să-l vadă.

— Mulți vizitatori vor asta. Trebuie să știi să-i alegi. Totuși, cel mai adesea își pierd interesul când aud despre treptele alea.

— I-am povestit despre ele, dar n-am reușit s-o descurajez. Când a ajuns acolo, a pus piciorul pe Model...

— Nu! a țipat Vialle. Trebuia s-o supraveghezi îndeaproape! Avem atâtea probleme cu Begma... și-acum și asta! Unde îi este trupul?

— Bună întrebare. Nu știu. Dar era în viață ultima oară când am văzut-o. A susținut că Oberon i-ar fi tată și a parcurs Modelul. Și la sfârșit a cerut să fie transportată altundeva. Acum sora ei – care știe că ne-am dus împreună acolo – e îngrijorată. M-a bătut la cap toată seara cu întrebări despre Coral.

— Și ce i-ai zis?

— Că sora ei a rămas să se bucure de frumusețile din palat și că s-ar putea să întârzie la cină. Însă îngrijorarea îi tot sporea, așa că m-a făcut să-i promit că, dacă nu apare, o vom căuta mai târziu. N-am vrut să vorbesc despre ce s-a întâmplat cu adevărat, fiindcă nu voiam să-mi prind urechile în problema descendenței lui Coral.

— Este de înțeles, a replicat Vialle. Fir-ar să fie!

Am așteptat, însă n-a mai spus nimic. Am continuat să aștept și în cele din urmă a rostit:

— Nu știam de relația amoroasă din Begma a fostului rege, așa că-mi este greu să-mi dau seama ce impact are revelația aceasta. Coral ți-a dat de înțeles cam câtă vreme intenționează să lipsească? Că tot veni vorba, i-ai oferit vreun mijloc de a se întoarce?

— I-am dat Atuul meu, dar nu m-a contactat. Însă am rămas cu impresia că nu voia să lipsească mult.

— Ar putea fi ceva grav, a zis Vialle, pentru motive mai puțin evidente. Ce impresie ți-a lăsat Nayda?

— Părea destul de rezonabilă. Și cred că mă și place.

Vialle a stat pe gânduri o clipă, apoi a spus:

— Dacă ajunge vreo vorbă la urechea lui Orkuz, ar putea rămâne cu impresia că o ținem ostatică pentru a-i încurca orice eventuală negociere legată de situația din Kashfa.

— Ai dreptate. Nu mă gândisem la asta.

— El se va gândi. Când au de-a face cu noi, oamenii au tendința să se gândească la asemenea lucruri. De aceea

trebuie să câştigăm timp şi s-o facem să se întoarcă înainte ca situaţia să dea de bănuit.

— Înţeleg.

— Cel mai probabil va trimite curând pe cineva la ea – dacă n-a făcut deja asta –, ca să afle de ce n-a fost prezentă la cină. Dacă i se oferă acum o explicaţie mulţumitoare, vei avea toată noapte la dispoziţie să încerci să dai de ea.

— Cum?

— Tu eşti magicianul. O să găseşti tu ceva. Zici că Nayda are o slăbiciune pentru tine?

— În mare măsură, da.

— Bun. Mi se pare că-i mai bine s-o facem să ne ajute. Contez pe tactul tău şi am încredere că vei face asta în modul cel mai puţin supărător posibil...

— Evident că...

— ...din cauza recentei ei afecţiuni, a continuat Vialle. Asta ne-ar mai trebui... să-i provocăm un atac de cord şi celei de-a doua fiice.

— Afecţiune? am întrebat. N-a menţionat nimic despre asta.

— Cred că amintirea e încă dureroasă. S-ar părea că, până foarte curând, a fost în pericol de moarte, apoi s-a înzdrăvenit deodată şi a insistat să-şi însoţească tatăl în misiunea asta. Mi-a spus chiar el.

— La cină mi s-a părut sănătoasă tun, am zis destul de neconvingător.

— Atunci încearcă s-o menţii la fel. Vreau să te duci imediat la ea, să-i spui cât mai diplomatic cu putinţă ceea ce s-a întâmplat şi să încerci s-o convingi să-şi acopere sora câtă vreme o cauţi tu. Există, desigur, riscul ca ea să nu te creadă şi să se ducă direct la Orkuz. Poate că una dintre vrăjile tale ar putea opri asta. Dar altă şansă nu văd. Zi-mi dacă greşesc.

— Nu greşeşti.

— Îţi sugerez să te-apuci de treabă... şi să-mi dai de ştire imediat, indiferent de oră, dacă apare vreo problemă sau vreun progres.

— Am pornit.

Am ieşit grăbit din odaie însă peste puţin timp, m-am oprit. Deşi cunoşteam partea de palat în care fusese cazată delegaţia din Begma, nu ştiam de fapt unde anume se găseşte camera Naydei. Nu voiam să mă întorc şi s-o întreb pe Vialle, fiindcă aş fi părut neghiob că nu aflasem asta în timpul cinei.

Mi-a luat aproape zece minute să dau de un servitor dispus să-mi arate drumul – împreună cu un zâmbet obscen – şi-apoi să mă grăbesc spre uşa Naydei.

Mi-am trecut mâna prin păr, m-am scuturat pe pantaloni şi haină, mi-am şters cizmele de cracii pantalonilor, am tras aer în piept, am zâmbit, am inspirat adânc şi am ciocănit.

Uşa s-a deschis în câteva clipe. Era Nayda. Mi-a zâmbit la rându-i şi mi-a făcut loc să intru.

— Intră, a spus.

— Mă aşteptam să-mi deschidă servitoarea, am zis. M-ai luat prin surprindere.

— De vreme ce te aşteptam, am trimis-o la culcare mai devreme.

Se schimbase într-un veşmânt care arăta ca un trening cenuşiu, încins cu eşarfă neagră. Purta papuci negri şi se demachiase aproape complet. Părul îi era strâns la spate cu o fundă tot neagră. Mi-a făcut semn spre o canapea, dar am rămas pe loc.

Mi-am lăsat palma pe umărul ei şi am strâns uşor, privind-o în ochi. S-a dat mai aproape.

— Cum te simţi? am întrebat.

— Află, a spus încetişor.

N-am putut să-mi îngădui niciun suspin. Datoria mă chema. Am cuprins-o în braţe, am tras-o către mine şi am sărutat-o. Am ţinut-o aşa câteva clipe, apoi m-am desprins din îmbrăţişare, am zâmbit iarăşi şi am zis:

— Mi se pare că te simţi minunat. Uite, sunt nişte lucruri pe care nu ţi le-am spus…

— Ar trebui să ne aşezăm? a întrebat, apucându-mă de mână şi călăuzindu-mă spre canapea.

Am urmat-o, fiindcă Vialle îmi ceruse să mă port cu diplomație.

M-a îmbrățișat iarăși, de data asta cu mângâieri. La naiba! Și eu voiam s-o conving să se ocupe de absența surorii sale! Dacă o făcea, m-aș fi ocupat cu plăcere și eu de ea, însă după aceea. Dar trebuia să mă grăbesc cu cererea mea. Încă două minute și ar fi devenit foarte nediplomatic să încep cu Nayda o discuție despre Coral. Ziua de azi era un dezastru în privința coordonării.

— Înainte să ne ia valul, am întrerupt-o, trebuie să te rog ceva.

— Orice.

— Cred că sora ta va întârzia să apară și n-aș vrea ca tatăl vostru să-și facă griji. Știi cumva dacă a trimis pe cineva la ea, dacă a fost chiar el s-o caute?

— Nu cred. După cină a ieșit la o plimbare cu Gerard și cu domnul Roth și mi se pare că nu s-a întors încă.

— Ai putea găsi o cale de a-i lăsa impresia că totul e bine? Să-mi dai timp să aflu pe unde umblă Coral?

Părea amuzată.

— Și lucrurile pe care nu mi le-ai zis?

— Îți povestesc totul dacă îmi faci serviciul ăsta.

Și-a trecut arătătorul peste obrazul meu.

— Bine, a acceptat. Ne-am înțeles. Nu pleca.

S-a ridicat, a străbătut camera și a ieșit pe culoar, lăsând ușa întredeschisă. De ce nu mai avusesem parte de-o iubită decentă, normală, de la Julia încoace? Ultima femeie cu care făcusem dragoste se dovedise a fi sub controlul entității schimbătoare de trupuri. Iar acum... acum îmi dădeam seama că aș fi preferat s-o țin în brațe pe Coral decât pe sora ei. Era ridicol. N-o cunoșteam decât de o jumătate de zi...

Avusesem parte de prea multă activitate de la întoarcerea mea. Începeam să amețesc. Asta trebuia să fie.

Nayda s-a întors și s-a așezat iarăși pe canapea, de data asta la o distanță de vreo jumătate de metru. Părea destul

de bine dispusă, deși nu mai încerca să continue lucrurile de unde le lăsase.

— S-a făcut, a spus. O să fie mințit, dacă întreabă.

— Mulțam.

— E rândul tău acum. Zi-mi despre ce e vorba.

— Bine, am încuviințat și m-am lansat în povestea lui Coral și a Modelului.

— Nu, m-a întrerupt Nayda. Începe cu începutul, te rog.

— Ce vrei să spui?

— Povestește-mi întreaga voastră zi, din clipa în care ați ieșit împreună și până când v-ați despărțit.

— E aiurea, am protestat.

— Fă-mi pe plac. Încă îmi ești dator, ai uitat?

— Perfect, m-am arătat de acord și am început iarăși istorisirea.

Am reușit să evit partea cu aruncatul mesei în aer de la cafenea, însă când am ajuns la peșterile de pe țărm și am zis că le-am aruncat o privire și ni s-au părut drăguțe, m-a întrerupt.

— Stai. Omiți să-mi spui ceva. Ce s-a întâmplat în peșteri?

— Ce te face să crezi asta?

— E un secret pe care nu vreau să-l împărtășesc acum, a explicat Nayda. E suficient să zic doar că am la îndemână mijloace pentru a verifica adevărul.

— Nu e relevant. Totul ar deveni confuz. De aceea am omis bucata asta.

— Ai promis că-mi povestești întreaga după-amiază.

— Bine, doamna mea, am încuviințat și m-am conformat.

Și-a mușcat buza când i-am relatat despre Jurt și zombi, lingându-și absentă, apoi, picurii de sânge apăruți.

— Ce ai de gând să faci în privința lui? a întrebat deodată.

— E treaba mea. Ți-am promis după-amiaza, nu memoriile și planul meu de supraviețuire.

— Doar că... nu uita, m-am oferit să te ajut.

— Ce vrei să spui? Crezi că poți pune mâna pe Jurt pentru mine? Am vești noi: acum este, practic, un candidat la zeificare.

— Cum adică „zeificare"?

Am clătinat din cap.

— Ar fi nevoie de cea mai mare parte a nopții pentru a-ți povesti totul cum trebuie și n-avem vreme, dacă voi începe s-o caut pe Coral. Dă-mi voie să termin istoria cu Modelul.

— Spune mai departe.

Zis și făcut. Nu a părut defel surprinsă când a aflat de paternitatea surorii sale. Aveam de gând să-i chestionez lipsa de reacție, dar mi-am zis apoi că nu merita să-mi bat capul. Făcuse ce voisem, iar eu făcusem ce promisesem. Nu făcuse infarct. Acum venise timpul s-o iau din loc.

— Asta e, am spus. Mulțumesc.

Am dat să mă ridic, însă s-a aruncat asupra mea, îmbrățișându-mă iarăși. Am îmbrățișat-o la rându-mi preț de o clipă, zicând apoi:

— Aș face bine să plec. Coral ar putea fi în primejdie.

— S-o ia naiba! Stai cu mine. Avem lucruri mai importante de discutat.

Nepăsarea ei mă surprindea, dar am încercat să ascund asta.

— Am o datorie față de ea, am continuat, și trebuie să plec numaidecât.

— Bine, a oftat Nayda. Aș putea să te însoțesc și să-ți dau o mână de ajutor.

— Cum?

— Vei fi surprins, mi-a spus ridicându-se și zâmbindu-mi viclean.

Am încuviințat din cap, simțind că avea, probabil, dreptate.

Capitolul 10

Am pornit iarăşi spre odaia mea. Când am deschis uşa şi am invocat luminile, Nayda a cercetat iute din priviri prima încăpere. A încremenit când mi-a văzut cuierul.

— Regina Jasra! a exclamat.

— Da. A avut o neînţelegere cu un vrăjitor pe nume Mască. Ghici cine a câştigat.

Nayda a ridicat braţul stâng şi a început să-l mişte încetişor pe după gâtul Jasrei şi pe spinare, apoi peste piept şi iar peste spinare. Nu recunoşteam niciuna dintre mişcările astea.

— Să nu-mi spui că şi tu eşti vrăjitoare, am zis. Parcă toată lumea cu care mă întâlnesc în ultima vreme ar fi studiat artele oculte.

— Nu sunt, a răspuns, şi n-am studiat asemenea arte. O singură şmecherie ştiu şi n-are de-a face cu vrăjitoria, dar o folosesc pentru orice.

— Şi care-i şmecheria asta?

Mi-a ignorat întrebarea, preferând să spună:

— Ehei, dar e legată zdravăn. Cheia e undeva în regiunea plexului solar. Ştiai asta?

— Da. Înţeleg vraja pe deplin.

— De ce se află aici?

— În parte, fiindcă i-am promis lui Rinaldo, fiul ei, că o voi salva din ghearele lui Mască şi, în parte, ca să mă asigur de buna lui purtare.

Am închis uşa şi am zăvorât-o. Când m-am întors spre ea, am văzut că mă privea ţintă.

— L-ai mai văzut în ultimul timp? a întrebat pe un ton amical.

— Da. De ce?

— Fără un motiv anume.

— Credeam că încercăm să ne ajutăm unul pe altul.

— Iar eu credeam că o căutăm pe sora mea.

— Mai poate aștepta un minut, dacă știi ceva special despre Rinaldo.

— Eram doar curioasă pe unde umblă în clipa asta.

M-am dus la scrinul unde-mi țin accesoriile pentru desenat. Am scos ce-mi trebuia și am pus obiectele pe marginea planșetei de desen, zicând, într-o doară:

— Nu știu unde e.

Am fixat o bucată de carton, m-am așezat și am închis ochii invocând o imagine mentală a lui Coral, pregătindu-mă să-i schițez chipul. M-am întrebat iarăși, în treacăt, dacă imaginea din mintea mea, însoțită de cantitatea necesară de magie, va fi suficientă pentru contact. Nu era însă vreme acum pentru experimente. Am deschis ochii și am început să desenez. Am folosit tehnicile învățate la Curți, diferite și totuși similare cu cele folosite în Amber. Puteam s-o fac în ambele feluri, dar mă mișc mai repede în stilul pe care l-am învățat mai întâi.

Nayda s-a apropiat și m-a privit cum lucrez, fără să întrebe dacă mă stânjenea. Nu era cazul.

— Când l-ai văzut ultima oară? a întrebat.

— Pe cine?

— Pe Luke.

— În seara asta.

— Unde?

— A trecut pe-aici mai devreme.

— E aici acum?

— Nu.

— Unde l-ai văzut ultima dată?

— În codrul din Arden. De ce?

— Pare un loc ciudat pentru rămas-bun.

Lucram la sprâncenele lui Coral.

— Ne-am despărțit în circumstanțe neobișnuite, am zis.

Un pic de contur la ochi, un pic de…

— Neobișnuite? În ce fel?

Ceva culoare în obraji…

— Nu contează.

— Bine. Probabil că nu-i atât de important.

Am decis să nu mușc momeala, fiindcă simțeam, deodată, ceva. Cum se mai întâmplase și alteori, concentrarea asupra Atuului, în vreme ce adăugam ultimele detalii, era suficient de intensă încât să străbată Umbra și…

— Coral! am exclamat în vreme ce trăsăturile ei se mișcau pe cartea de joc, devenind tridimensionale.

— Merlin? a răspuns. Sunt… sunt la ananghie.

Ciudat lucru, dar pe fundal nu se vedea nimic. Doar beznă. Am simțit pe umăr palma Naydei.

— Ești teafără? am întrebat.

— Da… dar e întuneric. Foarte întuneric.

Firește. Umbra nu se poate manipula în absența luminii. Nu te poți nici măcar uita la un Atu.

— Acolo te-a trimis Modelul? am întrebat.

— Nu.

— Ia-mă de mână. Și-mi povestești după aceea.

Am întins brațul; Coral a încercat să-l ajungă.

— Ei…, a început să spună.

Și, cu o strălucire, contactul s-a întrerupt. Am simțit cum Nayda încremenește la spatele meu.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat.

— Nu știu. Am fost deodată blocați. Nu-mi dau seama ce forțe au fost implicate.

— Și ce-o să faci?

— O să încerc din nou peste câteva minute. Dacă a fost o chestie reactivă, rezistența ar fi acum mare, dar mai târziu s-ar putea domoli. Coral, cel puțin, zicea că-i nevătămată.

Am scos pachetul de Atuuri pe care-l țineam de obicei cu mine și am căutat cartea lui Luke. Părea un moment la fel

de bun ca oricare altul să văd ce mai face. Nayda a aruncat o privire spre carte, zâmbind.

— Credeam că abia v-ați despărțit, a spus.

— Se pot întâmpla multe între timp.

— Sunt sigură că s-au întâmplat multe.

— Crezi că știi ceva despre ce se-ntâmplă cu el?

— Întocmai.

Am ridicat Atuul.

— Ce anume?

— Aș fi dispusă să pun rămășag că nu vei ajunge la el.

— Vom vedea.

M-am concentrat, încercând să stabilesc legătura. M-am chinuit vreun minut, apoi mi-am șters fruntea asudată.

— De unde-ai știut? am întrebat.

— Luke te blochează. La fel aș face și eu... date fiind circumstanțele.

— Ce circumstanțe?

Mi-a aruncat un zâmbet pieziș, s-a apropiat de un scaun și s-a așezat.

— Acum am iarăși ceva cu care să fac schimb, a zis.

— Iarăși?

Am studiat-o și am simțit că o piesă din puzzle își găsește locul.

— I-ai spus „Luke", nu „Rinaldo".

— Așa este.

— Mă întrebam când o să te arăți din nou.

A continuat să zâmbească.

— Și am folosit vraja de exorcizare. Dar nu mă plâng. Probabil că mi-a salvat viața. Îți datorez asta, într-un fel mai ocolit?

— Nu sunt mândră. Accept.

— Te mai întreb o dată ce vrei și, dacă spui că mă ajuți sau că mă protejezi, te transform și pe tine în cuier.

Asta a făcut-o să râdă.

— Eu credeam că o să accepți orice ajutor e la îndemână, a zis.

— Contează mult ce anume numeşti „ajutor".

— Dacă-mi spui ce ai de gând, îţi voi spune şi eu dacă te pot sprijini.

— Bine, am încuviinţat. Dar cât vorbesc o să mă schimb de haine. Nu mă simt în stare să atac o citadelă îmbrăcat aşa. Pot să-ţi împrumut ceva mai rezistent decât un trening?

— Mă descurc. Începe cu Casa Arbor, bine?

— Bine, am acceptat şi am început să-i povestesc în vreme ce mă îmbrăcam cu veşminte mai rezistente.

Pentru mine nu mai era o femeie drăguţă, ci mai degrabă o entitate nedesluşită cu formă umană. A rămas aşezată cât am vorbit, uitându-se la perete, cu degetele încleştate. A continuat să privească în gol şi după ce am sfârşit; m-am întors la planşetă, am luat Atuul lui Coral şi am încercat iarăşi, cu acelaşi rezultat. Am mai încercat şi cartea lui Luke, tot fără să izbutesc.

Voiam să strâng cărţile de joc, când am zărit-o pe următoarea aflată deasupra şi o străfulgerare de amintiri şi presupuneri mi-a săgetat prin minte. Am luat cartea şi m-am concentrat asupra ei.

— Da, Merlin? a zis el peste câteva secunde, aşezat la o măsuţă de pe o terasă, cu priveliştea unui oraş la apus pe fundal, lăsând pe o farfurioară ceva ce semăna cu o ceaşcă minusculă de espresso.

— Acum, repede, am spus. Vino la mine.

Nayda scosese un geamăt de îndată ce contactul avusese loc. Se ridicase în picioare şi înainta spre mine cu ochii aţintiţi asupra Atuului. Chiar în acel moment, Mandor m-a prins de mână şi a trecut pe tărâmul nostru. Nayda s-a oprit înaintea siluetei înalte, înveşmântate în negru. S-au privit unul pe altul cu chipuri impenetrabile, apoi ea a făcut un pas lung către el, cu mâinile începând să se ridice. Imediat, din adâncul unui buzunar interior unde i se afla mâna lui dreaptă, s-a auzit un clic metalic.

Nayda a încremenit.

— Interesant, a zis Mandor ridicând mâna stângă și fluturându-i-o în fața ochilor.

Privirea ei nu urmărea mișcarea.

— Despre ea mi-ai povestit mai devreme – Vinta... parcă așa o chema?

— Da, doar că acum e Nayda.

A scos de undeva o bilă mică de metal negru și, ținând-o pe palma stângă, a întins-o către ea. Bila a prins să se miște încet, rotindu-se în sens invers acelor de ceasornic. Nayda a slobozit un singur sunet, ceva între geamăt și țipăt, și s-a prăvălit în coate și în genunchi, cu capul plecat. Din colțurile gurii i se prelingea salivă.

Mandor a rostit ceva foarte iute, într-o limbă thari veche pe care n-am putut-o urmări. Ea a răspuns dând din cap a încuviințare.

— Cred că ți-am rezolvat misterul, a spus Mandor apoi. Mai ții minte lecțiile noastre de Posesiune și Ascultare Silită?

— Oarecum, am zis. Teoretic. N-am fost niciodată atras de subiect.

— Păcat. Ar trebui să-l rogi pe Suhuy să-ți țină cândva un curs postuniversitar.

— Încerci să-mi spui că...

— Creatura pe care o vezi, care controlează un trup uman deloc neatrăgător, este o *ty'iga*, a explicat el.

Am făcut ochii mari. *Ty'iga* e o rasă de demoni lipsiți de trup care sălășluiesc în întunecimile de dincolo de Margine. Îmi aminteam despre ei că erau foarte puternici și foarte greu de controlat.

— Și... ai putea să-l oprești pe ăsta să-și lase balele pe covorul meu? am întrebat.

— Sigur, a zis și a dat drumul sferei, care a căzut pe podea înaintea arătării.

Sfera n-a sărit, ci a început să se rotească imediat, descriind un cerc împrejurul demonului.

— Ridică-te, a continuat Mandor, și nu mai împroșca podeaua cu fluide corporale.

A făcut cum i se ordonase, îndreptându-se de mijloc cu o expresie pustie pe chip.

— Așază-te pe scaunul ăla, a spus el arătându-i jilțul pe care stătuse cu doar câteva minute în urmă.

Nayda s-a supus. Mingea de metal și-a ajustat traiectoria, continuând să se rotească în jurul scaunului.

— Nu-și poate părăsi corpul, mi-a explicat Mandor, decât dacă-i îngădui. Și pot s-o torturez câtă vreme se află în puterea mea. Pot să-ți obțin răspunsurile acum. Zi-mi care sunt problemele.

— Ne aude?

— Da, însă nu poate vorbi decât dacă-i permit.

— Păi... n-are rost să-i provocăm dureri inutile. O simplă amenințare ar putea fi de ajuns. Vreau să știu de ce se ține după mine.

— Perfect. Asta a fost întrebarea, *ty'iga*! Răspunde!

— Îl urmez ca să-l protejez, a spus Nayda cu voce lipsită de intonație.

— Am mai auzit asta, am zis. Vreau să știu de ce.

— De ce? a repetat Mandor.

— Trebuie, a răspuns entitatea.

— De ce trebuie? a insistat el.

— Fiindcă...

Dinții ei s-au înfipt în buza de jos și sângele a început iarăși să curgă.

— De ce?

Fața ei s-a îmbujorat și pe frunte i-au apărut picuri de transpirație. Privirea îi era defocalizată, însă în ochi avea lacrimi. Pe bărbie i se prelingea un firicel de sânge. Mandor a întins pumnul strâns și l-a desfăcut, dezvăluind altă bilă de metal. A oprit-o la douăzeci și cinci de centimetri de fruntea Naydei, apoi i-a dat drumul. Bila a rămas suspendată în aer.

— Să deschidem ușile durerii, a spus și a atins ușor bila cu vârful unui deget.

Îndată, mica sferă a început să se miște în jurul capului într-o elipsă lentă, apropiindu-se pe rând, la fiecare rotire, de tâmple. Nayda a început să se vaite.

— Liniște! a ordonat Mandor. Suferă în tăcere!

Lacrimile îi curgeau pe obraji, sângele i se prelingea pe bărbie...

— Oprește-te! am spus.

— Bine.

A întins mâna și, preț de o clipă, a strâns bila între degetul mare și cel mijlociu ale mâinii stângi. I-a dat apoi drumul și bila a rămas pe loc, la mică distanță de urechea ei dreaptă.

— Acum poți răspunde la întrebare, a zis. N-a fost decât o mostră neînsemnată a ceea ce pot face cu tine. O pot împinge până la distrugerea ta definitivă.

Entitatea a deschis gura, însă nu s-a auzit niciun cuvânt. Doar un horcăit.

— Cred că procedăm greșit, am spus. Nu poți s-o lași să vorbească normal, în loc de toată ancheta asta cu întrebare-răspuns?

— L-ai auzit, a zis Mandor. Așa doresc și eu.

A icnit, spunând apoi:

— Mâinile mele... eliberează-le, te rog.

— Fă-o, am zis.

— Le-am eliberat, a confirmat Mandor.

Entitatea și-a mișcat degetele amorțite.

— O batistă, un prosop..., a spus cu voce domoală.

Am tras un sertar al unei comode aflate alături și am scos o batistă. Când am dat să i-o întind, Mandor m-a apucat de încheietură și mi-a luat peticul de pânză. I l-a aruncat demonului, care l-a prins.

— Nu intra în raza sferei, mi-a zis.

— Nu i-aș face rău, a spus entitatea ștergându-și ochii, obrajii și bărbia. Îți repet, nu vreau decât să-l protejez.

— Avem nevoie de mai multe informații, a rostit Mandor întinzând iarăși mâna spre sferă.

— Stai, am intervenit. Apoi, către ea: Îmi poți zice măcar de ce nu-mi poți spune?

— Nu. Ar fi același lucru.

Mi s-a părut deodată că am de-a face cu o problemă ciudată de programare și am decis să încerc o abordare diferită.

— Trebuie să mă aperi cu orice preț? am întrebat. Asta e misiunea ta principală?

— Da.

— Și n-ar trebui să-mi dezvălui cine ți-a dat sarcina asta sau de ce, așa e?

— Da.

— Și dacă singurul fel în care m-ai putea proteja ar fi să-mi zici aceste lucruri?

S-a încruntat.

— Eu... Nu cred că... *Singurul* fel?

A închis ochii și și-a acoperit fața cu palmele.

— Eu... Atunci aș fi nevoită să-ți spun.

— Uite că am făcut progrese, am zis. Ai fi dispusă să încalci ordinul secundar ca să-l îndeplinești pe cel primar?

— Da, numai că ce ai descris tu nu-i o situație reală.

— Îți spun eu care-i realitatea, a zis brusc Mandor. Nu poți urma ordinul acela, dacă încetezi să mai exiști. Așadar, l-ai încălca, permițând să fii distrusă. Și dacă nu răspunzi la întrebări, te voi distruge.

Entitatea a zâmbit.

— Nu prea cred, a zis.

— De ce nu?

— Întreabă-l pe Merlin ce încurcătură diplomatică s-ar isca dacă fiica prim-ministrului din Begma ar fi găsită moartă în dormitorul lui, în circumstanțe misterioase – mai ales că este deja responsabil de dispariția celeilalte surori.

Mandor m-a privit și s-a încruntat.

— Nu pricep despre ce-i vorba.

— N-are importanță, i-am spus. Ea minte. Dacă se-ntâmplă ceva cu ea, adevărata Nayda pur și simplu se întoarce.

Am văzut asta întâmplându-se cu George Hansen, Meg Devlin şi Vinta Bayle.

— Aşa ar sta îndeobşte lucrurile, a zis ea, doar că pierzi din vedere un lucru. Ei toţi erau în viaţă când le-am luat corpurile în posesie. Însă Nayda tocmai murise din cauza unei boli grave. Era exact ce-mi trebuia, aşa că am luat-o în stăpânire şi i-am vindecat trupul. Nu se mai află printre noi. Dacă voi pleca, vei rămâne ori cu un hoit, ori cu o legumă umană.

— Mergi la cacealma, am spus amintindu-mi totuşi că Vialle menţionase boala Naydei.

— Deloc.

— Nu contează. Apoi, întorcându-mă spre Mandor: Ziceai că o poţi opri să-şi părăsească trupul şi să mă urmeze?

— Da.

— Nayda, am continuat, mă duc undeva şi o să fiu în pericol de moarte acolo. N-o să te las să mă urmezi şi să-ţi îndeplineşti misiunea.

— Nu face asta, a răspuns ea.

— Nu-mi dai de ales. Va trebui să te ţin pironită aici cât îmi văd de ale mele.

A oftat.

— Ai găsit, aşadar, o cale de a mă face să încalc un ordin pentru a-l executa pe celălalt. Foarte isteţ.

— O să-mi zici, deci, ce vreau să aflu?

A clătinat din cap.

— Mă aflu, fizic, în imposibilitatea de a-ţi spune. Nu ţine de voinţă. Dar... cred că am găsit o cale de a ocoli interdicţia.

— Care anume?

— Aş putea să mărturisesc totul altcuiva care-ţi doreşte binele.

— Adică...

— Dacă vei ieşi puţin din cameră, voi încerca să-i spun fratelui tău lucrurile pe care nu ţi le pot explica ţie.

Ochii mei i-au întâlnit pe ai lui Mandor.

— O să ies niţel pe coridor, am zis.

Am ieșit și am început să cercetez tapiseria de pe perete. Mă râcâiau o mulțime de lucruri, printre care și faptul că nu-i spusesem nicicând entității că Mandor mi-ar fi frate.

Când, după mult timp, s-a deschis ușa, Mandor s-a uitat cu grijă în ambele direcții, ridicând o mână în clipa în care am dat să mă apropii. M-am oprit, iar el a ieșit din încăpere și a pășit spre mine, continuând să arunce priviri iuți împrejur.

— E palatul din Amber? a întrebat.

— Da, nu-i probabil aripa cea mai modernă, dar îi pot zice casă.

— Mi-ar plăcea să dau un tur, în circumstanțe mai puțin încordate.

Am încuviințat.

— Rămâne stabilit. Spune-mi, așadar, ce s-a întâmplat acolo.

S-a uitat în altă parte, a descoperit tapiseria și a privit-o cu atenție.

— E foarte bizar, a zis. Nu pot.

— Cum așa?

— Încă ai încredere în mine, nu-i așa?

— Firește.

— Atunci ai încredere în privința asta. Am un motiv întemeiat pentru a nu-ți spune ce-am aflat.

— Haide, Mandor! Ce naiba se-ntâmplă?

— *Ty'iga* nu reprezintă un pericol pentru tine. Chiar îi pasă de binele tău.

— Asta știam deja. Dar vreau să aflu de ce.

— Nu insista deocamdată. E mai bine așa.

Am clătinat din cap, am strâns pumnul și m-am uitat după ceva bun de lovit.

— Știu cum te simți, dar te rog s-o lași baltă, a zis.

— Adică… dacă aș afla, mi-ar dăuna în vreun fel?

— N-am spus așa ceva.

— Înseamnă că ți-e teamă să-mi zici?

— Las-o baltă.

I-am întors spatele, încercând să mă controlez.

— Probabil că ai un motiv întemeiat.

— Așa este.

— Dar să știi că n-o să renunț. N-am vreme să mă împotrivesc. În regulă, tu ai motivele tale, iar eu am treburi urgente altundeva.

— Ea a vorbit despre Jurt, Mască și Fortăreața unde și-a obținut Brand puterile.

— Da, într-acolo o să mă îndrept.

— Intenționează să te însoțească.

— Greșește.

— Și eu te-aș sfătui să n-o iei cu tine.

— O s-o ții aici până sfârșesc ce am de făcut?

— Nu, fiindcă o să vin cu tine. Iar înainte să pornim la drum, o voi supune unei transe foarte profunde.

— Dar nu știi ce s-a mai întâmplat de la cina noastră. S-au întâmplat multe și acum n-am pur și simplu timp să-ți povestesc totul.

— Nu contează, a spus. Știu că o să ai de-a face cu un vrăjitor neprietenos, cu Jurt și cu niște locuri primejdioase. E suficient. Te voi însoți și te voi ajuta.

— Dar s-ar putea să nu fie de ajuns. *Noi* s-ar putea să nu fim de ajuns.

— Chiar și așa, cred că *ty'iga* ar putea deveni o piedică.

— Nu la ea mă refeream. Mă gândeam la doamna țeapănă de lângă ușă.

— Am vrut să te întreb despre ea. E vreun dușman pe care-l pedepsești?

— Mi-a fost dușman, da. E ticăloasă, nu prezintă încredere și are o mușcătură otrăvitoare. Mai e, totodată, o regină detronată. Dar nu eu am încremenit-o așa, ci vrăjitorul care-mi poartă și mie sâmbetele. E mama unui prieten; am salvat-o și am adus-o aici, în siguranță. Iar până acum n-am avut motiv s-o eliberez.

— Vrei s-o folosești ca aliat contra vechiului ei inamic.

— Întocmai. Cunoaşte foarte bine locul unde mă voi duce. Însă nu mă are la inimă şi nu-i uşor să te înţelegi cu ea; nu ştiu dacă fiul ei mi-a dat suficiente argumente pentru a avea încredere în ea.

— Dar consideri că ne-ar fi cu adevărat de folos?

— Da, aş vrea să am de partea mea încrâncenarea ei. Şi, din ce-am aflat, e o vrăjitoare iscusită.

— Dacă e nevoie să fie „convinsă", avem la îndemână ameninţări ori promisiunea unei răsplăţi. Am câteva iaduri private, concepute şi utilate complet de mine – din motive pur estetice. Un tur rapid pe-acolo i s-ar putea părea impresionant. Sau, dimpotrivă, aş putea să-i aduc un morman de giuvaiere.

— Nu ştiu. Motivaţiile ei sunt oarecum complexe. În măsura în care voi fi în stare, lasă-mă să rezolv singur problema.

— Firește. Au fost doar nişte sugestii.

— Din punctul meu de vedere, următoarea sarcină ar fi s-o trezim, să-i propunem alianţa şi să-i aşteptăm răspunsul.

— Nu mai ai pe cine să iei cu tine, dintre rudele tale de aici?

— Mi-e teamă să le înştiinţez că pornesc într-acolo. M-aş putea alege cu ordinul de a sta pe loc până la întoarcerea lui Random. Şi n-am timp să aştept.

— Aş putea invoca întăriri de la Curţi.

— Aici? În Amber? Ar ieşi realmente scandal dacă Random ar afla una ca asta. Ar putea suspecta vreo subversiune.

A zâmbit.

— Locul ăsta îmi aminteşte oarecum de acasă, a constatat păşind înapoi spre uşa camerei mele.

Intrând, am văzut că Nayda era tot pe scaun, cu mâinile pe genunchi, uitându-se fix la o bilă de metal ce plutea la jumătate de metru deasupra capului ei. Cealaltă bilă continua să se învârtă încet pe podea, în jurul ei.

Văzând că mă uit într-acolo, Mandor a remarcat:

— Stare de transă foarte ușoară. Ne poate auzi. Dacă vrei, o poți trezi într-o clipă.

Am refuzat făcând semn din cap și i-am întors spatele. Venise rândul Jasrei.

Am luat toate veșmintele pe care le atârnasem pe ea și le-am pus pe un scaun. Am făcut apoi rost de o cârpă și un lighenaș cu apă și i-am curățat de pe față machiajul de clovn.

— Am uitat ceva? am zis, mai mult pentru mine.

— Un pahar cu apă și o oglindă, m-a sfătuit Mandor.

— Pentru ce?

— Poate i-o fi sete. Și cred că va dori să știe cum arată.

— S-ar putea să ai dreptate, am spus trăgând aproape o măsuță.

Am pus pe ea o carafă și un pocal, alături de o oglinjoară.

— Aș mai propune s-o ții bine, în caz că se prăbușește când vraja e dezlegată.

— Corect.

Am cuprins-o cu brațul stâng pe după umeri, mi-a venit în minte mușcătura ei veninoasă și am făcut un pas înapoi, ținând-o la distanță cu cealaltă mână.

— Dacă mă mușcă, o să mă doboare aproape instantaneu, am spus. Fii gata să te aperi rapid dacă se-ntâmplă așa ceva.

Mandor a aruncat în aer încă o sferă de metal. Bila a plutit o clipă nefiresc de lungă, după care i-a căzut iarăși în palmă.

— În regulă, am zis și am rostit apoi vorbele care anulau vraja.

Nu s-a întâmplat nimic din cale-afară de dramatic. Jasra era cât pe ce să se prăbușească, dar am ținut-o.

— Ești în siguranță, am spus, adăugând ceva familiar pentru ea: Rinaldo știe că ești aici. Uite un scaun. Vrei să bei apă?

— Da, a răspuns Jasra, așa că i-am turnat și i-am întins pocalul.

Privirile îi umblau agere, cercetând totul. M-am întrebat dacă nu cumva își revenise instantaneu și acum trăgea de timp în vreme ce sorbea, plănuind iute, cu vrăji gata să

fie declanşate. Ochii i s-au abătut de mai multe ori asupra lui Mandor, cercetători. Naydei i-a aruncat o privire lungă, pătrunzătoare.

A luat, în cele din urmă, pocalul de la gură şi a zâmbit.

— Înţeleg, Merlin, că-ţi sunt prizonieră, a zis înecându-se puţin şi luând încă o înghiţitură de apă.

— Oaspete, am răspuns.

— Zău? Cum s-a ajuns la asta? Nu ţin minte să fi acceptat vreo invitaţie.

— Te-am adus aici din Fortăreaţa celor Patru Lumi, într-o stare mai degrabă cataleptică.

— Şi unde este „aici"?

— În apartamentul meu din palatul Amberului.

— Atunci sunt prizonieră, a spus răspicat Jasra.

— Oaspete, am repetat.

— În acest caz... nu crezi că ar trebui să fiu prezentată?

— Iertare! Mandor, ţi-o prezint pe Înălţimea Sa Jasra, regină în Kashfa. (Am omis în mod intenţionat partea cu „Preamărita".) Maiestate, doresc să ţi-l prezint pe fratele meu, lordul Mandor.

Jasra a înclinat uşor capul, iar Mandor, apropiindu-se, s-a lăsat într-un genunchi şi i-a dus mâna la buze. E mai priceput la asemenea gesturi curtenitoare decât mine, chiar fără să adulmece încheietura în căutarea aromei de migdale amare. Îmi dădeam seama că-i face plăcere purtarea lui; a continuat să-l studieze după aceea.

— N-am ştiut, a observat, că familia regală de aici are printre membri şi o persoană pe nume Mandor.

— Mandor e moştenitor al ducatului de Sawall, la Curţile Haosului, am explicat făcând-o să se uite cu ochi măriţi.

— Şi zici că ţi-e frate?

— Da.

— Ai reuşit să mă surprinzi. Îţi uitasem dubla descendenţă.

Am zâmbit plecând capul şi, dându-mă deoparte un pas, am făcut un gest.

— Iar aici..., am început.

— O cunosc pe Nayda. Dar de ce este așa de... preocupată?

— Chestiunea este foarte complexă, am spus, și mai sunt și alte lucruri pe care, sunt sigur, le vei găsi mult mai interesante.

A ridicat dintr-o sprânceană.

— Ah, acest cuvânt fragil, supus dispariției – adevărul! a exclamat. Când iese la iveală atât de repede, există, de obicei, o teamă de circumstanțe. Ce vrei de la mine?

Mi-am reținut un surâs.

— E bine să apreciem circumstanțele, am zis.

— Apreciez că sunt în Amber, vie, și nu într-o temniță, cu doi domni bine-crescuți care se poartă împăciuitor. Apreciez, de asemenea, și că nu mă mai aflu în situația critică în care-mi aduc aminte că eram. Ție trebuie să-ți mulțumesc pentru eliberarea mea?

— Da.

— Ceva îmi spune că n-a fost o chestiune de altruism din partea ta.

— Am făcut-o pentru Rinaldo. A încercat să ajungă la tine și-a fost învins. Am găsit apoi o cale, am verificat-o și-am izbutit.

Mușchii feței i s-au încordat la auzul numelui fiului său. Categoric îl prefera pe cel dat de ea, mai degrabă decât „Luke".

— E teafăr? a întrebat.

— Da, am spus sperând că așa și stăteau lucrurile.

— Atunci de ce nu-i de față?

— E pe undeva cu Dalt. Nu știu exact unde, dar...

Exact în acel moment, Nayda a scos un geamăt ușor, făcându-ne să ne uităm înspre ea. Dar nu s-a mișcat. Mandor mi-a aruncat o privire iscoditoare, însă am clătinat ușurel din cap. N-o voiam trezită chiar atunci.

— Barbarul ăla are o influență proastă, a menționat Jasra înecându-se iar și sorbind din pocal. Tare am vrut ca Rinaldo

să capete mai mult rafinament și să nu se înjosească cu grosolănii, a continuat aruncându-i lui Mandor o privire și oferindu-i un surâs. Am fost dezamăgită în privința asta. Ai ceva mai tare decât apa?

— Da, am răspuns și, destupând o sticlă de vin, i-am turnat într-o cupă. M-am uitat și la Mandor, dar a clătinat din cap că nu vrea. Trebuie totuși să admiți că în concursul de atletism cu cei de la UCLA, în anul al doilea, s-a descurcat bine, am continuat în ideea de a o împiedica să-l disprețuiască pe Luke. Și o asemenea reușită vine, în mare parte, dintr-un stil de viață ceva mai viguros.

A zâmbit, acceptând cupa cu vin.

— Da, în ziua aceea a depășit un record mondial. Parcă și acum îl văd sărind peste ultimul gard al cursei.

— Ai fost acolo?

— Da, am asistat la toate concursurile voastre. Te-am văzut și pe tine alergând și o făceai destul de bine.

A sorbit din vin.

— Să trimit după ceva de-ale gurii? am întrebat.

— Nu. Nu prea mi-e foame. Vorbeam mai devreme despre adevăr...

— Așa este. Am dedus că la Fortăreață a avut loc o încleștare vrăjitorească între tine și Mască...

— Mască?

— Vrăjitorul cu obrăzar albastru care domnește acum acolo.

— A, da... așa-i.

— Am priceput bine?

— Da, însă întâlnirea noastră a fost cam traumatizantă. Iartă-mi șovăiala. Am fost luată pe nepusă masă și n-am apucat să-mi construiesc apărarea. Atâta tot. Nu se va mai întâmpla.

— Sunt sigur. Dar...

— M-ai adus aici pur și simplu? m-a întrerupt Jasra. Sau ai luptat cu Mască pentru eliberarea mea?

— Ne-am luptat.

— Și în ce stare l-ai lăsat?

— Îngropat sub un morman de bălegar.

Asta a făcut-o să se hlizească.

— Minunat! Îmi plac bărbații cu simțul umorului.

— Trebuie să mă întorc acolo, am adăugat.

— Așa? De ce?

— Fiindcă Mască s-a aliat acum cu un dușman al meu – un bărbat pe nume Jurt care-mi dorește moartea.

A ridicat ușor din umeri.

— Dacă Mască nu-ți poate sta în cale, nu văd cum Mască și bărbatul acela ar fi o problemă așa mare.

Mandor și-a dres vocea.

— Iertare, a zis, dar Jurt își schimbă înfățișarea și e un practicant minor al vrăjitoriei de la Curți. Are și putere asupra Umbrei.

— Presupun că asta înseamnă ceva, a spus Jasra.

— Nu atât de mult pe lângă ce plănuiesc ei doi, i-am zis. Cred că Mască are de gând să-l treacă pe Jurt prin același ritual pe care l-a îndurat răposatul tău soț... ceva în legătură cu Fântâna Puterii.

— Nu! a țipat ea sărind în picioare și făcând ca restul vinului să se amestece cu saliva Naydei și cu niște pete mai vechi de sânge de pe covorul persan pe care-l cumpărasem pentru imaginea pastorală plină de detalii delicate. Nu trebuie să se mai întâmple niciodată!

În ochii ei s-a iscat, preț de câteva clipe, furtuna. A părut apoi, pentru prima oară, vulnerabilă.

— L-am pierdut din cauza asta..., a spus.

Apoi momentul a dispărut și i-a revenit duritatea.

— Nu mi-am terminat vinul, a zis așezându-se iarăși pe scaun.

— Îți aduc altă cupă.

— Aceea de pe masă este o oglindă?

Capitolul 11

Am așteptat până s-a aranjat în oglindă, uitându-mă pe geam la covorul de zăpadă și încercând pe furiș, cu spatele la ea, să dau de Coral ori de Luke.

Însă n-am avut noroc. Când a lăsat din mână pieptenele și peria de păr pe care i le împrumutasem, punând și oglinda alături, mi-am dat seama că-și aranjase și gândurile odată cu părul și era gata să vorbească din nou. M-am întors alene spre ea și m-am apropiat.

Ne-am cercetat unul pe altul cu chipuri împietrite, după care ea a întrebat:

— Mai știe altcineva din Amber că m-ai trezit la viață?

— Nu, am răspuns.

— Bun. Asta înseamnă că am o șansă să scap vie de-aici. Vrei, presupun, ajutorul meu contra lui Mască și Jurt?

— Da.

— Ce fel de ajutor ai dori, mai exact, și cum anume ești gata să plătești pentru el?

— Am de gând să pătrund în Fortăreață și să-i neutralizez pe ei.

— Să-i „neutralizezi"? Acesta-i unul dintre banalele eufemisme pentru „a ucide", așa-i?

— Presupun că da.

— Amberul nu s-a remarcat niciodată printr-o sensibilitate excesivă. Ai fost expus prea mult jurnalismului american. Deci ești conștient de faptul că știu bine Fortăreața și ai nevoie de ajutorul meu pentru a-i omorî pe cei doi. Corect?

Am dat din cap a încuviințare.

— Rinaldo mi-a spus că de-o fi să ajungem prea târziu şi Jurt să fi trecut deja prin transformare, ai putea şti tu o cale de a folosi împotriva lui aceeaşi putere, am explicat.

— A apucat să citească din notiţele acelea mai mult decât aş fi crezut, a zis Jasra. O să fiu, aşadar, sinceră cu tine, de vreme ce vieţile noastre s-ar putea să atârne de asta. Da, există o asemenea tehnică. Dar nu, nu ne va fi de ajutor. Sunt necesare nişte pregătiri anume, nu-i ceva ce poate fi făcut pe loc, cât ai bate din palme.

Mandor şi-a dres vocea.

— Aş prefera ca Jurt să nu fie omorât, a anunţat el, dacă există posibilitatea să fie adus înapoi la Curţi ca prizonier. Ar putea fi pedepsit exemplar. Poate că există o cale de a-l neutraliza fără a-l... neutraliza cu adevărat.

— Şi dacă nu există? am întrebat.

— Atunci te voi ajuta să-l ucizi. Nu-mi fac iluzii în privinţa lui, însă mă simt obligat să încerc ceva. Mă tem ca vestea morţii lui să nu-l doboare pe tatăl nostru.

Mi-am ferit privirea. Putea să aibă dreptate şi, cu toate că moartea bătrânului Sawall i-ar fi asigurat lui însuşi succesiunea la titlu şi stăpânirea unor domenii însemnate, eram sigur că nu se grăbea prea tare să le obţină cu un asemenea preţ.

— Înţeleg. Nu mă gândisem la asta.

— Dă-mi, aşadar, ocazia de a încerca să-l supun. Dacă voi da greş, mă voi alătura vouă în tot ce trebuie făcut.

— De acord, am spus uitându-mă la Jasra ca să văd cum reacţionează.

Ne cerceta din priviri, cu o expresie curioasă pe chip.

— „Tatăl nostru?" a repetat.

— Da, am răspuns. Nu voiam să aduc vorba, dar... Jurt e fratele nostru mai mic.

Adulmecase o conspiraţie de familie şi ochii îi luceau.

— Între ai voştri se dă o luptă pentru putere? a întrebat.

— Nu chiar, a zis Mandor.

— Familia voastră e una dintre cele de vază la Curţi?

Mandor a ridicat din umeri. Am făcut și eu la fel. Aveam senzația că Jasra încerca să obțină un avantaj și din asta, așa că am decis să schimb vorba.

— Discutam despre misiunea noastră, am spus. Vreau să mergem acolo și să accept provocarea lui Mască. Îl oprim pe Jurt, dacă ni se pune în cale, și i-l dăm lui Mandor. Dacă nu poate fi strunit, mergem până la capăt. Ești de partea noastră?

— Încă n-am discutat prețul.

— Bine, am încuviințat. Am vorbit cu Rinaldo despre asta și mi-a spus să-ți transmit că a renunțat la răzbunare. El consideră că, odată cu moartea lui Caine, s-a terminat cu ura sa pentru Amber. Mi-a cerut să te eliberez, dacă vei fi de acord cu asta, și a sugerat ca în schimbul ajutorului dat în lupta contra noului stăpân al citadelei, să ți se ofere iarăși domnia Fortăreței celor Patru Lumi. Ce zici?

A luat cupa și a sorbit îndelung. Am ghicit că vrea să tragă de timp, să găsească o cale de a obține și alte avantaje.

— Ai vorbit de curând cu Rinaldo? a spus.

— Da.

— Nu-mi este clar ce caută cu Dalt, în loc să fie aici cu noi, dacă încuviințează planul ăsta.

Am oftat.

— Îți voi povesti tot, am zis. Dar, dacă ești alături de noi, aș vrea să pornim cât mai curând.

— Dă-i drumul.

I-am relatat, prin urmare, aventurile serii din Arden, lăsând deoparte doar faptul că Vialle îi acordase lui Luke protecția sa personală. Nayda părea să devină tot mai agitată pe măsură ce înaintam cu istorisitul, scâncind slab când și când.

După ce am isprăvit, Jasra a pus palma pe brațul lui Mandor și s-a ridicat, atingându-l în treacăt cu șoldul și apropiindu-se de Nayda.

— Acum spune-mi de ce fiica unui înalt demnitar din Begma e imobilizată aici.

— E posedată de un demon căruia îi place să se bage în treburile mele.

— Chiar așa? M-am întrebat adesea cu ce se ocupă demonii. Dar se pare că acest demon încearcă să spună ceva ce m-ar putea interesa. De-ai fi bun s-o eliberezi câteva clipe, ca să vorbim, îți promit că voi avea în vedere oferta ta.

— Timpul trece iute, am zis.

— În cazul ăsta... răspunsul meu este „Nu". Închide-mă undeva și du-te la Fortăreață fără mine.

I-am aruncat lui Mandor o privire.

— Fiindcă n-am acceptat încă oferta voastră, a continuat Jasra, Rinaldo ar numi asta cheltuieli de protocol.

— Nu văd ce rău ar putea face, a fost de părere Mandor.

— Las-o atunci să vorbească.

— Poți vorbi, *ty'iga*, a spus Mandor.

Primele cuvinte nu i le-a adresat însă Jasrei, ci mie.

— Merlin, trebuie să-mi dai voie să te însoțesc.

Am pășit într-o parte ca să-i pot vedea mai bine chipul.

— Nu se poate, i-am zis.

— De ce nu?

— Fiindcă e posibil ca înclinația ta de a mă apăra să mă stingherească într-o situație în care ar trebui, probabil, să risc.

— Asta mi-e firea, a răspuns Nayda.

— Și problema mea. Nu-ți vreau răul. Aș sta bucuros de vorbă cu tine după ce se vor sfârși toate astea, însă acum o să te ții deoparte.

Jasra și-a dres vocea.

— Ăsta e întregul mesaj? Sau vrei să-mi spui și mie ceva?

A urmat o tăcere lungă, apoi:

— Îi vei însoți sau nu? a vrut Nayda să știe.

Jasrei i-a luat la fel de mult să răspundă, cântărindu-și cu grijă cuvintele:

— Este o operațiune personală, clandestină. Nu sunt deloc sigură că va fi sprijinită de domnitorii din Amber. E drept că am de câștigat în cazul în care cooperez, dar și voi risca

foarte mult. Firește, vreau să-mi obțin libertatea și să recapăt Fortăreața. E aproape un târg cinstit. Însă el cere și oprirea vendetei. Cum mă pot încredința că asta înseamnă ceva aici, că nu voi fi vânată după aceea de conducătorii Amberului? Nu poate vorbi și-n numele celorlalți când acționează pe furiș.

Pe parcurs, cuvintele i s-au transformat într-o întrebare adresată mie și, de vreme ce era o interogare foarte bună la care nu aveam de fapt răspuns, m-am bucurat că *ty'iga* avea ceva de zis:

— Cred că te pot convinge că ar fi spre binele tău să-i însoțești și să le oferi ajutorul, a propus entitatea.

— Începe, te rog, i-a spus Jasra.

— Va trebui să vorbim despre asta între patru ochi.

Jasra a zâmbit, fiindcă îi fusese atinsă, eram sigur, sensibilitatea la intrigi.

— De acord, a zis.

— Mandor, silește-o să vorbească acum, am rostit.

— Stai! a exclamat Jasra. Vreau să port discuția asta în particular sau poți uita de ajutorul meu.

Am început să mă întreb cât de mare ar fi ajutorul Jasrei dacă nu putea cere Fântânii să-l distrugă pe Jurt, în caz că asta ar fi devenit o problemă. Cunoștea Fortăreața, adevărat. Dar nu știam sigur cât de mult i se întindeau abilitățile vrăjitorești.

Pe de altă parte, voiam și ca lucrurile să se lămurească acum, iar un tovarăș în plus putea să facă diferența.

— Nayda, am spus, intenționezi ceva ce-ar putea face rău Amberului.

— Nu.

— Mandor, pe ce jură demonii *ty'iga*? am întrebat.

— Pe nimic.

— La naiba! Cât timp îți trebuie?

— Dă-ne zece minute, a zis Nayda.

— Hai să ne plimbăm un pic, m-am adresat lui Mandor.

— Bine, a încuviințat aruncând spre Nayda încă o sferă de metal, care li s-a alăturat celorlalte în rotire, ridicându-se ceva mai sus de nivelul taliei ei.

Am scos o cheie din sertarul biroului și, de îndată ce am ajuns pe coridor, l-am întrebat pe fratele meu:

— Există vreo modalitate ca Jasra s-o elibereze?

— Cu protecția suplimentară pe care tocmai am adăugat-o, nu. Sunt puțini cei care ar înțelege cum s-o facă și cu siguranță ar dura mai mult de zece minute.

— Demonul ăsta afurisit e plin de secrete, am spus cu năduf. Mă face să mă întreb cine-i de fapt prizonierul.

— Nu va face altceva decât un schimb de informații pentru ca Jasra să coopereze. Vrea ca doamna să ne însoțească, fiindcă nu poate veni ea însăși, crezând că asta te va proteja mai bine.

— Atunci de ce nu putem asista și noi?

— În privința asta nu mă lămurește nimic din ce am aflat de la ea.

— Ei bine, dacă tot am câteva minute la dispoziție, aș avea o trebușoară. Vrei să arunci un ochi pe-aici și să te ocupi dacă ne cheamă înainte să mă întorc?

A zâmbit.

— Dacă apare vreo rudă a ta, să mă prezint drept Prinț al Haosului?

— Credeam că ești și prințul înșelăciunii.

— Firește, a zis bătând din palme și făcându-se nevăzut.

— Mă grăbesc, am spus.

— Noroc, i-am auzit vocea de undeva de prin preajmă.

M-am grăbit să străbat culoarul. Aș zice că era un mic pelerinaj – unul pe care nu-l mai făcusem de mult. Părea cumva potrivit înaintea acțiunii pe care-o pregăteam.

Când am ajuns la ușă, m-am oprit preț de o clipă, cu ochii închiși, imaginându-mi interiorul așa cum îl văzusem ultima oară. Era apartamentul tatei. Îmi făcusem de lucru pe-acolo de multe ori, încercând să aflu, după mobilier, amplasarea

obiectelor, rafturile de cărți și colecțiile lui ciudate, ceva mai mult decât știam despre el. Și mereu apărea câte un detaliu ce-mi atrăgea atenția, care răspundea unei întrebări sau ridica o alta – o dedicație pe pagina de gardă a unei cărți ori o notiță pe margine, o perie de păr din argint cu inițiale ce nu corespundeau, un dagherotip înfățișând o brunetă atrăgătoare, cu mesajul „Lui Carl, cu dragoste, Carolyn", o poză cu tata dând mâna cu generalul MacArthur...

Am descuiat ușa și am împins-o.

Nu m-am mișcat însă câteva secunde, deoarece înăuntru pâlpâia o lumină. Am ciulit urechile, însă dinăuntru nu venea niciun sunet. Încetișor, am intrat. Pe o servantă lipită de peretele opus fuseseră aprinse mai multe lumânări. Încăperea părea pustie.

— Salutare! am strigat. Sunt eu, Merlin.

Niciun răspuns.

Am tras ușa după mine și am înaintat. Printre lumânări se afla o vază în care fusese pus un singur trandafir, ce părea să fie argintiu. M-am apropiat. Da, era o floare reală, nu artificială. Și era argintie. În ce umbră creșteau astfel de flori?

Am luat o lumânare, cu tot cu suport, protejând flăcăruia cu căușul palmei. Am făcut la stânga și am intrat în camera alăturată. Îndată ce am deschis ușa, mi-am dat seama că n-avusesem de ce să iau lumânarea, fiindcă și aici erau aprinse altele.

— Hei!

N-am primit nici de data asta vreun răspuns. Nu se auzea niciun sunet. Am pus lumânarea pe o masă și m-am apropiat de pat, am ridicat cuvertura și i-am dat drumul. O cămașă argintie era întinsă peste așternuturi, lângă o pereche de pantaloni negri – culorile tatei. La ultima mea vizită nu fuseseră acolo.

M-am așezat pe marginea patului și mi-am pironit privirea spre ungherul întunecat din cealaltă parte a odăii. Ce se-ntâmpla? Vreun ritual bizar al casei? O bântuire? Sau...

— Corwin? am întrebat.

Nu pot spune că mă aşteptam la un răspuns, aşa că n-am fost dezamăgit. Când m-am sculat însă, m-am lovit de un obiect greu, atârnat de un picior al patului. Am întins mâna şi l-am apucat, ca să-l văd mai bine. Era o centură de care atârna o sabie băgată în teacă. Nici ele nu fuseseră acolo la ultima mea vizită. Am apucat mânerul şi am tras sabia din teacă.

O bucată de Model, cuprinsă în metalul cenuşiu, a dansat în lumina lumânărilor. Era Grayswandir, sabia tatei. Habar nu aveam ce caută aici.

Şi am înţeles, cu o strângere de inimă, că nu mai puteam întârzia ca să-nţeleg ce se-ntâmplă. Trebuia să mă întorc la propriile-mi probleme. Da, timpul îmi era inamic astăzi.

Am băgat-o pe Grayswandir la loc în teacă.

— Tată? Dacă mă auzi, să ştii că vreau să ne vedem iarăşi. Dar acum trebuie să plec. Mult noroc în tot ce faci.

Am ieşit apoi din cameră, atingând în treacăt trandafirul de argint, şi am încuiat uşa după mine. Când am pornit înapoi, mi-am dat seama că tremuram.

Pe drum n-am întâlnit pe nimeni; când am ajuns la propria-mi uşă, am ezitat, neştiind dacă să intru, să ciocănesc ori să aştept. Am simţit o atingere pe umăr şi m-am răsucit, însă n-am dat cu ochii de nimeni. Am întors capul şi l-am văzut înaintea mea pe Mandor, oarecum încruntat.

— Ce s-a întâmplat? a zis. Pari mai tulburat decât la plecare.

— Ceva complet diferit, aşa cred. Vreo veste dinăuntru?

— Am auzit-o pe Jasra ţipând, aşa că am deschis uşa. Însă hohotea de râs şi mi-a cerut s-o închid.

— Ori a primit veşti bune, ori demonii *ty'iga* se pricep să spună poveşti.

— Aşa s-ar părea.

Peste puţină vreme, uşa s-a deschis şi Jasra ne-a făcut semn să intrăm.

— Conversaţia noastră s-a încheiat, a zis.

Am privit-o atent după ce am intrat. Părea mai binedispusă acum. Ochii îi sclipeau veseli și părea să-și rețină un zâmbet.

— Sper că ați avut o discuție profitabilă, am spus.

— Da. În ansamblu, aș zice că da, a răspuns Jasra.

O privire aruncată Naydei m-a încredințat că nu se schimbase nimic în privința poziției ori a expresiei feței.

— Va trebui să te-ntreb ce decizie ai luat, am spus. Nu-mi permit să pierd vremea.

— Ce se-ntâmplă dacă refuz?

— Te voi conduce în camera ta și-i voi anunța pe ceilalți că te-ai trezit la viață.

— Ca musafiră?

— Ca o musafiră foarte bine protejată.

— Înțeleg. Ei bine, n-aș vrea să ajung în camera aceea. Am decis să te însoțesc și să te ajut în condițiile pe care le-am discutat.

I-am făcut o plecăciune.

— Merlin! a intervenit Nayda.

— Nu! am răspuns și m-am uitat la Mandor, care s-a apropiat și s-a oprit în fața Naydei.

— E mai bine să dormi, i-a zis, iar ochii entității s-au închis și umerii i s-au înmuiat. E vreun loc în care s-o putem lăsa să se cufunde în somn? m-a întrebat.

— Pe aici, am spus indicându-i ușa odăii alăturate.

El a luat-o de mână și a condus-o într-acolo. L-am auzit, după un timp, vorbind domol, apoi s-a așternut liniștea. Mandor s-a întors la noi puțin mai târziu și m-am dus s-o văd. Era întinsă pe patul meu. N-am văzut în preajmă nicio sferă de metal.

— Doarme adânc? am vrut să știu.

— Da, și va rămâne așa mult timp.

M-am uitat la Jasra, care se privea în oglindă.

— Ești gata? am întrebat-o.

M-a privit cu pleoapele mult apropiate.

— Cum propui să ajungem acolo?

— Tu ai vreo metodă specială? am întrebat la rându-mi.

— Nu în clipa asta.

— Voi chema atunci Roata-fantomă.

— Ești sigur că nu vom păți nimic? Am stat de vorbă cu.... mașinăria aia. Nu sunt sigură că-i de încredere.

— N-are nimic. Vrei să pregătești mai întâi niște vrăji?

— Mă descurc. Resursele mele... ar trebui să fie în regulă.

— Mandor?

Am auzit un clic de undeva de sub mantia lui.

— Gata, a zis.

Am scos Atuul Fantomei și l-am privit țintă. Am început să meditez. Am încercat să stabilesc legătura. Nu s-a întâmplat nimic. Am încercat iarăși, rechemând, ajustând, extinzând...

— Ușa..., a rostit Jasra.

Am întors capul spre ușa de la intrare, însă nu era nimic neobișnuit cu ea. Mi-am mutat privirea spre Jasra și mi-am dat seama încotro se uita ea.

Ușa ce dădea în dormitorul în care se odihnea Nayda începuse să strălucească. Emana o lumină galbenă care, pe măsură ce priveam, sporea în intensitate. Apoi în mijlocul ei s-a conturat un punct cu luminozitate mai mare, care a început să se miște lent în sus și-n jos. Se auzea acum muzică, nu știu de unde, și pe acel fundal sonor am auzit vocea Fantomei:

— Urmărește bila care sare.

— Termină! i-am cerut. Îmi distragi atenția.

Muzica s-a oprit. Cercul de lumină a rămas nemișcat.

— Scuze, a spus Fantoma. M-am gândit că o să te relaxeze un mic moment comic.

— Te-ai înșelat. Nu vreau decât să ne duci la Fortăreața celor Patru Lumi.

— Vrei și soldații? Nu reușesc să-l localizez pe Luke.

— Doar pe noi trei.

— Și cea care doarme alături? Am mai întâlnit-o. Ceva nu-i în regulă când o scanez.

— Știu, nu-i umană. Las-o să doarmă.

— Foarte bine atunci. Treceți prin ușă.

— Haideți, m-am adresat celorlalți luându-mi centura și prinzând-o la șold, împreună cu pumnalul.

Am înșfăcat apoi mantia de pe un scaun și mi-am pus-o pe umeri.

Am mers spre portal, urmat de Mandor și de Jasra. Am trecut prin el, însă camera nu mai era acolo, ci doar ceva cețos. Când pâcla s-a limpezit, mi-am dat seama că mă aflam undeva sus; în față, hăt departe, cerul era plumburiu și un vânt rece îmi flutura hainele.

L-am auzit pe Mandor exclamând ceva și, după o clipă, și pe Jasra – aflată în spatele meu și în stânga. Câmpul uriaș de gheață, alb ca un os descărnat, era în dreapta mea; în partea opusă, o mare cenușie ca ardezia agita valuri înspumate ca niște șerpi într-o găleată cu lapte. Departe, jos, pământul negru clocotea și răspândea în aer aburi fierbinți.

— Fantomă! am strigat. Unde ești?

— Aici, a venit răspunsul molcom și, uitându-mă în jos, am zărit un ineluș de lumină lângă vârful cizmei stângi.

Fortăreața era drept înaintea noastră, sumbră. În afara zidurilor nu se vedea niciun semn de viață. Eram probabil în munți, undeva în apropierea locului în care vorbisem pe îndelete cu bătrânul pustnic Dave.

— Voiam să ne duci în citadelă, înăuntrul Fortăreței. De ce ne-ai lăsat aici?

— Ți-am zis că nu-mi place locul ăla, a răspuns Roata-fantomă. Am vrut să-ți dau șansa de a o privi bine și de a decide exact în ce loc vrei să fii trimis. Așa mă pot mișca foarte iute, fără să mă expun prea mult acestor forțe care mi se par neliniștitoare.

Am continuat să cercetez din priviri Fortăreața. Două tornade se roteau iarăși pe lângă zidul de apărare. Dacă n-ar fi

existat șanț, probabil că ar fi făcut treabă bună săpând unul. Se aflau la exact o sută optzeci de grade una de cealaltă și erau iluminate pe rând. Cea mai apropiată a început să fie străbătută de fulgere, căpătând o incandescență sinistră; apoi strălucirea a început să-i pălească și a venit rândul celeilalte. Cât am privit, au repetat de mai multe ori acest ciclu.

Jasra a exclamat ceva și m-am întors spre ea.

— Ce se-ntâmplă?

— Ritualul, a răspuns. Cineva se joacă cu forțele acelea chiar acum.

— Poți spune cât de avansat e procesul?

— Nu tocmai. Poate abia au început ori poate că sunt pe sfârșite. Stâlpii de foc îmi spun că totul este pe poziții.

— Atunci spune tu, Jasra. Unde ar trebui să ne facem apariția?

— Există două coridoare lungi ce duc spre sala unde se află Fântâna. Unul e la același nivel, iar celălalt cu un etaj mai sus. Sala se înalță pe câteva niveluri.

— Îmi amintesc asta.

— Dacă ei lucrează direct cu forțele și apărem pur și simplu în sală, a continuat Jasra, avantajul surprizei va fi doar temporar. Nu pot ști cu siguranță cu ce ne vom înfrunta. Ar fi bine să ne apropiem pe unul dintre coridoare, ca să am o șansă de a vedea cum stau lucrurile. Întrucât există posibilitatea de a fi observați dacă venim pe coridorul de jos, cel de sus ar fi mai nimerit.

— Bine, am fost de acord. Fantomă, ne poți trimite pe culoarul de jos?

Cercul s-a extins, s-a clătinat, s-a înălțat, rămânând deasupra noastră o clipă, apoi s-a lăsat în jos.

— Sunteți... deja... acolo, a zis Roata-fantomă în vreme ce vederea mi se încețoșa, iar cercul de lumină ne cuprindea din creștet până în tălpi. Rămas-bun.

Avusese dreptate. Nimeriserăm, de data asta, tocmai bine. Ne aflam pe un coridor lung, slab luminat, săpat în stâncă.

Un capăt i se pierdea în beznă, altul dădea într-o zonă iluminată. Tavanul era din buşteni neprelucraţi, iar pe grinzile grele se întindeau pânze de păianjeni. Câteva globuri magice albastre luminau în scobituri din pereţi, împrăştiind o lucire albicioasă ce arăta că vraja era pe cale să se destrame. Unele se stinseseră deja. Spre partea luminată a coridorului, câteva fuseseră înlocuite cu felinare. Deasupra se auzea fojgăiala unor făpturi mărunte ce umblau pe tavan. Mirosea a umezeală şi a mucegai. Aerul însă avea ceva electric, de parcă am fi respirat ozon, emanând o vibraţie ce părea să pătrundă totul.

Am trecut pe vederea prin Logrus şi totul a devenit mult mai luminos. Linii de forţă ca nişte cabluri galbene, scânteietoare, se îndreptau în toate direcţiile. De la ele venea lumina suplimentară pe care o percepeam acum. Şi de câte ori mişcările mele intersectau vreuna, senzaţia de furnicături se intensifica. Jasra se oprise la răscrucea câtorva şi părea să absoarbă de la ele energie prin tot corpul. Începea să emane o strălucire pe care nu eram sigur că vederea obişnuită ar fi detectat-o. M-am uitat la Mandor şi am zărit şi înaintea lui Semnul Logrusului, ceea ce însemna că era conştient de tot ce vedeam şi eu.

Jasra a început să se deplaseze încet pe coridor, către capătul luminat. M-am ţinut după ea, ceva mai în stânga. Mandor încheia şirul, păşind atât de încet, încât a trebuit să arunc câte o privire în spate, când şi când, ca să mă asigur că nu se pierduse. În timp ce înaintam, am devenit conştient de o trepidaţie regulată, ca şi cum ar fi bătut o inimă uriaşă. Nu-mi dădeam seama dacă se transmitea prin podea ori prin liniile de forţă ce vibrau.

M-am întrebat dacă prin perturbarea acestei reţele de forţe ne vom trăda prezenţa, ori poate şi poziţia, magicianului care lucra la Fântână. Sau concentrarea lui ne permitea să ne apropiem neobservaţi?

— A început? i-am şoptit Jasrei.

— Da.

— Cât a avansat?

— Faza majoră ar putea fi completă.

Alți câțiva pași și de data asta m-a întrebat ea pe mine:

— Care e planul tău?

— Dacă ai dreptate, vom ataca imediat. Poate ar trebui să-l doborâm mai întâi pe Jurt – noi toți, vreau să zic –, dacă a devenit atât de încărcat cu energie, atât de temut.

Jasra și-a umezit buzele.

— Din cauza legăturii cu Fântâna, a spus, sunt probabil cea mai pregătită să am de-a face cu el. Mai bine să nu-mi stai în cale. Prefer să te ocupi de Mască. Iar pe Mandor ar fi mai bine să-l ținem în rezervă, pentru ca la nevoie să poată sări în ajutorul oricăruia dintre noi.

— De acord. Mandor, ai auzit?

— Da, a răspuns el cu voce domoală. Voi face cum zice ea. Dar ce s-ar întâmpla dacă aș distruge chiar Fântâna? a întrebat-o pe Jasra.

— Nu cred să fie posibil.

Mandor a pufnit neîncrezător și-mi dădeam seama la ce gânduri primejdioase îi zboară mintea.

— Fă-mi pe plac și imaginează-ți.

Jasra a tăcut o vreme, după care a continuat:

— Dac-ai putea s-o închizi cu totul, chiar și pentru puțin timp, probabil că citadela ar cădea. Eu am folosit emanațiile energetice ca să țin totul laolaltă. Fortăreața e veche și n-am avut timp s-o consolidez. Ar fi mai să bine investim în altă parte cantitatea de energie necesară unui atac de succes asupra Fântânii.

— Mulțumesc, a zis Mandor.

Jasra s-a oprit și a trecut o mână printr-o linie de forță, închizând ochii de parcă ar fi luat pulsul cuiva.

— E foarte puternică. Cineva o prelevă la nivelurile ei cele mai profunde, a spus ea înaintând din nou.

Lumina de la capătul pasajului a strălucit mai tare, apoi s-a estompat și a crescut din nou în intensitate. Umbrele se

retrăgeau, apoi își recăpătau locul. Mi s-a părut că aud un sunet asemănător bâzâitului cablurilor de înaltă tensiune. Pârâituri intermitente veneau, de asemenea, dintr-acolo. Am mărit pasul, fiindcă Jasra se grăbea acum. Și deodată, de deasupra, a răsunat un hohot de râs. Frakir mi s-a strâns pe încheietură. Limbi de foc se zăreau dincolo de deschiderea coridorului.

— La naiba, la naiba, la naiba! am auzit-o pe Jasra.

A ridicat mâna când am intrat în câmpul vizual al platformei dintre etaje pe care stătuse Mască la prima noastră întâlnire. M-am oprit, însă Jasra a continuat să înainteze încetișor, apropiindu-se de balustradă. În dreapta și în stânga, două scări coborau spre părți diferite ale sălii.

Jasra a privit în jos preț de o clipă, apoi s-a aruncat înapoi și în dreapta, rostogolindu-se la contactul cu podeaua. Smulgând o bucată de balustradă, o minge de flăcări portocalii a zburat în sus ca o cometă lentă, trecând prin locul unde se aflase Jasra cu o secundă în urmă. M-am grăbit să mă apropii, i-am trecut un braț pe după umeri și am încercat s-o ridic.

Am simțit-o tresărind, iar capul i-a zvâcnit ușor către stânga. Știam, cumva, ce voi vedea dacă priveam acolo.

Era Jurt, gol-pușcă dacă nu puneai la socoteală peticul de pe ochi, emanând strălucire, zâmbind, aproape imaterial.

— Mă bucur c-ai trecut pe-aici, frate, a zis. Păcat că nu poți sta.

Când a întins brațul către mine, pe vârfurile degetelor îi dansau scântei. Mă îndoiam că avea în minte o strângere de mână.

Singurul răspuns la care m-am putut gândi a fost „Ți s-a dezlegat șiretul", lucru care nu l-a oprit, firește, însă l-a făcut ca, timp de câteva secunde, să pară uimit.

Capitolul 12

Jurt nu jucase niciodată rugby. Mă îndoiesc că se aşteptase să-l plachez şi, când s-a întâmplat asta, nu cred că anticipase să-l atac atât de jos, chiar deasupra genunchilor. Iar în privinţa dezechilibrării şi proiectării prin balustradă, sunt sigur că l-am luat prin surprindere. Părea uluit când s-a prăbuşit pe spate, cu scântei încă dansându-i pe buricele degetelor.

Am auzit-o pe Jasra chicotind, când Jurt s-a estompat în mijlocul căderii şi-a dispărut înainte de contactul cu podeaua. Apoi, cu coada ochiului, am văzut-o ridicându-se.

— O să mă ocup de el acum, a spus. Nu-i nicio problemă, e neîndemânatic, a adăugat chiar când Jurt a apărut în capătul treptelor dinspre dreapta ei. Tu ai grijă de Mască!

Mască era de cealaltă parte a fântânii de piatră neagră, privindu-mă printr-un gheizer de flăcări portocalii şi roşii. Jos, în bazin, flăcările se unduiau alb-gălbui. Le-a luat în palmă şi a făcut din ele, cum face un copil bulgări de zăpadă, o minge albastră incandescentă pe care a aruncat-o în mine.

Am deviat-o cu uşurinţă. Asta nu era Artă vrăjitorească, ci simplă manipulare a energiei. A fost însă ca un memento; în aceeaşi clipă am văzut-o pe Jasra făcând gesturile preliminare unei vrăji periculoase, care nu era însă decât o distragere a atenţiei, pentru ca să se apropie de Jurt şi să-i pună piedică, împingându-l în jos pe trepte.

Nu era deci Artă. Cine se bucura de luxul de a sta la doi paşi de o sursă de putere ca aceasta devenea cu siguranţă tot mai indolent cu trecerea vremii, folosind doar elemente de

bază ale vrăjii, prin care dezlănțuia râuri de putere. Cineva neinstruit sau extrem de leneș putea chiar să renunțe și la atâta lucru și să se joace direct cu forțele brute, un fel de șamanism opus purității Magiei Superioare – ca o ecuație echilibrată – care producea efecte maxime cu efort minim.

Jasra era conștientă de asta. Îmi dădeam seama că fusese educată în magie, ceea ce constituia un avantaj, mi-am zis în vreme ce param altă minge de foc și mă deplasam către stânga.

Am coborât scara – pieziș – fără să-mi iau ochii de la Mască. Eram pregătit să mă apăr pe loc de orice atac al său.

Balustrada a început să lucească înaintea mea, apoi a izbucnit în flăcări. M-am retras un pas și mi-am continuat coborârea. Nu merita să irosesc o vrajă ca să domolesc focul, fiindcă se vedea limpede că fusese iscat mai degrabă de dragul spectacolului decât pentru eficacitate…

Ei bine…

Mai exista o posibilitate, am înțeles văzând că Mască nu făcea decât să mă privească, fără să schițeze vreo mișcare pentru a arunca altceva în mine.

Putea fi vorba despre un test. Poate că voia să descopere dacă eram limitat la cele câteva vrăji pe care le adusesem cu mine, ori dacă învățasem să absorb putere direct de la sursă și mă pregăteam să-i administrez niște lovituri puternice, cum procedau acum Jurt și Jasra în mod evident. Perfect. N-avea decât să se întrebe. Un număr finit de vrăji împotriva unei surse de energie aproape nelimitate?

Jurt a apărut brusc pe un pervaz de fereastră, sus și în stânga mea. A apucat doar să se încrunte nițel înainte ca o perdea de flăcări să fie abătută asupra sa. Însă el și perdeaua au dispărut într-o clipă și am auzit-o pe Jasra râzând și pe el blestemând, apoi ceva s-a prăbușit cu zgomot în cealaltă parte a sălii.

Am dat să mai cobor o treaptă, dar scara a dispărut din vedere. Bănuind că-i o iluzie, am continuat să las piciorul jos,

cu grijă, însă talpa nu întâlnea nicio rezistență, așa că am întins piciorul ca să-l așez pe treapta următoare. Și aceea a dispărut când am dat să pășesc. L-am auzit pe Mască chicotind când, pentru a evita zona, mi-am transformat mișcarea într-o săritură. În vreme ce săream, treptele au dispărut una câte una.

Eram sigur că Mască crezuse că, dacă știam cum să mă conectez la puterea locală, aveam să-mi trădez, din reflex, legătura aceea. Iar dacă nu, avea poate să mă coste măcar o vrajă de evadare.

Însă am măsurat din priviri distanța până la podeaua acum vizibilă. Dacă nu dispăreau și alte trepte, aș fi izbutit să mă prind cu mâna de următoarea, să atârn așa o clipă și să-mi dau drumul. N-aș fi pățit nimic. Și chiar dacă n-aș fi izbutit sau ar fi dispărut și alte trepte... tot credeam că aș fi aterizat cu bine. Mai bine să folosesc un cu totul alt gen de vrajă în timpul căderii.

Am prins marginea din spate a celei mai îndepărtate trepte, m-am legănat și mi-am dat drumul, răsucindu-mă în aer și rostind vorbele unei vrăji pe care o botezasem Prăbușirea Zidului.

Fântâna s-a cutremurat. Flăcările s-au înălțat biciuitoare, revărsându-se peste marginea bazinului în partea cea mai apropiată de Mască, aruncându-l pe spate, la podea, în vreme ce vraja mea își continua coborârea.

Brațele lui Mască s-au ridicat înaintea-i; trupul părea să-i absoarbă vârtejul strălucitor, iar mâinile să-l trimită către exterior. Între palmele lui a apărut o arcuire de lumină, apoi o cupolă ca un scut. L-a înălțat, abătând ultimele zguduiri provocate de vraja mea. Deja mă apropiam iute de el. Dar chiar atunci, pe ghizdul îndepărtat al fântânii a apărut Jurt, deasupra lui Mască, privindu-mă cu ochi răi. Până să-mi trag sabia, s-o arunc pe Frakir asupra lui sau să rostesc altă vrajă, fântâna s-a umflat și un val uriaș l-a aruncat pe Jurt de pe marginea bazinului și l-a azvârlit pe podea, purtându-l pe lângă Mască spre cealaltă scară, pe care am văzut că acum cobora încet Jasra.

— Nu înseamnă nimic să fii capabil să te transporţi în orice loc, am auzit-o zicând, dacă în toate locurile rămâi la fel de neghiob.

Jurt a mârâit şi-a sărit în picioare, uitându-se apoi în sus, dincolo de ea.

— Şi tu, frate? a întrebat.

— Am venit să-ţi cruţ viaţa, de s-o putea, am auzit vocea lui Mandor. Aş propune să te întorci cu mine chiar acum...

Jurt a răcnit ca o fiară.

— N-am nevoie de protecţia ta! a urlat. Eşti nebun dacă te-ncrezi în Merlin! Doar tu mai stai între el şi tron!

Mai multe cercuri sclipitoare s-au ridicat ca nişte inele de fum dintre mâinile Jasrei, lăsându-se peste Jurt, gata să-l cuprindă. Jurt a dispărut îndată şi peste câteva clipe l-am auzit strigând la Mandor de altundeva.

Am continuat să păşesc spre Mască, ce izbutise să se apere de Prăbuşirea Zidului şi începuse să se ridice în capul oaselor. Am rostit cuvintele Cărării de Gheaţă şi picioarele i-au fost secerate. Da, aveam de gând să arunc asupra sursei lui de putere un număr limitat de vrăji. Numesc asta încredere în sine. Mască avea putere. Eu aveam un plan şi mijloacele de a-l pune în aplicare.

O lespede s-a smuls din podea, s-a transformat scrâşnind într-un nor de pietriş şi-a pornit spre mine ca alicele din puşcă. Am rostit cuvintele Plasei şi am ridicat braţele.

Toate fragmentele au fost adunate înainte să ajungă la mine. I le-am vărsat apoi în cap lui Mască, care încă încerca să se ridice.

— Îţi dai seama că încă nu ştiu pentru ce ne luptăm? am spus. A fost ideea ta. Încă aş putea...

Mască părea să fi renunţat, pentru moment, să se ridice în picioare. Îşi băgase mâna stângă într-o băltoacă de lumină fremătătoare, iar braţul drept şi-l întinsese spre mine. Băltoaca a dispărut şi un şuvoi de foc i-a ieşit din palma dreaptă, năpustindu-se spre mine ca jetul unui aspersor de grădină.

Eram însă pregătit. Dacă Fântâna putea să țină în ea foc, atunci trebuia să fie izolată împotriva acestuia.

M-am aruncat la pământ, de cealaltă parte a bazinului negru, folosindu-i baza ca adăpost.

— Se prea poate ca unul dintre noi să moară astăzi, am strigat, de vreme ce luptăm pe viață și pe moarte. Așa că mai târziu n-o să mai am ocazia să te întreb. De unde-ți vine ura asta? Ce ai cu mine?

Din partea opusă a Fântânii am auzit doar un chicotit ca răspuns, iar podeaua a început să se miște sub mine.

De undeva din dreapta, în apropierea bazei scării neavariate, l-am auzit pe Jurt:

— Un neghiob în toate locurile? Dar ce părere ai despre unul care-ți sare în spinare?

Când m-am uitat, l-am văzut apărând în spatele ei și apucând-o în brațe. Însă o clipă mai târziu l-am auzit urlând, fiindcă Jasra a coborât capul și buzele ei i-au atins antebrațul. Apoi l-a îmbrâncit și Jurt a căzut rostogolindu-se pe cele câteva trepte rămase până jos, s-a oprit și a rămas nemișcat.

M-am strecurat spre dreapta Fântânii, dincolo de muchiile tăioase ale lespezilor sparte ce dădeau să mă taie și să mă împungă, mișcate de puterea lui Mască.

— Jurt e terminat, am comentat, și acum ești singur împotriva a trei inamici. Dă-te prins și îți făgăduiesc că vei trăi.

— Sunteți trei, am auzit iarăși vocea aceea inexpresivă, distorsionată. Recunoști că nu mă poți înfrânge fără ajutor?

— Să te înfrâng? Poate ți se pare o joacă. Mie nu. Nu mă voi lăsa constrâns de vreo regulă pe care o recunoști tu. Renunță ori te voi ucide, cu sau fără ajutor, în orice fel voi putea.

Un obiect întunecat a apărut brusc deasupra și m-am rostogolit înapoi de lângă Fântână, când a căzut în bazin cu un plescăit puternic. Era Jurt. Neizbutind să se miște normal din cauza efectului paralizant al mușcăturii Jasrei, se transportase de lângă capătul scării direct în Fântână.

— Tu ai prieteni, Prinț al Haosului, dar la fel am și eu, a răspuns Mască în vreme ce Jurt gemea încetișor și începea să emane lumină.

Deodată Mască a fost propulsat ca o săgeată prin aer. Am auzit lespezile podelei sfărâmându-se. Fântâna însăși s-a domolit, văpăile i-au slăbit. Dintr-o deschizătură nouă în pardoseală se înălța un stâlp de foc rotitor, ridicându-se către tavan și purtându-l în vârf pe Mască.

— Și dușmani, s-a băgat în discuție Jasra, venind mai aproape.

Mască și-a răschirat mâinile și picioarele și s-a rostogolit lent prin aer, capabil pe neașteptate să-și controleze traiectoria. M-am ridicat în picioare și m-am îndepărtat de Fântână. Nu mă simt foarte în largul meu în centrul unor catastrofe geologice.

Un huruit se auzea acum dinspre fântână, însoțit de un țiuit ce părea să vină de peste tot. Printre căpriori începuse să sufle vântul. Turnul de foc călărit de Mască își continua rotirea lentă, în spirală, iar în fântână începea să se producă același fenomen. Jurt s-a mișcat, a gemut și a ridicat brațul drept.

— Și dușmani, a recunoscut Mască începând să facă o serie de gesturi pe care le-am recunoscut imediat, fiindcă petrecusem mult timp să le descâlcesc.

— Jasra! am strigat. Păzește-te de Sharu!

Jasra a făcut trei pași iuți la stânga și a zâmbit. Ceva foarte asemănător cu trăsnetul a căzut apoi dinspre grinzile acoperișului, înnegrind locul din care abia se mișcase.

— Mereu începe cu un fulger, a zis ea. E foarte previzibil.

S-a rotit pe călcâie și-a dispărut într-o pâclă roșiatică, cu un sunet ca de sticlă spartă.

M-am uitat îndată către locul unde se aflase bătrânul încremenit, cu RINALDO scrijelit pe piciorul drept. Se sprijinea acum de perete, cu o mână la frunte, în vreme ce cu cealaltă țesea o vrajă simplă, dar puternică, de protecție.

Voiam să strig la Mandor să se ocupe de bătrânul vrăjitor, însă Mască m-a izbit cu o vrajă Klaxon, care m-a asurzit temporar și mi-a dat sângele pe nas.

M-am ghemuit și m-am dat de-a rostogolul, punându-l pe Jurt, care începea să se ridice, între mine și vrăjitorul din aer. Jurt părea să vomite, efect secundar al mușcăturii Jasrei. I-am tras un pumn în stomac, când m-am sculat, răsucindu-l și așezându-l într-o poziție numai bună să-mi servească drept scut. O greșeală. Mi-a administrat o descărcare de energie foarte asemănătoare unui șoc electric puternic, ba chiar a și hohotit scurt când m-am prăbușit.

— E numai al tău, l-am auzit apoi icnind.

Am văzut, cu coada ochiului, unde se aflau Jasra și Sharu Garrul, care păreau să țină în mâini împletituri lungi din fire aducând cu niște macrameuri făcute din cabluri. Liniile pulsau și-și schimbau culorile și știam că reprezintă forțe mai degrabă decât obiecte materiale, vizibile doar prin grația Logrusului, sub al cărui semn continuam să mă aflu. Ritmul vibrației a crescut și amândoi s-au lăsat ușurel în genunchi, cu brațele desfăcute și fețele lucindu-le de transpirație. Un cuvânt rostit iute, un simplu gest și aș fi putut rupe echilibrul acela. Aveam însă, din păcate, problemele mele. Mască plutea spre mine, apropiindu-se ca o insectă imensă – inexpresiv, strălucitor, letal. Dinspre zidul din față al Fortăreței am auzit trosnete și câteva crăpături în zigzag s-au întins ca fulgere negre. Pe după luminile spiralate se lăsa o perdea de praf, iar podeaua vibra necontenit sub picioarele-mi pe jumătate amorțite, scoțând scâncete și huruituri pe care acum, cu urechile țiuind, abia dacă le mai auzeam. Dar nu conta. Am ridicat brațul stâng, iar pe dreptul l-am strecurat sub mantie.

O lamă de foc a apărut în mâna dreaptă a lui Mască. Nu m-am clintit, ci am mai așteptat o secundă până să rostesc cuvintele alcătuitoare ale vrăjii Fantezie-Pentru-Șase-Arzăt oare-Cu-Acetilenă. Mi-am dus apoi iute mâna la ochi ca să mi-i acopăr și m-am rostogolit într-o parte.

Lovitura lui Mască nu m-a nimerit, ci a despicat piatra fisurată. Însă i-am simțit brațul stâng peste pieptul meu și cotul lui mi s-a înfipt cu putere în coaste. N-am stat să evaluez rănile, fiindcă auzeam pârâiturile sabiei de foc care se elibera din stâncă, ci am izbit cu propriul și banalul meu pumnal de oțel, înfigându-l până în plăsele în rinichiul stâng al lui Mască.

Vrăjitorul a răcnit, a zvâcnit și s-a lăsat moale lângă mine. Aproape instantaneu am fost lovit cu piciorul, cu forță considerabilă, deasupra șoldului drept. Am dat să mă feresc în vreme ce altă lovitură a aterizat în umărul meu drept. Îmi țintise, mai mult ca sigur, capul. Mi-am acoperit gâtul și tâmplele cu brațele, trăgându-mă înapoi, și am auzit vocea lui Jurt, blestemând.

Am tras din teacă sabia, m-am ridicat în picioare și privirea mea a întâlnit-o pe a lui. Se ridica și el odată cu mine, ținându-l pe Mască în brațe.

— Ne mai vedem, mi-a spus și-a dispărut ducând cu el trupul celuilalt.

Masca albastră a rămas pe podea, alături de o dâră lungă de sânge.

Jasra și Sharu stăteau încă îngenuncheați, față în față, icnind, cu trupurile scăldate în sudoare și forțele vitale încolăcindu-se una cu cealaltă ca niște șerpi împerechindu-se.

Apoi, ca un pește ce iese la suprafață, Jurt s-a ivit în turnul de energie din spatele Fântânii. Și chiar în clipa în care Mandor a aruncat într-acolo două dintre sferele sale – care parcă au sporit în dimensiuni în vreme ce străbăteau în zbor sala, căzând peste Fântână și făcând-o praf și pulbere –, am văzut ceva ce n-aș fi crezut să mai văd vreodată.

Răsunetul bubuitor al surpării Fântânii se răspândea, scrâșnetele din ziduri fuseseră înlocuite de trosnete puternice, iar pereții se dărâmau; în jurul meu cădeau grinzi, pietriș și praf. Am luat-o din loc ocolind dărâmăturile, sărind peste gheizere și râulețe de energie lucitoare, cu mantia ridicată pentru a-mi proteja fața.

Jurt m-a blestemat cu foc văzându-mă că ies dintre ruine, apoi a zis:

— Eşti mulţumit, frate? Mulţumit? Fie ca moartea să ne fie singura pace!

I-am ignorat sentimentele atât de frăţeşti, fiindcă trebuia să mă uit mai bine la ceea ce mi se păruse că văzusem cu câteva clipe în urmă. Am sărit peste o bucată de zid prăbuşit şi am privit printre flăcări chipul vrăjitorului, cu capul lăsat moale pe umăr.

— Julia! am răcnit.

Însă s-au făcut nevăzuţi chiar când am dat să păşesc într-acolo şi am ştiut că venise vremea să fac şi eu la fel.

Cuprins

Cartea a şasea
Atuurile osândei 5

Cartea a şaptea
Sângele din Amber 197

Cartea a opta
Semnul Haosului 423

Grupul Editorial ART
Comenzi – Cartea prin poştă
C.P. 4, O.P. 83, cod 062650, sector 6, Bucureşti
Tel.: 021.224.01.30, 0744.300.870, 0721.213.576;
fax: 021.369.31.99
Comenzi – online
www.editura-paladin.ro

Doar un neghiob ar crede că viața are un singur sens.

Merlin nu reușește să stea mult timp departe de tărâmul magic al Amberului. Incidentele din ultimii ani de pe umbra Pământ, toate petrecute în ziua de 30 aprilie, nu mai par a fi simple coincidențe, ci tentative reale de omor. Atunci când fosta lui iubită este ucisă de o fiară neobișnuită și în cale îi apar persoane misterioase care îi cunosc adevărata identitate, fiul lui Corwin decide să se întoarcă în Amber, unde descoperă că familia regală se confruntă cu un dușman pornit să-i distrugă pe urmașii lui Oberon.

Viața e plină de uși care nu se deschid când bați,
cam la fel de multe ca acelea care se deschid fără să fi bătut.

Din seria CRONICILE DIN AMBER au mai apărut
– Nouă prinți din Amber
– Mâna lui Oberon

WWW.EDITURA-PALADIN.RO

Partener media:

ISBN 978-606-9000-88-5

9 786069 000885